N.G. KABAL

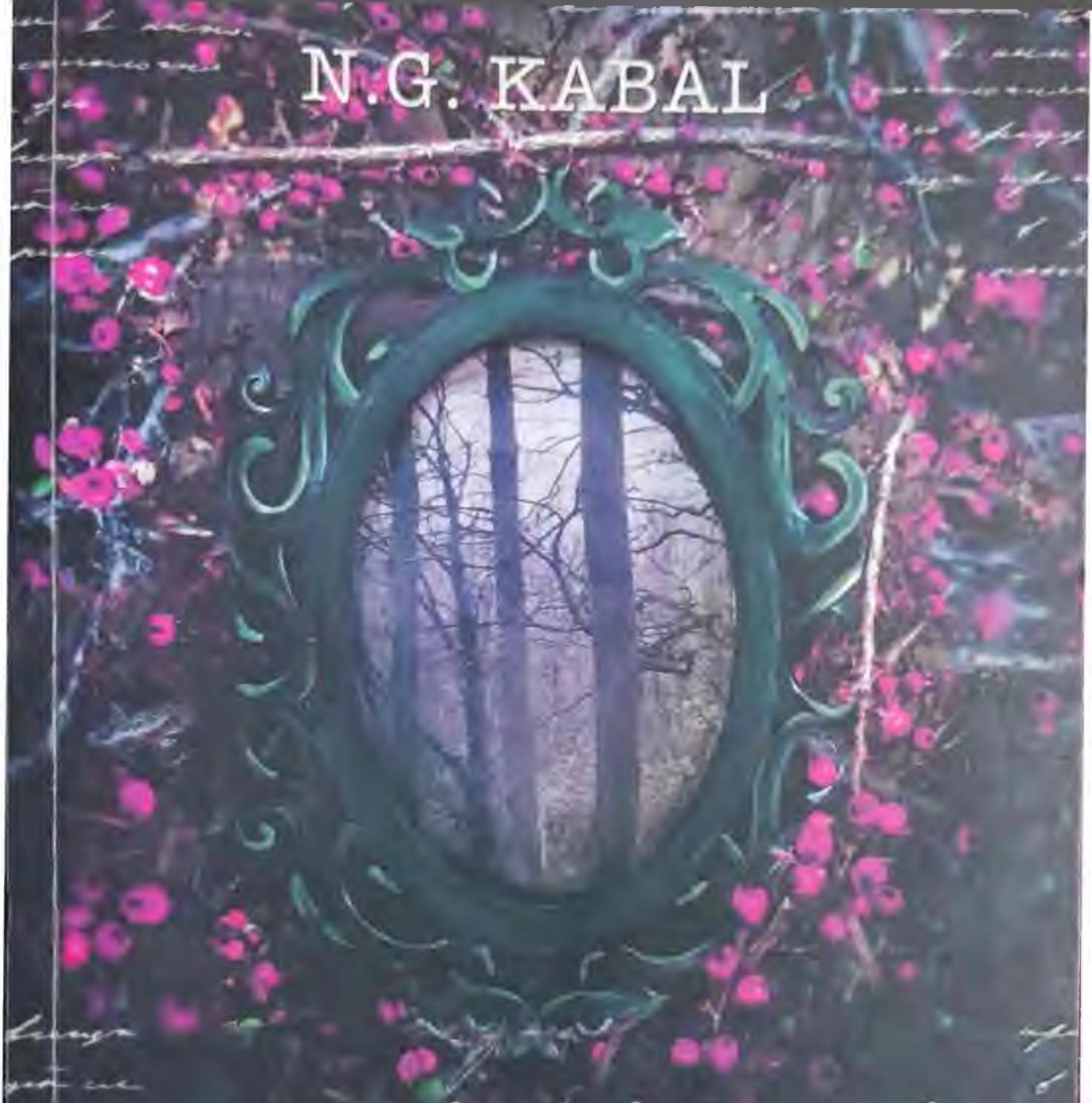

GECENİN HİKAYESİ

AŞEKA

EPHESUS

GECENİN HİKAYESİ - AŞIKA

Yazarı: N. G. Kabal

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Editör: Ece Uyar
Kapak Tasarımı: Alla Özabat
Sayfa Tasarımı: Adem Şenel

1. Baskı: Aralık 2019
2. Baskı: Eylül 2020

ISBN: 978-605-7583-78-9
Yayınevi Sertifika No: 20610

© N. G. Kabal, 2019
Türkçe Yayım Hakkı: © Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.
Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı: Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4
Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77

Kapak Baskı: Sanatkar Ofset Sanayi ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Litros Yolu Sk. 2. Matbaacılar Sitesi 4-NF-8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 (212) 576 66 40

Yayımlayan
Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.
Avrupa Konutları Kale Ofis No: 20
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 (212) 261 15 15
www.ephesusyayinlari.com / iletisim@ephesusyayinlari.com

GECENİN HİKAYESİ

AŞEKA

N.G. KABAL

EPHESUS®

GİRİŞ

Gözleri oradan kaçış yolunu ararken boş salonda yok denecek kadar az eşya olduğunu fark etti. İkili bir kanepe dışında yemek masası ve köşede rengi solmuş iri çiçek desenleri olan tekli bir koltuk bulunuyordu. Bunun dışında yerde ne bir halı vardı ne de duvarda herhangi bir resim... Gözleri ahşap kapıya takıldığında evi dinlemeye koyuldu. Varlıklarını hissetmek için kalan tüm gücünü kullanması gerekiyordu. Hızlı adımlarla kapıya doğru koştu, kapı kolunu denediğinde açık olmasını beklemiyordu ama onu buz gibi bir soğukla yüzleştirerek sonuna kadar açıldı.

Arkasına bakmadan var gücüyle koşmaya başladı. Nerede olduğunu ya da nereye gideceğini bilmiyordu. Sadece koştu; elbisenin eteklerinin uçuşması, ayağına batan taşlar, buz gibi esen rüzgâr ve yüzünü donduran soğuğa aldıramadan koştu. Midesi kalbinde atacak ve artık kalbi dayanamayacak noktaya gelene kadar koştu. Yol üzerinde bulunan ne bir ev ne pansiyon ne de yoldan geçen bir araç vardı. Issızlığın içine bir de gecenin karanlığı hâkim olunca gözleri dolmaya başladı. Görüş mesafesinde hiçbir şey yoktu.

Yol kenarındaki dikenli tellere tutunarak eğildi, nefes alışları düzenli bir hal alana kadar bekledi. Ama ne gözyaşları diniyor ne de kesilen soluğu ritmine kavuşuyordu. Toprak yola başına ne geleceğini düşünmeden oturdu. Avuç içleri sıkı sıkı kenetlendiği tellerden kanamaya başlamıştı, daha da sıkarak acının varlığına tutundu. Gerçekten ıssız bir yol kenarında donarak ölmek mi istediğini düşündü.

Sesi kısılana kadar haykırdı.

Gecenin içine sığmıyordu.

Gecenin içinden taşıyordu.

Bütün bunlar sadece on sekiz yaşında olan bir kız için çok fazlaydı. Her şeyi bilirken, gözünü bile kırpmadan ondan saklayan herkesin ihanetiyle bir kez daha yıkıldı.

Çekinmeden dikenli tellere yasladığı sırtı uyuşmuş, acıyı bile hissetmiyordu. Ancak onun dolu dolu acıya, hissetmeye ihtiyacı vardı.

Acı zihninin içinde harflere bölünüyordu. Duymuş gibi yanına yaklaşan gölgesine, kurak topraklarda güneşten kaçan bir hayvan gibi sığınmak istedi. İçindeki bu yabani duygudan sıyrılmak için dişlerini sıkarak gözlerini kapadı.

"Ben de tıpkı böyle hissetmiştim," dedi Kumral'ın tüm duygularını, yaşadığı ihanetin ardında gizleyen sesi. "Sen gözlerimin içine baka baka trende Doruk Ilgaz'ın kolları arasında yanımdan uzaklaşırken."

Sözlerinin keskinliği canını yakamayacak kadar uyuşmuştu. Sırtında beli belirsiz batma hissi vardı, muhtemelen kanamıştı ve kan elbisenin altındaki çıplak bedenine doğru sızıyordu ama hissetmiyordu. Başka bir şey söylemedi, yanına oturup bir sigara yaktı. Boşluğa üflediği duman onun aksine kendisini teğet geçmişti. Fetih Yargıcı'nın insanı girmek istemeyeceği sulara sürükleyen bir dürüstlüğü vardı. Tüm bunlara rağmen yanında olmasını isteyeceği, elinde kalan tek insanmış gibi hissetti. Ona söyleyecek bir şeyi yoktu, açıklama yapmayacak ya da kendini savunmayacaktı. Tüm bunların kendisiyle bir ilgisi yoktu. Onu bırakıp gittiği için değildi öfkesi, onun öfkesinin sözünü dinlemeyen kıza olduğuna inanıyordu. Kendisinin Maya Efnan olmasıyla bir ilgisi yoktu. Aynı şeyi yapan kim olursa olsun, Kumral böyle davranacaktı. Ama durum onun için öyle değildi. O, o gün o tren vagonunda Kumral'ı değil de başkasını bırakıp gitseydi ihanetle suçlamazdı kendisini, her kahrolası gün pişman olup sabahın ilk ışıklarına kadar pencere kenarında beklemezdi geceyi, izlemezdi dolunayı.

Dudaklarından istem dışı bir inilti kaçtı. Farkında olmadan parmaklarının arasında sıktığı dikenli teller avucunda bir kan gölüne neden olmuştu.

Buz gibi soğuk eli bileğini kavrayıp diğer eliyle sıktığı yumruğu açtı. İnadına yapar gibi parmağını kesiklerden birinin üzerine bastırıp daha fazla kan akmasına neden oldu. Gözlerini ondan ayırmadan çektiği acıyı gizlemeye çalıştı. Ama o yarasının üzerine bastırmaya devam etti.

"Ne zaman benden kaçsan bu canını yakıyor," dedi bir anayasa maddesini okur gibi ciddi bir ifadeyle. "Daha da yakacak."

Karamel rengi gözlerini gururla onun zavallı gözleriyle buluşturdu. Bir an bile gözünü kırpmıyor, her saniyesini ona meydan okuyarak geçiriyordu.

Ona doğru döndü, ne yaptığını bilmiyordu, tamamen düşünmeden hareket edip acıyı göz ardı ederek kollarını adamın buz gibi soğuk boynuna sardı. Başını omzuna yaslarken hiç kıpırdamadan bekledi. Bu beklenmedik yakınlaşma ikisine de aykırıydı ama dokunduğu anda kendini gösteren çekim, çarpışma, ikisinin de ortak olduğu tanıdık bir histi.

Kolları iki yanında sallanmaya devam etti. Bir daha kendisine sarılmayacaklarını biliyordu, bir daha Kumral tarafından asla kabul edilmeyeceğini biliyordu. Yaptığı veya yapacağı hiçbir şey, dileyeceği hiçbir özür ettiği ihanetin önüne geçmeyecekti. "Tamam, sarılmasaydı olurdu bir daha ama itmeseydi de," diye düşündü. İkisinin de bir daha birbirini affetmeyecek olması yaralayıcıydı. Hiçbir çaba sarf etmeden omuzlarından iterek kızın ellerinin kucağına düşmesine neden oldu. Bir süre daha gözlerine bakıp ağlamasını bekledi; gözleri o kadar dolmuştu ki ne kadar kendini tutmaya çalışsa da ne kadar dirense de istem dışı akıyordu yaşlar. Canı acıyordu, kızgındı, kırgındı.

Elinin tersiyle gözlerini sildi. Kimsenin kendisini ağlarken görmesini istemiyordu, onun karşısında bu kadar zayıf düşmek kendinden nefret etmesine neden oluyordu. Bir an için bakışlarında aynı kafa karışıklığını gördüğünü sandı. Aynı sorgulayıcı ifadeyi. O da günün sonunda neden sadece ikisinin yan yana geldiğini merak ediyor olmalıydı. İkisinde de aynı soru işaretleri kırılmıştı.

Ben kimdim? O kimdi? Biz kimdik?

Cevabı biliyordu.

"İşte, biz artık buyuz," dedi. Tıpkı hissettiklerinin aynası gibi aynı şeyleri yansıtıyordu gözleri. "Biz artık birbirinin karşısında duran iki katilden ibaretiz."

Dila'yı yalnızca o öldürmemişti. Dila'nın başına gelenler kendisinin de suçuydu.

"Evet," dedi. "Bunu anlamış olman iyi. Çünkü güzelim, tetiği çeken ben de olsam o kurşunları dizen sendin."

Yüzünde saf bir nefret can bulmuştu. Nefret tohumunun bir insana neler yapabileceğini biliyordu. Düşünüyordu, duyuyordu, görüyordu, yaşıyordu.

"Hadi bana meydan oku, hadi herkese yaptığın gibi beni de al karşına, hadi bana karşı çık." Başını yere eğerek gözlerini hiddetle kıstı. "Hadi beni biraz daha kışkırt da siktiğimin akademisinde adını dahi bilen herkesin nefesini keseyim. Hadi!"

Midesinde buz gibi bir düğüm oluştu. Ondan bu kadar şeffaf duyduğu içten sesi bütün dünyanın biletini kesiyordu. Sesi yükseldikçe olduğu yere çakılmış gibi nefes dahi almadan bir kez daha varlığına lanet etti.

Ona açıklama yapmayacaktı, konuşmayacaktı. Onun da, artık tüm anlamını yitiren, artık umudunu tüketen ve artık tamamen karanlığında kaybolduğu adama karşı kulakları sağırdı.

"Hiç kimsenin olamadığı kadar karanlıksın sen," diye fısıldadı kurumuş dudaklarının arasından. Ruhunun canı yanıyordu ama elinden hiçbir şey gelmiyordu. Başak tarlalarının boyu kadar uzun olan kırları ya da alacakaranlıkta ılık bir rüzgârın tenini okşamasını hayal etmeye çalıştı. İçinden defalarca ismini tekrarlayıp durdu. İsmi, kim olduğu, sevdiği ve hayal ettiği her şey titreyen ruhuyla birlikte birbirine iliklenmiş kemiklerinin arasından sızıyormuş gibi hissetti. Neredeyse tamamen koyvermişti. İçinde bulundukları hava ağırlaşmaya başladı. Derin derin soluklanmaya çalıştı.

Bana ne yapıyordu... Bana ne yaptığını bilmiyordum.

Düşünceleri birer kördüğümdü. Nefesi kesilmişti. Bilincinin kapandığını hissettiği dakikalarda omuzlarına düşen bir sıcaklık hissetti. Sonra ayakları yerden kesilmiş, unutmadığı kokusu çehresini sarmalamıştı.

"Hiç kimsenin kalamadığı, kimsenin başaramadığı kadar çocuksun sen," dedi.

Ve bilinci tamamen kapanırken hayal meyal hatırladığı kelimeler ruhuna kadar işledi.

"Ben seni bir daha gitmen için getirmedim Efnan."

1. BÖLÜM

ZİYAN OLAN

Zamanın kendisiyle köprüde karşı karşıya gelirseniz, sudan ilk çıkanın hayatta kaldığını öğrendim. Bu yüzden köprüden geçmeyi değil okyanusu aşmayı hedeflemeliydi insan.

Ben boğuldum.

Buz gibi soğuğun damarlarımda yavaş yavaş gezindiğini hissedebiliyordum. Çatık kaşarımın altından nefretle bakan gözlerimin yansıması, soğuktan buhar tutmuş camda bağırıyordu. Hangisinden daha çok rahatsız olduğumu bilmiyordum. Tek bir şey dışında artık hiçbir şey bilmiyordum: Yanlış bir seçim yapmıştım.

Dişlerimi sıktım, avuçlarım kanayana kadar tırnaklarımı etime geçirdim, nefesimi tuttum, damarlarım çatlayana kadar zihnimi uyuşturdum ama o geceden sonra bir daha kendime gelemedim. Kendimi unutmuş gibiydim. Kendime o kadar yabancıydım ki hâlâ burada ne yaptığımı, neden hâlâ hiçbir şey yapmadığımı bilmiyordum. İnsan hangi yolun sonunda yeniden kendine dönen bir kavşağa rastlıyordu, bilmiyordum; bu yüzden son günlerde yaptığım gibi sık sık yeniden kendimi hatırlamaya çalıştım.

İsmim Maya.

Artık kendimle ilgili bildiğim tek şey buydu.

Kumral bir süredir ortalıkta yoktu. Pars sürekli buradaydı ve Fetih Yargıcı'dan daha kötüydü. Neredeyse nefes almama dahi izin vermiyordu. Beni attıkları odadan sadece tuvalete gitmek için çıkıyor ve istisnasız her seferinde suçlayıcı bakışlarını koridorun diğer ucunda üzerimde yakalıyordum. Onunla iki arkadaş gibi geçindiğimiz o günlerin üzerinden çok geçmemişti ama sanki hayatımla arama yılların oluşturduğu bir mesafe girmiş gibi yorgundum.

Tuvalet ihtiyacımı karşıladıktan sonra kendimle çelişerek günler sonra bir kez daha ellerimi lavabonun kenarına yasladım. Karşımda duran aynaya bakmaktan kaçıyordum. Halimi görmek, ne kadar berbat göründüğüme şahit olmak istemedim. Musluğu açıp avuç

içlerimde her gece kendini tazeleyerek kanayan ve her sabah kuruyan ama asla iyileşmeyen yaralarla bezeli kanları temizlemeye çalıştım. Çabalamak boşunaydı, çıkarmaya uğraştıkça daha fazla kan akıyordu. Sonunda pes edip kâğıt havluları üstün körü ellerime sararak banyodan çıktım.

Üzerimde hâlâ aynı elbise vardı. Saçlarım birbirine girmişti. Peri'nin tüm ısrarlarına rağmen ne duş alıyor ne üzerimi değiştiriyor ne de geceleri o büyük yatağın içine giriyordum. Beni buraya getirip öylece terk etmişti, benimle istediği gibi oynayabileceğini sanıyordu. Onun aksine ben sanrılardan bile oldukça uzakta, hiçliğin tam ortasındaydım.

İlk bakışta bakımsız, sıradan gibi görünse de gözüme, bulunduğum oda oldukça özenilmiş bir dizayna sahipti. Duvarlar açık ton kahverenginden oluşuyor, odanın ortasında koyu yeşil örtüsü olan bir yatak duruyordu. Perdeler tezat bir uyum oluşturarak koyu renk mavi duvarın bitiş çizgisine kadar uzanıyordu. Yatağın yaslandığı duvarda Fransızca olduğunu düşündüğüm birkaç kelimeden oluşan bir tablo vardı. Yatağın bir kenarında çekmeceli bir komodin diğer tarafında uzun, şık bir gece lambası duruyordu. Odayı karıştırmak ya da daha fazla incelemek gibi bir niyetim yoktu. Benden önce kimi ağırladığını bile bilmediğim odaya anlamsız şekilde öfkeliydim. Burada çok kalıcı da değildim. Beni ya serbest bırakacak ya da öldürecekti.

Birkaç hızlı adımda pencereye kadar gidip bir hışımla kapalı perdeleri sonuna dek açtım. Karanlık, bir çığ gibi odanın içine süzülürken camdaki yansımadan yüzümü gizledim. Ondan kaçtıkça bir şekilde kendime koşuyordum. Kendimden her kaçışımda onun kapısını bulmam gibi.

Yavaş adımlarla yatağın yanına kadar yürüyüp eteğin açılmasını bir kez daha önemsemeden bacaklarımı uzatarak yere oturdum. Sırtımı yatağa verdim, yarısı yaralara yapışmış peçeteleri temizlemeye çalıştıysam da boşunaydı. Ellerimdeki kan her geçen saniye kendimi daha kötü hissettiriyordu. Kendimi bir katil olarak görmek, hem de en yakınlarının... Hayır, bu düşünce tek başıma bana işkence yapabilirdi ve başka kimsenin bir şey yapmasına gerek kalmazdı.

Kan yalnızca avuç içlerime değil, karanlığın beraberinde tüm hayatıma bulaşmıştı.

Pencereden dışarıyı, bir tek yıldızı barındırmayan gökyüzünü seyrederken yavaşça kapı açıldı. Belirli saatler aralığında yaptıkları bir kontrol olmadığını hemen anlamıştım. Zihnimin kalan son gücüyle yapabildiğim şekilde onların beynine girip benden uzak durmalarını sağlayabiliyordum, çoğunlukla. Bazen yorgunluk beni esir alıyor ve zihinlerimiz arasında oluşturduğum bağ aniden kopuyordu, yaşayıp yaşamadığımı kontrol etmek için gelen genelde Peri oluyordu. Bu defa değil. Onun olduğunu hemen anlamıştım ama bunun sebebi onun zihnine ulaşamamam değil, o etrafta olduğunda hissettiğim o görünmez dokunuştu. Koridorun ışığı bedenimin sağ tarafına vurunca bacağım olduğu gibi açıkta kaldı.

Sessiz adımlarla yaklaşıp nefesini dışarıya üfleyerek hemen yanımda durdu. Ardından açık bıraktığı kapı, karanlığımı bir nebze olsun aydınlatıyordu. Kumral'ın açtığı bir kapının karanlığı aydınlatması düşüncesi zihnimde absürt bir gülümsemeye neden olmuştu.

Aramızda mesafe bırakacak biçimde yere yanıma oturdu. Başımı yaslayıp ifadesizce bekledim. Yalnızca onun hareketlerinin sessizliğini dinliyordum. Ceketinin cebinden muhtemelen bana hediye gönderdikleri gibi metal bir sigara kutusu çıkarıp yeniden kapattığını duydum. Peşinden çakmak ateşinin ruhumu okşayan sesi ve başınızı döndürecek şekilde sigarayı içine çekmesi... Birkaç saniyeliğine nefesiyle harmanlanan gri dumanı dudaklarının arasından dışarıya üfledi. Duman bir sis bulutu gibi etrafımı sarıp doğrudan ciğerlerime nakşetmişti.

"Duş almayı sevdiğini sanıyordum," dedi yavaşça tekrar dumanı üfledikten sonra.

Dudaklarım kıvrılmıyordu, zihnimde yine yapay bir gülücükle kaşlarımı çattım, "Benimle ilgili her şeyi unuttuğunu sanıyordum."

Onun kısa süreli gülüşü soğuk ve keskindi. Büyük bir nefes daha çekti sabır dilenirmiş gibi. "Hayır," dedi. "Sorun da bu. Ben yapılan hiçbir şeyi unutmuyorum."

Gözlerimi acıyla kapattığımda gerçekten onun hayatındaki yerimi merak etmeye başlamıştım. Bu saf bir nefret miydi, yoksa gerçekten alışmış mıydı varlığıma? Söyleyecek birçok şey varken susmayı tercih ettim. Beni duymak istemeyen hiç kimse için avaz avaz bağıramazdım. Sesimin ulaşamadığı sularda yüzüyordu Fetih Yargıcı. Benim yanına dahi yaklaşamayacağım kıyılarda. Ona karşı

sabırlı olmam gerektiğini tekrar hatırlattım kendime. Sabırlı olmalı ve onu zorlamalıydım.

Kafamı ağır hareketlerle ona doğru çevirdim. Hafif ışığın yansıttığı yüzünü incelerken bir parça duygu kırıntısı aradım. Boş bakışlarla biraz önce bakıştığım gökyüzünü seyrediyordu. Saçları son gördüğüm halinden daha özenli görünüyor, elmacık kemiklerine düşen gölge, bakışlarını daha keskin kılıyordu. Gözleri çok küçük değildi ama benim gözlerime kıyasla küçük kalıyordu. Rengi ise daha önce hiç kimsede rastlamadığım kahvenin karamel tonuydu.

Onu seyrettiğimi fark ettiğinde yavaşça gözlerini kapattı. O an düşüncelerine girmek için, bir saniye de olsa hissettiklerini duyabilmek için çok şey verirdim. Sağ bacağını benim gibi uzatıp duruşunu bozmadan sol bacağını hafif kırarak kendine çekti. Sigarasını tuttuğu eli dizinin üzerinde sallanırken anlık bir kararla ve muhtemelen yanlış olan bir hamle daha yaptım. İstese müdahale edebilirdi ama itiraz etmeden sigarasını parmaklarının arasından almama izin verdi. Yavaşça dudaklarıma götürdüğüm sigara ikimize de aynı gecenin aynı ânını hatırlatmış olacak ki kaşlarını çatarak başını bana doğru çevirdi. Uzun bir süre hiçbir şey söylemeden, gözünü dahi kırpmadan muhtemelen yüzümün her bir milimini inceledi.

Rahatsız olduğum noktada sakince mırıldandım. "Ziyan olmaya doymayan bir güzellik, he?"

Balo gecesinde, ilk defa dans etmeden önce yine bir karanlık gecede ve yine benim yüzümden zarar gören birilerini kurtarmaya çalışırken, sebebi yine Fetih Yargıcı iken, balkonda sigarasını dudakları arasından aldığımda ağzından çıkan kelimelerdi bunlar. Daha sonra Koruyucular tarafından kaçırıldığımda, benzinliğe beni almaya geldiğinde ve ben bir kez daha Doruk ve Dila ihanetiyle gözyaşı dökerken söylediği sözlerdi bunlar. Şimdi yine, karanlık bir gecede, benim yüzümden zarar görmüş birilerine ağlarken ziyan olan onlarca şey vardı.

Bir anda hışımla ayağa kalkıp beni de beraberinde kaldırdı. Dirseğimden kavramasına yüzümü assam da sessizce ne yapacağını bekledim. Elimdeki sigarayı alıp beni pencerenin kenarına kadar beraberinde götürdü. Hafifçe camı açıp sigarayı dışarıya attıktan sonra her iki kolumdan da sıkıca kavrayıp beni dik durabileceğim biçimde

önüne çekti. Vücudu bedenime temas etmiyordu ama soğuk nefesi hemen ensemin dibindeydi.

Omzumun üzerinden benimle birlikte camın karanlık yansımasını izlerken çenemi kaldırıp kaçtığım görüntüme bakmamı sağladı. En az onun kadar inatçıydım, gözlerimi sıkıca birbirine bastırıp bakmayı reddettim. Ona karşı yaptığım her bir hareket sinir kat sayısını arttırıyordu. Ama benim öfkemin de hafife alınacak bir tarafı yoktu.

"Aç gözlerini," dedi önce sakince.

Benim kadar o da kendini kontrol etmeye çalışıyordu. Başımı hızlıca iki yana salladım. Bu görüntüyle yüzleşmek istemiyordum.

"Aç gözlerini," diye tekrar etti.

Terleyen avuç içlerimi elbiseye silerken dişlerimin arasından konuştum. "Yeterince kötü şeye şahit oldum."

Sabır dileniyormuş gibi sesli bir şekilde nefesini verip yer değiştirdi, bu defa arkamda değil tam benim hizamda, önümde duruyordu.

"Bana bak," dedi, derin bir nefes alarak yavaşça araladım gözlerimi.

Bütün karanlığının içinde güneş gibi parlayan gözleriyle aramda yalnızca milimetreler vardı. Bu yakınlaşması bir adım geri hareket etmeme neden oldu ama dirseğimde duran eli hızlı bir şekilde bunu engelledi.

"Yüzleşmekten korkuyorsun. Kendinle yüzleşmekten bile korkuyorsun. Tek yaptığın çocuk gibi ağlamak. Tek yaptığın birilerine sığınmak mı? Herkesin konuştuğu, dillere destan Avcı Efnan bundan öteye gidemiyor mu? Kendi yansımasıyla bile yüzleşemiyor mu?"

Her bir kelimenin üzerini vurgulayarak, aynı anda kolumdaki elini biraz daha sıktı. Canımı yakmaktan çok bir uyarıydı bu. Kumral, kendime gelmemi istiyordu ama bunu gösterme şekli, bu bana tamamen yabancıydı.

"Şimdi şu yansımana bak!"

Yeniden arkama geçti. O kadar hızlı hareket etmişti ki bir an panikleyerek camdaki yansımayla göz göze geldim. Gece üzerime çökmüş gibi hissettim. Bana dokunmaktan çekinen adam, her bakışında bir iğrenme barındıran Kumral parmaklarını omzuma dokundurarak kolumda görünmez şekiller çizmeye başladı. Soğuk dokunuşuna rağmen elinin değdiği her nokta yanıyordu.

"Ne görüyorsun?" Gözleri hâlâ üzerimdeydi.

Bakışlarını yansımada onun gözlerini bulduğunda ciddi olduğunu gördüm. Tenimde gezinen parmakları dikkatimi dağıtsa da bakışlarını kendime odaklamaya çalıştım. Sandığımdan daha kötüydü. Karşımdaki yansıma kirli bir surattan ibaretti. Saçlarımın örgüsü açılmış iki yanımda dağınık bir şekilde sallanıyordu. Elbiseden geriye rengi solmuş, yıpranmış bir kumaş yığını kalmıştı. Ellerim daha korkunçtu. Parça parça peçetelerin yapışık kaldığı ellerimi utanmış gibi ani bir hareketle arkama sakladım. Hareketime soğuk ama keskin bir gülümsemeyle baktı.

"Sen bu kız mısın, Efnan?"

Kolumdan ayrılan parmakları diğer eliyle bir araya gelip ardıma sakladığım ellerimi bileklerinden kavradı. Ellerimi iki yanımdan yeniden önüme çıkararak ikimizin ellerini de göbeğimin üzerinde birleştirdi. Bedeni tamamen bana yapışmış, sanki iki yanımdan sarılmış gibiydi. Rahatsız olmuş şekilde midemde sebepsiz bir uyuşma hissettim. Çenesini nazik bir şekilde omzuma yaslayıp kısık gözlerinin ardından yansımamıza baktı.

Cam yansımanın kana susamış bir katil ve ona meydan okuyan kurbanını evlilik hazırlığı yapan mutlu bir çift gibi göstermesindeki yanılgı değildi beni düşündüren, her dokunuşunda iğrenmek yerine neden titrediğimdi.

"Bırak kendini," diye mırıldandı.

Duruşum dik ama bütün uzuvlarım kas katı kesilmiş durumdaydı.

Hiçbir zaman değişmeyen donuk bakışlarıyla duruşunu dikleştirdi. Bir elini yavaşça omzuma çekip diğer elinin içinde kalan avucumu göbeğime bastırdı. Birkaç saniye karanlığın içinde süzülünce ikimizin görüntüsüne baktı. Bakışlarını takip ederek kusursuz görüntüyü incelemeye koyuldum. Bu siyahla beyaz değildi, bu görüntü karanlık değildi. Ama bu bizim suçumuz da değildi, biz bu hikâyedeki en masum kişilerdik.

Birlikte kaldığımız sürece.

"Ziyan olan bu," dedi. Beni ters döndürüp kendine çekti.

Yeniden göz göze geldiğimizde kalp ritimlerim utanç verici bir hızla artmış, mideme rahatsız edici bir kramp girmişti.

"Şimdi, topla kendini. Seninle daha çok işimiz var." İşimiz. *Bizim.*

İçimde çıkmayı bekleyen ne vardı bilmiyordum, herkes benden nefesleri donduracak bir patlama bekliyordu ancak benim içimden çıkan birkaç kelimeden başka bir şey olmadı. Bendeki etkisinden nefret etmiştim. Bir anda avdan avcı konumuna yükselmiş gibi güçlü hissediyordum. Bana güç vermiyordu, bana yalnızca ne kadar berbat durumda olduğumu söylüyordu ve ben de onu haksız çıkarmak istiyordum.

Şartlar ne olursa olsun ben annesinin kızıydım. Annesini bile tanımayan ama içten içe kim olduğunu bilen o kız bendim. Günün sonunda mutlaka ayağa kalkmanın bir yolunu bulan küçük kız bendim. Bundan güç alarak, gücümü dışarı çıkararak parmak uçlarımda acıyı yok sayarak ona yaklaştım. Duruşu öyle kendinden emindi ki kısılmış bakışlarına saf bir kibirle baktığıma emindim.

Duruşunu kıskanmıştım.

Tamamen parmak uçlarımda yükselip, usulca kulağına doğru fısıldadım. "Sen ve benden biz olmayacaktı, yine olmayacak kabul et, birbirimizin yansıması gibiyiz." Dilimi ağzımın içinde bir kere şaklatarak, "Kocaman, büyük bir yanılgıyız," dedim. İlk hamlemi böyle yapmıştım. Şimdi donup kalma sırası ben banyoya giderken kıpırdamadan ardımda kalan Fetih Yargıcı'nındı.

Düşüncelerimle başka bir savaşın içine girmeyecektim. Aynı noktanın içine sıkışmıştık, ikimiz aynı doğrunun üzerindeydik. Onun daima bir planı olduğunu biliyordum ama bütün planların bir sonu veya sonucu da olurdu. Beni alıkoyma kısmı kusursuz işlemişti ama adım kadar emindim ki Fetih Yargıcı, bundan sonra benimle ne yapacağını bilmiyordu. Bizi karşı karşıya getiren şey ise benim de ne yapacağımı bilmiyor oluşumdu.

İçim bir parça Doruk Ilgaz sıcaklığına muhtaçken, ihanetin soğumayan sızısı bir bataklık gibi içine çekiyordu beni. Doruk Ilgaz'ın hayatımdan sonsuza dek çıktığını bilmek, artık ona gidemeyeceğimi bilmek, düştüğümde kaldıracak birinin olmadığını bilmek hayati organlarımdan birinin koparıp alınması gibi hissettirmişti. Gözyaşlarım Dila'nın üzüntüsüyle yanaklarıma süzüldü. Hayatımın hiçbir döneminde bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

Beni istemediği gerçeği, Armoni'nin öz ablam olduğu gerçeğinin önüne geçiyordu. Ben kalabalıklar içinde yalnız bırakılmış, terk

edilmiş bir kızdım. Zavallı Maya Uman'ın tutunacak, kana susamış bir katilden başka kimsesi kalmamıştı. Beni buraya getirdiğine, beni kaçırdığına, bana bulaştığına nasıl pişmandı kim bilir. Bir katil için bile nasıl bir hayal kırıklığı olduğumu tahmin edebiliyordum.

Sıcak su iliklerime kadar işledi, küvetin içinde ayaklarımın dibinde kaybolan kirli suyu görmezden geldim. Bedenimin her yerinde toz bulutları ve artık kurumuş kan lekeleri vardı. Suyla birlikte kaybolup giderken ruhumdaki yaraların da böylesine akıp gitmesini istedim. Kendi şampuanımın kokusunu anımsamaya çalışsam da bu koku baştan aşağıya Kumral'ın kokusuydu ve bu beni ciddi anlamda rahatsız ediyordu. Veya tedirgin, ona ait şeyler beni kesinlikle tedirgin ediyordu.

Nefes al.

Kapının arkasındaki havluya sarınıp üzerimden çıkan kıyafetleri orada bırakarak banyodan çıktım. Odaya dönüp Peri'nin bir süredir bahsettiği dolaptan üzerime giyecek bir şeyler bulmayı umuyordum. Su damlaları bedenimden süzülürken ve neredeyse yarı çıplakken, Kumral'ın hâlâ odada olacağını hesaba katmamıştım.

"Tanrım! Hâlâ buradasın." diye çıkıştım, refleksle kapının arkasına saklanmıştım.

Pencerenin önünde kapalı perdelerden araladığı bir boşluktan, öylece dışarıyı izleyecek daha iyi bir yer yok muydu yani?

"Sakin ol," dedi eğlenir gibi. "Sadece ne tepki vereceğini merak ettim."

Gözlerimi üzerine diktim, gereksiz bir panik yaptığımı kabullenip aldırmıyormuş gibi içeriye girdim. Evet utanıyordum, hatta fazlasıyla utanıyordum ama bunu ona gösterip biraz daha tatmin etmeye niyetim yoktu. Elimden gelen her şekilde ona meydan okumaya kararlıydım. Çünkü o elinden gelen her şekilde her saniyeyi bana zehir etmeye kararlıydı.

Tamamen bana dönerek o gururlu kaşlarını küçümseyici bir şekilde kaldırıp alnını kırıştırdı, baştan aşağı beni süzerken dişlerimi birbirine bastırdım.

"Çıkar mısın?" dedim ifadesiz bir şekilde. Bu cidden fazlasıyla rahatsız ediciydi. Hadi ama, üzerimde bir bornoz yoktu ki olsa

ondan da rahatsız olurdum, üzerimde sadece sağ elimin tuttuğu bir havlu vardı.

"Çıkardığın elbiseden daha kapalı bu havlu, farkındasın değil mi?" Gerçekten o kadar sinir bozucuydu ki üzerine atılıp ona saldırmak istiyordum.

"Tamam," dedim sıkılmış şekilde. "Banyoda giyinirim." İşte bu nokta, planı beni rahatsız edip vereceğim tepkiyi görmekti, o odada beni kendisiyle kilitlemek ama aslında yapmam gereken tek şey odadan çıkmaktı ve bütün planı etkisiz hale geliyordu. Ondan kurtulmak istiyorsam bu şekilde düşünmeye devam etmeli, onun adımlarının üzerinden basarak ilerlemeliydim.

Dolaba gidip kapakları açarken bocalamamı izledi. Herhangi bir yerden frikik verirsem gerçekten utançtan ölebilirdim ama oldukça rahat davranmaya çalıştım.

"Kalp ritimlerini duyabiliyorum, biliyorsun değil mi?" diye sordu. Sırtım dönük olmasına rağmen suratında sinir bozucu bir sırıtma olduğunu tahmin edebiliyordum. Durumdan keyif aldığını bir saniye dahi gizlemiyordu.

"İkinci sınıf bir Avcı olduğumu ve sizi etki altına alabildiğimi biliyorsun, değil mi?" diye geri tehdit ettim ben de tatlı tatlı yeniden ona dönerek. Ama tehdidim onda gölgeli bir tebessümden öteye gidemedi.

"Zinciri benim elimde olan ikinci sınıf bir Avcı."

Tek kaşını yukarı kaldırarak ne söyleyeceğimi bekledi.

"O zincirle seni boğacak olan Avcı." Söylediklerimi gram ciddiye almadan soğuk gülümsemesini korudu. Kucağıma rastgele doldurduğum kıyafetlerle odadan çıktım.

Banyoya girip ardımdan kapıyı kilitledim, bir süre soluk soluğa öfkeyle kapıya yaslandım. Sakinlik son zamanlarda sahip olduğum bir şey değildi.

Elimdeki kıyafetleri lavabonun yanında duran dolabın üzerine koydum. Küçük banyonun el verdiği şekilde teker teker giyinmeye başladım. Bu kız neden ben en yakın arkadaşıymışım gibi davranıp erkek arkadaşımla buluşmaya gidecekmişim gibi kıyafetler alıyordu. Bir elbise mi, cidden mi? Ben kaçırıldım yahu!

Elbiseyi üzerime geçirirken en azından kalın bir kumaş olduğuna şükrettim. İçi polar gibiydi ve kolları uzundu. Söylenerek bir çift çorabı ayaklarıma geçirdim. Bacaklarım hâlâ açıktaydı ama ayaklarım üşümediği sürece tüm dünyayla başa çıkabilirdim. Ayaklarım gerçek manada bedenimdeki zayıf noktamdı. Kaburgalarımı kırabilirdiniz; ayaklarımı sıcak tuttuğunuz sürece. Banyoda bıraktığım kıyafetleri, özellikle elbiseyi bir daha görmek istemediğime karar verip boş olan poşetlerle birlikte çöpe attım.

Havluyu yeniden kapının arkasına astığımda hareket edecek daha fazla yerim olmuştu. Dolabın çekmecelerini karıştırıp küçük bir kurutma makinesi bulduğumda şükrettim. Artık küçük şeylere memnun olmayı öğreniyordum. Saçlarımı oyalanmadan, nemli kalacak kadar hızlı bir şekilde kurutup ellerimle dağıttım.

Elbise krem rengi ve koyu yeşil şerit desenlerden oluşuyordu. Kesinlikle hoş bir elbiseydi ama ilk tercihim bu olmazdı. Fazlasıyla kısa olmasını bir kenara bıraktım, sırtında kalp gibi bir 'v' şeklinde dekoltesi vardı. Oldukça küçüktü ama ben zatürre olmama yetecek kadar fazla üşümüştüm bile.

"Sonunda bir karar verebildin mi?" Kapının diğer tarafından duyduğum sesler yükselmeye başlamıştı. Bu sesin Pars'a ait olduğunu biliyordum. Hakkında karar verilmesi gereken kişi olduğum için kapıya yaklaşıp rahatsız bir şekilde kulağımı yasladım.

"Belki de biraz hava almaya ihtiyacın vardır. Onu kullanabilmek için burada tutuyorum ve zamanı geldiğine inandığımda gerekeni yaparım." Kumral'ın sesi sakin ama tehditkârdı. Günlerdir ortalıkta yoktu, o süre zarfında nerede olduğu umurumda değildi ama benimle ilgili planları olması umurumdaydı. Ondan bir şekilde kurtulmak zorundaydım.

"Ona işkence ediyoruz, gerçekten istediğimizi yapacağını mı sanıyorsun? Hâlâ ona güveniyor musun?" Pars sesini kontrol etmekte zorluk çekiyordu.

"Ona güveniyorsan bu defa da yanılacaksın kardeşim, ona elindeki silahı kullanmayı öğrettin ve şimdi bize karşı kullanacak. Günlerdir sadece zihin gücüyle Peri'yi odasından uzak tutuyor. Bunun ne demek olduğunu bildiğine eminim. Fetih, bu kız bir şeyler planlıyor, bu kız bize saldırmayı planlıyor. En iyi ihtimalle bize değil kendine

zarar verecek; ne bir şey yedi ne bir damla su içti, pislik içinde olduğuna eminim çünkü ne duş alıyor ne de üzerindeki o aptal elbiseyi çıkarıyor." Söylediği şeyler kısa bir an için sarsılmama neden oldu. Sanki hiç arkadaş olmamıştık, sanki benden hep nefret etmişti. Günlerdir onları odaya yaklaştırmasam bile beni izlediğini biliyordum ama gördüğü veya görmediği her şeyi bu kadar yanlış yorumladığına inanamıyordum. Dudaklarımı ısırdım. Hayatımın bu denli yörüngeden çıktığına inanamıyordum.

"Kendini öldürmeyecek. Savaşmanın onlarca farklı yolu vardır." dedi Fetih kuşkuyla. "Yemek yemedi ama tuvalete gitti, değil mi? Banyodan su içiyor. Ona dayatılan imkânları reddediyor ama hâlâ hayatta kalmaya çalışıyor."

"Fark etmez. Bizim istediğimiz herhangi bir şeyi yapmayacak. Bunun için onu öldürmen gerekecek."

Keskin, soğuk bir soluk aldım.

"Öldürmenin onlarca farklı yolu vardır," dedi. İliklerime kadar titretmişti bu cümle beni. Yanılmıştım. Fetih Yargıcı'nın bundan sonrası için de bir planı vardı, bu durumda benim de acil bir plan yapmam gerekecekti ve aklıma gelen tek şey ondan kaçmakla onu beni öldürmeye mecbur bırakmak arasında ufak bir sınırdaydı.

Sesler kesildi. Elimde oyalanmak için yapabileceğim bir şey kalmayınca istemsiz bir şekilde derin bir nefes alıp boş gözlerle aynadaki yansımamı seyrettim. Bundan sonra ne yapacağımla ilgili sorular beynimi kamçılıyordu, ondan bir kez daha gitmenin bu defa nelere mal olacağına kafa yormak istemiyordum. Şu anda ne istediğime odaklanırsak tek düşüncem geride kalanların nasıl olduğuydu. Meyra'yı deli gibi merak ediyordum. Doruk'u özlüyordum ama onu bir daha affedemeyecek olmanın acısı daha ağır basıyordu. Armoni'yle ilgili diğer sorular ve Timur'un nasıl olduğu, bunların hepsi Fetih Yargıcı'nın dudakları arasından çıkacak bir lafa bakıyordu. O istemediği sürece onlardan bir haber alamayacaktım.

Durumlar ve dengeler tamamen değişmişti. Bu hamlesi Kumral'ı oldukça geri plana atmış, onu kendi türü arasında dahi suçlu konuma getirmişti. Ve Doruk Ilgaz, Bayan Armi, Armoni, Ayaz... Artık herkes tetikteydi. Artık herkes pusuda birilerini beklerken bir daha kolay kolay taraflar değişmeyecekti. Bir daha ne Avcılar Kumral'ın

elinden birini alabilecek ne de Kumral Avcılar'ın inine girebilecekti. Bir daha kimsenin ne Meyra'ya ne Armoni'ye dokunabilmesine imkân yoktu. Buna adım kadar emindim. Eğer o gece kimse onlara zarar vermediyse bu saatten sonra veremezdi. Bu yüzden içim rahat bir şekilde uzaklaşacaktım. Son cevapları da aldıktan sonra... Kumral'ı bir kez daha konuşturduktan sonra.

Benim için başka bir seçenek yoktu, bu başından beri kaybedilmiş bir savaştı.

Bu savaştaki yasak elma olmaktan bıkmıştım. Ait olduğum yer yoktu, bir kimliğim dahi yoktu artık. Kimin sevdiği, kimin kardeşi, kimin kızı olduğuma dair inancımı yitirmiştim. Benden inancımı çalmışlardı. Benliğimin en derinliklerine inip ruhumu kökünden sarsmışlardı. Bu ne Avcılara karşı bir savaştı ne de Soğuklar'a.

Ben, Maya Efnan, bu iki türü bir araya getirip karşısına alan on sekiz yaşındaki kıza karşı bir savaştı.

"Çoktan kaybedilmiş bir savaş," diye mırıldandım yeniden, hiç kimseye.

2. BÖLÜM

KÜL BULUTU

Kendimi toparlayıp yeniden odaya döndüğümde o da dönmüş, pencerenin önünde duruyordu. Sanki bir şey bekliyordu. Sanki bir şeye hazırlanıyordu. Kapının açılış sesiyle birlikte görkemli bir edayla bana döndü. Onun da savaş boyalarını sürdüğünü fark ettim. Zırhını kuşanmış gibi dimdikti. İçimde, en derinlerde öyle bir his vardı ki adını koyamıyor, ona herhangi bir anlam yükleyemiyordum. Bu daha önce ne okuduğum ne de izlediğim bir şeydi. Sadece karanlıktı. Beni içine alıp yok edecek türden bir karanlık. Tüm her şeye rağmen bu içine gömüldüğümüz karanlığın anahtarı ondaydı.

Düşüncelerimden sıyrılarak dolaba yöneldim, rafların alt kısmında gördüğüm bir çift çizmeyi kapıp sadece onun haricinde herhangi bir şeyle oyalanmak için dolaptan çıkardım. Kovboy tarzı çizmeler oldukça hoştu. Kumral'ın bana aldıkları kadar kaba görünmeyen kahverengi çizmeleri ayaklarıma geçirdim.

"Hazırsın," dedi onaylamamı bekler gibi kıyafetlerimi süzerek.

Cevap vermeden omuz silktim, neye hazırdım?

Her şeye.

Hiçbir şeye.

"Benimle gel." Serinkanlı gözleri üzerime sabitlenmişti. Bir anlık duraksamanın ardından ahenkli bir rüzgârın aramızda dolandığını hissettim. Fırtınanın habercisi bir uğultunun içine süzüldüğümü. Sessizce adımlarımı ona uydurup arkasından odadan çıktım. Küçük koridor sessiz, bütün kapılar kapalıydı. Basamaklardan indik, alt kat da ölüm sessizliğinden nasibini almıştı. Pars ve Peri'nin evden çıktığını anlamam uzun sürmedi. Göğsümün ortasındaki vadide şimşekler çakmaya başladı.

Daha önce orada bir masa var mıydı emin değildim, buraya geldiğim ilk gün aklımı kaybetmiş gibi hissediyordum. Birbirini takip eden diğer günlerde ise üst katta oda ve tuvalet arasında mekik dokumuştum. Sıradan, dört ayaklı ahşap bir masaydı. Üzerinde son

model bir dizüstü bilgisayar açık bir şekilde duruyordu. Hava o kadar ağırlaşmıştı ki bilgisayarın tembel ulumasını net bir şekilde duyabiliyorduk. Bilgisayarın önünde duran sandalyeye oturdu. Bunun hemen karşısındaki diğer sandalyeye oturmam için sessiz bir emir olduğunu biliyordum. Her neyin peşindeyse onu atlatamayacağımı bildiğim gibi. Karşısına oturdum. Ellerini masanın üzerinde birleştirmiş çenesini yumruğuna yaslamış şekilde ekranı izliyordu. Buradan neye baktığını görmem mümkün değildi ve içimden bir ses bu kadar ilgiyle baktığı şeyi görmek istemeyeceğimi haykırıyordu. Sessizlik çanları tüm kasabayı sağır edecek kadar çaldıktan sonra nihayet gözlerini bana çevirdi.

"Üzerine giyecek daha iyi bir şeylerin yok muydu?" diye sordu sanki sadece sormak için. "Sürekli sana ceketimi mi vermem gerekecek?" Dudağının kenarıyla gülümsedi. Onun gülüşleri de tıpkı benimkiler kadar sahte ve zorlamaydı. Tek yanağındaki gamzenin gölgesi bir sunak gibi aramızda belirdi.

"Eğer istediğin buysa?"

Sürekli kendisiyle ilgili bir şeyler ima ediyor oluşuna tepkisiz kalamayacağımı biliyordu.

"Sen de haklısın," dedim yalancı bir tebessümle. "Bu bir balodan ilk defa kaçırılışım değil, yanıma daha uygun kıyafetler almalıydım."

Sanki aptal elbiseyi ben seçmişim gibi bir de bunun laf kalabalığını çekiyordum.

"İlk seferinde seni kaçırmamıştım, sen gelmiştin. Unuttun mu?"

Yüzünde hiçbir mimik oynamadan sadece gözleriyle bir sürü imada bulunarak bekledi. Nefes alıp verişim belli bir ritimde hareket ederken gözlerimi kapatmak istedim. Evet ilk seferinde ben ona gitmiştim çünkü Meyra'yı kurtarmak için başka şansım yoktu.

İnanamaz gibi başımı iki yana salladım. Gerçekten benimle dalga geçiyor olmalıydı. Ve bunu öyle olağan bir sakinlikle yapıyordu ki bir an için gerçekten iyi bir oyuncu olduğunu düşündüm ve benim de onu kızdırmak için daha iyi rol yapmam gerektiğini... Kısasa kısas olacaktı.

"Sanki adamın platonik âşığıydım." Kollarımı göğsümde birleştirip arkama yaslandım. "Sanki en yakın arkadaşımı kaçırmamıştı." Çenemi hafifçe havaya kaldırıp yapay bir tatlılıkla gülümsedim.

Gözleri hafifçe kısıldı, yere bakıp sakince gülümsedi. Bilgisayarın ekranını tam kapatmadan indirerek kenara çekti, bunu bana doğru eğilmek için yaptığını fark etmemiştim.

"Her şey ol, Efnan." Sakince fısıldadı. "Her şey ol ama sakın bana âşık olma."

O yeniden geriye doğru çekilirken bedenim titredi.

Bakışlarımı ondan ayırmadan ben de kollarımı masanın üzerine yaslayarak öne doğru eğildim. "Her şeyi düşün Kumral, her şeyi ama sakın sana âşık olacağımı sanma." Kollarımı göğsümde bağlayarak yeniden sandalyeye yaslandım. Yüzü gerilmişti, benden böyle hamleler beklemiyordu. Bu iyiydi.

Artık hayatımın geri kalanında sahip olacağım gerçek olmayan gülümsemelerden birini takınıp yeniden konuştum. "Unuttun mu? Benim zaten âşık olduğum birisi var."

Uğruna Kumral'a ihanet ettiğim biri... Kibirli bir gülümseme dudaklarımda can bulduğunda çok yanlış noktaya değindiğimin farkındaydım. Ama bir kere yapmıştım bile.

Orada öylece beklerken söyleyeceği şeyin canımı yakacağını, kaşlarını kaldırıp tekrar bana yaklaştığında biliyordum. O kadar biliyordum ki ellerimi kulaklarıma bastırıp oradan uzaklaşmak istedim ama kilitlenmiş bir sabırla bekledim.

Bir süre yalnızca gözlerimin içine bakmaya devam etti. Bakışlarındaki muziplik ya da alay eden ifadeden eser yoktu. Donmuş bakışları pürüzsüzdü.

"Emin misin?" diye sordu ellerini rahatça ensesinde birleştirip gerilerek. "Hâlâ hayatta mı?"

İşte yapmıştı. Yüzümdeki ifade buharlaşmıştı. Doruk'la birlikte arkamda kalanların hayatta olup olmadıklarını bilmiyordum ve o kolayca öldüğünü ima edebiliyordu. Yine beni delirtecek hamlesini yapmıştı. Parmak uçlarımdan başlayan bir titreşim hissetmiştim. İçimde çıkmaya hazır bir şeyler tetikleniyordu. Gözlerim kararmıştı. O an nerede olduğumu, kim olduğumu, karşımda kim olduğunu tamamen unutarak oturduğum yerde doğruldum, kontrolsüz bir şekilde çarptığım bilgisayar sağa doğru savruldu ve hızın etkisinden duvara çarparak boşluğa düştü. Benden böyle bir tepki beklemediği aşikardı; hızla ayağa kalktı ama öfkem bununla dinmeyecek kadar

körüklenmişti. Sıkı sıkı birbirine kenetlediğim yumruğumu yay gibi doğrultarak ona yöneldim ama basit bir şekilde havada yakaladı.

"Ne yaptığımı sanıyorsun sen?" Hareketlerimdeki bir şey onu huzursuz etmişti. O halde her ne yapıyorsam yapmaya devam etsem iyi olacaktı. Tuttuğu kolumu çekiştirdim.

"Kolumu hemen bırakmazsan o yakışıklı suratını dağıtacağım." Oldukça ciddiydim.

Küçümseyici bir tebessüm ensemde yankılanırken nefesi kulaklarıma ulaştı. "Bunu görmeyi çok isterim." O cümlesini bitirmeden dirseğimi kaburgasına doğru geçirdim. Ama bunun üzerinde bir etkisi olmadı. Kıpırdamadı bile. Yine de olsun, ben rahatlıyordum.

"Kes şunu, yoksa ben de birkaç hareket yapmak zorunda kalacağım."

Söylediğini duymazdan geldim.

"Kolumu bırak."

İşaret parmağının ucuyla birkaç kez alnıma dokunarak, "Kafanı kırarım senin," dedi dudaklarının arasından sırıtarak. "Uslu dur."

Gülümsemesindeki tehdidin kokusunu metrelerce öteden alabilirdiniz. Ama parmaklarının arasındaki silahı kendi elleriyle yok etmeye cesaret edemezdi. En azından bir an için öyle düşünmüştüm.

"Yapamazsın."

Kaburgasına bir tane daha geçirip diz kapağına ayakkabımın topuğuyla sertçe vurdum. Üzerimdeki elbiseye bile aldırmadan sonunda kendimi ellerinden kurtarmıştım.

"Bak bakalım yapıyor muyum?" Yerinden bir adım dahi kımıldamadan kolumu kavrayıp sırtımın hizasında büktü. Küçük bir iniltiyle elim yeniden kırılmış gibi sızlayan kaburgama gitse de pes etmedim. O bilmiş ifadesi suratından silinene kadar onu dövmek istiyordum.

Ama işler hiç de sandığım gibi olmadı. Ben daha bir şey anlamadan ayağını bir kanca gibi bacaklarımın arasından geçirip dengemin bozulmasına neden oldu. Hiçbir güç uygulamadan neredeyse beni yere seriyordu.

Rahatsız edici bir çığlıkla dizlerimin üzerine düştüm.

Bununla da yetinmedi, pratik bir şekilde arkama geçerek bir elini çeneme yerleştirip diğerini alnımda birleştirdi. Bir an için nasıl bu pozisyona geldiğimi düşünürken beynimin başka bir köşesinde

hatırladığım şeyle nefesim kesildi, başımdan aşağı buzlu sular dökülmüş gibi titrediğimi hissettim. Dehşete kapılmıştım.

"Emin misin?" diye sordu. "Yapmaz mıyım?"

Kalp ritimlerim olması gerektiğinin aksine sakin bir şekilde atarken derin bir nefes almaya çalıştım. Oksijen boğazıma sıkışmış, ciğerlerim havasız kalmıştı. Kaç gün olmuştu sahi, bu şekilde Dila'nın yaşamına son verdiği günden beri kaç saat olmuştu?

Öfke öyle hızlı bir şekilde beynime ulaştı ki bir anda olduğum kişi değil gerçek bir Avcı gibi hissettim. Ellerini üzerimden çekti, ne yaptığını yeni fark etmişti. Ayağa kalkıp omuzlarından tutarak karın boşluğuna dizimi geçirdim. Doğrulmasına izin vermeden bana yaptığı gibi dizlerinin arkasına tüm gücümle vurdum. Çok hafif de olsa sarsılarak arkaya yeltendi. Bir saniye dahi gözlerinin içine bakmayı kesmeden yüzüne doğru sağlam bir yumruk attım. O kadar öfkeliydim ki bir tane daha attım. Düşmüyordu, yeterince sarsılmıyordu bile. Orada öylece durup ona vurmama izin veriyordu sadece. Bana neyi hatırlattığını yeni fark etmişti.

Kendimde değildim, delirmiş gibi hissediyordum. Olanları sindirmek mümkün değildi. Sanki bütün bu karanlığın ardında her şeyi daha da zorlaştıran pus, hayatımı ve daha da ötesinde benliğimi, ruhumun en derinliklerini ele geçirmişti. Beni hapseden bu çığlık boğazımda düğümlenmiş, kendine yol gösterecek bir parça ışığa muhtaçtı. Ama yoktu, artık elimden tutup beni kaldıracak, bana yol gösterecek hiç kimse yoktu.

Gözlerimi yavaşça kapatırken görüntü silikleşti, yaşadığım gece bir sis perdesinin beraberinde kapalı göz kapaklarımın ardında hayat buldu.

"Hayır!" diye bir kez daha çığlık attım. "Kumral, yalvarırım yapma!"

Dizlerim tam ortasından bir kurşun yemiş gibi toprağa saplanmışken parmak uçlarımı hissetmediğimi fark ettim. Atak karanlık gibi bedenimi ele geçiriyordu. Fetih Yargıcı'nın hisleri kadar uyuşmuş, hareketsiz ve işe yaramazdım.

"Hayır, Dila kapat gözlerini!"

Bir kâbus olduğunu düşünürse canı daha az yanardı diye düşünmüştüm belki. Ya da benden umut dilenen gözleri daha fazla işe

yaramazlığıma şahit olmasın diye. Nedenini bilmiyordum. Belki de tıpkı küçükken gözlerimi kapattığımda görünmez olduğumu sandığım gibi, o da gözlerini kapatırsa her şeyin biteceğini düşünmüştüm. İnsan mucizelere yalnızca çocukken inanabiliyordu.

Gerçekler bir çığ gibi üzerime yığıldığında düşünmeye bile iznim yoktu. Hayatım sandığım insanın bana ettiği ihanetin acısını çekemeden, olanları sindiremeden, hayatta olduğunu bildiğim tek akrabamın canı uğruna savaşmaya çalışmıştım. Ama hiçbir zaman kazananı olmayacak bir savaştı bu. Fetih Yargıcı'nın kulakları sağır, gözleri kördü artık bana. Duymuyordu yalvarışlarımı, çaresizliğimi görmüyordu. Teslim oluşlarımın bir anlamı yoktu, affedilmek bir kelime olarak manasını yitirmişti. Ben yerde sürünen bir böcek kadar değersiz, anlamsız ve hiçtim. Öyle ki kana susamış gözlerini bir an bile gözlerimden ayırmadan, içi saniye dahi sızlamadan ve hiç düşünmeden hareket edip Dila'nın yaşamına son vermişti. Benden nefret ederek can veren kuzenim Kumral'ın ayaklarının dibine düşerken cansız bedeni hiç görünmediği kadar zayıf görünmüştü gözlerime. Belki de ruhu kadar renkli, orman yeşili gözleri açık kaldığı içindi bu feryatlarım. Ama boştu işte, yankılanan tüm çığlıklar, korkunun sesi, intikam uğruna edilen yeminler ve öfkenin küfürleri anlamsızdı. Bu sesleri çıkaran herkes sadece karanlığın içinde nefesi son bulan Dila'nın ölümüne hiçbir şey yapamadan saniye saniye seyirci olmuştu.

Bir saniye bile üzerimden ayrılmayan karamel rengi gözlerdeki haksız gurur, intikamın ihtişamı, artık yok olmaya yüz tutmuş bedenimden çekildiğinde hiçbir şey hissetmemiştim.

Her saniye tekrar tekrar yaşadığım o ölüm ânını göz kapaklarımın ardından kazımak istiyordum. Dila ne hissetmişti o anda?

"Evet," dedim hırsla. "Yaparsın." Gözlerinin içine bakarak omuzlarından ittim.

"Yaparsın. Gözünü bile kırpmadan yaparsın hem de!"

Gözyaşları artık tamamen yüzümü kapladığında her iki elimle de göğsüne vurmaya başladım. Kaya gibi sert göğsüne vurmam onda hiçbir etki yaratmıyordu.

Olanları, etrafımda dönen dünyayı görmez olmuştum. Sadece o vardı, o ve dipsiz bucaksız sürüklediği uçurumu.

"Senin yüzünden." Zayıf yumruklarımın çarptığı bedeni kasıldı. "Senin yüzünden benden nefret ederek öldü."

Kelimeler ağzımdan çıkarken gücüm kesilmiş, bedenim yeniden kendini koy vermişti. Sıkıca kavradığım tişörtüne tutunarak ayaklarının dibine doğru düştüm.

"Benden nefret ederek..." diye fısıldadım. İntikam hissi her yanımı sarmıştı ama özlem daha ağır basıyor, özlem her zaman kazanıyordu. Sevdiklerime karşı öyle körü körüne bir ihtiyaç duyuyordum ki onları korumaktan tamamıyla aciz kılıyordu bu beni. Farkındaydı. Sesini bile çıkarmadan orada öylece dikildi. Nefes almıyordu. Ayaklarının dibinde hıçkırarak ağlarken hiçbir şey yapmadan öylece duruyordu. Söyleyeceği herhangi bir şey yoktu. Söyleyeceği herhangi bir şey yaptığını değiştirmezdi. İçimde bir şey vardı, eksiklik ama yalnızca onun adını bildiği.

"Bir şey söyle," dedim. "Bana öfkemi soğutacak bir şey söyle."

Nefes alabilecek bir şey söyle.

Ne yapmasını bekliyordum ya da böyle bir durumda ne söylemesini bekliyordum? Peki her şey ortadaysa benim içimdeki bu bitmek bilmeyen istek neydi? Neydi içimdeki bu anlamsız inanç? Ellerimi saçlarımın dibinden geçirerek sırtımı duvara yasladım. Hareketimle birlikte bana doğru dönen bilgisayarın ekranı gözlerimi kısmama neden olmuştu. Başımı çevirecekken ekrandaki görüntü can sıkıcı bir şekilde tanıdık gelmişti.

"Doğru," dedim histerik bir şekilde gülerek. Bilgisayarı kendime doğru çektim, bir an için engel olmaya kalkışacaktı ama başımı iki yana sallayarak müdahale ettim. "Beni buraya başka bir çeşit işkence için indirdin, değil mi? Neyi seyretmemi istiyorsun? Benim için başka neler planladın?" Sesim titremiyordu ama hiç de sakin değildim. Göğsümün ortasındaki sıkışmayı görmezden gelmeye çalıştım. Gri bir gökyüzü aşağıya iniyordu sanki.

Bu sadece bir görüntü değil, bir videoydu. Oynaması için üzerine tıklayıp beklemeye koyuldum. Gözüme ilk çarpan şey görüntülerde sol üst tarafta yanıp sönen bir ışık huzmesi şeklinde beliren tarih olmuştu. Belki haftalar öncesiydi. Kafamda hızlı bir hesap yaptığımda bunun akademiye döndüğüm zamanlar olduğunu çıkarabilmiştim. Kumral'ın kulübünde bulunan ofis... Bir an için gözlerim ona doğru kaydı, kesintisiz bir şekilde beni izlemeye devam ediyordu.

"Neredeyse üzgün görünüyorsun Yargıcı," dedim videonun ilerlemesini beklerken. "Gülümsesene, buradan bana hayatı mahvedecek bir şeyler çıkacağına eminim." Sertçe yutkundum.

"Hayatını değil," dedi. "Hayatını kurtaracak." Dolu dolu buzlanmış gözlerimi ona çevirdim. Bu cümlenin bir aması olduğunu biliyordum. Virgüllerden nefret ediyordum, virgülden önce söylenen sözler her zaman bir ateşi hissetmenize neden olurdu ama virgülden sonra söylenen her şey sizi kavurucu bir ateşle yakardı.

"Muhtemelen seni mahvedecek." İyice gerilmiştim, neredeyse hıçkırarak ağlayacaktım çünkü Kumral bir şeyin öyle olacağını söylüyorsa o şey öyle olurdu. Alt dudağımı ısırarak içinde kavrulduğum ateşi seyretmeye devam ettim.

Fetih Yargıcı ayaklarını masanın üzerine uzatmış elindeki kâğıtları inceliyordu. Birkaç dakikanın ardından kafasını kaldırıp birine bir şeyler söyledi, aldığı yanıt kaşlarını çatmasına neden olmuştu. Başıyla birini onayladıktan sonra elindeki kâğıtlardan kapıya doğru çevirdi bakışlarını. Gelen güvendiği sayılı adamlardan biriydi ama suratında yabancı bir ifade vardı.

"Bir kız geldi," dedi turuncu sakalları uzamış adam. Yüzünü buruşturarak devam etti, "Şu Avcı kızın akrabasıymış. Efnan'ın."

Söyledikleri Fetih'in dikkatini çektiğinde adam başıyla işaret edip kızı getirmelerini söyledi. Ayaklarını masanın üzerinden indirirken kısa bir süre düşündü. Maya Efnan, sözünü yok sayıp gittiğinden beri kaç gün olmuştu? Üç gün. Tam tamına üç gün olmuştu.

Dinmeyen öfkesi yeniden boy gösterirken içeriye Maya'nın aksi bir kız geldi. Üzerinde eflatun renkte bir elbise olan kız fazlasıyla narin görünüyordu. Yeşil gözlerinde Fetih'in çok iyi bildiği bir kıskançlık ve yaptığı şeyin tedirginliği hâkimdi. Adam ellerini arkasında birleştirerek kızı incelemeye koyuldu. Bu kızı ilk görüşü değildi ancak bu kızın ona gelişindeki neden, fazlasıyla ilgisini çekiyordu.

"Doğrudan lafa gireceğim," dedi Dila Efnan.

Sesi bir tüy kadar hafif ama kararlı çıkıyordu. Fetih dudak büküp devam etmesini işaret ettiğinde kız yutkundu. Bariz bir şekilde korkuyordu ama buradaydı işte.

"Maya'nın kendi isteğiyle senin yanında kaldığını biliyorum. Onu istemediği bir yerde tutmak pek mümkün değildir."

Kızın yeşil gözleri gitgide yabancı bir kibre bürünürken, Fetih lafın nereye gideceğini daha çok merak etmeye başladı.

"Ona zarar verecek misin?" diye sordu kız, cevabı çok da önemli değilmiş gibi ama sordu işte.

Fetih Yargıcı gülümserken, "Belki," dedi.

Hâlâ kızın nereye varmaya çalıştığını merak ediyordu. Üzerine saldırmayacak kadar kendisinden korktuğu açıktı.

"Onu geri istiyor musun?" diye sordu kız açıkça. "Eğer istiyorsan bunu sağlayabilirim."

Bir çırpıda söylediği sözlerden gocunuyor gibi görünmüyordu. Adam kaşlarını hayretle yukarı kaldırırken şaşkınlık bir kez daha boy gösterdi. Biraz önce kıza belki Maya'ya zarar verebileceğini ima etmişti ama kız ona kendi elleriyle Maya'yı mı sunuyordu?

"Bunu nasıl yapacakmışsın?" diye sordu birkaç adım kızın yanına yaklaşarak.

Asıl sorusu bunu neden yapacağıydı ama belli ki kız Maya'dan haz etmiyordu ve belli ki onu ortadan kaldırma niyetindeydi. Öyleyse bunu nasıl yapacağını öğrenmek zorundaydı Yargıcı. Biri kıza zarar verecekse muhtemelen o kendisi olurdu, bir başkasının olma düşüncesi canını sıkmıştı. Kız ne kadar elinden kaçmış olsa da bir kere söz vermişti artık, ona aitti ve Fetih Yargıcı kendisine ait olanı kendi yoluyla geri alacaktı.

"Onu eve çağırabilirim. Peşinde kimse olmaz. Bana gelecektir. Maya beni dinler. Ve sonra siz onu alabilirsiniz."

Kızın her konuşmasında sesi daha kararlı bir hal alıyordu. Fetih Yargıcı daha önce yüzlerce kez kadınların kıskançlığına şahit olmuştu ancak bu kadarını, birini göz göre göre ölüme terk etmeyi. Bu, adamda gülme isteği uyandırıyordu.

"Bunu neden yapasın ki?" diye sordu cevabını bilse de.

Kız bir adım geri çekilerek dudaklarını ıslattı. "Akademiye ait değil," dedi yalnızca.

Asıl cevabın bu olmadığı bakışlarından okunuyordu. "O uyumsuz biri," diye devam ederken Fetih'in gülümsemesi genişledi. Günler sonra deli gibi öfkeli olduğu kıza ilk defa acımıştı belki de.

Başka bir şey söylemeden kızın yanına yaklaştı, "Eğer..." dedi doğrudan gözlerine bakarak, "Senin yüzünden onun başına bir şey gelirse... Seni kendi ellerimle öldürürüm."

Kızın boğazını birkaç saniyeliğine öyle bir sıktı ki kızın ten rengi bir ölününki kadar açılmıştı. Fetih kızı iterek bıraktığında Dila Efnan arkasına dahi bakmadan kulübü terk etti.

Başka bir görüntü daha ekrana kaydığında bu seferki tarih dudak uçuklatacak bir tarihti. Başka bir şey görmeye hazır mıydım bilmiyorum ama içimden bir ses hayır, diye bağırıyordu. Hayır, Maya yapmamıştır, diyordu. Tarih benim Ayaz'a koşup Kumral'ı sorduğum gündü. Tarih benim Doruk'un saldırıya uğradığını öğrendiğimde bayıldığım gündü.

Görüntü bir zamanlar çalıştığım restorana aitti. Dila oraya yalnızca Nezih Bey'in ve eşi Müge Hanım'ın işi olduğu zamanlar bakıyordu. Arka tarafta kalan ofisin içini rahatça görebiliyordum. Dudaklarımı dişleyerek olacakları beklerken içimden lütfen, diye yalvardım, lütfen sandığım şey olmasın. Her şey olsun ama yalvarırım bu görüntüde Doruk olmasın.

Ofiste hiç kimse ve hiçbir ses yoktu. İlk önce, Dila beyaz bir mini elbiseyle içeriye girdi, istemsizce gözlerim dolmuştu. Beline kadar uzanan saçlarını maşayla ve oldukça özenle yapmış, dudaklarına kırmızı ruj sürmüştü. Öyle güzel görünüyordu ki her zamanki gibi tarifsizdi.

Dila kapının arkasında olduğunu bildiğim aynadan kendini kontrol etti. Elbisenin eteklerini düzeltip belinden biraz çekiştirdi. Saçlarını parmaklarıyla hareketlendirip aynadaki yansımasına gülümsedi. Zarifçe kapıyı açtığında gördüğüm yüzle birlikte boğazımdan bir hıçkırık çıkmıştı. Elimi alnıma yaslayıp gözlerimi sımsıkı birbirine bastırdım. Dişlerimi öyle kuvvetli sıkıyordum ki çenemin kasılmasına neden oldu.

"Merhaba," dedi Dila oldukça zarif bir şekilde şeker gibi bir tonlamayla.

Doruk hiçbir şey söylemeden ofise girdi. Koltuklara oturmadan ayakta arkasında kalan Dila'ya döndü. "Beni neden çağırdın Dila, neymiş bu kadar önemli olan?"

Bakışlarımı yeniden ekrana kaldırıp izlemeye devam ettim.

Dila şımarık bir şekilde gülümseyerek, "Neden bu kadar huysuzsun? Otursana." dedi.

Doruk bir adım geri çekilerek saatine baktı. "İşlerim var," dedi. "Hadi Dila."

Dila bu defa biraz gerilerek konuşmaya başladı, "Maya benim yanımda kalmalı. Oraya ait değil. Onu buraya getir."

Konuşmasına kaşlarımı çatarken daha neler olabileceğini bekledim. Beni istemediğini açıkça söylemişti, şimdi bu söyledikleri de ne demek oluyordu?

"Onu bir daha benden uzaklaştırmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?" diye çıkıştı Doruk.

Ona olan özlemim depreşirken gözümden bir damla yaş daha aktı. Keşke birkaç saniyeliğine de olsa kameraya baksa, en azından bu yöne baksaydı da gözlerini görebilseydim diye içimden geçirirken, "Sen getirmezsen ben konuşurum. Bana bir kere evet dedi, yine diyecektir. Onu uzaklaştırmak en mantıklı yol. Bu defa tamamen Maya'yla birlikte gideceğim." dedi kollarını göğsünde birleştirerek.

"Böyle bir şey yapmayacaksın," dedi Doruk hışımla, ellerini başına götürerek volta atmaya başladı, düşünüyordu. Ve düşünceleri ona, eğer Dila isterse onunla birlikte başka bir yere taşınabileceğimi söylüyordu. Çünkü giderdim ve bunu en iyi bilecek kişi Doruk'tu.

"Lütfen," diye yeniden konuşmaya başladı, sesi artık daha zayıf çıkıyordu. "Hayatı iyiye gidiyor, izin ver de biraz mutlu olsun. Benimle mutlu."

"Peki ya ben?" dedi Dila yüzüne masum bir ifade takınarak, "Ben mutlu muyum Doruk, yoksa bu artık seni ilgilendiren bir konu değil mi?"

Doruk kaşlarını çatarken Dila konuşmaya devam etti. "Sen de en başından beri benim olacağımı düşünüyordun. Avcı olması gereken bendim, hiç kimse Maya'nın olacağına ihtimal dahi vermedi. Unuttun mu, onun hiçbir şeyden haberi yokken biz seninle akademide birlikte geçireceğimiz günlerin planını yapıyorduk. Bunları unuttun mu Doruk, çünkü o zamanlar Maya'yı pek anımsamıyordun."

Doruk'un dudakları düz bir çizgi halini aldığında öfkeyle gözlerini kıstı. "Bunu aklımıza siz soktunuz. Büyükannenle sen en başından beri sen olacağına emindiniz. Böyle gördüğünüzü söylediniz. Öngörüler öyleydi."

"Peki bizim aramızdaki şey, o da mı öngörüydü Doruk? Onu da mı büyükannemle ben uydurdum? Senin ilk sevdiğin kız, ilk defa

öptüğün kız, birlikte yaşayacağını hayal ettiğin kız... bunları ben mi senin aklına soktum?"

Sesi neredeyse ağlar gibi çıkarken ben renklerimi kaybetmiş kadar çaresiz hissettim. Dila gülümseyerek denemek ister gibi bir adım attı, yavaş yavaş ayak uçlarında yükselip Doruk'un dudaklarına bastırdı dudaklarını, önce tereddüt edip geri çekilmeyi düşünse de yumuşak dudakları hissettiğinde kendi dudaklarını araladı Doruk. Bir kaç saniye sürmeden Dila kendini geri çekip "İşte bu yüzden," dedi gülümseyerek, "İzin vermem, Doruk."

Aynı anda laptopun kapağını öyle sertçe kapattım ki kırıldıysa Kumral'a bir de bilgisayar borçlanmış oldum. Umurumda değildi, dünya yansa artık umurumda değildi. Tek istediğim biraz oksijendi, boğulmaya başlamıştım. Ellerim hızlı bir şekilde boynuma kaydı, boğazımın düğümlendiğini hissettim. Cayır cayır yanıyor gibi, çölde bir damla suya muhtaç gibi biraz oksijene ihtiyacım vardı.

Doruk'un yaptığı şey, kalbim daha önce hiç bu kadar derinden yara almamıştı. Tüm evren yok olmuştu, yer ayaklarımın altından kayıyordu. Bedenim daha önce geçirmediği kadar büyük bir atakla yüzleşirken düşünemiyordum. Hiçbir şey yapamıyordum.

Sadece korkuyordum, bu öyle büyük bir korkuydu ki onu iliklerime kadar her bir hücremde hissettim.

Babamı kaybetmiştim, annemi kaybetmiştim. Babamın ihanetiyle yüzleşmiştim. Öz ablamın beni istememesiyle yüzleşmiştim. Büyükannemin yalanlarıyla yüzleşmiştim. Doruk'un yalanları ve Dila'nın kıskançlıklarıyla bile yüzleşmiştim ama bu defa ihanet en hassas noktaya atmıştı darbesini. Bu defa öz kuzenimin beni bile bile ölüme terk etmesini istemesiyle burun buruna gelmiştim. Dila beni bile bile, hür iradesiyle ölüme sunmuştu.

Bedenim titremeye başladı. Her bir uzvum uyuşmuştu. Kulaklarımda onlarca ses uğulduyor ama ben hiçbirini duymak istemiyordum. Bu defa bitti, dedim içimden, bu defa gerçek anlamda bitti, gerçekten ölüyorum. Nefes alabilmek adına hiçbir çaba göstermeden bir an önce bitmesini bekledim. Bununla baş edemezdim. Bununla baş etmek istemedim. Bunların hiçbirini istemiyordum. Sadece bitmesini istedim, o an başka hiçbir şey umurumda değildi.

Renkli balonların altında ya da yüzlerce yıldızın altında uyumak, başak tarlalarında koşarken güneş ışığına doymak, ılık rüzgârın

tenimde dolaşması ya da beni sonsuzluğa kilitleyen mavi gökyüzü. Doruk Ilgaz'ın gözleri, hepsi bitsin istedim.

Başım çatlayacakmış gibi ağrıyordu. Binlerce yerinden bütün kemiklerim kırılmış ve aralarında oluk oluk kan sızıyormuş gibi canım yanıyordu. Boşluğa düşmüş bir bedenden öteye gidemezdim artık. Sandım ki bu son, benim sonum bu şekilde olacak her şey bu şekilde sonlanacak sandım. Ölümün huzurlu olduğunu sandım ama bu bilincimin beni hapsettiği boşluk ölümden de beterdi.

Uyuşmuş zihnimin derinliklerinde, "Hadi güzelim," diyordu biri. "Hadi, geçti. Yanındayım."

Sesler sahiplerinin dudakları arasından çıktıktan çok sonra ulaşabilmişti kulaklarıma. Kumral'ın yine ne yapacağını bilmeden panikleyen sesini duyduğumda gülümsemek istedim. Ona yaptığım onca şeyden sonra hâlâ yanımda olduğunu mu söylüyordu? Tanrım, ben gerçekten bulunmaz biri olmalıydım. Bende gerçekten istediği bir şey olmalıydı. Elimde olsa bu kadar istediği şu saçma yeteneğimi ona verirdim. Onun bende istediği tek şeyi. Aklıma gelen düşünce bende konuşma isteği yaratmıştı. Biraz kendimi bulup kelimeleri toparlayabilirsem bunu sağlayabilirdim. Bunu yapabilirdim, belki.

Dedim ki, "Kanımı içebilirsin." Bir an sesler yeniden anlamını bulduğunda sırtımdaki kolların tutuşu sertleşti. Birkaç saniye kadar sürdü ya da sürmedi.

"Ne dedin?" diye sordu Kumral. Güzel, bu duyabildiğini gösteriyordu.

"Kanımı içebilirsin," dedim yeniden. "Son damlasına kadar bitirip öldür beni. Böylelikle yetenek sana geçer. Bende istediğin bir şey kalmaz ve ölmeme izin verirsin."

Zoraki bir şekilde yutkunurken, "Lütfen..." diye mırıldandım, başka bir ağlama dalgasıyla daha, "Lütfen, ölmeme izin verir misin?" diye yalvarmaya başladığımda soğuk parmaklarını yanaklarımda hissettim.

Elmacık kemiklerimin üzerinde dolaşan buz gibi dokunuşlar bir şekilde varlığını hissettiriyordu. Bütün bedenim alev almış gibi hissettim, ruhum yanıyor, zihnim yanıyor ve kül olmuş kalbim daha fazla dayanamıyor. Bu acı bitsin istedim.

"Sana zarar vermek istemedim," diye fısıldadığını duydum. "Sadece canını yakmak istedim."

3. BÖLÜM

DEĞİŞEN DENGELER

Artık hiçbir anlamı olmayan gerçeklerden daha çok, şu an bulunduğumuz nokta canımı yakıyordu. İnsan böyle zamanlarda nasıl kendine gelebilirdi ki, nasıl kaldığı yerden devam edebilirdi? Ben kendi hayatımda bir köşeye sıkışmıştım. Gözlerimi kapattığım an düşüncelerim daha da karanlık bir siluete bürünüp anbean yeniden canlanıyordu. Düşüncelerim yetmiyormuş gibi bir de silinmeyen görüntüler işkence ediyordu ruhuma.

Fetih Yargıcı daima haklıydı ve bunu bildiğimin farkındaydı. Başıma gelenlerden kendimi sorumlu tuttuğumu biliyordu. Bunu daha önceden de biliyordu ve beni daha önce de bu konuda uyarmıştı. Ama ben herkesi dikkate alırken en çok dikkat etmem gereken kişiye sırtımı dönmüştüm. Bütün yaptıklarına rağmen, Kumral'ın gözlerinde gördüğüm taze bir acıdan başka bir şey değildi. Bakışlarına kenetlenmiş bir ihanetin ardına saklanan karamel rengi gözleri, birkaç saniyeliğine her şeyi ele vermiş gibi kendini bıraktı ve çok geçmeden yeniden donmuş bakışlar gözlerinde peyda oldu.

"Bana tüm hikâyeyi anlatır mısın?" diye sordum nefesim düzenini bulduğunda.

Kaya gibi sert ve soğuk göğsüne yapışmış bedenim, bir nebze olsun titremeye ara vermişti. Çenem omzuna yaslanmıştı, duvarla neredeyse burun burunaydım. Duvarın pürüzlü yüzeyine odaklanırken onun kucağında oturduğumu dert etmemeye çalıştım. Düşünmediğim sürece bu beni rahatsız etmiyordu. Düşünmediğim zaman yaşadığım veya şahit olduğum hiçbir şey beni rahatsız etmiyordu.

"Neyi bilmek istiyorsun?" İsteksiz bir şekilde mırıldandı. İlk defa onu bu kadar tereddütlü görmüştüm. Göğsünde serbest bir şekilde duran ellerimden destek alarak hafifçe doğruldum. Bacaklarım iki yanında açılmış şekilde dizlerinin üzerinde oturuyordum. Her zaman olduğu kadar varlığı belirgin elleri gevşek bir şekilde belimde

duruyordu. Bir sarılış değildi bu veya kaçmamı engelleyecek bir tutuş. Düşme ihtimalime karşı bir refleksti yalnızca.

Elbisenin kollarını avuçlarıma kadar çekiştirip yutkundum. Kısılmış ve muhtemelen kızarmış gözlerimin ardından ona bakarken ifademi korumaya çalıştım. İçimden küçük bir bebek gibi hıçkırarak ağlamak geliyordu ama gözyaşı kotamı fazlasıyla doldurmuştum.

"Bir sürü şeyi bilmek istiyorum. Her şeyi. Dila'nın teklifini neden kabul etmedin?"

Birkaç saniye gözlerini kısıp kendi düşünceleriyle savaşırken, belimdeki elleri hafif bir şekilde sırtımda yukarıya doğru tırmanıp beni yeniden göğsüne yasladı. Bu ikimizin de göz göze gelmemeyi tercih ettiği bir konuşmaydı. Burnuma sürten omzuna yeniden çenemi yerleştirdikten sonra sessizce bekledim.

"Tuzak kurmak Avcılar'ın işi. Ben, bana ait olanı elimi uzatarak alırım. Kapana ihtiyacım yok."

Bana ait olan.

Yanağımın içini dişleyip ona ait olmadığımla ilgili kuracağım onlarca cümleyi yuttum. Rüzgârın uğultusu hafif aralık pencereden kulaklarıma kadar çarptı, sızlayan göz kapaklarımı derin bir nefes alarak yavaşça kapattım.

Elleri yeniden gevşek bir şekilde belime doğru indi, yavaşça geri çekilip benden tamamen uzaklaştı. Gözlerimi yeniden aralayıp çaresizliğime küfür etmek istedim. Ellerinin orada durmasına ihtiyacım vardı. Nefret de etsem, inkâr da etsem, tükenmiş de hissetsem ellerinin orada durmasına ihtiyacım vardı. Yalnız olmadığıma inanmaya ihtiyacım vardı.

"Neden onu öldürdün, söylediğin gibi elini uzatıp alabilirdin beni, değil mi?"

Başını arkaya yaslayıp altın sarısı gözlerini boş tavana sabitledi. Hareketiyle yerimden doğrulmuş, çenesiyle burun burunaydım. Bu mesafeden yüzünü net şekilde seçebiliyordum. Sevimli bir çocuk kadar zararsız görünen yüzü hiçbir zaman gerçek anlamda gülmüyordu. Daima gelecek tehlikelere karşı tetikte ve daima bir adım ilerde olan Fetih Yargıcı bu hayatı yaşamıyor, bu hayatı planlıyordu.

Elimde olsa, başka zamanda ve tamamen başka şartlarda olsak onun hayatına dokunmak isterdim. Parmak uçlarımı hayatında gezdirip onu biraz gülümsetmek.

"Şöyle yapacağız," dedi bakışlarını gölgelerin hâkim olduğu tavandan ayırmadan. "Benim işime yaradığın sürece merak ettiğin bir soruyu cevaplayacağım." Gözlerini kapatıp koyu pembe dudaklarının arasından hafifçe nefesini üfledi. Yüzümün kıyısına vuran nefesinin dikkatimi dağıtmasına izin vermeden başımı hafifçe yana eğdim.

"Ne tür işler?" Kumral'ın ne yaptığıyla ilgili pek bir fikrim yoktu. Ama şu sıralar başının belada olduğunu biliyordum.

"Ne olursa." Gözlerini açıp meydan okur bir biçimde üzerime dikti. Aramıza mesafe koymak ister gibi iki yanında duran kollarını göğsünde birleştirdi.

"Her şekilde sana istediklerimi yaptıracağım. Ama bunu biraz daha kolaylaştırıp sadece benim söylediklerimi yapmayı kabul edersen, ben de sana hayatının gerçeklerini sunacağım. İnan bana Avcı." Kaşlarını çattı. "Kendi hayatınla ilgili bilmediğin birçok şey var."

Kumral'la ilgili gördüğüm bir şey varsa o da yalancı biri olmadığıydı. Her şekilde, bazen yanlış yoldan da olsa doğruyu söylüyordu. Diğer yandan daha ne öğrenmek istiyorum diye düşünürken teklifini geri çevirsem olacakları düşünmeye koyuldum. Söylediği gibi, beni affetmeyecekti.

"Öyle olsun," diye omuz silktim.

Bu bir kabulleniş miydi? Belki. Bu bir çaresizlik miydi? Kesinlikle.

Şimdi kalksam ayağa nereye gideceğimi bilmiyordum. Şimdi kalkıp kaçıp gitsem de uzaklara, bir daha asla mutlu olamayacağımı adım gibi biliyordum. Bilinmezlik, diye düşündüm alnımı boynunun girintisine doğru saklarken, bilinmezlik bu hayatta benim karşı karşıya gelmek istemediğim bir şeydi. Bir kez daha bilinmezliğin duvarına toslamış ruhum, artık ne ayağa kalkabiliyor ne de ayağa kalkmak istiyordu. Issız bir sokakta, hatta çıkmaz sokakta karanlığın ortasında debeleniyordum. Fetih Yargıcı karanlığın içindeki tek çıkış yoluydu. Tek çıkış yolum. Bu defa bir sığınma veya ihtiyaç değildi sarılışım, bu defa sadece gerçeğin peşine düşmekti. Bu hikâyenin sonuna duyduğum alıkonulmaz meraktı. Nerede başladığını bilmediğim bu karanlığın bitişine şahit olmak istiyordum.

"Öyleyse anlaşmamıza göre, işine yaradığım zaman sorduğum her soruya doğru cevap vereceksin. Sorulardan kaçmayacaksın."

Söylediğime alaycı bir şekilde güldü, göğsünde çözülmüş elleri ustalıkla beni omuzlarımdan tutup kaldırırken hiçbir çaba harcamıyordu.

Beni kendisinden uzaklaştırmasına izin vererek bekledim. Bakışlarım ayakkabının kahverengi yüzeyinde geziniyordu, onun da ayağa kalkmasını ve bir kez daha hamlesini yapmasını sabırla bekledim.

Parmakları çenemin altına yerleşip başımı ona bakacağım şekilde kaldırdı. "Seninle anlaşma yapmıyorum. Sana bir kıyak geçiyorum. Beni yarı yolda bırakan biriyle bir daha aynı yola çıkmam ben." Çenesini üstünlüğünün altını çizmek istercesine kaldırdı. "Peşimde sürüklerim, o ayrı. İlk seferinde senin için bir yol arkadaşı demiştim. Yoldaş. Bu bir daha olmayacak. Artık kapıda bekleyen köpek sürüsünden bir farkın yok. Benim için çalışacak, ben ne dersem onu yapacaksın. Her şeyin bir bedeli vardı. Para mı? Sana, yaptıkların karşılığında para verebilirim. Cevaplar mı? Sana cevapları veririm, işime yaradığın sürece bedelini alırsın."

Öfkeli değildi, sesi olağan şekilde sakindi. Ama bakışları bir bıçak kadar keskin, bir kırbaç kadar can yakıcıydı. Boşa olduğunu bilsem de derin bir nefes aldım. Acıyan boğazımı yok saymak kolaydı. Beni bırakmış gibi değil de onu terk etmişim gibi konuşmasına aldırmadım. Bir önemi yoktu.

"Kapıdaki köpeklerin istediği zaman işi bırakabiliyor mu?"

Sinirlerimin dayanamadığı noktada ardıma bakmadan gidebilecek miydim?

Yabancı bir gülüş daha peyda olurken dudağını kenarında, "Onlara saygım var, gitmek isterlerse düşüncelerine saygı gösteririm. Ama sana karşı Efnan, sana karşı hiçbir şey. Bunu anlaman için seni zincire vurmam gerekirse, yaparım. Ama ben tasmanı tuttuğum sürece bir yere kaçamazsın. Bir daha değil." dedi.

Yaşadığım bir ataktan sonra, çaresizce gözyaşı döktüğüm anlardan sonra, hatta ve hatta beni kendi kolları arasında teselli dahi etse dinmeyecekti öfkesi. Bana eziyet etmekten vazgeçmeyecekti. Ve ben onu hiçbir zaman suçlamayacak, haksız olduğunu söylemeyecektim. Boktan hayatımda yaptığım en büyük hata, Fetih Yargıcı'ya ettiğim ihanetti. Bazen onu boğmak için can atan kollarım, bazen de ona *ben seni bırakmadım,* diye sarılmamak için kendini zor tutuyordu. Başımı iki yana sallayıp kendimle bir kez daha karşı karşıya geldim. Onun karşısında bu kadar çaresiz olmak bana kendimi çırılçıplak hissettiriyordu.

Hakkımda bildiği onlarca şey vardı. Muhtemelen bana acıyordu, o kadar acıyordu ki bu nefret dolu bir acımaydı. Benim zavallı hayatım onun nefretini tetikliyordu. Kumral'ın gözünde ben, zavallı kız çocuğu Maya Efnan, hayatında dönen hiçbir şeyden haberi olmayan aptal kız, ona ihanet etme cüreti göstermiştim. Bu onun için katlanılmaz bir düşünce olmalıydı.

"Belki de öyle yapmalısın," dedim. "Sahi, neden benim için işleri kolaylaştırıyorsun ki!"

"Senin için?" Bir adım geri çıkıp kaşlarını çattı. Yüzünü gördüğümden emin olmak istiyordu. "Senin için değil küçük aptal, sana biraz daha az katlanabilmek için. Eğer kendi isteğinle dediklerimi yaparsan seni zorlamak için biraz daha seninle konuşmam gerekmez. Gözlerine birkaç saniye daha az bakabilirim. Sesini daha az duyabilirim. Bir insan olmadığım doğru ama bir psikopat da değilim, benden daha zayıf hiçbir şeye zor kullanmaktan hoşlanmam ama sen bütün sınırları zorluyorsun. Sen intihara meyilli aptal kız, kurbanı oynayıp duruyorsun. Birine ihanet edip öylece arkanı dönüp gidemezsin. Kanını içmekten mi bahsediyorsun, bunun işe yarayacağını düşünsem bir an düşünmez Pars'a kanının son damlasına kadar içmesini söylerdim. Ben değil Efnan, ben sana bakmaya katlanamazken sana dokunmak, seni kendime karıştırmak..."

İğrenerek yüzünü buruşturduğunda aklıma onu ilk gördüğüm zaman gelmişti.

"Seni görmeye tahammül edemediğimi unutma. Hâlâ nefes almanın tek nedenin beyninde yanlış işleyen o yeteneğin de sanma. Benim hiç kimseye ihtiyacım yok ama sen benim elimde olduğun sürece mutsuz olacak onlarca kişi var ve bu da beni mutlu edecek. Birileri dengeyi korumak mı istiyordu? Onların terazisini yerle bir ettim, şimdi herkesin kimi nereye koyacağını izle de gör. Kimler için neleri heba ettiğini gör."

Onu daha fazla dinlemeyecektim. Onu görüyordum, onu anlıyordum. Bana neden tahammül edemediğini biliyordum. Sevemiyordu, etrafında kullandığı ya da onun için çalışan insanlar dışında kimse yoktu. Hissetmiyordu. Biri canını yaksa bile bunu bir oyuna çevirip acıyı yok sayabilirdi. Sevgiye inanmıyordu. Bana inanmak istemeyken onu yüzüstü bırakmıştım. Ama en çok da onu bırakmışken bana yaptıkları onlarca şeye rağmen ardımda bırakamadığım

insanlara katlanamıyordu. Benim bir yıkıcı olmak yerine insan olmama katlanamıyordu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Merdiven basamaklarını neredeyse tırmanmıştım, ellerim tırabzanın üzerinde kaydı.

"Söylediklerine dikkat et Kumral," diye uyardım. "Canımı yakmakla zarar vermek arasında çok ince bir çizgi var ve sen sınırda dolaşıyorsun."

Öldürmenin onlarca farklı yolu var.

Sessizlik.

Haklı olduğumu biliyordu. Birbirimiz için bir bulmaca gibiydik. Diğerini çözme konusunda o öndeydi. Kendi isteğimle veya zorla bana hiçbir şey yaptıramayacağını biliyordu, bana dayattığı hiçbir şeye boyun eğmeyeceğimi biliyordu ama cevaplar için, gerçekler için onunla yeniden aynı yolda yürürdüm. Tıpkı onu beni öldürmeye mecbur bırakmaya çalışmam gibi, o da beni o yola girmeye mecbur bırakmıştı. Hayatımın sevdiğim ve zarar verdiği o insanlar olduğunu biliyordu, beni onlardan kurtararak ki bu yöntemi oldukça tartışılırdı, hayatımı kurtardığını düşünüyordu. Kötü haber ise bir şekilde yine haklı olduğuydu. Kafamın içinde düşündüğüm, özlediğim hayaletlerin hepsi şeytanın işaretiyle birlikte kül olmuştu.

Artık ben de biliyordum. Beni affetmeyecekti ama öldüremeyecekti de. Fetih Yargıcı hareketlerimi tahmin edebiliyor ama ruhumu okuyamıyordu. Ben onun okyanusuna atılmış, kıramadığı bir kafestim. Beni görebiliyor, içinde bir şey olduğunu tahmin ediyor ama ne olduğundan emin olamıyordu. Kafesi hırpalayarak kırmaya çalışmayı bırakmıştı, okyanusun içinde oradan oraya sürüklenmeme, çarpmama izin vererek kendi kendine açılmamı bekliyordu.

Savaşmanın onlarca farklı yolu var.

Dengeleri altüst etmişti ve bunu öyle kolay bir şekilde yapmıştı ki zekâsı kanımı donduruyordu. Onun kadar tehlikeli birinin, belki bir sosyopatın bu denli zeki olması ürkütücüydü.

4. BÖLÜM

KORKULMASI GEREKEN

Yavaş yavaş güneşin kasvetli turuncusu gökyüzünde dağıldı. Hiçbir güneşin doğumu bu kadar yakmamıştı canımı ve hiç bu kadar kirli görünmemişti gökyüzü. Kendimi ruhu çekilmiş ağaç kavukları kadar yaşlı hissediyordum. Sanki ruhum kapanmayacak bir şekilde derin bir yara almıştı.

Ayaklarım o kadar isteksizdi ki bir an için geriye doğru yürüdüğümü bile düşünmüştüm. Ama toprak yolu geride bırakarak arabanın yanına kadar ulaşmıştım işte, buradaydım ve ne yapacağımı bilmiyordum. Arka koltuğa mı oturmalıydım yoksa sürücü koltuğunun yanına mı? Hangisini yaparsam bana daha az kızardı diye düşüncelerimle boğuşurken ön kapı açıldı ve Kumral'ın güneşte daha açık bir tona bürünen karamel rengi gözleri niye beklediğimi sorgular gibi üzerime kilitlendi. Ön koltuğa yerleştim, büyük bir gürültüyle kapanan kapı dilimi ısırmama neden oldu.

Arabayı çalıştırırken bana öyle delici bir bakış attı ki kucağımdaki hırkaya tırnaklarımı geçirip soluğumu tutmama neden oldu. Gözlerimi yola diktim. Hiçbir şey yapmadan, yalnızca varlığımızla birbirimizi rahatsız ediyor oluşumuz ikimizi de hedefinden alıkoymuyordu.

"Çok basit bir şey yapacaksın," dedi. Araba oldukça hızlı bir şekilde yolda ilerliyordu. "Pars bizim için adamı yakaladı. Sen ona sadece benimle ilgili bildiği küçük bir bilgiyi unutturacaksın."

Sakin olan sesinden cesaret bularak hafifçe ona doğru döndüm. "Benden bir Soğuğu etki altına mı almamı isteyeceksin?"

Bakışlarını yoldan ayırmadan başını hafifçe salladı. Elimin altındaki hırkayı biraz daha sıktım, rahatsız olmuştum. Benden istediği [illegible] yapamazsam muhtemelen benden biraz daha nefret edecekti.

"Bunu yapabileceğimden emin misin, uzun zamandır alıştırma bile yapmıyorum."

"Kendine güven," dedi bakışlarını bana çevirerek, bir an için o kadar anlayışlıydı ki benden nefret etmediğini düşünürdünüz. Bir an için.

"İstediğin zaman bunu yapabildiğini biliyorum, Peri'yi odadan uzak tutacak kadar gücün varsa onu benim için kullanmanı tercih ederim."

Bakışları yeniden ucu bucağı görünmeyen yola kilitlendi. Arabanın içi mi fazla sıcaktı yoksa ben mi fazla gergindim bilmiyordum.

"Biraz camı açabilir miyim?" Başka bir dilde konuşuyormuşum ve kimse beni anlamıyormuş gibi çekingen tavrıma yalnızca omuz silkti. Kapının kenarındaki otomatik düğmeye basarak içeriye biraz havanın girmesine izin verdim. Dirseğimi açık camın kenarına koyup başımı dışarıya çıkacak şekilde koluma yasladım. Birçok kez yıkılmış olabilirdim ama birçok kez de ayağa kalkabilmiştim. Sevmenin ağırlığı ruhumu zedelemişken olduğum kişiye tutunmaktan başka çarem yoktu. Kendimden başka kimsem yoktu. Yargıcı da benden sonsuza kadar bir şeyler isteyemezdi, şimdilik benden istediği bu küçük işleri halledebilirdim. Bu kadarını yapabilirdim.

Kasabada bilmediğim bir bölgeye doğru araba ilerlemeye devam etti, başka bir şey konuşmadık. Ağaçların seyrekleştiği noktada görüş alanıma tek tük evler ve ahşaptan yapılmış barakalar girdi. Nerede olduğumuzla ilgili hiçbir fikrim yoktu ama kesinlikle insanların nefes almadığı ölü bir yere gidiyor olmalıydık. Araba yavaşlayarak yine ahşaptan yapılmış bir deponun önünde durdu, geri çekilerken yeniden düğmeye bastım ve cam kendiliğinden kapandı.

Sessiz bir şekilde arabadan çıktığında ben de elimdeki hırkayı arabada bırakarak arkasından çıktım. Yeterince bunalmış hissediyordum, hırkayı üzerime almaya gerek duymadan değiştirmediğim elbisenin eteklerini düzelttim. Bunun sebebi dün gece gözümü kırpmadığımı bilmesini istememdi; hâlâ bu elbisenin üzerimde olma sebebi, ona karşı tüm gardımı indirdiğimi düşünmemesini istediğimdendi. Onun yanına alışıyor, onun yanını kabulleniyor gibi görünmeyecektim. Onu, kabullenmeyecektim. Gerginliğimi bastırmak ister gibi saçlarımı ensemde toplayıp sağ omzuma aldım. Kumral etrafı dikkatle süzerken cebinden telefonu çıkarıp muhtemelen Pars'ı aradı. Çok uzun sürmeyen konuşmanın ardından başıyla bana hadi diye işaret ederek birkaç basamağı hızlıca çıktı.

Çift taraflı sürgülenmiş ahşap kapı bizim için açılmıştı bile; iyi bir espri anlayışları olduğunu sandım ama vahşi batı sınırlarına giriyorduk anlaşılan; kapıyı tutan kovboy şapkalı adam dikkatle beni izliyordu. Kumral'a başıyla selam verdi, korktuğu veyahut çekindiği belli bir şekilde geri çekilmesini izledim. Kumral'ın yaşını bilmiyordum ama yirmi beş civarı olduğunu tahmin ediyordum. Fazlasıyla çocuksu bir yüzü ve açık kumral saçları vardı. Buna rağmen yüzündeki o keskin ifade onlarca adamı geri püskürtecek kadar özveriliydi. Çok kaslı ya da iri bir vücudu yoktu, elbette tüm Soğuklar gibi o da kendini savunmayı biliyordu ve eminim zinde kalacak şekilde spor da yapıyordu ama Timur, adını anmak istemediğim Ilgaz hatta Mirza bile Kumral'dan daha tehlikeli duruyordu. Onlarca insanı bir bakışıyla geri püskürtmesini rahatsız edici bir hayranlıkla izlerken girdiğimiz mekânın bir depo değil, gelişigüzel dizayn edilmiş bir bar olduğunu fark ettim. İzlediğim kovboy filmlerindeki gibiydi. Etrafta birkaç kişi kâğıt oynayıp sigara içiyor, birbirleriyle kaba bir şekilde eğleniyordu. Barda her zaman ıslak bardakları kurulayan bir eleman olurdu ki burada bu aksi bir şekilde orta yaşlı bir kadındı. Ortamdan rahatsız durmuyordu, elindeki işine odaklanmış ve bizi görmemişti. Barda bir kişi büyük bir ellilik bardağındaki köpüklü birasını içerken, bunun ilk birası olmadığını belli edecek kadar serkeş duruyordu.

Pars'ın konuşmasıyla dikkatim dağıldı.

"Alt katta," diye bizi yönlendirdiğinde yine beni yok sayıp görmezden gelmişti.

Kumral'ın bir adım gerisinden yürümeye devam ettim. Kırmızı boyalı bir kapıdan içeriye girdiğimizde bakımsızlıktan gıcırdayan ahşap üzerinde birkaç dakika boyunca sessizce yürüdük. Kovboy şapkalı adam hemen arkamızda bizi takip ediyordu. Kumral birkaç saniye durup önüne geçmem için bana fırsat verdi. Muhtemelen korkup işleri batırmamı istemiyordu. Korktuğum söylenemezdi, şu anda garip bir şekilde merak ediyordum.

Hemen önümde hızlı adımlarla yürüyen Pars bizim için bir kapı daha açtı, karanlıkla yüz yüze geldim. Geçmem için gözümün içine dik bir şekilde bakıyordu, bense cidden öylece zift gibi karanlık bir odaya girmemi mi bekliyorsun der gibi baygın bir şekilde gözlerimi ona dikmiştim. Çok fazla sürmedi, Pars bana öyle alaycı bir bakış

attı ki meydan okumaya meraklı iç güdülerim bana lanet adımları attırmıştı. Gözlerimin karanlığa alışmasını bekledim, merdivenleri dikkatli adımlarla inmeye koyulup arkamdan gelen ayak sesleriyle kendimi rahatlatmaya çalıştım. Bana zarar vermeyeceklerini biliyordum, endişem yersizdi.

Kovboy şapkalı adam yavaşlıktan rahatsız olmuş olacak ki hızlı adımlarla yanımdan geçerek merdivenleri bir çırpıda inmiş ilerde parlayan loş ışığa doğru ilerlemişti. Ama seri adımları merdivenlerdeki toz tabakasını kaldırmış, benim gıcık bir şekilde öksürmeme neden olmuştu.

"Kraliçe bunun peşini bırakmayacak."

Bir an irkilsem de sağduyulu bir şekilde sese doğru gitmeyi sürdürdüm. Ellerinden bakır renginde bir metalle bağlanmış ve muhtemelen saatlerdir burada tutulan adam doğrudan Kumral'a bakıyordu. Gücünü kaybetmiş görünmüyordu, onu bağlayan metal şey bir Soğuk için fazla kolay bir hamle değil miydi? Bunu sorgulamayı bırakıp bakışlarımı Kumral'a çevirdim.

"Kraliçeyi dert etme sen," dedi. Oldukça rahat bir şekilde iki yanında sallandırdığı ellerini göğsünde birleştirip bakışlarını bana çevirdi.

"Efnan, bu bey kraliçenin korumalarından biri. Uzun zamandır senin peşinde, maalesef şu ormandaki benim küçük eğlencemde olanların da şahidi. Bunun anlamı da senin benim yanımda olduğunu bilmesi. Ve ben bunu istemiyorum. Şimdi, bu beyefendiye o gece gördüklerini unutmasını sağla ve buradan çıkalım." Bakışları da sesi kadar sakindi. Bana bir bardak su vermemi istermiş gibi bakıyordu. O kadar rahat söylüyordu ki ondaki rahatlık benim de sakinleşmeme neden oluyordu.

"Kraliçe haklı değil mi?" diye sordu elleri bağlı olan adam. "Bu kız zihnimize girebiliyor ve siz de onun yaşamasına izin veriyorsunuz!"

Öfkeli sesi bir an geri adım atmama neden olacaktı ki kendimi durdurdum. Bana zarar veremeyecek kadar çaresiz durumdaydı. Ama eğer Kumral'ın istediğini yapıp varlığımı bu adama unutturmazsam muhtemelen kraliçe bana çok daha fazla şey yapacaktı.

"Korkma Tibet," dedi Kumral gülümseyerek. "Onun tetiği benim parmaklarımın ucunda."

Benden yine bir silahmış gibi bahsetmesine gözlerimi devirmek istesem de ifademi korumaya devam ettim. Adının Tibet olduğunu öğrendiğim adam bakışlarını bana çevirdiğinde tükürür gibi konuştu.

"Siz Avcılar'ın onurlu olduğunu duymuştuk. Ama şimdi düşmanına kölelik edecek kadar onursuz olabileceğinizi görüyorum." Yüzümü hedef almış gibi yere yoğun bir şekilde tükürdü. Hareketi midemi bulandırmıştı, söylediklerine öfkelenmemek için direndim.

Kumral bir adım öne atılıp adama vuracakken "Dur lütfen," diye seslendim. Bunu yapmasına gerek yoktu. Benden iğrense de başkalarının bana hakaret etmesine izin vermeyeceğini biliyordum.

Omzunun üzerinden bana keskin bir bakış attı. "Bana ne yapacağımı söylemene ihtiyacım yok." Yumruğu adamın burnuna doğru giderken Pars araya girip Kumral'ın elini adamın yüzünün hizasında yakaladı.

"Yapma abi," dedi öfkeden kuduran Kumral'a. "İzleri silmeye gelmişken yüzünde geri alamayacağımız izler bırakmak doğru değil." Ben de bunu söylemek istiyordum.

Kumral söylediklerinde haklılığı fark edip bana döndü.

"Acele et."

Yavaş adımlarla adamın önüne kadar yürüdüm. Bana meydan okuyacağını sanmıştım ama başını eğmiş ve gözlerini sımsıkı kapatmıştı. Pars, Tibet'in hareketine öfkelenmiş veya bulunduğumuz durumdan sıkılmıştı, ensesinden kavrayıp başını gözlerimin hizasına kaldırırken ona durmasını söyledim.

"Bunu yapmana gerek yok." Sesim bir çocukla konuşurcasına sakindi.

Adamın başını eğmesinin ya da gözlerini kapatmasının bir önemi yoktu. İnsanların en büyük yanılgısı bu noktada başlıyordu. Gözler zihne açılan kapılar değildi. Zihni açan iki dudağımın arasından çıkacak kelimelerdi. Pars bana bakmadan geri çekildi, hafifçe gülümseyerek Tibet'e doğru döndüm.

"Avcılar'la ilgili söylediğin şu şey," Aramızda bir adımlık mesafe bıraktım. "Sana bir tavsiye vereyim."

Adam ne yapmak istediğimi merak etmiş olacaktı ki gözlerini yavaşça araladı.

"Ben iki türün birleşip kendisine cephe almasını sağlayan küçük bir kızım." Sesimdeki alay ve zayıflık gözle görülebilir düzeydeydi.

Küçümseyici bir şekilde duruşumu dikleştirip tebessüm ettim. "Benden korkuyorlar, beni küçümsüyorlar, bana kızıyorlar, beni öldürmek istiyorlar, benden nefret ediyorlar ya da..." dedim daha kısık bir sesle. "Benden iğreniyorlar."

Derin bir nefes daha alıp ellerimi adamın yüzüne yerleştirdim, rahat bir şekilde gözlerime bakmasını sağlamıştım. Söylediklerim zihnini aralamış ve dokunuşumla berrak sular gibi bakışlarıma teslim olmuştu.

"Ama Avcılar'la ilgili bildiğim bir şey varsa; o da onursuz oldukları." deyiverdim bir çırpıda.

Tanıdığım tüm Avcılar gözümün önünden büyük bir nefretle geçerken yalanların ve ihanetin ağırlığı bir kez daha üzerime çökmüştü. Bu kaybedilmiş bir savaşsa eğer, ben de zaten çoktan ölmüş biriydim.

"Şimdi Tibet, o gece ormanda gördüklerini unut. Benim hakkımda duyduklarını unut. Sıradan bir Avcı. Akademide eğitimlerine devam eden sıradan bir Avcı. Pars'ı unut. Seni buraya neden getirdiklerini unut. Bu olanları unut. Takip ediyordun ama hiçbir şey çıkmadı. Maya Efnan hakkında bildiğin tek şey, ailesi tarafından terk edilmiş zavallı bir Avcı olduğu."

Gözlerinin derinliklerinde karanlık zihni söylediklerimle gri bir duman halkasına bürünmüştü. Onun zihnini kontrol ederken düşüncelerini görüyor olmak canımı yakmıştı. Sadece var oluşum bir Soğuğu bu denli korkutup bütün düşüncelerini karanlık bir noktaya topluyordu. Tibet zihninde birçok şey için endişeleniyordu. Benimle ilgili duydukları onu hayatına devam edemeyecek ölçüde rahatsız ediyordu. Onun türüne gerçekten zarar vereceğimi düşünüyordu. Bu düşünceden nefret ettim. Birilerinin uykusunu kaçıran kişi olmaktan nefret ettim. Tibet kötü biri değildi. Ama ben onu kötü düşüncelere teşvik ediyordum ve bunu sadece nefes alarak yapıyordum.

"Şimdi bana Maya Efnan hakkında bildiklerini anlatır mısın?"

Adamın yeşil gözlerindeki gevşemiş ifade yerini korudu, biraz önceki öfkesinden eser kalmamıştı.

"On sekiz yaşında, ailesi tarafından terk edilen zavallı çocuk. Akademide eğitimlerine devam eden sıradan bir Avcı."

"Harika, buraya neden geldin Tibet?" Yüzündeki ellerimi hafifçe gevşettim.

"Bilmiyorum," dedi yüzünü buruşturarak.

Zihninden sildiğim o nokta, kendisini sorgulamasına neden olacaktı.

"Buraya bir kızın peşinden bir şeyler içmeye geldin. Kız çok güzeldi, harika vakit geçirdiniz ama sıkıldın ve gitmesine izin verdin."

Boşlukları ona yapay da olsa güzel anılar bırakarak doldurmak istedim, bu işin sandığımdan daha basit ama daha rahatsız edici olduğuna karar vermiştim.

"Çok güzel bir kızdı. Keyifli vakit geçirdik ama sıkıldım ve gitmesine izin verdim." Söylediklerimi tekrar edince ellerimi yavaşça yüzünden çektim.

Zihninden sıyrılırken derin bir nefes alıp geri çekildim. Başımda belli belirsiz bir ağrı oluştu, tökezleyecek gibi oldum. Olduğumdan daha yorgun hissediyordum. Kimse başka bir şey söylemedi, herkesin bir şekilde gözleri üzerimdeydi ama kovboy şapkalı adam rahatsız edici bir şekilde beni izlemeye koyulmuştu. Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Beklesene," dedim benden birkaç adım önde olan adama hitaben.

Madem başlamıştım bir işe, tam olsun diye düşündüm. Şaşkın gözlerle ve neredeyse ürkek bir şekilde beni izleyen adama yaklaştım. Uzatmak istemiyordum, işaret parmağım ve başparmağımla çenesini kavrayıp gözlerimin hizasına gelmesini sağladım.

"Ne yapıyorsun?" diye soran Pars'ı duymazdan geldim.

Ellerimin arasındaki adam geri çekilecek gibi oldu ama korkusu zihnini çoktan avuç içlerime bırakmıştı bile.

"Benim hakkımda ne biliyorsun?"

"Ölümün kızı," diye istemeden cevapladığında kaşlarımı çattım.

"Başka?"

"Soğuklar'ın sonu olacak Avcı. Kraliçenin sonu olacak. Kıyamet. Korkulması gereken kız. Çok tehlikeli. Ortadan kaldırılması gerekiyor."

Dişlerimi birbirine bastırarak sinirimi kontrol altına almaya çalıştım. Tahmin ettiğim gibi ilk hamlesi kraliçeye beni ifşa etmek olacaktı. Kumral'ın bu kadar dikkatsiz olması gerçekten normal değildi ve bunu kesinlikle sorgulayacaktım.

Ama önce, "Hakkımda bildiklerini unut. Maya Efnan ile ilgili her şey bir söylentiden ibaret. Buraya gelen kız, Pars'ın takıldığı önemsiz kızlardan biri. Dedikodulardan başka bir şey bilmiyorsun.

Tibet çok içip sarhoş oldu, yanlışlıkla buraya indi ve sen de onu taşımak için geldin."

Söylediklerimin yeterli olduğunu düşünerek onu hızlı bir şekilde geriye doğru itip tökezlemesini sağladım. Kumral'a alay eden bir bakış atıp onları beklemeden merdivenlere doğru yöneldim. Arkamdan hiçbir şey söylemeden geldiklerinde merdivenin sonunda durup onlara döndüm. Kovboy şapkalı adam Tibet'i serbest bırakıyordu.

"Kolunu omzuma atmalısın," dedim Pars'a dönerek.

Bana bakmaya dahi lüzum duymayan Pars'ın bakışları irileşti, Kumral kaşlarını çatmıştı. İkisine birlikte gözlerimi devirdim.

"İçeride bir sürü kişi var. Aşağıda illegal bir iş yaptığımızı bu kadar belli etmeyelim isterseniz. Bir sürtük muamelesi görmeyi istemiyorum ama açık bir hedef olmaktan da sıkıldım."

Pars söylediklerime sesli bir şekilde gülerken Kumral ifadesini bozmadı.

"Sinir bozucu bir şekilde haklı," diye beni onaylayıp kolunu gevşek bir şekilde omzuma attı.

Kumral fikrimden hoşlanmamıştı, bizim arkamızdan geliyordu, adımlarımı olabildiğince hızlandırmaya çalıştım. Pars'ın dokunuşundan hoşlanmıyordum. Herhangi birinin bana dokunmasından hoşlanmıyordum. Özellikle bu şekilde sarmalanmak kendimi rahatsız hissetmeme neden oluyordu.

Koridordan çıkıp yeniden bara geldiğimizde birkaç çift bakış bize dönmüş ve söylediğim gibi dikkat kesilmişti. Kumral'ı aşağı yukarı tanıyorlardı ve Pars hakkında da muhtemelen bir şey duymuşlardı. Ama hiç kimse benim kim olduğumu ya da ne olduğumu bilmiyordu. Yüzümü olabildiğince gizlemek adına Pars'ın boynuna doğru sokulup saçlarımı yüzümü kapatacak biçimde önüme aldım. Pars'ın parfüm kokusu oldukça güzeldi ama nefes almaya zorlanırken burnumun dibindeki bu kadar ağır bir koku öksürmeme neden olmuştu. Ve maalesef her öksürdüğümde dudaklarım boynuna çarpıp sekiyordu.

"Beni tahrik etmeye mi çalışıyorsun EfEf?" diye kıkırdadığını duydum.

Pars'ın kaburgasına doğru dirseğimi vurmak istedim ama Kumral kolumdan tutup beni ondan ayırınca dirseğim boşlukta savruldu.

Pars hâlâ çok eğleniyormuş gibi gülerken tek kaşını kaldırmış bana bakıyordu.

"Parfümümü sevdin sanırım?" dedi, tek elini ensesine doğru götürüp boynunda gezdirirken göz kırptı. Yüzümü ifadesiz tutmaya devam edip sonunda dışarı çıkmış olmanın rahatlığıyla gözlerimi birbirine bastırdım. Başımda rahatsız edici bir ağrı oluşmuş, neredeyse midem bulanmıştı.

"Her neyse, ben arabayı getireyim."

Gözlerimi yavaşça aralayıp Kumral'ın bakışlarıyla karşılaştım, bir an için geri adım atmak istesem de güneşte daha çok parlayan altın sarısına bürünmüş gözleri buna izin vermedi. O anda acaba istesem Kumral'ı da etki altına alabilir miyim diye, düşündüm ve dudaklarım muzipçe aralandı. Ne düşündüğümü anlamış gibi kaşlarını kaldırdı.

"Ben yeni yetme değilim Avcı. Hiç heveslenme, işe yaramaz." Söylediklerine burun kıvırarak kollarımı göğsümde birleştirdim.

Pars, Kumral'ın arabasıyla yaklaştı; Fetih ön tarafa, yolcu koltuğuna oturmak için yürüdü ama kapıyı açmadan bakışları bir şey hatırlamış gibi yeniden beni buldu. "Onu öldürecektim," dedi sakince kovboy şapkalı adamdan bahsederken.

"O benim türümden değil benim için bir önemi yok. Ama şunu unutma, senin düşünebildiğin şeyi ben zaten planlamışımdır."

İçimden *şimdilik,* diye geçirip onun ardından arabanın arka koltuğuna yerleştim. Kumral'ın arkaya attığı bordo hırkayı yeniden kucağıma alıp azıcık dinlenmek amacıyla başımı arkaya yasladım. Kendimi gerçekten yorgun hissediyordum ve bunda uzun süredir yemek yememiş olmamın etkisi de vardı. Araba hızlı bir şekilde yolda ilerlemeye koyulduğunda daha çok midem bulanmıştı; kolay kolay kusan biri değildim ve muhtemelen midemde kusabileceğim bir şey de yoktu ama otomatik camı açıp başımı olabildiğince dışarıya çıkardım.

Güneş bulutların arasında kızılla harmanlamış bir şekilde parlıyordu, bunun ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuştum. Artık karanlığa gömülmüş hayatıma yasak bir meyve gibi uzaktı güneşin sıcaklığı. Bulantı ağır çekimde yok oldu, zihnim bir tüy gibi hafiflemiş ve bir nebze olsun daha iyi hissetmiştim. En azından birkaç saniye için.

Depo görünümündeki barakaların seyrekleştiği noktada ürperti yeniden bedenimi ele geçirmiş o rahatsız edici his yeniden gölge gibi ensemde bitmişti. Bu tarif edemediğim bir duyguydu, yalnızca hissedebiliyordum. Başımı geriye, arabanın içine doğru çekip camı kapatma gereği duydum. Bir çeşit tehlike seziyordum, yanlış giden bir şeyler vardı. Bu o kadar rahatsız edici bir histi ki kendime engel olamadan refleksle uzanıp Kumral'ın koluna dokundum. Yüzümü ona çevirmeden yolu izlemeye devam ettim.

"Bir şey olacak," diye mırıldanmamla birlikte gürültülü bir atış sesi duymamız ve arabanın yoldan çıkıp sağa sola doğru savrularak durması bir oldu.

Pars hızlı bir şekilde el frenini çekmişti ama bu, bizi toprak zeminde daha fazla sarsmaktan başka bir işe yaramadı. Arabadan o kadar seri bir şekilde çıktılar ki öfkenin rüzgârı arabanın içinde dolaşıp beni dışarıya savurdu. Kapıyı geri kapatmaya lüzum duymadan arabadan çıktım.

"Arabanın lastiği," dedi Pars bir tilki gibi etrafı dikizleyen Kumral'a. "Patlamış."

Birisi arabanın lastiğini nişan almıştı ve tam on ikiden hedefi vurmuştu. Yoldan çıkmamızın nedenini anlamıştık ama daha önemli bir problemimiz vardı.

"Fetih Yargıcı bizim topraklarımızda, kraliçenin gözdesi."

Sese doğru hızlı bir şekilde döndük, oldukça iri bir vücuda sahip adamla göz göze geldim. Ama hayır, bu defa bahsedilen ben değildim. Söylediğine kaşlarımı çattım. Adam yayvan bir şekilde gülümsemesini daha da genişleterek bana döndü. Elleri coşkulu bir şey anlatıyormuş gibi iki yana açıldı, gerçek manada pislik içinde olan dişlerini sergilemekten kaçınmadı.

"Ve," diye ekledi şeritler halinde kazınmış saçlarında ellerini dolaştırıp. "Yanında eğlenecek bir şeyler de getirmiş."

Yutkundum. Adamın beni tanıması mı daha kötü olurdu, tanımaması mı diye çelişkiye düşmüştüm. Daha da ötesi, benden bahsediş şekli... Bu beni kesinlikle dehşete düşürmüştü. Korkumu kontrol etmeye çalışırken, "Senin belanı sikerim," diye tısladı Kumral, onu bu şekilde öfkeli gördüğüm olmuştu ama bunun beni daha da korkuttuğu gerçeğiyle yüzleşemiyordum.

Adam söylediğini duymamış gibi bakışlarını benden ayırmıyordu, içimde hissettiğim diğer duygular bir karmaşa halinde üzerime yığıldı. Bunlar onlardı, Bağımlılar. Kan alışkanlığı vücut ihtiyacından öteye çıkan, zihinsel bir uyuşturucu halini alan yozlaşmış Soğuklar. Korku hep vardı ama daha ötesinde bir şey de vardı. Bu adamdan o kadar nefret etmiştim ki, ölmesini istemiştim. O kadar kuvvetli, o kadar baskın bir arzuydu ki bu bütün hücrelerimin aynı anda tetiklendiğini sandım. Korkudan eser kalmamıştı. Bedenimden geçen bu ürperti dalgası, yalnızca karşımdaki adama acımama neden oldu. Hafif çatılmış kaşlarım arasından adama bakarken bunu yapabileceğimi adım gibi biliyordum. İri cüsseli adam kim olduğumu bilmiyordu. Tamamen hazırlıksızdı, zihni tamamen bana açıktı ve bunu kendi zihnimin en derin yerlerinde bile kolayca hissedebiliyordum. Henüz hiçbir şey söylememiştim ama adamın zihni tamamen kontrolüm altındaydı. Bakışları yavaşça donuk bir hal alıp gülüşündeki kendini beğenmiş ifade kayboldu.

Aynı anda bir şeyler olduğunu anlayıp kaşlarını çattı ama çok geçti. Zihnini tamamen avuçlarımın arasına almıştım ve bu bende gülümseme isteği uyandırıyordu. Bu daha önce hiç şahit olmadığım, hissetmediğim bir şeydi. Kesinlikle iliklerime kadar kuvvetli bir dalgalanma hissediyordum. İçgüdüsel olarak şu anda bu adama ne istersem yapabileceğimi biliyordum.

"Ne yapıyorsun bana?" diye debelenmeye başladığında dudaklarımın kenarında bir gülümseme yeşerdi.

Zihnimin fısıltısını dinledim. Gölgelerin ardında kalan sesin emrine itaat ettim.

Soğuklar'ın sadece zihnini kontrol etmiyordum, Soğuklar'ın zihnini kilitleyebiliyordum ve bu beni daha fazla tatmin ediyordu. Adama hiçbir şey söylemiyordum, ona kendisini uçurumdan aşağı yuvarlamasını söylesem muhtemelen yapacaktı ama onu böyle eli kolu bağlı bırakmak, bir şeyler olduğunun farkında ama yapabileceği bir şey olmadığını izlemek, bu kesinlikle daha cezbediciydi. Felç geçirmiş gibiydi ya da anestezi sırasında uyanmış ama gözlerini açamıyor gibi. Kendindeydi ama hiçbir hareketini kontrol edemiyordu.

"Ne yapıyorsun Efnan?"

Kumral'ın sesi beni bir nebze olsun kendime getirmişti ama adamın zihninden çıkamıyordum. Çıkmak istemiyordum.

"Kes şunu!" diye bağırdı adam ama bu beni biraz daha ileriye götürmekten başka bir işe yaramadı.

"Bana emir verilmesinden hoşlanmıyorum." dedim oldukça düz bir şekilde.

Adamın ağzından çıkan öfkeli bir küfürle birlikte zihnini karıştırmaya başladım. Bunu o kadar basit ve hızlı bir şekilde yapıyordum ki damarları çatlayacakmış gibi hissetmesine neden oluyordu.

"Durdurun şunu!" diye bağırmaya başladığında yavaş yavaş onu öldürmeye başladığımı da biliyordum ama bu kontrol edebildiğim bir şey değildi. Sadece daha da ileriye gitmek istiyordum, adam bağırdıkça ben daha fazla canını yakmak istiyordum. İçimdeki bu kana susamışlık beni korkutsa da durmadım.

"Yalvarırım." diye debelenmeye başladı. "Durdurun şunu."

Onun zihniyle birlikte kendi zihnimin de kontrolünü yitirmiştim sanki. Belki durdurmak istiyordum ama bunu dahi bilmiyordum. Düşüncelerimin hepsi ayrı noktalara dağılmıştı.

Kolumu sıkıca kavrayan soğuk bir el beni çekildiğim o dipten, yeniden bulunduğumuz yere getirirdi. "Durman lazım," diye fısıldadı hemen kulağımın kıyısında.

Bedenim yoğun bir enerjinin titreşimiyle kendini bıraktı; bağlantı kopmuş, beni sıkıca tutan o şey her neyse aniden bırakmıştı. Bir anda gün ışığıyla karşılaşmış gibi açılan gözlerim kamaşmış, zihnim bulanmıştı.

Kumral'ın bir eli kolumu kavramış, diğeri belimde sıkıca duruyordu. Onu hiç beni bu kadar sıkı sıkı tutarken görmemiştim. Onun dokunuşu, genellikle varlığı yokluğu bir hissettirirdi. Ama bu defa sıkı sıkı tutunduğunu net bir şekilde hissediyordum. Gözlerim iri iri açılmış halde etrafımda olan biteni anlamaya çalıştım, biraz önce ne olduğuyla ilgili sorular zihnimi bulandırmaya devam ediyordu.

Yolumuzu kesen iri beden, dizlerinin üzerine çökmüş ve ellerini sıkıca iki yanından başına bastırmıştı; kanayan burnu dikkatimi

çekti. Burnundan o kadar şiddetli kan geliyordu ki adama neredeyse acıyacaktım.

"Bunu neden yaptın?" diye sordum Kumral'a. Adama kendi mekânında niye saldırdığını birilerinin sorgulaması gerekmiyor muydu? Daha da önemlisi, bunu yapmamalıydı. Bir Soğuk, sebepsiz yere kendi türüne zarar verirse bunun cezası ağırdı. Kumral'ın zaten başı yeterince beladaydı, başka birilerine daha zarar vermesi sinirimi bozuyordu.

"Ben yapmadım, Efnan." diye konuşmaya başladı, sesinde anlamadığım bir tını vardı ama sorgulamadan devam etmesini bekledim. "Bunu sen yaptın."

5. BÖLÜM

KABUS KAPANI

Kumral arabasının lastiğini değiştirdikten sonra yanımıza geldi. Bir yere kıpırdayacak gibi görünmüyorduk. Bulduğumuz ilk kapıdan içeriye girmiştik ve şansımıza terk edilmiş eski bir restoranın içinde oturuyorduk.

"İyiyim ben," dedim kim bilir kaçıncı kez.

Pars, çatık kaşlarının altından beni izliyordu, bir elini çenesine götürüp sakallarını kaşıdı. "Yani biraz önce adamın beynini patlattığını hatırlamıyorsun?"

Bunu bir soru gibi değil de sanki kendi de inanamıyor gibi söylemişti. Beynini kelimesinin üzerine bastığı dikkatimden kaçmadı. Adının Sezar olduğunu öğrendiğim ve farkında olmadan zihnini yakmış bulunduğum iri cüsseli adam, ürkek gözlerle olduğu yerde sallanıyordu. Kumral hemen arkasında duvara yaslanmış, tek ayağını diğerinin önüne kırmıştı.

Benimle hâlâ konuşmamış olması kendimi rahatsız hissetmeme neden oluyordu. Yaptığım şeyin farkında değildim, ilk anda bundan haz almıştım ama sonrası kesinlikle kontrolüm dışında gelişmişti. Bu durumdan pişman değildim, Soğuklar'ın üzerinde bu kadar büyük bir etkim olması kendi açımdan iyi bir gelişmeydi ancak benim korkum Kumral'ın bu durumdan rahatsız olmasıydı. O kadar emindim ki şu anda kafasında yaptığım şeyi ve ilk defa bunun sonuçlarını düşündüğünden. Yaşlı adam haklıydı. Ben onların türü için Yıkıcı bir güçtüm, ben tam anlamıyla Fetih Yargıcı'nın arafı, Soğuklar'ın eceliydim.

Pars, Kumral'ın yanına kadar gidip Sezar'ın ürkek bakışlarına karşılık komik bir şey görmüş gibi sırıttı. "Ona ne yapacağımızı bilmiyorum."

Sezar neredeyse aklını kaçırmış durumdaydı. Gözleri boş duvarda dolanıp arada ürkekçe bana dönüyordu. Pek fazla konuşmuyor,

konuştuğu zaman da tek tük anlamsız cümleler kuruyordu. Bu beni büyük oranda rahatsız etti, sandalyeye yaslanıp olacakları bekledim. Bir katil olmak, özellikle birinin düşüncelerinin katili olmak fazlasıyla canımı sıkıyordu. Kumral'ın öfkeli bakışları benim zavallı gözlerimi bulduğunda sandalyenin altına girmek istedim. Böyle zamanlarda kaçacak yer arıyordum, böyle zamanlarda ona sığınmak istiyordum.

"Ona unutturman lazım."

Ne zamandır tuttuğumu bilmediğim soluğumu verdim. Ben sebep olduysam ben düzeltmek zorundaydım. Kendimi tutmak için avuç içlerimi sıktım. Yavaşça ayağa kalktım. Bomboş duvarı izleyen Sezar'ın gözlerini takip ettim. Bir şey düşünmeyen birine düşüncelerini nasıl unutturacaktım? Gerçekten iri ve yuvarlak gözleri ona yaklaştığımı görünce daha da büyüyerek duvarın dibine doğru kaçındı. Kocaman cüssesiyle masanın kenarına yere çöküp elleriyle başını korumaya çalıştı.

Benden korkuyordu.

Ona yaptığım şeyden rahatsız olarak birkaç adım geriye çıktım. Kumral'ın demir gibi sert eli dirseğimi kavradı, omzumun üzerinden ona döndüm. Başını olumsuz anlamda iki yana doğru salladı.

"Bunu yapamam. Bir daha yapamam. Görmüyor musun, ona zarar veriyorum."

Bu düşünce beni Sezar kadar çıldırtabilirdi. Ben kimdim ki nefes alan birinin aklını kaçırmasına neden olacaktım? Buna hakkım yoktu. Sabır dileniyormuş gibi gözlerini birkaç saniye kapattı. Dirseğimi kavrayan elini biraz daha sıkıp dişlerinin arasından konuştu.

"Sen ona zarar vermeseydin o sana zarar verecekti küçük aptal. Şimdi dediğimi yap."

Çenesiyle yeniden Sezar'ı işaret ettiğinde dudaklarımı birbirine bastırdım. Parmak izlerini artık yadırgamayan kolumu elinden kurtarıp Sezar'ın yanına ilerledim. Koca adam, beni tek eliyle bile devirebilecek olan adam, duvarın dibine gitgide sinerek sabırla başına gelecekleri bekledi. Bu durum hiç hoşuma gitmese de elbisenin eteklerini dizlerimin arasına sıkıştırıp aynı hizaya kadar eğildim. Omuzlarımdaki yük gitgide artıyormuşçasına kemiklerim sızlamıştı. Fiziksel olarak değil ruhsal olarak acı çekiyordum.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye konuşmaya başladım yavaş bir tonla "Söz veriyorum."

Evet, neredeyse beynini kızartıyordum, bu yüzden affedersin, de diyebilirdim elbette.

"Sezar, bana bakar mısın?"

Elim tereddütle başına kenetlenmiş kollarına uzandı. Bir anda olduğu yerde tepinmeye başladı. Beni refleksle geriye savurduğunda beklemediğim hareketi sırt üstü yere düşmeme neden oldu. Saçlarımın arasında bir batma hissettim. Muhtemelen bir taşa veya sivri uçlu bir yer döşemesine çarpmıştı. Biraz önce ruhsal acı çeken bedenim kesinlikle fiziksel acıya doymuştu.

Yanıma ilk ulaşan Pars oldu.

Saçlarımın arasına ulaşan parmaklarım sıcak bir sıvının temasıyla irkilirken olduğum yerde doğrulmaya çalıştım. Ama bedenimi bir milim dahi kıpırdatamamıştım. Kendime doğru çektiğim elime bulaşan koyu kırmızı kan dikkatimi dağıtıyordu, görüşüm bulanıklaştı, parmaklarım gölgelenmiş gibi yanlarında şeffaf bir görüntü daha oluştu. Zihnim acıya direnmeye çalıştı.

"Kahretsin!" diye yakınarak Sezar'ı durdurmaya çalışıyordu Fetih. Zorlanarak ayağa kalktım. Her şeyi batırmıştım. Kendi yarattığım problemi çözmek bir kenara, daha fazla probleme neden olmuştum. Çok öfkeliydim, kendimi çok aciz hissediyordum, çok muhtaçtım. Üzerimdeki baskı o kadar fazlaydı ki daha fazla dayanamadan kusmaya başladım. Saçlarımı yüzümden çekmek için bile zamanım yoktu, boş midemden çıkan su ağzımda ekşi bir tada neden olmuştu. Genzim yanıyor, rahatsız edici his beynime kadar ulaşıyordu sanki.

"Fetih, onu buradan götür. Adamı ben hallederim." Pars arkamdan konuşurken ben kendimi dışarıya atmıştım. Onların emrinde bir hizmetçi değildim, her dediklerini yapmak zorunda değildim, ben onun kuklası değildim. Yine de bir şeylerin yanlış olduğunu hissediyordum. Kendimi işe yaramaz hissediyordum.

***

Eve döndüğümüzde yol boyunca hâkim olan sessizlik kendini korudu. Kumral benden daha öfkeliydi. Kapıyı arkasından açık bırakıp doğruca yukarıya çıktı. Acelesiz adımlarla merdivenleri tırmanırken

odasından gelen çarpma seslerini duyabiliyordum. Bu öfkeden üzerime düşen payı almamak için doğruca banyoya girdim. Üzerimdeki kıyafetleri hırsla, adeta parçalayarak çıkarıp attım. Göz pınarlarımdan süzülen yaşları, beynimin içinde zonklayan ağrıyı görmezden gelip kendimi suyun altına bıraktım. Bomboş kaldığını hissettiğim ellerimi yumruk yapıp orada oturdum. Kendimden geçtiğim zaman tutunabilecek bir şeyler bulurdum her zaman. Artık ulaşamayacağım kadar uzakta olan mavi gözleri kenara atıp daima sahip olduğum tek şeye, bütün gücümle çektiğim acıya tutundum. Acı her yerdeydi. Saçlarımın arasından akmaya devam eden kanda. Göğsümün ortasında bir daha asla kapanmayacağını bildiğim o dipsiz boşlukta. Elimi uzattığım her yerde acı vardı.

"Efnan?" Seslere aldırış etmedim. Kapıyı kilitlediğime memnundum. Öfkesini üzerime kusmasına izin vermeyecektim. Suyun ısısı yükseldikçe muhtemelen tansiyonum düşüyor veya çıkıyordu, o an için hangisi olduğunu bilmiyordum ama kendimi sanki mümkünmüş gibi daha kötü hissetmeye başladım. Kendimi zorlayarak havluya sarılmayı başarabilmiştim. Sersemlemiş bir şekilde kapıyı açtığımda orada değildi. Odaya kadar ilerledim. Kapıyı açmak yapılacak en zor şeydi sanki. Çift kapaklı dolabın önünde havluyu üzerimden sıyırdım, bedenen hafiflediğim için memnundum. Tek istediğim çıplak bedenimi kapatacak bir şeyler giymekti. İç çamaşırlarımı üzerime geçirip, muhtemel bir eşofmanı bacaklarımdan yarım yamalak da olsa geçirmiştim. Kulaklarımdaki çınlama artıyor, üzerime süzülen su taneleri titrememe neden oluyordu. Kafam taşıyamayacağım kadar ağırlaşmış, dolaba çarparak yere düşüp sonunda kendimi kasmayı bırakmıştım.

"Efnan!" İçeriye girerken öfkeliydi ama çok kısa da olsa sesinde bir tereddüt duymuştum. Yanıma yaklaştığında yukarıdan baktığı için üzerime düşen su damlalarının hangimizden kaynaklandığını anlayamıyordum. Kendimde kalmak için bünyemi zorladım. Banyoda hiç kan lekesi kaldı mı diye merak etmiştim, eserini görsün, eserini duysun istiyordum. Elinde kan kadar koyu kırmızı renk bir tişört vardı, üzerinin çıplak olduğunu gözlerimi aralayabildiğimde fark ettim. Fazla gürültü yapmış olmalıydım. Düşmeyi bile beceremiyordum.

"Bahse varım ölmeyi de beceremem," diye fısıldadım kendi kendime.

"Hey, sorun ne?"

Keşke gülümseyebilecek kadar halim olsaydı. "Yorgunum, neden bu kadar yorgunum?" Huysuzca şikâyet eden sesime gülümsememek için dudaklarını birbirine bastırdı.

"Küçük aptal," diye söylendi kollarımdan tutup ayağa kaldırırken. "Tam bir baş belası." Derin bir nefes aldı. Bedenim uyuşmuştu. Muhtemelen kan dolaşımım iyi durumda değildi.

Beni yatağa yatırırken gözlerindeki bakışta, duruşunda, kollarımı tutuşunda başka bir şey vardı. Parmakları saçlarımın arasında dolaştı, yarayı incelemiş ve sanırım ölümcül olmadığına karar vermişti. Ölümcül olmadığını biliyordum.

Çok kısa bir süre için odadan çıkıp geri geldi.

"İç şunu." Elini saçlarımın altından geçirip başımı hafifçe kaldırdı. Dediğini yaptım ama ilacı yutarken boğazım acımıştı.

Tuttuğumu fark etmediğim bileğini elimden kurtarırken gözleri kısıldı. "Karar ver artık küçük aptal," dedi. "Karar ver, gitmek mi istiyorsun benden, kalmak mı?" Yatağın bana uzak ucuna oturdu. Komodinin üzerindeki sigaradan bir tane çıkarıp koydu dudaklarının arasına. Sigarayı ateşleyip çakmağı paketin üzerine bıraktı. Dirseklerini bacaklarına yaslayıp bir nebze olsun sakinleşmeye çalıştı muhtemelen. Belki o zaman olanları düşünebilir, yaptıklarına bir sebep bulabilirdi. Belki o zaman rahat bir nefes alabilirdi.

"Sen de karar veremiyorsun," Keyifsizce mırıldandım. "Benimle ne yapacağına Kumral. Beni öldürmeyeceğini biliyorum." Zihnimin karmaşık düşüncelerini dağıtmaya çalışıyordum. "Ama beni affetmeyeceksin de."

Kapalı gözlerimin ardında beni izlediğini bildiğim karamel rengi gözleri muhtemelen karanlığa hükmediyordu. Ben nasıl acıdan besleniyorsam o da öfkesinden besleniyor olmalıydı. Onun gücü de, bana olan nefreti de içinde soğumayacak öfkeden tütüyordu.

Cevapsız sorulardan belki de en önemsiz olanıydı bu. Sonsuz, dibi görünmeyen bir kara deliğe doğru çekildiğimi hissettim. Yaşadığım her şey yeniden göz kapaklarımın ardından can bulup bir kez daha gözüme soktu ihaneti. Bir kez daha yüzleştim ihanetin

ağırlığıyla. Bir kez daha burun burunaydım sevdiklerim tarafından terk edilişimle. Kumral'ın böyle hissetmesine imkân yoktu.

Rüya görüyordum. Dila'nın ölümü mü daha ağırdı, Doruk'un ihaneti mi? Yalanları mı? Artık yanımda olmayacağı gerçeği mi? Yattığım yerde huzursuzca kıpırdanırken anlamsız kelimeler mırıldanmaya başladım. Her şey o gece kabusta gördüğüm gibi ilerliyordu. Büyükannemin ardından Dila da ölmüştü. Bunu düşünmenin bu kadar kolay olduğu bir hayatı istemiyordum. Bu hayatta nefes almaya devam etmek istemiyordum. Kâbusun sonunda Kumral'ın anlam veremediğim ihanet dolu bakışları aklımdan çıkmıyordu, bu bir çeşit öngörü veya geleceğimin şekillendiği bir kehanet olmamalıydı, bu sadece korkum olmalıydı. Deli gibi sıktığım dişlerim canımı yakmaya başlamıştı. Ağlamamı durduramıyordum. Bunların hepsi benim suçumdu. Çünkü ben, beni her şeyimle kabul eden bu adama ihanet etmiştim. Fetih Yargıcı'ya verdiğim sözü tutmamıştım. Şimdi benim ihanetimin ateşi, benimle birlikte bütün dünyayı alev alev yakıyordu. Tırnaklarımı bir pençe gibi çarşaflara geçirdiğimiz farkındaydım.

"Korkma," dedi. "Sadece bir kabus." Sadece bir kabus, diye düşündüm. Ama ben zaten öyle bir hayat yaşıyordum.

"Doruk." diye mırıldandım huzursuzca. Ruhuma musallat olmuş bir iblisten kurtulmak ister gibi. Yanaklarımdan süzülen sıcak yaşlar soğuk bir dokunuşun etkisiyle rahatladı. Yasak bir rahatlık aniden bütün çehremi sarmalamıştı. Saçlarımın üzerinde, şakaklarımda, dudaklarımın üzerinde soluduğu buz gibi havayı hissedebiliyordum.

"Ölümle yaşam arasında bir koku bu, ölümle yaşam arasında hissettiriyorsun, ma petite." Beni her defasında bozguna uğratan bir dürüstlüktü bu hayal meyal işittiğim.

Onun için de bir kabus olmalı, diye düşündüm.

"Senin kabusun da bu olmalı," diye fısıldadım. Bir insan kaç kere unutulurdu, kaç kere kırılırdı aynı yerinden? Ben binlerce kez parçalara ayrılmıştım, her bir parça beynime batıyordu. Bu yalnızlık beni ölümcül bir hastalık gibi sarmaya devam ediyordu.

"Benim ruhum bir kabus kapanına kısılı," diye fısıldadı.

Geçen her saat daha çok etimi kemiklerime mühürlermiş gibi, kalbim tüm olanlara meydan okur gibi ve zavallı ruhum son bir çırpınışla kurtulacağını ümit eder gibi ölüme direniyordu.

Hayatımız bitmeyen bir cenaze merasimi gibi gittiğinden sadece uykuyla uyanıklık arasında yaşadığımız bu Araf'ta özgür olabiliyorduk onunla, yarın hiçbirini hatırlamayacağımı bildiği cümleleri sadece cennetle cehennemin ortasında fısıldıyordu kulağıma.

"Benimle kalsan sana sıkı sıkı sarılırdım, kabuslar gördüğünde seni uyandırırdım. Göz yaşlarını silerdim. Senin için, ruhun için savaşırdım."

6. BÖLÜM

SORU İŞARETLERİ

Koyu renk perdeler ilk defa sonuna dek açıktı. Olduğum yerde hafifçe doğruldum. Aklım perdelerin neden sonuna kadar aralık olduğuna takılmıştı. Başımda artık kendimle özdeştirdiğim ağrı yine boy gösteriyordu, boğazım kor kaplanmış gibi kurumuş, midem açlıkla sızlanıyordu. Gün ışığını yadırgayan gözlerimi kısıp, kapıyı çalma nezaketinde bulunmadan içeriye giren Peri'ye döndüm.

"Uyanmışsın," dedi inci gibi dişlerini sergileyerek.

Başımdaki ağrıyı her zaman olduğu gibi yok sayıp, ayaklarımı yataktan aşağı sarkıttım.

"Uyandım," dedim yeterince açık değilmiş gibi imada bulunarak.

Adımlarım doğrudan pencerenin kenarına gidip, ellerim benden bağımsızmış gibi perdeleri tamamen kapattı. Odaya benimsediğim bir gölge hâkim olduğunda sebepsiz bir şekilde kendimi daha iyi hissettim. Tek kaşını kaldırmış imayla bakan Peri'yi de yok saymaya gitgide daha çok alışıyordum. Başka bir açıdan bakınca bana Meyra'nın patavatsız hallerini hatırlatması canımı sıkıyordu. Kimsenin yokluğunu kimseyle doldurma niyetinde değildim. Hayatımdaki ve tam göğsümün ortasındaki boşlukları görmezden gelmeye alışmaya çalışıyordum yalnızca.

Banyoya gidip soğuk suyla yıkadığım yüzümün yansımasını izlemeye koyuldum. Saç diplerimde rahatsız edici bir kaşınma vardı. Duş aldıktan sonra saçlarımı kurutmazsam bu şekilde kaşınıp kabuk kabuk kepekler oluşurdu. Kaşlarımı çatmama neden olacak bir şekilde parmaklarımı saçlarımın arasında daldırıp bir şey bulmak ister gibi kaşımaya başladım. Saç diplerim fark edilecek oranda nemliydi. Daha da ötesi başımın bir kısmında bandaj vardı.

Yeniden odaya döndüğümde Peri kapattığım perdeleri inadına gibi yeniden açmıştı ve içinden çıktığım yatağın örtüsünü topluyordu.

"Saçlarım neden nemli ve saçımda neden bir bandaj var?"

Hızlı sorum karşısında nazikçe gülümseyip birkaç saniye duraksadı.

Kaşları büzülürken avuçlarını birbirine bastırıp "Şey..." dedi, yatak örtüsünün bir ucunu eşitlemeye çalışıyordu.

Ona gözlerimi devirmek istesem de sabırla gidip örtünün diğer ucunu düzelttim. Kibarca gülümsemesini elimle savurdum ve devam etmesini bekledim.

"Hatırlamıyor musun gerçekten?"

Sol gözü abartılı bir şekilde kısılmış beni sorguluyordu.

"Neyi?"

Hafızamı yoklamak ister gibi zihnimi sonuna kadar zorladım, başımdaki ağrı ben kendimi zorladıkça şiddetleniyordu. Sonunda yüzümü buruşturup hatırladığım son anılara gittim.

"Başım ne kadar belada?" diye sordum, Sezar'a yaptıklarımı hatırlayınca midem kasılmıştı.

"En azından ne yaptığının farkındasın." Ellerini küçük bir çocuk gibi dudaklarının üzerine bastırdı. Hayır, bana sevimli gelmiyordu.

"Başka?" Sıkılmaya başlıyordum. Yastıkları elleri arasında her zaman yapıyormuş gibi birkaç kez yuvarlayarak şişirdi. Özenle yatağın üzerine bıraktı.

"Sonra bir doktor bekleme gereği duymadan kendini sıcak suyun altına attın ve seni dolabının önünde baygın bulduk. Giyinmene yardım ettim ve doktor çağırdım. Kendine dikkat etmen gerekiyor, Maya." Yatağı tamamen düzelttiğine karar verip birkaç saniye inceledi ve muhtemelen yaptığı şeyle gurur duydu. Peri yaptığı en önemsiz işlere bile fazla titizlik gösterirdi. Kısılmış gözlerimle üzerimdeki tişörte baktım.

"Yaran için endişelenme, sadece bir sıyrık; daha çok aç kaldığın için bayılıyorsun bence. Doktor bitkin düştüğünü söyledi." Ona sessizce teşekkür ettikten sonra, perdeleri yeniden kapatmak için odadan çıkmasını bekledim. Kimsenin beni gözetlemediğine emin olduktan sonra kararsız adımlarla, düşüncelerimi toplamaya çalışarak dolabın önüne ilerledim. Koyu kahverengi ahşap kapının cilalı yüzeyinde dolaşan parmaklarım sanki kendi izini sürüyordu.

Buradaydın, diye fısıldadım kendime. Buradaydım.

Derin bir nefes alıp kendimi yormaya bir son verdim. Kendi zihnimin bana ihanet etmeyeceğine güveniyordum, bir şeyleri unutmamın

daima bir sebebi olduğuna inanmıştım. Hayal meyal giydiğimi hatırladığım belimden düşen eşofmanı bacaklarımdan sıyırıp yerine siyah bir tayt geçirdim. Tenimdeki baskın olan soğuğun etkisiyle ürpermiştim. Bir Avcıya göre etrafımda çok fazla soğuk hâkimdi.

Saçlarımı kurutmak için yeniden banyoya döndüm. Saç diplerim biraz bile nemli kalsa rahatsız edici bir kaşınma hissi bütün bedenimi tırmalanıyormuş gibi hissediyordum. Saçlarımı kuruturken olanları düşünme fırsatı bulabilirdim de.

Sezar'a yaptıklarım aklıma gelince bedenim titredi. Onun öncesinde Tibet'in zihnine girmiş, Soğuklar'ın benden ölesiye korktuklarına şahit olmuştum. Sadece onlara yapabileceklerimden korktukları için beni öldürmek isteyeceklerdi. Bunu nefes alan her Soğuk isteyecekti ki bunu yalnızca bir insan olan kovboy şapkalı adamla teyit etmiş olduk. İlk fırsatta beni kraliçenin önüne sunacaklardan yalnızca birini etkisiz hale getirmiştim. Onlarca dert yetmiyormuş gibi bir de şuursuz bir şekilde beni öldürmek isteyen taht savaşının ortasında kalmıştım. Peki o noktaya geldiğimizde ne yapacaktım? Fetih Yargıcı'nın benimle işi bitip de beni o kurtlar sofrasının ortasına attığında ne yapacaktım? Bu durumda hangisi beni daha çok endişelendiriyordu, beni cellatların ortasına atacak olması mı, yoksa Kumral'ın sonunda beni bırakacak olması mı?

Yanağımın içini dişlerken banyonun kapısı açıldı. Olduğum yerde doğruldum, kurutma makinesini kapatıp sessizlikle rahatladım.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" dedi Kumral her zaman çatılı olan kaşlarının arkasından.

Ona da Peri'ye baktığım kadar ifadesizce baktım.

"Saçlarımı kurutuyorum."

Oldukça açık değil miydi, neden bana cevabı bariz olan sorular sorup duruyorlardı?

"Başında, beyninin tam üzerinde açık bir yaran var ve sen şampuanla saçlarını yıkıyorsun. Sonra da üzerine ısı veriyorsun. Öyle mi?"

O söylerken yaptıklarım rahatsız edici bir şekilde yanlış geliyordu. Utangaç bir çocuk gibi kapının arkasına saklanmak istiyordum.

"Belki de..." dedi ağırlığını bir bacağının üstüne verip kollarını göğsünde birleştirdi, "Beyninin üzerinde bir yara yoktur."

Elimdeki makineyi aldığım çekmeceye bırakırken "Elbette bir yara var," dedim. Fena halde sızlayan bir yara hem de.

"Yara var, evet." dedi hiç beklemeden "Ama belki beynin yoktur. Olmayan bir şeyin üzerinde olan bir yaradan bahsediyoruzdur."

Kurduğu karmaşık cümleye gözlerimi devirdim, imasına karşılık dudaklarımı birbirine bastırarak yalnızca bekledim. "Beyni olan insanlar böyle davranmaz," diye devam etti.

Ellerim iki yanımda çelimsiz küçük yumruklar olmuştu. Ona geçirmek istediğim yumruklarımı biraz daha sıkınca tırnaklarım canımı yaktı. Yaptığım hiçbir hareket Fetih Yargıcı'nın gözünden kaçmıyordu. Ben nefes alışlarımı kontrol etmek için çabalıyordum ama o oldukça rahat görünüyordu. İçimden kendime güldüm. O göz göre göre insanları öldürürken bile oldukça rahattı. Yavaş bir şekilde yanıma yaklaşıp, konsantre olmasını gerektirecek kadar temkinli hareketlerle sıktığım yumruğu tane tane açtı. Dudakları arasından derin bir nefes aldığını hissetmiştim.

Avuç içimdeki tırnak izlerine soğuk parmak uçlarını dokundurup "Unuttun mu?" dedi, gözlerini bir an için kırmızı lekeler bırakmış izlerden ayırmayarak. "Seni kendinden bile koruyacağım."

Karamel rengi gözleri benim gözlerimi yakaladığında ne diyeceğimi bilmez bir şekilde bekledim. İçimden dalga mı geçiyorsun diye haykırmak geliyordu ama yalnızca avucunun içindeki elimi olabildiğince sert bir biçimde kendime çektim.

"Bu gerçekten komikti."

Fetih Yargıcı'nın bir daha asla umurunda olmayacağımı bilecek kadar beynim çalışıyordu. Şimdi tüm yaptıklarının üzerine bir de benimle alay ediyordu. Bu gerçekten harika, diye sızlandım. Onu geride bırakarak banyodan çıktım. Öfkeme hâkim olma konusunda büyük zorluk yaşadığım şu günlerde olan hiçbir şey daha iyiye gitmiyordu. Hayır, dedim kendime; defalarca hayır, artık düşünmek yok. Artık geçmişe takılmak, artık yarın ne olacağını düşünmek yok. Gittiği yere kadardı. Yarın, hatta bir dakika sonra bile ne olacağını bilmek istemiyordum. İki saniye öncesini dahi hatırlamak istemiyordum. Sadece şu an olmalıydı yaşadığım zaman dilimi.

Merdivenlerden inip mutfağa girdim. Açlık başıma vurmuş gibi dolaba saldırırken en azından beni düşünüp alışveriş yapabilmişler diye içimden geçirdim. Ekmeğin içine hızlı bir şekilde reçel sürüp, bir yandan ağzıma peynir attım. Bünyem hiç olmadığı kadar sarsılmıştı. Kendimi hiç sağlıklı hissetmiyordum. Şu âna kadar yaptıklarım

yalnızca bana zarar vermişti. Kendimi onca zaman aç susuz bırakıp güçten düşmüştüm. Sürekli hasta görünüyordum. Sürekli dengemi kaybediyordum. Güçsüz olmak benim bu hayatta katlanamadığım tek şeyken şimdi en güçlü olmam gereken yerde, Kumral'ın yanında yeni doğmuş bebek kadar ona muhtaçtım. Bu fikir yüzümü asmama neden oluyordu.

"Bir daha ben sana gitmeni söylemeden benim olduğum yerden gitmeyeceksin. Benim konuşmamı yarıda kesme." Buz gibi bir ifadeyle yeniden dünyama neşesini getirdi.

Onunla tartışmayacak kadar ağzım doluydu. Başımla onaylayıp beni rahat bırakmasını bekledim ama elbette yapmadı. Yanıma gelip saçlarımın arasında kaybolmuş bandajı kontrol etti. Hiç duruşumu bozmadan vişne reçeli sürdüğüm ikinci dilim ekmeği yemeye devam ettim.

"Ve benim yanımda kaldığın sürece kendine daha iyi bakacaksın. Bana faydalı olmazsan seni kapının önüne koyar ve kimin ne yaptığını umursamam anladın mı?"

Elleri hâlâ saçlarımda oyalanırken yine başımla onayladım. Sadece blöf yapıyordu. Sadece blöf yapıyordu, değil mi?

"Kraliçe beni yakaladığında beni ondan sakladığını ve ona ulaşmasını istemediğin tüm bilgileri adamlarının zihninden sildirdiğinden bahsetmeyeceğimi düşünme sakın," dedim uzun uzun kafasını karıştırmaya çalışarak.

"Çünkü yapacağım."

Yalancı gülümsemem yüzüme yayıldı. Parmağıma bulaşmış reçeli dudaklarıma çekip yaladım. Vücuduma biraz şeker girmesi şimdiden kendimi daha iyi hissetmeme neden olmuştu. Kumral saçlarımla işini bitirdikten sonra tam karşıma, masanın diğer ucuna geçti.

Oturmadan avuç içleri masanın üzerine yaslayarak hafifçe eğildi "Bak," dedi yine o ukala sesiyle "Küçük aptal," diye ekleyip kibirli gülümsemesini dudağının kenarına yerleştirdi. "Kraliçeye gitmene kalmadan seni öldürürler. Ve inan bana, öldürmeden önce çok başka şeyler de yaparlar."

İma ettiği şey gerilmeme neden olmuştu.

"İnan bana Avcı."

Ağzımdaki lokma büyüdü, o kadar büyüdü ki o gözlerimin içine bakarken haddini bildirme arzum katbekat arttı.

"Beni hafife almaya devam et," demekle yetindim.

Ona meydan okumam bir işe yaramayacaktı. Belki de istediği buydu beni kızdırarak tatmin oluyordu. Bu da Fetih Yargıcı'nın intikam şekillerinden biri olabilirdi. Ona daha fazla beni çaresiz görme hazzını yaşatmamak için masadan kalkıp kendime büyük bir bardak su doldurdum. Yeniden masaya oturduğumda gözlerimi kısarak ona baktım. Yüzüne bakarken asık suratımda bir gülümseme oluştu. Sebebi onu kusursuz bulmam değildi, sebebi onun işine yaradığıma göre ona bir soru sorma hakkımın olmasıydı.

"Neye gülüyorsun sen öyle?" diye sordu beni daha da keyiflendirerek.

Dudağımı ısırırken başımı iki yana salladım. "Hayır, Kumral..." dedim neşeyle. "Soru sorma sırası bende."

Tüm insanlığın nefesini kesecek şekilde gülümseyip, "Şu mesele," dedi. Ellerini masadan kendine çekip doğruldu. Arkasındaki duvara sırtını verip ayaklarından birini diğerinin önüne kırdı, ellerini yeniden hareketlendirip bana buyur der gibi uzattı.

"O mesele."

Ne soracağımı düşünmeye koyuldum. Bu gerçekten dikkatli olmam gereken bir andı. Bana yalan söylemesini gerektirecek bir durum yoktu. Buna hiçbir sebebi yoktu. Sorduğum tüm sorulara muhtemelen doğru yanıt verecekti ama benim yalnızca bir soru sorma hakkım vardı.

Çenemi sağ elime yaslayıp "Bana birkaç dakika ver lütfen," dedim. Ondan beklenmeyecek bir nezaketle ki bana pek iyi davrandığını söyleyemeyiz, başıyla bir kez onaylayıp sessizce bekledi. Doruk'la ilgili bir şey sormam ona karşı büyük bir riskti, benden daha çok nefret ettiği biri varsa muhtemelen onun uğruna geride bıraktığım Doruk Ilgaz'dı. Zaten onunla ilgili merak ettiğim bir şey yoktu. *Kendine yalan söyleme,* derken iç sesim, aslında merak ettiğim ve en çok içimi rahatlatacak soruyu sormaya karar verdim.

"Meyra'ya zarar verdin mi, nerede o?"

O an için en önemlisi buymuş gibi geldi. Ona sormak istediğim, muhtemelen yüzlerce soru vardı ama hepsi zamana bırakılabilirdi. Her şeye katlanabilirdim ama hiçbir zaman yeterince arkadaş

olamasak da bu hikâyede hiçbir suçu olmayan Meyra Ilgaz'a biri dokunursa hayır, buna katlanmazdım. Bunun bedelini ödetirdim. Kim olursa olsun.

"Gerçekten mi?" dedi inanamıyormuş gibi şaşırarak. "Benden öğrenebileceğin yüzlerce şey varken senin merak ettiğin bu mu? Emin misin? Hem diyelim ki zarar verdim, bu bir şeyi değiştirmeyecek, yapabileceğin bir şey olmayacak, neden kendine daha faydalı bir soru sormuyorsun?"

Sırtımı sandalyeye vererek duruşumu dikleştirdim.

"Emin ol," dedim oldukça ciddi bir şekilde. "Bak, buna emin ol. Eğer ona zarar verdiysen birçok şey değişecek."

Ona diklenmemden hoşlanmıyordu ama şu an zaten ona diklenmiyordum, onu açık bir şekilde tehdit ediyordum.

Tibet'e ve Sezar'a yaptıklarımdan sonra buna hakkım olduğunu düşünüyordum. Zayıf biri değildim, sadece öyle davranmaya son vermeliydim. Kumral yüzümü incelemeye devam etti, orada ne gördü bilmiyorum ama hiçbir yorum yapmadan başını olumsuz anlamda iki yana salladı.

"Ona zarar vermedim," dedi. "Ama gerekirse yaparım." *Yani ayağını denk al.*

Beni hem rahatlatıp hem rahatsız etmeyi başarabilen dünya üzerindeki tek canlı elbette Fetih Yargıcı'ydı. Gözlerim dizlerimi sıkı sıkı kavramış ellerime kaydığında yeniden konuştu.

"Sezar'ı da etkisiz hale getirdin. Bu sana bir soru hakkı daha veriyor."

Bakışlarım hızla onu buldu, açık bir şekilde şaşırdığımı gizlemedim. Ben hiç o şekilde düşünmemiştim.

Gülümsemem genişlerken, "Öyleyse kovboy şapkalı adamı da sayacağız. İki soru hakkım var."

Gözlerini devirdi. "Bipolar falan mısın? Bana hem beni öldürecekmiş hem de boynuma sarılacakmış gibi bakıyorsun. Bu kadar tuhaf olmak zorunda mısın Efnan?"

Gözlerini kısıp birkaç saniye için durdu. Bunu fark etmesi iyiye işaret değildi. Benim hakkımda çok fazla düşünüyor olmalıydı.

"Ne dediğini anlamıyorum." Omuz silktim. Belki de anlamak istemiyorum.

"Bir çift siyah göz."

Konuşmasını kesmeden dinlerken nefes aldım.

"Dipsiz bir kuyu gibi iki zifiri karanlık göz. İçinde hem açık bir meydan okuma hem çaresiz bir masumluk barındıran. Bu nasıl mümkün olabiliyor?"

Bana böyle cümleler kurduğu zaman bırakın ne diyeceğimi nasıl nefes alacağımı bile bilmiyordum. Kan bedenimden çekiliyormuş gibi üşüyordum yalnızca. Aynı anda güneş gibi sıcak gözlerine bakıp ısınıyordum da. *Peki sen bunu nasıl yapıyorsun,* diye sorabiliyor muydum ben, *aynı anda hem korkudan titretip hem hiçbir şeyden korkmama gerek kalmayacak kadar nasıl güvende hissettirebiliyorsun,* diye. Hayır, soramıyordum.

"Dila'nın teklifini neden kabul etmemiştin?" diye sordum konuyu değiştirerek; bu sormak istediğim soruların başında geliyordu.

Bunu o videoyu ilk izlediğim andan beri merak ediyordum. Bu kadar kolay bir şekilde beni kendine çekebilirken neden onca zaman beklemişti? Neden onca insanı buna kurban etmişti? Neden risk almıştı?

"Bunu cevaplamıştım. Bana ait olanı elimi uzatarak alırım ben, arada bir maşa kullanmam."

Evet, bunu söylediğini oldukça net hatırlıyordum. Çenem omuzunda, elleri belimdeyken.

"Hayır," dedim itiraz ederek. "Onu neden öldürdün, söylediğin gibi elini uzatıp alabilirdin beni."

Buna cevap vermek için bir süre gözlerini benim karanlık gözlerimden ayırmadan bekledi. Terleyen avuç içlerimi dizlerime sildim, gözlerimi kaçırmak istesem de direndim. Ona karşı meydan okuyacak kadar güçlüysem, altın kıvamında kaynayan gözlerine bakmayı da öğrenmeliydim artık. Ve o an aklıma başka bir soru daha geldi. Onu, Kumral'ı ormanda ilk gördüğüm zaman ve sonrasında gözlerime bakmaktan kaçınıyordu. Bunu neden yaptığını sormayı hep istemiş ama elbette hiç soramamıştım.

"Senin ölmeni istedi," dedi, sonunda konuştuğunda. "Senin ölmeni isteyen herkesi öldürmek istiyorum ben."

Bakışlarının sıcak yoğunluğu içimi eritiyordu. Bir an için yine ne tepki vereceğimi bilemedim. Bana açık bir şekilde kuzenimi dolaylı da olsa benim yüzümden öldürdüğünü itiraf ediyordu, bense bundan etkileniyordum ve bu hiç sağlıklı değildi. Yüzümü buruşturma

isteğimi bastırdım. Başımı kaldırıp ona baktım, söyleyecek bir şeyim yoktu. Ben de her zaman hazırda olan sorularımdan bir tanesini ikimizin de önüne sundum.

"İlk karşılaştığımızda gözlerime bakmaktan kaçınıyordun, neden?"

Dudaklarında çok hafif bir gülümseme oluştu, karar vermeye çalıştığını görebiliyordum ama ne düşündüğünü anlamam imkânsızdı. Ellerini saçlarının arasında gezdirirken oldukça insancıldı.

"Bunu fark edeceğini hiç düşünmemiştim, bu beni şaşırttı." Sesi sakin bakışları keyifliydi.

"Seninle ilk karşılaştığım günden beri üzerimde rahatsız edici bir etkin vardı." Derin düşüncelere kapılmıştım. Bir şey anlatmak ister gibi beklentiyle bakmaya devam etti. Anlamayacağıma emin olduktan sonra kendini toparlayıp doğruldu. "Bir yatırım diyelim. Tek derdim Ayaz'ın sahip olmak istediği her şeyi elinden almaktı ve seninle ilgilendiğini fark ettim. Avcı olduğunu ve sonra bir Yıkıcı olduğunu öğrendim."

Başını yere eğip gözlerimi tutsaklıktan kurtardı. Sesi bir şey itiraf ediyormuş ama bundan memnun değilmiş gibi çıkıyordu.

"Sana her baktığımda biraz daha değerlendin. Bir kömürü yeterince işlediğin zaman bir elmasa dönüşebilir ama seni izlemek, bir çakıl taşının elmasa dönüşmesini izlemek gibiydi. Ve şuraya bak, gözlerimin önündesin ama hâlâ da güçleniyorsun. Sen beni bile yörüngeden çıkaran kız oldun. Senin ortaya çıkmanla birlikte iki dünya sarsıldı. Çünkü eşsizsin, bundan nefret ediyorum ama benzerin yok. Geldiğin hale bak, senin canını yakmak istedim ama şu an senin olacağın en güvenli yerin benim yanım olduğunu sen de biliyorsun. Akademi değil, Ayaz değil, Doruk Ilgaz değil." Onun ismini bir küfür gibi söylemişti. "Akrabalarının yanında değil, sen benim yanımda güvendesin."

Dudaklarımı ısırdım. En azından bu defa bana bağırıp çağırmıyor ya da hakaret etmiyordu. Birbirimize saldırdığımız anları bu kadar hızlı geride bırakacağımızı düşünmemiştim ama söylediklerinde haklıydı. Gözlerinin önünde gitgide güçleniyordum.

"Bunu sana çok sık soruyorum Kumral," dedim sesimin zayıf çıkmasına engel olamayarak. "Orada o adama ne yaptığımı gördün. Kontrol edemediğimi gördün. Bunu bir gün sana da yapabileceğimi düşünmüyor musun?"

Yanaklarıma kan hücum etti, utanmış olmamı yok saydım. Tepkilerim asla gözünden kaçmıyordu, beni gitgide daha iyi tanıyordu. Yanıma yaklaşıp sakince dizlerinin üzerine eğildi. Bu şekilde neredeyse göz göze gelmiştik. Bedeni o kadar yakınımdaydı ki içimdeki güdülerin tümü açığa çıkmıştı. Bana doğru uzandı, açık teni birkaç santim uzağımdaydı. Heyecanlandığımı hissedince nefesimi tuttum. Tek elini saçlarımın üzerinde dolaştırıp ensemde duraksadı, o kadar kontrollüydü ki nefesim kendiliğinden dudaklarımın arasından savrulmuştu.

"Düşünüyorum." Nefesi yüzüme vurunca sakinleşmeme neden olan o kokuyu daha derinden hissettim.

Gözleri hiç olmadığı kadar sıcak bakıyordu, bakışlarından allak bullak olup gözlerimi kırpıştırdım. Daha fazla soru sorabileceğimi sanmıyordum. Bu anı olabildiğince uzatmak istesem de o, aksi şekilde bana dokunuşlarını kısa tutuyordu. Aramızda hep belli bir mesafe vardı.

"Eğlenceli bir yere gideceğiz, kalk hadi." İmasından gerçekten keyifli bir yer olmadığını anlamıştım. Aniden değişmişti. Değişimi ani olduğu gibi sözleri de yarım kalmıştı. Düşünüyorsan neden, *neden beni yanında tutmak istiyorsun?*

"Üzerimi değiştireyim ben." Kapıdan çıkmak üzereyken hızlı refleksleri benden önce davranıp eli omzumun üzerinden yakaladı.

"Hayır," dedi baştan aşağıya beni süzdükten sonra, "Böyle iyisin, vakit kaybetmek istemiyorum."

Gözleri tişörtümde fazla oyalanmıştı, bakışları sertleşti ve sesi öfkeli bir soğukluğa büründü. Tepki vermeden elini üzerimden çekmesini bekledim. Benim de çok umurumda değildi, üzerimdeki kıyafetlerle oldukça rahattım.

"Çizmeler yukarıda, alıp geleyim." Beni bırakmasını beklerken ona bakıyordum, yavaşça elini çekti. Kısa bir sürede varlığına alıştığım eli yumruk şeklini aldı. Çenesiyle merdivenleri işaret ettiğinde duraksamadan, hatta koşar adımlarla odaya çıktım. Çalışma odasından gelen müzik sesine bakılırsa Peri kendini oylayacak bir şeyler bulmuştu. Orada oyalanmadan yatağın kenarına bıraktığım çizmeleri ayağıma geçirip dolaptan ince bir hırka aldıktan sonra çıktım.

7. BÖLÜM

GÖLGE BULVARI

Arabayı çalıştırmış vaziyette bekliyordu. Bu defa ondan bir hareket beklemeden yolcu koltuğuna yerleştim. Hâlâ içtiği sigara, arabanın içini gri bir duman bulutuna boğmuştu. Yüzümü buruşturarak kısa süre öksürdüm. Hareketime gülerken araba yolda ilerlemeye başladı. Elimle dumanı savurmaya çalıştıysam da pes ederek camı açmasını rica ettim. Onun da istediği buydu. Fetih Yargıcı kendisinden bir şeyler istememe bayılıyordu.

"Ben bir şey yapacak mıyım?" diye sordum, gittiğimiz yeri kast ederek.

Radyoda çalan müziğe hafifçe çenesiyle ritim tuttuğunu görünce rahatsızca kıpırdanmayı bıraktım. Gözlerinin biçimi zaten küçüktü, araba kullanırken veya sigarasını üflediği sırada daha da kısılan gözlerinin arasından altın renginin yansıması muazzam bir görüntüydü.

"Hayır, seni evcil hayvanım gibi yanımda dolaştırıyorum." Can sıkıcı bir şekilde sırıttı.

Benimle alay etmesine bozulmuyordum artık, hatta şu anda komik bile gelmişti. Kumral'ı çok sık bu ruh halinde görmüyordum, bu yüzden sadece ona doğru dönerek oturdum ve manzaranın tadını çıkarmak istedim. Onu izlememe bir şey demedi, kesinlikle fark etti, hatta göz ucuyla birkaç saniye bana bakıp sonra umursamadı. Bundan büyük ölçüde memnun kalmıştım. Radyoda çalan şarkıya içten içe eşlik ederek gözlerimi kapadım.

Geçen birkaç günün aksine sonunda kendimi biraz olsun iyi hissediyordum. Bunun büyük ölçüde içimdeki gücün açığa çıkmasıyla ilgisi vardı. Zayıf ve çaresiz hissetmek kendimden nefret etmeme neden oluyordu. Ancak şimdi, istediğim zaman herkesin canını okuyabileceğimi biliyordum.

"Hadi," dedi Kumral araba durduğunda. "Geldik."

Gözlerimi aralayıp koltukta doğruldum. Kasılmış kemiklerimin açılması için biraz gerilip peşinden dışarıya çıktım. Nerede

olduğumuzu bilmediğim başka bir yere daha gelmiştik ve benim bir kez daha umurumda değildi. Kumral yetişmem için adımlarını yavaşlatıp omzunun üzerinden hızlı olmamı işaret etti. Ona uyum sağlayıp yetiştim. Hırkanın kollarını avuç içlerime kadar çekiştirip yanında yürüdüm.

"Bana da bir tane verir misin?" Sigarayı kast ettiğimi anlayıp yüzüme baktı. Ondan daha önce de sigara almıştım, bakışları sinirimi bozunca dudak büktüm. Etrafımızdaki insanlara gözümü gezdirip onun kısılmış gözlerine yeniden baktım.

"Sana söyledim," dedim oldukça eğlenerek. "Beni fazla hafife alıyorsun." Dudakları arasındaki sigaraya uzanıp bir kez daha onun sigarasına el koydum. Benimle inatlaşması bazen eğlenceli olabiliyordu ama çoğu zaman beni öfkeden çıldırtıyordu. Ben sigaradan bir nefes çekerken, "Yanımdan ayrılma," dedi.

Açık bir şekilde bu konuda uyarılmıştım. Onun gölgesinde saklanacak, hatta bizzat onun gölgesi olacaktım. Oysa ben yalnızca onun gölgesinde biraz olsun dinlenmek, soluklanmak istiyordum.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" Bana o kadar anlamlı bakıyordu ki bir an için gerçekten nasıl olduğumu merak ettiğini sandım. Ama elbette hayır, Fetih Yargıcı'nın umurunda olan tek şey güçtü, benim bir önemim yoktu.

"Harika." Sesim içime kaçmış da biri elini boğazımdan sokup çıkarmış gibi çıkıyordu. Sesim bile mutsuzdu. Yine de üstünde durmadı, o da benim kadar sessiz ve düşünceliydi.

Yanından geçtiğimiz, önünde durduğumuz ve içine girdiğimiz onlarca ışıltılı caddenin aksine bu defa büyükannemin bana yasakladığı bir bölgeye gelmiştik. Terk edilmiş fabrikaların bulunduğu ıssız bulvar... Eskiden buranın Yeşil Yol'un en merkezi noktası olduğunu biliyordum ama sonra bir patlama yaşanmıştı, kasaba halkının büyük bir kısmının öldüğü patlama, babamın burada öldüğünü söyledikleri bir patlama. Kasabaya uzak, ormanın sonunda kalan büyük bir caddeydi. O günden sonra buraya hiç kimse adım atmıyor, hatta gelenin de hastalık kapıp öldüğü söyleniyordu.

"Buraya neden geldik?" diye sordum anlamaya çalışarak. "Büyükannem buradan nefret ederdi, buranın yakınından bile geçmem fikrinden de."

Dönüp bir şeyleri çözümler gibi, sanki gözlerimdeki her şey bir labirent gibi dönüp duruyormuş da onları takip ediyormuş gibi yüzüme baktı ve bir şey söylemeden gözlerini başka yöne çevirdi. Kumral'ın lügatinde bu benim de öyle yapmam gerektiği anlamına geliyordu. Ben de öyle yaptım. Hırkamın kollarını avuç içlerime kadar çekiştirip peşinden devam ettim. Her zamankinin aksine önden gitmeyip benim yanıma kadar ilerlemem bekledi.

"Burası, Gölge Bulvarı. Burada Avcılara, özellikle Yıkıcıya yer yok. Korkularını ve kendini her zamankinden fazla kontrol altında tutmalısın."

"Beni buraya neden getirdin peki?"

Gölge Bulvarı, karşılıklı iki sokağın arasına sıkışmış bir caddeden ibaret göründü önce gözüme. Cadde boyunca yan yana çoğunun kepenkleri boyalı dükkânlar vardı. Etrafta pek kimse görünmüyordu ama tüm duyularımın tetiğe geçmesine bakarsam burada oldukça fazla Soğuk vardı. Belki de büyükannem bu yüzden burayı yasaklamıştı bana.

"Birini izleyeceğiz." Kumral elindeki sigarayı yere atarak üstüne basmadan yürümeye devam etti. İçimde yere atılmış sigaraların üzerine basıp söndürmek gibi garip bir takıntı vardı ama dudağımı ısırarak yürümeye devam ettim.

"Buraya neden Gölge Bulvarı diyorlar?"

Gözlerim hâlâ etrafı tarıyor, her an tetikte bir saldırı bekliyordu. Ellerini cebine sokarken dudağının kenarıyla gülümsedi.

"Bu o sorulardan biri mi; bunu mu merak ediyorsun?"

Neredeyse gülecektim ama etrafı izlemeye devam ettim. İmasını görmezden geldim, elbette o sorulardan biri değildi.

Omuz silkerken, "Hayır," dedim, ben de ellerimi hırkamın ceplerine soktum. "İstersen cevap verme."

Sağ tarafımdan olağanüstü bir hızla geçen grup gözlerimin önüne düşen saç tutamlarını uçuştururken Kumral aynı anda beni kenara çekti. Oluşturdukları rüzgâr resmen beni kenara savurmuştu. Bir an için nefesim boğazımda düğüm oldu. Bu, şu âna kadar şahit olduğum her şeyden farklıydı. Şu âna kadar hiç böylesine üşümemiştim. Gözlerim, beni kavrayan ellerin sahibine döndü, Kumral'ın dudakları düz bir çizgi halini almıştı.

"İşte bu yüzden burası için böyle söylüyorlar," dedi. "Burada herkesin yalnızca gölgesini görebilirsin." diye açıkladı, arkasında yeller estiren grubun çoktan silinmiş izlerine bakarken.

"Devam edelim."

Başımla onaylayıp onun sol tarafına geçtim. Cadde kısmında yürüyen kişinin Soğuklar'ın öldürmek için can attıkları kişi olmaması daha mantıklıydı. Beni hâlâ neden buraya getirdiğini anlamamıştım. Çok merak etmiyordum ama bu tedirgin olmadığım anlamına da gelmiyordu. Böyle yerlerde kendimi diken üstünde hissediyordum.

Boş bir binanın, bir köşesi kırık cam kapısından içeriye girdik. Kapıyı Kumral açıp önden geçmeme izin verdi. Görüşüm Soğuklar'ın geceye hâkim olduğu kadar iyi ve aydınlık değildi, gelişiyordu ama yeterli değildi. Bir süre daha Kumral'ın adımlarını dinleyerek merdivenlerden çıkmaya devam ettim. Hâlâ beni nereye götürdüğünü bilmiyordum.

"Sol taraftan," dedi ben yine merdivenlere yönelirken.

Kaç kat çıktığımızı bilmiyordum ama yorulmama yetecek kadar çıkmıştık. Sonunda bir koridordan sola döndüğümüzde onlarca izbe binanın göründüğü bir odaya çıktık. Bir şey anlamak için Kumral'a döndüm ama başıyla olumsuz şekilde işaret edip onu takip etmemi söyledi. Odanın açıldığı başka bir kapı bizi, bu defa karşılıklı iki sokağın ve Gölge Bulvarı'nın olduğu gibi göründüğü pencereli başka bir odaya çıkardı.

Kaşlarımı çattım. "Ne olduğunu söyleyecek misin?"

Parmağını dudağımın üstüne koyup cümlemi tamamlamama izin vermeden susturdu beni. Dudaklarımın üzerinde hissettiğim soğuk parmakları dikkatimi dağıtsa da bakışlarım parmağından gözlerine ulaşmıştı.

"Bekle," diye uyardı parmağını geri çekerken.

İzlerini yok etmek ister gibi elimin tersiyle dudaklarımı sildim. Bu hareketim gözünden kaçmamıştı ama herhangi bir tepki vermedi.

Araladığı eski püskü perdeden sokakları izlemeye koyuldu. Onu izlemeyi bırakıp baktığı yere, uzun caddeye ve karşılıklı sokaklara göz attım. Buradan bakınca onlarca gölge seçebiliyordum ancak öyle hızlı hareket ediyorlardı ki buna yetişmek imkânsız gibi geldi. Biraz konsantre olduğumda tek tek yoğunlaşan zihinlerini de seçebildim. Sanki emrime açık birer uşak gibi yapacağım, her şeyden

habersiz zihinler bana göz kırpıyordu. Biraz daha konsantre olsam istediğim birinin zihnine girebileceğimden emindim ama düşünce sadece beni ürküttü.

"İşte orada." Beni biraz önüne çekti. "Bak, izle, sol tarafta ağacın hemen yanında."

Söylediği geniş dalları olan ağacı bulduğumda bahsettiği kişi de görüş alanıma girdi. Sokağın en uzak ucunda duruyordu kız. Siyah saçlarının kırmızıyla renklendirilmiş uçlarını bu mesafeden de görebiliyordum.

"Kim o?" diye sordum.

Kızın yüzünü göremiyordum ama yüksek topuklu botları vardı. Kapüşonunu rastgele başına takıp yürümeye devam etti. Sokaktan çıkmadan duvara yaslandığını gördüm.

"İzlemeye devam et," dedi Kumral yalnızca. "Hatta konsantre olursan zihnine girebilirsin. Zihninin karanlık olduğunu ayırt edebiliyorsun, değil mi?"

Bu, ona bahsetmediğim bir ayrıntıydı. Kafamı hızla ona çevirdiğimde yüzü sandığımdan daha da yakındı. Bakışları beklediğim gibi öfkeli değil, her zamanki gibi kayıtsızdı. Kaşlarının arasındaki o kırışıklık yoktu ama.

"Her zaman değil," diye itiraf ettim.

Herkesin zihni aynı olmuyordu. Bazılarının zihni daha kolay açılırsa onların düşüncelerinin karanlığını görebiliyordum. Soğuklar'ın zihni genel olarak karanlıktı. Tek ayağını duvara yaslamış sigarasını içen kızı izlemeye devam ettim. Kumral'ın söylediğini yapıp kızın zihnine kadar ulaştım. Zihni kolay değildi ancak çoğunun olduğu gibi hazırlıksızdı. Kim zihnine gelecek bir saldırıya hazır olabilirdi ki? Kumral dışında. Onun zihni daima korunaklı, daima tetikteydi. Duvarları öyle sağlamdı ki onu kırıp geçmeyi denememiştim bile.

"Adı Zenan." dedi Kumral. "Odaklan." Dikkatim yeninden duvarın dibindeki kıza çekildi.

Zihni karanlığa teslim olmuş biri daha, diye geçirdim içimde. Karşımdaki kız kimdi bilmiyorum ama iyi biri değildi. Kumral'ın eli belime kaydığında üzerimdeki tedirginlik kendini gelişigüzel ama kontrollü bir rahatlığa teslim etti. Gözlerimi kapatıp kendimi tamamen içgüdülerime bıraktım.

Açık pencereden içeriye giren tüm seslere kulağımı tıkadım. O an için sadece ensemin dibinde nefes alan bir soğuğa tutundum. Bütün duyularımı ona bıraktım. Kumral'ın dudaklarının arasından çıkıp saçlarımın arasına dağılan nefesine konsantre olduğumda duvarın dibindeki kızın zihninin içindeydim. Sadece birkaç saniye, ışığı açıp kapatma süresi kadar sürdü. Kızın tüm düşüncelerinin hızlandırılmış bir görseli benim zihnime aktı ve aynı anda elektrik çarpmış gibi olduğum yerde sıçradım. Arkamda siper gibi duran Kumral'ın bedenine çarptığımda kolları refleksle beni belimden kavramış, düşmemi engellemişti. Uzun sürmedi, gördüklerimin şokuyla hızlıca toparlanıp ona döndüm.

"Kumral," dedim. Nefesim kesilmiş gibi kelimeleri bir araya getiremeden yeniden pencereye döndüm. "Öldürecek."

Aynı anda caddenin en uzak köşesinde duvarın dibinde duran kız, yol üzerinde geçmekte olan bir arabayı durdurdu. Yardıma muhtaç bir izlenim verdiği için araba hiç durmaması gereken o sokakta durmuş ve dışarıya çıkmıştı. Kız vakit kaybetmedi, o bir Bağımlı değildi, o en yozlaşmış olanlardandı, adamın boğazına saldırması saniyelerini bile almadı. Dudağımdan kaçan çığlığı Kumral elini ağzıma kapatarak susturdu.

"Sakın!" diye uyardı beni aynı anda ama çok geçti, çığlığın ardında gizlenmiş korkum çoktan peyda olmuş, bütün gölgeler hareket geçmişti.

"Siktir!" diye tısladı Kumral korkumu ilk fark eden Soğuk olarak ve hızla alarma geçip beni boş binanın içinde olağan dışı bir hızla sürüklemeye başladı.

Nereye gittiğimizi bilmiyordum. Aklım hâlâ kızın karanlık ve karmakarışık zihnindeki düşüncelerdeydi. O kızın zihnine girmekle kalmamıştım, kızın düşüncelerini okumuştum ben. Yapacağı şeyi görmüştüm. Bunu yaptığını görmüştüm. Kumral'ın fazla sıktığı kolumdan sürüklenerek merdivenleri çıkıp binanın en üst katına ilerledik.

"Atlayabilir misin?" diye sordu binalar arasındaki boşluğu göstererek.

Gözlerim yeniden bulunduğumuz noktaya iliştiğinde iki bina arasındaki boşluğa baktım, yükseklik başımı döndürdü, başımı iki yana salladım.

"Daha önce yapmadım, hayır bunu yapamam."

"Efnan, kendini toparla." diye uyardı. "Burada sandığından daha çok yozlaşmış var." Yozlaşmış olanlar en kötüsüydü. Onlar kendilerinden vazgeçmiş olanlardı. Hastalık veya yaşamak umurlarında değildi. Kendi krallıklarını ilan edip insanlara ya da birbirlerine saldırıyorlardı. Bağımlılar sadece bedenlerine kan nakli yaptırıp hayatta kalmaya çalışırken yozlaşmış olanlar çiğ bir insandan beslenebiliyorlardı.

Söyledikleri daha da ürkmeme neden oluyordu. Hemen arkamızda belli belirsiz bir ses duyduk. Kumral'ın çenesinin gerilmesine neden olan sese döndüm.

"Fetih Yargıcı'nın kaçtığına da şahit olacakmış bu gözler." Rahatsız edici mavi gözleri beni es geçti. Saçlarının her iki yanı kazıtılmıştı ve ortası oldukça uzundu. Çirkin saçlarının ucu, gözlerinde olduğu gibi kötü bir ton maviye boyanmıştı. Alnının tam ortasındaki, siyah hatla çevrilmiş içi kendi gözlerinin rengiyle bire bir aynı maviye boyanmış göz şeklindeki dövmesi o kadar ürkütücüydü ki hem Avcı hem de Yıkıcı olmama rağmen bir adım geri atıp Kumral'ın yanına geçmiştim. Karşımdaki adam toplasan yirmi beş yaşında bile değildi belki. Ama siyah sürmeli mavi gözleri ve alnının ortasındaki o ürkütücü dövmesi her şeye yetiyordu.

Kumral ona cevap vermeden bana döndü, "Bunu senin halletmen gerekiyor."

Gözleri benim gözlerimi bulduğunda cesaret verici bir ışık parladı. Yapmamı istediği şey belliydi. Bunu yapabileceğimi biliyordu. Kumral bu kadar rahatsa, karşımdaki kişi o kadar tehlikeli değil anlamına geliyordu bu. Ama çocuğun gözlerine odaklanmam gerekirken o alnının ortasındaki dövmeyi nasıl görmezden gelecektim?

"Bunun nasıl yapacağını görmek isterim aşkım," dedi çocuk oldukça rahat ve yayık bir ağızla.

Kumral'ın bana bakan gözleri boynunu kımıldatmadan o kadar seri bir şekilde çocuğa döndü ki bir an için koluna dokunma zorunluluğu hissettim. Peri ve Pars'ın bile benimle doğrudan konuşmasını, özellikle samimi olmasını istemiyorken bir yabancının sınırlarıma girmesine asla izin vermezdi.

"Ne dedin sen?" Bütün bedeniyle çocuğa dönüp kolunu tutan elimden kolayca kurtuldu. Alnında belirginleşen damarları ve kollarında şişen kasları görebiliyordum.

"Dedim ki, bunu nasıl yapacağını görmek isterim aşkım."

Çocuk iki elini yanında sarkıtarak açık tuttuğu bacaklarını biraz daha genişletti.

Gözlerini çocuktan ayırmadan başını hafifçe bana çevirip "Buraya gel," dedi Kumral.

Böyle bir durumda ona karşı çıkacak kadar aptal değildim. İtaat edip yanına yürüdüm. Kolumdan tutup beni kolayca önüne çekti. Bu defa bakışlarının çocuktan ayırıp bana çevirdi.

"Ben ne söylersem aynısını söyleyeceksin. Anlaşıldı mı?"

Yanağımın içini dişlerken bakışlarımı kaçırmak istedim. Kalbim olması gerektiğinden daha hızlı atıyordu.

"Kumral," dedim olabildiğince sessizce "Dövmesi beni çok ürküttü."

Benim itirafım onun gülmesine neden olmuştu. Bakışları, sanki yeni fark etmiş gibi garip çocuğun alnındaki dövmeye döndü. Başını yeniden bana çevirmeden tuttuğu kolumdan beni çocuğa bakacağım şekilde çevirdi ama temasımızı kesmedi. Hatta bir adım daha yakınıma gelip bedenlerimizi neredeyse birbirine değecek mesafede bıraktı. Elleri hafifçe belimdeki boşluğa yerleşti. Her zaman hatırladığım Kumral dokunuşlarıyla çenesini sağ tarafıma, omzumun üzerine yasladı.

"Buradayım," diye fısıldadı, ben de bütün varlığımla ona inanıp bakışlarımı üç gözlü gibi görünen çocuğa yönelttim. "Hissedebiliyor musun?" diye sordu Kumral.

Çocuk kendine çok güveniyor gibiydi ama zeki biri olmadığı belliydi. Başımla onayladım, benim için fazla kolay olacaktı.

"Burada bizi gördüğünü unut," dedi Kumral tekrar etmem için.

Söylediğini yapıp üç gözlü çocuğun zihnini biraz kurcaladıktan sonra orada şahit olduğum şeylere öfkelenip "Burada bizi gördüğünü unut," dedim.

"Bir daha..." Sabırla bu söylediğini de tekrar edip cümleyi tamamlamasını bekledim. "Sana ait olmayan, asla sahip olamayacağın, özellikle Fetih Yargıcı'ya ait kimselerden seninmiş gibi bahsetme. Yoksa dişlerini tek tek söküp alfabedeki bütün harfleri sana yediririm. Hatta kendi dişlerini sana yediririm, sonra da onları kendi ellerimle ciğerinden sökerim."

Duyduklarımı kendi zihnimde tekrar edip hazmetmeye çalışıyordum, çenemi hafifçe çevirip Kumral'a baktım. Yüzünde hiçbir mimik oynamadı, ifadesiz bir şekilde kaşlarıyla üç gözlü çocuğu işaret etti. Elbette benim sınırlarım vardı.

"Bir daha sana ait olmayan ve ait olamayacak şeylerden..." dedim.

Fetih Yargıcı'ya kısmına geldiğimde durdum. Onun adını daha önce hiç sesli bir şekilde söylememiştim ve o an için söyleyemeyeceğimle de yüzleşmiş oldum.

"Sana aitmiş gibi bahsetme." Sesim kısılmıştı. Fetih'ten ters bir tepki bekliyordum. "Ve o çirkin dövmeni sildir, gerçekten çok çirkin." Olduğum yerde doğruldum. "Ve ayrıca cidden çok ürkütücü. O dövmeden kurtul."

Avuçlarıma bastırdığım hırkayı serbest bırakıp yeniden kendine güvenen Maya oldum. Bunda elbette belimdeki varlığı yokluğu bir de olsa, orada olduğunu bildiğim ellerin etkisi çoktu. Doğru düzgün güldüğünü bile görmediğim bir Fetih Yargıcı şu anda arkamda durmuş müzik gibi bir sesle kıkırdıyordu. Duyduğuma inanmak zor geldi ama çarpık bir şekilde gülen yüzüyle karşılaştığımda şok geçiriyor gibi hissettim. Bana ılık ballı sütü çağrıştırmıştı. Güneşli havada akan şelalenin huzurlu uğultusunu... Tenimi yalayıp geçen ılık rüzgârın sıcaklığını... Maalesef bu ânın tadını çıkarmama izin vermeden beni yeniden sürüklemeye başladı. Artık korkumu kontrol altına almıştım, endişelenecek bir şey yoktu.

"Canın istediği zaman bana bile meydan okuyorsun ama bir dövmeden de ayaklarını popona vura vura kaçıyorsun." Elini tek cebine sokup sigarasından bir duman çekti.

Arabaya doğru yürürken ben bir adım önünde sayılırdım. Omzumun üzerinden ona doğru dönüp uzun zamandır yapmadığım bir şey yapıp ona gülümsemek istedim ama yapmadım. Başımı yeniden önüme çevirip yere bakarken yürümeye ve sessizce gülümsemeye devam ettim.

"Ayaklarımı hiçbir yerime vurduğum yoktu. Hem dövmesi gerçekten korkutucuydu, sen hiç korkmadın mı?"

Yeniden ona döndüğümde o kibirli bakışları beklediğim yerinde, karamel rengi gözlerinin derinliklerindeydi. Ona sanki üç gözün var demişim gibi baktı. Elbette korkmamıştı ve elbette korksa da bunu bana söylemezdi.

"Çok daha korkutucu şeyler görüp korkmadım ben."

Yalancı gülümsemesi dudağının kenarında göründü. İkimizin arasındaki asla aşılamayacak mesafeydi o yalancı gülüş.

"Onları dinlemek isterim," dedim hırkanın önünü karnımın üzerinde birleştirip biraz daha ısınmaya çalışarak. Hava gitgide soğuyordu. Arabaya ulaşana kadar çenemin titremesine engel olursam mucize olacaktı.

"Seninle sohbet edeceğimi mi sandın?"

Yine söylenen, yine öfkeli, yine ihanet tınısının hâkim olduğu sesi aramıza girdiğinde hırkayı serbest bırakıp önümün açılmasını sağladım. *Elbette hayır.* Soğuk hava iyiydi, soğuk da tıpkı arkamda gölge gibi gezinen varlık gibi canımı yakıyordu. Acı benim kalan hayatımda tutunabildiğim tek şeydi. Yalnızlık ve kimsesizlik bir buhran gibi üstüme çökmüş, burnumun ucunu hissedemeyecek kadar üşümüştüm.

"Sen arabaya bin, ben telefon edeceğim."

Başımla onayladığımı görmemişti. Dudaklarımı birbirine bastırıp acele adımlarla arabaya ulaştım.

8. BÖLÜM

ZİHİN ÇIKMAZI

Arabanın içine girer girmez kapıyı üstüme kapatıp ellerimi birbirine sürterek ısınmaya çalıştım. Ciddi anlamda kansız olmalıydım, bu kadar üşüyor olmam mümkün değildi. Yeşil Yol'un her mevsiminde gecesi keskin geçerdi ancak benim üşümem bir gece ayazından fazlasıydı.

Torpidoda duran sigara paketine bir sorun olmayacağını düşünerek uzandım. İçinden hızlıca bir tane alıp siyah kaplamalı çakmakla yaktım. Sigaranın bir parça başımı döndürmesine ihtiyacım vardı. Bir parça beynimi uyuşturmasına. Yine düşünecek bir sürü şey birikmişti. O kızı izlememin bir nedeni olduğuna emindim. Kumral'ın yaptığı her şeyin akıl almaz sebepleri olmuştu. Diğer yandan kontrol edemediğim, hatta tam olarak ne olduğunu bile bilmediğim zihin kontrol yeteneğimde bu gece başka bir boyuta daha ulaşmıştık.

Soğuklar'ın düşüncelerini görebiliyordum. O kızın sadece birkaç saniyelik düşüncelerini yakalayabilmiştim ancak bu açık bir kitap gibi Soğuklar'ın düşüncelerini okuyabileceğim anlamına mı geliyordu? Parmaklarım arasında külü biriken sigarayı hafifçe camı aralayarak sokağa döktüm. O sırada duydum hayatımı artık kurtulduğumu sandığım sığ sulardan bir bataklığa sürükleyen konuşmaları.

"Yarın gece Pars." dedi Kumral. "Yarın gece onu kraliçeye götüreceğim. Başka seçeneğimiz kalmadı, yoksa kraliçe hepimizin peşime düşecek."

Karşı tarafın söylediklerini duyamıyordum. O an başka bir şey duymak da istemedim. Sigarayı dışarıya atıp hızlıca açtığım camı geri kapattım. Başımı koltuğa, arkaya verdiğimde zihnim her şeyi geri plana atmıştı. Demek sonunda karar vermişti: Kumral beni kendi elleriyle kraliçeye teslim edecekti. Duyduklarım beni şaşırtmamış ya da hayal kırıklığına uğratmamıştı.

Kumral'ın onca yaptıklarından sonra beni kraliçeye teslim etmesi zaten beklediğim bir hareket olurdu. Biliyordum, son yaptıklarım ona

da fazlaydı. Birinin zihnini etkilemek başkaydı, birinin zihnine hükmetmek bambaşka. Özellikle bunu kontrol edemediğimi göz önünde tutarsak çok da şaşırmamalıydı. Kandırma kendini, dedim içimden, herkesi kandırıyorsun ama kendini kandırma. Deli gibi korkuyordun bunun olacağından, ödün kopuyordu işte seni bırakacak diye. İnsan böyle anlarda, ölümle burun buruna geldiği zamanlar ne yapacağını düşünemiyordu. Kaçmalıydım belki de, arkama bakmadan kaçabildiğim kadar uzağa kaçmalıydım. Başka bir yerde mutlaka benim için yeni bir hayat olmalıydı. Kumral'dan da uzak bir hayat.

Arabaya binip koltuğuna yerleşti.

"Yüzlerce soru sormayacak mısın?" Dudaklarım kımıldamadan olumsuz manada bir ses çıkardım. Başımı yasladığım arabanın koltuğu rahat gelmişti o an. Sanki o an mümkün olduğunca rahat etmeliymişim, bir daha hiç rahat hissedemeyeceğim gibi gelmişti. Kumral başka bir şey söylemeden yalnızca karanlık yolda ilerlemeye devam etti.

Dövmeli adam konusunda işe yaramıştım, bu ona bir soru sorma hakkı daha kazandırmıştı bana. Ama artık cevapların da soruları kadar anlamsız olduğu bir noktaya ulaşmıştık.

Gözümün kıyısına kadar gelen gözyaşını geri gönderip oturduğum yerde dik bir konuma geldim. Ayakkabılarımı çıkararak dizlerimi kendime çektim. İşler her zamanki gibi bir çıkmaza girmişti. Ondan nefret ederek çıktığım bu yolda yine ona sığınırken bulmuştum kendimi. Bu karlar içinde çırılçıplak kalmak gibi hissettiriyordu bana. Gidecek başka bir adresim olmadığı gerçeği yüzüme bir kez daha tokat gibi çarptı. Kraliçenin karşısında Ayaz'ın da söz hakkı olmadığını biliyordum. Peki, her şeyi geride bırakıp akademiye dönebilir miydim? Onlarla bir daha yüz yüze gelebilir miydim? Hayır, bu düşünce mideme kramp girmesine neden oluyordu. Ne bir daha Doruk Ilgaz'la ne de Armoni Alsancak'la karşı karşıya gelmek istiyordum. İçimi kor alevlerle yakan, kavuran ateş sönmüyordu. Bilinçaltım o kadar karanlıktaydı ki bütün pencereleri kapatıp, perdeleri üzerine çekmek istedim. Bir daha gün ışığı görmek istemiyordum.

Araba durduğunda Kumral bir şey söylemeden arabadan çıktı. Bu defa ben de onun bir şey söylemesini beklemeden çıkmıştım. Soğuk rüzgârla karşılaşınca yüzümü örten saçları geriye atıp üzerimdeki hırkaya iyice sarıldım.

"Bu taraftan," dedi. Toprak yolda ilerlerken ayağımın altında ezilen yapraklara gülümsedim. Çıplak yüzüme değen birkaç damla yaş bu defa benim sulu gözlerimden değil gökyüzünden geliyordu. Yaz yağmuru sıcak bir esintiyle usulca tenime çarpıyordu. Yağmuru hissetmeyeli ne uzun zaman olmuştu oysa ki...

Yüzümü göğe doğru kaldırıp gözlerimi kapattım. O birkaç kısa saniyede her şeyi düşünmeyi durdurmuştum yine. Böyle zamanlarda bir nebze olsun daha iyi hissediyordum. Böyle zamanlarda karanlığın ortasında bir güneşin yansımasıyla ısınıyordum. Kumral'ın duraksayan adımlarını duydum ama açmadım gözlerimi. Bana izin versin istedim sessizce. Yağmur aktığı yanaklarımdan ruhumu okşasın, temizlesin istedim onu bir nebze. Onun sessizliğini alıp benim ruhuma karıştırsın, ikimizin acısı aynı bedende yansın istedim. Tek bir bedende çekersek bu ıstırabı en azından birimiz mutlu olabilirmişiz gibi geldi o an için... Çünkü biliyordum artık, o da zihnindeki karanlıktan daha da gölgelere sığındığı için kapatıyordu tüm o perdeleri... Ama karanlıkta küçücük de olsa bir ışığa muhtaç olduğu için ateşe veriyordu ikimizi. Kraliçenin karşısında o da duramazdı. Bu sadece ikimiz arasında bir mesele olsa belki affedecekti beni, belki yine koruyacaktı kıyısında dans ettiğim uçurumlardan ama bütün bir dünya bana karşıyken hiç kimsenin beni koruyabilmesinin imkânı olmadığını biliyordum.

"Gitmemiz lazım." Her zamanki otoritesinin aksine bu defa bir zorunluluk işittim sesinde. Bu defa beni bu andan koparıp almanın zevkini değil sanki üzüntüsünü yaşıyordu. Keşke, dedim içimden, keşke bana biraz kendim olmam için izin versen, keşke dokunabilsem pürüzsüz yüzüne ve biraz kendin olabilmen için sana izin verebilsem. Keşke bitse içimizdeki bu nefret. Keşke birbirimizden nefret etmek zorunda olmadığımız suların kıyısına vursak. İçimden o kısa sürede o kadar çok keşke dedim ki, tüm keşkelerimi yutkunduğum nefesle birlikte içime hapsettim. Düğüm attım bir kez daha boğazıma, hissedebileceğim her şeyi artık hissetmek istemediğim kalbime kapatıp üzerini zincirledim.

O, çoktan sigarasının ucunu ateşe vermiş ve içine büyük nefesler çekmeye başlamıştı. Bu defa ihtiyacım olduğunu anlamış olacak ki ben istemeden ya da almadan kendi yaktığı sigarasını uzattı

parmak uçlarında. Yüzüne bakmadan ben de parmağımın arasına yerleştirdim sigarayı. İçime çekmek istemedim o an. Sanki onun dudaklarından aldığım her sigara, onun acısını da benim nefesime üflüyordu. Sanki Fetih Yargıcı acılarını benimle paylaşmak için hazırlanıyordu. Çünkü biliyordu, beni kendi elleriyle soluğumu kesecek cellada teslim edeceğini biliyordu o da. Endişesi yoktu bu yüzden. Ne de olsa ölecektim, ne de olsa kesilecekti nefesim, öyleyse birkaç acı daha paylaşmanın zararı dokunmazdı. Hem belki içime akıttığı ve beni öldürecek olan zehir onun kurtuluşu olurdu. Sahi ne iyi olurdu, benim ölümümün onun yaşaması için şansı olması. Ölüm kelimesini kendi içimde bu kadar basite indirgediğimde nefesimi tutmak istedim.

Sigarayı dudaklarıma götürüp içime tekrar tekrar çektim. Her defasında onun acısını alıyormuşum gibi daha da derinden. Daha içten çektim zehri ciğerlerime. Beni öksürük krizine sokması umurumda değildi. Onun acısı dinecekse, bitecekse bu savaş, dinecekse biraz olsun nefreti ve herkes bir nebze olsun rahata erecekse razıydım buna.

"Ne yapıyorsun sen?" Dudaklarımın arasına sıkıştırdığım sigarayı kendine çekerken kaşlarını çatmıştı. "Aptal mısın, kendini öldürmek mi istiyorsun?"

Başımı kaldırıp gözlerine bakarken susmaya devam ettim. Hayır, dedim, hayır kendimi öldürmek değil, seni yaşatmak istiyorum. Altın sarısı gözlerine sıkışmış bu ıstıraptan seni özgür bırakmak istiyorum. İçindeki nefreti, kalbini öperek söküp atmak istiyorum sadece.

Ama sustum.

"Ne halt yediğini söyleyeceksin hemen bana. Sinirlerime dokunmaya başlıyorsun Avcı." Dirseklerimden kavradığı yerler bana yabancısı olmadığım bir acıyı anımsattı yine. Beni yaralamaktan çekinmeyen Fetih Yargıcı bir kez daha benimle ne yapacağını bilmediğinden saldırıya geçiyordu. Ya sarılıyordu böyle zamanlarda bana ya da saldırıyordu. Sahi, ne kadar uzun zaman olmuştu canımı yaktığı kollarıyla sarılmayalı bana?

"Bir yerde okumuştum," dedim yutkunarak.

Gözlerim yine dolu dolu sulanmış, sesim boğazımda düğüm olmuştu. Yine de umursamadım, artık onun yanında ağlamayı kafama takmıyordum. Hem ne de olsa öleceksem ne önemi vardı bunların?

"Şöyle diyordu satırlarda: Farz et ki öldün ama o kadar hazırlıksız öldün ki ağlayarak yalvardın, sana tek bir gün vermeleri için yakardın yaradana. Sonra sana bugünü hediye ettiler. Sadece yirmi dört saat. İşte bugün kalan son gününmüş gibi yaşa."

Fısıltımın tamamen sessizliğe dönüşmesiyle birlikte dirseğimi kavrayan elleri gevşedi.

"Efnan, sen ne diyorsun?"

Soluğu yüzüme bu kadar yakından çarparken nefes almak zor geldi. Sesi bile o kadar güzeldi ki onun için daha çok üzüldüm. O kadar nefret dolu olması güzelliğine haksızlıkmış gibi geldi. Canın nereden yandıysa, demek istedim, izin ver orada dokunayım ben sana, izin ver canının yandığı yerden dokunayım. Ama yine sustum.

"Bana bir gün verir misin, bir gün yaşamama izin verir misin kontrol etmeden beni? Benimle yalnızca bir gün yaşar mısın, lütfen? Ne istersen yaparım. Sadece bir gün ver ikimize."

"Kendinde değilsin sen. Yine şok mu geçiriyorsun? Başındaki yara mı kanadı? Kendin gibi davranmıyorsun." Çatık kaşları arasında ne yaptığımı anlamaya çalışırken söylediklerimi unutmamı dilediğini biliyordum. Onun için fazlaydı bu tepkim. Ben neden Fetih Yargıcı'nın bile acı çektiğini izlemek zorundaydım, neden onun da boktan hayatına şahit olmak zorundaydım?

"O kadar uzun zaman oldu ki..." dedim biraz daha yanaşarak. "Kendim gibi hissetmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki..."

Nefesim alnına düşen saçları yalayıp geçti. Birkaç saniye kapattı yorgun gözlerini. Ama o birkaç saniye dinlenmesi için yetmezdi. Bu defa biraz daha üzüldüm onun için. Uyuyamadığı için onun yerine biraz daha acı çektim. Sonra yine boş ver, dedim kendime, öylesi daha iyi.

"En azından kâbus görmüyorsun," diye mırıldandım daha çok kendi içimde. "Her gece annenin dizlerinde uyuduğunu görmüyorsun mesela. Babanın annenin peşinden gittiğini sanırken aslında hiç orada olmadığını görmüyorsun. Biliyor musun, rüyalarımda hep babam benim elimi bırakıp giderdi. Ben kendimi aylarca annemin

yanına gidiyor diye teselli ettim. Onsuzluğa dayanamadı, onu yalnız bırakamadı gittiği yerde. Benim yanımdan kalkıp annemin peşinden gitti. Artık rüyalarımda babamın elimi bırakıp Armoni'ye gittiğini görüyorum. Annemle beni geride bırakırken Armi'nin peşinden gittiğini görüyorum." Habersiz bir hıçkırık kaçtı boğazımdan.

"Benim babam bir kere öldü ama ben onu gömemediğim onlarca rüya görüyorum."

Elleri dirseklerimden belime doğru kayarken hışımla ittim Kumral'ı, neydi bu gerçekten, acizlik mi? Ya da sarhoşluk muydu yalnızca?

"Söylesene," dedim bir adım geri çıkarak. "Söylesene kaç kere daha gözünü kırpmadan öldürdüğün Dila'nın nefret dolu bakışlarıyla uyanacağım?"

Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim, bunun kaçıncı aklımı yitirdiğimi sandığım zaman olduğunu düşünmemeye çalıştım.

"Kaç gece daha onları görmek istemediğim uykulara artık ağrıdan kapanan gözlerimle dalacağım? Ben kaç kere daha uyanıp hiç kimseye sarılacağım?"

Zihnimin içinde prangalarını kırmış tüm kelimeler heybetli gölgeler halinde üzerime akın ediyordu, onları durdurmadım.

"Daha kaç gecenin sabahında sevdiğim insanları yoklayacak ellerim? Kaç kere daha boş kalacak benim avuçlarım? Kaç kişi daha bırakacak bu elleri?"

Ellerim istem dışı göğsüne yerleşip büyük bir kuvvetle onu iterken tepki vermeden biraz daha zehrimi akıtmama izin verdi. Biraz sonra biteceğini o da benim kadar biliyordu. Ama artık katlanamadığım bu acı, göğsüme sıkışan bu yalnızlık içimde durmak, dinmek bilmeyen bu ıstırap beni yakıp tüketirken bana yaşamam için bir sebep vermeleri gerekiyordu. Neden ölmek istemiyordum ben, neden hâlâ hiçbir anlamı olmayan bu yaşama tutunmak istiyordum?

"Kumral ne olur..." dedim sonunda ellerimi yine çaresizce boynuna sarıp. "Ne olur bırakma beni. Ne olur ölmeme izin verme. Ölmek istemiyorum ben. Ne istersen yaparım ama verme beni. Orada, seni geride bıraktığım için özür dilerim, verme."

Kollarını belime sararken beni iyice kendine doğru çekti. Bu bir sarılış mı yoksa düşmemi engellemek için rastgele tutuş muydu, bilmiyordum. O an için umursamadım da, sadece boynundaki kollarımı

daha sıkı sarıp başımı boynunun girintisine gömdüm. Soğuktu, dokunduğum teni buz gibi soğuktu ancak benim tam olarak olmak istediğim yerdi.

"Küçük aptal," dedi yumuşak bir sesle ama kollarını belimden çekmedi bu defa. "Bana muhtaç olman hoşuma gidiyor. Bunu daha sık yapmalısın."

Muzip bir şekilde konuşmasına kaşlarımı çattım. Komik olan bir şey mi vardı? Kollarımı geri çekip ona bakmaya çalıştım ama izin vermedi. Yağmur damlaları onun saçlarından benim tenime doğru süzülürken biraz daha öyle bekledim. O da benim sakinleşmemi bekledi sessizce. Hıçkırıklarım bitip nefes alışlarım düzenli bir hale gelince ellerini serbest bıraktı. O ellerini çekmesin diye biraz daha ağlamak istedim ama yine yapmadım.

Geri çekilerek yağmurdan ıslanmış saçlarına, daha koyu bir renk almış dudaklarına baktım. Orada öylece durup sabaha kadar, güneş bir kez daha batmak için doğana kadar Kumral'ı izlemek istedim. Uzun parmakları uzanıp dikkatli bir şekilde yüzümdeki yaşları silmeye başladı. Yağmurun tenime bıraktığı yeni yaşlara kaşlarını çatıp yağmur bulutlarına söylenmeye başladı.

"Benim için doğayla da savaşır mısın?"

Uzun zamandır içimde ona çıkmak için can atan gülümseme dudaklarıma yerleştiğinde başparmağı elmacık kemiğimin üzerinde kaldı. Gözleri benim zavallı dudaklarımdaki çaresiz gülümsemede takılı kalmıştı, bir şey söylemeden bekledi.

Dokunuşu yetmiyormuş gibi bir de yanlış yere odaklanan bakışları içimi titretti. Göğsüm inip kalkarken neden bu kadar heyecanlandığımı anlamadım. Yer ayaklarımın altından kayıyormuş gibi hissettim. Kim olduğumu da onun kim olduğunu da unutmuştum. Başka bir yaşam için yalvarmak istedim o an. Çünkü belli ki dünya bizim için nefes alacak bir gezegen olmaktan uzaktaydı; dünya, bizi yakıp ruhlarımızı küle çeviren kendi cehennemimiz olmaktan öteye gitmeyecekti.

Ellerini yüzümün iki yanına yerleştirip avuç içlerine aldı. Gözleri dudaklarımdan ayrılıp bakışlarımı bulduğunda kaşları hafifçe çatıldı. Yağmurun süzüldüğü yüzü muhteşem bir manzaraydı. Hüzünlü,

muhteşem bir manzara. Ki o an anladım ben, manzaranın güzelliğinde aslında hep tarif edilmez bir hüzün vardı.

"Yirmi dört saat," dedi sadece dudaklarını kımıldatarak.

Bakışları yüzümün her bir zerresinde geziniyordu, yağmur şiddetini arttırdı ama bu ikimizin de umurunda olmadı. Onun saçlarını ıslatan her bir su tanesi süzülüp benim alnımdan aktı. Yüzü gitgide daha çok yaklaşırken yeniden konuştu.

"Benden ikimiz için istediğin şu yirmi dört saat... Bu imkânsız, ma petite. Ben seninle kendime yirmi dört dakika bile izin verememem." Gözlerini kaçırdı usulca. "Bu ikimizin de sonu olur."

Söylediklerini anlamaya çalışırken dudaklarımı ısırdım. Ona itiraz etmek istiyordum. Ona hayır demek, kendini rahat bırak, bizi özgür bırak, demek istiyordum. Hepimizi tutsağı ettiğin o kafesin kapısını arala biraz. Ama yine sustum. İçimde söylemek istediğim her şeyi yalnızca, "Öyleyse sadece yirmi dört saniye ver," diye mırıldandığım kelimelerin arasına gizledim.

Sırtımdaki eli belime doğru bir kavis çizerek indi. Bu defa varlığını net bir şekilde hissettiğim eli beni kendine bastırırken gözlerini kapattı. Kumral saçlarının düştüğü alnını alnıma yaslayıp dudaklarını birbirine bastırdı.

"Eğer benimle kalsaydın," dedi. "Sana bu yağmurun da zarar vermesine izin vermezdim. Senin için bütün evrenle, doğanın kendisiyle de savaşırdım."

Ben o an anladım, Fetih Yargıcı'nın uğruma savaştığı tek kişi aslında hiç kimseye itiraf edemediği kendisiydi.

"Fetih!"

Bulunduğumuz ortamdan bizi ayıran Pars'ın panik dolu sesi olmuştu. Kumral'ın kolları belimden çekildi, Pars'ın bizi gördüğü durumdan utanmıştım.

"Ne oldu?"

Kumral'ın sesi düz ve yine kayıtsız çıkıyordu. Oysa Pars'ın paniğinden ben bile gerilmiştim.

"O arıyor," dedi Pars gözlerini bir an için benim gözlerime kenetleyip tekrar Fetih'e döndü. "Kraliçe."

Bedenimdeki kan çekilirken bakışlarım doğrudan bana bakmayıp Pars'a doğru ilerleyen Kumral'a döndü. Hâlâ oldukça sakin görünüyordu.

"Sen onunla kal," dedi Fetih, Pars'ın elindeki telefona uzanıp başıyla beni işaret ederek.

Pars hiçbir şey söylemeden yanıma geldi. Hâlâ uzaklaşan Kumral'ı izlerken zarif bir şekilde telefonu kulağına götürdüğünü gördüm. Gözlerim üzerinden bir saniye bile ayrılmadı. O an öyle büyük bir çekim hissettim ki bedenimde sanki derinlerde olan bir şeyler açığa çıkıyormuş gibiydi. İçimde bir yerlerde bir şeyler tetikleniyordu. Ürperdiğimi hissedip gözlerimi kapattım. Bir şeye odaklanmam gerekiyordu, bu gücü bir yere odaklamam bir şeyin üzerinde kullanmam gerekiyordu. Dişlerimi birbirine bastırarak sadece duyabilmeye odaklandım. Deli gibi merak ettiğim o konuşmayı duymaya.

"Riva?" dedi Kumral yumuşak bir tonla.

Telefonun diğer ucundan gelen sesi işitemiyordum. Biraz daha, biraz daha zorladım kendimi.

"Evet," dedi Kumral. "Buldum onu."

İki yanımda sallanan ellerim yumruk olmuştu. Riva kimdi, kraliçeye adıyla mı hitap ediyordu? Ayaz'la bile herkes daha resmi bir üslupta konuşuyordu. Bayan Armi dahil herkes. Bir tek ben ona adıyla hitap edebiliyordum, Ayaz'ın koruduğu kişi olarak. Ayaz'ın istediği kişi olarak, Ayaz'ın yanındaki tahta oturmasını istediği kişi olarak. O an her şey kafamda hızlandırılmış bir tekrarla yerine oturdu. Yer bir kez daha ayaklarımın altından çekilirken yaşadığım şokla ne yapacağımı bilemedim.

"Yıkıcı mı? Sanmıyorum ama evet, Maya Efnan elimde. Çok yakında yanında olacağız."

Kumral son sözlerini söylerken telefonda daha önce karşılaştığımız Soğuklar'ın konuşmalarını anımsadım. Kraliçenin gözdesi demişlerdi. Seni istiyor Fetih demişlerdi. Zaafı demişlerdi. İçimden olamaz, dedim ama gün gibi ortadaydı her şey. Fetih Yargıcı'nın kraliçeyle bir ilişkisi vardı. Güvendiği kişi, Ayaz'a meydan okuma sebebi. Bu rahatlığı bunların hepsinin tek bir sebebi vardı. Güvendiği kişi kraliyetin başındaki isimdi. Hatta kraliyetin bizzat kendisiydi.

Önümde duran Pars'a bakıp dehşetle, "Onunla ilişkisi var," dedim. Pars'ın gözleri söylediğimle büyüyüp birkaç saniyeliğine bocaladı. Tepkisi benim bütün düşündüklerimi onaylıyordu.

Neden bir anda kollarım iki yanıma düşmüştü ya da neden bir anda yüzüm asılmış, göz kapaklarım titremişti, biliyordum. Terk edilmek için doğmuş olmak gerçeği bütün ruhuma sarmaşık gibi ağır çekimde dolandı. Bu his tamamen içgüdüsel ve çok kuvvetliydi. Kimseye güvenemezdin, kimseye inanamazdın, kimseye sırtını yaslayamazdın. Bir saniyelik bir zaman döngüsünün içinde kendimi tamamen dibini görmediğim bir yükseklikten aşağı bıraktım.

"Beni gerçekten öldüreceksiniz siz!" Pars'a doğru bağırırken sadece bir saniyeliğine Kumral'la göz göze geldim. Bu kadar sakin görünmesi kanımı donduruyordu. Hem neden öyle görünmesin ki, dedim içimden... Seni teslim edecek ve kimse onun peşine düşmeyecek. Elbette sakin olurdu, ne bekliyordum ki? Kana susamış bir katilden, insan dahi olmayan birinden benim yakarışlarıma karşılık vermesini mi? Saftım. Söz konusu Fetih Yargıcı olduğunda kesinlikle saftım.

Bakışıma aldırmadan arkasını dönüp konuşmaya devam etti. O saniyeden sonra hiçbir şeyi düşünmemiştim. Sadece olağan gücümle Pars'ın çenesine doğru bir tekme savurup olabildiğince hızlı, arkama bakmadan koşmaya başladım. Canım buna bağlıymış gibi koşmaya...

9. BÖLÜM

ZÜMRÜT YEŞİLİ

Nerede olduğumuzla ilgili hiçbir fikrim yoktu ama bu beni durdurmadı. Daha önceki kaçışım yaşadıklarımın üzüntüsü, çıplak ayaklarım, hırpalanmalarım, yorgunluğum yüzünden başarısız sonuçlanmıştı. Ama bu defa öyle değildi. Ayağımda rahat çizmeler ve bacaklarımı sıcak tutan kıyafetler vardı. Daha da önemlisi, bu defa henüz sona ermesini istemediğim hayatım buna bağlıydı.

Nereye gideceğimi umursamadan koşmaya devam ettim. Koştukça, hırslandıkça daha hızlı ilerledim. Dinlenmek veya soluklanmak için duracak, kaybedecek bir saniyem bile yoktu. Kumral kaçtığımı anladığı an peşime düşecek ve bana bir kez daha hayatı zindan edecekti. Yol kenarındaki ormanlığa hiç tereddüt etmeden geçip yönümü bozmadan karşı tarafına geçmek için koştum. Beni arayacağı ilk yer ana cadde olacaktı, ormana girmeye cesaret edeceğimi düşünemezdi. Olduğum yerde durdum. Fetih Yargıcı'dan bahsediyorduk. Tek kaşını kaldırmış hayali gözümün önünde belirip *ben senin düşünebildiğin her şeyi zaten planlamış olurum Maya,* diyordu ve maalesef haklıydı. Yolumu tekrar değiştirip ormanın içine karıştım. Yola çıkmak yerine yoldan çıkıyordum ya, hadi bakalım.

Ana caddeye çıktığım zaman bu sefer daha şanslı olduğuma karar verdim. Hâlâ yorulmamıştım bunu yaşadığım adrenaline bağlayıp havanın ne kadar karanlık olduğunu düşünmemeye çalışarak ilerlemeye devam ettim. Hâlâ aralıksız yağmaya devam eden yağmuru hiç bu kadar sevmemiştim. Geldiğim yoldan izlerimi silip varlığımı bastıracaktı. Şanslıydım, evet, ilk defa şans benden yanaydı. Hatta kelimenin tam anlamıyla kurtulmuştum. Yağmurda, kimsenin olmadığı o caddede hiçbir şeyi umursamadan koşarken kendimi daha önce hissetmediğim kadar özgür hissettim. Bana doğru yaklaşan ardımdaki far ışıklarını görünce birkaç saniyeliğine korkudan nutkum tutuldu, hayır, bu kadar kolay olamazdı. Yolları değiştirmiş, hatta ormana bile girmiştim.

Arkamı dönüp kendimi kırmızı arabayla karşılaşmaya hazırlarken sandığımın aksine lacivert bir Volvo yanıma doğru yanaşıp yavaşlamıştı. Ben de durup arabanın camının açılmasını bekledim. Siyah filmle kaplı cam açılırken sürücü koltuğunda genç bir adam eğilip konuşmaya başladı.

"Hanımefendi, yardım edebileceğim bir durum var mı? Yağmur çok şiddetleniyor."

Bir an tereddüt ettim ama karşımdaki sadece bir insandı. Bana herhangi bir şekilde zarar vermesi söz konusu olamazdı.

Mahcup gibi görünmeye çalıştım. "Evet, aslında yolda kaldım diyebilirim. Ne tarafa gidiyorsunuz acaba?"

İleriye uzanıp kapıyı içeriden açtı.

"Buyurun lütfen, gideceğiniz yere kadar bırakırım."

Bu teklifi geri çevirecek durumda değildim. Zaten herhangi bir durumda o bana değil, ben ona zarar verirdim.

"Gerçekten teşekkür ederim, donmaya başlamıştım." Yadırgamadan koltuğa yerleştim. Aslında hiç üşümemiştim ama normal insanlar bu yağmurda üşürdü. Bu kadar sinirli olmasam ben de üşürdüm belki.

"Kaza mı yaptınız?"

Adam yeşil gözlerini yoldan ayırmadan sordu. Dudaklarımı ıslatıp düşünmeye başladım. Kaza yaptım desem sonuçları ne olurdu?

"Hayır, bir iş görüşmesi için gelmiştim. Yağmur yüzünden yolculuk çok geç sonlandı, garda da bir saldırıya uğradım. Maalesef çantamı alıp kaçtılar."

Kollarımı birbirine sarıp korkmuş gibi davrandım. Çok da zor değildi. Zavallı bir görevliyi suçlamak istemezdim ama kimliğim bile yanımda yokken en kolay açıklama çalındığı olacaktı.

"Buna inanamıyorum. Herkes zıvanadan çıktı. Yalnız bir kadına saldıracak kadar onursuz oldu bu insanlar. Sizi nereye bırakmamı istersiniz?"

Evet, işte esas sorumuz. Beni nereye bırakacaktı? Akademiye dönme ihtimaliyle ilgilenmiyordum. Söz konusu bile değildi. Şu an için sadece düşünebilecek bir yere ihtiyacım vardı.

"Bir otele bırakırsanız çok memnun olurum."

Adamın da başını belaya sokuyordum. Bu durumdan ne kadar hoşlanmasam da başka çarem yoktu. Burada otel de yoktu ama birkaç gecelik konaklamaya izin veren misafirhaneler vardı.

"Kimliğiniz yoksa sizi bir otel kabul etmeyecektir. Neredeyse kliniğime geldik. Size bir kahve ikram edebiliriz o sırada ne yapacağınızı düşünüp isterseniz telefon açabilirsiniz."

"Size yeterince rahatsızlık verdim."

Ellerimi bacağımın üstünde birbirine kenetleyip bakışlarımı adama çevirdim.

Kibar bir şekilde gülümsedi. "Rica ederim. Kim olsa yardım eder. Hem bir şey yapmıyorum. Zaten kliniğe gideceğim, size de bir kahve ikram ederim."

Ses tonu hiç duymadığım bir nezaket barındırıyordu. Alışkın olmadığım bir nezaket...

"Teşekkürler," dedim daha fazla uzatmamak adına.

Kısa süre içinde öyle çok şey yaşamıştım ki bu kadar insanlık bana fazla geliyordu. Alışkın olmadığım bir durumdu. Açıkçası oldukça hoşuma gitmişti. Derin bir iç çekerek keşke, dedim içimden, keşke bir iş görüşmesi için şehir dışından gelseydim de eşyalarımı çaldırsaydım. Keşke bu kadar kolay olsaydı. Araba karanlığın içinde yavaşlarken oldukça büyük bir fabrika girişinde durduk. Klinik derken aklımda hiçbir şey canlanmamıştı, belki bir ofis... Ama adını bilmediğim bu adam oldukça mütevazi davranmıştı belli ki. Yeşil Yol'un hiç bilmediğim başka bir tarafı daha.

İki kişi koşturarak adamın kapısını açtı ve biri ıslanmaması için şemsiye tutuyordu. Arabadan inip benim olduğum tarafa geldiler üçü birlikte. Yeşil göz kapımı açıp "Buyurun lütfen," diye gülümsedi yine.

Güzel bir gülümsemesi ve siyah takım elbisesi vardı. Onları incelemeyi kesip arabadan çıktım. Koruma olduğunu düşündüğüm adamlardan biri arabayı başka bir yere götürürken diğeri bize şemsiye tutuyordu. Yeşil göz beni rahatsız etmeyecek mesafede yanımda yürüdü. Bu yüzden ben şemsiyenin biraz dışında kalıyor ve çoğunlukla ıslanıyordum. Bana yeterince iyilik yapmış olan adam korumaya bir göz işareti yapıp şemsiyenin benim üzerime gelmesini sağladı. Artık ıslanmıyordum ama bu duruma ne teşekkür ettim ne de

fark ettiğimi belli ettim. Önümüzdeki cam kapı başka bir koruma tarafından açılıp bizi aydınlık bir giriş salonuna çıkardı.

Girişte bir masada oldukça şık giyimli bir kadın bizi görünce ayağa kalktı.

"İyi geceler efendim. Toplantı ekibi sizi bekliyor." Elindeki defterde bir şeyler işaretleyip bildirimlerini yaptı.

Yeşil göz, bana olduğu gibi kibar bir şekilde kıza teşekkür edip gülümsedi. Toplantı yapmak için saat oldukça geçti. Yine bizim için başkalarının açtığı kapıdan asansöre bindik. Sonunda yalnız kaldığımızda o asansörün uzak bir köşesine geçip yaslandı. Yan gözle o tarafa baktığımda gülümseyerek beni izlediğini görünce bakışlarımı kaçırdım. Adamda kesinlikle beni rahatsız eden hiçbir şey yoktu, sadece başına bela olmak istemiyordum.

İkinci kata ulaştığımızda kapı açıldı, yeşil göz eliyle önden geçmem için işaret ettiğinde gülümseyip asansörden çıktım. Başka bir ana salona gelmiştik. Bu katta da girişte bir masada aşağı yukarı aynı giyime sahip hoş bir kız bekliyordu. Bizi, daha doğrusu yeşil gözü fark edince ayağa kalkıp gülümsedi.

"Misafiriniz olacağından haberimiz yoktu. Toplantı başlamak üzere." dedi kibarca.

"O bir Tanrı misafiri Alya, lütfen odama kadar kendisine eşlik edip onun için bir kahve söyler misin?"

Kız topuklu ayakkabılarının üzerinde yanımıza kadar gelip "Elbette," dedi.

O kadar sıcak ve nazik konuşuyorlardı ki birbirlerine, bir an için onlara deli gibi imrendim. Yeşil göz yeniden bana döndü.

"Katılmam gereken bir toplantı var. Lütfen rahatınıza bakın. Alya size her konuda yardımcı olacaktır, çekinmeyin lütfen."

Fok balığı gibi bakıp yalnızca başımı sallayabilmiştim. Karşılığında harika, kocaman bir gülümseme aldığımda daha da şaşırmış, nedense olduğum yerde donup kalmıştım. Bir an için ben nasıl görünüyorum acaba diye düşündüm. Bir an için iyi görünmek istedim.

"Bu taraftan." Alya'nın sesine tepki verip aydınlık koridorda onu takip ettim. Girdiğimiz oda koridorun en sonundaydı.

Alya benim için kapıyı açıp elini kapı kolundan çekmeden, "Kahveniz nasıl olsun istersiniz?" diye sordu. İçeri geçip ona döndüm.

"Az sütlü lütfen."

Kız gülümseyerek kapıyı üstüme kapatınca kocaman ofiste yalnız kalmıştım. Bir an için ne yapacağımı bilemedim. Alya'nın masasının orada da oturabilirdim aslında. Ya da o benimle burada kalabilirdi. Bu kadar büyük ve önemli olduğu belli bir ofiste yalnız kalmak beni tedirgin etmişti.

Ofisin tamamı yer kaplamaları görünmeyecek şekilde, bordo renginde düz halıyla kaplıydı. Odanın uç köşesinde siyah renk bir masa, üzerinde parlak siyah LCD ekran bir bilgisayar görünüyordu. Masanın arkasında dik konumda bir deri koltuk, ön tarafta daha kaba ama oldukça rahat görünen mat renk karşılıklı tekli koltuk ve ortalarında yönü masaya bakan çiftli bir takım koltuk vardı.

Tekli koltuklardan birine oturup üzerimde sırılsıklam olmuş hırkayı çıkarıp kucağıma aldım. Bir o kadar ıslak saçlarımı pratik bir şekilde örüp omzumdan arkaya attım. Yine ne işlere bulaşmıştım acaba? Kollarımı dizlerime yaslayıp yüzümü ellerimin arasına aldım.

Bu yaptığıma gerçekten inanamıyordum ama buradaydım işte. Gerçekten Kumral'ın elinden kaçmayı başarmıştım. Bir kez daha onu arkamda bırakarak kaçmak bana nelere mal olacaktı bu defa bilmiyordum ama canımı kurtardığımı biliyordum.

Riva. Demek meşhur kraliçemizin adı buydu. Hâlâ onunla Kumral'ın bir ilişkisi olduğuna inanamıyordum. İçimden buna inanmak gelmiyordu ama her şey olduğu gibi ortadaydı. Sahi, kraliçe Ayaz dururken beni neden Kumral'dan istesindi ki? Tanrım! Bunu şimdiye kadar görmemiş olmama inanamıyordum. Fetih Yargıcı'nın, Kraliçe Riva ile bir ilişkisi vardı. Bu ciddi anlamda sinirime dokunmuştu. İçten içe bir daha asla geride bırakmayacağımı söylediğim Kumral'ı gözümü kırpmadan, bir saniye dahi düşünmeden geride bırakmıştım. Ve o bunu bir kez daha hak etmişti. Bir kez daha beni elinden kaçırmıştı. Aptal! Aptal! Tam anlamıyla bir aptal! Nasıl yapardı bunu? Kraliçenin bir kocası varken hem de. Kraliçenin eşinin artık güçten düştüğünü ve ölümünün beklendiğini duymuştum ama bunlar hiçbir zaman üstüne düşünmediğim konular olmuştu. Geri zekalı herif kraliçenin sevgilisiymiş. Hah. Bir de Doruk'u kötülüyordu bana. Gerçekten kocaman bir hah! Bu olanlara inanamıyordum. Tüm bunlar yine ve yine lanet olasıca bir kez daha saçmalıktı.

"Buyurun, başka bir isteğiniz var mı?"

Alya'nın geldiğini duymamıştım bile. İrkilerek başımı kaldırdığımda kahveyi önümdeki sehpaya bırakıyordu. Duvarda asılı olan saat beni şaşkına uğratmıştı. Gece yarısını geçtiğini biliyordum ama 03.45? Hayır, bunu beklemiyordum. Bu saatte çalışmak ve toplantı? Tanrım, bu gerçekten garipti. Hâlâ bekleyen Alya'ya başımı sallayıp teşekkür ettim.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa seslenebilirsiniz."

Beni ofisten çıkarak yeniden yalnız bıraktı. Bir de başıma bu yeşil gözlü adamı açmıştım. Sahi, adını bile bilmediğim bu adam da kimdi? Klinik diye bahsetmişti buradan. Her neyse, beni ilgilendirmiyordu. Kahve kupasını avucumun içine alıp tüten dumanına doğru baktım. Bu kokuyu fazlasıyla seviyordum. Kahve bu hayatta sevdiğim nadir şeylerden biriydi. Birkaç yudum aldıktan sonra acıyan boğazım yumuşamış, kendimi daha iyi hissettirmişti.

Asıl önemli olan bundan sonra ne yapacağımdı? Ayaz'a gitsem o da beni kraliçeye teslim eder miydi? Yine saf gibi düşünüyordum işte. Fetih'in arkasında kraliçe varken Ayaz'ın buna asla gücü yetmezdi. Hayır, Ayaz da seçeneklerim arasından çıkmıştı. Akademiye gidersem güvende olurdum ama oraya gidemezdim. Gidemezdim işte, şimdi değil. Tanıdığım diğer isimleri düşünmeye çalıştım. Cenk'e gitsem muhtemelen beni kabul ederdi ama bu onun da hayatını riske atmaktan başka bir işe yaramazdı. Seçeneğim bile olmamalıydı Cenk.

Annemle babamın Menza'da bir evi vardı, babamın ölümünden beri oraya gitmemiştim ama bu durumda gidilebilecek daha iyi bir yer yok gibi göründü. Bir de Dila'yla birlikte en azından bir zamanlar yaşadığımız ev vardı. Dila öldüğüne göre o ev benimdi. Tabii Dila hepsini satmadıysa...

Bankada kendi hesabımda bana bir süre yetecek kadar para vardı. Tek ihtiyacım olan sahte bir kimlik ve buraya en uzak yer neresi ise oraya kaçmaktı. Bir daha kimseyi görmek ya da kimseden kaçmak istemiyordum. Kahve kupasını elimde sıkarak koltuğa iyice sırtımı verdim.

Gözlerim gitgide kapanıyordu. Bedenim yorgun, ruhum yorgun, bilinçaltım karmakarışıktı. Göz kapaklarımdaki ağırlık yavaşça çözülürken burnuma kadar ulaşan koku dikkatimi dağıttı. Ne ara uyuyakaldığımı bilmiyordum. Bulunduğum yer hafif bir ışıkla

aydınlanmıştı ama büyük bir kısmı karanlıktı. Nerede olduğumu hatırlayınca üzerimdeki ceketi çekerek doğruldum. Üzerimdeki ceket? Burnuma kadar ulaşan o nefis kokunun adresi.

Kısık gözlerim masanın ardında yanan ışığa alışınca gördü onu. Yeşil göz ellerini göğsünde bağlamış, bacaklarını alabildiği kadar uzatıp birini diğerinin üzerine atmış şekilde karşımdaki koltukta uyuyordu. Üzerime örtülmüş oldukça kaliteli görünen ceketin sahibi yeşil göz. Kumral tarafından onca zaman soğukta bırakılınca bu insanlık bünyeme fazla geliyordu tabii. Zihnim ne kadar ona nefret kussa da içimde bir yerler de hakkını yeme, o da sana az vermedi çok kıymetli deri ceketini, diyordu.

Sessiz olmaya özen göstererek toparlandım, kucağımda olduğunu hatırladığım hırkam diğer koltuğun üzerine düzgün bir şekilde bırakılmıştı. Nedensiz hoşuma giden davranışa gülümsemeden edemedim. Elimdeki ceketi yeşil gözün üzerine bırakmak için ayaklandım. Koltuğun diğer tarafından yanına yaklaştığımda masanın ardında yanan lambanın doğrudan yüzüne yansıdığını ve bu yüzden kaşlarını hafif çattığını fark ettim. Bizim kibarlık abidesini kaşları çatık görmek beni yine gülümsetmişti.

Bu kadar yakınına yanaşınca onu daha fazla inceleme fırsatım da olmuştu. Kaç yaşındaydı acaba? Benden en az beş yaş büyük olduğu kesindi. Hem böyle büyük bir yerin patronu oysa sandığımdan da büyük olmalıydı. Ceketi yavaşça üzerine bırakırken fazla eğilmiş olacağım ki gözlerini yavaşça araladı ve beni o mercan gibi ışıldayan, zümrüt yeşili gözlerle baş başa bıraktı.

Gördüğüne şaşırmamış olacak ki bana yine bahar gibi bir gülümse bahşedip "Sende kalabilirdi," dedi. Rahatsız hissederek hemen geri çekildim.

"Sanırım artık ihtiyacım yok."

Ellerimi üzerine düşmüş ceketten kurtarıp doğrulmayı başarmıştım. Bir saniyelik bir içgüdüydü ama kesinlikle tedirgin edici bir şey hissetmiştim.

"Uyuduğunuzu görünce rahatsız etmek istemedim."

Biraz önce sen diye hitap etmemiş miydi bu bana?

"Keşke uyandırsaydınız, size rahatsızlık vermeye devam ediyorum."

Bir an önce buradan çıkmam gerekiyordu. Ne yapacağımdan emin değildim ama tedirgin hissetmekten hoşlanmamıştım.

"Rica ederim, beni rahatsız etmiyorsunuz. Adımızı sormamda bir sakınca var mı?"

Sorusuyla bir adım geriledim. Belki de dünyanın en basit soruydu. Ama benim bilmediğim bir soruydu. Kimdim artık ben? Bir Avcı. Bir kaçak. Bir Yıkıcı. Ölümün kızı? Kralın gözdesi. Armoni'nin kardeşi. Fetih Yargıcı'nın gizli silahı. Doruk Ilgaz'ın? Hiçbir şeyi... Kimdim ben? Cevabını bilmediğim bir soruydu bu. Yeşil göz cevabımı beklerken ayağa kalktı. Boyu benden fazlasıyla uzundu. Kararmış ve muhtemelen kısılmış bakışlarım bir saniye bile ayrılamazken o gözlerden dudaklarıma kilit vurulmuş gibiydi. Destek verir gibi, desteğe ihtiyacım olduğunu anlamış gibi gülümseyip elini uzattı.

"Ben Yankı," dedi. "Yankı Saruhan."

Tereddüt ederek elimi ona doğru uzattım.

"Maya." Tereddüt ettim ama geriye elimde kimliğimden başka bir şey kalmamıştı. "Maya Efnan."

Gülümsemesi genişlediğinde yeşil gözleri kısılıp neredeyse kayboluyordu.

"Memnun oldum Bayan Efnan, şimdi söyleyin bakalım sizi bana kader mi getirdi?"

Benimle flört mü ediyordu yoksa dalga mı geçiyordu. Bilmiyordum ama etkileyici olduğu kesindi.

Elimi geri çekerken ayaklarıma bakarak gülümsedim, "Sanırım yağmur sürükledi."

Kesinlikle buradan gitmeliydim. Uzun zamandır söylediklerim kimseyi gülümsetmediği için bu kadar yabancı geliyordu belki gülüşü. Uzaklaştığım şu birkaç saatte bile insanlıktan, insan olmaktan ne kadar uzaklaştığımı net bir şekilde görebiliyordum. Sıradan bir hayat isteyen zavallı Maya Efnan gerçekleri de geride bırakabilecek miydi? Yeşil göz ilk önce ofisin ışıklarını açıp, masanın arkasına geçmeden uzanarak tek bir tuşa basarak birini aradı.

"Alya bize otomattan yiyecek bir şeyler ayarlayabilir misin?"

Alya ne söyledi bilmiyordum ama bizim yeşil göz yine gülümsemişti. Kimdi bu herkese gülümseyecek kadar mutlu olan adam?

"Bunu yapabileceğini biliyorum." Kız bir çalışan değil de arkadaşıydı sanki. Belki de sevgilisidir, diye geçirdim içimden. Kendimi

koltuklardan birine bırakırken düşünmemeye gayret ettim. Düşündükçe öfkeleniyor, öfkelendikçe kafayı yiyecek gibi oluyordum.

"İş görüşmeniz, ne üzerineydi?"

Yankı Saruhan yine masanın ardındaki koltuğuna değil, karşımdaki koltuğa oturmuştu. Ve sorduğu soru bir kez daha basit ama Maya Efnan için aşılması zor okyanuslar gibiydi.

"Ben garsonum," dedim birden. "Bir restoranla görüşmem vardı ancak sahibi satıyormuş."

Eh gerçekten muazzam bir yalan.

"Şehir dışından bir garsonluk görüşmesi için mi geldiniz buraya kadar?"

Bana ilk defa şüpheyle bakmıştı, dudaklarımı ısırdım yalan söyleme konusunda berbattım. "Affedersiniz," dedi sonra boynundaki kravatını gevşeterek. "Beni ilgilendirmez elbette."

Mahcup bir şekilde gülümseyince daha da utandım. "Hayır," dedim. "Hayır, aslında kuzenimin bir işletmesi vardı. Kendisi satmaya karar vermiş, pek yakın değildik."

Gözlerimi kaçırırken kaşlarımı havaya kaldırdım. Söylediklerim yalan olduğu kadar doğruydu da. Kapı birkaç kez çalınınca Yankı ayağa kalktı.

Alya elinde birkaç paketle ofise girdi, kurtulduğumu düşünmek istedim. Biraz daha soru soracak olursa muhtemelen batacaktım. Tuhaf bir şekilde bu yabancının hakkımda kötü bir şey düşünmesini istemedim. Düşüncelerime omuz silktim. Gerçekten saçmalıyordum. Kumral yine kibirli bir şekilde sanki bana gülümsüyordu. Sürekli birilerine sığınmak gibi kötü bir huyum vardı. Yıkıcı mı? Tanrım, ben bu dünyaya bariz bir şekilde yavru köpek olarak gelmişim.

Hemen şimdi kalkmalı ve Yankı Saruhan'la karşılaşmasam ne yapardım öyle yapmalıydım. Bu da beni babamın Menza'daki evine götürüyordu. O paketleri masanın üzerine bırakırken ben ayağa kalktım, koyu bir zümrüt yeşili gözleri beni bulduğunda hırkamı üzerime geçirdim.

"Artık gitmem gerekiyor."

"Bir şeyler yiyelim, sonra sizi istediğiniz yere bırakırım."

Gözlerindeki davetkâr parıltı çok cazip olsa da kendimle girdiğim savaşı Avcı tarafım kazanmıştı. "Yeterince oyalandım," dedim kararlı bir şekilde.

"İzin verin sizi ben bırakayım öyleyse, saat çok erken ve hâlâ yağmur yağıyor."

Ofisin penceresinden dışarıyı gösterdiğinde ben de başımı onunla birlikte çevirdim. Menza'ya gitmek için başka bir seçeneğim var mıydı?

"Size çok borçlandım."

Asla geri ödeyemeyeceğim bir borç hem de. Kapı çalınıp Alya cevap almadan içeriye girdiğinde gülümsemelerine alışkın olduğum yüzlerde bir şaşkınlık nidası vardı.

"Özür dilerim, kod 8 durumu, acilen gelmeniz gerekiyor." Yüzü ciddi bir şekilde endişe kaplıydı. Gizli bir endişe. İçerinin sıcaklığı üzerimdeki hırkayla üstüme üstüme geliyor, beni bunaltıyordu. Terlemiş avuç içlerimi pantolonuma sildim.

"Kendi başımın çaresine bakarım, siz lütfen işinize bakın."

Konu her neyse asla burnumu sokmayacaktım ve konu her neyse önemli görünüyordu.

"Olmaz," dedi Yankı. "Alya, Maya'yı gideceği yere kadar götürecek bir araba ayarla hemen."

Alya hiçbir şey söylemeden başıyla onaylayıp ofisten çıktı.

"Buna hiç gerek yok, bir taksi çağırırsanız kendim gidebilirim."

"Maya, üzerinde para bile yokken taksiyle hiçbir yere gidemezsin. Rahatla lütfen, başıma dert olduğun yok."

Parlak, çarpıcı gülümsemesi beni etkisi altına aldı, o daha cümlesini bitirmeden ben rahatlamış ve sersem bir şekilde başımı sallamaya başlamıştım. Adam sanki beni rahatsız edici bir şekilde hipnoz ediyordu.

"Hadi, size eşlik edelim küçük hanım," dedi masanın üzerindeki kutulardan birini eline alıp benim için ofis kapısını açtı.

Asansöre bindiğimizde ben yine tuhaf sessizliğimi korudum. Yanaklarıma kan hücum ettiğini hissedebiliyordum ama sebebini anlayamıyordum. Dışarıya çıktığımızda yüzüme vuran serin havaya ve hatta yağmura minnet ettim. Çoktan hemen önümüze yine parlak siyah bir araba gelmiş kapımı açmak için yürümemi bekliyordu. Yankı Saruhan kimdi bilmiyorum ama böyle pahalı arabası olmasına rağmen mütevazi bir Volvo kullanan biriydi. Benden önce arabaya ilerleyip kapıyı benim için açtığında şaşkınlığımı ve utancımı gizlemeye çalıştım.

"Ben her şey için çok teşekkür ederim."

Söyleyecek ne daha iyi bir şeyim vardı ne de halim. Bu cümleleri toparlayabildiğim için bile şanslıydım.

Elindeki hazır paket yemek kutusunu bana uzatıp "İçim rahat edecek," diye ekledi.

İtiraz etmeden kutuyu elinden aldım. Arka cebinden hakiki deri olduğunu benim bile anladığım siyah cüzdanını çıkarıp bana bir kartvizit uzattı. Siyah renk.

"Bunda sadece özel numaralarım yazıyor. İhtiyacınız olursa aramaktan çekinmeyin lütfen. Ve şu iş konusunda isterseniz size yardımcı olurum."

Tanrım, bir insanın bu kadar iyi olması mümkün müydü? Belki. Ama herhangi birinin bana karşı bu kadar iyi olması kesinlikle hayra alamet değildi. Belki de Tanrı öleceğimi biliyordu ve son günlerimi iyi geçirmem için karşıma çıkarmıştı Yankı Saruhan'ı.

"Buna memnun olurum." Muhtemelen bir şey söylememi bekliyordu. Ne söyleyebilirdim ki. Buna ben de çok memnun olurdum ama şartlar başka olsaydı elbette.

"Teşekkür ederim." Kartı elime alıp arabaya bindim.

Kendimi kandırmak istemiyordum. Geçirdiğim bu birkaç saat hayal olabilecek kadar uzaktı bana. Kapıyı kapatmak için uzandığımda beni engelledi ve gereğinden fazla bir şekilde yaklaşıp kulağıma kimsenin duymayacağı şekilde fısıldadı: "Bana anlattığın şu küçük hikâyende ya yanlışlıklar var ya da eksiklikler? Sadece şunu bilmeni istiyorum: Her neyin içindeysen sana yardım edebilirim. Araman yeterli ama sakın benden kimseye bahsetme."

Başka bir şey söylemeden, nefesi hâlâ ensemde kapıyı üzerime kapatıp arabanın hareket etmesini bekledi. Nefesimi tutmuş şekilde nerede açık verdiğimi düşünürken film kaplı camdan dışarıya, beni izleyen zümrüt yeşili gözlerine baktım. Bana öyle dikkatli bakıyordu ki sanki tanıyormuş gibi beni, sanki yardım edebilirmiş gibi.

Başımı koltuğun arkasına yaslayıp gözlerimi kapattım. Bana yardım etmesi mümkün değildi. Bana kimse yardım edemezdi. Ana caddeye çıktığımızda çok da haksız olmadığımı anladım. Araba yavaşça hızını kesip durduğunda neredeyse içim geçmişti.

Gözlerimi ani frenle açınca koltukların arasından uzanıp neler olduğuna bakmak istedim. Daha önceden aşina olduğum kırmızı

spor araba önümüzü kesecek şekilde yolda yan durmuştu. Sanırım kaçış serüvenim buraya kadardı.

Kumral arabasına yaslanmış bir şekilde sakince dururken şoför bana döndü.

"Bir sorunumuz var." Evet, dedim içimden ama o bizim değil, benim büyük sorunum. En büyüğünden.

Bay kendini beğenmiş çok yavaş adımlarla arabaya yaklaşıp benim bulunduğum kapıyı açtı. Önce hangimizi öldürecek diye düşünürken elimdeki kartı hızlı bir şekilde pantolonumun arka cebine sıkıştırdım. Aynı anda kapım açıldı ve karamel rengi gözler donuk bir heyecanla "Güzelim," dedi. "Senin için çok endişelendik. Yolunu mu kaybettin?"

Ah. Güzel, en azından şoförü öldürmeyecekti. Onunla bu oyunu oynayabilirdim. Benim yüzümden birini öldürmesini istemiyordum. Birini daha.

"Öyle oldu," dedim yapay bir gülümsemeyle.

Ondan kurtuluşum olmadığını bilmeliydim. Şoför bana dönüp soran gözlerle baktı.

"Emin misiniz?" diye sordu. Değildim.

Ona güvence vermek ister gibi konuşmayı denedim.

"Erkek arkadaşım. Endişelenmeyin. Eşlik ettiğiniz için çok teşekkür ederim." Arabadan inerken şoför söylediğime inanmayıp kendi tarafından çıktı.

"Dün kendisiyle ufak bir tartışmamız olmuştu," dedi Kumral, oldukça gerçekçi görünerek kolunu omzuma attı. "Bana fazla kızmış olacak, kızları bilirsiniz." Omuz silkip bana gülümsedi. "Onun için çok endişelendim. Size minnettarım onu bıraktığınız için ama şimdi gerçekten yolumuza gitmemiz gerekiyor."

Şoförün gözleri bir saniye bile benden ayrılmıyordu. Başımla Kumral'ın söylediklerini onaylayıp ona gitmesini söyledim. Canını seviyorsa bir an önce gitmeliydi çünkü Kumral hiç sabırlı biri değildi.

10. BÖLÜM

DÖNGÜ

Yankı Saruhan'ın şoförü geri dönüp gözden kaybolduğunda Kumral bileğime o kadar sıkı yapıştı ki bu defa sonum geldi diye düşündüm. Olacaklara kendimi hazırlayıp itiraz etmeden kendimi ölümün soğuk kollarına bırakmalıydım ama direnecektim, son nefesime kadar. Yol kenarındaki ağaçlığa kadar sürükledi beni. Neden arabaya değil de buraya geldiğimizi artık biliyordum. Önce öfkesini açığa çıkarması gerekiyordu. Ya da diğer ihtimalle beni canlı bir şekilde gömecekti.

"İzini bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?" diye sordu bileğimden beni karşısına geleceğim şekilde savurup.

Sustum.

"Ne kadar sinirlendiğimi biliyor musun?"

Biliyorum. Sustum.

"Yol boyunca kaç tane adam diktiğimi biliyor musun?"

Hayır, bunu tahmin edememiştim. Yine sustum.

Ben bakışlarımı ıslanmış toprağa sabitlemiş yüzüne dahi bakmazken benden bir cevap bekliyordu. "Başkası seni bulsa ne yapacak onu biliyorsun ama."

Öldürecek, biliyorum. Sustum. Çünkü sen de öldüreceksin.

"Bana bak," dedi öfkesi gözünü kör etmişti. "Yüzüme bak!"

İki bileğimden de tutmuş şekilde beni kendine bakmam için sarstı, nefes almakta zorlandım. Çaresizce, bir kez daha zorla yüzüne bakarken "Kendi isteğinle mi benim yanımdasın?" diye sordu. Benimle dalga geçiyor olmalıydı. Benimle ciddi bir şekilde dalga geçiyordu. Dişlerimi sıkarak bileklerimi kurtarmaya çalışsam da kelepçe gibi sarmıştı elleri. Daha önce bana bu kadar kuvvet uyguladığını hatırlamıyordum. Kesinlikle gözü dönmüştü.

"Cevap ver Maya, kendi isteğinle mi benim yanımdasın?"

Demek bay mükemmeli, yeniden adımı kullanacak kadar sinirlendirmiştik. Güzel. Mümkünmüş gibi biraz daha sıktı sağ bileğimi. Acıdan gözümden bir damla yaş süzülmüştü. Gözlerindeki kararlılık yoğun bir şekilde üzerime çağlarken ben cevap vermeden buna bir son vermeyeceğini anlamıştım. Acıyı aldığım nefesle birlikte yuttum.

"Hayır," diye hırladım. "Tanrım, tabi ki hayır!"

Birbirimize ters ters baktık.

"Güzel," dedi memnun olmuş bir şekilde.

Beni kendisiyle birlikte hareket ettirip sırtımı ağacın sert gövdesine yasladı. "Şimdi beni iyi dinle." Kulağımın dibinde adeta tıslıyordu. "Ne kendi isteğinle geldin sen bana ne de birileri gönderdi. Seni kimse avucumun içine koymadı benim. Ben seni çaldım kızım bu dünyadan."

Son cümleyi söylerken sesi kısıldı, kahvenin en açık tonu olan gözleri yumuşadı, o son cümleyi o kadar içten söyledi ki maskesini indirmiş bakışlarını gözlerimden alıp yere baktı. Biraz korku biraz şaşkınlıktan iyice ağaca sinmiş parmak uçlarımda duruyordum; o ise eğilmiş, ellerini başımın iki yanından geçirip beni ağaçla arasına almıştı. Bana yaptığı buydu. Beni kendi kafesinin içine kapatmak. Öfkesi gözünü karartacak seviyeye çıkmıştı. Her zaman karşımda kontrollü olan, kendinden ödün vermeyen o adamı geri istedim bir an için.

Onunla ilgili pek fazla bir şey bilmiyordum, hatta kimi kandırıyorum, onunla ilgili kahrolasıca hiçbir şey bilmiyordum. Söyleyeceğim hiçbir şeyin onu sakinleştirmeyeceğini biliyordum. Konuşsam yetmeyecekti, ağlasam daha da öfkelenecekti. Meydan okusam bu ikimizi de başka bir çıkmaza sürükleyecekti. Ama dedim içimden, annemin bana öğrettiği en büyük kozumu kullanarak. Onu bu dünyada sahibi olamadığı tek şeyle, muhtemelen ne olduğunu bile bilmediği tek şeyle vuracağım. Onu şefkatle yatıştıracağım. Yavaşça kollarımı boynuna sardım, bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Sadece yaptım. Onun bu kadar öfkelenmesini, benden nefret etmesini istemiyordum.

Dokunuşumla gerilen bedenini hissedebiliyordum, beklenmedik hareketim hem ikimize de yabancı hem de sadece ikimizin bildiği o

sırrı fısıldadı. Öyle ki onun da her zaman varlığı yokluğu bir olan dokunuşları bu defa yerini benimsemiş bir şekilde belime dolandı.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu.

Sesinde açık bir merak vardı. Benimle ilgili her şeyi en ince ayrıntısına kadar merak ettiğini biliyordum.

"Bilmiyorum," derken hafifçe omzumu silktim. "Sadece hoşuma gidiyor."

Çenemi her zamanki gibi omzuna yaslayıp burnumu her zaman uzak tuttuğum boyun girintisine sakladım. Belimde duran elleri varlığını göstermeye çekinmeden sırtıma kadar uzanıp beni daha çok kendine bastırdı.

"Benim de." Saçlarımın kokusunu içine çeker gibi derin bir nefes aldı. Saçlarımı kokladığı kısım bilinçaltımın bir uydurmasıydı; muhtemelen en büyük gizli silahının yeniden avuçlarının arasında olmasının verdiği bir rahatlamaydı bu nefes.

Her ne kadar bu anı bozmak istemesem de bu anların daha da ileriye dayanması için, "Konuşmamız lazım," dedim.

O da en az benim kadar farkındaydı. Biliyordu.

"Biliyorum," dedi ve her zaman yaptığı gibi doğaçlama bir geri çekilme yerine önce sırtımdaki kollarını bırakıp iki yanında sallandırdı.

Böyle insani duyulara o kadar uzaktı ki... Ve bu uzaklığı yabancı bir şekilde o kadar güzeldi ki. Benim kendimi geri çekmemi bekledi ama yapmadım. Bu anın bozulmasını gerçekten istemiyordum. Bu beni tuhaf bir şekilde rahat hissettiriyordu. İçimden komik dedim kendi kendime, hatta trajik ve ironik ama Kumral'a sarılmak bana kendimi güvende hissettiriyordu.

"Böyle konuşmak istiyorum," diye mırıldandım.

"İnsanlar böyle birbirlerine dolanarak konuşur mu?"

Söylediği karşısında gülme isteğimi bastırdım. Aslında komik olan hiçbir şey yoktu ortada. Sadece acınacak iki tane donmuş beden vardı. Kumral'ın, ruhunu içine hapsettikleri o soğuk beden ve beni gitgide içine hapsettikleri o soğuk beden... Ben bile insan olmayı unutmuşken ondan bunu beklemek haksızlıktı.

"Bilmiyorum," dedim nefesimi verirken "Çok fazla kişiye sarılmam."

Anneme sarılma fırsatım olmamıştı, babam soğuk bir adamdı ve sanırım ben de ona çekmiştim. Büyükannem de pek sevgi dolu biri sayılmazdı, otoriter ve kontrolcü biriydi. Bana sarılan tek kişi Meyra'ydı ki o da bunu benim izin verdiğim ölçüde yapabiliyordu. Bir de kendi isteğimle sarıldığım biri vardı, ruhuma işlemiş mavi gözleri olan.

"Sarılmak..." dedi Kumral kafasındaki kelime yapbozlarını doğru yerlere yerleştirir gibi. "Evet, bunun insanlar üzerinde etkili olduğunu duymuştum."

Duyduklarım beni gülümsettiği kadar şaşırtıyordu da.

"Ne yani, sen hiç kimseye sarılmaz mısın?"

Ağzımdan çıkan kelimeler maalesef rötarlı uğramıştı kulaklarıma. Söylediklerim, onun da tıpkı benim gibi gerilmesine neden oldu.

"Bir sevgilin var sonuçta."

Evet, nihayet konumuza gelmiştik. Bir sevgilin var ama sen bana sarılıyorsun. Peki ya sen, dedi gölgelerin arasındaki o ses, senin artık bir sevgilin yok mu Maya Efnan? Kendi kendime acı bir şekilde gülümsedim. Mavi gözlü Ilgaz senin hiçbir zaman, hiçbir şeyin olmadı. Ki artık bir insan, bir insanın ne kadar hiçbir şeyi olamazsa o kadar hiçbir şeyimdi. Sonra kızdım kendime. Hayır dedim, nefret etme Maya. Nefret insanları birbirine bağlayacak kadar güçlü bir duygudur. Güzel o zaman, diye inatlaştı iç sesim, sen de ona ilikle-rine kadar bağlısın zaten. Kafamdaki aptal sese aksini kanıtlamak ister gibi Kumral'a sokuldum. O da bıraktığı ellerini tekrar belime götürdü. Bu defa varlığı yokluğu bir dokunuşuydu. Bu defa sarılmıyordu, yapıyordu sadece.

"Sarılmak için hissetmek gerekir Maya, yine benim ne olduğumu unutuyorsun."

Kim olduğumu değil, ne olduğumu... Yine haklıydı. Peki ya şimdi bana sarılırken hoşuna gittiğini söylememiş miydi?

"Riva'ya sarılmıyorsun yani?"

Neden düşüncelerimden uzak cümleler kuruyordum ki?

"Hayır," dedi sadece.

"Ona Riva dediğini duyarsam bir daha senin dilini kırarım." Söylediğine yine gülümsedim.

"Dilimi kırmak mı?"

"Ağzını kırarım veya çeneni." Bu defa sesinde mizah kırıntısı bulabilmiştim.

"Ona neden öyle demeyecekmişim?" diye sorarken bile aslında sözünü dinliyordum. Fetih Yargıcı'nın da üzerimde böyle bir etkisi vardı işte.

Aradaki farkı anladığında o da güldü. "Aferin," dedi önce. "Çünkü başka biri duyarsa seni öldürür. Bu yasak."

Söylediğinin doğru olduğundan emindim ama bu beni korkutmamıştı.

"Sen de bazen benim kim olduğumu unutuyorsun."

Birkaç Soğuğun zihninde oyun oynamak sanırım beni biraz kendimi beğenmiş biri yapmıştı.

"Hayır," dedi yine sesi oldukça ciddi çıkıyordu. "Hangisi olduğunu unutuyorum. Kim olarak söyledin bunu? Avcı olarak mı, Yıkıcı olarak mı, ölüme meydan okuyan aptal kız olarak mı, o yaramaz çocuk olarak mı yoksa Ayaz'a veya Doruk'a sığınan küçük kız olarak mı?"

Bir süre sessiz kalarak söylediklerini düşündüm. Gözlerimi birbirine bastırırken öfkemi kontrol etmeye çalışıyordum. Haklıydı evet, yine ve yine haklıydı ama bu beni incitmediği anlamına gelmiyordu. Oysa benim aklımda tamamen başka bir şey vardı. Aptal düşüncemi geldiği gibi geri göndermek istesem de bu defa yapmadım. Bu defa susmadım.

"Kumral'ın elinden çıkmış bir silah olarak?" diye başka bir seçenek sundum kısık bir mırıldanmayla.

Söylediklerimden memnun değilmiş gibi... Omzundaki elim deri ceketini biraz sıkarken bir an için bocaladım. Çünkü bu bir kabullenme değildi, öyle sanmasını istemedim.

"Ah," dedi eğlenerek. "Güzelim, sen hâlâ tetiği benim parmaklarımın ucunda olan bir silahsın. Bunu aklından çıkarma. Seni bırakmam."

Bir kez daha beni bırakmayacağını söylerken içimde anlamsızca kıpırdanan heyecanımı dizginlemek istedim. Bu ne tür bir *seni bırakmam*dı? Benim avucumun içindesin, seni bırakmam mı yoksa sana kimse zarar vermez, seni bırakmam mı? Ve ben daha yeni ondan kaçmışken, neden bütün benliğimle ikincisi olmasını istiyordum?

Bedenimi geri çekmeme izin verdi. Karanlıkta gözleri koyu bir renk almıştı, tepkimi izlerken artık alışkın olduğum şekilde kısılıp gözleri hafifçe çatıldı kaşları. Güzeldi... Çok güzel.

"Bana neden söylemedin?" diye sordum konumuza geri dönüp.

Konudan uzaklaştıkça yörüngeden çıkıyordum. Ona kapılmak mı? Hayır, bu en karanlık sularda yüzmek demekti. Bu içinde girdap olduğunu bile bile atlamaktı o suya. İntihardı.

"Sormadın ve seni ilgilendirmiyordu."

Söylediklerine kaşlarımı çattım.

"Beni öldürmek için sevgilinin önüne atacağını bilmek hakkım değil yani, ah, bu gerçekten harika!"

Ondan daha fazla uzaklaştım, zaten ne halt yiyorum burada diye düşündüm. Neden ondan uzaklaşınca mantıklı düşünebiliyordum da böyle gözlerinin içine bakarken öfkeme hâkim olamıyordum. Zaten artık bitsin diye, ne olacaksa olsun diye çıkmamış mıydım yeniden yola? Şimdi niye öfkeleniyordum?

"Biraz önce sana seni bırakmam dedim."

Kibirli kaşı alayla alnında birleşti. *Yaa,* dedim içimden; *bunu daha önce de duymuştum.* Ellerimi göğsümde birleştirip ağacın dibine çöktüm.

"Ne dedin sen?" diye sordu anlamadığım bir hiddetle.

Gözlerimi şaşkınca ona çevirdim, bunu sesli söylemiş olamam, diye düşündüm. Bunu yapmış olamazdım.

"Maya ne dedin?"

Yani duymamıştı, yani tam olarak duymamıştı.

"Beni ona vereceğini söylediğini duydum," dedim. "Pars'la konuşuyordun!"

Hadi ama Kumral, sen bana her türlü pisliği yapabilirdin ama bana karşı hep dürüst olmuştun ve ben sırf bu yüzden sonuna kadar seninle kalabilirdim. Bana karşı dürüst olmana ihtiyacım var. Yanıma doğru yanaşırken aniden duraksadı, kaşları çatıldığında memnun olmadığı bir şey olduğunu anlamıştım. Rahat olmayan bir tavırla telefonu cebinden çıkardı. Ekrana bakıp kimin aradığını görür görmez kulağına götürdü.

"Hazır mı Pars?" diye sordu benim gözlerimin içine bakarak. "Güzel," dedi. "Onu eve götür, geliyoruz." Telefonu kapatıp tekrar cebine koydu. Yüzünde anlamadığım bir gülümseme vardı, benim

sinirime dokunan bir gülümseme. Bu defa yanıma kadar yaklaşıp önümde eğildi.

"Küçük aptal," dedi oldukça eğlenerek. Bunu çok fazla söylüyordu. "Aptal küçük kız, sana daha önce de söylemiştim; ben başımı belaya sokmam. Benden Maya Efnan'ı istiyorlarsa onlara Maya Efnan veririm. Öyle söyledim, öyle yapacağım. Şimdi benimle geliyorsun."

Bir dediği bir dediğine uymayan geri zekalı herif. Yüzüne okkalı bir yumruk atmak istedim ama sakinliğimi korudum, sadece ölümcül bir şekilde ona bakmayı sürdürdüm. Başlarım böyle işe, öleyim bitsin artık. Dirseğimden kavrayıp beni kaldırmasına izin verirken dudaklarıma kilit vurmuş gibi sessizliğimi korudum.

"Nereye gittin? Arabasında olduğun o adam kimdi?" Araba hızla ilerlerken Kumral konuşmaya devam etti.

"Tanımıyorum."

Yüzüne bakmayacaktım, hâlâ ne yapmaya çalıştığını anlamıyordum. Nereye gittiğimizi düşünürken doğrudan kraliçeye gitmediğimizi umdum. Ölüme gidecek biri için fazla mı sakin görünüyordum? En kötü ihtimalle aptal kraliçenin de zihnini kızartabilirdim; madem beni istiyordu, öyleyse fazlasını alırdı. Evet, kesinlikle korkmam için bir sebep yoktu. Onunla savaşacaktım, hiç kimseye teslim olmaya niyetim yoktu.

"Tanımadığın birinin arabasına mı bindin? Durumun ne kadar ciddi olduğunu görmüyor musun?"

Hayır aptal, bana çok kibar davranan birinin arabasına bindim ve merhaba, ben bir Avcıyım, Soğuklar'ı hissedebiliyorum. Bunları sadece içimden geçirdim, sesli dile getirmeye niyetim yoktu. Dirseğimi arabanın cam kenarına yaslayarak çenemi avucumun içine aldım. Güneş çoktan batmıştı ve ben yorgunluktan ölmek üzereydim.

"Yemek yemem gerekiyor."

Mırıldanırken yüzüne bakmamaya devam ettim. Dikkatimi çekmek ister gibi hızı biraz daha artırınca sadece bundan mazoşistçe bir zevk aldım. Hızı ve rüzgârı, özellikle alacakaranlıkla harmanlandığında seviyorum.

"Doruk Ilgaz'a koşarsın sanıyordum. Ya da en iyi ihtimalle Tolunay'a."

Israrla beni tahrik etmeye devam ediyordu. Ben sessiz kaldıkça üstüme gelmeye devam ediyordu. Bunu neden yapıyordu ki? Neden bu kadar çelişkili davranıyordu? Beni öldürmek için girdiği zahmetlere dudak bükmek istedim. Kaç gün olmuştu? On mu? Beni herkesin elinden çekip aldığından beri ve kalbimi söküp onlarla geride bıraktığından beri on beş gün mü olmuştu? Yaşamadığım daha ne kalmıştı?

"Bir daha akademiye dönmem. Ayaz'ın bana yardım edemeyeceğini bilecek kadar da kafam çalışıyor."

Yağmur suları pencerelerde buğu oluşturup damlalar halinde süzülürken parmaklarımı suların üzerinde dolaştırdım. Nasıl görünüyordum oradan, bir aptal gibi mi?

"Bana sürekli kötü davranıyorsun. Söylesene neden bana bu kadar kötü davranıyorsunuz? Neden sürekli tanımadığım birileri tarafından öldürülmeye çalışıyorum? Tanımadığım birine ne yapmış olabilirim? Sana ne yaptım ki ben? Yoruldum tamam mı, bunu anlamak neden bu kadar zor?" Ellerimi şakaklarıma bastırıp dinmesini bekledim. Sessizce derin bir nefes verdi ve dakikalarca orada durdu. Bir satranç tahtası düştü zihnime. Hangisi olduğumu bilmediğim taşları düşünüp durdum.

"Anlaşılan bu gece sandığımızdan daha uzun olacak," dedi, sessizlik cehennem ateşine karışmak üzereyken.

Ne demek istediğini anlamamıştım, ellerimi bacaklarımın arasına koyup üşümeyi engellemeye çalıştım. Ondan bir kez daha ısıtıcıyı açmasını istemeyecektim. Beni öldürüyordu. Yavaş yavaş kanıma karışıp beni içerden tüketen bir zehir gibiydi. Asla azalmıyordu öfkesi, nefreti geçmek bilmiyordu, gardını hiçbir zaman indirmiyordu. Bir adım ileri gelse üç adım geri gidiyordu. Bana iyi davranacak gibi oluyor sonra yine tam tersi birine dönüşüyordu. Hayatım yeterince zor değilmiş gibi bir de onun dengesizlikleriyle uğraşıyordum.

Araba yeniden durduğunda kaldığımız eve gelmiştik. Onu beklemeden arabadan çıkıp hızlıca kapıya doğru ilerledim. Hiç de aceleci olmayan şekilde peşimden geldiğini ayak seslerinden duyabiliyordum. Kapının önüne geldiğimde Kumral'ın yavaş adımlarının sebebi belli olmuştu. Anahtarım yoktu. Kahretsin. Ukala gülüşü

yüzüne yerleşmişti bile. Bana alay eden gözlerle bakarken ben ona alev saçmayı ihmal etmedim. Kollarımı göğsümde bağladım.

"Vampirlerin anahtarla kapı açacağını hiç düşünmezdim." Vampir kelimesini ilk defa sesli kullanıyordum.

"Ben vampir değilim." O da benim gibi kapının kirişine yaslandı.

"Vampirsin."

"Değilim."

"Evet, öylesin."

"Hayır, değilim."

"Tam olarak korkunç, psikopat, kana susamış manyak bir katil vampirsin."

"Korkunç psikopat bir manyak olduğum için mi korkup bana sarılıp duruyorsun."

Dudağının kenarı hafifçe kenara kıvrılınca ikimizin de ani değişimine sinirlenmiştim. Birbirine küs kalamayan en yakın arkadaşlar gibiydik. Hani onunla konuşmayacaktım?

"Sana sarılmadım."

"Bana birçok kez sarıldın."

"Senden nefret ediyorum kana susamış manyak vampir."

Gülümsemesi yüzünde büyüdü, "Değilim."

"Öylesin." derken ben de güldüm bu defa.

İkimizin de gülümsemesi sahteydi ama ikimiz de içten gülümsedik. İkimiz?

"Kes şunu," dedi.

Nihayet kapıyı açmıştı. Benden önce içeriye girdi. İtiraz etmemi bekliyordu ama ikimizi de şaşırtarak "Tamam," dedim ve omuz silktim.

11. BÖLÜM

YİTİK ZAMAN

İçeride gördüğüm manzara oldukça şaşırtıcıydı. Buraya ilk geldiğim, beni ormandan sürükleyerek getirdiği günü hatırlayınca ürperdim. Kollarımı kendimi koruma iç güdüsüyle etrafıma sardım. Karşımda bir sandalyede bağlı duran, Gölge Bulvarı'nda, Kumral'ın bana izlettiği kızı gördüm. Pars hemen arkasında durmuş omuzlarından onu sabit tutuyordu. Kumral yanıma yaklaşıp elini belime yerleştirdi. Anlamayarak ona baktım; kızın saçlarının ucunda hatırladığım kırmızılıklar duruyordu. Onun dışında ufak tefek görünüyor hafif çekik, koyu bir kahve rengi olan gözleriyle bizi izliyordu. Pars ona ne yapmıştı bilmiyorum ama çırpınmak yerine sadece başına her ne gelecekse onu bekliyordu.

"Maya," dedi Kumral nihayet konuşarak. "Zenan'ı hatırlıyorsun."

"Ya da Maya'yı mı demeliyiz?" Pars yüzünü buruşturdu.

"Bu da ne demek?" Ona doğru döndüm.

"Zenan'a dikkatli bak, kime benziyor?"

Söylediğini yapıp kızı daha derinden incelemeye koyuldum. Siyah saçları omuzlarından aşağı sarkıyordu. Uçlarında hafif kırmızılar vardı. Teni tüm Soğuklar'ınki gibi fazlasıyla açık bir krema rengindeydi. Gözaltları çökmüştü. Son günlerde aynada karşılaştığım halime o kadar çok benziyordu ki, neredeyse benim kadar bitkin düşmüştü. O anda anladım ne demek istediğini. Yeniden Kumral'a dönerken kaşlarımı çatmıştım.

"Bana benziyor..." diyebildim yutkunarak.

Kumral ve Pars birbirine bakarak gülümsedi. "Kraliçe, Maya Efnan'ı istiyorsa ona bir tane veririz."

Beynimin içinde durmaksızın dönen zamanın kötü kalpli ayracı bu defa tam on ikide durmuştu. Aynı anda onlarca düşünce kendi iç savaşlarından sıyrılıp benim bitmek bilmeyen kavgama ortak oldular. İntihara dört kala bir yerde ölümün nasır tutmuş parmakları arasında can çekişiyordum. Hiddetle ve hatta büyük bir hırsla ona

bakarken mantıklı bir cevap vermesini bekledim. Bana karşı koyduğu bu tavır, bu rahat hareketleri... Kaç gündür beni içine sürükledikleri ıssızlık.

"Bıktım artık benimle ilgili her konuda arkamdan iş çevirmenizden."

Tek kelime etmeden beni izlemesi daha da sinir bozucu olmaya başladığında Kumral'ı göğsünden olan gücümle ittim. "Madem ölmemi istemiyorsun derdin ne senin? Bana işkence etmek hoşuna mı gidiyor? Sana yalvarışlarımdan haz mı duyuyorsun?"

Sandalyede hiçbir şey söylemeden oturan kızın bu ürkek sessizliği beni daha da öfkelendiriyordu. Gerçek anlamda bıkmıştım. Bu yaşadıklarım kelimenin tam anlamıyla boyumu aşmıştı artık.

"Bana bu yaşattıkların yeter," dedim yeniden ona dönüp. "Duydun mu beni? Yeter! Kraliçe beni mi istiyor? Bir korkak gibi birilerinin arkasına saklanmayacağım."

Kumral'ı omzundan iterken Pars'a çevirdim şiddetli bakışlarımı.

"Ne sanıyordunuz? Ayakta alkışlayacağımı mı? İğreniyorum tamam mı, midemi bulandırıyorsunuz. Yüzünüze bakmaya bile tahammül edemiyorum."

Ellerimi saçlarımın arasından geçirip olduğum yerde volta atmaya başlarken kendi kendime söylenmeye devam ettim. Gerçekten benim yerime birinin ölmesine izin vereceğimi nasıl düşünmüşlerdi?

"Ah!" Başka bir öfke nöbetine sürüklendim. "Doğru ya, benim fikrimi soran yok! Bütün olayların ortasında olan benim, hatta olayın kendisi olan bizzat benim ama asla olacaklardan haberim yok." Kaşlarımı çatıp çenemi boşlukta kaldırarak söylenmeye devam ettim. "Biz söyleriz, Maya Efnan yapar. Çünkü Maya Efnan kalpsiz, ruhsuz, kumandası Kumral'ın elinde olan robotun teki, değil mi?"

Benim gürültülerimin arasından derin bir soluk alındığını hissettim.

"Saçmalamayı kes de dinle."

Ağzından sadece bana karşı bir hakaret ya da küçük görme dışında hiçbir şey çıkmayan Yargıcı konuştuğunda ona öyle bir bakış attım ki cümlesinin devamını getiremedi. O bakışta içimdeki tüm nefreti, öfkeyi, hatta beni mahkûm ettikleri o karanlığın kendisini gözlerine aktarmayı başarabilmiştim.

"Ne var biliyor musun?" diye sordum sesimi kontrol ederek. "En başından beri yaptıklarında haklı olduğunu düşünmüştüm. Her zaman kafamın içinde senin haklı olduğunu savunan bir nokta vardı."

Düşünür gibi başımı ayaklarıma doğru eğdiğimde bambaşka bir şeyin farkındalığıyla dönmüştüm yeniden ona. "Ama," dedim. "Artık senin o nefret ettiğin Doruk Ilgaz'dan bir farkın olmadığını görüyorum. Birinizin diğerinden farkı yok. Hepiniz beni boktan amaçlarınız için kullanmak istiyorsunuz. Ve," derin bir soluk alırken acı çekermiş gibi duraksadım, "Benden bu kadar. Daha fazla senin evcil hayvanın olmayacağım. Ne istersen yapabilirsin. İstediğini öldür, istersen işkence et. Zorla, bağır, çağır. Umurumda değilsin Kumral."

Sözcükleri ağır hareketlerle heceledim, daha çok kendi kendimi ikna etmek ister gibi.

"Umurumda değilsin."

Hepsiyle tek tek göz teması kurduktan sonra açık sokak kapısını es geçip merdivenlerden yukarı çıktım. Tam son basamağa adım atmışken derinden gelen bir can havliyle ama canıma yetmiş gibi, "Hatta," dedim arkamı dönme gereği duymadan, sol elim merdiven tırabzanını sıkıca kavramıştı. "Şansın varken beni öldür. Çünkü kendimi öldürmemek için hiçbir sebep göremiyorum." O son adımı da atıp koridora çıktığımda gözümden çeneme doğru süzülen gözyaşını yok saydım. Yarı yarıya benimsemiş olduğum odanın kapısını açıp sertçe arkamdan kapattım.

Bana yaptığı buydu, beni sadece kendinin kontrol edebildiği bir robota, kendisi kadar hissiz bir varlığa çevirmek istiyordu. Bir amacım yoktu, beklentim veya hayallerim yoktu. Kimsesiz bir yabancıydım ben. Issız, sonsuz bir karanlığa tutsak edilmiş, yalnızlığın yedi kuleli zindanlarına hapsedilmiş bir köleden farkım yoktu.

Kendimi sırtüstü yatağa atıp hiçbir şey yapmadan ve hatta düşünmeden öylece boş tavanı izlemeye koyuldum. Açık pencereden sızan rüzgâr yataktan aşağı sallanan bileğimi okşuyordu. Bu hissi sevmek istemiyordum. Soğuğun üzerimdeki hâkimiyetini reddeder gibi kolumu kendime çekip cenin pozisyonu aldım. Gözlerim kurumuştu. Bu bana, bu eve ilk defa geldiğim geceyi anımsattı. Buraya kolumdan sürükleyerek getirdiği gün... Dila'yı gözünü kırpmadan öldürdüğü gün... Armoni ve Doruk'a işkence ettiği gün... Pars'ın, Timur'u vurduğu gün... Meyra'yı bir kez daha kaçırdığı

gün... Günlerce kendime gelemediğim o günden beri kaç gün geçmişti de şimdi onlarla yeniden arkadaş olmuştum?

Dila'nın bana ihanet etmesi ölmesi için yeterli bir sebep miydi? Değildi. Armoni'nin beni kardeşi olarak istememesi işkence görmesini gerektiriyor muydu? Hayır. Doruk'un bana ettiği ihanetler, onun canını yakmasını gerektiriyor muydu? Hayır. Hiçbirini yapması için mantıklı bir sebep yoktu. Fetih Yargıcı'ya ettiğim 'sözde' ihanet, hepimizin hayatında bir daha kapanmayacak yaralara neden olmuştu.

Zaman kavramını yitirmiş, kendimi sessizliğe boğmuştum. Ne yapacağımla ilgili en ufak bir fikrim yoktu. Aklımın bir yanı hemen arka cebimde duran Yankı Saruhan'a ait karta gitse de o ihtimali ışık hızıyla uzaklaştırdım. Bir daha kaçmaya niyetim yoktu, kaçacak yerim yoktu. Tüm bunlar bitene kadar hiç kimse rahat vermeyecekti bana. Her köşe başından öldürmek için emir almış birileri daha çıkacak, her yolun sonu zihnini kurcalamam gereken birine daha çıkacaktı.

Hiç olmadığım kadar hasta hissettim o an. Olaylar hep böyle mi ilerliyordu sahi? Önce yaşa, sonra kabullen, peki ya sonra? Sonra o ipi boyunlarına nasıl geçiriyordu bu insanlar? Benim için en ufak bir umut bile yokken daha ne kadar çırpınabilirdim dibini göremediğim bu derin sularda?

Kapı açıldığında içeriye süzülen ışık haznesinden gözlerimi kaçırdım. Mümkünse hayatımın bundan sonraki kısmını bu karanlık odada ışık görmeden geçirmek istiyordum. İçeriye kimin geldiğini görmem için başımı kaldırıp bakmama gerek yoktu. Kumral'ın varlığını gözüm kapalı seçebiliyordum. Yatağın etrafında hayalet adımlarla dolaşırken daha önce oturduğumuz şekilde yere oturup sırtını yatağa verdi.

"Buraya gel," dedi olabildiğince sakin bir sesle. "Sabırsız biri olduğumu unutma."

Kibirli, kendini beğenmiş, geri zekâlı herif! Söylediğini yapıp yatakta doğruldum. Teslim olmuyordum, sesini duymak istemiyordum. Eğer sesini kesecekse yataktan inip yanına oturabilirdim. Öyle de yaptım. Onun hizasına gelip aramızda yeterli bir boşluk bırakarak sırtımı yatağa verdim.

"Bunu Pars gönderdi." Elindeki pizza kutusunu aramıza koyup diğer tarafından bir içki şişesi çıkarttı. Ona bakmadan pizza kutusunu

açıp bir dilimini elime aldım. Sessizliğini korumaya niyetliydim ama buraya kadar geldiyse beni konuşturmak bir sebebi olduğuna da emindim. İki kristal bardaktan birini yarısına kadar doldurup içmeye başladı. Ben onu izlerken bir saniyeliğine bile dönüp bana bakmadı. Yine ayağının birini uzatmış, diğerini kırmıştı. İçki kadehini tuttuğu elini dizinin üzerine koymuş kristal bardağı inceliyordu.

"Ye," dedi gözlerini bardaktan ayırmadan.

O ana kadar bu kadar gerildiğimin farkında değildim, geliştirdiğim özel bir şekilde sırtımı yatağa verip dediğini yaptım. Her zaman yaptığının aksine bugün odasının kapısını kapattığı gözümden kaçmamıştı. Buraya neden geldiğini merak etsem de sessizce mantarlarını temizlediğim ikinci dilimi yemeye koyuldum.

"Benden yirmi dört saat istemiştin." Parmağıma bulaşan sosu dudaklarımla temizlerken aniden duraksadım. Ağzımdaki lokma büyüyüp, kocaman olmuştu. Sakince çiğneyip yutmayı bekledim. Onunla konuşmayacaktım. Hayır, onunla konuşmayacaktım. Yeterince doymuş hissetmeme rağmen üçüncü dilimi de elime alıp yemeye devam ettim. Yemek yemek için çok fırsatım olmuyordu ve açıkçası ağzımı şu anda konuşmak için kullanmaya hevesli değildim.

"O kadar zamanımız yok ama sana elimden geldiğince birkaç saat vereceğim."

İşte bu defa lokma gerçekten boğazımda kalmıştı ve ben hafif hafif öksürmeye başlamıştım. Elimde yarım kalmış pizzayı kutusuna bırakarak su şişesine bakındım. Sabırsız bir nefes kaçtı dudaklarının arasından, yine de duruşunu bozmadan şişenin kapağını açıp bana doğru uzattı. Sakin olmaya çalışarak suyu kafama diktim ve muhtemelen birkaç saniye içinde de yarısını bitirdim. Yeniden kutunun yanına bıraktığım su şişesinin kapağını her zaman yapıyormuş gibi kapatıp yine ikimizin ortasına bıraktı. Sakin davranıyordu ama sakin görünmüyordu.

"Bu gece çok uzun konuşacağız," dedi. "Bazı şeyler öğreneceksin ve açıkçası bunlar beni biraz tedirgin ediyor."

Bakışlarım onu buldu, kaşlarımı çattım. Onu endişelendirecek ne öğrenebilirdim ki? Bana anlattığı şeyler genel olarak beni endişelendirmeliydi, onları bu yüzden bana anlatmıyor muydu; endişelenmem, daha çok mahvolmam, daha çok pişman olmam için? Pizza kutusunu kapatıp komodinin üzerine bıraktım. O duruşunu,

hatta bardağa hizalanmış bakışlarını bile değiştirmeden otururken ben ona doğru dönüp dizimin birini kendime çektim. Hâlâ konuşmamı gerektirecek bir durum yoktu.

"Hatırlıyor musun, Koruyucular seni kontrol ediyorlardı. Bir Soğuğun zihnine girip giremediğin konusunda. Karşında ben vardım."

"Evet," dedim dudaklarımın mührünü kırıp. "Kolumu kesmemi söylemiştin."

Hâlâ kolumda izi olan yarayı açıp gösterdiğimde bakışları serinkanlılıkla çıplak tenimde dolaştı. Dudaklarında o kendine özgü gülümsemesi peyda oldu.

"Sende iz bırakmak hoşuma gidiyor."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Bana zarar vermek hoşuna gidiyor."

"Seni öpmemi mi tercih ederdin?" Gözlerimi bakışlarının kapanına hapsetti. Yutkunma ihtiyacımı yok saydım.

"Hayır," dedim düz bir sesle. O geceyi anımsamak canımı sıkmıştı.

"Senin yerine Ayaz yaptı zaten bunu."

İstem dışı sesli düşünürken Kumral'ın kaşları çatıldı.

"Ayaz seni öptü mü?"

Bu defa yutkunma isteğimi yok sayamadım. Dudağımı ısırırken ona bakmaktan kaçınıyordum. Neden ona bakmaktan kaçınacaktım ki?

"Evet, zorla."

Dişlerinin arasından homurdandı.

"Tam da kendine yakışır şekilde."

Yeniden ona döndüm. Gözlerini kapatıp başını yatağa yasladı. Eğer konuştuğumuz konu bu kadar ciddi olmasa onu gün ağarana kadar böyle izleyebilirdim. Kumral'ın gözlerini kapatmasında rahatsız edici bir huzur buluyordum.

"Söylesene," dedim. "Ayaz ile hikâyen nedir? Nefretinin sebebi..."

Gözlerini yeniden açtığında o da bana döndü. Artık tamamen karşı karşıya duruyorduk, rahatladığımı hissettim. Beni yine hem hiçbir şey yapmadan hem de bir sürü şey yaparak sakinleştirmeyi başarmıştı. Resmen benim üzerimde uzmanlaşıyordu.

"Maya," dedi dikkatim sanki onda değilmiş de üstüne çekmeye çalışırmış gibi. "Berbat bir hayatın var."

Bakışlarımı perdeleri kapalı pencereye yönelttim.

"Bilmediğim bir şey söyle." Günaydın, ben o hayatın başrolündeyim

"Sebebini hiç düşündün mü?"

"Binlerce kez," dedim. "Ama belli bir sebep bulamadım. Sanırım doğmuş olmam en temel sebebi."

Cevabımdan memnun olmamıştı. Cevabımdan nefret etmişti.

"Hayır," dedi sanki sebebini biliyormuş gibi. "Ayaz Tolunay."

Dizimin üzerinde kenetlediğim ellerim terledi.

"Nasıl yani?" diye sordum zehir saçan gözlerine bakmaktan çok az ürkerek. Ayaz'dan ciddi anlamda nefret ediyordu.

"Benim böyle olmamın sebebi. Berbat bir hayata sahip olmamın sebebi Ayaz."

Alnımı kırıştırıp ona bakarken devam etmesini bekledim. Sert birkaç yudum alıp konuştu.

"Ayaz öyledir. Kendi için birini seçer ve başkasının fikrini önemsemez. Bizim nasıl var olduğumuzu biliyor musun?"

Gözleri kadehten bana döndü.

"Bir hastalıktan bahsettiler ama kasabada dönen hiçbir şeyi tam olarak bilmiyorum." Bu bilgileri birinci sınıf bir Avcı olabilirsem öğrenecektim, akademide hiç kimse benimle bu tür şeylerden konuşmazdı. Ama duyduğum bazı şeyler vardı.

Bir patlama oldu, kasabanın yarısı hayatını kaybetti, birçoğu hastalığı kaptı ve kanları kirlendi. Tedavi ilk olarak kasabanın hatırı sayılır, parası olan insanlarının zoruyla arandı, onlara yardım etmenin tek yolu sürekli olarak kan nakli sağlamaktı ama bir süre sonra diğer insanları bir kan torbası olarak kullanmaya başladılar. İnsanlıktan ilk önce böyle çıktılar, kan ihtiyacı farklı bir dürtüye dönüştü çünkü nakledilen kan saf değildi. Onun içine insan bünyesi ile oynayan ve hücreleri mutasyona uğratan bazı takviyeler yapıldı, aksi takdirde hastalıklı bedenler kanı kabul etmiyordu. Tedavi bir çığ gibi yayılıp asıl felakete yol açtı. Durdurulduğunda kasabanın çoğuna ilk aşı yapılmış ve hepsinin bedenini ele geçirmişti, o saatten sonra daha az hisseden, daha az düşünen, daha az yaşayan, daha az insanlar haline geldiler ve diğer insanları sadece beslenmek için kullanmaya başladılar.

Hepsi bu kadar kötü değildi. Bazıları sadece bağımlı oldu, bazıları Soğuk dediğimiz daha güçlü hale ulaştılar, diğerleri ise en kötüsüydü. Onlar yozlaştılar ve insanların karşılaşmak istemedikleri bir canavara dönüştüler. Kontrol edilemiyor, iyileştirilemiyor

ve öldürülemiyorlardı. Avcılar geçtiğimiz dönem onların bağışıklık sistemini dondurabilecek bir virüs bulmuştu ama benim asla öğrenemediğim bazı sorunlar vardı ve hiç kimse gerçek bir savaş çıkarıp az nüfuslu kasabadaki insanların da ölmesini istemediği için Soğuklar'a saldıramıyordu.

Dudağının kenarında soğuk bir tebessüm can buldu.

"Bedenindeki bütün kan çekiliyormuş gibi hissettiriyor. Bir daha nefes alamayacakmışsın gibi. Seni artık sana tamamen yabancı bir bedenin içine kilitliyorlar. Sonsuz bir tutsaklık."

Kelimeler dudaklarının arasında kırılmış buz tanelerinin ardından çıkar gibi katıydı. Ses tonunda tedirgin edici bir soğukluk vardı.

"Bana oldukça tanıdık geldi." Elindeki kadehi, uzandığımda almama izin verdi ve viskiden dolu bir yudum aldım.

"Kendi bedeninin içine mahkûm edilmeyi bilirim," diye mırıldandım.

"Bana bunu yapan Ayaz'dı. O yüzden ondan nefret ediyorum. Benden sahip olduğum her şeyi, tüm hayatımı aldığı için onun sahip olduğu her şeyi almak istiyorum. Ama durmuyor Maya, Ayaz asla durmuyor."

Sadece birkaç saniye için kendini kaybetmişti. Kendine geldiğinde bakışları yeniden soldu. Bir an için gerçek anlamda gözlerinde bir perde olup olmadığını merak ettim. Perdenin ardındakileri...

"Sebep mi arıyorsun? Senin hayatının bu hale gelmesinin sebebi de Ayaz. O gece, o köprüde senin yoluna çıkmasaydı kimsenin senin varlığından haberi olmayacaktı. Sıradan yaşamına devam edebilecektin."

Söylediklerini sindirmek için zamana ihtiyacım vardı. Sonunda birbirine girmiş o kör düğüm açılmış Fetih Yargıcı'nın nefretinin sebebini öğrenmiştim. Ama içimden bir ses esas öğreneceklerimin bu olmadığını söylüyordu. Evet, Ayaz o gece karşıma çıkmasa hayatım bu noktaya gelmeyecekti ama kendi seçimlerimi de görmezden gelemezdim. Onca kişiden sonra bir de Ayaz'a öfke duysam, kin beslesem kime ne yararı dokunacaktı?

"Bir önemi yok. Seçimlerimden, yaptıklarımdan dolayı Ayaz'ın arkasına saklanmayacağım. Evet, sana bunu yapan Ayaz'dı belki ama senin onca insana yaptığın şey, onları kimse sana zorla yaptırmadı."

Belki de yanlış bir noktadan gidiyordum ama elimde kalan son şey kendi düşüncelerimdi. Seçimlerimin arkasında durmazsam geriye benden bir şey kalmayacaktı.

"Ben kimsenin arkasına saklanmıyorum. Yaptığım her şeyin arkasındayım. Gerekirse kuzenini bir kez daha öldürürüm. Başkalarını da. Herkes yaptıklarının bedelini ödedi. Sen hariç. Hepsini hak ettin, daha fazlasını da ama sana yaptıklarımdan haz duyduğumu sanma. Ne senin acı çektiğini görmek istiyorum ne de ağladığına şahit olmak. Bir kere birlikte çıktık bu yola ve sen bana ihanet ettin. Şimdi ben seni peşimde sürüklüyorum ama görüyorum ki bana yine ihanet ediyorsun. Seni öldürmek seçeneklerim arasında değil sanma sakın. Öyle. Ama daha işimiz bitmedi."

Sözlerinin keskinliği bende geri çekilme isteği yaratsa da bekledim. En azından neden hâlâ beni konuşmaya değer gördüğünü biliyordum. En başından beri benden yapmamı istediği net bir şey yoktu. Beni bir silah olarak kullanmaktan çok herkesin istediği kişiye sahip olmaktı Kumral'ın istediği. Amacına sonuna kadar ulaşmıştı ta ki birileri o silahı yok etmek isteyene kadar. Birileri onların türü için en tehlikeli silahı, Maya Efnan'ı yok etmek istiyordu ve kimsenin buna karşı gelmeye gücü yetmiyordu sanki. Silahı, başka bir silahla kurtarmanın yolu varsa bu elbette Fetih Yargıcı'nın karanlık sularından geçiyordu.

"Kendini öldürmekten bahsettin. Açıkçası bunu şu âna kadar yapmamış olman beni etkiledi. İçgüdüleri sağlam birisin ve muhtemelen hissettiğin şeyler senin hâlâ nefes almanı sağlıyor."

O konuşurken ben düşünüyordum. Evet, her zaman ölümün kıyısından dönmüştüm. Ya birileri tarafından ya da kendi isteğimle. İçimde bir yerlerde, en derinlerde bunu yapmamam gerektiğini hissedip vazgeçtiğim anlara çoğu kez lanet okusam da düşüncelerimin arasına girdi Kumral.

Lafı çok dolandıran biri değildi. Sanki düşüncelerimin ağzı açık kalmış gibi, ben kafamın içindeki cümlemi tamamlamak için onun kendi cümlesini bitirmesini bekledim. Kendimi öldürmekten vazgeçtiğim o anlara lanet okusam da... "Senin bir kardeşin var Maya, Pamir hayatta." diye cümlesini tamamladığında gözlerimi birbirine bastırıp ilk defa vazgeçtiğim için gerçekten şükrettim.

İçimde akmak için birbirini iten onlarca gözyaşı oluk oluk kapalı göz kapaklarımdan sızarken, elimdeki kadeh düşüp içindeki sıvı yüzeyde yayıldı. Boğazımdan sert bir hıçkırık kaçtı, daha fazla kendimi sıkmadım. Beni yavaşça kendisine çekmesine izin verdim. Yanağımı çelik kadar sert göğsüne bastırıp hızlı soluklarımın kesilmesini bekledim. Her şey yine bir zaman kapsülünün içine sıkışmış birkaç saniyenin içinde gerçekleşmişti.

"Sana söyleyeceğim hiçbir şey acını dindirmeyecek." Elleri beni daha fazla kendine çekerken dudaklarımı dişledim. Tişörtünün yakasını o kadar sıkı kavramıştım ki tırnaklarım arasında zedelendiğinden emindim. İçgüdüsel olarak konuşmak istemiyordum. Kafamın içindeki o ses susmuyordu. O ses bana çok daha fazlası olduğunu bağırıyordu.

Ancak birkaç dakika geçtikten sonra sormaya cesaret edebildim.

"Pamir'e ne oldu? Nerede o? Kaç yaşında?"

Kumral derin bir nefes aldı, elleri belime yerleşip beni iyice kendine çekti. Bu ondan beklenmeyecek bir hareketti.

"Pamir'i tedavi ettiler Maya, üzgünüm."

Onun dudaklarından duyduğum kelimenin ağırlığı toprağın çekimine karşı koymakta her geçen gün zorlanan omuzlarıma binmişti. Başını saçlarımın arasına yaslayıp hareket etmemi engellemeye çalışsa da bütün gücümle onu ittim.

"O ne demek?" diye sordum.

"Bana yaptıkları şeyi yaptılar. Peri'ye, Pars'a... Onu da bedeninin içine hapsettiler." Başımı kaldırdığım gibi yeniden omzuna, alnımı köprücük kemiğine doğru yasladım.

Bu mantıklı değildi. Söylediklerini düşünüyor ama yeterli anlamı çıkaramıyordum.

"Onu bir Bağımlı yaptıklarını mı söylüyorsun? Küçücük bir çocuğu? Annem o patlamadan önce öldü! Kardeşim hastalık kapmış olamaz."

"O ilk patlama değildi. O senin şahit olduğun patlamaydı. Yeşil Yol'da yeni bir Yıkıcı olduğunu söyleyen patlama. Kıyamette çalınacak sur gibi."

Göğsüm sıkışmıştı. Düşünecek çok fazla şey vardı. Çözülecek çok fazla şey vardı. Ama...

"Öyleyse Pamir ölmedi, o nerede?" Doğrulup omuzlarından tuttum, gereksiz bir şekilde onu sarsıyordum ama şu an ona saldırmadığım için şanslıydı. Aklımı kaçırmak üzereydim.

Ellerini iki yumruk haline getirip geriye çıktı. Gözlerini kapatmıştı.

"Riva'nın ona karşı zaafı var. Onun kendi çocuğu olduğu gibi asılsız bir düşünceye kapıldı."

Ellerimi saçlarımın arasına gömdüm. Olduğum yerde ayaklanıp volta atmaya başlamıştım. Kafamın içindeki ses yükseldi.

Ne olduğunu biliyorsun.

"Onu gördün mü?" diye sordum. "Pamir'i tanıyor musun?"

Kumral'ın hafifçe gülümsediğini görünce öfkem bir parça sarsıldı.

"Altın sarısı saçları var," dedi. Söyledikleriyle hızlıca yüzüm asılmıştı. Bana değil, babası gibi o da Armoni'ye benziyordu demek. "Gözleri koyu bir renk. Teni sana benziyor."

O andan itibaren zihnimi sadece ona odaklamak istedim. Bütün bedenim, bütün hücrelerim, benliğimin hapsedildiği tüm dürtüler gidip kraliçenin boğazına çökmek istiyordu. Ama başka şeyler de vardı. Kafamın içinde susmayan o ses gibi.

"Onu almam lazım." Yüzümü astım. "Onu o kadından kurtarmamız lazım."

Bakışları tereddütle yeniden beni buldu.

"Öğrenmen gereken bir şey daha var," dedi. Ensemden bir ter damlası kurtulup omuriliğime doğru akarken kalbim daha da hızlanmıştı. Bütün dünyamı sarsacak şeyler anlatmıştı ama hâlâ bitmemişti. Beynime yakalayamadığım bir kıymık batıyordu, hissetmeyi engelleyemiyordum. Soğuk soğuk terliyordum. Elimle gerilmiş kaslarımı açmak ister gibi ensemi ovdum. Pencereye kadar gittiğimin farkında değildim, perdeleri çekiştirip camı sonuna kadar açtım.

"Babam yaşıyor," dedim ona doğru dönüp tek seferde. Sesim beklediğimden daha cesur çıkmıştı. Kumral'ın çok kısa bir an için afalladığını gördüm.

"Şaşırma." Kollarımı sıvazladım. Üşümüyordum ama ellerimi nereye koyacağımı dahi bilmiyordum. "Öldüğünü söyledikleri günden beri buna inanmamıştım sanırım." Başımı iki yana salladım.

"Baban yaşıyor," diye onayladı.

Düşüncelerim birbirine girmişti. Gerçeklerin çıkmaz sokağında tosladığım bu duvardan beni çekip almanın imkânı yoktu. Diren, dedim kendime... Sana muhtaç kurtarılmayı bekleyen küçücük bir beden varken kendini bırakma. Diren.

"Sen... İyi misin?" Kumral'ın sesi her zaman olduğu gibi kontrollüydü. Derin bir nefes almaya gayret ederek yutkundum. Bedenimin kontrolünü hâlâ sağlayamasam da kalp ritimlerim normale dönmüştü. Tereddütlü bakışlarını yakaladığımda bir kez daha gözlerimi birbirine bastırıp açtım.

"İyiyim."

Kumral'ın gözleri kapanıp alnını boştaki elinin arasına aldı. "Sonum olacaksın," dedi dişlerinin arasından. "Sonum."

"Nerede?" diye sordum. "Neredeler? O da kraliçenin esiri olmalı." Kraliçenin derdi neydi? Riva her kimse her geçen saniye daha fazla nefretimi kazanıp her geçen saniye ölümünü garantiliyordu. Fetih tam bir şey söylemek üzereyken dudakları aralık kaldı. Kelimeleri toparlamaya çalışıyor olmalıydı. Ondan daha fazla nefret edemezdim. Sevgilisi hem kardeşimi hem babamı alıkoymuştu.

"Aslında," dedi. "Bütün Yeşil Yol babanın esiri."

Bir yere oturma ihtiyacı duyarak kendimi yatağa bıraktım.

"Baban kasaba otoritesini kontrol eden kişi, baban artık senin hatırladığın o kişi değil." Nefes almaya özen gösterdim. Yine yanlış olan bir şeyler vardı. Babam esir değilse, babam güçlü olan tarafsa beni, Pamir'i, Armoni'yi neden yalnız bırakmıştı? Hayır, yerine oturmayan şeyler vardı. Ve diğer boşluklar onların üzerine bindi. O anda bir kez daha doğruldum.

"Bir dakika," dedim inkâr etmek ister gibi. "Yani bütün bunları sen biliyorsan..." Kumral'ın kendini beğenmiş bakışları yüzüne yerleştiğinde daha sormadığım sorumun cevabını almıştım. "Biliyor muydu? Doruk, Armoni... onlar Pamir'in, babamın hayatta olduğunu biliyorlar mıydı?"

Dudakları düz bir çizgi halini aldığında cevap verme gereği bile duymadan bir kere ve çok ağır bir hareketle başıyla onayladı. Bu defa gerçekten öfkeden gözüm dönmüştü. Terlemiş saç diplerimi çekiştirerek kendi canımı yakmamın beni sakinleştirmesini bekledim

Onca zaman, onca zaman boyunca bana her geçen gün, her saat, her dakika yalan söylemişlerdi. Her saniye gözlerimin içine baka baka bana yalan söylemişti. Hayatımda ilk defa mavi gözlerinden nefret etmiştim. İçimde, kusmak istediğim bir zehir gibiydi Doruk Ilgaz.

"Herkes her şeyi biliyor." Olağan bir şekilde tekrar etmeye devam ettim. "Babam Pamir'in hayatta olduğunu biliyor. Güç onun elinde ama ben hiç aklına gelmedim mi? Hayır, hayır yanlış olan bir şeyler var." Bir kez daha inanamamanın verdiği etkiyle kendimi ayakta buldum. Açık pencereden esen rüzgâr birkaç saniye mesafeyle üzerime gelmişti. Yetmedi, oksijen yine yetmiyordu, ellerimi açık pencerenin kenarına dayayıp kafamı olabildiğince dışarıya çıkardım. Karanlık gökyüzüne çevirdiğim gözlerimi kapatıp birkaç saniye içinde tüm olanları hazmetmeye çalıştım.

"Sen!" Ona doğru dönüp işaret parmağımı salladım. "Sen beni kendi intikamın için alıkoymadın. Sen... Sen hem babamla hem kraliçeyle anlaşma yaptın. Herkes sadece sahip olduğum gücün peşinde." Sözcükleri yarım yamalak telaffuz ettim. "Babam gücümün peşinde." Bakışlarım her yere dağılmıştı. Gerçekler üzerime yığılmıştı. Bekledim.

"Karar verdin mi?" diye sordum. "Beni kime pazarlayacağına karar verdin mi?"

"Sakinleşmelisin." Kımıldamadan bekliyordu.

Başımı iki yana salladım.

"Sen de en az benim kadar zavallısın. Sen de en az benim sana olduğum kadar bana muhtaçsın. Şu âna kadar bana yaptığın hiçbir şey işe yaramadı. Gerçekleri vererek canımı yakamadın Kumral, canımı yakan yine onlar oldu. Sen bana bir şey yapamadın." Saçma sapan bir kahkaha attım. Bütün bunlar çok saçmaydı ve bu düşünce dışında hiçbir şeye odaklanamıyordum.

"Benden intikam almıyordun. Benden intikam bile alamıyorsun. Çünkü herkes benden bir şeyler almak için etrafımı sarmış durumda."

"Bu seni yanıltmasın," dedi. "İçinde kaldığımız durum kafanı karıştırmasın. Sana söyledim, herkes yaptıklarının bedelini öder. O gün geldiğinde sen de bir bedel ödeyeceksin." İfadesiz gözlerle ona baktım, beni izliyordu. Anlamamı bekliyordu ama hiçbir şey anlamıyordum. Söylediği, öğrendiğim hiçbir şey anlaşılır şeyler değildi.

Boynumdan aşağısını hissetmiyordum. Buz gibi ifadesinin erimeye başladığını gördüm.

"Yeni anlaşma," dedi Kumral beni kendine doğru çevirirken.

Yüzümü ellerinin arasına alıp uzun uzun gözlerimin içine baktı. "Yalan yok, sır yok. Yeniden bu yolda beraberiz. Ama kendinde olmana ihtiyacım var. Riva son hamle. Riva'yı mat ettiğimiz an özgürsün. Ne istersen onu yapmana izin vereceğim."

Ellerim sert göğsünde gevşek bir şekilde duruyordu. Gözlerindeki isteği görebiliyordum. Bana karşı ihtiyacını anlamasam da hissedebiliyordum. Birbirinin gölgesine sığınan iki çaresiz, tutsak beden bir kez daha gün batımında birbirine kenetlenirken içimden bunu başarabileceğimizi biliyordum. Başka hiç kimseye ihtiyacım yoktu. O Avcıyı, Yıkıcıyı istiyordu, ben ise sözüne güvenebileceğim birini.

"Sadece Pamir," diye fısıldadım çenemi omzuna yerleştirip "Pamir'i almama yardım et. Riva'yı zaten öldüreceğim."

Söylediğim şey hoşuna gitmişti.

"Söz veriyorum saçları gece kokan kız," diye nefesini verdi. "Söz veriyorum."

12. BÖLÜM

SOĞUK BEDENLER

Ellerimi sandalyenin iki yanına bastırıp gözlerimi Zenan'ın gözlerine diktiğimde korkunun kendisini, kendimi görebilmiştim. Kızın neredeyse titreyen bedeni gerilmiş, vahşi tarafı kısılmış bakışlarının ardında tetikte bekliyordu. Daha önce uzaktan da olsa zihnine girmiş, hatta düşüncelerini görebilmiştim.

"Bu yüzden götürdün değil mi beni Gölge Bulvarı'na?" diye sordum duvara yaslanmış bizi izleyen Kumral'a.

Pars'ın güldüğünü duyunca başımı diğer köşeye ona doğru çevirdim. Üzerinde yine içinde hiçbir şey olmayan ve dövmeli bedenini sergileyen kot bir yelek vardı.

"Onun kötü biri olduğunu kendi gözlerinle görmeni istedi. Yoksa yerine geçmesine izin vermeyeceğini biliyordu." Bakışlarım önce Kumral'a sonra yeniden önümde, birkaç milim ötede duran Zenan'a döndü. Kumral ile defalarca konuşmuş ve her şeye rağmen zor ikna olmuştum. Ne kadar kötü biri olduğunu görmek içimi rahatlatmamıştı, hâlâ başka birini böyle büyük bir riske atmak içime sinmiyordu ama Kumral benim güvende olmamın ve Pamir'e ulaşmamın tek yolunun bu olduğunu düşünüyordu. Böylece herkes peşimi bırakacak ve ben sürekli beni öldürmeye çalışan insanlarla uğraşmaktansa düzgün bir hayat sürecek, en önemlisi Pamir'i kurtarabilecektim. Kraliçe sadece yıkıcıyı elinin altında tutmak istiyordu ve Zenan'ın sokaklarda birilerini avlamak yerine hapsedilmesi daha doğruydu. Bu düşünceye tutundum.

"Üzgünüm," dedim içten bir şekilde kızın kulağına doğru fısıldayarak. "Ucunda küçük kardeşim olmasa asla bu oyuna girmez, senin de daha iyi bir hayat sürmen ve cezanı çekmen için uğraşırdım ama hepimiz risk almak zorundayız. Şimdi, gözlerimin içine bakmanı istiyorum." Kulağından yavaşça uzaklaşıp yeniden göz hizasına geldiğimde iyice gerilmişti.

"Şu andan itibaren sana kim olduğunu soran herkese Maya Elnan olduğunu söyleyeceksin. Bir Avcı olduğunu, Yıkıcı olduğunu söyleyeceksin. Kraliçeyle karşılaştığında sana işkence yaptıklarını, sana zorla kendi kanlarını içirdiklerini söyleyeceksin. Bunun dışında sana sorulan hiçbir soruyu yanıtlamayacaksın."

Söylediklerimi anladığından emin olmak için kontrolünü yitirmiş gözlerinde biraz oyalandım. Kalbi tamamen korku alan bu kızı bir yem gibi ortaya atmak hoşuma gitmese de Riva'nın burnunun dibine kadar girmem gerekiyordu. Ona yaklaşmadan onu alt edemezdim.

"Yanıtlamayacağım," diye onayladı Zenan sakince.

Başıma yeniden o bilindik ağrı yerleştiğinde kendimi toparlamak için doğruldum. Onlarca soru vardı aklımda, beynim daha fazla katlanamıyordu, her bir hücresine defalarca kez bıçak saplanıyormuş gibi hissettim. Baskı çok kuvvetliydi, olduğum yerde durmakta zorlanıyordum. Koltuklara kadar ilerleyip Peri'nin gelmesini beklemeye koyuldum.

"İyi görünmüyorsun," diye yanıma ilişti Pars. "Kendine çok yüklendiğinde başın ağrıyor. Daha kontrollü hareket etmelisin. Hâlâ hazır değilsin."

Yumuşayan sesine döndüm. Uzun zamandır ilk defa benimle doğrudan ve bu kadar samimi konuşuyordu. Beni affetmiş olabilir miydi? Kumral'la yaptığımız ittifaktan haberi olmalıydı. Kumral benimle yeniden bir anlaşma yapıyorsa Pars da buna uyum sağlamak zorundaydı. Ama sesindeki sıcaklık bir zorunluluktan öte gardını indirmiş birinden geliyordu.

"Uykusuzum, yorgunluktan oluyor." Yavaşça nefes verdim. Evin sokak kapısı açılınca ikimizin bakışları da o yöne çevrildi. Peri elindeki paketlerle içeriye girmeye çalışırken oldukça komik görünüyordu. Onu sorgulamak şu an beynime hakaret olurdu, o yüzden hiç ilgilenmeden ellerimin arasına aldığım başımı ovmaya çalıştım.

"Biliyorum çok yorgunsun ama seninle işimiz var Maya." Ayağına giydiği tozpembe babetleri hemen önümde durdu, başımı istemeyerek kaldırdım.

"Hiç sırası değil."

Sözlerim Peri'ye olsa da gözlerim Kumral'daydı. Dudağının kenarındaki gülümseme başka şansım olmadığını söylüyordu ama ben inatla karşı çıkıyordum.

"Hadi, uzun sürmeyecek söz veriyorum." Bana söz hakkı vermeden bileğimden tutup beni kaldırdığında bu kadar ufak kızın bu kadar güçlü olmasına şaşırmıştım. Bazen Peri'nin de bir Soğuk olduğunu unutuyordum. Çünkü hiç öyle davranmıyordu. Dans eden adımlarıyla beni banyoya kadar sürükleyip lavabonun altından çektiği tabureye oturmamı sağladı.

"Bana ne yapacaksın?" Saçlarımda dolaşan ellerine kaşlarımı çatarak saçlarımı kendime çektim. "Asla kesmene izin vermem!"

Gülümsemesi yüzünde büyüdü.

"Kesmeyeceğim, biraz hareket ve renk katacağız. Üzgünüm Maya ama bunu yapmak zorundayız. Zenan'la saçlarınız arasında fark olmalı. Senin dikkat çekmeni istemiyoruz. Biraz gölge atacağım, tamam mı? Rahatla..."

Elleri yeniden saçlarımı esir aldığında yüzüm asıktı ama bunu yapmam gerektiğini de biliyordum. Eline eldiven takıp özenle hazırlandı. Paketlerden çıkardığı kötü kokulu boyayı hazırlamaya koyulmuştu. Bu işi yaparken hiç de bir Soğuk gibi durmuyordu. Neredeyse en iyi arkadaşımmış gibi duruyordu.

Gözlerimi kapatıp olabildiğince dinlenmeye çalıştım. Çok fazla sürmeyeceğini çabuk yıkayabileceğimi söylemişti. Saçlarımın rengini seviyordum. Ve ne demişti Kumral, saçları gece kokan kız... Gözlerim kadar içimdeki karanlığı yansıtan bu siyah saçlarımı kesinlikle seviyordum. Peri ara ara saç tutamlarımı boyarken içim geçmişti. İşlemi tamamladığında hâlâ memnuniyetsiz bir ifadeyle kaş çatıyordum.

"Boya da su da yarana gelmedi, duş almak istersin diye bandajını değiştirdim ama yaran iyi durumda, saçlarını kuruttuktan sonra onu da çıkarabilirsin. Sonra da dinlenebildiğin kadar dinlen."

Bana gülümseyip banyodan dışarıya çıktı. Ben de olabildiğince hızlı şekilde üzerimdeki kıyafetlerden kurtulup kendimi sıcak duşun kollarına bıraktım. Gerilmiş kaslarım yavaşça gevşerken şimdiden daha iyi hissetmeye başlamıştım. Şampuanın kokusu etrafımı sardığında durulanıp kapının arkasındaki havluya uzandım. Çekmecede olduğunu bildiğim küçük kurutma makinesiyle hiç sevmediğim bir iş olan saç kurutma işlemine geçtim. Kurudukça renkler ortaya çıkıyordu. Elimle dağıtıp diplerini kurutmaya özen gösterdiğim saçlar nihayet kuruyup kabardığında el yordamıyla düzelttim. Peri'nin kullandığı tarakla üstün körü yeniden tarayıp iki yanımda

dökülmesine izin verdim. Aynadaki yansımayla karşılaşınca kendime değil de bir yabancıya bakıyor gibi hissettim. Her şeyin değiştiği o gece aynalara yabancı kalmış siluetim artık her defasında bana başka birini fısıldıyordu.

Zihnimde, gölgelerin arasındaki o ses her defasında *sen kimsin* diye sorgulayıp duruyordu.

Saçlarımın ara ara tutamlarında Fetih'in saçları gibi açık kumral renkler vardı. Siyah saçlarım hâlâ oradaydı ama üstü örtülmüş gibi, gizlenmiş gibiydi. Saklanıyor gibi. Görüntüyü sevmemiştim. Vücuduma sıkıca sardığım havluyla birlikte banyodan çıkıp çaprazdaki odaya girdim. Hızlıca dolaba yönelip üzerime geçirecek bir şeyler aradım. Sıcak duş ne kadar iyi gelse de bu geceden sonra hayatımın bambaşka bir yörüngeye kaydığı bir gerçekti.

Öğrendiklerim boğazımda kalmış gibi bir yük olmuştu üzerimde. Babamın hayatta olduğuna ve buna rağmen beni kenara attığına inanmak istemiyordum. Tüm bunların bir sebebi olmalıydı. Kraliçeye gücü yetmiyor olmalıydı. Yoksa yıllardır Pamir'i onun elinde bırakmazdı. Kim bırakabilirdi ki? Şu anda ilk önceliğim kardeşimi kurtarmaktı. Ben Armoni değildim, onu görmezden gelmek şöyle dursun varlığını öğrendiğim andan itibaren onu nasıl yanıma alacağımın planlarını yapıyordum. Bu dünyada yalnız olmadığını, güvenecek birisi olduğunu göstermeliydim ona. Daha fazla o kadının esiri olmasına izin veremezdim.

Üzerime siyah bir şort ve açık mavi bol bir tişört geçirip yalın ayak yatağa doğru ilerledim. Gitgide daha soğuyan havayı kesmek için pencereye doğrulduğumda yansımadan yine kendimle göz göze geldim. Saçlarım düz bir şekilde omzumdan aşağı süzülüyordu, artık yansımada kaybolmuyor, sarı parıltılar halinde iki yanımda uzanıyordu.

Kapı kulpu oynadığında arkama bakmadım. Bir kez daha tüm varlığımla onun varlığını hissetmiştim. Burada ve uyanık olduğumu biliyordu. Yine de uyarmak ister gibi, "Dinlenmelisin," dedi.

Söylediğini umursamadım. Bakışlarım hâlâ penceredeki yansımadaydı. Ellerim de saçlarımda dolaşmaya başladığında iyice görüntüden rahatsız olmuştum. Bu renk hoşuma gitmemişti. Benliğimi saklıyormuş gibi hissetmeye engel olamıyordum.

"Güzel olmuş."

Saçlarımı ellerimden kurtarıp omuzlarımdan arkaya attı.

"Beni gizledi. Gölgelerin arkasına gizledi." diye itiraz ettim. Ruhum can çekişiyordu. En başından beri gölgelerin ardından beni çağıran o sesi duymazdan gelirken şimdi kendi karanlığıma bir ışık oyunu yapmalarına izin vermiştim. Gölgelerin arasında kalan zihnimdeki canavara ben bir adım atmıştım.

"Saçmalama," dedi. "Sen hâlâ gece saçlı kızsın. Oradasın. Bunu görebiliyorum."

Omuzlarımdan tutup beni dik bir konuma getirdiğinde bir kez daha Fetih Yargıcı'nın söyledikleriyle sakinleştim.

"Sanki," diye konuşmaya devam etti. "Sen oradasın ama..." Cümleyi uzatırken sesinde ona yabancı bir muziplik vardı. Gözlerim onun yansımadaki karşılığını bulunca yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "Sadece arasına biraz kumral karışmış gibi."

Sebepsiz bir heyecan ruhuma ulaşmıştı. Günler sonra ilk defa bir aptal gibi değil, çaresiz değil de yeniden güvende hissediyordum. Yeniden onun gölgesinde dinlenirken bu defa ikimizin de aynı hataları yapmamasını umdum.

"Bir kez daha planın üzerinden geçelim mi?" Sorduğum soruya göz devirip çenesiyle yatağı işaret etti. Dinlenmem gerekiyordu ama ben inatla uyumuyordum. Yatağa kadar ilerleyip örtünün altına gelişigüzel uzandım. Onun oturması için yatakta diğer tarafa geçip bedenimi o yöne çevirdim.

"Zenan'ın bir Soğuk olduğunu anlamayacaklar çünkü güçlenmesi için Soğuklar'ın kanıyla beslendiğini sanacaklar."

Bir kez başıyla onayladı.

"Ona öyle söyleyeceğiz. Pars'ın kanını içirdiğimizi ve daha önce de Avcılar'ın onu güçlendirmek için bunu yaptığını." Yanağımın içini dişlerken bekledim, "Beni Pamir'in dadısı olarak tanıtacaksın yani gerçekten. Bir Avcının kalesine girmesine izin verecek."

"Maya, bu çok dikkatli olman gereken bir konu. Pamir tam olarak bizim gibi değil. Tam anlamıyla ruhsuz bir Soğuk değil. Çocuk aklı ile kaldığı için insanlıktan uzaklaşamıyor. Bu yüzden uzun zamandır Pamir'e Avcılar bakıcılık yapıyor. Riva çok ikna edici olabilir."

Söyledikleri yine gerilmeme neden olmuştu. Tüm bunlar öyle karmaşıktı ki hepsini aklımda tutmam oldukça zordu. Kendimi söylediklerini anlamak için şartlandırmıştım ama birkaç saat içinde

öğrendiklerim kolay sindirilecek olaylar değildi. Bugün kim bilir kaçıncı kez esnerken elimle ağzımı kapatmaya çalıştım. Gözlerim kısılmış, kaşlarım çatılmıştı. Hareketime gülümsedi.

"Uyu Maya," dedi. "Hâlâ bir günümüz daha var."

Üzerime doğru eğilmiş saçlarının gölgesi yüzümü kapatırken başka bir şey söylemeye halim kalmamıştı.

"Hı-hı," diye mırıldanıp örtüyü iyice kendime çektim.

Hayal meyal Kumral'ın kalkıp pencereye doğru ilerlediğini seçebilmiştim, sonrası tamamen karanlık. Gözlerimi, çıkış kapısı olmayan bir karanlığa gireceğimi bilsem asla kapatmazdım.

Siyah, duvarları siyah boyalarla süslenmiş kutu gibi bir odanın içinde, uçurumun kenarında duruyordum. Pencerenin yansıması tıpkı gökyüzü gibi karanlık, uçsuz bucaksızdı. Kendi yansımamı bile seçemiyordum. Kıpırdamak istedim, hareket edip görebilmek... Elim kolum bağlanmış gibi olduğum yerde duruyordum. Başımı çeviremiyor, hatta gözlerimi bile karanlık pencereden ayıramıyordum.

Bir siluet, yine siyahın içinde camdaki yansımada beden bulunca kar gibi soğuk, beyaz bir tenin arkamda belirmesini seyrettim. Kızıl saçları çıplak bedenine dökülen kadının yüzü yoktu. Gözleri, burnu, dudakları hiçbir şey yoktu. Kaşlarımı çatıp arkamı dönmek istesem de kıpırdayamadım. Nefesim kesilir gibi olduğunda başka bir siluet kadının hemen arkasında belirdi. Bu beden yıllardır görmediğim ama kim olduğunu çok iyi bildiğim birine aitti.

"Baba?" diye fısıldadım çıkmayan sesimle.

Kadının beline doğru bir yılan gibi sarılıp saçlarını okşadığını gördüğümde ellerimle penceredeki yansımayı silmeye çalıştım. Hiçbir etkisi olmayan dokunuşlarım yansımada başka bir siluet çizdiğinde bakışlarım kaydı.

Altın sarısı, uzun saçları belinden aşağı dökülen ufak beden beyaz tenli kadının elleri arasında çırpınıyor, kurtulmak için kıvranıyordu. Ellerim bu defa pencereye defalarca vurmaya başladığında, ben vurdukça küçük kızın bedeninden kanlar aktığını gördüm. Ona benim zarar verdiğimi gördüm.

"Maya, uyan!"

Gözlerimi açtığımda üzerime dışarıdaki ağacın gölgeleri düşmüş, ellerim tüm gücüyle çarşafı kavramıştı. Onunla göz göze geldim, kâbus gördüğümün farkındaydım. Ellerim yavaşça çözüldü, ne kadar zamandır uyumuştum bilmiyorum. Çok uzun bir süre gibi

gelmemişti. İyi olduğumu fark edince doğruldu. Gideceğini biliyordum ancak gitmemesi gerekiyordu.

Elimin tersiyle alnımı silerken "Yanımda kalır mısın lütfen?" diye sordum.

Derin bir nefes verip saçlarımı yüzümden çekerken dudakları gerildi.

"Her geçen saat başka bir şansım olmadığını düşünüyorum."

Ben sakince yatağın kenarına çekilirken tereddüt etmeden yanıma uzandı. Korktuğumu hissetmekten hoşlanmıyordu.

"Ne gördün? Hâlâ korkunun izlerini hissediyorum."

Elini ensesinin altına alıp çenesini bana doğru çevirdi. İkinci kez bir kâbus gördüğüme şahit oluyordu.

"Babamı. Ve sanırım Riva'yı... Bir de küçük bir kız..."

Genzime doğru nefes alıp kirpiklerimin altından ona baktım. Bilinçaltı.

"Bana kızgınlığın geçti mi?" Bu oldukça tehlikeli ve oldukça genel bir konuydu ve cevabı beni ürküten bir soruydu.

"Bu konuyu seni özgür bıraktığım zaman konuşuruz. Şimdi değil. Ama seni hiçbir zaman affetmeyeceğim. Hiçbir zaman senin bana güvendiğin gibi güvenmeyeceğim sana."

Gözlerim kapalı dinledim söylediklerini. Duymak istediğim cevap değildi, istediğim cevap değildi. Beni hiçbir zaman affetmeyecek olmasının beni bu kadar incitmesine izin vermek istemedim. Ama elimde değildi.

"Sana güvendiğimi mi düşünüyorsun?"

Bu, benim cevabını bilmediğim soruydu. Tanıdığım herkesi gözümün önüne getirdiğimde muhtemelen ve ne acı ki güveneceğim kişi Kumral olurdu. Yine de ona güvenmemem gerektiğini biliyordum. Ona ihtiyacım olmasa bana böyle davranmazdı ama dürüst olduğu sürece umurumda değildi.

"Zor bir sürece giriyoruz. Hepimiz birbirimize güvenmek zorundayız. Pamir'i alana kadar bana ihanet etmezsin. Ben de istediğimi alana kadar seni koruyacağım. Sonra özgürsün."

Son kelimelerini söylerken sıcak nefesi yüzümü okşadı. Bütün bunlar bittiğinde herkes kendi yoluna gidecekti. Ve ben artık o yolda yalnız değildim.

"Sana bir daha ihanet etmeyeceğim. Ama buna inanmak ya da cevap vermek zorunda değilsin." Konuşurken o karamel rengi gözlerine bakmaya özen gösterdim. Sesim kontrollü ve netti. Ne dediğimin farkındaydım. Kumral sadece gülümsedi. İnanmayan bir gülümsemeydi bu, yine de sessiz kaldım.

"Ne zaman kâbus görsen yanında kalmamı söylüyorsun. Yanında biri olunca kâbus görmüyor musun?" İnsanlığa olan uzaklığı beni gerçekten gülümsetiyordu.

"Hayır. Sadece yalnız olmadığımı bilmeye ihtiyacım oluyor. Uyurken savunmasızım, kendimi koruyamamak beni tedirgin ediyor."

Bakışlarım üzerimdeki örtüyü kavramış parmaklarıma kaydı. İnsan yalnız büyüyünce sürekli tedirgin hissediyordu. İnsan benim yaşadıklarımı yaşadığı zaman sürekli tedirgin olması gerektiğini biliyordu.

"Uyurken ya da uyanık, sana zarar vermelerine izin vermem. "

O konuşurken aklım yine gördüğüm rüyaya takılı kalmıştı. Bana kalan hep zırhını yeni kuşanmış ihanet, cilası yapılmış bir yalnızlık. Boğazımdan bir hıçkırık kaçmasına engel olamayıp birbirine bastırdım gözlerimi.

"Ağlamandan neden hoşlanmıyorum biliyor musun?" diye sordu.

Dikkatimi dağıtmaya çalışmasını takdir ettim.

"Benden nefret ettiğin için," dedim burnumu çekerek.

Güldü. Güldüğünü duymak güzeldi. Bana güldüğünü duymak daha güzel.

"Hayır." Sesinde yabancı bir sıcaklık vardı.

"Haklı olduğun için. Ağlamakta o kadar haklısın ki elimden bir şey gelmiyor. Sen benim elimi kolumu bağlıyorsun, ne yapacağımı bilmez hale getiriyorsun beni. Ben kendimi seninle kaybediyorum."

O konuştukça rahatlıyordum. Rahatladıkça daha çok ağlıyordum.

Bana düşman ve düşman olmakta haklı bu yabancının, bana dünya üzerinde kendimi iyi hissettiren tek adama dönüşümünü, güneşin doğuşunu izler gibi seyrediyordum.

"Ben," dedim sustum.

"Anlamıyorum," dedim sustum.

"Babam..."

Ellerimin arasındaki örtüyü var gücümle sıkarak ağladım.

"Ben, anlamıyorum. Beni onca yıl yalnız bırakmasını... Bu nasıl mümkün olabiliyor? Ne kadar acı çektiğimi bilerek nasıl hiçbir şey yapmadan durabiliyor? Pamir'i nasıl bırakabiliyor? Ben hayatımdaki herkesin beni terk etmesi için, bana ihanet etmesi için ne yapmış olabilirim? Nerede yanlış yapıyorum, nereyi kaçırıyorum, neyi görmüyorum artık bilmiyorum. Ölümden köşe bucak saklıyorsun beni, sakınıyorsun ama belki de tek çıkış yolum budur. Ölüm sandığımız kadar karanlık değil, asla sahip olamayacağımız bir aydınlık gibidir."

Gözleri benim gözlerimi esir almayı bıraktığında birkaç saniyeliğine kapandı. Başımı ellerimin arasına alarak diğer tarafa döndüm. Yorulmuştum ve kimsenin yapabileceği bir şey yoktu.

"Ama," dedi Kumral'ın eli belime yerleşirken. "Ben ölemiyorum Maya. Ve artık insan olmadığımdan beri bana en çok insan hissettiren şey sensin. Doğru, karanlık, hem de çok... Ama sen ölürsen bu ikimizin de sonu olur gibi hissetmeyi durduramıyorum. Benim karanlığım, içine sen karıştığından beri sanki bulanık bir alacakaranlık. Benim için artık umut yok, beyaz bir dünya seçenek bile değil. Ama sen beni, bütün düşüncelerimi gri yapabiliyorsun. Sen, gece saçlı kız..."

Elleri omuzlarımdan kaydı.

"Sen benim perdeleri aralamama neden oluyorsun."

Belimden tutup beni kendine doğru çeken buz gibi soğuk elinin, bütün hayatıma dokunmasına izin verdim. Beni kendine doğru çekip, başını sıcak nefesini üflediği saçlarımın arasına gizlemesine izin verdim. Perdeleri aralamasına izin verdim. Uyandığımın farkındaydım. Ve bir daha asla bu kâbustan uyanamayacağımın.

13. BÖLÜM

GEÇMİŞİN PENÇESİ

Geçirdiğim günler sonunda en ufak harekete bile tepki verir olmuştu bedenim. Yatağın hemen yanı başımdaki köşesine çöken ağırlığı hissettiğimde, bedenim ne kadar uykunun içindeyse zihnim o kadar açmıştı gözlerini. Varlığını hissetmem saniyeler sürmüş, zihnim de kendini yeniden rahatlığın kollarına bırakmıştı.

"Yanımda kalacağını söylemiştin," diye mırıldandım kurumuş dudaklarımı ıslatıp.

"Yanındayım Maya."

Ellerini yine başının altında birleştirdiğini anlamıştım kıpırdanmasından. Yanıma yeniden öylece uzanırken kendini rahatsız hissettiğini de.

"Ama bana yanımda kalacağını söylemiştin," diye tekrar ettim.

Bir kâbus daha görüp uyansaydım ve yalnız olduğumu görseydim bu büyük ihtimalle canımı yakardı. Dahası o sözünü tutmamış olurdu ve bu da kafamın içindeki aptal aksimi haklı çıkarırdı. O sesin haklı çıkmasını istemiyordum.

"Evet, bir keresinde sen de bana öyle söylemiştin."

Sözleri bıçak gibi keskin, sesi buz gibi soğuktu. Gözlerimi araladım. Duruşunu hiç bozmadan tavanı izliyordu. Canını sıkanın ne olduğunu sormak istedim ama yapamazdım. Dudaklarımı çaresizce birbirine bastırıp söyleyecek makul bir şeyler aradım. Vardı kendimi savunacak birkaç cümlem ama sanki mühürlüydü dudaklarım. Sanki beni yanında tutması kadar benden nefret etmesine de ihtiyacım vardı.

Biliyordum, o da bırakıp gittiğinde bir kez daha yıkılacaktı dünya başıma. Bir kez daha kimsesizliğin soğuk cehenneminde tek başıma kalacaktım. Bir kez de Kumral tarafından bırakılmaya kuşanmak istemedim zırhımı.

Yine de belki de ilk defa tam olarak ne demek istediğini anlamıştım. Çekip gittiğimde onun nasıl hissettiğini ilk defa anlamıştım. Geç kalınmış bir pişmanlıkla derin bir iç çekip, düşünmeden yine, sadece isteyerek, yatakta biraz daha ileriye gittim. Ne tepki vereceğini düşünmeden bir kez daha, başımı usulca kaya gibi sert göğsüne bastırdım. Gevşek bir yumruk halinde duran elim, kalbinin hemen üstünde serbest bir şekilde dururken kokusu beni gülümsetmişti. Nefis bir kokusu vardı.

"Yanındayım Kumral," dedim onun kelimelerini tekrar ederek.

Gözlerimi yeniden kapattığımda başka bir şey düşünmek istemedim. Zihnimin kumandasını bir duvara fırlatmış ve paramparça etmiştim kafamın içinde bir yerlerde. Pişmanlık yoktu, düşünmek yoktu, sorgulamak yoktu.

"Yanımdasın güzelim."

Bir Avcı belki de ilk defa bir Soğuğun varlığına tutunarak, hatta sarılarak uyuyordu.

Uzun zamandır hayalini kurduğum kadar huzurlu bir uykudan uyandığımda hâlâ onun göğsünde yatıyordum. Duruşumdaki tek değişiklik bacağımın birini kıvırarak Kumral'ın üstüne atmış olmamdı.

"Bana hatırlat da sana bir daha böyle sözler vermeyeyim." Uyandığımı anladığında belimdeki kolunu yavaşça kendine çekti. "Bütün gece bu şekilde yatmak oldukça sıkıcı. Hep böyle mi uyuyorsun, eğer öyleyse bu zamana kadar kendini öldürmemen mucize olmuş ya da birini."

O hâlâ benimle dalga geçerek konuşurken ben yatakta doğrulup boynumu sağa sola hareket ettirdim.

"Bilmem," dedim bir elimle esnediğim ağzımı kapatırken. "Daha önce hiç kimseyle uyumadım."

Bunu söylememle birlikte muhtemelen ikimizin aklına da aynı isim gelmişti. Ve huzurla başladığımız sabahın ilk dakikaları böylece anlamını yitirmişti.

"Duş al, hazırlan. Peri sana yardıma gelecek. Ona itiraz etme lütfen, sadece gerekli olanı yapacak."

Fetih Yargıcı bana lütfen diyordu, yeniden!

Neredeyse gülümseyecektim.

"Öyle diyorsan."

Gardını indirme Maya. Planı unutma Maya. Pamir'i bir an bile aklından çıkarma Maya.

Dolaptaki havluyu alıp banyoya gittiğimde yaşanılanların inanılmazlığını düşünmemeye çalıştım. Düşündükçe her şey çıkmaza giriyordu. Düşündükçe her bir kelime beynime batıyor, canım yanıyordu. Ben düşündükçe herkes tekrar tekrar bana ihanet ediyordu.

Büyük an gelmişti. Bugün birçok karşılaşma olacak ve en önemlisi kraliçenin huzuruna çıkacaktım. Sabahın erken saatinde uyandığımdan beri Kumral ortalıkta gergin bir şekilde dolanıyor, her şeye laf ediyordu. Bu karşılaşma sanki onun için daha zordu. İçinde bulunduğumuz duruma çok fazla kafa yormamaya çalıştım. Bir şey üzerinde ne kadar düşünürsem o kadar strese giriyordum. Her şey ince bir camın üzerindeydi ve panikle atılan tek bir adım o camın çatlamasına ve kırılarak her şeyin ortaya çıkmasına sebep olurdu.

Kumral ve kraliçe arasındaki ilişkiyi hâlâ anlayamıyordum. Onun ölmesini istediğini açıkça ima ediyordu ama bunu her söylediğinde tedirgin görünüyordu. Kumral'ın birine değer verdiği düşüncesi çok doğru gelmemişti. Ona değer verdiğini düşünmek istemiyordum, sadece en az benim kadar her şeyden bıkmış olduğunu tahmin ediyordum.

"Bence bu fazla açık oldu, yani bara mı gidiyoruz, kraliçenin huzuruna mı?"

Aynadaki yansımama bakarken düşündüğüm tek şey kollarımı bedenime sarıp, biraz olsun saklamaktı bedenimi. Üzerimde süper mini, siyah bir elbise vardı. Tabii ki Peri'nin seçimi. Mini olması yetmiyormuş gibi kalçamın birkaç santim üzerinde biten geniş bir sırt dekoltesi vardı. Kollarının uzun olmasına ve yakasının kapalı olmasına şükrettim. Peri uzattığı aynı renk platform topuklu ayakkabıların ardından altın sarısı bir kolye uzattı.

"Kraliçe böyle şeylere çok önem verir. Çok bakımlı görünmen gerekiyor."

Aynı şeyleri tekrar edip durmasına gözlerimi devirdim. Bu elimde değildi, kraliçe için kendimi zorlama düşüncesinden nefret etmiştim. Derin nefesler alarak ayakkabıları da ayağıma geçirdim. Peri'nin özenle düzleştirdiği, artık aralarında kumral gölgelerin de bulunduğu saçlarımı omuzlarımdan arkaya attım. Yeniden dönüp

aynaya baktığımda kaşlarım çatılmıştı. Tanrım, kesinlikle yansımadaki kişi ben değildim. Ayakkabılarla birlikte boyum en az on beş santim uzamıştı. Ve kesinlikle o on beş santim görüntüyü tamamen değiştirmişti.

"Çok güzel görünüyorsun, Maya."

Peri gülümseyerek elinden çıkan eseri izlerken gözlerim yavaşça kısıldı. Haklıydı, çok güzel görünüyordum, kendimden uzak bir şekilde. Pamir için, diye kendime hatırlatıp yansımaya sırtımı döndüm.

"Her neyse. Bitti işte."

En son bu şekilde bir yere hazırlandığımda Cenk'le birlikte mezuniyet balosuna gitmiştim. Her şeyin mahvolduğu gece. Doruk'un bana sürpriz yapmak uğruna Meyra'yı getirdiği ve getirdiğine binlerce kez pişman olduğu gece...

Yüksek topuklular yüzünden tırabzandan destek alarak basamakları inmeye koyuldum. Benim için yine Peri tarafından hazırlanmış bir başka bavul arabaya yerleştirilmişti bile. Kumral ve Pars kapının hemen dışında bir şeyler konuşurken görüş açılarına girdim. İkisi de kısa bir süre için baştan aşağıya beni süzüp hiçbir şey söylemeden konuşmaya devam ettiler. Hadi ama, iki tane seni öldürmeye can atan Soğuk tarafından iltifat mı bekliyordun Maya? İç sesime sitemle hayır, en azından bütün gece ben uyurken başımda bekleyenden bir tepki bekliyordum, diye söylendim.

"Onu görmek istiyor Fetih, götür onu."

Pars sabırla Kumral'ı bir şeye ikna etmeye çalışıyordu. Ben kapının girişindeki dolaptan daha çok çıplaklığımı kapatmak için bir kaban aldım. Neredeyse yarı çıplaktım ve hava ciddi manada dengesizdi, diğer her şey gibi.

"Tamam, gidiyoruz. Seni dönüşte alırız."

Kumral'ın sesi yaptığı şeyden memnun değilmiş gibi çıkıyordu. Her nereye gidiyorsak ki bildiğim kadarıyla kraliçeye gidecektik. Her ne yapmak üzereyse bundan kesinlikle hoşlanmamıştı.

Toprak yolda yürürken yüksek topuklular üzerinde dengemi sağlamak için çabalamak zorunda kaldım. Hiç kimse bana yardım teklif etmedi, ben de kimseden yardım dilenmedim. Benim bu hayatta zavallı gururumdan başka bir şeyim kalmamıştı. Ondan da vazgeçecek değildim. Koyu kırmızı spor arabasına yerleştiğimde sessizliğini

Çok sinirli görünüyordu.

"Ne yaptım?"

Gözlerim şaşkınlıkla irileşti, karnımın üzerindeki elini kendine çekip parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. İki eli birlikte direksiyonu kavrayıp alnını sağ bileğine doğru yasladı. Ondan beklenmeyecek kadar insani hareketine şaşırsam da tepkisine hiçbir mana veremedim. Onun gibi kendimi sıkarak sabırla sakinleşmesini beklerken dışarıyı izlemeye koyuldum.

Gökyüzüne gri bulutlar hâkimdi. Bir orman yolundan nereye olduğunu bilmediğim bir yere daha giderken, onunla karşılaştığımda ne yapacağımı düşünmemeye çalıştım. Muhakkak mantıklı bir açıklaması olmalıydı.

"Maya," dedi dikkatimi çekmek için.

Bütün bedenimi arabanın izin verdiği ölçüde ona çevirip sakince konuşmasını bekledim.

"Kendini kaptırıyorsun. Kendini kaybediyorsun. Maya, sana kendindeyken ihtiyacım var. Babanın çok değiştiğini unutma. Bak, hayal mi kurmak istiyorsun? Pamir'i düşün. Pamir'e tutun, tamam mı? Sana ihtiyacı olduğunu unutma, başka herkesi unut. Düşünme. Kendini bu kadar kolay bırakacaksan şimdi dönüp seni akademiye bırakabilirim."

Son zamanlarda çok fazla uzun cümle kuruyordu ama sanırım bu kurdukları arasında en sitemkâr olanıydı.

"Yaşadıklarını küçümsemiyorum ama sen aptal bir kız değilsin. Zayıf hiç değilsin. Öyle davranma."

Bir süre kahvenin muhtemelen en asi ve en imkânsız tonu olan o karamel rengi gözlerine bakıp dudaklarımı dişledim. Söylediklerini kafamın içinde birkaç kez daha tekrar edip ne demek istediğini anlamaya çalıştım. *Baban çok değişti.* Şu anda kafamda dönen tüm tilkiler ayağa kalkmış ve Pamir'e yapılanın ona da yapılması olasılığı üzerinde tartışıyorlardı. Pamir küçük bir çocuktu, babam Soğuklar tarafından ölüm lakabını almış bir Avcıydı. Bu ihtimal oldukça zayıf geliyordu kulağıma. Hâlâ beni izleyen gözlere bakıp daha fazla onu sınamamak adına başımı bir kez salladım.

"Tamam," dedim.

Başka bir şey söylememe gerek yoktu. O, ne demek istediğimi benim bakışlarımdan bile anlama yeteneğine sahipti. Çünkü ben onun karşısında gardıma sıkı sıkı tutunsam da zayıf bir noktasını bulmayı başarıyordu.

Araba yeniden hareket ettiğinde kendimi daha sakin hissediyordum. Bedenimin gerginliği de büyük oranda geçmişti. Beni hazırladığı yeni bir şey olduğunu seziyordum. Babam, muhtemelen beni hayal kırıklığına uğratacaktı. Ama nasıl? Başka birisiyle evlenmiş olabilir miydi? Başka bir çocuğu daha olabilir miydi? Kendine beni geride bırakıp başka bir hayat kurduysa onu asla affetmezdim. Beni geçtim, Pamir'i o kana susamış deli kadının eline terk etmiş olmasını asla affetmezdim. Tüm bunların mantıklı bir açıklaması olduğu düşüncesine tutunmaya çalıştım. Ama Kumral haklıydı. Tutunmam gereken başka bir gerçek vardı. Pamir. Küçük bir kız. Hem kendi bedeni içine mahkûm edilmiş, hem de sevgiden yoksun bir kadının ellerine... Bu dünyada hiç kimsenin bana Pamir'in olduğu kadar ihtiyacı yoktu. Yüzünü hiç görmediğim, varlığından habersiz olduğum küçük kardeşimden başka bir şey düşünmek istemiyordum. Babam... Derin bir nefes alırken onunla yeni bir hayatın hayalini kurduğumu ve bunu deli gibi istediğimi inkâr etmedim. Ama eğer, bir kez daha yanılırsam eğer bir kez daha hayal kırıklığına uğrarsam da bu ilk olmayacaktı ve ben bir kez daha yıkılmayacaktım.

"Geldik," dedi Kumral.

Araba yavaşlayarak durduğunda gözlerim nerede olduğumuzu seçmek adına camdan dışarıyı izledi. Ben henüz bir şey göremeden birkaç takım elbiseli adam hızla ve oldukça seri şekilde arabanın etrafında toplanıp incelemeye koyuldu. Kaşlarımı çatarak Kumral'a döndüğümde rahat ifadesini kaybettiğini hissettim.

"Endişelenme."

Dediğini yaptım. Birkaç saniye içinde ikimizin tarafındaki kapılar ardına kadar açılıp çıkmamız beklendi. Bakışlarım yine bir açıklama beklediğim Kumral'a döndüğünde sadece başıyla onaylayıp dışarı çıktı. Ben de kendi tarafımdan çıktığımda beklenmedik iki el bileklerimi arkadan birleştirip bedenimi arabaya doğru yasladı.

"Genel prosedür," diye açıkladı Kumral ama hiç kimse onu tutmuyor ya da arabaya yaslamıyordu.

Bu durumdan daha da rahatsız olarak adamın bacak arasına hiç beklemeyen sert bir tekme geçirdim. "Ellerimi kenetlemek çok da işe yaramadı, değil mi şekerim?"

Kötü bakışlarımı üzerime doğru gelen başka bir korumaya çevirdiğimde burada çalışan herkesin Soğuklar'dan olduğunu idrak etmem zor olmamıştı.

"Onları durdur yoksa ben başka şekilde durduracağım."

Sitemle uyarıda bulundum ama kimsenin tavrı değişmedi. Ben de günah gitti diyerek üzerime doğru gelenin çenesine yumruğumu salladım. Karşımdaki kişi her kimse ona vurmama izin veriyordu. Onu alt edemeyeceğime emindim, oldukça iyi dövüşüyordum ama bu kadar rahat ve kolay kazanmam mantıksızdı.

"Tamam!" diye bağırdığını duydum sesini seçemediğim birinin.

Kim olduğuna bakmak için sesin sahibine doğru döndüğümde nefesim kesilmiş gibi hissettim. "Bırakın geçsin, o gerçekten benim kızım." dedi babam yüzünde hiç değişmemiş ve deli gibi özlediğim bir gülümsemeyle.

14. BÖLÜM

HAYAL KIRIKLIĞI

Söylendiğinden beri bu anı defalarca kez kafamda kurmuştum. Her birinde koşarak boynuna atılırken şimdi, burada, tam karşısında duruyor ve bütün bedenim kilitlenmiş gibi hissediyordum. Ona ne soracağımı, ne söyleyeceğimi bilmiyor olsam da sakin olmaya çalışarak sordum. Bana ne söylese beni tek başıma bıraktığı günleri telafi edebilirdi? O an aklıma tek bir kelime geliyordu. Bütün düşüncelerimin, hissettiklerimin tek bir sözcükte buluştuğu kelime. Armoni'de aynısı olan ela gözlerine baktım.

"Neden?" diye sordum.

Sadece neden...

Herkes susmuş, rahat bir pozisyonda beklerken o, kimse yokmuş gibi hiçbir şey olmamış gibi gülümseyebiliyordu. Özlem, belki de hiç hissetmediğim kadar kuvvetli bir duyguydu şimdi içimde. Yapmak istediğim tek şey boynuna atlamak ve bir daha oradan ayrılmamaktı. Ama hiç değişmeyen gözlerine tezat bir yabancılık vardı bakışlarında.

Elini uzatıp bir adım geri çıktığımı görünce duraksadı. Derin bir nefes aldığını gördüm. Elini yeniden kendine çekerken, "Yapmam gerekiyordu," dedi. "Sen annene çekmişsin ama ben yapamadım. Ondan sonra güçlü kalamadım. Sevgi annenin sana öğrettiği, onun inandığı ve uğrunda canından olduğu duygu Maya. Ben intikam almaya inanırım."

Söylediklerinin arasında öfkemi dindirecek, acımı hafifletecek bir şeyler aradım. Mantıklı bir sebep, bunca yıl için geçerli bir neden aradım. Söyledikleri içimdeki öfkeye de, artık sonunu alamadığım yalnızlığıma da su serpmemişti. Bahsettiği intikamı kan akışımın hızlandığı damarlarda hissedebilmiştim sadece.

"Beni terk ettin," diye mırıldandım bir adım daha geri çıkarken.

Gözlerinde anlam veremediğim bir ifade vardı. Ela gözlerinde olması gereken pişmanlık değil, anlamsız bir mutluluk vardı.

"Amelya..." diye mırıldandı.

Benim asıl adımı, annemin kullanmamı istemediği adımı... Maya onun benzetilmiş kısaltmasıydı. Aile dışında hiç kimsenin bilmediği gerçek adımın kullanılmasını ben de istemiyordum. Babam dışında hiç kimsenin bana öyle seslenmesine izin vermiyordum. Meyra ve hatta Doruk da dahil.

"Bana öyle deme!" diye karşı çıktım.

O, babama özel bir isimdi ama ben karşımdaki adamın bakışlarında babama ait hiçbir şey bulamamıştım. Kumral'ın ne demek istediğini daha iyi anlamıştım. O değişmişti, çok değişmişti.

"Çok büyümüşsün Amelya," dedi yeniden. "Çok güzel olmuşsun. Tıpkı annen gibisin. Ona o kadar çok benziyorsun ki!"

Bana her yaklaştığında korkarak birkaç adım geri gidiyordum. Öz babamdan korkmuş muydum? Hayır, bu yabancıdan korkmuştum ben.

"Lütfen?" dedi olduğu yerde kımıldamadan bekleyerek. "Amelya, seninle konuşmama izin ver. Konuşacak çok fazla şey var."

Bakışlarındaki ifade değişti, bir an için babamı gördüğümü sandım. Çok kısa bir an için de olsa dudaklarımı kemirerek olduğum yerde başımı salladım. Kumral'ın söylediklerini elimden geldiğince beynimin içinde tekrar ediyordum. Kendimde olmalıydım, kendimde kalmalıydım. Önemli olan Pamir'di.

Hızlı birkaç adımda ve artık dayanamayarak ona doğru atılırken bedenimin büyük bir özlemle çarptığı bu iri yapılı beden, beni kollarının arasına alırken usulca, özlediğim sıcaklığın aksine buz gibi bir karşılamaydı yaşadığım. Çok kısa sürmüştü, sevincim ve ardına gizlenen kendini kaybetmişliğim saniyenin onda ikisi kadar sürmüştü. Boynuna kenetlediğim kollar yavaşça geri çekildi, yüzümdeki şaşkınlığı gizleyemedim. Buz gibi soğuk kollar... Bana yabancı bu bedenden hızla bir adım geri çıkarken hiç değişmemiş yüzüne bakmaya devam ettim.

Yüzümü iğrenerek buruşturdum, yeniden ondan uzaklaştım. Yaptığı şey inanılır gibi değildi. Kabul edilebilir değildi. Her şeyden, herkesten, benden, Pamir'den ve hatta Armoni'den güç için vazgeçmişti. İntikam için bir Soğuk mu olmuştu?

"Onların kanıyla mı besleniyorsun? Onlardan hiçbir farkın yok."

Timur da Soğuklar'ın kanından kullanıyordu ama bu başkaydı. Kanını içtiğiniz Soğuk varlığı öldürmediğiniz sürece etki geçici oluyordu ve Avcı bedeni sıcak olmasa da ılık oluyordu. İnsanlığa ait belirtiler veriyordu. Diğer türlüsü ise babamın yaptığı... Kanını içtiği Soğuklar'ı öldürerek sahip oldukları enerjiyi emiyordu. O enerji sayesinde tıpkı Soğuklar gibi ölmüyor, yaşlanmıyor, olduğu gibi kalıyordu. Ruhundan vazgeçip kendini buz gibi bir bedene hapsederken onlarca cana kıyıyordu.

"Buna mecburdum!" diye sesini yükselttiğinde gözlerindeki parıltı hızla sönüp ürkütücü bir karanlığa büründü.

Bir insan olarak Soğuk kanını tüketip Soğuk olanı öldürürseniz siz de Soğuklar'dan biri olurdunuz. Ama bir Avcı olarak Soğuk varlığı öldürmek ve kanını tüketmek, sizi insandan en uzak şey haline getiriyordu. Babamın gözlerindeki gibi bir uzaklık...

"Beni, Pamir'i bıraktın. Bunun için mi bıraktın?"

Gözüm hiçbir şey görmüyordu. En az onun kadar kimliğimi kaybetmiştim.

"Benim annenden başka önemsediğim hiçbir şey yoktu, olmadı da. Pamir, annenin katili, benim için asla bir önemi olamaz. Onu kurtarmak isterken öldü annen. O sadece senin annen Amelya. Benim tek çocuğum sensin bebeğim..."

O kadar hızlı hareket edip yanıma yaklaştı ki hazırlıksız yakalandım. Yüzümü elleri arasına alıp "Bebeğim, bebeğim onlar önemli değil. Onların hiçbir önemi yok. Önemli olan sensin Amelya. Önemli olan sadece sensin. Sen gerçekten Amelya'nın torunusun. Gözlerinde görebiliyorum bunu, sen gerçek bir Yıkıcısın. Dış görünüşün annene o kadar çok benziyor ki muhteşemsin. Ama için... Benim kızımsın sen, ölümün tek kızısın."

Başımı iki yana salladım. Kusmak üzereydim.

"Öldüğüne hiçbir zaman inanmamıştım," dedim. "Bir kaza olduğuna hiçbir zaman inanmamıştım. Annemin yokluğuna dayanamayıp kendini öldürdüğünü düşünmüştüm."

Genizden gelen rahatsız edici bir kahkaha attı. "Söylediğim gibi meleğim, sen benim kızımsın, beni tanıyorsun. Sen yalnızca bir Avcı da değilsin, Yıkıcı değilsin, sen binlerce yıldır beklenensin. Kusursuzsun."

"Gerçekten intihar etmişsin," diye fısıldadım. "Babam gerçekten ölmüş."

Söyledikleri beni o kadar ürkütüyordu ki çelik gibi kemikleriniş ellerinin arasından çıkmak için çırpınıyor ama başarısız oluyordum. Çok güçlüydü, tahmin ettiğimden onlarca kat güçlüydü.

"Bırak," dedim, aklını kaçırmış gibi davranıyordu. Kesinlikle aklını kaçırmış olmalıydı. Burada olmam çok saçmaydı. Kumral beni buraya neden getirmişti? Sahi Kumral neredeydi?

Babam deli gibi bakışlarla gözlerimin içine bakmaya devam ederken bana ne yaptığını merak ettim. Kumral... Evet, Kumral'ın söylediklerini unutmamalıydım. Bana kendinde olmana ihtiyacım var derken tam olarak bunu kast ediyor olmalıydı. Bana söylemeye çalıştığı şey, beni hazırladığı şey buydu. Ve annem!

Gözlerimi yeniden açtığımda tüm gücümle, ruhumun en derinliklerinde beslediğim tüm sevgiyle etkisini tepkiye çevirmeye çalıştım. Bütün varlığıma tutunarak babamın zihnine ulaştım ama tamamen kapalıydı. Hiçbir şey göremiyor veya hissedemiyordum. Sorun değil, ellerinin arasından kurtulsam yeterdi.

Başımın iki yanından öyle sert baskı yapıyordu ki dişlerimin arasından tiz bir çığlık koptu. Kafatasımı dağıtmak üzereyken biri tarafından geri çekilip özgür kalmıştım. Kumral beni kendine çekti, bakışlarında hiç görmediğim kadar delici bir öfke vardı. Sessizce ama öfkeden kudurmuş bir biçimde babama bakarken ben de aynısını yaptım.

"Sen aklını kaçırmışsın!" diye bağırdım. "Kesinlikle kafayı yemişsin. Benden uzak dur. Sakın bir daha bana yaklaşma, Tanrı şahidim olsun ki seni kendi ellerimle öldürürüm."

Gülümsemesi sinir bozucu bir sırıtışa dönüştü.

"Biliyorum," dedi. "Yaparsın. Sen benim kızımsın Amelya. Bundan kaçamazsın."

Başımı iki yana salladım.

"En azından," diye mırıldandım yüzüne iğrenerek baktığımda. "Öldüğünü sandığım zaman daha az yalnızdım."

Arabanın kapısını ardımdan hızlıca kapatırken Kumral öylece olduğu yerde dikilmiş bekliyordu. Babamla ne gibi bir ilişkileri vardı bilmiyordum ama babam maalesef Kumral'dan üstün bir konumda

görünüyordu. Benim için yenilmez olan Fetih Yargıcı, birinin karşısında kendini tutmak zorunda kalıyordu. Kendini zor tutuyordu ama sonuçta tutuyordu. Babam benim duymadığım bir şeyler söyledikten sonra Kumral hızlıca arabaya binip tek kelime etmeden gaza bastı. Güzel. Ben de bir an önce buradan uzaklaşmak istiyordum.

Yol boyunca sessizliğimizi koruduk. İkimiz de konuşamayacak kadar şaşkın, bir o kadar öfkeliydik. Kesinlikle beklediğimden çok daha kötüydü. Bir kez daha hayal kırıklığı yaşayacak halim yoktu ama canımın yanmasına engel olamadım.

"Gitmemize izin mi veriyor?" diye sordum şaşkınlıkla. Etrafımızdaki adamlar çoktan geride kalmıştı.

"Seni saklayacağımı sanıyor. Kraliçeden haberi yok. İyi misin?"

"Keşke beni götürmeseydin," diye sitem ettim Kumral'a ağzımın kenarıyla. "Biraz daha hayatta olmasının mutluluğunu yaşardım."

Ellerimi ağrıyan başımın kenarında gezdirirken hayretle iki yana salladım. "Neredeyse beni öldürüyordu!"

Sesli düşünmemi umursamadım.

"Birincisi, seni götürmeyi inan istemedim ama baban ısrarcı biri. İkincisi, seni öldürmeyecekti, sadece ona karşı koymanı istedi. Gücünü sınıyordu."

Bakışlarımı ona doğru çevirdim. Bunları sormamın sırası mıydı emin değilim ama artık sır yok diyen kendisiydi. "Madem sınıyordu ne diye beni geri çektin? Güçsüz olduğumu düşündüğün için mi?"

Kumral dişlerini birbirine bastırırken arabanın hızı gittikçe arttırdı. Hızlandı, hızlandı... Hız ibresi son süratte olduğumuzu gösteriyordu, emniyet kemerimi takma gereksinimi bile duymadım. Cevap vermesini beklerken gözlerimi ondan ayırmıyordum. Pencereden, dışarıdaki nesneleri seçemeyecek kadar hızlı gidiyorduk.

"Onun yapamadığı işi sen mi tamamlamaya karar verdin?" diye terslendim bu defa sonu zorlayan hız ibresine gözlerimi dikerek.

"Seni öldürmek istediğim zaman ne oluyor biliyor musun?"

Dikiz aynasından ters ters baktı. Cevap vermedim. Sinirli olduğu zaman benim konuşmam sinirini iki misline çıkarıyordu.

"Kendimi de öldürmek istiyorum."

Araba bir nebze daha yavaşladı, sağ tarafında serbest bir şekilde duran eline uzandım. Tereddütle titreyen elimi, buz gibi soğuk elinin üzerine bıraktım.

"Ben de," diye gülümsedim. "Beni öldürmek istediğinde yani. Ben de seni öldürmek istiyorum." Ortamı yumuşatma isteğim gereksizdi. Oldukça gergin bir süreçteydik ve en gergin olması gereken kişi muhtemelen bendim. Ama onun bu halleri beni korkutuyordu. Sesli dile getirmesem de kendime güvenmediğim yerde kesinlikle Kumral'a güveniyordum.

"Aklının başında olmasına ihtiyacım var," diye ekledim nefesimi verirken.

Her zaman güven veren tarafın o olmasına gerek yoktu. Arada ben de olayları kolaylaştıracak bir şeyler yapabilirdim.

Elime hiçbir tepki vermeden sessizce başını salladığında elimi geri çekmek için hamle yaptım, bu defa o elimi yakalayıp kendi elini benimkinin üstüne koydu.

"Kımıldama."

Bu, kesinlikle onun tarzıydı ve bu kesinlikle aklının başında olduğuna işaretti. Eh, kibarlık beklesin, bana bu yeterdi.

"O," dedim dikkatini dağıtmak için. "Bir Yıkıcı değil, değil mi? Bir an için zihnime girdiğini sandım."

"Değil. En azından olamadı. Son Yıkıcı baban tarafından öldürüldü. Kafanız aynı çalışıyor ve bu da beni biraz tedirgin etti. Bana ettiğin şu teklifi hatırlıyor musun? Kanını içmemi söylemiştin, gücün bana geçeceğini düşündün?"

Başımla bir kez onayladım.

"Baban bunu denedi ama olmadı, daha da güçlendi ama bir Yıkıcı olmadı."

Konsantre olarak nefes almaya çalıştım. Aynı şeyi mi düşünmüştük? *Sen benim kızımsın, bundan kaçamazsın.*

15. BÖLÜM

KRALİYET RÜZGÂRI

Pars ve Zenan'ı alıp, Peri ile vedalaşmamızın üzerinden saatler geçmişti. Kolumdaki ince kordonlu saat iki saat geçtiğini gösteriyordu. Sonunda beklenen o görkemli yapının önünde durduğumuzda ilk önce ne beklediğimi düşündüm. Bir saray veya bir cadının sahip olabileceği şato? Mütevazı sayılmayacak bir villa... Yeşil Yol'da böyle bir yer olmadığını biliyordum. Her şey kafamın içinde bölünmüştü. Akademiden önce hayatım ve akademiden sonra hayatım. Akademiden önce ben, akademiden sonra ben. Akademiden önce Yeşil Yol, akademiden sonra Yeşil yol.

Neredeyse bir sokağın tümünü kaplayan bir kale de diyebilirdik. Kare biçimindeki bu olağandışı büyük villa beyaza boyanmıştı. Her yeri ışıl ışıl olmasına rağmen etrafındaki ağaçlar büyük oranda saklıyordu. Yoldan geçerken göremeyeceğiniz kadar tenhada kalıyordu. Yol boyunca ki o yol baya uzun bir alanı kapsıyordu, yüzlerce Soğuk varlığı hissedip ürpermiştim. Muhtemelen bölgenin her yerinde korumalar kol geziyordu. Çoğunu göremiyor olsam da kolaylıkla hissedebiliyordum. Burada korku bana uzak bir terim olmak zorundaydı. Korktuğum an bunu değerlendirmek isteyen yüzlercesi vardı. Burada olmam muhtemelen yanlıştı ama şu sıralar doğru seçenekler pek işime gelmiyordu.

Görevliler eşliğinde ışıltılı su yolundan geçiyorduk, kraliçenin suya özel bir ilgisi olmalıydı, bütün o ihtişamlı bahçe boyunca yarı olimpik bir havuz dışında onlarca küçük süs havuzu vardı. Yerdeki koyu gri renkte oyma taş kaplamalar vardı. Her ağacın dallarında ışıklandırmalar ve kulaklarında kulaklıkla sürekli rapor veren korumalar kol geziyordu. Bu ihtişam, filmlerde gördüklerimden bile fazlaydı. Bizi gören her koruma temkinli bir şekilde süzüp Kumral'a selam verip kenara çekiliyordu. Ah, nasıl aklımdan çıkar beyefendinin sevgilisinin mekânıydı. Tanrım! Bir bu eksikti. Bu tamamen benim

aklımdan çıkmıştı. *Çok normal Maya çünkü seni ilgilendirmiyor,* diye zihnimin içindeki ses parladı.

Önümüzde açılan tamamı cam kaplı bir kapıdan daha geçerken kaçıncıda kraliçenin huzuruna çıkacağımızı merak ettim. Ben Kumral'ın iki adım gerisinde Zenan'ın yanında yürüyordum. Diğer yanında bir kolundan göstermelik bir biçimde tutmuş Pars vardı. Pars da tıpkı benim gibi ciddiye almış biçimde takım elbise giymişti. Bu kadar gergin olmasam onunla dalga geçerdim. Zenan'ın ucunda kırmızı renkli boyalar olan saçı tamamen siyaha boyanmıştı. Üzerinde muhtemelen benim olan siyah bir pantolon, daha önce giydiğimi hatırladığım ve beğendiğim bordo renk tişört vardı. Onu giymesine bir an için üzülecektim ama bunun saçmalığının farkına varıp düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım. Yüzü maalesef biraz hırpalanmıştı. Pars onu çamurun içinde debelenmesi için birkaç dakika bırakmak zorunda kalmıştı. Ona işkence ettiklerini söyleyeceği için bunun gerekli olduğunu biliyordum.

Zenan sakin bir şekilde yanımızda yürüdü. Vicdanım rahat değildi ama kafamın içi o kadar doluydu ki vicdanımın sesini duyamıyordum. Pars bana onun çocukları da öldürdüğünü söylediğinde bir an için kızı kendim öldürmek istesem de bunun beni rahatlatmak için söylenmiş bir yalan olabileceğini düşünüp kızı kraliçenin eline bıraktım.

Sonunda, yine tamamına parlak beyaz hâkim olan salona girdiğimizde geldiğimizi anlamıştım. Geniş kemerlerin ve oldukça kalın altın sarısı kolonların ardından geçip tümsekli bir sahneyi andıran köşeye ilerledik. Bize eşlik eden önde üç, arkada iki tane koruma vardı. Önüme o kadar odaklanmıştım ki, gözlerimde at gözlüğü var gibi çevreyi neredeyse görmüyordum. Bakışlarımın seçtiği köşede bu kadarı artık abartı dediğim ama kesinlikle öyle durmayan bir pantolon ceket takımının içinde gördüm onu. Bir saniye için olduğum yerde kalacaktım ama hızlıca kendimi toparlayıp ilerlemeye devam ettim. Bu kadın tam olarak benim rüyamda gördüğüm kızıl saçları olan kadındı. Ve Tanrım! Öyle mükemmel görünüyordu ki, güzelliği kesinlikle nefes kesiciydi. Kraliçe deyince aklıma ne gelmişti gerçekten bilmiyordum nasıl biri olduğuna hiç kafa yormamıştım çünkü ondan nefret etmekle meşguldüm. Muhtemelen, en fazla yirmi sekiz

yaşındaydı. Üzerindeki beyaz dar takımı kusursuz görünen fiziğini tamamen sarmış, dolgun vücut hatlarını ortaya çıkarmıştı. Ayağa kalkıp yüzünde insanın nutkunun tutulmasına neden olacak bir gülümsemeyle bize doğru, ağır adımlarla yürümeye başladı.

Turuncu saçları tek bir kalın dalga halinde sol omzunda dökülüyordu. Gözleri saf bir okyanus mavisini andırdı. Doruk'un gözleri dışında hiç kimsenin mavi gözlerini beğenmeyeceğimi düşünürdüm, kesinlikle yanılmıştım. Kadının iri, mavi gözleri kızıl kirpikleriyle çevrelenmiş muhteşem bir tabloydu. Dudakları hiç kimseye bu kadar yakışamayacak mat, kırmızı bir rujla gölgelenmişti.

Kraliçe Riva'nın bakışları bir an bile başkasına kaymadı. Beklediği Yıkıcıydı ama salona ilk girdiğimizden beri gülen gözleri Kumral'dan bir saniye dahi ayrılmadı. Bundan rahatsız mı olmuştum bilmiyorum ama kadını fazlasıyla kıskandığıma yemin edebilirdim. Güzellik, benim hiçbir zaman önem vermediğim kavram bu kadında öyle bir vücut bulmuştu ki tüm dünya yanında sönük kalırdı. Kumral'a haksızlık etmiştim belli ki. Hiçbir erkeğin bu kadına hayır diyebileceğine ihtimal vermiyordum.

"Fetih," dedi kendisi kadar kusursuz ama aksanlı bir sesle. "En değerlim..."

Pars, beni ve Zenan'ı eliyle durdurduğunda Kumral yürümeye devam etti. Sonunda aralarında bir adımlık mesafe kaldığında can çekişerek kadının kollarını Kumral'a kenetlemesini bekledim. Yanağımın içini dişlerken avuç içlerimin terlediğini fark ettim. Üzerimdeki incecik elbise ağırlık yapmıştı.

İçim içimi yerken sarılmalarını bekledim ya da birinin bir şey söylemesini ama öyle olmadı. Riva o son adımlarını da atıp Kumral'ı omzundan tuttu ve dudaklarını Kumral'ın koyu pembe aralanmış dudaklarına bastırdı. Pars'ın kafasını eğip güldüğünü duyduğuma emindim. Ama hiçbir tepki vermedim. Muhtemelen bakışlarımı çevirmem gerekiyordu, muhtemelen arkada duran birkaç kız gibi ellerimi önümde kenetleyip benim de başımı eğmem gerekiyordu ama yapmadım. Gözlerimi bir saniye bile şehvet dolu öpüşmeden ayırmadan bekledim. Saniyeler hızla ilerlerken Riva'nın elleri hasretle ve sanki bu benim der gibi Kumral'ı omuzlarından kendine çekti. Hadi ama, burada onlarca kişi var ve ben anlamsız bir şekilde rahatsız

hissediyorum. Rahatsız olmama neden olacak hiçbir şey yok. Muhtemelen bir an önce Pamir'le tanışmak istediğim için sabırsızlanıyordum. Başka bir anlamı olamazdı. Soğuklar ve onların aptalca arzuları... Bunlar bana uzaktı ve midemi bulandırıyordu.

"Pars?" dedi Riva, Kumral'dan ayırdığı dudaklarını neşeyle oynatarak.

Bakışlarıma karşılık veren Kumral'dan gözlerimi kaçırmak istedim ama o an için başka yöne kafamı çevirmek mümkün değildi. Bakışlarında herhangi bir şey aradım ama yoktu. Ne arıyordum ki? Pişmanlık mı, rahatsızlık mı? İğrenme. Kesinlikle bir iğrenme arıyordum ama donuk bakışları ifadesizce benim zavallı gözlerime kitlenmişti.

"Harikulade görünüyorsunuz efendim."

Pars bir adım öne çıkarak muzipçe bir reverans yaptı. Acaba benim de öyle bir şey yapmam gerekiyor muydu? Çünkü asla yapmazdım.

"Ve çok konuşulan, dillere destan Yıkıcı?"

Gözlerimi Kumral'dan ayırmamı sağlayan sözler bunlar olmuştu. Kaşlarımı çatarak Kraliçe Riva'ya döndüm ama onun bakışları hemen yanımda duran Zenan'a odaklanmıştı. Kızın gözleri irice açılmış olanları izliyor en az benim kadar anlam veremiyordu.

"Konuşmuyor," dedi Kumral araya girerek. "Pars biraz abartmış, beyin sarsıntısı filan geçiriyor olmalı." Soğukkanlılıkla bize doğru geldi, kadın ona şefkatli bir gülümseme bahşetti. Kumral'a sanki çocuğuymuş gibi bakıyordu ve bu oldukça hastalıklıydı.

"Bu kız birinci sınıf bir Avcı, değil mi? Hâlâ insani özellikler mi barındırıyor?"

Dalga geçer gibi Zenan'ın çenesinden tutup yüzüne bakmasını sağladı. Kız geri kaçacak gibi oldu ama çoktan iki tane koruma gelip onu sabit tutmuştu.

"Hayır," dedi Pars. "Eğitimlerini tamamlayamadı efendim. Akademide de pek sevilmiyor kız. Zaten bir süredir akrabasıyla birlikte akademi dışında yaşıyordu."

Evet, bir süre Dila ile birlikte akademi dışında yaşamıştım ama üzgünüm tatlım, birinci sınıf eğitimim tamamlanmasa da ben doğuştan birinci sınıf bir Avcıyım ve her geçen saniye insani özelliklerimi yitiriyorum.

"Ah," dedi Riva ellerini birbirine şaplatarak bir adım geri çıktı.

Çocuksu, manasız ve yapay bir neşesi vardı. Ama kesinlikle keskin bir güzelliği ve ürkütücülüğü de vardı. "Bunu duymuştum. Zavallı, aptal annesi gibi."

Çarpık bir şekilde güldü. Kan beynime çekiliyormuş gibi hissettim. Tamam, her şeye sessiz kalmak için direnebilirdim ama anneme hakaret edilmesi, o olmazdı.

Muhtemelen gerildiğimi anlayan Kumral "Riva," diye dikkati kendisine çekip bana bir uyarı sinyali gönderdi. Kadın zarif bir hareketle Kumral'a döndüğünde dişlerimi birbirine bastırdım. "Pars kıza kendi kanından verdi. Gücünü sınamak için. Oldukça fazla kaçmış. Bizim kanımız vücudunda olduğu zaman zayıf bir zihne girebiliyor ama onun dışında bir etkisi yok. Avcı olmayı bile kabul etmeyen bir işe yaramaz."

Sakince cümlesini tamamladı, alaycı bir ifade takınmıştı.

Buraya gelirken bunların hiçbirini tahmin etmemiştim. Ne olacağıyla ilgili bir fikrim yoktu ama anlaşılan sakin kalmak için kendimi zorlamam gerekecekti.

"Sen istemesen bu kız için on dakikamı bile harcamazdım."

Ne yapmaya çalıştığının farkındaydım. Dikkat çekmeden ve şüphe uyandırmadan Maya Efnan olayını kapatmak istiyordu ama izin verin de birazcık sinirleneyim. Gıyabımda epey atıp tutuluyordu.

"Biliyorum hayatım," dedi kadın yine büyük bir coşkuyla gülümseyerek.

Sabır, dedim içimden, sabır. Biraz daha sabret sadece Maya. Biraz sonra bitecek.

"Ama," dedi Riva, Zenan'ın dolaylı olarak benim bordo tişörtümün yakasından hızla çekip kızın dizleri üzerine çökmesine neden olarak.

"Üzerindeki kıyafette neden senin kokun var?"

Yüzü bu defa neşeden ve gülmekten uzaktı. Adeta korku saçıyordu. İşte bu hali, herkesin ondan neden korktuğunu açık bir şekilde gösteriyordu.

"Efendim," diye araya girdi Pars.

"Kıza işkence etmek zorunda kaldık ve kıyafetleri parçalandı. Benim hatam, Fetih'in kıyafetlerini çok sık kullanıyorum. Bildiğiniz üzere bu bölgede yaşamıyorum ben."

Pars'ın açıklaması oldukça makuldü. Gerçekten yalan söylerne konusunda uzmanlaşmışlardı.

"Başka ne olabilir ki?" diye gözlerini devirdi Kumral.

Fetih gerçekten kraliçe için önemli bir isimdi, belki bunun üzerine kafa yormalıydım ama aklımı kurcalayan tek şey neden benim tişörtümde Kumral'ın kokusu olduğuydu.

"Başka ne olabilir ki?" diye tekrar etti kraliçe gözlerini Kumral'dan ayırmadan.

"O baloda bu ucuz kızla dans ettiğin için bazı söylentiler oldu."

Hadi ama, Kraliçe bana ucuz mu demişti? Ve Kraliçe Riva söylentileri mi kafasına takıyordu? Herkes senin kocanı aldattığını konuşurken sorun yoktu ama değil mi? Konuşsana Kumral, diye içimden dalga geçerken ben de cevabını bekledim.

"Riva, o baloda onunla dans ettim çünkü." Kumral'ın gözleri çok kısa bir süre için bana kayıp yeniden kraliçeyi buldu. "Çünkü Ayaz'ı rahatsız etmek istedim. Kız Ayaz'ın korumasında, biliyorsun. Onda başka ilgimi çeken ne olabilir?"

Son cümleyi yine yüzünü abartılı bir şekilde asarak söylemişti. Sanki konuşulanlar çok saçmaydı ve çok sıkılıyordu. Evet, kusursuz davranıyorlardı ama o baloda gerçekten, sadece benimle Ayaz'ı sinirlendirmek için mi dans etmişti?

"Böyle bir güzelliği ziyan etmeyeceğimi..."

Bana kurduğu cümleyi dün gibi hatırlarken yüzümün düşmesine engel olamadım. Bu gerçekten acıtmıştı. Tamam, her şey kurmaca olabilirdi ama hissettirdiklerine engel olamıyordunuz.

"Ve sen," dedi nihayet beni fark ettiğinde.

Olduğum yerde yutkunarak bakışlarına karşılık verdim. Bana ne Kumral'a baktığı gibi hayranlıkla ne de Pars'a baktığı gibi neşeyle bakıyordu. Kumral'da görmeye alışık olduğum düz, sönük ve donmuş bakışlarla karşı karşıyaydım. Aynı anda Pars'ın telefonuna mesaj geldiğini gösteren bir melodi yankı yaparak hepimizin kulağına ulaştı. Riva sese döndüğünde Pars'a kaşlarını kaldırmış bir biçimde bakıyordu. Muhtemelen mesaj Peri'den geliyordu ve önemliydi.

"Beni affedin," dedi Pars cebindeki telefonu çıkarıp birkaç saniye ekranda oyalandı. Bakışlarından bir şey yakalamaya çalıştım ama ifadesi sabit kaldı. "Önemsiz."

Telefonu cebine tıktı.

Riva çok üstüne durmadan yeniden bakışlarını bana çevirdi.

"Adın ne?"

Sesindeki neşe yerini keskin bir soğuğa bıraktığında olduğum yerde kaldım. Bunu hiç düşünmemiştik. Tanrım, bu ayrıntıyı nasıl kaçırmıştık? Gözlerim irileşti, Pars'a baktım. Bana yardım etmesi için yalvaran bakışlarımı ona sunduğumda aklıma Maya dışında hiçbir isim gelmiyordu ve benim şu an olmamam gereken tek kişi Maya'ydı.

"Esmer," dedi aşina olduğum Kumral'ın hafif alay kırıntılı sesi.

Gözlerimi ona çevirdiğimde dudağının kenarında yarım bir gülümseme gördüm. Buraya geldiğimizden beri ilk defa gülümsüyordu. Kraliçe bana hiç de etkilenmemiş bir şekilde bakarken parmaklarımda bir hareketlik hissettim. Hemen arkasında ellerime kenetlenen Pars'ın soğuk parmaklarını.

"Benim kız arkadaşım."

Kumral'ın yüzündeki gülümseme soldu. Göz alıcı aydınlatmaların altında, kraliçe doğrudan gözlerimin içine bakarken yutkunmaktan başka bir şey yapamadım. Elim Pars'ın elini ne tutuyor ne de bırakıyordu.

Dudaklarımı -mümkünmüş gibi- daha çok birbirine bastırdım. Konuşmamam herkes için daha hayırlıydı, ağzımı açtığım an hepimizin ipini çekmiş olurdum.

"Ah!" dedi Riva olduğu yerde yüz seksen derece dönüp Kumral'ın yanına doğru ilerledi.

Kıvrak hareketleri bir yılanı andırıyordu. Gözlerindeki parlak mavilik her an avının üzerine saldıracak gibi tetikteydi.

"Ben de birkaç yerde seninle görülen kızı merak etmeye başlamıştım."

Ellerini aşağıda birbirine kenetleyip, başının hafifçe yana eğerek Kumral'a bakmaya devam etti. "Pars'ın yeni oyuncağıymış."

Kraliçe tarafından gıyabıma edilen, hem de Maya Efnan kimliğime değil, oynadığımız bu saçma oyundaki, kim olduğunu dahi bilmediğim, kişiliğime doğrudan hakaret ediyordu. Gitgide sinir bedenimi ele geçirirken Pars elimi biraz daha sıktı. Nefes alışımı, kalp ritimlerimi ve hatta kan akışımı bile duyabiliyor olmaları her şeyi daha da zora sokuyordu.

Sakin ol Maya, biraz sonra bitecek. Her şey biraz sonra bitecek.

Hiçbir zaman bitmeyecek.

"Artık şu işi bitirelim."

Çenesiyle Zenan'ı işaret etti Kumral.

Olanlar hakkında tek bir kelime dahi etmiyordu. Kraliçenin takıntısı sandığımdan daha öteydi. Kadın gerçekten Kumral'la kafayı bozmuş gibi davranıyordu. Ya da hepsini esir almış 'sen benimsin' egosu bütün dünyayla aralarına perde çekiyordu.

"O konu," dedi kraliçe sakince. "Onu biraz daha bekleteceğim. İzlemek, konuşmak istiyorum. Herkesin dilindeki bu kızın başka bir numarası olmalı."

Bu işi ne kadar kurcalarsa o kadar risk altındaydık. Ortadaki en büyük gerçek, Zenan'dan bir Yıkıcı olmayacağıydı. Çünkü ben işkence de görsem korkudan titresem de konuşamayacak hale de gelsem kraliçenin karşısında iki büklüm durmazdım. Son bir çareyle, son bir hamleyle, kalan son gücümle nefes aldığım sürece savaşmaya, meydan okumaya devam ederdim. Bu âna dek ne olduğunu anlayamadığım, asla kabul etmediğim kişiliğimi şu noktada anlayabilmiştim. Ben gerçek bir Yıkıcıydım ve karşıma çıkacak herkese meydan okuyabilecek kadar da ahmaktım.

Ama bir şey oldu. Onu nereden bulduğunu, hepimizin gözü önündeyken o bıçağı nasıl cebine sakladığını bilmiyordum. Her şey çok hızlı gelişti. Zenan sonucunun nasıl olacağını herkes kadar bilmesine rağmen cebine gizlediği bıçakla Riva'nın üzerine yürümeye kalktı. Ölüme yürüyordu ve farkındaydı. Gözlerimin sızladığını hissettim, kandırıldığımı hissettim. Kusursuz bir planın daha parçası olduğumu. Elbette etrafta onlarca koruma, Avcı ve hatta insan vardı. Kraliçenin emrinde yüzlerce kişi vardı. Ve o yüzlerce kişinin her biri parmak uçlarına kadar bu kadından korkuyor, gözlerine bakmaya cesaret edemiyordu. Buna rağmen o bıçağı titreyen çelimsiz bileğiyle ona doğru kaldırmıştı.

"Savaşçı ve aptal olduğunu duymuştum," dedi Riva keskin bir gülüşle. "Ama bu kadar aptal olmanı beklemiyordum."

Harekete geçen korumalara rağmen Zenan'ın yanına ulaşan ilk kişi Kumral olmuştu. Riske atmıyordu, şansa bırakmıyordu. Sebebini yaratmıştı, bunu yapması için Zenan'ı nasıl ikna ettiği hakkında

hiçbir fikrim yoktu. Bıçağı tek bir bilek hareketiyle Zenan'ın şah damarına saplamış ve en az benim kadar herkesin nutku tutulmuştu. O kadar beklenmedik ve hızlıydı ki başımı çevirecek bir saniye için her şeyimi verirdim. Kızın çelimsiz, ufak bedeni Kumral'ın pençeleri arasında çırpınıyordu ama hiçbir şansı yoktu. Elindeki bıçağa bulaşan kanı alay eder gibi dudaklarında gezdirirken karamel rengi gözleri açık bir sarı renge büründü, irkilerek bir adım geri attım. Aynı anda Pars beni kendine doğru çekip başımı göğsüne sakladı.

Saç diplerime kadar korkunun varlığını hissettiğim o an, kasılan bedenimi hoyrat bir titreme aldı. Kurtulmaya ve hatta bağırmaya bile vakti olmayan kızın, bütün kanı bedeninden çekilirken kendini savunmadan katilinin kollarına bırakmıştı. Tırnaklarımı Pars'ın omuzlarına bastırıp bu ânın bir an önce bitmesini diledim. Fetih Yargıcı bir kez daha gözlerimin önünde, bir an bile düşünmeden bir cana kıyarken... Ben bir kez daha hiçbir şey yapmadan onu izlemiştim. Büyükannem, Dila ve şimdi de Zenan. Benim yüzümden bir kişiyi daha gözünü kırpmadan öldürmüştü. Tek bir an bile tereddüt etmeden. Bir saniye dahi düşünmeden.

Olduğum yerde doğrulup hazırlıksız bir şekilde onunla göz göze geldim. Her zaman için kusursuz bulduğum yüzü, bir katilinki kadar soğuktu. Kahvenin en sıcak tonu olduğunu düşündüğüm gözleri, bir yılanın gözleri gibi sararmış tedavisi imkânsız bir zehir saçıyordu. Ve dudakları... Hiçbir suçu olmayan birinin daha kanının bulaştığı dudakları da en az elleri kadar kirliydi.

Bir yozlaşmış?

Ruhu kirlenmiş ve artık kurtulması imkânsız bu adam için hiçbir şans olmadığını düşündüm. Ona güvenmek aptallıktı, ona inanmak, ona sığınmak... Tüm bunlar aptallıktı. Ve ben aptallığın sınırlarını aşıp bir katile sarılarak huzurla uyumuştum. Gözünü kırpmadan insanları öldürdüğü elleriyle bana dokunmasına izin vermiştim. Fetih Yargıcı, kana susamış bir katildi. Onun için ufukta daha iyi bir hayat yoktu. Onun benim hayatımda hiçbir yeri yoktu ve asla olmayacaktı da. Yozlaşmış...

"Fetih!"

Kraliçenin sesiyle birbirine kenetlenen gözlerimizi kaçıran taraf ben oldum. "Ne yapıyorsun?" diye haykırdı.

Ve işte bu da onun sonuydu. Mavi gözleri şimdi bir yılan gibi değil, tamamıyla kraliçe gibi bakıyor ve her bir tonuyla ölüm saçıyordu.

"Yapman gerekeni." Kayıtsız görünmeyi nasıl başardığını bilmiyordum.

Kimse başka bir şey söylemedi. Kraliçe ona ölüm saçan mavilikleriyle bakmaya devam ederken, ben birkaç adım daha geri çıkıp Pars'ın ardına gizlendim. Zenan'ın yere düşmüş, zemini kanıyla boyayan cesedini görmemek adına bir kez daha saklandım. İşte dedim içimden, sen hayattasın. Sen bir kez daha hayattasın Maya Efnan. Ardında bıraktığın bu üçüncü masum bedenle, sen bir kez daha nefes alıyorsun.

16. BÖLÜM

MASUMİYETİN KALBİ

Aldığım nefesler öyle emanet gelmişti ki, her biri boğazımda düğüm olmuş gibi hissettim. Birinin beni bu ıstıraptan kurtarmasını diledim. Bütün bunların bitmesi için her şeyden vazgeçmeye hazırdım. Ve işte tam o an anladım Kumral'ın bana Pamir'i neden söylediğini. Yaptığı onca şeyden sonra, bana ettiği onca kötülükten, hakaretten sonra bana neden tutunacak bir neden verdiğini anlamıştım. Düşündüğü tek şey bir kez daha kendisiydi. Kendinden ve güçten başka hiçbir şey düşünmüyordu. Bana bütün gerçekleri tam da kraliçenin karşısına çıkmadan önce söylemesi rastlantı değildi. Bir noktada her şeyden, ondan, kendimden, yaşamaktan vazgeçeceğimi biliyordu. Bu yüzden bana uğruna ölmekten çok, uğruna yaşamam gereken bir neden vermişti. Ve ben onun karşısında bir kez daha yenilirken hayatım boyunca yaptığım en iyi şeyin, o gece, o garda, o trenin o vagonunda Fetih Yargıcı'ya ihanet etmek uğruna, onu geride bırakmak olduğuna karar vermiştim.

Bir kez daha onu geride bırakmak için atan kalbime sakin olmasını söyledim. Bu işin sonunda beni bırakacağını söylemişti. Riva'dan kurtulur kurtulmaz yapacağım ilk şey Kumral'dan da kurtulmak olacaktı. Bütün hücrelerim atağa kalkmış ona nefret saçarken bir kez daha kırılan hayallerimin yarasını sardım. Ruhumun aldığı darbeler, beni içine hapsettikleri karanlık kadar acıydı. Fetih Yargıcı ve Maya Efnan siyahın, bahşedilen karanlığın en acı tonuydu. Dayan dedim, herkes bir tekme daha atsın ama sen dayan. Sen ölmeyeceksin ama onlar yorulacak. Sadece dayan.

Pars beni kolumdan tutup yönlendirmeye başladığında gözlerim hiçbir şeyi görmüyordu. Etrafta olan biteni seçemez haldeydim. Muhtemelen kraliçe bir şeyler söyleyip ne yapacağımızla ilgili emirler vermişti ama o bile umurumda değildi. Benim şu saatten sonra Pamir'den başka hiçbir şey umurumda değildi. Bir yolunu bulabilsem

Riva'yı öldürmeden babamın ve Kumral'ın istediği şeyi yapmadan kaçıp giderdim buradan. Ama aptal da değildim. Buradan, her metrekaresinin gözetim altında olduğu bu kaleden çıkmamın tek yolunun Riva'yı öldürmek olduğunu biliyordum.

"Bu taraftan."

Önümüzde bize eşlik eden kızı takip ederken içim acımıştı. Neden bu kadar canımın yandığını, bu denli ağlamak istememin sebebini anlamamıştım ya olsun. Bir kez daha olsun. Çünkü ben kendi gözyaşlarımda boğulmadan durmayacaktı bu savaş. Bitmeyecekti.

"Küçükhanım içeride. Kraliçe size daha sonra katılacak."

Kız, arkasındaki iki adamı kapının önünde bırakarak geldiği yönden gitti. İri yapılı adamlardan sarışın ve yüzünde yara izi olan bizim için kapıyı açtığında Pars beni nazikçe içeriye itti. Hareket etme özelliğimi kaybetmiştim. Nereye olduğunu bilmeden akıntıda yönünü kaybetmiş gibi sürükleniyordum. Kapıyı arkamızdan kapatıp oldukça büyük odada yabancı bir yüz aradım.

"Pamir odasına kimseyi kabul etmez. Yalnızız." diye açıkladı Pars bakışlarımı takip ederek.

Odada bir kapı daha vardı ve muhtemelen Pamir oradaydı. Odanın genişliği üç salonun toplamı kadar büyüktü. Dizayn konusunda kimsenin hakkını yiyemezdiniz. Oda küçük bir çocuk için özenle hazırlanmıştı. Tam ortada geniş, üzerinde beyaz tüllerin olduğu bir yatak duruyordu. Yatağın üzerinde birkaç tane rastgele duran peluş oyuncak vardı. Duvarlar beyaza yakın, açık bir şeker pembesine boyanmış, üstünü de onlarca renkli harf süslemişti. Duvarın bir bölümünü kaplayan büyük bir kitaplık görünce gülümsedim. Okumayı seviyordu. Kitaplık yüksek tavana kadar uzanıyordu ancak, mavi bir sürgülü merdiven ortada bir yerde bırakılmıştı. Tek başına o kadar yükseğe tırmanması güvenli miydi? Yerde duran rastgele oyun konsolları, birkaç boya kalemi, renkli toplar zeminde dağılmış görünüyordu.

"Konuşmak ister misin?"

Ben daha Pars'a dönmeden odanın bir ucundaki kapı açıldı ve elbiseli küçük bir beden ağır hareketlerle dışarıya doğru süzüldü. Yönü bize dönük değildi, bedeni kapının koluna zor yetişiyordu. Elbisesinin altında ki bronz teni benimkinin aynısıydı. Ellerimi dudaklarıma

bastırıp yaşadığım her şeyi unutmuş gibi Pars'ı yok saydım. Belinden aşağıya uzanan dalgalı, sarı saçlarını elinin tersiyle omzunun arkasına savurdu. Bu, o kadar sevimli bir manzaraydı ki topuklu ayakkabılarımın üzerinde koşup ona sarılmak istedim.

Bedeni yavaşça bize döndüğünde bakışları ilk önce Pars'ı buldu. Kumral gibi Pars da onu daha önceden tanıyordu. Benim dışımda herkes, kardeşimi tanıyordu. İri iri açılan siyah gözlerinin etrafını koyu kirpikleri çevrelemişti. Gözleri o kadar bana benziyordu ki bir an için onun da bu dünyaya, Soğuklar'ın uğruna harcandığını düşününce sinirlendim. Küçük adımları hızlanırken ayağındaki kırmızı ayakkabıları zeminle zor buluşuyordu. Ben bu kadar coşkuyla Pars'a koştuğunu sanırken o benim tam bir adım önümde durdu.

Güzel, küçük yüzünü kaldırıp gülümseyerek bana baktığında dudaklarını bir kez daha yalayıp "Abla?" diye seslendi.

Duyduğum kelimeyle birlikte bakışlarım Pars'a döndü. Yüzündeki geniş gülümsemeden bir şeyler döndüğünü anlamıştım ancak ne olduğunu idrak etmem zaman aldı. Pars ağır hareketlerle başını salladığında aklımı kaçıracak gibi hissettim. Bir dizimi kırıp, Pamir'le aynı hizaya gelene kadar eğildim.

"Beni tanıyor musun?"

Dudaklarımdan sökülen kelimeler onun gülümsemesini daha da büyütmüştü. Pars gibi başını sallayıp "Sen Maya'sın," dedi. "Ben de senin kardeşinim. Sonunda geldin."

Sesi sakin bir heyecanla çıkıyordu, hiç şikâyetçi görünmüyordu. Sanki ona söylenen neyse yapmıştı ve sabırla onu almaya gelmemi beklemişti.

Çok fazla düşünmedim, tereddüt etmeden ona uzanarak kendime doğru çektim. Bütün bedeniyle kollarımın arasına kenetlediğim bu küçük kızı bir daha asla ama asla bırakmayacağıma dair yemin ettim. Ne olursa olsun, ucunda ölüm bile olsa onu bırakmayacak, en kısa zamanda onu bu karanlıktan çıkaracaktım.

Ensemde birleşen ufak ellerinin soğukluğu içimi ürpertirken, gözlerimden birkaç damla yaş süzüldü. Onu hiç bırakmamak, deli gibi bağırmak istiyordum. Bilmiyordum, demek istedim.

Yemin ederim bilmiyordum. Senin hayatta olduğunu, var olduğunu bile bilmiyordum. Bilseydim eğer, senin için her şeyi yapardım. Herkesle

savaşırdım. Ben senin için, çekinmeden boynuma kenetlenen bu küçük ellerin için düşünmeden herkesi öldürürdüm. Ama sana bunu yapmalarına izin vermezdim. Senden hayatını almalarına, ruhunu kirletmeye çalışmalarına izin vermezdim. Benim gibi bir karanlığın içinde tutsak olmana, sevgiden yoksun yıllar yaşamana, tanımadığın onlarca insana sığınmana, ne olduğunu bile anlamadan katlanmaya çalışmana, bu kadar mücadele etmek zorunda kalmana izin vermezdim. Senden çocukluğunu almalarına izin vermezdim, yemin ederim izin vermezdim.

"Geldim..." diye mırıldandım ellerim saçlarında dolaşırken. "Ve bir daha seni bırakmayacağım."

Bedenini yavaşça kollarımın içinden çekerken gülümsedi.

"Bana söz veriyor musun?"

Bir aynaya bakıyormuş gibi hissettim o anda. Karşımda gördüğüm küçük kızın benim bir yansımamdan ibaret olduğunu, hatta gördüklerimin bir hayal olduğunu... Savunmasız, mahzun bu ürkek küçük kız birine sığınırken bir aynaya bakıyor gibi hissettim.

"Söz veriyorum," dedim elimle yanağına dokunup. "Seni asla bırakmayacağım."

"Bana da sarılmayacak mısın prenses?"

Duyduğum ses kaşlarımı çatmama neden olmuştu. Omzumun üzerinden kapıya doğru baktığımda gülümseyen gözlerle Pamir'e bakan Kumral'ı gördüm. Geldiğini duymamıştım, ne kadar süredir buradaydı bilmiyordum. Bildiğim tek şey onun kanlı elleriyle kardeşime dokunmasını istemediğimdi. Dizimden destek alarak ayağa kalktığımda ona doğru bir hamle yapmak üzere olan Pamir'i durdurdum. Omuzlarından tutup kendime doğru çektiğimde Kumral'ın bakışları beni buldu. Pamir hareketime itiraz etmedi ama sorgular gibi başını kaldırıp bana baktı. Zoraki bir gülümsemeyle, "Seni bırakmayacağımı söylemiştim," dedim ve ikna olması için içimden dua ettim. Topukların üzerinde durmak bile zorken bir de Kumral'ın inadıyla uğraşmak işime gelmiyordu.

"Ama Fetih'e sarılıp hemen geri koşacağım sana." diye açıklama yapan gözlerine bakıp başka ne söyleyebileceğimi düşünüyordum. "Ona teşekkür etmem gerekiyor hem."

Pamir konuşmaya devam ederken gözlerim öfkeyle Kumral'a kaydı. Ellerimi yavaşça ve kesinlikle istemeyerek onun omuzlarından

çektiğimde küçük adımlarının el verdiği ölçüde koşup onun için eğilen Kumral'a sarıldı. Fetih Yargıcı'nın gözleri bu süre içinde bir saniye bile benim bakışlarımdan ayrılmadı. Bu defa ben de gözlerimi kaçırmamaya kararlıydım.

"Söylediğin gibi bana onu getirdiğin için teşekkür ederim. Sen benim kahramanımsın."

Pamir kucağında konuştuğunda Kumral gülümseyerek, sıcacık bakışlarıyla onu dinliyordu. Saniyeler içinde nasıl bu kadar değişken olabildiğine artık şaşırmıyordum. Yalancı ve sahtekâr olmanın kitabını yazmıştı Fetih Yargıcı. Kim bilir Pamir'e neler söylemişti, kim bilir ondan ne çıkarı vardı.

"Sana söz verdiğim gibi. Sözümü her zaman tutarım."

Pamir'e konuşuyor ama bana söylüyordu sanki. Tam ağzımı açıp artık Pamir'i geri alacaktım ki bir gürültüyle kapı iki yanından açıldı ve Kraliçe Riva eşikte gözüktü. Hemen arkasında duran ikisi de sarışın olan kızlar, yine başlarını öne eğmiş şekilde onu takip ettiler. İkisinin de Soğuklar'dan olduğunu hissediyordum. Ama Riva o kadar güçlü bir enerji saçıyordu ki diğerleri arasında çerez gibi kalıyordu.

Topuk seslerinin zeminde yarattığı sesten keyif alıyor gibi, her adımını vurgulayarak Kumral ve Pamir'in yanına kadar gitti. İçimi Pamir'in bir pot kırması konusunda bir endişe dalgası sarsa da Kumral'ın böyle bir risk almayacağını biliyordum. Kendini atmazdı o bok çukuruna. Ancak başkalarını yuvarlamayı bilirdi.

"Küçük kızım uyanmış mı?"

Kollarını Pamir'e doğru uzattı ama benim akıllı kardeşim kollarını daha da kötüsüne, Kumral'a sarıp kraliçeye gitmeyi reddetti. Eh, kötünün iyisiydi. Aferin ona. Gülümsememi bastırmak zorunda kalmıştım çünkü Riva bundan pek memnun olmamıştı. Ama bunu belli etmemek adına gülümsemesini korudu.

"Anlaşılan seni burada herkes özlemiş Fetih." diye yine aksanlı bir şekilde konuşurken öfke hafif hafif bedenime ulaşmaya başlamıştı.

Daha bir kere sarılabildiğim kardeşimi bırakıp herkes defolup gitse harika olmaz mıydı? Pamir'in bunca zaman bunun içinde olması canımı en derinden yakmıştı. Bu bütün kurtların arasına yavru bir kuzu salmaktan farksızdı.

"Ben hâlâ, en çok seni seviyorum prenses."

Kumral'ın bu kelimeyi daha önce bana da kullandığını hatırladığımda gerildim. Tanışmamızın ilk zamanları, büyülü balo gecesi... Hayır Maya, bu defa Pamir'e konuşup Pamir'e söylüyordu.

"Adın neydi?"

Pamir küçük parmaklarıyla Kumral'ın saçlarıyla oynarken, o da hiçbir şey söylemeden gülerek onunla ilgileniyordu. Daha önce kimseye böyle güldüğünü görmediğim Fetih Yargıcı küçük bir kız karşısında gardını indiriyordu.

"Sana söylüyorum!"

Olduğum yerde sıçramamak için kendimle savaşmak zorunda kalmıştım. Kraliçe Riva'nın gözleri üzerimdeydi, derin bir nefes aldım. Ne sormuştu... adım. Adım neydi? Maya. Hayır o değil.

"Esmer, efendim. Ona böyle söylüyoruz. Kimliğinden kolay kurtulması için."

Pars beni kurtaracak hamleyi yaptığında minnettar bir şekilde ona gülümsemeye çalıştım. Ama çenem felç geçirmiş gibi ne sesim çıkıyor ne hareket edebiliyordum.

"Ona ayrıntılardan bahsettiğini umuyorum Pars, kızım konusunda ne kadar hassas olduğumu biliyorsun."

Yumruk yaptığım ellerimi, inci gibi dizilmiş dişlerine geçirmemek için gerçekten direndim. Kendimle verdiğim en büyük mücadelelerden birini yine Kumral'ın sesi kazanmıştı. Nerede, nasıl hissettiğimi, ne tepki vereceğimi o kadar iyi biliyordu ki bundan nefret ettim. Kızıymış, geri zekâlı, şizofren kadın.

"Pamir'in benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun Riva, elbette kıza bütün ayrıntıları anlattım ve en ufak sorunda canına kendi ellerimle son vereceğimden bahsettim."

Gözlerim Fetih'e bakmayı reddederken birbirine kenetlenmiş ellerimi izledim. Bunları Pamir'in yanında konuşmak zorunda mıydık?

"Onu sevdim," dedi Pamir düşüncelerimi duymuş gibi.

Bakışlarım aniden ona dönünce kraliçenin hayretle kalkmış kaşlarını da görmüş oldum.

"Saçları güzel ve Pars onun şarkı söyleyebildiğini anlattı bana."

Evet, sadece yedi yaşında görünen ve muhtemelen sevgi yoksunu küçük bir kızın bu kadar büyük bir olgunluk göstereceği aklımın

ucundan geçmezdi. Onu dondurdukları zaman zihin gelişimi nasıl etkileniyordu acaba? Bunu en kısa zamanda araştırmayı aklıma not ettim. Onu iyileştirmenin bir yolunu bulacaktım.

"Kızım bana çok düşkündür. Bütün bakıcılarından çabuk sıkılır. Onun çok özel bir çocuk olduğunu unutma."

Riva benimle konuşurken o kadar katı bir ifade takınıyordu ki Bavan Armi'nin soğukluğunu özlüyordum. Kesinlikle babamın tahtını hak eden kişi ben değil, buzlar kraliçesi ablam Armoni'ydi. Pamir'in babama değil de anneme benziyor oluşu içime su serpmişti. Bir hayal kırıklığı daha yaşamaya mecalim kalmamıştı.

"Elbette," diye cevap verdim bekleyen ve deli gibi alev saçan kraliçeye.

Geldiğimden beri onunla ilk defa konuşuyordum. Ona söylemek istediğim her şeyi yutmak zorunda olmak canımı sıksa da Pamir'in bakışları, gülümsemesi... Evet, tüm bunlara değecek bir nedenim vardı artık. Konuşmak için, bağırıp çağırmak için birkaç dakika daha sabretmem gerekiyordu.

17. BÖLÜM

ÖFKE FIRTINASI

Hizmetli kızlardan biri Pars'ı ve beni ikimizin kalacağı odaya doğru yönlendirirken yolu aklımda tutmaya çalıştım. Pamir'in odasından çıktığımızdan beri iki koridor geçip üç tane merdiven çıkmıştık. Her yer beyaz kaliteli mermerden yapılmıştı. Ne duvarlarda bir tablo vardı ne de yerde herhangi bir şey. Çıplak mermerler en az onlar kadar soğuk görünüyordu. Karanlık bir koridordan geçerken Riva'nın bitkileri de sevdiğini anlamış oldum. Özellikle iklimsel olanları... Adını bilmediğim onlarca çiçek, onlarca asma binanın içini sarmalamıştı. Her köşede başka bir renk bitki görmek kaçınılmazdı. Burayı kesinlikle sevmemiştim.

Topuklarımın zeminde yarattığı hareketlilik olmasa sessizlik sağır edici olabilirdi. Rahatsız edici, ürkütücü bir sessizlik hâkimdi her yerde. Biri fısıldasa muhtemelen yankı yapardı. Koridorun başındaki adamlar bir heykel kadar kusursuz bir biçimde duruyor, neredeyse gözlerini kırpmıyorlardı. Geldiğimiz andan itibaren gördüğüm herkes dilini yutmuş kadar sessizdi. Korumalar dışında hizmet eden tüm kızların başı hep öne eğikti. Sanki Riva'nın gözlerine bakan taş kesiliyormuş gibi davranıyorlardı. Bu kadın hakkında bilmediğim onlarca şey olduğundan emindim. Bunları kurcalamam gerektiğini de biliyor ama bir o kadar istemiyordum.

Kız bizim için bir kapıyı açıp hiçbir şey söylemeden ters istikamete doğru yürümeye başladı. Adımları o kadar hızlıydı ki neredeyse bir şeyden kaçtığını düşünecektim. Neredeyse beni tanıdığını...

"Teşekkürler!" diye kinayeyle seslendim arkasından.

Pars kolumdan tutup beni içeri doğru çekiştirdi. Kraliçe bize pek mütevazı davranmamıştı. Odada bir tane ve neredeyse tek kişilik denebilecek yatak gözüme çarptığında kaşlarımı çattım.

Pencerenin çaprazında duran içki dolabını karıştırırken, kristal bir şişe çıkarıp bardak almaya gerek duymadan şişeyi kafasına dikti.

Şişeyi yeniden dolabın üstüne bırakıp perdeleri kapatmaya yöneldiğinde önce ona kızacaktım, sonra bıraktığı şişeyi alıp ben de kafama diktim. Hareketime gülse de başka bir şey söylemedi. İmasını görmezden gelip yatağa oturdum. Ellerim kucağıma düşmüş ve sonunda rahat bir nefes alabilmiştim.

"Pamir nasıl oluyor da beni tanıyor?" diye sorduğumda dudaklarına bir sigara sıkıştırdı.

Paketi bana uzattığında başımı olumsuz anlamda salladım.

"Fetih ona mutlu olması için bir sebep verdi zamanında. Bir de şu meşhur sözlerinden tabii."

Pars koltuğa gelişigüzel yayılıp karşısındaki diğer koltuğa ayaklarını uzattı.

Bu da ne demekti? Zamanında, ne kadar zaman önce? Pamir'den ne istiyor olabilirdi ki? Sadece mutlu olması onun umurunda olmazdı. Benden buna inanmamı bekliyorsa, yanılıyordu. Benim ağzım yine açık kalırken kapı açıldı. Kumral bir hışımla içeri girip etrafı, bizi inceledikten sonra Pars'ın yanına gitti. Pars'ın koltuğun üzerindeki ayaklarını hiç de nazik olmayan bir şekilde itip koltuğa yerleşti. Dirseklerini dizlerine dayayarak Pars'a doğru eğildi, "Şimdi bana ne haltlar çevirdiğini anlat."

Pars gözlerini devirerek olduğu yerde doğrulurken sadece izledim. Açıkçası ben de merak ediyordum.

"Peri bir mesaj göndermiş. Birkaç kişi Maya ve seni yan yana görmüş. Şu kadın kimdi? Kraliçenin yardımcısı olan ateşli hatun?"

Pars ismi hatırlamaya çalışırken sigaradan büyük bir duman çekti. Elinde hâlâ viski şişesi sabit bir biçimde duruyordu. Öyle komik görünüyordu ki acınacak halde olmasak kahkaha atabilirdim.

"O, metresini kraliçeye Pamir'in dadısı olarak götüreceğinle ilgili söylentiler yaymış. Benim de aklıma başka bir şey gelmedi işte."

Pars şişeyi kafasına dikerken hiddetle ayaklandım.

"Metres mi? Film mi çeviriyoruz burada. Hah! Metresmiş."

Olduğum yerde volta atarken saçlarımı çekiştirmek istedim. "Kocası hayattayken başkasıyla kırıştıran kendisi değil gibi."

Yine o aşırı hızlı hareketlerinden birini yapıp elini ağzıma bastırdığında, Kumral'ı itmeye çalıştım.

"Pars, dışarı çık," dedi.

Kaşlarımı çatıp konuşmaya çalıştım ama boşunaydı, eli bir milim dahi kıpırdamadan dudaklarımın üzerinde duruyordu. Gözlerim itiraz etmesi için Pars'a kaydı ama hiç karışmamayı tercih edip elindeki şişeyle birlikte odadan çıktı. Yersiz bir şekilde hızlanan kalp atışlarımı görmezden geldim. Öfkeliydim ve öfke iyi bir şey değildi. Özellikle karşımda Kumral varken öfke hiçbir zaman işime yaramamıştı. Sevgiyle yatışan birini öfkeyle sadece daha çok delirtiyordunuz.

"Bana şunu söyle," dedi iyice yaklaşarak.

Elini hâlâ çekmemişti ve ben de itmeyi bırakmıştım sonunda. "Aptal mısın?"

Sorusuyla birlikte kaşlarım iyice çatılırken hiçbir şey yapmadan bekledim. İstesem ona bir tekme atabilirdim ya da kaburgasına doğru sağlam bir yumruk... Ama sadece bekledim.

"Zenan'ı öldürerek kendimi nasıl bir riske attığımı anlamayacak kadar aptal mısın?"

Sorduğu soruyla rengim attı. Kan avuç içime doğru hücum ederken beklemeye devam ettim. Kendini riske atmak? Fetih Yargıcı hiçbir zaman kendini riske atmazdı.

"Ne sanıyorsun Maya, bana onu söyle. Ne sanıyorsun?"

Elini yavaşça dudaklarımın üzerinden çektiğinde bir eksiklik hissettim. Onda en nefret ettiğim şey buydu. Tüm soğukluğuna rağmen üzerimde bıraktığı sıcak etki.

"Çıkarcı, kana susamış, kendinden başka hiç kimseyi düşünmeyen bir katil olduğunu." dedim bir solukta.

Çekinmeden gözlerine bakıyordum, bu defa o bekledi. Neyi bekliyordu bilmiyorum ama sadece bekledi. Nefesimin yüzüne çarptığını hissedecek kadar yakınımda duruyordu. Korktuğum bu yakınlıktan uzaklaşacak kadar güçlü hissedemedim kendimi o anda. Olduğum yere çivilenmiş gibi duruyordum ve ayaklarım bir adım geri atamıyorsa bunu sözlerim yapabilirdi. Kısılan gözlerinde birkaç saniye için hayal kırıklığı görsem de bu, çok kısa sürdü. Kendini toparlaması o kadar aniydi ki belki de ben gördüğümü sanmıştım. Hayal kırıklığına uğrayacağı bir durum yoktu. Onun hakkındaki düşüncelerimin hiçbir önemi yoktu. Önemli olan sadece o ve onun düşünceleriydi.

Çenesinin kasıldığını görebiliyordum; o da en az benim kadar kendiyle bir savaş içindeydi ve Fetih Yargıcı kendiyle girdiği savaşlarda

zorluk çekiyordu. Karşımda bocalamasını izlerken nefes almaya çalıştım. Ama içime çektiğim her solukta kokusu başımı döndürücü bir etkiyle içime doluyordu. Ruhumun derinliklerine işleyen kokusunu yok saymaya çalışsam da boştu. İliklerime kadar hissedebiliyordum onu ve iliklerime kadar hissetmeye devam etmek istiyordum. Düşüncelerim beni daha da öfkelendirince yeniden konuştum.

"Bir kez daha gösterdin yüzünü. Bir kez daha gözünü kırpmadan herkesi öldürebileceğini kanıtladın. Nefret ediyorum senden. İğreniyorum."

Peki neden kendimde geri çekilecek o gücü hissedemiyorum?

"Güzel," dedi zorlukla konuşurken.

"O halde sorun çıkarmayı bırak. Riva'dan ne kadar çabuk kurtulursan benden de o kadar çabuk kurtulursun."

Meydan okuyan bakışlarının yerini buğulu bir görüntü aldı, yutkundum.

Benden de o kadar çabuk kurtulursun...

Cevap vermeme izin vermeden arkasını dönüp hızlı adımlarla odayı terk etti. Ardından bakarken gecenin karanlığında kendimi bir kez daha kaybolmuş gibi hissettim. Biri tek tek yıldızlarımı topluyordu sanki gökyüzümden. Arkasında bir kez daha yıkılmış bir dökküntü bırakarak gitti. Geriye kalan kapının gürültülü çarpması ve çeneme doğru bıkmadan süzülen gözyaşlarımdan başka bir şey değildi.

Pars yeniden odaya girdiğinde yüzüne bakmadım. Öfkemi nereden çıkaracağımı bilmiyordum ama Pars'a patlamak hiç de akıllıca olmazdı. Bana olan nefreti daha yeni soğumuşken onu düşman etmek istemiyordum bilhassa bu durumda.

Artık hissetmediğim bir sızıya neden olan ayakkabıları ayağımdan hızlıca çıkarıp, odada rastgele köşelere fırlattım. Evet, ayakkabılar benden nefret edemezdi ve çoktan canımı yakmışlardı bile.

"Konuştuklarınızı duydum," dedi Pars önüme gelip kollarını göğsünde birleştirerek.

"Bravo sana, bilmediğin ne duydun peki?"

En başından beri Kumral'la birbirimizden nefret etmiyor muyduk zaten? Bu herkesin bildiği açık ve net olan, bariz olan, ortada olan ve olması gereken gerçek değil miydi?

"Maya, pardon Esmer..."

Kelimeyi keyif aldığını gizlemeden mırıldanarak söyledi. Ben de keyif almadığımı gizlemedim. Esmermiş. Komik, gerçekten çok komik. Bacaklarımı kendime doğru çekip, Pars'a sırtımı dönerek yatağa uzandım. Belki biraz uyuyabilirsem sakinleşebilirdim. Daha mantıklı düşünmeye ihtiyacım vardı.

"Fetih'ten ne istiyorsun?" Sorusu o kadar aptalcaydı ki yanağımın içini dişleyip sabır dilendim.

"Beni rahat bırakmasını," diye kestirip attım ellerimi başımın altında birleştirip. "Ve kanlı dudaklarını unutabilmeyi."

Konuşurken nefesimin daraldığını hissediyordum. Bu yapmak istemediğim bir konuşmaydı. Sürekli yapmak istemediğim şeylere sürükleniyor, istemediğim bir hayatın başrolünde debelenip duruyordum. Derin bir nefes daha aldım. Kesinlikle unutmak ve bir daha hatırlamamak istiyordum. Kumral'la ilgili her şeyi unutmak, yok etmek istiyordum.

"Emin misin?" diye sordu Pars. "Kanlı dudaklarını mı unutmak istiyorsun, başkasını öpen dudaklarını mı?"

Ve ben gözlerimi deli gibi bir öfkeyle birbirine bastırdım. Başımın altındaki yastığı sıkan ellerim terlemişti. Aynı anda hem üşümek hem de terlemek nedir o an anlamıştım ben. Bana sıcağı da soğuğu da aynı bedende yaşatan sıcak bir karamel rengi gözlerine rağmen, baktığı insanın ruhunu donduracak kadar keskin bakışları... Hiç kimsenin olamadığı kadar karanlıktı. Hiç kimse Fetih Yargıcı kadar hayatıma hâkim olamamıştı.

Yattığım yerde soğukluğu içimi titretti sanki. Bedenim değil, ruhum üşüyormuş gibi hissettim. Yalnızca soğuk değildi, soğuktan da öteydi. Karanlık bir kışın bizzat kendisiydi Fetih Yargıcı.

18. BÖLÜM

KÖŞE KAPMACA

Yağmur camları dövüyordu. Hava beklenmedik şekilde bozmuştu. Pencereye çarpıp geri seken su tanelerinden gözlerimi alamıyordum. Gözlerim kenetlenmiş bir şekilde bir fırtına darbesine karşı ayakta kalmaya çalışan şeffaf yüzeye odaklanmaya devam ettim. Yeterince güçlü müydü? Hangi âna kadar gelen şiddete karşı koyabilecekti? Ben nereye kadar bütün olanla karşı koyabilecektim?

"Kendini toparla. İhtiyacın olan şey içinde bir yerlerde. Zaten sende olan bir şeyi dışarıya çıkarmaya çalıştığımızı unutma."

Pars bir adım daha yaklaştı. Söylediğini onaylayıp bir kez daha denedim, gözlerimi sımsıkı birbirine kenetleyip Pars'ın zihnine gözlerini görmeden ulaşmaya çalıştım. Bu sandığım kadar ya da umduğum kadar kolay değildi. Neredeyse benim de canımı yakıyordu ama en azından saatler sonra Pars'ın zihninin kırıntılarına ulaşmıştım.

"Bu içimdekini çıkarmaktan çok, olmayanı var etmeye benziyor artık."

Derin bir nefes alıp soluklanmak için sırtımı duvara verdim. Avuçlarımın içi karıncalanmış, ensem uyuşmuştu. Bunlar Avcı olduğumu öğrendiğim ve ormana girdiğimden beri peşimi bırakmayan dürtülerdi. Bu bir Yıkıcı olduğuma ve bunu yapabileceğime dair, var oluşumuzda bulunan yegâne işaretti. Parmaklarımı oynatıp, bileklerimi ovmaya başladım. Bir kez daha denemek için hamle yaptığımda Pars yine arkasını dönüp sessizce bekledi. Saat oldukça erken olmasına rağmen ben şimdiden Pamir'i özlemiştim.

"Konsantre olmuyorsun."

Bu defa sesi sitemkâr geliyordu. Boğazımdaki kuraklığı dindirmek için yutkundum ve bir kez daha gözlerimi kapadım. Bunu yapmak zorundaydım. Pamir'i istiyorsam, ona çocukluğunu yaşatmak, ona normal bir yaşam sunmak istiyorsam bunu yapmak zorundaydım.

Karanlık bedenimi ele geçirir gibi titretirken bunun benim değil, Pars'ın karanlığı olduğunu anlamam uzun sürmemişti. İşte tam da olmamı istediği yerdeydim, zihninin en derinliklerinde. Şeffaf bir bant varmış da biri olabildiğince beni oradan çekiyormuş gibi hissediyordum. Elastik olduğunu umduğum, sıkı sıkı bileklerimi kenetlemiş bantla birlikte ileri birkaç adım attım. Tüm bunlar benim değil, Pars'ın zihninde gerçekleşiyordu. Mucizevi bir tasarım olan beyinlerimiz sanki Soğuklar'ın bedeninde daha da geliştirilmiş gibiydi. Tamamı karanlığa boyanmış bütün hücreler, onları okuyabilmem için tek tek sıraya dizilmiş nefesine ıslık çalmamı bekliyordu ve bir anda elastik bant beni en geriye itip sert bir biçimde duvara çarpmama neden oldu. Aynı anda gözlerimi açıp Pars'ın odanın diğer ucuna savrulmuş bedeniyle göz göze geldim. Aynanın kırılma sesiyle ellerimi kulaklarıma bastırmak istedim ama sol omzum sandığımdan daha şiddetli çarpmış olmalıydı ki canımı yakıyordu. Ağzımın içinde geveleyerek söylenirken omzumun o kısmında bir morarma daha olacağına adım gibi emindim. Yerden destek alarak ayağa kalktım.

"Ne oldu?"

Pars çarpışmadan hiç etkilenmeyerek doğruldu ve gülümsedi. "Bilmiyorum prenses, sen söyle. Beni neden öyle duvara savurdun?" Tek kaşını kaldırdı. "Ki etkilenmediğimi söyleyemem." O konuşurken benim dudaklarım şaşkınlıkla aralanmıştı. Pars karşımda bu şekilde konuşuyor olmasa birinin gelip ikimizi de şiddetle duvara savurduğuna yemin edebilirdim.

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

Sol omzum sızlayınca yüzümü buruşturdum, tenimi içten içe yakıp kavuran o ince sızı bütün bedenimde sarsılmış, acının soluksuz nefesini enseme üflemişti.

"Sen iyi misin?"

Ona cevap vermeden elbisemin askısını sıyırıp zedelenmiş omzuma baktım. Görüntü midemin bulanmasına neden oldu, gerçekten kötü görünüyordu. Omzumun büyük bir kısmı kızarmış, deri kalkmıştı. Sıyrıkların arasından çok şiddetli olmasa da kan akıyordu ve bu kadar Soğuk varlığın içinde bu kesinlikle kötü bir şeydi. İnce cam parçalarının gün ışığında parlayan kristal yapısını çıplak gözlerle seçebiliyordum ve bu daha da kötü bir haberdi.

"Bu hiç iyi olmadı," diye beni teyit edince yanı başıma kadar gelen Pars'a baktım. Kahverengi gözlerini kısmış yarayı inceliyordu. "Bana bırak," dedi sızlamaya başlayan boynumu çenemden tutup omzumdan uzaklaştırırken.

"Elbisenin ipleri yapışmış gibi duruyor Maya ve ayna kırıkları var, dik dur."

İyice suratımı asıp dudaklarımı dişledim.

O ayna kırıklarını oldukça yakından hissediyordum ve adrenalin sonrası yanki yapan acının çığlığı tüm hücrelerimde haykırıyordu.

"Söylesene zihnimde ne gördün de ikimizi de ortadan kaldırmaya karar verdin?"

Eliyle elbisenin kenarını sıyırmasına itiraz edecek oldum ama çenemi yeniden tutup öne doğru çevirdi.

"Hatırlamıyorum," dedim dişlerimin arasından.

Parmaklarının soğuk dokunuşu rahatlatıcıydı ama bu canımın yandığı gerçeğini değiştirmiyordu. Kendimi geri çekmek istiyordum. Ayna kırıkları omzumun içinde kalabilir ve bundan sonraki hayatımı onlarla sürdürebilirdim. Her neyse işte, canım acıyordu ve bu beni öfkelendiriyordu.

"Burada bekle, birkaç malzeme alıp geleceğim."

Pars konuşurken beni rahat bırakması için hızlıca başımı sallayıp kenara çekildim. Dik dik gözlerime bakmasına omuz silkmek istedim ve hareket yine canımı yaktı. Pars, sızlanmamdan keyif aldığını gizlemeden sırıtarak odadan çıktığında ben söylediğini düşünüyordum. Zihninde ne görmüştüm?

Karanlık, hatırladığım tek şey buydu. Pars'ın zihni de hatırladığım tüm Soğuklar'ın zihni gibi karanlıktı. Bu artık şaşıracağım ya da ürkeceğim bir durum değildi. Kalbi hatta ruhu olmayan bu varlıklardan daha fazlasını beklemiyordum. Yine de bu zarar verme olayı, hem de kontrolsüz bir biçimde zarar vermek, hoşuma gitmemişti. Bunu nasıl kontrol edebileceğim hakkında en ufak bir fikrim de yoktu. Pars veya Kumral bu konu hakkında bir şey biliyor mu onu da bilmiyorum. İşlerin daha fazla kontrolden çıkma ihtimali canımı sıkıyordu. Belki de Kraliçe Riva'yı öldürmek için Avcılar'dan yardım almalıydım. Onlar yüzlerce yıldır bunun eğitimini almıyorlar mıydı, var oluş nedenleri bile Soğuklar'ı öldürmek değil miydi?

Bu düşünce aklıma benim Soğuklar'la yaptıklarımı getiriyordu. Varoluş sebebim onların canını yakmakken burada oturmuş onlarla iş birliği yapıyordum. Onlarla arkadaşlık edip, bana yardım etmelerini umuyordum. Onlardan biriyle uyumuştum! Ona birkaç kez sarılmıştım. Ona yalvarmıştım. Onun tarafından defalarca kez zarar görmüştüm. Ama hâlâ burada durup bana yardım edeceğine inanıyor, hâlâ ona güveniyordum.

Kendi zihnime mengenelerle sıkıştırılmış acıyı, çaresizliği gölgesine kıstıran düşüncelerimi bir sis bulutu gibi dağıtmak istedim. Yine duygusal davranıyordum. Duygular işin içine girince amansızca Pars'ın saçmalamaları da olaya dâhil oluyordu. Ben ne diye Kumral'ın Riva'yı öpen dudaklarını unutmak isteyecekmişim? Tanrı aşkına bundan bana ne.

"Bunları Pamir'den ödünç aldım. Sana bir şey oldu diye endişelendi."

Pars gülümseyerek içeriye girdiğinde dikkatim dağılmıştı. O saçma düşüncelerin dağılmasına memnun olarak nefes aldım.

"Onu neden endişelendirdin?"

Pamir'in bana karşı asla tahmin edemeyeceğim bir düşkünlüğü vardı. Sanki o da tüm hayatından bana kaçıyormuş gibi. Onu kurtaracak kahraman benmişim gibi sığınıyordu bana. Kızmadan, neden geç kaldın diye sormadan, kurcalamadan sadece sarılıyordu. Gerçek bir sarılmaya ihtiyacı varmış gibi sarıyordu kollarını varlığıma.

"Onu görmeye gideceğine söz verdim, merak etme."

Elindeki malzemeleri köşede duran dikdörtgen masanın üzerine bırakıp beni de o tarafa sürükledi. Kanın benim burnuma ilişen kokusunun Pars'ın yüzündeki ifadeyi etkilediğini biliyordum. Yine de tek kelime etmeden işine odaklanmış görünüyordu.

"Bu biraz canını yakacak."

Elbiseyi yeniden omzumdan sıyırırken ellerimi yumruk yaptım.

"Bu cidden çok rahatlatıcıydı," dedim ona yan gözle bakarak.

Şu anda bakışlarımı fark edemeyecek kadar omzuma konsantre olmuştu. Koyu kahverengi gözleri dikkatle çıplak tenimde dolaşırken boşta kalan elimle kafasına bir tane geçirdim. Ama tabii ki bu daha çok gülmesine neden oldu.

"Çok kabasın Esmer."

Derin bir nefes aldım.

"Kendime zarar veriyorum Pars."

İstem dışı kısılan sesim ciddileşen ifademe eşlik etti. Bir buhran daha geçirmemek için nefes alışıma odaklanmak istiyordum ama bu durum daha çok canımı sıkmaktan başka bir işe yaramıyordu. Avuç içlerimde buz gibi bir karıncalanma, midemde bir kördüğümün karmaşası varmış gibi sancılıydım.

"Sana da zarar verebilirdim."

Tenimde gezdirdiği soğuk bir şey yaranın daha da sızlamasına neden olunca yanağımın içini dişledim. *Basit bir yara Maya, abartma. Basit bir Maya. Sen çok daha kötülerini gördün.* Pars elindeki küçük bir cımbızla ayna kırıklarını çıkarıyordu, sabırla başka bir yöne bakmaya çalıştım.

"Bana zarar vermek için bir duvara uçurmaktan fazlasını yapmalısın."

Sesinde herhangi bir duygu kırıntısı yoktu. Biraz endişe veya muziplik aradım ama yaptığı işe konsantre olmuş gibi duruyordu. Bir an için bende ne bulduklarını düşünmek istedim. Pars'ın bile bana bir noktada bu kadar iyi davranması için ne yapmış olabilirdim?

"Zihnini yakabilirim."

Bunu daha önce yapmıştım ve kontrol edemediğimi hepimiz biliyorduk.

"Bunu yapacağını sanmam. Teorime göre sadece kızdığın zaman ortalığı inletiyorsun."

Elini geri çekip bir an için durdu. Dişlerini göstererek geniş bir gülüş bahşetti ve kısık gözlerle "İnleme derken..." dedi dudağını ısırıp, "Yanlış anlamıyorsun, değil mi?"

Dudaklarım söylediğine şaşkınlıkla aralandı, iri iri açılmış gözlerimle ona bakmayı sürdürdüm. Böyle anlarda ne diyeceğini bilemeyen küçük kızlara dönüyordum. Utandığım söylenemezdi ama tuhaf hissediyordum. Bu benim tecrübesiz olduğum ve öyle kalmak istediğim bir konuydu.

Kendimi toparladım. "Şu lanet camları çıkar da kaldığım yerden devam edeyim." Çenemle onu savurduğum ve boyalarının bir kısmı dökülen duvarı işaret ettim.

Genizden gelen erkeksi bir kıkırdamayla işine geri döndü. Bakışlarının ağırlığı üzerimden çekilince rahat bir nefes verip gülümsedim. İçimden edepsiz kaçık, diye geçirdim ama bunu sesli söyleme gereği duymadım.

"Ufaklık, bu biraz canını sıkacak ama derine giden birkaç parça var."

Pars'ın dikkatlice parmağını bastırdığı yerlerde büyük sızılar oluşmuştu bile. Derimin altındaki düşman cam kırıklarını hissedebiliyordum. Olduğum yerde huzursuzca kıpırdandım.

"Çünkü her şey benim başıma gelmek zorunda!" diye söylendim dudaklarımın arasından.

"Gerçekten lanetli filan olmalısın. Düşünsene, burada o aynalar tüm bedenine girip çıksa..." Bir an için duraksadı. "Girip çıksa derken, beni yanlış anlamıyorsun, değil mi?"

Bu defa dirseğimle yetişebileceğim ölçüde karın boşluğa geçirdim. Bir etkisi olmadığı gibi benim canım yanmıştı ya neyse, kafam rahat olsun.

"Burada sağlam bir beden dururken o ayna girecek senin omzunu buldu."

Kendini güvenli alana çekip birkaç adım benden uzaklaştı. "Yani düşünsene! Ben ayna olsam gireceğim yer omzun olmazdı herhalde." Arkasından öyle bir kahkaha attı ki aynı anda ona doğru zıplayıp, omzumdaki yarayı önemsemeden karnına doğru bir yumruk salladım. Yüzüne zarar verirsem bunu hem Kumral'a hem kraliçeye açıklamam gerekirdi. Dikkatli bir şekilde ve mümkün olduğunca düşünerek tekme atmak için hazırlandım. Bacağımı ileri doğru savurduğum an geriye çıktı, ayak bileğimi uzaktan eliyle kavradı.

"İtiraf etmeliyim ki bu vahşiliğin libidomu artırıyor."

Kaşlarını yukarı kaldırıp, indirmeye başlayınca bacağımı kurtarıp sızlayan kolumu tuttum.

"Zevzek," dedim kendimi toparlayıp.

Yüzünden düşmeyen gülümsemesiyle ellerini kaldırdı.

"Teslim oluyorum."

Temkinli adımlarla yanıma doğru yaklaşmasına izin verdim.

"Hadi şu yaranı iyice temizleyelim."

"Ne yarası?"

İkimiz de gülüşürken gelen sese doğru döndük. Olduğum yerde yanlış bir şey yapmış da yakalanmış gibi kasıldım. Ne zamandan beri buradaydı?

"Bizimki..." dedi Pars, üzerindeki kot yeleğinin bir kolu çıkmıştı sürtüşmeden, yeleği giyinirken beni işaret etti. "Aynayı parçaladı."

Kumral'ın herhangi bir duygu ifadesinden yoksun bakışları önce yerde parçalanmış aynaya sonra yavaşça bana doğru kaydı. Çıplak ayaklarımda gezinen bakışları hırpalanmış elbisemden süzülüp, düşük ve yakası dağılmış omuzlarımda kaldı. Yeniden gözlerime bakmıyordu, harika.

"Doktora ihtiyacı var mı?"

Benimle değil de Pars'la konuşması sinirime dokunsa da sessizliğimi korudum. Beni görmezden gelmesine sesimi çıkarmadım. Böylesi ikimiz için de daha mantıklı olan seçenekti. Benden uzak durmasını söylemiştim. Benden uzak durmasını istemiştim. Benden uzak durmalıydı.

"Ben hallederim," dedi Pars. Yeniden yanıma gelip bana doğru gülümsedi.

Ben de onun bu iyimserliğine karşı koyamayıp hafifçe tebessüm ettim. Soğuk elleri elbisemin yakasını toparlarken dişlerinin arasından bir kıkırdama kaçtı. Bakışlarıyla bile beni utandırmaya çalışıp sadece tenime dokunarak beni sinir edebiliyordu. Ona ve bir saniye dahi üzerimden ayrılmayan bakışlarına gözlerimi devirdim. Kumral'a sırtım dönük olduğu için hâlâ burada olup olmadığını bilmiyordum. Sadece burada olmamasını umuyordum. Herkesin iyiliği için.

"Biraz daha dik durmaya çalış."

Söylediğini yapıp kambur duruşumu dikleştirdim. Ne zaman kambur durmaya başlamıştım ki? Ah, elbette. Bay mükemmel sadece varlığıyla benim varlığımı kirlettiğinden beri.

"Bu acıtıyor mu?" Pars'ın tenime çarpan parmağını başımla reddettim.

"Peki burası?"

Yine hayır manasında başımı sallayınca Pars parmağını yaranın daha yakınında bir yerlerde gezdirmeye başladı. Dokunuşu beni ne rahatsız ediyor ne de herhangi bir etki yaratıyordu. Peri'nin bana

dokunuşundan farkı yoktu parmaklarının. Bu tenime dokunan bir buzdan farksızdı. Öyle dramatik bir etki yaratıyordu ki.

"Muhtemelen bir Soğuk, bir Avcının yaralarını ilk defa sarıyor," dedim. Dikkatimi derinin altından çıkarmaya çalıştığı parçalardan uzaklaştırmaya çalışıyordum ama işe yaramamıştı, nasıl bir yere denk getirdiyse dişlerimi birbirine bastırarak, gıcırdayan bir "Ah!" sesi çıkarmış bulundum. Bu ciddi anlamda canımı yakmıştı.

"Bana bırak," dedi Kumral'ın burada olduğunu belli eden sesi.

Şaşkınlığım sızıyı unutturmuştu, gereksizce panikledim. Onun bana dokunmasını istediğimden emin değildim. Hayır, onun bana dokunmasını istemediğimden kesinlikle emindim. İstemiyordum. Onun yüzünü görmek, sesini duymak, bana dokunmasını... Ona ait olan, içinde ona dair herhangi bir şey bulunan hiçbir şeyi istemiyordum.

"Aptal birkaç cam kırığına katlanabilirim," dedim. "Pars, devam et. Canım ilk defa yanmıyor."

Duruşumu dikleştirip bakışlarımı onun görüş alanıma girmiş, kararmış karamel rengi gözlerine kilitledim. Bunu yapmamdan, ona meydan okumamdan hoşlanmadığını biliyordum. Ama merhaba, benim başıma sürekli hoşlanmadığım şeyler geliyordu. Ve onun gözleri bana her geçen saniye, her geçen saat, her geçen gün daha karanlık geliyordu. Yabancısı olmadığım bu karanlığı istemiyordum.

"Akşam hep birlikte bir yemek yenecek. Saat 19.00'da ana salonda Pars."

Sesi sabitti. Bana bakmadan odadan çıktı. O yemeğe katılacağımı sanıyorsa kesinlikle aptalın tekiydi. Ve ben o yemeğe katılmama lüksüm olduğunu sanıyorsam kesinlikle aptalın tekiydim. İki ucu boklu değnek diye buna diyordu demek ki insanlar. Gitsem bir türlü, gitmesem sadece işleri zorlaştırırdım.

"Canımın yanması umurumda değil. Şu aptal parçaları oradan çıkar da Pamir'i göreyim."

Pars olanları da aynı şaşkınlıkla izlemiş, şimdi de o şaşkınlıkla beni onaylıyordu. Bu defa daha dikkatli olsa da canımın acımasına engel olamıyordu. Ben dişlerimi birbirine bastırdıkça, "Affedersin." demeyi sürdürdü.

Hiçbir anlamı olmayan, hiçbir işe yaramayan özürler...

Sonunda işi bittiğinde yaranın üzerine temiz bir bandaj yapıştırıp rahatladığını belli eden bir nefes verdi. Onun bu haline gülümseyip "Teşekkür ederim," dedim.

"Gülümsemelerin o kadar yapmacık ki neredeyse Soğuk olanın ben değil de sen olduğunu düşüneceğim prenses." Nedenini bile bilmiyordum ama hafifçe yükselip çok kısa yanağından öptüm. Hareketime tek kaşını kaldırıp gülümsedi, omuz silktim.

"İkimiz de bana o manada bakmadığını biliyoruz."

Pars bunun öyle olmadığını savunur gibi, "Hım..." dedi, çenesini başparmağı ve işaret parmağı arasına alıp yine gözleriyle üzerimde oyalandı. "Bence yanılıyorsun." Sonunda yeniden gözlerime baktı. Onunla daha fazla tartışmak istemiyordum. Bu, bir çocukla konuşmaktan, onu ikna etmeye çalışmaktan farksızdı. Burada olmaktan benim kadar rahatsızdı ve kabul edelim ki ikimizin de birbirinden başka konuşacağı pek kişi yoktu. Burada ikinci günümüzdü ve Kumral bir hayalet kadar görünmüştü sadece. Beni sinirlendiren şeyin yokluğu olması kafamı kurcalıyordu. Bu, yanlıştı.

Artık olmayan aynaya bakamadığım için üstün körü elbiseyi düzeltip, ayağıma ayakkabıları geçirdim. Saçlarımı da el yordamıyla düzeltip Pamir'in yanına gitmek üzere odadan çıktım. Koridor sandığım kadar ıssız değildi. Yine uzanan yol boyu seyrek de olsa korumalar duruyor ama asla kıpırdamıyorlardı. Koridordaki her bir korumanın Soğuklar'dan olduğunu hissedebiliyordum ancak bunu neden yaptıklarını anlamam mümkün değildi. Paraya ihtiyaçları olduğu için gün boyu böyle kıpırdamadan durduklarını düşünmüyordum. Kraliçe onları korkutacak ne yapıyordu acaba?

Merdivenleri geride bırakıp Pamir'in odasının önüne geldiğimde duraksadım. Kapının önünde iki tane koruma duruyordu. Bakışları beni süzüp biri öne çıkınca geri çekilme gereği duydum.

"Burada olmamalısınız," dedi dazlak kafalı olan iri cüsseli adam.

"Pamir'i görmeye geldim, beni bekliyor."

Buraya ne sıfatla geldiğimi sorsalar cevap veremezdim.

"Küçük hanım dinleniyor. Lütfen odanıza dönün."

Arkasındaki adama kısa süreli göz atıp yeniden hemen önümde duran şişman olana döndüm. Gözlerinin içine uzun uzun bakarak "Beni içeri alman gerekiyor. Pamir beni bekliyor ve ben onun daha

fazla beklemesini istemiyorum," dedim. Bu zihne girme olayı sanırım burada oldukça işime yarayacaktı. Adam birkaç saniyelik tereddüdün ardından benim için kapıyı açtı. Ona doğru hafifçe eğilip "Teşekkür ederim," diyerek kendi kendime eğlendim.

Pamir'in odası geniş ve ferahtı. Oldukça büyük odanın içinde bir çocuğun ihtiyacı olacağı her şey ve hatta fazlası bulunuyordu. İki şey hariç. Aile ve sevgi. Kraliçe Riva, Pamir için hiçbir masraftan kaçınmıyordu, gördüğüm ve duyduğum kadarıyla onu seviyordu da ama bu Pamir'e yetmiyor olmalıydı. Kadının sevgisi de ruhuyla birlikte o bedenin içine hapsolmuştu. Belki, orada bir yerlerdeydi ama muhtemelen kraliçe bile içinde bir yerde gömülü olan o sevgi kırıntılarını unutmuştu.

"Maya!" dedi Pamir yine odanın içindeki diğer kapıdan çıkarak.

Ona doğru gülümseyip yanıma gelmesini bekledim. Bu defa üzerinde kot bir pantolon ve kırmızı bir bluz vardı. Kırmızının hiçbir insana bu kadar yakışacağını düşünemezdim. Pamir bir kez daha hiç çekinmeden kollarını, kısa boyunun el verdiği ölçüde etrafıma sarınca onun hizasına gelmek için eğildim. Sarılırım bu alışmam gereken durumlardan en güzeliydi.

"Pamir," dedim ondan biraz geri çekilerek. "Bana öyle dememelisin. Yalnızken bile bana adımla seslenemezsin. Tamam mı?"

Gülümseyerek alnına düşen saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdım.

"Affedersin," dedi yanlış bir şey yapmış gibi yüzünü ekşiterek.

"Ben seni görünce mutlu olup unuttum."

Onu tekrar kendime çekip gülümsedim.

"Sana kızmadım. Sadece dikkatli olmanı istiyorum tamam mı? Böylelikle senin yanında daha kolay kalabilirim."

Hafifçe tebessüm edip başıyla onayladı.

"Gelsene, biz de Fetih'le yemekte ne giyeceğime bakıyorduk."

Küçük avucunu elimin içine bırakıp beni odadaki diğer kapıya yönlendirdiğinde kaşlarımı çattım. Ne işi vardı onun burada? Pamir'e bir şey söyleyemeyeceğim için itiraz etmeden beni çektiği yere ilerledim.

Kapının kulpunu çekip ikimizi birlikte içeri aldığında bir kez daha şaşkınlıkla gözlerim irileşti. Oda neredeyse orta halli bir ailenin

evi kadar büyüktü. Daha önce de insanların kıyafet odasının olduğunu görmüştüm. Kitaplarda okumuş ve izlediğim filmlerde görmüştüm. Ama hayır, bu kadar büyük bir kıyafet odası gördüğümü sanmıyordum.

"Benim için seçtin mi?"

Pamir elimi bırakıp odanın diğer köşesindeki Kumral'ın yanına ilerledi. Ona karşı bakışlarında kraliçeye olan davranışlarından eser yoktu. Pamir'in Kumral'ı sevmesini istemiyordum. Her şey bitip tüm bunları geride bıraktığımızda kimseyi özlemesini ya da kimsenin eksikliğini çekmesini istemiyordum. Benim yaşadığım hiçbir şeyi yaşamasını istemiyordum. Asla sahip olamadığım normal yaşama kavuşması dışında hiçbir şey istemiyordum.

"Seçtim güzellik," dedi Kumral, geldiğimden beri bir kez bile dönüp bana bakmamıştı.

Sanki varlığımı yok sayıyordu. Olması gerektiği gibi.

"Bu nasıl?"

Bebek mavisi bir elbiseyi Pamir'e göstermek için omuzlarından tutup kaldırdı.

"Maya da beğensin." Pamir yeniden bana doğru döndü. Sonra ne yaptığını anlamış olacak küçük ellerini ağzının üzerinde kapattı. Derinden gelen bir "Hiih!" sesi çıkarıp endişeli şekilde bakmaya başladı. Bu haliyle o kadar sevimli görünüyordu ki muhtemelen adımı kraliçenin yanında söylese ve bu başıma dert açsa ona yine kızamazdım.

"Ufaklık, hani anlaşmıştık?" Benden önce Kumral devreye girince gülümseme yüzümde soldu. Benden bile her daim bir adım önde olması sinirime dokunuyordu. Onu, varlığını bir şekilde hazmedemiyordum.

"Biliyorum. Biliyorum. Özür dilerim."

Pamir bu defa daha büyük bir suçlulukla dudaklarını sarkıtınca pişmanlık duydum. Çok mu üstüne gidiyorduk bu konuda? O kadar küçüktü ki tüm bunları anlaması bile mucize gibi geliyordu bana.

"Tamam," dedi Kumral sabır dileniyor gibi.

Muhtemelen o da bu durumdan memnun değildi ama hepimiz gibi mecburdu. Fetih Yargıcı, mecbur. Tüylerimi ürpertiyordu bu düşünce.

"Bundan sonrasını bensiz halledebilirsin, öyle değil mi?"

Dizini kırıp Pamir'in hizasında eğildi. Elbiseyi hemen yanında duran bir komodinin üzerine bırakıp başparmağının ucuyla Pamir'in burnuna dokundu.

"Yemekte görüşürüz."

Odadan çıkarken benim önümde durdu. Pek ihtiyacı olmayan derin bir nefes aldı.

"Nasılsın?" Sanki zorla konuşuyordu. Dikkatini komodinin üzerindeki elbiseye veren Pamir'den çektim.

"İyi."

Söyleyecek başka bir şeyim yoktu.

"Ben de senin gibi yapmam gerekenleri yapıyorum, bu işte birlikte olduğumuzu unutma. Burada aynı tarafta olduğumuzu, benim senin yanında olduğumu unutma." Gözlerinin içine baktım, bakışları söylediklerini destekler gibi samimi görünüyordu.

Alay eder gibi güldüm.

Kısa bir süreliğine Pamir'e doğru başını çevirip kontrol etti ve sarsacak şekilde kolumdan tuttu. "Burada güveneceğin kişi benim. Güvenebileceğin tek kişi benim." İma dolu sözlerinde haklıydı. Onun dilinde beyaz bayraktı bu adım. Sadece o göz hapsinden ve beni sürüklediği çıkmazdan kurtulmak için başımı salladım. Bir süre daha gözlerini üzerime dikip odadan çıktı.

19. BÖLÜM

ZİYAN OLAN ŞEYLER

Diğer kapının kapanma sesi gelene kadar nefesimi tuttum ve Pamir'in yanına doğru ilerledim. Kapı sesini duyduğumda biraz daha rahatlamış ve nefesimi dışarıya verebilmiştim. Buradaki her dakika gitgide daha da zorlaşıyordu.

"Sen yemekte ne giyeceğine karar verdin mi?"

Pamir'in sorusuyla ona döndüm.

"Özel bir şey seçmedim. Belki daha sonra benim için sen seçersin, olur mu?"

Ellerimi dizlerime dayayarak ona doğru eğildim. Söylediğim her şeyin onu çok fazla etkilediğini şimdiden görebiliyordum. Tek bir cümleme çok mutlu olacak kadar yalnızdı Pamir.

"Seninle biraz konuşalım mı?" diye sordum onu daha yakından tanıyabilmek için.

"Konuşuyoruz ya zaten."

Güldüm.

"Öyle değil. Bir abla kardeş konuşması?"

Bu söylediğim daha da hoşuna gitmiş olacak ki "Abla kardeş konuşması mı? Tamam, yapalım hadi. Nasıl yapacağız?"

Pamir'i elinden tutup kıyafet odasından çıkardıktan sonra yatağının üzerine oturmasını sağladım. Ortalayarak sırtını yatak başlığına verdi, kibarca ayaklarını uzattı. Her hareketi çok kontrollüydü. Riva onun üzerinde belli bir otorite kurmuş olmalıydı. Muhtemelen onu bir prenses gibi büyüttüğünü sanıp saçma sapan şeyler yapıyordu. Bu düşüncelerin beni öfkelendirmesine izin vermemek adına rahatlamaya çalıştım.

"Birbirimize sorular soracağız. Böylelikle birbirimizi daha yakından tanımış olacağız. Mesela, söyle bakalım en sevdiğin renk ne?"

Çok fazla düşünmeden ellerini saçlarında dolaştırıp "Sarı!" dedi.

Gülümsedim. "Peki en sevdiğin masal kitabı hangisi?"

Bunu biraz düşünüp söyledi. "Alice Harikalar Diyarında."

Masalın adını duymak geçmişin küf tutmuş, naftalin kokulu sandıklarının kilidini kurcalayıp tozlu birkaç anının zihnime sızmasına neden olmuştu. Annesinin dizlerinde saçlarının kurumasını beklerken daima aynı masalın ortasında uyuyakalan o küçük benliğimin anılarının.

"Evet," dedim. "Ben de çok severim, peki ya en sevdiğin yemek?"

Bu soruyu sorduktan sonra pişman olmuştum. Ona yaptıkları bu şey her ne ise belki de normal yemekler yiyemiyordu. Soğuklar'ın daha önce alkol ve kahve tükettiklerini görmüştüm ama yemek yediklerine hiç şahit olmamıştım. Bu kafama akşam olacak yemek hakkında başka bir soru işareti daha eklemiş oldu.

"Köfte seviyorum," dedi Pamir yeniden yatağın üzerine çıkıp başını yastığa, ellerini de birleştirip yanağının altına koydu. Cevabı beni büyük ölçüde rahatlatmıştı. Yemek yiyebiliyor, güzel.

Yeni sorumu biraz kısık sesle sordum. "Kraliçeyi seviyor musun?" Yine o küçük gülümsemelerinden birini gönderdi.

"Bana bazen kötü davranıyor. Ama beni sevdiği için yapıyor. Bazen onu dinlemiyorum diye kızıyor. Ona anne demem için zorluyor ama ona anne demek istemiyorum."

"Pamir, senin canını yakıyor mu?"

Sanki bu soru bile onun canını yakmıştı. Yine yüzü düştü, bakışlarındaki ışık söndü. Ona ne yapıyordu böyle?

"Tamam," dedim derin bir nefes alarak. "Artık sana kimsenin zarar vermesine izin vermeyeceğim tamam mı?"

"İğneler çok canımı yakıyor. Beni sürekli uyutuyor."

İğneler... O konuşurken ben mantıklı düşünemiyordum. Ne diyeceğimi, hatta ne soracağımı bile bilmiyordum. Ve muhtemelen bir hata yapıyordum. Bu soruların cevabını ondan alamazdım, almamalıydım. Daha sonra Pars'a, gerekirse Kumral'a sormak üzere kafama not edip başka bir soruya geçtim.

"Öncelikle..." dedim en çok merak ettiğim soruyu sorup artık soru işaretinin yok olmasını dileyerek. "Sana benden kim bahsetti?"

Sorduğum soruyla birlikte hemen gülümsedi.

"Fetih," dedi. "Ben ağlıyordum bir gün, yalnız olduğum için. O da bana senden bahsetti. Senin ikimiz için çok güzel bir hayat

kuduğunu anlattı, masallardaki gibi. O hayatı kurunca beni de alacaya geleceğini söyledi."

Asla ona kızmama bile izin vermeyen Fetih Yargıcı'ya ilk defa yürekten samimi bir şekilde minnet duydum. Kimdin sen Fetih Yargıcı? Hangisiydin? Bir çocuğun elinden uçan balonu yakalayıp geri getiren kişi mi, yoksa o balonun patlamasına sebep olan kişi mi...

"Sonra her gelişinde bana seni anlattı. Gece saçlı kız masalı. Ama bunun bir sır olması gerekiyordu. Ben de kimseye söylemedim. O da sözünü tuttu ve seni bana getirdi."

Gece saçlı kız masalı... Fetih yargıcı tahminlerimin ötesinde ilerliyordu.

"Beni nasıl tanıdın peki? Yine o mu anlattı?"

Başını iki yana sallayarak güldü. Ben ne yaptığını anlamaya kalmadan yataktan doğruldu ve büyük kitaplığın en uç köşesine gitti. Birkaç tane masal kitabının arasından sayfaları en yıpranmış olanını alıp tekrar yanıma geldi.

"Burada," dedi küçük, porselen gibi elleriyle sayfaları karıştırırken. Birbirine yapışmış halde olan iki sayfayı dikkatli bir biçimde ayırıp arasından bir fotoğraf çıkardı. "Bana bunları verdi."

Elinde tuttuğu birkaç tane fotoğraftan ilkini bana uzattı. Köprünün orada yürüyordum ve oldukça sıkıcı görünüyordum. O gün orada ne yaptığımı bile hatırlamıyordum ama biri benim fotoğrafımı çekecek kadar yakındaydı anlaşılan. Diğer fotoğraf kütüphanede çekilmişti. Bunlara nasıl ulaştığı hakkında pek bir fikrim yoktu. Elimdeki kitabı üst raflardan birine yerleştirirken saçımın bir tutamı önüme gelmişti. Kaşlarımın arasında, o saç tutamından rahatsız olduğumu belli eden bir ifade vardı. Sıradan bir fotoğraftı. Güzel bir fotoğraftı.

Diğer fotoğraf o balo gecesine aitti. Büyülü, kırmızı gece... Ve her şeyin başladığı, Fetih Yargıcı'nın kollarına kendi planımla düştüğüm gece... Büyük binanın girişinde çekilmiş bir fotoğraf. Ben Mirza'yla birlikte masada tek kaldığım zaman çekilmişti. Mirza da fotoğraf karesinde benim kadar belirgindi. Bayan Armi'nin yalnızca bir kısmı görünüyordu. Ayaz'ın hediye ettiği kırmızı elbise harika duruyordu. Ama asıl önemli olan başka bir ayrıntı vardı. Benim gözlerimin özlemle dolu dolu olmasına neden olan ayrıntı.

Fotoğraf karesinde Mirza'yla benim konuştuğum masanın arkasında, çaprazında duran Armoni ve Doruk'un görüntüsü... Armoni'nin sırtı dönüktü ama Doruk'un mavi gözleri, içimi ısıtan ve ayaklarımı yerden kesen gülümsemesi... Gözyaşı habersiz bir fırtınanın sesini kulaklarıma fısıldarken, gecenin soğuk uğultusu içimi titretmeye, beni bir kez daha perçemlenmiş ihanetiyle yüzleştirmeye yetmişti.

"Bana masal okur musun?"

Pamir'in konuşmasının dikkatimi dağıtmasına memnun oldum. Elimdeki fotoğrafları yeniden kitap sayfalarının arasına bıraktım.

"Ne okumamı istersin?"

Annemin de bana çok küçükken masal okuduğunu hatırlıyordum. Bazen de Soğuklar'ı anlatırdı... Masum şeytanlar diyordu annem onlara. Annemin bile yanıldığı yerler vardı. Onlar masum olamayacak kadar ruhsuz, kalpsiz birer katildi.

"Denizkızı olsun," dedi Pamir, yeniden yatağına yerleşirken bana başucunda duran bir kitabı uzattı.

Bir süre sonra gözlerini kapatıp uyuyakaldığında kitabı yeniden başucuna bırakıp izlemeye koyuldum. Uyuyabiliyordu. Onu böyle uyurken izlemek bende manasızca ağlama isteği yaratıyordu. O kadar küçüktü ki, o kadar güzel... Bir melek kadar masum duruyordu. Ancak bir çocuk olmasına bile izin verilmiyordu. Tüm bunlar... Oyuncaklar, kitaplar... Bunların hiçbirinin yeterli olmadığının kanıtıydı Pamir. Onun uyurken ona masal okuyacak, üstünü örtecek türden birine ihtiyacı vardı. Ben bile ona yetersiz kalacağımdan endişelenirken ruhu olmayan bir kadının ona yaptıkları canımı yakıyordu. Ona karşı duyduğum bu müthiş ihtiyaç, bu koruma içgüdüsü daha da canımı yakıyordu. Pamir'i duyduğum andan itibaren tek isteğim onu yanıma almak olmuştu. Ama sen Maya, dedi zihnimin kapanındaki tırmalayıcı ses, sen öz ablan tarafından da terk edilmeye mahkûmsun.

Kitabın arasında kalan Armoni'nin fotoğrafını yok sayarak, kitabı Pamir'in aldığı rafa yerleştirdim. Pamir'e Armoni'den bahsetmeyecektim. Babamdan bahsetmeyecektim. Onun kirli, hayal kırıklarıyla dolu bir aileden fazlasına ihtiyacı vardı. Onun normal bir yaşama, çocuk olmaya ihtiyacı vardı. Yeniden dönüp üzerini örtünce onun hakkında bir şeyler öğrenmek adına Pars'ın yanına dönmeye

karar verdim. Nerede olduğuyla ilgili bir fikrim yoktu ama eninde sonunda odaya dönerdi nasıl oldu.

Kapıdaki korumaları geride bırakıp merdivenleri indim. Ana salona uzanan koridordan geçerken diğer merdivenlerin önünde gördüm onları. Riva kollarını Kumral'ın boynuna sararken onu öperek bir odaya doğru çekiştiriyordu. Gördüklerimin şokundan yürümeyi unutmuş gibi olduğum yere çakıldım. Deri ceketinin yakasından tutup cilveyle onu çekiştirdiği yere baktım. Riva'nın kızıl saçları bu defa düz bir biçimde toplanmıştı. Gözlerinin maviliği daha fazla ortaya çıkmıştı beyaz teninde. Üzerindeki vücudunu olduğu gibi saran siyah elbiseyle en az onu ilk gördüğüm hali kadar muhteşem görünüyordu.

"Neye bakıyorsun sen öyle?"

Kraliçe beni fark ettiğinde bütün korku anlamsızca bedenimi sarmıştı. Ondan değil, Kumral'la göz göze gelmekten deli gibi korkmuştum. Ama maalesef, aynı anda Kumral da kraliçe gibi tüm korkumu hissetmişti. Zaten ben olduğumu anlasa da eminim inanamayarak, bana doğru döndü ve doğrudan gözlerimin içine baktı. Hazır olmadığım bu karşılaşma kraliçenin sorusuyla daha da perçinlenmişti.

Ne diyecektim, şimdi ne cevap verecektim onlara? Konuşabilecek miydim sahi? Ne diye dilim tutulmuş gibi hissediyordum. Ayak uçlarıma kadar karıncalanmıştı bedenim, ruhum bile titriyordu muhtemelen. İçimde kabaran öfkeye anlam veremedim o an için. Sadece istemedim. O kadının bana bakmasını, konuşmasını, Pamir'e dokunmasını, burada olmayı... Bunların hiçbirini istemiyordum. Kraliçeden her geçen saniye daha fazla nefret ediyordum.

"Aptal mısın?" dedi bana cevap vermeyince.

Yeniden gözlerim onun cam gibi parlayan mavi gözlerini bulduğunda daha da öfkelenmiştim. O kadar da değildi artık.

"Değilim," dedim duruşumu dikleştirerek.

O saniyeden sonra bir daha Kumral'la göz göze gelmek, hatta karşılaşmak bile istemiyordum. İkisinden de nefret ediyordum. Her bir saç telim bile onlardan iğreniyordu.

"Sana soru sorduğumda bana cevap ver küçük, ukala çocuk." Dolgun dudaklarında bana bir sırtlanı andıran o gülümseme can

buldu. "Pars senden sıkılana kadar oynamasına izin veriyorum ama dikkatli ol, yanlış bahçeye giriyorsun."

Başka bir şey söylemeden, zaten girmek üzere oldukları odadan içeriye girip tokat gibi kapıyı suratıma çarptılar.

Tek bir şey söylemedi. Bana aptalsın dedi, oyuncak dedi, beni tehdit etti ve tek bir şey söylemedi. Öylece onun elini tutarken onu öpmeye devam etti ve onu öpmeye devam edecek... Hızlıca merdivenleri çıkıp koridordan koşarak bizim için ayrılan odaya girdim. Kapıyı arkamdan kapatırken içeride hiç kimsenin olmamasını diledim.

"Ondan nefret ediyorum. Onlardan nefret ediyorum."

İçimden defalarca aynı cümleleri tekrar ederken odada volta atıyordum. Pars kim bilir neredeydi ama şu anda burada olmaması iyiydi. Hiç kimseye tek kelime edecek halim yokken Pars'a durumu açıklayamazdım. Buna mecalim yoktu. Neden bir anda bu kadar yorgun hissetmiştim? Bütün bedenim vurguna uğramış gibi titriyordu. Elimin, ayağımın kontrolünü yitirmiştim.

20. BÖLÜM

UZAK DURMALISIN

Sonunda pes ederek hızlı bir şekilde üzerimdeki elbiseden kurtulup kendimi odadaki küçük banyoya attım. Suyu kontrol dahi etmeden duş kabinin içine girdim. Buz gibi su bütün bedenimi sarsınca kendimi bir nebze daha iyi hissettim. Kraliçenin beni bu kadar etkilemesine izin vermemeliydim. Ona beni küçük düşürme fırsatı vermemeliydim. Daha karşısında cümle bile kuramazken nasıl olacak da onu öldürecektim sahi? Buna yetecek gücüm var mıydı benim?

Düşün, düşün, düşün... Maya, ismin Maya. Kim olduğunu unutma, seni yok etmelerine izin verme. Sen Maya Efnan'sın. Ölümün değil, sen Miray Efnan'ın öz kızısın. Senin gücün babanın içine sıkışmış kötülükten değil, annenin sana öğrettiği sevgiden gelecek. Pamir'e duyduğum ihtiyaç, kraliçeyi yok edecekti. Başka hiçbir şey düşünmeden sadece çalışmalıydım. Olabildiğince pratik yapmalıydım. Elindeki iyi seçeneklere odaklanmalısın. Pamir seni tanıyor, biliyor ve en önemlisi seni seviyor. Pamir'in bana ihtiyacı vardı. Bu yeterdi. Başka hiç kimseye ihtiyacım yoktu.

Duştan çıkıp herhangi birinin gelme ihtimaline karşın kapıyı kilitledim. Bir de Pars'a çıplak yakalanma düşüncesi yanaklarımın kızarmasına neden oluyordu. Havluyu iyice sıkıştırırken Peri'nin benim için hazırladığı bavulu açtım. Yatağın üzerine saçarak yokladığım kıyafetlerin çoğunluğunu tek parça elbiseler oluşturuyordu.

Pamir'in giyeceği elbiseyi anımsayınca gülümsedim. Her ne kadar Kumral seçmiş olsa da Pamir o elbiseyi beğenmişti. Benim elbisemi seçebileceğini söylemiştim ama muhtemelen hâlâ uyuyordu ve muhtemelen onun bana bu kadar yakın olması doğru olmazdı. Buraya onun bakıcısı olarak gelsem de sonrasında, muhtemelen hakkımızdaki dedikodulardan dolayı Riva bunu istememişti; ona uygun yeni bir bakıcı gelene kadar sadece Riva'nın da onayladığı anlarda göz kulak olmama izin vardı sadece. Pamir çoğunlukla yalnızdı ve

ona bunu neden yaptığını anlamıyordum. Sadece, her saniyesinde kontrollü ve düşünceli hareket etmek zorunda kaldığım bu yerden bir an önce kurtulmak istiyordum. Mümkünse yalnızca Pamir'le.

Elime aldığım açık mavi elbiseyi yatağın üzerine bırakıp fermuarlı bölümden iç çamaşırı çıkardım. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde giyinip, saçlarımı kuruttum.

Omzuma belli olmayacak şekilde yeniden bandaj yapmak zorunda kalmıştım. Elbise tam üzerime oturmuş, kalın askısı omzumdaki izi kapatmıştı. Uzun elbiselerin içinde kendimi çok rahat hissedemiyordum, o yüzden elbisenin mini olmasından memnundum. Belki biraz fazla miniydi ama hiç kimsenin gözüne çarpacağını sanmıyordum. Elbisenin altına hardal sarısı, kalın topuklu ayakkabıları giyip aynanın karşısına geçtim. Saçlarımı çok uğraşmamak adına tepede bir atkuyruğu yapıp, önden iki tutam çıkardım.

Dudaklarıma ten rengi ruj sürüp yine bir yerlere bulaştırarak da olsa gözlerime ince bir eyeliner çektim. Elbisenin göğüs hizasında düz bir şerit şeklinde dekoltesi vardı. Çok değildi, yerinde ve makul bir dekolteydi. Görüntüden memnun kalmıştım. Bu tür şeylere hiçbir zaman çok önem vermemiştim ama annem beni nerede nasıl davranmam gerektiğini öğreterek büyütmeye çalışmıştı. Beni bir kraliçeyi öldürmek için hazırladığını sanmıyordum ama en azından bana bıraktığı bu mirası, ondan aldığım gözlerin ışığının hiç kimsenin yanında sönük kalmaması için çabalayabilirdim.

Hazır olduğuma ikna olunca kapının kilidini açıp birinin gelip yemek için bana eşlik etmesini beklemeye koyuldum. Pencerenin kenarına geçip az bulutlu havayı taradı gözlerim, sanki bir kusur ararmış gibi. Güneş artık yokluğu belli olacak şekilde batmıştı. Ve ben buraya geldiğimden beri tek lokma bir şey yememiştim. Kraliçe ne kadar güzelse o kadar sinir bozucu ve o kadar kötü bir ev sahibiydi. Gözümün önüne Riva'yı bana çay yapıp yemek hazırlarken beliren görüntüsü gelince kendi kendime gülümsedim.

"Ve Tanrı kadını gülümsetti."

Pars'ın geldiğini duymamıştım bile. Kafamın içi öyle doluydu ki etrafımda top patlasa muhtemelen haberim olmazdı. Hoş umurumda da olmazdı ya, neyse.

"Gitme vakti mi? Fazlasıyla acıktım, umarım menüde yalnızca sıfır negatif yoktur."

Gözlerimi dışarıdan ayırmadan Pars'a cevap verince güldüğünü duydum. Ne var? Soğuklar'ın kraliçesi tarafından verilen bir yemekten ne bekliyordunuz ki? Ben etrafın kan gölüne döneceğinden emindim. "Tabii menüye beni koymadıysa," diye devam ettim, kafamın içinde dönen zavallı düşüncelerime dudak bükerek.

"Özür dilerim," dedi Pars.

"Bu tamamen benim düşüncesizliğim. Lütfen bir dahaki sefere yemek veya başka bir şeye ihtiyacın olursa bana söyle. Ben alışkın değilim."

Karşımda her zaman dalga geçmesine alışkın olduğum Pars'ın bu bocalayan tavırları beni gülümsetmişti. Ama açıkçası zaten yemek isteseydim bunu söylerdim. Ya da en azından kendim bulmanın bir yolunu arardım. Olan onca şey ve Pamir'in tedirginliği iştahımı kaçırıyordu. Çözülmesi gereken çok fazla düğüm olması fena halde canımı sıkıyordu.

"Öyleyse bana iki dakika ver de üzerimi giyineyim."

"Ah!" dedim pencereden uzaklaşıp ona bakarken. "Senin için çıkayım."

Pars söylediğime gülerken çoktan üzerindeki tişörtü çıkarmış ve dövmelerle kaplı kaslı vücudunu sergilemeye başlamıştı bile. Beklenmedik hareketine şaşkınlıkla baktım.

"En azından arkanı dönebilirsin." Takılmasına gözlerimi devirerek karşılık verdim.

Elbette onu izlemek gibi bir niyetim yoktu ama beni çok fazla şaşırtıyordu bu aptal yer. Ve bu aptal Soğuklar. Hızla arkamı döndüğüm an kolladığım kelimelerim dudaklarımdan firar etmesine engel olamadım.

"Pars, Pamir'e tam olarak ne yaptılar?" Cevabından çekindiğim bir soruydu bu. "O tam olarak bir insan sayılmaz, yani teni buz gibi ama sizin gibi de değil. Yemek yiyor, uyuyabiliyor. Ama büyümüyor. Ona ne yaptılar, ona ne yapıyor?"

Konuşmanın hararetiyle yeniden ona döndüğümde üzerine geçirdiği siyah gömleğin düğmelerini ilikliyordu. Bir süre pencereden

dışarıyı izleyip sessizce bekledik ikimiz de. Onun cevap vermesini beklerken içimden bir korku dalgası daha maalesef dışarıya vurdu

"Hey!" dedi Pars aynı anda benimle birlikte bu korkuyu hissederek.

"Endişelenmeni gerektirecek bir durum yok Maya."

Yanıma gelip elini omzuma koydu. Yaralı olan omzuma denk gelince yüzümü asarak kendimi geri çektim.

"Affedersin. Yaran nasıl?"

Konudan uzaklaşmamak için onu hızla reddettim. "İyiyim ben," dedim "Devam et lütfen."

Boynuna açık gri bir kravat takıyordu, sabırla bekledim.

Pars da burada olmaktan mutsuzdu. Benim kadar olmasa da o da olmadığı biri gibi davranmak zorundaydı. Normal şartlarda üzerinde yalnızca kot yeleği olan ve içine hiçbir şey giymeyen bu aylak çocuk, burada zincire vurulmuş gibi gömlek giyip kravat takıyordu.

"Maya, her şeyin masalsı olmasını isterdim ama biliyorsun ki biz yalnızca bir deney ürünüyüz. Ve bu maalesef geliştirilebilir ve üzerinde oynanabilen bir deney. Ruhumuzun, duygularımızın ve hatta bir kalbimizin olmadığını düşündüğünü biliyorum. Ancak yanılıyorsun. Bunu şöyle anlatabilirim. Mesela normal insanlara bak, aralarında sadistler, psikopatlar, gözünü kırpmadan çocuklarını öldüren katiller var. Onların bir ruhu, kalbi olduğunu savunabilir misin? Ya da Avcılara bakalım. Gerçekten Bayan Armi'nin ve hatta inanılmaz derecede güzel olan ablanın bir ruhu olduğunu savunabilir misin? Soğuk veya değil, herkes için şartlar aynı. İnsanlar arasında olduğu gibi Avcılar ve Soğuklar arasında da iyi ve kötüler var. Bazılarının ruhsuz olduğunu kabul ediyorum ama bazılarının da başka çaresi yok."

Pars'la ilk defa bu kadar uzun ve anlamlı bir konuşma yapıyorduk. O daha çok olayların eğlenceli kısmında yer almayı seviyordu. Onun eğlence anlayışı benim akrabalarımın ve arkadaşlarımın zarar görmesinden geçtiği için kendisiyle pek eğlenme fırsatımız olmamıştı. Ama şimdi söylediklerinde haklılık payı olduğunu inkâr edemezdim.

"Pamir'e gelirsek..." diye dikkatimi yeniden kendine çektiğinde tamamen hazır görünüyordu. Başını benim bilgiye aç bakışlarımdan

öteki tarafa çevirdi. Aynanın karşısına geçip eliyle dalgalı saçlarına şekil verdi. "Onun büyümesini istemiyor kraliçe. Her şeyden çok istediği bir çocuk ve Pamir inanılmaz biri. Bunu söylediğime inanamıyorum ama onun gibi bir çocuğum olmasını isterdim."

Onunla birlikte ben de gülümsedim. Pamir, kesinlikle inanılmaz biriydi.

"Sanırım bunları Fetih'in anlatması daha doğru olur. Ona kızdığını biliyorum ama söz konusu siz Efnan'lar olunca herkes için istisna durumlar oluyor. Fetih en başından beri Pamir'le yakından ilgileniyordu. Senin kim olduğunu bilmeden önce. Bunları anlatması gereken o, tamam mı bebeğim?"

Cümlesini bitirirken yine o alaylı haline dönmüştü. Anlaşılan o ki ben ne kadar onu yok saysam da bütün kapılar yine Kumral'a açılıyordu.

"Bu arada bebeğim..." dedi yine çapkın bakışlar atarak. "Harika görünüyorsun."

İltifatına zarifçe tebessüm edip kendi etrafımda bir kez döndüm.

"Teşekkür ederim," dedikten sonra benim için uzattığı koluna girdim ve muhtemelen hayatımın en berbat akşam yemeğine katılmak için odadan çıktık.

"Ve bilmen gereken bir şey daha var. Biz normal yemek yiyebiliyoruz ama pek ihtiyaç duyduğumuz söylenemez. Bize yaptıkları bu şey..." Parmakları kendi bileğinin üzerindeki damarlarda dolaştı.

"Ne kadar insan kanı o kadar insan hissi mi?" Alay etmekten kendimi alamamıştım.

"Hayır, tam tersi. Ne kadar kan nakli o kadar insanlıktan uzaklaşmak demek. Kan hücrelerimizi sürekli yeniliyor, bu yüzden uyumaya, yemeye ya da dinlenmeye ihtiyaç duymayız. Parlak zekanı kullanıp kan nakli almazsak diye soracak olursan... ilk zamanlar yemek açlığı çekeriz ama daha sonra bu kan açlığına dönüşür. Önce uykumuz gelir ama saatler ilerledikçe o uykudan asla uyanamayız. Ya da diğerleri gibi öldürmeye başlarız. Kasaba bizi bu yüzden besliyor. Bu bir lanet Maya."

Düşünmek için çok fazla zamanım olmamıştı, düşünecek olursam ya aklımı kaçıracağımdan endişeleniyor ya da onlar için üzülmekten korkuyordum. Onlar beni ilgilendirmiyordu, ben onları

ilgilendirmiyordum, aramızda duygusal bir bağ yoktu ve öyle olduğunu düşünmemeliydim. Bu sadece karşılıklı bir çıkar ilişkisiydi. Teslimat bittiğinde hepimiz arabadan inecek ve farklı yollara gidecektik. Onlar hakkında düşünmeye devam edersem o arabadan asla inemeyecektim ama onlar gidecekti. Ve ben birilerinin daha yasını tutmak, bir kişinin daha adımlarının üzerinden basarak bir yolda ilerlemek istemiyordum. Bir kişinin daha kaybolması korkusuyla parmak izini ezberlemek istemiyordum.

Son merdivenlerden inip ana salona açılan koridorda yürürken hafif bir müzik kulağımıza çalınmaya başlamıştı. Etraf hatırladığım gibi bembeyazdı. Bu defa salonun daha çok davet için hazırlanmış bölümüne geçtik. Büyük, gerçekten büyük bir masa özenle ve muhtemelen adını bile bilmediğim bir mutfağın yemekleriyle donatılmıştı. Her şey gösterişli ve muazzam görünüyordu. Koyu bir mor rengi olan kadife oturaklara sandalye demek hakaret sayılabilirdi. Şamdanların gerçek gümüş olduğunu bu mesafeden seçebiliyordum. Etrafta gezinen birkaç görevli diğer konuklara şampanya ikram ederken gözlerim tedirginlikle etrafta dolaştı.

"Pars!" dedim dudaklarımın arasından yalnızca onun duyabileceği biçimde.

"Kraliçe yemeklerini her zaman bu kadar kalabalıkla mı yer?"

Söylediğime güldü, beni daha da huzursuz edecek bir cevabı vardı.

"Hayır, bu özel bir davet. Fetih için veriyor. Kraliçenin değerlisi olmak böyle bir şey meleğim." Etrafımızı saran gece mavisi ışıklardan gözlerimi kaçırmak isterken onu gördüm. Kraliçe Riva.

Koyu, kan kırmızısı elbisesinin gözüme ilk çarpan kısmı sırtını tamamen açıkta bırakan dekoltesi oldu. Beyaz teni bir heykel kadar pürüzsüz görünüyordu. Kalçalarına kadar daracık olan elbise sonrasında dökülerek tül halinde ayak bileklerinden süzülüyordu. Sağ bacağının üst kısmından başlayan oldukça iddialı bir yırtmaç vardı ve inanın bana, ben buradayım, ben kraliçeyim, ben bu evrenin sahibiyim, diyordu. Güzelliği, cazibesiyle birleşince can yakıcı duruyordu.

"Neden durduk?"

Pars kolumdan sarsana kadar ne dediğini dahi duymamıştım. Bir şeye odaklandığımı anlayınca bakışlarımı takip etti. Kraliçenin hemen yanında tek eli onun beline sarılmış olan Kumral'ı benimle

aynı anda görmüştü. Karşısında duran iki adamla sohbet ederken ikisi de inanılmaz görünüyordu.

Kumral, Pars'ın aksine beyaz bir gömlek, üzerine siyah dar kesim ceket giymişti. Kravatı yoktu ve gömleğinin ilk iki düğmesi açıktı. Saçları her zaman olduğu gibi dağınık değil oldukça düzenli görünüyordu. Kraliçe Riva'nın sıkı bir topuz yaptığı saçları porselen gibi cildini açıkça sergiliyordu. İkisi de o kadar kusursuz görünüyordu ki bu tablo canımı yakmıştı. Onları görmek istemiyordum, onlarla aynı ortamda olmak istemiyordum.

"İyi misin?"

Pars yeniden dikkatimi çekince gözlerimi kapatıp birkaç saniye için duraksadım. Ne oluyordu böyle? Bu ikisinden neden aynı ortamda bile durmaya katlanamayacak kadar nefret ediyordum? Burada olmam gerektiğini biliyordum, peki bu ardıma bakmadan kaçıp gitme isteği de neydi? Neydi beni bu kadar rahatsız eden?

"Değilim," dedim nefes alışlarım hızlanmaya başlamıştı.

"Pars, iyi değilim çıkar, beni buradan."

Hava basıncı aniden düşmüştü ve sıcak bir tufan üzerime doğru geliyordu. Uzun zamandır hissetmediğim o atak boğazıma takıldığında iki elim birden boynuma gitti. Daralıyordum, nefes alamıyor gibi hissediyordum.

"Pars," dedim iki dudağımın arasından. "Çıkmam lazım."

Hızlı bir şekilde kolumdan sürükleyip beni dışarı çıkarmasına izin verirken gözlerime dolan yaşlar önümü görmemi engelliyordu. Saçmalıyordum, kesinlikle bu tepkim çok yersizdi. Ne diye atak geçiriyordum ki şimdi? Kimse zarar görmemişti, herkesin keyfi yerindeydi. Pamir yanımdaydı.

"Kendine gelmelisin, ne yapacağımı bilmiyorum!"

Yine aynı şey oluyordu. Yine sesleri duyuyordum ama kelimeleri kafamda belli bir şekle sokamıyordum. Yine kendimi yalnız hissediyordum. Yine kendimi yaralı hissediyordum. Yine sanki tutunacak bütün dallarım kırılmış gibi hissediyordum.

"Pamir seni bekliyor. Ve senin kendine gelmen lazım. Gitmezsek sorular sormaya başlayacaklar."

Pars konuşarak beni sakinleştirmeye çalışıyordu ama bunu yapamayacağını bilmiyordu. Konuşmalarını duyabilsem belki etkisi

olurdu ama olmuyordu işte. Neden bu durumda olduğumu bile bilmezken onun konuşmalarının hiçbir etkisi olmuyordu. Ne söylediğini duymuyordum, duymak istemiyor gibi sadece titremeye devam ettim. Bedenimdeki uyuşma her bir hücremi kendi fırtınası içine çekerken sanki dalgaların içinde boğuluyormuşum gibi hissettim. Odağımı kaybettiğim an o saniye oldu. Artık ne sesleri ne de görüntüleri seçebiliyorum.

Karanlık bir kez daha tüm çehremi ele geçirdi, olduğum yere ağır hareketlerle düşüyordum. Dışarıdan bakan tüm çıplak gözlerin bariz bir şekilde sakındığı bu çaresizlik tüm bedenime işlemişti. Üşüyordum, bir daha güneş hiç doğmayacakmış gibi üşüyordum.

Ruhuma kışı getiren, güneşimi çalan oysa gözlerinde bile güneşin parçalarını taşıyan bu adam tarafından yalnız bırakılmak istemiyordum. Beni bırakmasını, başkasına sarılmasını ve hatta başkasına bakmasını bile istemiyordum aynı gözlerle. Canım yanıyordu ve ben onun tarafından canımın yanmasını bile isteyecek kadar yanımda kalmasını istiyordum. Bağırmasını, hakaret etmesini, yok saymasını gerekirse ruhumu binlerce parçaya bölüm sonra onun birleştirmesini... Ama onu, onun beni içine hapsettiği bu karanlığı hiç kimseyle paylaşmak istemiyordum.

Bütün bunları onun kokusunu hissettiğim an, sakinleşirken düşünmüştüm. Sudan çıkmış bir balık gibi çırpınan bedenim kendini onun kolları arasında sakinliğe bıraktığında, geçmiş gibi hissetmiştim. Saçlarımın üzerinde dolaşan elleri hep orada kalmalı gibi.

Duymayacağımı umarak ama duyacağımı bilerek, "Buradayım," dedi Fetih Yargıcı ve ben, Maya Efnan, bir kez daha ona inanmak istedim. "Yanındayım." demesine kanmak.

Gözlerimi açtığımda bütün düşüncelerimin saçmalığıyla bocaladım. Bir rüya olmalıydı, hatta kâbus. Ama buradaydı işte. Avlunun köşesinde herkesten gizlenirken kollarını bana sarmış bir şekilde nöbetteydi. Kahvenin en yakıcı tonu gözlerine bakıp duraksadım. Neydi gördüğüm orada? Rahatlama mı, endişe mi? Hadi, dedim içimden. Gerçekten orada bir duygu kırıntısı mı arıyorsun? Hızla toparlanarak ayağa kalkmaya çalışınca beni durdurdu. Yerde oturuyordu ve ben de bir bebek gibi onun kucağındaydım. Çatık kaşlarımın arasından Pars'ı arasa da gözlerim hedefini bulamadı.

"Bunu yapmayı kes. Neden böyle davranıyorsun?"

Kumral'ın sorusuyla bakışlarım yeniden onu buldu. Tanrım! Ben de kendime sürekli bu soruyu soruyordum. Neden böyle yapıyorum? Her şey gitgide kontrolden çıkıyordu. Biri benim hayatıma demir atmış ve ben çoktan o ipin ucunu kaçırmıştım. Var gücümle atılsam da gökyüzüne karışan silik uçurtma izlerinden başka bir şey yakalamıyordum.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım sonunda dürüst olmaya karar vererek.

Çırpınmayı kesip kollarının arasında gözlerimi kapatmak istedim.

"Burada olmak beni huzursuz ediyor ama garip bir şekilde burada..." dedim kollarının arasında olmayı kast ederek, "olmak da beni rahatlatıyor."

Derin bir nefes verirken, sesim bazı şeyleri itiraf ediyor olmanın hazin burukluğuyla kısıldı.

"Bunu nasıl yapıyorsun Kumral?" diye sordum can havliyle. "Yabancısın. Ama bir şekilde buradasın." Alnıma dokundum. "Bildiğim ama unuttuğum bir şarkı gibi. Melodi kafamın içinde çalıp duruyor ama ben o sözleri hatırlayamıyorum. Kim olduğunu bilmiyorum. Hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama sürekli kendimi senin ekseninde buluyorum."

Sözlerim bittiğinde derin bir nefes verdim. Ne zamandan beri böyle düşündüğümü bile bilmiyordum. Ne hissettiğimi, nerede olduğumu bilmiyordum. Sadece bana iyi gelecek bir şeyler söylemesini bekliyordum. O anda bundan da vazgeçtim. Beklentiler... dedim içimden, insanı en çok beklentiler mahvediyordu. Gerçekleşmeyeceğini bile bile kurduğu hayaller. Ama bu, hiç uyanamayacağını bildiğim bir kâbusa kapatmak gibiydi gözlerimi.

Bu defa daha sakin hareketlerle doğrulup, ayağa kalktığımda beni tutmadı. İtiraz etmedi ondan uzaklaşmama. Oysa benim bir kez daha onun tarafından bırakılmamaya ihtiyacım vardı. Sessizliği rüzgârın uğultusunu beraberinde sürgün ediyordu. Fetih Yargıcı'nın sessizliği, bütün odalarıma döşenmiş bir mayın tarlasının her defasında tek tek içimde bir yerlerde patladığı bir terör gibi kana bulanmıştı. Yine de sessizliğinde ölümün bulanık güzelliği gizliydi.

"Gitgide karışıyor," dedi sonunda.

Yine kaçabildiği kadar uzağa kaçıp gözlerini kapatmıştı olduğu yerde. Ve verilecek en doğru tepki buydu. Kaçmak. Yapmam gereken buydu. Ardıma bakmadan kaçmak.

"Ben yapamam," dedim oradan gitmek için arkamı döndüğümde.

Tırnak izlerimin bana yaşadığım ânın gerçekliğini hatırlatması içim avuç içlerime batırdım. Sahip olduğum veya o an sahip olabileceğim tüm savunmayı istiyordum içimde. O an sahip olabileceğim tüm gerçekliğe ihtiyacım vardı.

"Bir kez daha yapamam," diye acı içinde inledim, yeniden ona döndüğümde ayağa kalkmış ve söyleyeceklerime karşı zırhını kuşanmıştı.

Dolunayın yansıdığı kusursuz yüzü söyleyeceğim her şeyi daha da zorlaştırırken duraksadım. Aslında ne söyleyeceğimden bile emin değildim. Birkaç adımda yanına kadar yaklaşıp bir an için düşünmeden yüzünü ellerimin arasına aldım. Gözlerini iyice yüzüme kenetledi.

"Bak, bu yanlış tamam mı? Böyle hissetmem yanlış. Sen güvenli değilsin, olmamalısın da. Senin yanında iyi hissetmek istemiyorum." Gözlerim yere, ayaklarımızın ucuna, onun ayaklarına bakmak zorunda kalınca titrek bir nefes aldım. "Uyuşturucu gibisin Kumral... Nasıl olduğunu anlamadan karışıyorsun içime. Sonra biraz, birkaç saat belki... Sadece biraz iyi hissetmemi sağlıyorsun. Ama sonunda mutlaka etkisi geçiyor ve ben yeniden dibi boyluyorum."

Kendimi geri çekerken ellerimden biri ensemden saç diplerimi kavradı. "Her defasında biraz daha yüksekten düşüyormuşum gibi hissediyordum."

Başım açık havada parlayan her şeyden bir haber yıldızlara doğru pervasızca kalktı. Gökyüzünün eşsiz sessizliğine şahitlik etmek ister gibi kapandı göz kapaklarım.

"Her defasında biraz daha acıyor canım. Her defasında daha hızlı koşarak geliyorum sana iyileşmek için. Ama bu bir tedavi değil, deva değil, çaresi değil hiçbir şeyin. Bu gitgide benim sonumu getirecek olan, beni yavaş yavaş tüketecek olan bir zehir gibi."

Bütün bedenim gerçeklerin buz gibi çıkmaz sokaklarında ürperirken derin bir nefes alarak fısıldadım. "Ona dokunmanı istemiyorum. Kimseye dokunmanı istemiyorum. Sen onu öptüğün zaman ben boşluğa düşüyorum."

Dudaklarımın lâl kesilmesini diler gibi sıkı sıkı birbirine bastırdım. "Sana doğru koşarken, iyileşeceğimi umarken... Bu bana diğer tarafına geçmek istediğim uçurumun kıyısına varmışken, kurduğum köprüler yıkılmış gibi hissettiriyor. Geri dönüş yok."

Başımı iki yana salladım.

"Hayal kırıklığı. Yapamam artık. Bir kişiyi daha paylaşamam ben. Hayatımın çoğunda babamı, kim olduğunu bilmediğim insanlarla paylaşmak zorunda bırakılmışım. Güvendiğim, koşulsuz sevdiğim tek adamı kuzenimle, öz ablamla, kardeşiyle, akademiyle... Onlarca kişiyle paylaşmak zorunda kaldım. Kız kardeşimi bile aptal kraliçeyle paylaşmak zorunda kalıyorum. Yapamam tamam mı? Seni de paylaşamam. Yapamam ve bunun tek çözümü seni hiç sahiplenmemek olacak."

Başımda o rahatsız edici sızı vardı. Konsantre olamıyordum.

"Bunu anlatmak da anlamak kadar zor. Sen benim hiçbir şeyimsin, bunu biliyorum ama sen de biliyorsun, bu kadar basit değil. Sen benim hiçbir şeyimsin ama Kumral, benim yarattığım bir illüzyon da olsa, o hiçbir şeyim değil. Onu yarı yolda bıraktığımı biliyorum ama ben hâlâ o yoldayım belki de." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Belki bütün bunları uyduruyor da olabilirim, saçmalıyor olabilirim ama ben böyle biriyim. Ben inanırım, ben tutunurum, ben vazgeçmem."

Bulunduğum yerin bir anlamı yoktu. Kendi zihnimin beni yanıltmasına izin vermeyecektim. Bir kez daha değil. Bir kez daha benim olmayan ve asla olmayacak bir şeyin peşinden koşmayacaktım. Ailem yoktu. Âşık olamazdım. Arkadaş edinemezdim. Bende, bir insana sahip olabilmek için gereken her neyse o yoktu.

"Ama ben biri için savaşamam. Hiçbir zaman yapamadım, yapamam. Ve artık kimse için kendimle de savaşmak istemiyorum."

Hiçbir şey söylemeden dinlemeye devam etti. "Bu yüzden bana, sana güvenmemi ya da benim yanımda olduğunu söyleme Kumral. Benim yanımda değilsin." Başımı yana eğdim, "Olmayacaksın da. Beni kendimle bile bir taraf olmak zorunda bırakma. Senden nefret etmekle güvenmek arasında bir köprüde sallanıp duruyorum."

Müzik benim sesimi bastırmak ister gibi, beni sessizliğe mahkûm etmek ister gibi kulaklarımıza doğru, ikimizin üzerine doğru çağlarken ben ikimizin arasında o köprüleri üç kelimeyle ateşe verdim.

"Benden uzak durmalısın."

Bir süre sadece birbirimize baktık. İkimizin de bakışlarında aynı öfke vardı. Aynı çaresizlik. Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Birbirimize katlanamıyorduk ama birbirimizi sevecek de değildik. Gözümüzü alan güneş tutulmuştu, ay hiç doğmamıştı, en iyi ihtimalle hepsi, her şey birer hayaldi. En kötü ihtimalle ise ödün vermiştim, açık vermiştim ve varlığından dahi haberim olmadığı hislerimi on sekiz yıllık hayatım boyunca ilk defa en yanlış kişiyle paylaşmıştım.

Çeneme doğru süzülen birkaç asi gözyaşını elimin tersiyle sildim ve hiçbir şey söylemeyeceğine emin olunca dönüp hızlı adımlarla oradan uzaklaştım. Durmaksızın yürüdüğüm koridor beni ana salona çıkarmıştı. Bu yemeğe katılmaktan başka çarem yoktu. Plandan sapmamalıydım. Lanet olsun. Her şeye lanet olsun ki sürekli bir şeyler yapmak zorundaydım.

"Nerede kaldın bebeğim?"

Pars kendini gülmeye zorlarken, önce şaşırdı, sonra başparmaklarıyla gözlerimin altını sildi. Ağlama isteğimi ve ardından çağlayan öfke atağımı bastırmaya çalıştım.

"Çok dağılmış mıyım?" diye sordum. Sesim titriyordu.

Belli etmeden atkuyruğumu toparlamaya çalıştım.

"Çok değil. İyi misin?"

Pars'ın sesini müzikten seçemiyordum ama başımla onayladım.

"Sadece on dakika dayan. Gülümse. Sonra herkes kendi halinde olacak," diye kulağıma fısıldadığında sıkı sıkı koluna yapışmıştım.

Muhtemelen yarın sabah uyandığımda bu gece yaptığım her şeyden pişman olacaktım ama bunu şimdiden düşünmeye gerek yoktu. Her şeyi erteleyebildiğim kadar ileriye ertelemek istiyordum.

"Esmer! Buradayım."

Sesine doğru döndüğümde Pamir benzer renk elbiselerimizin uyumuna bakıyordu. Ama yanlış bir hareket yapıp kraliçenin yanında koşarak benim olduğum tarafa geldi. Ve maalesef bu Riva'nın gözünden kaçmamıştı. Kollarını yine yetişebileceği ölçüde belime sarıp "Prenses gibi olmuşsun," dedi.

Nihayet beni güldürecek birini bulduğuma şükredip onu geriye çektim. Birkaç çift göz çoktan bize doğru dönmüştü bile.

"Ben nasılım peki majesteleri?" Pars, Pamir'in önünde reverans yaptı, izleyen birkaç kişinin gülmesine neden oldu.

Pamir buradaydı ve sakin kalmalıydım.

"Hadi gel Esmer, çok güzel kurabiyeler var."

Pamir elimden tutup beni açık büfeye doğru yönlendirdiğinde ona minnet duydum. Aferin ufaklık.

"Ben çilekli olanları seviyorum sen neyli istersin?"

Ben sadece kusmamak için çabalıyordum.

"Bana da onlardan ver bakalım."

Pamir'in hevesle uzattığı çilekli kurabiyeler gerçekten lezzetliydi. Bir çocuk için cennet gibi bir yerdi burası.

"Çok şanslısın bütün bunlara sahip olduğun için." dedim Pamir'e doğru eğilerek.

Ben seni alıp buradan götürdüğümde kim bilir nelere sahip olacağız? Kim bilir seni nelerden mahrum bırakmış olacağım?

Pamir omzumdan tutarak beni kendine çektiğinde kulağıma bir şey söyleyeceğini anlayıp eğildim.

"Ablam burada olduğu için şanslıyım," dedi ve o küçük kollarını bir kez daha boynuma sardı.

Eğer Tanrı varsa bütün kalbimle inandığım tek şey onun bir melek olabileceğiydi. Artık raydan çıkmış ve yeniden yola girmesi imkânsız hayatıma gönderilen bir mucize gibiydi.

"Birbirimize sahip olduğumuz için çok şanslıyız ufaklık."

İşaret parmağımla burnuna dokundum. Gülümseyip biraz da çikolatalı keklerden yemek istedi. Sanırım bu gece seve seve eşlik edebileceğim tek kısım Pamir'le birlikte geçireceğim kısımdı.

"Pars, sevgilin senden başka herkesle ilgileniyor gibi."

Riva bir tarafında elini sıkı sıkı tuttuğu Kumral ve diğer tarafında da Pars'la yanımıza geldiğinde Pamir ağzına bulaşan çikolatayı silmeye çalışıyordu.

"Sahi, kaç yaşındaydı hayatım bu kız?"

Riva yine o işveli hareketleriyle beni yerin dibine sokarken duruşumu dikleştirdim. Bakışlarımın gitgide karardığını ve bir an önce birinin buna müdahale etmesi gerektiğini biliyordum. Gözlerim

birbirine kenetlenmiş ellerine kayınca istem dışı yutkundum. Kimsenin kimseyi senden aldığı yok Maya. Kumral zaten en başından beri kraliçeye aitti. Kraliçenin değerlisi...

"İnanın bana, geceleri bu kedi vahşi bir kaplan oluyor," dedi Pars beni kendine doğru çekip dudaklarını saçlarıma bastırdı. İyice kasılmış yüzümü gülümsemeye zorladım ama sonra vazgeçtim. Kimseye gülümsemek zorunda değildim. Herkes onun kadar cilveli, yılışık ve sinir bozucu olmak zorunda değildi.

"Biraz dans edelim," diye beni dans eden çiftlerin yanına çekiştirmesine izin verdim.

Şu anda muhtemelen cehennem bile Riva'dan çekici gelirdi.

Belimden tutup beni iki yana doğru hareket ettirmeye başladığında kendimi müziğin akışına bırakmaya karar verdim. Kollarımı zarifçe havaya kaldırıp kalçamı oynatmaya başladım. Müziğe rağmen hareketlerim yavaştı.

"Evet bebeğim..." diye fısıldadı Pars kulağıma. "İşte böyle. Bana bırak kendini."

Bana daha fazla yaklaşmasına itiraz etmedim. Kolumun birini omzuna yerleştirip onun hareketlerine ayak uydurdum. Hiç kimse Pars kadar uyumlu dans edemezdi muhtemelen. Arada yaklaşıp şarkı sözlerini kulağıma fısıldaması beni güldürüyordu.

"Bana mı asılıyorsun?" diye sordum gözlerinin içine bakarak.

Gülümsemesi çarpık bir biçimde genişledi, beyaz dişlerini gururla gösterirken, "Neden olmasın ki?" diye sordu.

Neden olmasın... Neden?

Omuzlarımı oynatmaya başladığımda ufak bir kahkaha attım. "Neden olmasın!" diye tekrar ettim bende.

"Gözlerini kapat," dedi söylediğimi duymazdan gelip. "Bu gece biraz eğlenmene izin ver. Sadece gözlerini kapat ve kendini bana bırak."

Kendini ona bırak... Söylediğini yaptım, söylediğini yapmaktan başka çarem yokmuş gibi hissettim. Omzunda duran elimi kendime çekip havada görünmez şekiller çizerken ben, o iki elini de belimde sabitleyip ara sıra hareket ettirdi.

"Seni tutuyorum," dedi. "Kendini rahat bırak. Ben seni tutuyorum."

Onun sesi müzikle harmanlanınca sert bir alkol etkisi yaratıyordu. Sanki söylediğini yapmalıymışım gibi... Ve Maya Efnan bir kez daha kendini bir soğuğun kollarında pervasızca serbest bıraktı.

Kapalı gözlerimle birlikte boynumu arkaya doğru atıp tamamen müziğe odaklandım. Dizlerimi kırıp kıvrak hareketlerle Pars'ın önünde süzülüyordum, bizi kimin izlediğiyle ilgilenmiyordum. Madem bir oyun oynuyorduk, öyleyse biraz eğlenmekten zarar gelmezdi. Şarkının hızlanan kısmında Pars elimi yakalayıp beni geriye itti. Gözlerimi açıp onun kendinden memnun ifadesine gülümsedim. Kendi etrafımda dönerken onun iki kolu arasında kalmış oldum.

Şimdi bedenim Pars'ınkine yapışmıştı ve parfümünün güzel kokusu burnuma dolarken onun tarafından sarmalanmıştım. Arkadan bana sarılmış kollarını yavaşça çözüp ellerini bu defa kalçamın üzerine yerleştirdi. Bana karşı tüm söylediklerine rağmen onu ciddiye almıyordum. Benimle ilgili fikirlerini ya da art niyetlerini umursamıyordum. Bir art niyeti olduğuna inanmıyordum. Ya da sadece önemsemiyordum. Öyleyse bile umurumda değildi ve elleri benim üzerimde gezinirken ben vücudumu hareket ettirmeye devam ettim. Dövmelerle kaplı bedeni benimkine yaklaşmaya başladığında yutkundum.

Dışarıdan bakan hiç kimse bizim sevgili olmadığımıza inanmazdı. Özellikle Pars'ın ani bir hareketle beni kendine çevirip alnını alnıma yasladığı o ânı gören biri. Eli omzumdan enseme kaydı, omurgamın üzerinden keyfini çıkararak bel oyuntuma kadar indi. Beni hışımla kendine çekip hareket etmemi imkânsız kıldı.

"Söyle bana prenses," dedi. "Neden olmasın?"

Muhtemelen herkes bizim birbirine âşık bir çift olduğumuzu düşünmüştü.

"Çünkü kardeşim," dedi başka bir ses Pars'ın kolunu tutup geriye çekerken. "Ben izin vermem."

Pars'ın ifadesi değişmedi ama gözlerindeki bakış tamamen değişti. Kumral'ın yaptığı şey onu kesinlikle rahatsız etmişti. Fazlasıyla rahatsız etmişti hem de. Kolunu Kumral'dan kurtarıp gülümsemeye zorladı kendini. Etrafta bizi duyan kimse var mı diye kontrol ettim ama herkes kendi halinde eğleniyordu. Kraliçe Riva

ortalarda görünmüyordu. Zaten olsa Kumral böyle bir hamle yapamazdı. Elbette!

"Neden bizi kenarda beklemiyorsun Pars? Orada seninle dans etmek isteyen onlarca kız duruyor." Kumral'ın bakışları beni bulduğunda ona en az Pars kadar öfkeyle baktım. Neye olduğu bilmiyordum ama içimde patlamaya hazır bir volkan var gibi hissediyordum. Gitgide daha da kızan bir volkan.

"Halimden memnunum," diyecek gibi oldu Pars ama Kumral'ın ona doğru dönen bakışları lafı ağzına tıkmış oldu. Sanırım bu hiyerarşide Pars, Kumral'ın fazlasıyla altında kalıyordu. Belimdeki elini çekip buruşuk bir yüz ifadesi ile beni onunla baş başa bıraktı.

Bir ölüm meleği kadar gösterişli ama bir melek olamayacak kadar sinirli görünüyordu. Onun sinirinin sebebinin yalnızca Pars'ın terslemesi olduğuna ihtimal vermiyordum. Muhtemelen artık benim yaptıklarımdan rahatsız oluyordu ama eskisi gibi beni ezip geçebileceği, kenara savuracağı bir ortamda değildik. Eminim başka bir zaman olsa beni dirseğimden kavrayıp oraya buraya savururdu. Ancak öyle yapmadı.

Yine dirseğimden kavrayıp hırsla kendisine çekti. Daha önce onu böyle şiddetli davranırken görmemiştim. Daha önce onu bu kadar kontrolünü yitirmiş bir biçimde bile görmemiştim.

"Dans etmek mi istiyorsun?" diye sordu. "Neden benimle etmiyorsun?"

Bozguna uğramış şekilde bakakaldım. Neredeyse bütün öfkemi unutmuştum. Ne söyleyeceğimi, hatta ne tepki vereceğimi bile bilmiyordum. Şansıma müzik durdu da ondan bir adım geri çekilebildim. Etrafın kalabalığı ve kraliçenin favorisi oluşu gözleri bizim üzerimize çeviriyordu.

O anda ne kadar kontrolsüz olduğunu bildiğim için karşı atakta bulunmadım. Ben sakin kalmazsam her şeyin mahvolacağını biliyordum.

Ama şans asla bana gülmüyordu. Ya da tam tersi şans her zaman bana gülüyordu çünkü ben hep gülünecek derecede işleri batıran taraf oluyordum. Riva gelip Kumral'la benim karşıma dikilince, benim de içimden sadece halime gülmek gelmişti. Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp ikinci perdenin başlamasını bekledim.

21: BÖLÜM

KARANLIKLA DANS

Karanlığın her bir zerresine ruhumu dağıtırken, içinden bir parçasını koparıp onun ruhuna katmak istedim o gece. Çaresizliğin dibini vurmuş bakışlarımız birbirine kenetlendi, kirpiklerimi ona bakacak şekilde kıvırdım. Dişlerim kuvvetle dudaklarımın arasından dilimi ısırırken derinin altına ulaşmak; vahşice biraz kan akıtmak istedim içten içe. Kurtuluş hiç bu kadar uzak gözükmemişti gözlerime. Ve aynı zamanda bu kadar yakın.

İçimde gitgide yükselen bu alev beni ele geçirdi, bunu istedim, karanlığın zihnimi ele geçirmesine izin verdim. Beyazı siyahla kirletebilirdiniz, cenneti cehennem ateşiyle; ancak karanlığı yok etmek istiyorsanız şeytandan daha büyük bir günah işlemek zorundaydınız.

Ve ben, Maya Efnan: Ölümün öz kızı. Amelya'nın torunu. Yıkıcı. Kurtarılmayı bekleyen ruhların bekçisi gibi... Kayıp bir ruhun arayıcısı gibi karanlığın bütün tonlarını üzerime giyiniyordum.

Fetih Yargıcı'nın elleri, aralarına renkler gizlenmiş saçlarımda dolaştı.

"İstediğin kadar boya üstünü, kendi karanlığından kaçamazsın."

Saç diplerime kadar karanlığa bulanmaktı bu. Ve ben, gece saçlı kız, sonu olacaktım onun.

"Dans et benimle."

Gözlerimi onun karamel yansımalarından çekmek için girdiğim savaşı kaybetmiştim. Çaresizlik ve ona karşı suskunluğum boğazımda bir yumruya neden oluyordu. Ona karşı hissettiğim bu karşı konulmaz çekim beni deli ediyordu. Benim her bir hücrem onun her bir hücresine doğru çekilirken elimi, buz gibi soğuk kesilmiş avucunun içine bıraktım.

"Bırak kendini," diye fısıldadı kulağımın hemen yanında. "Ona bıraktığın gibi bırak kendini."

Sahi ne kadar içmiştim gece boyunca? Kraliçenin şampanyası insanı bu denli çarpıyor muydu yoksa bu Kumral'ın benim üstümdeki

etkisi miydi? Gözlerim çok kısa bir an için koyu pembe dudaklarına kaydığında biraz oksijen için yalvarmak istedim. Zihnimden geçen düşünceler beni çıldırtmak üzereydi.

"Ama sen sakın..." diye başladım cümleme gözlerimi bir saniye dahi dudaklarından ayırmadan. "Sen sakın ona dokunduğun gibi dokunma bana."

Dudağının bir kenarı, söylediğimle birlikte yukarıya kıvrıldı. Muazzam derece enfes kokusu burnuma kadar ulaşınca derin bir nefes aldım. Müzik olması gerekmiyor muydu?

"Bu gece sadece seni dinlemek istiyorum. Seni... Nabzını."

Parmakları boynumun üzerinde, sanki orayı zorlar gibi atan damarın etrafında görünmez daireler çizdi.

"Nefesini..." diye fısıldadı, başparmağı tenimde oyalanarak birbirine sıkı sıkı kenetlenmiş dudaklarımın üzerinde dolaştı.

"Müziğe ihtiyacımız yok," dedi düşüncelerimi duymuş gibi.

"Sadece kalbini dinlemek istiyorum. Kalp ritimlerini duymak istiyorum."

Burnu yanağıma değip boynuma kadar şekiller çizdiğinde nefes alışım hızlanmıştı. Bu beklenmedik yakınlaşma beni şaşırtsa da itiraz etmedim. Ona karşı sorgusuz bir tufanla çekiliyordum. Parmaklarının arasında tüm hâkimiyetini kaybetmiş bir kukla gibi titredim. Tutku muydu bu? Belki.

Gözlerimi kapatıp boynumu daha da açıkta bırakacak biçimde arkaya doğru serbest bıraktım. Boşta olan elim gömleğinin üstünde ve ilk defa ona dokunarak bileğinden omzuna kadar, yavaş yavaş hiç de aceleci olmayan şekilde çıktı. Buna bayılmıştım. Ne yaptığımı bilmemeye, düşünmemeye, kontrol etmemeye. Sadece bırakmaya kendimi. Ona bırakmaya.

"Muhtemelen senden uzak durmam konusunda haklısın," dedi burnunu gizlediği boyun girintimden derin bir nefes alarak.

"Ama ben hiç kimseye de bu kadar yakın olmak istemedim."

Elini omzumun altından bel oyuntuma kadar indirip beni iyice kendine bastırdığında nefesimi tuttum.

Titriyorum, neden titriyorum, bu hissettiğim ne? Ne olduğunu bilmiyorum.

"Ölümle yaşam arasında bir çekim bu. Cennetle cehennem arasında bir çığlık. Dans et, Aşeka."

Dudaklarımı araladım. Kendimi tamamen ona bırakmıştım. Bütün hava ağırlaşmıştı. Nefes almakta zorlanıyor ama bundan rahatsız olmuyordum.

"Bir daha başkasının sen istemeden sana dokunmasına izin verirsen ilk önce senin canını yakarım."

İki eli boynumu gevşek bir şekilde çevrelemiş, sakinleştirmek ister gibi okşuyordu.

Söylediklerinden bir anlam çıkarmam zor olsa da başımı sallamaktan öteye gidemedim. Elleri yavaşça yukarıya çıkıp, yüzümü avucunun içine aldığında nefesinin yansımasını tenimde hissediyordum. Bunu yapacak mıydı gerçekten? Soğukluğu üzerime yakıcı bir rüzgârla vurdu, dudaklarını usulca boynuma bastırdı. Tanrım! Bütün bedenimin buz kestiğine emindim.

"Duydun mu beni?"

Can yakıcı biçimde ürkütücü olan bakışlarını gözlerime kaydırıp, aşağıdan bana baktı. Bakışlarındaki kararlılık o kadar netti ki ona karşı hiçbir şansım olmadığını biliyordum.

"Sen Riva'yı öpebiliyorsun ama."

Kendinde kal, Maya.

"Evet. Ama onu zaten öldürmek istiyorsun. Pars'ı öldürmek de istiyor musun Maya?"

Sağ yanağımdaki eli yeniden boynuma indiğinde bu defa dokunuşu çekimser değildi. Aksine kendi varlığını hissettirmek adına olabildiğince baskı uygulayarak açıkta olan yakamda dolaştı. Biraz daha zorlasa göğsüme değecek olan elini itmek için biraz güç aradım kendime. Parmaklarım sanki çivilenmiş gibi omzuna kenetli duruyordu. Aradığım güç kesinlikle şu anda bünyemde bulunmuyordu.

"Hayır, bunu istemiyorum."

Kesinlikle kimseyi öldürmesini istemiyordum ama üzerimde bu kadar hâkimiyet kurmasını da. Ve Riva'yı öpmesini de... Kesinlikle bunu istemiyordum.

"Güzel."

Ellerini kendine çekip bir adım geri çıktı. Omuzlarındaki ellerimi bileklerinden yakalayıp sağ bileğimi ağır hareketlerle dudaklarına

götürdü. Gözlerini bir saniye olsun benden ayırmadan dudaklarını benim zavallı bileğime bastırıp birkaç saniye için kapattı gözlerini

"O zaman sakın bir daha beni zorlama. Kendimi bu konuda, sana dokunmamak konusunda ikna etmeye uğraşıyorum. Bilmelisin ki ben kolay kolay kendimle savaşa girmem."

Gülümsemedi ama yüzünde gülümsemenin esintisinden oluşan bir gölge belirdi. "Ve güzelim, yine bilmelisin ki bir savaşa girersem eğer, onu kazanana kadar durmam."

Sözlerinin keskinliği ruhumu zedelemişti, sarsıcı bir nefes alıp dudaklarımın arasına aldığım dilimi ısırdım. Kısık gözlerimin arasından bu büyüleyici manzarayı izlerken benim bronz tenimin onun porselen çehresine ne kadar yakıştığını düşündüm. Bu düşünceyi hızla zihnimden uzaklaştırırken gözlerini açtı.

"Şimdi gidip uyu."

Bileğimi serbest bırakıp arkasında şiddetli bir esinti bırakarak odadan çıktı. Kendimi tamamen çarpılmış gibi hissediyordum. Bir süre bıraktığı yerde kımıldamadan durmaya devam ettim. Ne kadar süredir Pamir'in bale odasında olduğumuzu bilmiyordum. Kumral çıkınca oda gözüme fazla sessiz gelmişti. Oldukça büyük ve her yeri aynalarla kaplı bu salon bana kendi suretimi gösterirken, diz kapaklarım sızladı. Daha kaç parçaya bölüneceğimi merak ettim. Karşılaştığım her yansıma bana başka bir çift gözle selam veriyordu, ürkütücü bu anı gözlerimi kapatarak yok sayamaya devam ettim. Gölgelerin arasına zincirli o canavar gibi. Ve derin bir nefes aldım. Bütün gece boyunca ayaktaydım ve yine zor bir gün olmuştu.

Kimseye görünmemeye çalışarak odaya çıktım. Korumaların sabaha karşı etrafta dolaşmama aldırmayacağını umuyordum. Topuklu ayakkabılarımı pratik bir hareketle çıkarıp yalın ayak salondan çıktım. Koridorun bu tarafında çok fazla koruma yoktu, olanları da beni ele vermemeleri adına kontrol altında tutuyordum. Zavallı Riva'nın, kendi adamları tarafından ihanete uğradığını anladığında, bu gece bana yaşattığı utancı yaşaması için sabırsızlanıyordum.

Merdivenleri hızla geçip Pars ve benim için ayrılan odaya vardığımda ışık açıktı. Yatağın üzerinde gelişigüzel uzanan Pars'ı görünce kaşlarımı çattım. Genelde bu saatlerde ki bu benim uyuduğum

vakit oluyor; Pars odada bulunmaz uyumam için beni rahat bırakırdı. Belli ki bu gece henüz bitmemişti.

"Naber?" diye sordum, ayakkabıları yatağın kenarına bırakıp pencerenin önündeki koltuklardan birine oturdum. Elbiseyi çıkarmak için can atsam da kımıldayacak halim kalmamıştı. Başımı koltuğun arkasına verip gözlerimi kapattım. Günlerce uyusam da dinlenemeyecek gibi hissediyordum.

Pars hızlı bir şekilde yataktan doğrulup "Seni çok hırpaladı mı?" diye sordu.

Güldüm. "Tahmin bile edemezsin."

Kumral'ın bana şiddet uygulamayacağını ikimiz de biliyorduk. Zaten bahsettiği şey tamamen manevi hırpalamaydı. Kumral istediği zaman bana kendimi bir çöp gibi hissettirebiliyordu. Ama bu gece değil. Bu gece bana kendimi fazlasıyla cüretkâr hissettirmişti. Bana karşı davranışları gözle görülür bir biçimde dengesizdi. Sahip olmakla ait olmak kavramı ikimize de uzakken birbirimizden başka çıkış yolu bulamıyorduk. Sanki birileri bizi bir labirente atmıştı.

"Canın sıkkın gibi durmuyor."

Pars yanıma doğru yanaşıp karşıdaki koltuğa oturdu. Bunu daha çok bir soru gibi tonlamıştı. Canım sıkkın değildi ama nasıl hissettiğim hakkında da en ufak fikrim yoktu. Sadece yanlış olduğunu biliyor ama yanlış gibi hissetmiyordum. Aptal değildim, gözle görülür, hatta neredeyse elle tutulur hale gelen o çekimi inkâr etmeyecektim ancak bunun ne denli anlamsız ve ne denli tehlikeli olduğunun da farkındaydım. Fetih Yargıcı kapılmak için çok yanlış bir seçim olurdu.

"Boş ver," diye omuz silktim. "Kumral işte. Kraliçemiz ne yaptı?"

Kumral benim kolumu kavramış şekilde bana saldırırken kraliçe bunu görmüştü. Neyse ki söylediklerini veya Pars'ı benden uzaklaştırdığı kısmı görmemişti. Yalnızca o kibirli bakışlarını üzerimde dolaştırıp *"Gözüme batmaya başladın kız çocuğu, dikkat et,"* diye uyarıp beni salondan kovmuştu.

Pars ona kendisini yemekteki diğer kızlardan birinden kıskandığımı, gereksiz sorun çıkardığıma ikna etmişti. Kraliçe beni gözünde o kadar küçümsüyordu ki bırakın Yıkıcı olarak tehlikeli olmayı sanki Kumral'ın asla ama asla dönüp bakmayacağı biriydim. Ve bu aşağılanma beni iyice kamçılıyordu.

"Bir an önce bu işin bitmesini istiyorum."

Ellerimi elmacık kemiklerime bastırıp planı gözden geçirdim.

"Karşılaştığım her korumaya zihin kontrolü yapıyorum."

Pars kaşlarını çattı. "Ne için?"

Belki de bunu ilk önce Kumral'a söylemeliyim, diye düşündüm. Sonra her şekilde bana kızacağına karar verip vazgeçtim.

"Bütün korumaları zamanı geldiğinde beni dinlemeleri konusunda kontrol altına aldım. Kraliçeyi yenmem için sadece zihin kontrolü yetmez diye düşündüm. Onun adamlarını ona karşı kullanacağım." Bunu planladığım zaman iyi bir fikir gibi görünmüştü ama sesli söylerken içgüdülerim beni yanıltmıştı. Onlar üzerinde etkim ne kadar devam edecekti, bilmiyordum.

Pars derin bir nefes verdi. "Bundan Fetih'in haberi var mı?"

Hafifçe gülüp başımı iki yana sallayınca o da sırıttı.

"En azından ben biliyorum."

"Ona söyleyecek misin?" diye sordum.

"Bilmiyorum ama kendini yorma. Yeterince kötü görünüyorsun zaten. Gücünü tek bir kişi için odaklamalısın." Endişeyle bakıyordu, onu rahatlatmak için ayağa kalktım. İstem dışı esneyince elim ağzıma kaydı.

"Merak etme, yorulduğum anı hissedebiliyorum. Gitgide daha iyi olacağım." Uykulu bir sesle konuşmama gülümsedi. Ben çıplak ayaklarımla ufak banyoya giderken onun da kapıya yöneldiğini görmüştüm. Pars'la aramız benden nefret ettiği zamanlara kıyasla oldukça iyiydi. Ve ben öyle kalmasını da istiyordum.

22. BÖLUM

RUH SIZISI

Müzik sesi, loş ışığın altında Pamir'in parlak sarı saçlarının üzerinden sert bir kavisle inerek dans ediyordu. Zamanın, huzuru bir fanusa kapatıp üzerine kar tanelerinin beyaz mutluluğunu serptiği nadir anlardan birini yaşadığıma emindim. Yüzümdeki tebessüm gözlerimin zarifçe kısılmasına neden olacak kadar sahiciydi yalnızca ama içimde büyüyen umut tohumu yeni yeşermiş bir fidanın dalları kadar hevesliydi gün ışığına.

"Seni Avcı olmaktan vazgeçirip bizim buralara getiren nedir?"

Herkes Pamir'in piyano çalışını izlerken Riva yine şarap kadehinin üstünden açıkça bana saldırdı. Derin bir nefes alıp sakin kalmaya çalıştım. Hatta daha da ileriye gidip iki elimi birbirine kenetleyerek hemen yanımda oturan Pars'ın omzuna koydum.

"Aşk tabii ki," diye güldüm oldukça gerçekçi olmasını umarak.

Riva'nın yanında oturan Kumral'ın bakışları önce bana, sonra Pars'ın omzundaki ellerime kaydı. O kadar kısa sürdü ki hemen Pamir'in piyano çaldığı noktaya geri döndü.

Riva başka bir soru sormak için hazırlanıyordu ama gürültülü bir şekilde açılan kapı hepimizin dikkatini titrek bir rahatsızlıkla dağıttı. Gördüğüm tüm bakışlar arka tarafımızda kalan kapıya doğru çevrildi, hissettiğim şeye inanamayarak kaşlarımı çattım. Hiç kimse kraliçenin huzuruna bu kadar dikkatsiz çıkmazdı. Çıkmamalıydı. Gelen her kimse davetsiz bir misafirdi.

"Nasıl?" diye bağıran sesle birlikte dudaklarım şaşkınlıkla ve istem dışı aralandı.

Kumral ve Pars'ın bakışları aynı anda beni bulduğunda durduğum yerde sendelemiş gibi hissettim. Hiç kimsenin tek kelime etmesini beklemeden olduğum yerde doğrulup kendimi gizlemek adına vücudumu arkaya doğru çektim. Pars ne yaptığımı anladığında hemen önüme geçerek görüş alanımla birlikte beni de kapattı.

"Riva, buna nasıl cesaret edersin? Bunu yapmaya senin bile hakkın yoktu."

Sesi bir aslanın kükremesi kadar tehditkâr çıkmıştı. Cümleler dudaklarından düşünülmeden çıktıklarının soyut birer imzası niteliğindeydi. "Benim himayemde olduğu ilan edilmiş, benim tarafımdan dokunulmaz kılınmış birini öldürmeye senin bile hakkın yok!" Ayaz kocaman salonda öyle şiddetli gürlüyordu ki ilerde piyano çalmakta olan Pamir korkudan korumalardan birinin bacağına sarılmıştı. Bakışlarındaki korkudan nefret etsem de şu an dikkatimi vermem gereken başka bir konu vardı.

Ayaz gitgide salonda benim olduğum bölgeye doğru yaklaşıyordu.

"Tutun onu," diye araya girdi Kumral. Korumalardan birkaç tanesi Ayaz'ın kolundan tutmaya çalışsa da basit bir hamleyle geri savruldular. Ayaz istediği kadar iyi bir dövüşçü olsun, burası kraliçenin mekânıydı ve savurduğu her adam yerine iki katı geliyordu. Kısa süreli bir arbede sonunda iki kişi onu kapı girişine kadar çekiştirip duvarın yanına sabitledi. Pars hâlâ önümde bir kalkan gibi durup beni gizlemeye çalışıyordu.

"Maya Efnan'ı öldürmenin bedelini ödeyeceksin!"

Kumral'ın bakışları tepkimden sakınır gibi uyarıcı şekilde üzerime kilitlense de dikkat çekmemek adına temkinliydi. Pars'ın hemen önümdeki vücudunun gerildiğini net bir şekilde görebiliyordum. Açıkçası gururum okşanmıştı ama hadi, bu zamana kadar çoktan ölmüştüm ve şimdi bağırıp çağırmanın hiçbir manası yoktu. Ayaz'a da tüm gerçekleri benden sakladığı için öfkeliydim. Şu saatten sonra da kimse umurumda olmazdı. Birileri onun için öne atılacağımı sanıyorsa kesinlikle yanılıyordu.

"Ayaz kendine gelmek için ne kadar zaman istersin? Bana on saniye yeterli geldi. Yoksa sesini kesmek için kalbini sökmek durumunda kalacağım."

Riva ayağa kalkıp salonun ortasına doğru sakin adımlarla yürüdü. Şiddeti kaçınılmaz, sesi bir bıçak kadar keskindi. Ama en ürkütücü yanı bana bir yılanın gözlerini andıran iri mavi bakışlarıydı.

"Belli kurallarımız vardı," dedi Ayaz sesini makul bir tona çekip kolunu tutan korumalardan kurtularak. "Ve o kızın dokunulmazlığı vardı."

Riva bir sırtlan gibi dişlerini göstererek sırıttı. "Dokunulmazlık mı?" diye sordu ellerini boşlukta birbirine kenetleyerek. "Söyler misin bana, sözde sonsuz ömrün benim iki dudağımın arasındayken sen dokunulmaz değilsin, küçük sürtüğün nasıl olacak?"

Bayan kendini beğenmiş sınır tanımıyordu. Bu defa içimden onun üzerine atılma isteği gelmemişti.

"Beni öldürürsen sen de tahtından olursun. O kadarına gücün yetmez. Mahkeme buna müsaade etmez."

Riva müzik gibi bir kahkaha attı.

"Sikik mahkemeler senin gibi sikik herifler içindir. Ben adaletimi kendim sağlarım."

Kaşlarını çatarak boynunu hafifçe yana yatırdı.

"Kız tehlikeliydi ve öldü. İtirazı olan?"

Riva ellerini iki yana açıp salondaki herkesle göz teması kurmaya başladı. Sanki söyleyecek bir şeyi olan şimdi söylesin yoksa sonsuza kadar konuşmasın demek istiyordu. Açıkçası söyleyecek çok şeyim vardı ama şu an değil. Üzgünüm Ayaz ama girdiğin bu savaşta yalnızsın.

"Beni buradan çıkarman lazım."

Pars'ın kulağına olabildiğince kısık bir sesle mırıldandım. Ayaz beni gördüğü anda bütün planımız mahvolacak, beni ele vermiş olacaktı. İçimden bir ses bitecekse bitsin artık dese de hazır değildik. Hiçbirimiz şu anda Riva'yla bu savaşa hazır değildik. Bu hepimizin sonu olacak kadar büyük bir devrim olurdu.

"Biliyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum," dedi Pars dudaklarını birbirine bastırıp.

Bu kötüydü, birinin mantıklı düşünmesi gerekiyordu. Ve maalesef odadaki tek kapı şu an Ayaz'ın önünde durduğu kapıydı.

"Ve sen buna nasıl izin verdin?"

Ayaz'ın sözleri bu defa çaprazımda kalan Kumral'ı hedef alıyordu.

"Onun ölmesine nasıl izin verdin Fetih?" Kumral ifadesini hiç bozmadan öylece Ayaz'a bakmaya devam etti. Ne diyeceğini açıkçası ben de merak ediyordum.

"Yeter artık Ayaz, kendine gel. Aptal bir kız için düştüğün şu hale bak."

Riva hakkımda bir kez daha atıp tutarken adımı duymaya bile tahammül edemiyormuş gibi konuştu. "İçeri götürün onu, yalnız konuşacağız."

Ne derse desin dikkatleri yeniden üzerine çektiğine memnun olmuştum. Burada hem dikkat çekmeyeyim diye kalp ritimlerimi hem de Ayaz'ın çok iyi bildiği korkumu kontrol etmeye çalışıyordum. Ve açıkçası daha fazla dayanabileceğimi sanmıyordum.

"İzninle ben de katılmak istiyorum."

Fetih muhtemelen Riva'ya söz geçirebilen dünya üzerinde ki tek kişiydi. Ve bunun tek sebebi Kumral'ın her zaman çok dikkatli olmasıydı. O kadar kontrollü adımlar atıyordu ki sanki hamleleri yıllar öncesinde planlamış gibi geliyordu. Kurbanını tanıyıp adımlarını ona göre atmakta Kumral'ın üstüne yoktu. Bu süreçte ondan bir şeyler öğrenebilirsem ne mutluydu bana.

Riva sadece başıyla onaylayıp salondan çıkarılan Ayaz'ın peşinden gitti. Kapı eşiğinde bize doğru döndü. "Pars, Pamir'le ilgilen. Korkmuş olmalı."

Pars'ın zaten itiraz etme gibi bir lüksü yoktu, edeceğini de sanmıyordum.

"Elbette efendim," diye ona arkasını dönmüş uzaklaşan Riva'yı cevapladı.

Kumral bize doğru hiç bakmadan Riva'nın hemen arkasından odadan çıkarken ne olursa olsun Ayaz'ın başına bir şey gelmemesini diledim. Bana birçok kez yardımı olmuştu.

Salon tamamen güvenli olduğunda Pars kendini geriye çekti. Rahatlayarak derin bir nefes almama sırıtarak bakıyordu.

"Ne var?" diye çıkıştım, komik bir durum yoktu.

Gülümsemesi daha da genişledi.

"Biraz önce tam arkamda duruyordun ve bu oldukça hoşuma gitti. Nefesini hissettiğime eminim. Hatta teninin sıcaklığını falan."

Pars'ın sözlerine gözlerimi devirdim ve etrafı kontrol ettim. Pamir korumalar tarafından odasına çıkarılmıştı.

"Sence Ayaz sorun çıkaracak mı?" diye sordum benim için koridoru kontrol eden Pars'a.

"Sanmam, Fetih halleder."

"Ona çok fazla güveniyorsun," diye mırıldandım.

Şu sıralar uzak kalmak istediğim Yargıcı hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Ama bu bilmek istemediğim anlamına gelmiyordu.

"Fetih bizim gibi değil Maya." dedi Pars ciddi bir şekilde. "O, hayatı yaşamaz. O, hayatı kontrol etmek ister."

İçten içe bildiğim bu gerçekle yüzleşmek canımı sıkmıştı. Neden olduğunu sorgulamadığım bir tarafım onun mutlu olmasını istiyordu. Aynı tarafım bunun imkânsız olduğunu biliyordu. Birbirimize en çok bu açıdan benziyorduk belki de. Kendi hayatlarına sıkışmış iki yabancı.

"Peki, neden kraliçeyle birlikte kolay bir hayatın keyfini sürmüyor? Her şey o zaman daha kolay olabilir."

Bunu istemiyordum, onu Riva'yla bırakma düşüncesi midemde sindiremediğim bir şeylere yol açıyordu. Günün birinde, tüm bunlar bittiğinde yollarımızın ayrılacağını biliyordum ancak Kumral'ın o yola Riva'yla devam etmesini istemiyordum.

Düşüncelerimin arasında kaybolurken, "Sen neden Ayaz'la daha kolay bir hayatı seçmedin?" diye sordu Pars sanki bariz bir şeymiş gibi. Evet, bunu daha önce ben de düşünmüştüm.

"Ben o malum kişiyim, Ayaz'ın bana gücü yetmezdi."

Belli ki ben artık Maya olmaktan önce bir Yıkıcıydım ve bu, tek başına mutlu bir hayat süremeyeceğimi ifade ediyordu.

"O malum kişi olduğunu bilmeden önce de Tolunay'la birlikte olmadın." diye üsteledi Pars.

Merdivenleri çıkarken kendi kendime gülümsedim. O malum kişi... Her yeri benim için gerçek bir tehlike olan bu yerde, adımı unuttuğum gibi tamamen başka bir siluete de bürünmüştüm. Bu gitgide can sıkıcı oluyordu.

"Her neyse," diye geçiştirdim Pamir'in odasına geldiğimizde "Sen de geliyor musun?"

"Emir emirdir."

Benim geçmem için kenara çekildi ama takım elbiseli izbandutlardan biri araya girdi.

"Küçük hanımın yanına sizden başkası giremez," dedi dazlak kafalı adam.

Ben bunu daha önce etki altına almamış mıydım?

"Esmer, kız arkadaşım. Sorun yok." Pars adama kaşlarını çatarak bakıyordu ama ismini bilmediğim dazlak kafalının çekilmeye pek niyeti yoktu.

"Kraliçenin emri efendim. Yalnızca siz."

Kibarca tehdit ediliyorduk.

Daha fazla hiç kimseyi bu şekilde kontrol etmek istemesem de bana başka bir çare bırakmıyorlardı. Pamir'in ne kadar korktuğunu görmüştüm ve onu öylece bırakmaya niyetim yoktu. Küçük bir çocuk olarak hak etmediği yeterince olaya şahit olmuştu. Bundan sonrası için elimden geleni yapacaktım. Onu olaylardan uzak tutamıyorsam en azından yanında olacaktım.

Kararlı bakışlarımı dazlak kafalı adamın gözlerine sabitleyip daha önce girmiş bulunduğum zihnine bir kez daha hükmettim.

"Önümden çekil."

Diğer korumanın varlığını unutmuştum bir an için. Anlaşılan bugün zor bir gün olacaktı.

"Ve sen kimsin de benim emirlerime karşı geliyorsun?"

Hemen ardımda duyduğum sesle birlikte olduğum yerde kalmıştım. Riva'nın bu kadar çabuk Ayaz'dan kurtulmasını beklemiyordum. Ve kurtulur kurtulmaz buraya gelmesini. Bu kadın benim değer verdiğim her şeye ve herkese çok fazla değer veriyordu. Ve bu ciddi anlamda sinirlerime dokunmaya başlamıştı.

Topuklarımın üzerinde ağır hareketlerle sesin geldiği yöne döndüm. Riva ne sakin görünüyordu ne de beni küçümsüyor gibiydi. Bu mesafeden onun ne kadar gerildiğini fark edebilmiştim.

"Ben sadece iyi olduğundan emin olmak istedim," dedim duruşumdan taviz vermeden.

Kumral, Riva'nın bir adım gerisinde duruyor, kendimi bu durumdan kurtarmaya çalışmamı izliyordu. Bu durumdan keyif aldığını düşünmesem de Riva bana bağırırken öylece dikilmesinden de hoşlanmıyordum.

"Pamir seni ilgilendirmez," dedi Riva kaşlarını çatarak. "Sana o odaya girmemen gerektiği söylendiyse ve bunun benim emrim olduğu söylendiyse küçük kız," birkaç adımda yanıma kadar yaklaşıp neredeyse burnumun dibine kadar girdi. Boyu benden uzundu. Ayağımdaki topuklu ayakkabılara rağmen ondan kısa kalıyordum.

"Sorgulama, sadece yap." Sesi yükseldikçe bedenim kasılıyordu. Korkmuyordum, sadece ona karşı bir hamle yapmamak için fazlasıyla direnmek zorunda kalıyordum.

Benim Avcı içgüdülerim hissettiği her Soğuk'la birlikte tetiğe geçiyordu. Bu Soğuk gücünden bir an bile şüphe duymadığım Riva olunca, kız kardeşime hayattaki en büyük kötülüğü yapan kadın olunca, her durumda beni küçük gören kadın olunca tüm o hisler katlanarak omurgamda birleşiyor ve beynini dağıtmam için beni Riva'ya doğru itiyordu.

Sakin kalmaya çalışırken sessizliğimi koruyup başımla onayladım. Kendimde ağzımı açacak gücü buluyordum ancak ağzımdan çıkacakları kontrol edecek gücü bulamıyordum. Bir kere ağzımı açarsam bir daha kapatamayacak gibi hissettim. Hatta Riva beni omzumdan tutup kapının önünden kenara iterken ve benim yaralı omzum bir kez daha duvara çarparken bile ağzımı açmadım. Orada öylece durup onun sonu olacağıma bir kez daha yemin ederken nefesimi tutmakla yetindim.

"Siz gelin."

Açıkça itiraf etmeliyim ki bu kadın nasıl oynaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Elimdeki en güçlü taşları tek bir hamle ile yerle bir etmişti.

Pamir'in odasının kapısı onların geçmesi için açılırken sadece duruşumu dikleştirip zemini izlemeye devam ettim. Kimseyle göz göze gelmek istemiyordum. Riva gel dediyse ikisi de onunla birlikte gidecekti. Beni kenara da atsa, duvara da çarpsa, omzumdaki yara bir kez daha da kanasa onlar Riva'nın peşinden gidecekti. Bunu zaten biliyordum, bir de gözlerimi onlara dikerek izlememe gerek yoktu. Bahsettiğim ve bana panik atak geçirten gerçek buydu, asla *yanımda* olmayacaktı.

Ayak sesleri mermer zeminde ilerlerken sonunda kapının yeniden kapandığını duyup başımı kaldırdım. Tahmin ettiğim gibi koridorda korumalarla baş başaydım. Peki, neden bir parçam bu kadar buruk hissediyordu? İkisinin de Riva'nın peşinden gideceğini biliyordum. Kendi kendime gülümsedim. Biliyordun ama gitmesini istemiyordun Maya.

Olabildiğince hızlı adımlarla odaya çıktım. Kendimi müthiş derecede mutsuz hissediyordum. Bu kadın hiç kimsenin yapamayacağı kadar hayatımı karartıyordu benim. Zaten siyah olan hayatımı daha da karanlığa buluyordu mümkünmüş gibi. Ondan daha fazla nefret etmem mümkün müydü, bilmiyorum. Sadece her bir zerrem ölmesini istiyordu. Büyük bir arzuyla ve hatta ilk defa kana susamışlıkla Riva'nın ölmesini istiyordum. Benim karanlığımda boğulmasını istiyordum.

Kolumun tersiyle gözümden akan yaşları silip hiç akmamış gibi davrandım. Yalnızdım. Beni yalnız bırakıyordu. Beni gitgide yalnız bırakıyordu. Önce kardeşimi, sonra Kumral'ı, şimdi de Pars'ı alıyordu ellerimden. Lanet olasıca kadın Maya Efnan olduğumu bilmediği zaman bile canımı yakıyordu. En derinden hem de.

Herkesin neden ondan bu kadar nefret ettiğini anlamıştım. Herkesin neden korktuğunu anlamıştım. Riva sadece güce sahip değildi. Riva insanları mahvedebilecek bir yeteneğe sahipti. Hayatına bulaşan herkesi bir şekilde ama mutlaka yalnız bırakıyordu. Buna yemin etmiş gibi, ona bir kez bulaşan herkesi yalnız bırakıyordu. Pamir'i kusursuz bir hayatın içinde yalnızlığa terk etmişti. Kumral'ı kusursuz sandığı aşkının içinde yalnızlığa terk etmişti Ve şimdi beni, boktan hayatımın içinde yalnızlığa itiyordu. Ve ben göz göre göre buna izin veriyordum. Ondan saklanarak, kaçarak, başkasının arkasına sığınarak ona izin veriyordum.

Rahatsız eden topuklu ayakkabıları ayağımdan çıkarıp yatağın üzerine oturdum. Ellerimi şakaklarıma bastırıp sakinleşmeyi diledim. Kendimde kalmalıydım. Aklım başımda kalmalıydı ama bu her geçen saniye daha da imkânsız geliyordu. Aklımı yitirdiğimi sandığım onca zamanın aksine şu anda oldukça kendimde hissediyordum ama kendimde hissetmek olabilecek en hazin son gibiydi.

23. BÖLÜM

ÂNIN ÇELMESİ

Bütün dünyayı sırtımda taşıyormuşçasına yorgundu omuzlarım, göz kapaklarım yaşların yer çekimine karşı koyamıyordu. Göğüs kafesimin ortasındaki boşluk vahşi bir hayvanın kükremesiyle her geçen saniye biraz daha yırtılıyordu. Göğsümün tam ortasında, kalbime doğru genişleyen bildiğim tüm doğrularımı, umutlarımı, hayallerimi, daha da ötesinde anılarımı yutan, pençelerine ruhumun kanı bulaşmış bir kara delik vardı. Ruhumun içine sıkıştığı, benliğimin kendini yitirdiği, hayallerimin bağlı olduğu uçurtmaların iplerini kesmişler gibi, derimin altındaki kan yolunu bulamazmış gibi kıvranmama neden oluyordu.

"Sakin olmaya çalış."

Pars içeri girip kapıyı ardından kapattığında duyabilmiştim sesini. Elimi yüzümden çekmeden dudaklarımı ıslattım.

"Deniyorum," diye mırıldandım dişlerimin arasından.

"Deniyorum ama olmuyor Pars. Gitmek istiyorum. Buradan gitmem lazım. Yetersizim, birinci sınıf bir Avcı bile değilim. Bu halde onu yenmem imkânsız. Beni ezip duruyor. Daha fazlasına ihtiyacım var, daha fazlasını öğrenmeye ihtiyacım var. Akademiye dönmeliyim."

Koy vermiş bir şekilde ayağa kalktım. Pes etmek istemiyordum, pes etmiyordum da ama bir mucizeye inanmanın aptallığını yaşamak da istemiyordum. Ben kimdim ki?

"Hey hey..." dedi o da benimle birlikte doğrularak. "Sakin ol."

Kollarını bana sarıp sakinleştirmek ister gibi çenesini saçlarımın arasına gömdü. Kumral böyle yaptığı zaman o garip çekimi hissediyordum. Pars sarıldığı zaman hissettiğim tek şey soğuk vücuduydu.

"Gerçekten gitsem daha iyi olacak. Burada olduğum her saniye risk altındayız ve hiçbir şey yapamıyorum." Pars bu defa gülerek biraz geri çekildi.

"Hadi ama Ef," dedi. "Bizim meydan okuyan hırçın Avcımıza ne oldu? Lügatinde pes etmek de mi varmış?"

Onunla birlikte ben de gülümsedim.

"Pes etmiyorum. Sadece bir an önce bu işi halletmek istiyorum. Bunun için kendimi daha hızlı geliştirmem lazım."

"Bırak buna Fetih karar versin," dedi itiraz ederek.

"Bak, biliyorum kolay değil ama ona güvenmen lazım. Bu süre içinde sadece üstüne düşeni yap ve rolünü oyna. Mümkün olduğu kadar göze batmamaya çalışalım olur mu?"

Yüzümün önüne düşen saç tutamını çekerken gülümsemesi daha sıcaktı.

"Pamir nasıl?" diye konuyu değiştirdim.

Ne dersem diyeyim buradan çıkmama izin vermezlerdi. Hem akademiye gitmek mi? Hadi ama Maya. Kendi kendime başımı iki yana salladım, dengem gitgide sarsılıyordu.

"Fetih yanında, ilgileniyor." diye güvence verdi. Elbette, Bay Mükemmel.

"Kraliçe de yanlarında mı?"

"Hayır. Pamir'in bazı çıkışları oluyor, kraliçe o sıralar da pek yanında durmaz."

Olduğum yerde gerilmiştim, "Ne gibi çıkışları?"

Pars dudak bükerek yüzünü buruşturdu. "Ağlıyor. Histeri krizi gibi bir şey."

Söyledikleriyle birlikte kalp atışlarım hızlanmıştı. Bunun ne demek olduğunu gayet iyi biliyordum.

Kahrolasıca atakların Pamir'de olmasını engellemek zorundaydım. Kendini yalnız hissediyordu. Kendini yalnız hissedip boşluğa düşüyordu. Ben ağlayamadığım için nöbet geçiriyordum. O ağlayıp nöbetlere engel olabiliyor olmalıydı. Hangisi daha acıydı bu noktada, bilemedim. Kötü olan o kadar fazla şey vardı ki içinden çıkmak günden güne zorlaşıyordu. Asla çözülmeyecek bir kördüğümün içinde yaşıyordum. Çözülmesini beklerken daha da birbirine giren hayatlarımız bizi içinde tutsak ediyordu. Benimle birlikte onlarca kişiyi daha.

"Onu görmem lazım," dedim çıplak ayaklarımı önemsemeden kapıya yönelip.

"Maya, Fetih yanında. Bir süre Pamir'den uzak dursan daha iyi olur."

"Sadece bir dakika sürecek. Onu görüp yanında olduğumu söyleyeceğim ve geri döneceğim."

İkna edici olmaya çalıştım. Şu an Pamir'i görmek istemem bile Riva'yı sinirden delirtebilirdi. Bir kez daha onun yakınında görünmek ipimi çekecek hamle bile olabilirdi. Ama gitmek zorundaydım. Pamir'i görmek zorundaydım.

"Söz veriyorum. Korumaları etki altına alıp oraya gittiğimi unutturacağım. Sadece bir dakika."

Pars ihtiyacı olmayan derin bir nefes verip "Dikkatli ol," dedi.

Başımla onaylayıp hızlı adımlarla merdivenlerden indim. Elimden geldiği kadar kimseye görünmemem gerekiyordu. Şimdiden Riva'nın gözüne batmaya başlamıştım.

Pamir'in odasının önüne geldiğimde dazlak adam ve diğer koruma yine oradaydı. Geldiğimi görünce bakışları beni buldu. Onaylamaz bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı adam.

"Girmeniz yasak."

Evet, biliyorum ama bir sor bakalım bu benim ne kadar umurumda? Konsantre olmak için birkaç saniye bekledim.

"Önümden çekil ve buraya geldiğimi unut."

Çok kısa bir sürede dazlak kafalıyı etki altına alabilmiştim. Diğer koruma kaşlarını çatarak bana bakarken neler olduğunu anlayıp olanlara bir an için inanamadı.

"Ah!" dedim. "Bu en sevdiğim ifade. Şaşırdığınız zaman zihniniz öyle kolay bir giriş oluyor ki bayılıyorum." Ona histerik bir şekilde gülerken benim için kapılarını ardına kadar açtığı zihnine girerken, "Önümden çekil, gördüklerini ve buraya geldiğimi unut." deyip kendimle gurur duyarak ve bir nebze olsun içim rahatlayarak Pamir'in odasına girdim.

Tanrım! Bugün her şey benim aleyhime olmak zorunda mıydı? Kumral ve Pamir'in yanında onun gözyaşlarını silen Riva inanamaz gibi bana baktı. Bakışlarım Kumral'la buluştuğunda ikimizin gözlerinde de aynı ifade belirdi. Kumral aynı anda bakışlarını Riva'ya çevirip benimle birlikte ne yapacağını bekledi. Bu defa gerçekten

nutkum tutulmuştu. Ama bu defa ne olacaksa olsundu. Bakışlarımı kaçırmayacaktım. Bu defa onun karşısında kaçmayacaktım.

"Abla," dedi Pamir.

Dudaklarımı birbirine bastırıp ona bakmak istedim ama Riva benden önce davrandı. Onun yüzünde daha önce böyle bir ifade görmediğime emindim. Daha önce hiç kimsede böyle bir ifade görmediğime emindim. Bu, O'ydu. Kraliçe Riva.

"Ne dedin sen?"

Bakışları bir ok gibi Pamir'i bulduğunda sesi yükselmişti.

"Ona ne dedin Pamir?"

"Riva, sakin olur musun," diye araya girdi Kumral ama söyledikleri Riva'nın kulağına ulaşmıyordu bile.

Pamir biraz daha Kumral'a sığınarak gözlerini irileştirdi. Bu Riva'dan korktuğu kısımdı ve bu benim artık dayanamadığım kısımdı. Ona doğru bir adım attım ve bu işi artık bitirmenin vakti geldiğini düşündüm. Kolumdan tutup beni geriye çeken her kimse ona hem minnet duydum hem lanet ettim. Omzumun üzerinden baktığım Pars başını aceleyle iki yana salladı.

"Ona neden öyle söyledin?" diye biraz daha bağırınca Pamir daha fazla ağlamaya başladı.

Hıçkırdığını duyduğumda yemin ederim kan bedenimden çekilmeye başlamıştı.

"Ben söyledim!" dedim bağırarak. "Onu rahat bırak. Bana öyle söylemesini ben söyledim."

Kelimeler ağzımdan çıktığı an geri dönüşü yoktu. Zaten her şey yine birkaç saniye kadar sürdü. Boşlukta kaybolmuş gibi hissetmeme neden oldu. Ben ne olduğunu ve nasıl olduğunu dahi anlamadan Riva beni yere savuracak bir tokat attı. Olayın şokundan yanağımdaki sızıyı hissetmesem de refleks olarak bir elim yanağıma, diğer elim destek almak için zemine gitmişti. Darbenin ağırlığıyla başımda şiddetli bir çınlama oldu. Kulaklarımda bin bir çeşit uğuldama peyda olurken birilerinin hareketlendiğini buğulanmış gözlerimin ardından seçebiliyordum. Aynı gün içinde Riva tarafından bir kez daha hırpalanıp bir kez daha küçük görülmüştüm.

Öfke sızlayan yanağımda, terleyen avuç içlerimde, dolan gözlerimde, hiddetle atan kalbimde... Öfke her yerdeydi. Ama ben utanç

içindeydim. Hem derin bir üzüntüyle sarsılmış hem de utançtan kıpkırmızı kesilmiştim. Beni bu kadar aşağılaması gururuma dokunuyordu artık. Karşısında ağlamamak için dişlerimi birbirine bastırdım. Çenemin ne kadar gerildiğini hissedebiliyordum. Tüm bedenim aynı şiddette gerilmişti. Peki, bunca öfkeme rağmen beni durduran neydi? Neden kalkıp şimdi ona haddini bildirmiyordum? Neden ona kim olduğumu göstermiyordum? Neden öylece durup birilerinin bir şeyler yapmasını bekliyordum? Daha önce birkaç kez şok geçirmiştim ve muhtemelen bu da onlardan biriydi. Ne hissedeceğimi bilmiyordum. Daima tutunduğum acıyı bile hissedemiyordum.

Bu tokat sadece benim yüzüme atılmamıştı. Riva'nın attığı tokadın hedefi kime ait olduğunu bilmediği ruhumun kendisiydi. Gururumu bir kez daha ayaklarının altında ezerken, sonbaharda dökülen yaprakların üzerinde geziyormuş gibi zevk alıyordu ve ben de sonuna kadar o zevki ona yaşatıyordum.

Önce zihnime ulaşıp düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Kendime geldiğimi hissedip bütün öfkemin dışarıya çıkmasına izin verdim. Yanağımdaki elim de zemine ulaşıp iyice destek aldığında kararmış bakışlarımı Riva'nın kibirli gözlerine odakladım. Bütün gücümle denedim, bütün gücümle onun zihnine ulaşmayı denedim. Ama çok güçlüydü, gardı o kadar sağlamdı ki başarısızlığım ilk saniyesinde kendini göstermişti. Bu defa üzerime korkunun ağırlığı sindi. O kadar ani oldu ki kontrol edemeden odadaki herkesin hissettiğine emindim. Şimdi herkes benim Riva'dan korktuğumu düşünüyordu. Kumral karşısında bir zavallı durumuna düşerken, Pamir'i dibine kadar hayal kırıklığına uğratmış ve Riva'ya başka bir zevk daha yaşatmıştım. Daha onun zihnine ulaşamazken nasıl olacaktı da onu kontrol edebilecektim?

"Hâlâ başını kaldırmaya cesaret edebiliyor. İnanılır gibi değil. Götürün!" diye bağırdı Riva benimle aynı ortamda kalmaya bile tahammül edemez gibi. "Onu derhal gözümün önünden götürün."

Birilerinin bir şeyler yapmasını bekliyordum, sadece gözlerine bakmaya devam ettim. Elimden başka bir şey gelmiyorsa ben de edebileceğim tek şekilde onu rahatsız ederdim. Bakışlarımdan hoşlanmıyor mu? Öyleyse bundan sonra sürekli onlara maruz kalacaktı. Başka hiç kimseden ses çıkmadı. Kapının önündeki korumalar hızla

bulunduğum yere gelip beni kolumdan sürüklerken hiç kimse sesini çıkarmadı. Sadece Pamir'in ağlayan sesini duyuyordum. Diğer her sese, her görüntüye yabancıydım. O ağladıkça ben daha çok öfkeleniyor, başka bir çıkmaza daha giriyordum. Sonu olmayan bir çıkmaz gibiydi.

"Aşağıya," dedi Riva beni odadan çıkarırlarken.

Onun sesini ilk defa duydum.

"O kadarına gerek olduğuna emin değilim Riva," dedi Kumral.

Bu kadar olaya dâhil olduğuna göre misafir odasına götürülmüyordum. Neyden bahsediyordu kim bilir.

"Götürün." Riva herkese sağır bir hiddete kapılmıştı.

"Riva." Kumral'ın sesinde rahatsız edici bir tını vardı ama üzerinde durmadım.

"Kızı götürün ve oraya kapatın."

Ama Riva'yı her ne yapıyorsa Kumral bile vazgeçirememişti.

24. BÖLÜM

AÇIK YARA İZLERİ

Ne bekliyordum bilmiyorum. Kendimi tamamen dazlak kafalı koruma ve onun ekürisi olan esmer, sakallı adama bırakmış beni sürüklemelerine izin veriyordum. Neredeyse benim iki katım olan cüsseleriyle bir tüy kadar hafif bedenimi kolaylıkla taşıyorlardı. Merdivenlerden o kadar fazla indik ki bunun sonu olmayacak sandım. Riva beni her nereye götürmelerini istiyorsa şu anda buna engel olabilir, adamların zihinlerini kontrol altına alabilirdim. Belki de öyle yapmalı ve bir an önce buradan kaçmalıydım. Riva'nın bu saatten sonra bana en ufak iltimas göstermeyeceğinden emindim. Her şey daha da kötüleşmeden buradan gitmeli ve birkaç yardımla geri gelmeliydim. Öğrenmem gereken çok fazla şey vardı. Ama verdiğim ve asla dönüşü olmayan da bir söz vardı. Kumral'a bir daha onu geride bırakmayacağımı söylemiştim. Eğer şimdi kaçarsam ondan da kaçtığımı sanacaktı. Bir kez daha kaçtığımı... Onu bir kez daha hayal kırıklığına uğratmak istiyor muydum? Cevabı olmayan soruydu bu ama bir daha o ihanet dolu bakışlarıyla göz göze gelmek istemediğimi biliyordum. Muhtemelen yanlış bir kararla beni sürükledikleri yere götürmelerine izin verdim.

"Bir dakika," dedim beni sürüklemelerine izin verdiğim korumalara "Ne yapıyorsunuz siz?"

Ben onlara soru sormakla meşgulken onlar beni parmaklıkların ardına bırakmış kapıyı da üstüme kilitlemişlerdi.

"Hey, bunu yapamazsınız!"

Dazlak kafalı herif omzunun üzerinden bakıp çirkin dişlerini göstererek gülümsedi. Ama asla tek kelime etmediler.

"Bu resmen barbarlık," diye bağırdım hiçbir işe yaramayacağını bile bile.

Durum gitgide daha da kötüleşiyordu. Kahraman olmak isterken resmen bir köle olmuştum. Bir zindana kapatılmam eksikti. Bu kadın zırdelinin teki olmalıydı. Paranoyak manyak. İnsan neden kendi

yaşadığı yerin bodrumunu zindana çevirir? Tanrı aşkına, herkesin ondan korkmasına şaşırmamak gerekiyordu.

Çıkmak için pas tutmuş demirleri tüm gücümle yoklasam da ben kahrolası bir Soğuk değildim ve gücümün sınırları vardı. Burnuma kadar ilişen ve deyim yerindeyse burnumun direğini sızlatan pas ve çamur kokusuna bir noktadan sonra alışmıştım. O kadar yerin dibindeydi ki muhtemelen bir süre sonra nefes almakta zorlanacaktım. Oradan oraya yürümeyi bırakıp duvarın dibine sindim usulca. Yapacak daha iyi bir şey yoktu. Yapacak hiçbir şeyim yoktu şu anda. Geceyi, hatta belki geceleri burada geçirmek zorunda kalabilirdim ve bu kesinlikle hoşuma gitmemişti.

Duvarlar ziftle kaplanmış bir mağarayı anımsatıyordu. Hücreden farksız olan bu yer o kadar küçüktü ki başım dönmeye başlamıştı. Gözlerim kararıyordu ve bu hiç de iyiye işaret değildi. Çıplak ayaklarımı kendime doğru çekerken çenemi dizime yasladım. Yanağımda yeni yeni hissetmeye başladığım, ruhumun gururunu kıran bir tokadın sızısı vardı. Aynı anda kaç farklı şey hissedebilirdi bir insan bilmiyordum. Aynı anda o kadar çok şey düşünüp hissediyordum ki tüm bu düşünceler artık zihnime batıyor, biraz da onlar acıtıyordu canımı.

Kraliçenin zihninin gücü bir saniye bile aklımda çıkmıyordu. Bu beni tamamen bozguna uğratmıştı. Başımı duvara verdim ve öfkeyle birkaç kez ileri geri sallayıp kasıtlı olarak duvara çarptım. Bütün düşüncelerim, bütün anılarım bana işkence ediyordu. Bütün bu insanlara ne yaptığımı düşünüyor duruyor ama hiçbir sonuca varamıyordum. O kız olmayı özlüyordum, okulunu bırakmak zorunda olduğu için bile sesini çıkarmayan, bununla yaşayabildiği için bile insanların imrenerek baktığı o güçlü kızı, ayakta durabilmeyi özlüyordum. Tüm bu olanlar kendime ve annemin mezarında tekrar tekrar verdiğim o sözü çiğniyordu. Ben ne olursa olsun kendiyle gurur duyan biri olacaktım. Öyle biri olmuştum. Şimdi o kızın kemiklerinden hissedemeyen bir canavar yaratıyordum.

Göz kapaklarım ağırlaşarak kapandı. Yaşadığım her şeyi bir çekmecenin içinde saklıyordum ve her geçen gün açık kalan çekmecelerin sayısı artıyordu. Hesaplaşmalar, bedeller, ihanetler, hatta kavuşmalar kendi ânını bekliyordu. Bense daha birinin yasını tutmadan kayıp vermeye devam ediyordum.

Demir parmaklıkların ardında bir hareketlilik duyduğumda muhtemelen saatler geçmiş, belki sabah olmuştu. Koruma içgüdüsüyle ayağa kalkarken gözlerim zor aralanıyordu. Kasılmış sırtımı pis duvara yaslayıp gelen kişiyle yüzleşmeyi bekledim. Gördüğüm manzarayla birlikte iyice kaşlarım çatıldı.

"Endişelenme," dedi Kumral. "Benim."

Boğazımda yutkunmama izin vermeyen nefesi dışarıya üfleyip rahatlamaya çalıştım. Ama olmamıştı. Kendimi huzursuz hissediyordum. Daha da kötüsü utanıyordum. Ona da kızgındım. Beni tüm bunların içine sürüklediği için, beni Riva'nın önüne attığı için, bana vurduğunda hiçbir şey yapmadığı için... Benim yanımda olamadığı için kızgındım. Benim yanımda olmayışı canımı yakıyordu. Yalnız olduğum gerçeği tokattan daha sertti.

Sessizce buraya neden geldiğini merak ederken çıplak ayaklarını izlemeye koyuldum. Üşümeye başlamış olmam gerekiyordu ama hissetmiyordum. Nereden bulduğunu bilmediğim bir anahtarla, zincirle sabitlenmiş kilidi açıp içeriye girdi. Ne yaptığına bakacak kadar bile kaldıramadım başımı. Aşina olduğum siyah çizmelerinin aksine klasik ve spor tarzın harmanlandığı bir ayakkabı vardı ayaklarında. Riva bir tek beni değil, onu da tepeden tırnağa değiştiriyordu. Kafamızın içindeki şeytani o ses gibi.

İşaret parmağını çenemin altına yerleştirip yüzümü hafifçe yukarıya kaldırdı. Görmesini istemesem de engel olmadım. Bakışları tek bir yere odaklanmıştı. Benim içten içe saklamak istediğim izlere o yine ötesini de görebiliyormuş gibi dalmıştı. Bakışlarından rahatsız olup yüzümü elinden kurtardım. Ondan birkaç adım uzaklaşarak hücrenin yer verdiği ölçüde kenara çekildim. Hareketimi yok sayarak yeniden başımı kaldırdı. Bu defa eli Riva'nın acımasız bir zevkle savurduğu yanağıma kaydı.

"İlk defa..." İnanamıyormuş gibi mırıldandı. "İlk defa sözümü tutamadım."

Kaçırdığım gözlerim bu defa ne demek istediğini sorgularcasına ona döndü. Yüzünde alay eden bir ifade aradım. Kumral oldukça ciddiydi. O kadar ciddiydi ki gözlerinde ki o ifade bir an için her şeyi unutmama neden olmuştu.

İlk anlaşmamız, birbirimize verdiğimiz ilk söz. Beni koruyacağına dair verdiği söz. Kendisinden ve hatta kendimden bile... İlk

anlaşmamız. Benim her şeyi öğrenene kadar, bitene kadar onun yanında kalacağıma dair verdiğim söz. Ona ettiğim ilk ihanet... Doruk Ilgaz uğruna geride bırakırken onu, bozduğum ilk söz.

"Atlatırım," dedim. "Çok acımadı. Takma kafana."

Yüzümü yeniden onun ellerinden kurtarıp bakışlarının mahkûmiyetinden kaçtım. Bu üzerine konuşmak istemediğim bir konuydu. Bu konuşmaya yüzüm olmayan bir konuydu.

"Acıdı," diye itiraz etti hemen. "Ama canın değil. Canın da acıdı ama ruhun kadar değil. Sen somutluk kavramını hiçe sayan gördüğüm tek kızsın. Çünkü başka çaren yok. Ama ruhun gece saçlı kız, onu hiç kimsenin ulaşamayacağı kadar derinlere saklıyorsun. Elinde kalan tek şey o olsun istiyorsun. Ve şimdi biri elinde kalan tek şeyin canını yaktı. Buna izin verdiğim için canın yandı. Ve buna izin verdiğin için yine canın yandı."

Sınırları aşıyordu, haklılığına rağmen uçurumun bu tarafına geçmesine asla izin vermeyecektim.

"Kimden bu?" diye sordum alayla, "Şu sıralar Kafka mı okuyorsun?"

Yüzüme yerleştirdiğim yapmacık gülümsemeyi ciddiye almadı. Ama almalıydı, almak zorundaydı. *Alması gerekiyordu.* Biraz daha benim topraklarımda dolaşırsa, biraz daha yıkmak için uğraşırsa duvarlarımı... Başka bir tane daha çıkmaz sokağa ihtiyacımız yoktu.

"Saklanma," dedi. Gözleri üzerimde huzursuzca dolanıyordu.

"Yeniden bana emir verdiğin günlere mi dönüyoruz?"

Ben diğer köşeye kaçarken bu defa kolunu duvara yaslayıp engel oldu. Bakışlarım öfkeyle onu buldu. Bu neydi şimdi, ne yapıyordu ya da ne yapmak istiyordu? *Bıraksana. Orada bıraktığın gibi, görmezden geldiğin gibi çekilsene kenara. İzlediğin yerde dursana, girmesene benim sınırlarıma.*

"Beni rahat bırak tamam mı? Sadece rahat bırak."

"Seni rahat bırakmayacağım."

"Tanrım!" dedim öfkeyle yine kenara çekilerek. "Ne istiyorsun?"

Gözlerim mantıklı bir cevap için yalvarırcasına ona bakıyordu ama sustu. Dudaklarını birbirine bastırıp önümden çekildi. Gitmeme izin verdiğini sandım ama biraz daha kenara çekilerek beni duvarla arasına aldı. Beni hapsetmesi için ellerini etrafıma dolamasına gerek yoktu. Kumral'ın beni kendine hapsetmesi için hiçbirine

ihtiyacı yoktu. Ellerini cebine sokup gözlerini kısarak beni izlemeye koyuldu. Kaşları çok hafif çatıktı benim aksime.

"Tüm bunların bir an önce bitmesini istiyorum, tamam mı?" Ondan beklenmeyecek kadar içten görünüyordu. Benim içimdeki usanmışlık onun da gözlerine yansımıştı. Kumral'ı böyle görmeye alışkın değildim ama her şey onun için bile kötü gidiyor olmalıydı.

"Bunu neden yapıyorsun Maya?" diye mırıldandı sessizce. "Bunu bana neden yapıyorsun, bize neden yapıyorsun?" Son kelimeleriyle birlikte kendimi bir kez daha serbest bırakmıştım. "Ben sana ne yapıyorum Maya?" Başımı iyice duvara yaslayıp gözlerimi sımsıkı kapattım.

"Bana ne mi yapıyorsun?" diye güldüm her şey kocaman bir şakaymış gibi.

Sindiğim duvar kenarından doğrulurken yabancı gülümsememi korudum. Yüzümde sel gibi akan yaşların arasına sıkıştırdığım gülümseme oradan bakınca nasıl görünüyordu kim bilir. Önce kolumdaki bıçak yarasını gösterdim. Koruyucuların beni etki altına almasını istediği zaman, Kumral yüzünden oluşan kesiği.

"Bana bunu yapıyorsun," diye fısıldadım.

Parmaklarım nereye ilerleyeceğini bilir şekilde diğer elimin avuç içine doğru süzüldü.

Dila'yı öldürdüğü gecenin ertesi günü, ben bir kez daha ondan kaçmaya çalışırken elim dikenli tellerden kesilmişti. Ama bu yetmemişti Kumral'a, yaranın üzerine iyice bastırıp daha derinden kanatmıştı.

"Bunu yapıyorsun."

Ona bakmıyordum ama onun gözünü kırpmadan bende bıraktığı ve bundan haz duyduğu izlere baktığını biliyordum. Bu defa elini tutup hırsla saçlarımın arasına gizlenmiş yara izlerine götürdüm.

"Bunu yapıyorsun."

Benim fısıldamalarımdan başka tek bir ses yoktu. Nefesini tutmuş gibi sadece bekliyordu.

Elim adresini bilir gibi omzuma kayıp gömleği dirseğime kadar sıyırdı. Pars'la pratik yaparken sonunda kendimi bir duvara fırlatıp aynanın kırılmasına neden olarak kendime de zarar vermiştim. Ama bu da onun yüzündendi, o yüzden, "Bunu yapıyorsun," diye direttim.

Ellerimin en son kaydığı nokta ikimizin de sinirini bozacak kadar derindeydi. Ama asıl yere götürmeden parmaklarını, usulca gözlerine baktım. Bileğini iki elimle birlikte yakaladığımda başını hafifçe iki yana salladı.

Onun yüzündeki gizli hüzün benim de yapay gülümsememi yok etmişti. Parmaklarını nereye götüreceğimi anlamıştı. Bunu yapmamı istemediğinin farkındaydım ama bir kere başlamıştık. Buz gibi soğuk parmaklarını çenemin üzerinden, Riva'nın attığı tokadın izlerinde dolaştırdım.

"Bunu yapıyorsun, bunu yapmasına izin veriyorsun, bunu yapmasını izliyorsun." İçinde bulunduğumuz hava kirlenmiş gibi nefesimizi tuttuk. Bir kapanın içine kısılmıştık. Birbirimizin acısının esiri olmuştuk.

Gözleri birkaç saniyeliğine sımsıkı kapandı. Boşta kalan elini gözleri kadar sıkı bir yumruk yaptığını görebiliyordum. Güneş bir kez daha batıyordu ikimizle birlikte. Biz bir kez daha karışırken birbirimize bu son, dedim. Onun ıstırap dolu ifadesine rağmen bir adım yaklaştım. Sol elinin parmaklarını iki elimle birlikte sıktım. Ona ilk defa bu kadar rahat dokunuyordum. Eli ilk defa benim avuç içimde, parmaklarımın arasındaydı. Sol elim bileğine kayıp sıkıca kavradı.

En başından beri gözümde mahkûm ettiğim gözyaşını serbest bırakıp son hamlemi yaptım. Parmaklarını yavaş yavaş yaşların üzerine bastırdım. Sıcak gözyaşlarımın soğuk teniyle buluşması ikimizin arasında sessiz bir patlamaya dönüştü.

"Bana tam olarak bunu yapıyorsun."

Ve son kez fısıldadım. Hafif çatılmış kaşlarının altından, kısılan karamel rengi gözleriyle beni izlerken alt dudağını ısırdı. Sakin görünmüyordu, bakışlarında dondurucu bir soğukluk vardı. Kendiyle çok fazla çelişen biri değildi Kumral. Elini yavaşça serbest bıraktığımda ilk önce kendine doğru çekti. Gözlerini dahi kırpmadan beni izlemeye devam ediyordu. Başka ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Dolaylı veya değil bir şekilde canımı yakıyordu. Beni yaralarımı sardığına inandırıp öylece arkasını dönüp çekip gidiyordu. Her fırsatta ilk birbirimize tutunup, her fırsatta ilk birbirimizi terk ediyorduk.

"Seni uyarmıştım," dedi bakışları daha katı bir altın rengini bulurken.

Aramızdaki güneş tamamen batmış, ay ışığı gecenin karanlığına hücum ediyordu. Yüzüne yansıyan gölgeleri seçemedim. Ürkütücü derecede soğukkanlı görünüyordu. Ne dediğini anlamaya çalışırken bir adım daha geriledim. Dudaklarımdaki gözyaşlarını elimin tersiyle silerken tuzun tadı dilimin ucunu yakmıştı. Sanki beni kontrol edebiliyormuş gibi bakışlarımı kendisine kilitlemişti. Ona bakmak istemiyor ama ondan başka bir yere de çeviremiyordum başımı. Dilimi hafifçe ısırıp bir şey yapmasını bekledim. Çünkü yapacağına adım gibi emindim. Tüm bu tiyatroyu sırf o artık bir şeyler yapsın diye sahnelememiş miydim? Zihnimin gölgede pusu kurmuş yanı avaz avaz bu gerçeği haykırırken kulaklarımı iki elimle birlikte tıkadım.

"Anladığımı sanmıyorum," dediğimde iyice duvara yapışmıştım, kaçacak bir yerim kalmayınca ellerimi duvara bastırdım.

Boşunaydı. Bir adımda aramızdaki uçurum olsun istediğim mesafeyi kapattı.

"Sana anlatacağım," dedi yavaşça.

Sesi tuhaf şekilde beni tedirgin ediyordu. Sadece sesi değil, kararmış bakışları ödümü koparıyordu. Kalp atışlarımı kontrol etmek zordu yine de başardım. Korkum kontrol altında, kalp ritimlerim düzenliydi.

Gözümden taşan birkaç damla yaşı başparmaklarıyla silerken gözlerimi kapattım. Dokunuşunda buram buram haykıran bir çığlık vardı. Gözyaşlarım ona şarkı söylüyordu. Parmak uçları benim için doğru melodiyle o şarkıya eşlik ediyordu. Boynumda gezinen o sesin yankısı yeniden yazılmış harika bir senfoni, nefesi müziğin en tatlı tınısı gibiydi.

"Bunu anlamıyor musun?"

Sesi köprücük kemiğime dokunup da ulaşmıştı kulaklarıma. Yakınlığı tedirgin edici derecede güzeldi. Ama sözleri bir bıçak kadar keskin ve bıçağın şah damarıma olabilecek mesafesi kadar uyarıcı.

"Sen," dedi sol eli belimin kıvrımına yerleşip bedenimde daha önce hissetmediğim bir şeyleri uyardı. "Her bir zerrene kadar..." diye devam etti ve sol bacağını biraz sonra yağmurda bırakılmış bir kedi gibi titreyecek olan bacaklarımın arasına yerleştirdi. "Benim izlerimi taşıyorsun."

Belimden kendine doğru çekip beni iyice kendine bastırdığında nutkum tutulmuştu.

"Ve sen," dedi artık ne yapacaksan yap dediğim saniyelerde "Hiç kimsenin olmadığın kadar benimsin."

Dudakları boynumda özgürlüğünü ilan edercesine atan damarımın üstünde duraksayıp nefesimi kesecek bir öpücük bıraktı.

Sanki onun son noktasına gelmiştim.

"Ve ben sana," dedi bocalayan bir sesle. "Buranla," çatılmış kaşları arasında derin bir öfkeyle, şu âna dek sanki bana dokunmamak üzere mühürlenmiş parmaklarını alnıma dokundurdu. "Buran arasındaki mesafe kadar yakınım." Yavaşça güldü. "Cennet ve cehennem arasındaki bir günah mesafesi kadar; Adem'in uzandığı elma gibi."

Parmakları bu defa boynumun hemen üzerinde, nabzımın attığı yerde durdu. Büyük bir özgüvenle konuştu. Dudakları ve boynum arasında sadece milimetreler vardı. Nefesini pusula bellemiş şekilde tenime bastırırken dudaklarını, hiç de aceleci olmayan hareketlerle sanki orayı yeni keşfediyormuş gibi ve inadına orayı da işaretliyormuş gibi duraksadı.

"Tam buradayım Efnan. Ölümle yaşam arasındaki yerdeyim. Perdenin görünmeyen tarafındayım." Kirpiklerinin altından gözlerimin içine baktı.

"Hiç kimsenin olamayacağı kadar benimsin sen. Bunu herkes görecek, bunu..."

Elleri omzumdaki yaradan başlayıp dudakları bileğimdeki izlere kadar ulaştı.

"Tüm bunları, benim izlerimi herkes görecek. Senin her bir zerren de ve bunun daha da ötesinde ruhunun derinliklerinde kimin izini taşıdığını herkes görecek. Sen de göreceksin. Bizi bundan kurtardığımda sadece ikimiz kalacağız."

Sözlerinin buram buram yankı yaptığı gözleri siyah beyaz bir manzaranın arasındaki renk patlaması gibiydi.

"Çok emin konuşuyorsun."

Meydan okumaktan başka çarem yoktu, ona yenilmeyecektim. Nefesimi kesebilirdi ama sesimi kesmesi için fazlası gerekiyordu.

Güldü. "Değildim," dedi başını benim hizama getirip iyice gözlerime ulaştığında.

"Ancak Ayaz bana dedi ki... Ya da şöyle söyleyeyim..."

Biraz daha yaklaştı. Gözleri kehribar rengi bir parıltı saçıyordu. Anlamadığım bir heyecanı vardı.

"O gün..." dedi ben yine nefesimi tutmuş onu beklerken. "Donuk Ilgaz'ın aslında kuzeninle küçük bir kaçamak yaptığı ama senin saldırıya uğradığını sandığın gün..." Bundan büyük bir haz alarak ayrıntılarıyla söylemekten çekinmemişti.

Devam etmesine izin vermeden omuzlarından itmeye çalıştım. Bu onu daha fazla eğlendirmekten başka bir işe yaramadı. Yine de duvarla arasına hapsettiği yerden kurtulmak için çırpınmaya devam ettim.

"Uslu dur," dedi kaşlarını muzipçe kaldırıp beni omzumdan duvara sabitlerken.

"Hırçınlığın bu sorunun cevabını almaktan alıkoymaz beni küçük hanım."

O sorunun cevabı yoktu ki!

"Şimdi söyle bakalım," dedi kulağıma doğru yeniden yaklaşarak. "Neden nefes nefese Ayaz'a koşup Kumral nerede, diye sordun."

"Ne dediğini anlamıyorum." Sesim istediğim kadar cesur çıkmamıştı.

"Ayaz biraz önce bana olanları anlattı. Akademiden kaçmışsın, ormandan onun yanına gitmişsin. Söylediğine göre endişeli ve pişman görünüyormuşsun. Beni arıyormuşsun Maya."

Olduğum yerde çırpınmayı kesip sadece gözlerine baktım.

"Ne fark eder?" diye sordum kararlılıkla. "Söylesene bunu neden merak ediyorsun?"

Beklediği tepki kesinlikle bu değildi. O kadar beklemiyordu ki bu kibrime bir an için afalladı. Şimdi ben nasıl kendimle savaşıyorsam o da kendini sorguluyordu. Ben neden Kumral'ı sormuştum diye zihnimi didiklerken, o da neden bunu merak ediyorum diye sorguluyordu kendini.

Ama durum hiç o kadar basit değildi. Bu sadece benim ne düşündüğümle ilgili değildi. Ve an için Kumral'ın yaşadıklarıyla ilgili hiçbir şey bilmediğimi fark ettim. Babamla olanlar, Avcılar'la olanlar, Ayaz'la olanlar ve Riva'yla olanlar... Hayatıyla ilgili bilmediğim onlarca soru işareti bu noktada devreye giriyordu. Ben Pamir için savaşıyordum her şeyle. Peki ya Kumral ne için savaşıyordu? Veya asıl soru, kim için?

"Tüm bunlara neden katlanıyorsun ki?" diye sorma gafletinde bulundum. "Senin tüm bunlara katlanmak için nedenin ne, neden bu güç arzusu Kumral?"

Kendimi yavaşça geriye çekerken yüzünü görmek istedim. Sorum onu şaşırtmış gibi görünmüyordu ama bakışlarının odağı başka yere takılmıştı yine. Gözleri sol yanağımdan bir saniye bile ayrılmadan o noktaya bakıyordu. Bu beni daha da rahatsız ediyordu. Omzumu oynatarak saçımı yüzümü kapatacak şekilde önüme aldım. Bir adım mesafe koymak için hareketlenmeye çalıştım ama izin vermedi. Belimdeki elini geri çekmeden beni daha da sıkı tuttu. Boşta kalan eliyle önüme siper ettiğim saç tutamlarını kulağımın arkasına sıkıştırıp elinin tersiyle yanağıma dokundu. Yeniden kımıldayıp elinden kurtuldum. Riva vurduğu zaman acımıyordu, bu kadar değil ama Kumral dokunduğu zaman acıyordu. Bir de o tokadın atılmasına seyirci kaldığını düşündükçe sızı katlanılmaz oluyordu.

"Kötü doğmakla kötü şeyler yapmaya mecbur kalmak arasında ince biz çizgi vardır," dedi. "Riva sandığın kadar kötü biri değil. Bir canavar gibi göründüğünü biliyorum ama birileri için biz de öyle görünüyoruz."

"Dalga mı geçiyorsun?" diye sordum. Öylece yüzüme bakmaya devam etti. Öfke problemim olduğunu ve çoğunlukla aptalca davrandığımı biliyordum ama ben her şeyin ortasında kalmıştım ve artık katlanamadığım, hiç kimseye karşı tahammül edemediğim noktalar vardı. "Sandığım kadar kötü değil mi? Tanrım!"

Sözde beni buraya Riva'yı öldürmek için getirmişti ama bununla ilgili hiçbir şey yapmıyordu. Günlerdir buradaydık ve o sadece Riva'yla eğlencelere, yemeklere katılıp zamanını geçiriyordu. Yan yana geldikleri onca zaman boyunca zorla duruyormuş gibi görünmüyordu.

Belki de Fetih Yargıcı gerçekten durumundan şikâyetçi değildi. Belki de tüm olanlardan vazgeçmişti. Planı kendi kafasında iptal etmişti ve benimle ne yapacağını düşünüyordu. Ya da beni en başından beri kandırıp sadece planının bir parçası olmamı istemişti. Eğer bana kraliçeyi öldürmemi istediğini söylemeseydi onunla buraya gelmez, Zenan'ın benim yerime ölmesine izin vermezdim. Belki de Kumral'ın planı en başından beri buydu. Kıymetli silahını kraliçeden

gizlemek için beni ve hatta Pamir'i bile kullanmıştı. Yalnızca işler onun için kötüye giderse beni elinin altında hazır tutuyordu. Evet, kesinlikle böyle olmalıydı. Başka bir açıklaması yoktu. Fetih Yargıcı beni kandırıyordu.

"İstediğin şeyler uğruna neler yapabileceğini unutmuşum," dedim.

İçimden bir ses bu anı beklediğimi fısıldadı.

Önce anlamayarak kısa bir an için afalladı.

"Ne diyorsun yine?" Karamel rengi gözleri benim öfkeli gözlerimde durdu.

"Bravo diyorum."

Bir ayağımı yana açarak sahte bir şekilde gülümsedim.

"Gerçekten bravo. Çok güzel oynadın. O kadar güzel kandırdın ki beni. Ve en komiği..." Dudaklarımı birbirine bastırıp bekledim. Ellerimi ensemde birleşip ilahi bir güç arar gibi boş tavanı izlemeye koyuldum. Yeniden ona baktığımda gözlerimi sımsıkı kenetlediğim kirpiklerden ayırdım. "Hatta siktir et, en acınası nokta da sana cidden inanmış olmam," dedim hışımla.

Ellerim istem dışı serbest kalmış, işaret parmağım ona doğru şahlanmıştı. "Ama ne var biliyor musun? Benim bile aptallığım buraya kadar."

"Maya ne saçmalıyorsun?"

"Ne mi saçmalıyorum? Oyun bitti diyorum Kumral. Buraya kadar diyorum. Aptal kız gözlerini açtı."

Gözlerini birkaç kere kırpıp yanıma doğru hamle yaptı. O bir adım geldikçe ben bir adım geri çıktım. Gözlerini devirdi.

"Gerçekten saçmalıyorsun."

Kaşları onaylamaz bir şekilde alnında kırışmıştı.

"Bak kızım, ben sandığın kadar sabırlı biri değilim."

Sesindeki sakinlik bile kan dondurucuydu.

"En başından beni onu öldürmeyecektin," dedim. "En başından beri onu hiç öldürmek istemedin. Sadece beni kandırdın. Seninle buraya kadar gelmem için beni kandırdın. Beni elinin altında tutabilmek için kraliçeyi bile kandırdın. Beni kullandın. Zenan'ı kullandın. Lanet olsun, Pamir'i bile kullandın!"

Söylediğim bir şey ciddi anlamda onu sinirlendirmişti. Gözlerinin rengi koyulaştı, çenesindeki gerilimi, hareket eden kaslarından

görebiliyordum. Geride durmamı ya da ne kadar öfkeli olduğumu umursamadan yanıma kadar geldi.

"Sabrımı zorluyorsun," dedi.

Gülümsedim. O kadar soğuk bir şekilde gülümsedim ki geri çekilmek zorunda kaldı.

"Yalnızca ihtiyacın olursa diye beni burada tutuyorsun. Hatta belki onun için bile değil."

Aklıma gelen başka bir düşünceyle daha sarsıldım.

"Ne kadar aptalım diyordum. Ben sandığımdan da aptalım."

Küçücük alan içinde bir o yana bir bu yana volta atarken ellerimi saçlarımdan geçirdim. Gerçekten bu düşündüklerime inanamıyordum. Tüm bunlar saçmaydı. Çok saçma.

"Beni buraya getirdin. Ben kendi ayaklarımla buraya kadar geldim. Avcılar'ın asla giremeyeceği bir kaleye kapattın beni. Pamir'i öne sürerek. Belki de sadece onların ulaşamayacakları bir yerde olmamı istedin. Nerede olduğumun, ne olduğumun ne yaptığımın önemi yoktu. Sadece ondan uzak olayım istedin. Beni onun ulaşamayacağı bir yerde tutmak istedin. Yalnızca Doruk..."

"Maya, sakın!"

Buz gibi elini dudaklarımın üzerine usulca ve sesimi kesmekten çekinmeden bastırdı. O kadar hızlı hareket etti ki kontrolsüz gücü sırtımı duvara sabitleyecek kadar gerilememe neden oldu. Benimle birlikte o da hareket etmişti. Gözü dönmüş gibi görünüyordu. Gözleri o kadar şiddetli görünüyordu ki damarına bastığımı anladım. Belki de on ikiden vurmuştum. Sonunda gerçek planının açığa çıkması onu öfkelendirmişti belki de.

Ona acıyordum. Ona ne kadar acıyorsam kendime iki kat acıyordum. Bir an için geri çekilip yumruğunu havaya kaldırdı. O kadar hızlı hareket ediyordu ki takip etmem mümkün olmadı.

"Kahretsin," diye hırladı, sert yumruğunu başımın hemen yanından duvara geçirip. Ellerimi kulaklarıma bastırmak istesem de yapmadım. Ondan korkmuyordum ve öyle davranmayacaktım. Ama asıl anlamadığı buydu. Ben kazanacak hamleyi yapmaktan çekinmiyordum, ben onun kaybeden tarafta olmasını istemiyordum.

"Gerçekten aptalsın," dedi. "Gerçekten sandığından daha aptalsın. O kadar aptalsın ki Maya Efnan. Kendi aptallığın sonunu getirecek."

Başını hafif sağa doğru yatırarak kirpiklerinin altından bana baktı.

"Ben nelerle uğraşıyorum haberin var mı?"

Duvardan destek alan ellerinden birini kendine çekerken başını inanamaz gibi iki yana salladı. Sol elinin işaret ve orta parmağını birleştirerek hafifçe alnıma dokundu.

"Burada durmuş her şeyi o küçük kafanın içinde bir yerlere yerleştirirken benim nelerle uğraştığımdan haberin var mı?"

Sesi hiç de sakınmayarak tüm odayı inletiyordu. O kadar şiddetli konuşuyordu ki bir an için kendimi sorgulamama neden olmuştu. Kumral gibi davranmıyordu. Kontrolden çıkmış gibi davranıyordu.

"Neden buraya gelerek büyük bir risk aldım biliyor musun?" diye güldü.

Gülümsemesi sesi kadar keskindi. Konuşması bir buz tabakasının içinden çıkarılmış gibi katıydı. "Gözünden akan o iki damla yaş için," diye soludu. Başını yere eğdi. "Hadi git ve onu etki altına al desem yapabilecek misin? Bunun cevabını ver bana. Gidip yapabilecek misin?"

Şaşkınlıktan aralanmış dudaklarımla ona bakarken söylediğini düşündüm.

"Yapamazsın!" dedi. "Daha onun karşısına çıkamadan seni öldürür. Daha onun zihnine girmeye çalışmadan senin kalbini sökmesi an meselesi bile olmaz. Sen daha onun gözlerine bakamadan o senin canını alır."

Olduğum yerde tüm bedenim gerilmişti. Üşüyormuş gibi titredim bir an için. Bilinmezliğin ve artık paranoyaklık derecesine çıkmış düşüncelerim bana her saniye işkence ederken, doğruyla yanlışının ortasında ince bir çizgide ilerliyordum. Neyin doğru olduğunu bilmeden onlarca yanlışa doğru sürükleniyordum.

Sırtımı iyice duvara verip yavaş yavaş ayaklarımın dibine çöktüm. Duvarın soğukluğuna tutunarak olduğum yere iyice sinmek istedim. Ne söyleyeceğimi ya da ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Öylece boşluğa bakarken ağır hareketlerle yanıma eğildiğini seçebilmiştim. Dizini kırıp bana bakabileceği derecede eğildi.

"Söyleyeceklerimi iyi dinle. Önce konuşmama izin ver, yoksa bu bataktan asla çıkamayacağız. Seni buraya getirdim çünkü buraya getirmeseydim baban seni almanın bir yolunu bulacaktı. Seni herkesten korumaya çalışıyorum ve sen bunu gitgide zorlaştırıyorsun."

Karanlık paçalarımızdan akıyordu. Cehenneme geldiğimi biliyordum ama şeytanın bu kadar misafirperver olduğunu tahmin etmemiştim. Günah işlemenin cazibesi buradaydı, ödeyeceğiniz bedel için şeytanla pazarlık yapabiliyordunuz. Beni herkesten kurtarmak istiyordu, sonunda yalnızca ona kalmam için.

Parmakları yavaşça yüzümdeki izlerde gezindi. Soluk soluğa kalmıştı.

"Ne istediğimi sordun," dedi. "İlk defa gerçekten onun ölmesini istiyorum."

Beni kendine doğru çekip kulağıma doğru fısıldadı. Fetih Yargıcı ruhumu istiyordu. Kaşlarım daha da çatılırken ne demek istediğini anlamaya çalıştım. Bir alev yükseldi, bedenimin içinde bir kıyamet çağladı, birlikte günah işlemeyi göze aldığım bu adam tarafından benliğimin iyi yanları koparıp alınmıştı. Sessizce yutkunarak bekledim. İçimde gitgide harlanan bu intikam ateşinin kıvılcımlarını Kumral'da da görmek beni bir nebze ürkütüyordu. Birimizin daha az kana susamış olmasını tercih ederdim.

Ses tonu keskindi. Sesi sanki dayanamıyormuş gibiydi. Ve hatta sesi kendini zor tutuyormuş gibiydi. "Sana söz veriyorum Maya, sana yaptığı bu şeyin hesabını soracağım."

Sesindeki kararlılık gözlerinde de peyda olmuştu.

"Neden?" diye fısıldadım. Neden bu kadar öfkeliydi. Seyirci kalan, hatta Riva'yı defalarca karşımda öpen kendisiyken, ona söylediğim onca itiraftan sonra bile onun elini tutarak karşıma gelen kendisiyken, biraz önce onu savunup beni çileden çıkartmışken neden bu tokat bu kadar umurundaydı?

Bu defa başparmağı yanağımdaki morarmaya yüz tutmuş Riva'nın eserinde dolaşırken mırıldandı.

"Çünkü benden başkasının sende iz bırakmasına katlanamıyorum."

Bir an için gözlerinin derinliğinde yok olacakmışım gibi hissettim. Bana volkanik bir patlamayı andıran karamel rengi gözleri yanardağın ateşiyle harmanlanmış benim ruhuma sızan intikamı körüklüyordu. Olduğum yer, yaşadığımıza zaman dilimi, adım, olduğum kişi, o, olduğu kişi tüm bunlar anlamını yitirmişti hissettiğim o birkaç saniyede, nefesim titrek bir alevle sönmüş gibi. Orman yangınlarının bir sigaranın sönmeye direnen ateşinden peyda olduğunu

aklımdan çıkaramıyordum. Cümlelerin keskinliği, dinlediğim tüm şarkılardaki yabancı sözler, kulağımın aşina olmadığı sevgi kelimesi boğazımda kalmış gibi... Masaya kanlı bir tabakta, pespaye bir şekilde sunulmuş hayatım birilerinin mezesi olmuştu.

Sözleri kısa süreliğine dengemi sarsa da buna izin vermeyecektim. Bir daha hiç kimseye kendimi, inançlarımı bunun da ötesinde kanmaya hazır zavallı ruhumu teslim etmeyecektim. Kalbimde kurumaya yüz tutmuş kusurların arasına bir çentik daha atılırken acı acı gülümsedim.

"Korkma," dedim alay ederek. "O şeref sana ait."

Bende bıraktığı izler basit bir tokatla kıyaslanamayacak kadar derindeydi. Ve ben her geçen gün o izlerin üzerini kapatırken onun inadına gibi hatırlatması durumu kolaylaştırmıyordu.

"Şimdi bana söylesene, babam bana karşı koyacak kadar güçlü. Ama neden Riva'yı kendisi alt edemiyor, neden benim gücüme de ihtiyaç duyuyor? Sen benim onu öldüremeyeceğimi düşünüyorsan neden buradayım Kumral, asıl sen tüm bu olanların içindesin ve halinden rahatsız görünmüyorsun ama neden onun ölmesini istiyorsun?"

Uzun zamandır beynimi meşgul eden bu soruların cevabı da muhtemelen düşüncelerimi bir hayli meşgul edecekti. Daha da ötesi, bu sorunun cevabı muhtemelen hiç ama hiç hoşuma gitmeyecekti.

"Her şey sandığından çok daha karışık," dedi derin bir nefes vererek kenara çekilip duvarın dibine doğru eğildi. Sırtını duvarın muhtemelen her türlü kiri, daha da ötesinde kirli ruhu misafir ettiği çiğ zeminine doğru çekinmeden yasladı. Kirli bir karanlığın yabancısı değildi ki bedenlerimiz, ruhumuz yasaklar çeşmesinden beslenirken gün be gün.

Başımı hafifçe sallayıp gülümsedim. "Ne zaman değildi ki?" diye sordum onun gibi duvarın diğer köşesine oturarak. Şimdi alanın el verdiği ölçüde karşı karşıyaydık işte.

"Ve gitgide karışıyor," diye devam etti cebinden metal sigara kutusunu çıkarırken.

Ellerimde takılı kalan bakışlarım söylediğiyle birlikte ona dönmüştü. Hücrenin karanlığında yüzünü seçemiyordum. İki dudağının arasına bir sigara yerleştirip ateşe verdi. Ben sabırla beklerken o sigaradan derin bir iç çekti. Bunu her zaman yapmıyordu. Olabilecek en

normal zamanlarda sigarasını hafif bir şekilde içine çekip pervasızca üflüyordu. Ama bazı zamanlar, bu genelde hep yalnız olduğumuz zamanlar olmuştu... Gergin olduğunu bildiğim zamanlar sigarasını derinden çekiyordu içine. Bütün kötülüğün kontrolünü ciğerlerinde mahkûm etmek ister gibi. O hareketi sol yanağındaki gamzeyi birkaç kısa saniyeliğine ortaya çıkarıp kusursuz bir görüntü bahşediyordu size. Dikkatinizi dağıtacak kadar kusursuz.

Fetih Yargıcı, dedim içimden. Teni soğuk, bedeni tutsak, elleri kanlı, ruhu kirli adam. Bebek kadar kusursuz bembeyaz bir teni, bir çocuğun kalbi kadar masum bir gülümsemesi ve o kalbi durduracak olan sır gibi bir gamzesi vardı.

Fetih Yargıcı. İçindeki karanlığa rağmen, siyahın üstünü beyazla kapatabilmiş kusursuz deha. Sanki karanlık içine aldığında onu, kurtulmak yerine savaşmıştı. Sanki kazanmıştı o mücadeleyi. Sanki içine hapsolduğu karanlığı yutmuş gibi. Ve ben, saç diplerime kadar bulaşmış bu belanın içinde aslında karanlığa değil, ona karışmış gibiydim.

"Ayaz'ın söylediği şey..." dedi. Ona baktığımdan emin olmak ister gibi bakışlarını gözlerimin içine hapsetti. Başka bir seçeneğim olmadığını kabullenerek konuyu değiştirmeye çalıştım.

"Sahi o nasıl?" diye sordum çok da önemli değilmiş gibi.

"Biraz burada misafirimiz olacak ama endişelenme sabaha onu yolcu etmiş olurum."

O an için gerçekten Ayaz'a ne olduğunu önemsemediğimi fark ettim. Tamamen dikkatimi çeken başka bir şey vardı. Dikkatimi çektiği kadar sinirimi bozan bir şey. Tek bir kelime hatta tek bir ek. Tek bir atış. Tek kurşun. Tek darbe. Ama tam hedefe.

"Misafiriniz?" dedim. "Misafiriniz öyle mi?"

Yedi ölümcül günahtan biri olan öfke benim şeytana sattığım ilk iyilik dileğimdi. Bunu nasıl ima edebildiğine hâlâ inanamıyordum. En azından yüzüme karşı söylemeye cesaret bulamaz sanıyordum. Misafirimiz.

"Güzel," dedim ona konuşma hakkı vermeden. Kontrolümü kaybetmiştim bile. Ben aptal biri değildim, ben sınırları çok ince bir iple çevrilmiş biriydim. Bana her türlü işkenceyi ederken ona ses çıkarmamasını anlayabilirdim ama onların "biz" olma ihtimalini kabul edemezdim.

"Öyle değil."

Kumral ayağa kalkarken başımı pişmanlıkla iki yana sallıyordum.

"Misafiriniz," diye tekrar ettim. Benim yanımda değilsin Kumral, onun tarafındasın.

Sen ve Riva. Sen ve senin cümlelerin. Sen ve bana kendimi iyi hissettiren cümlelerin. Sen ve sürekli aksini söyleyen o kahrolası cümlelerin.

"Belki de majesteleri demeliyim sana da. Belki de asıl istediğin budur. Hâlâ bana bir planla gelmediğine göre budur. Neden onunla evlenip kral olmuyorsun. Kendinize başka bir çocuk daha dondurup sonsuza kadar mutlu yaşardınız."

Ellerini saçlarının arasından geçirdi. Bocaladığını gördüm.

"Defol," dedim histerik bir sakinlikle. "Defol git buradan yoksa yemin ederim ben çıkıp giderim." Yükselen sesime çenesini kilitledi. Bana baktığı zaman ne gördüğünü bilmiyordum ama yüzümde yakaladığı bir şey açtığı ağzını kapamasına neden oldu. Demir parmaklıklara ağzında yuvarladığı bir küfürle tekme atarak "Artık biraz sakinleş!" diye kükredi. Soluksuz öfkemden bir saniye için bile ödün vermedim. Sonunda vermeyeceğimi anlamış olmalı en az benim kadar öfkeden kudurmuş şekilde gitti.

Hepimiz yavaş yavaş deliriyorduk. Bütün canavarları bir fanusun içine kapatmışlardı, başka bir canavarı alt etmesi için. Canımızı kurtarmaya çalıştığımız anlara yenilip bizim de bir canavar olduğumuzu unutmuştuk. Kurtulduğumuz an birbirimize saldıracağımızı unuttuğumuz gibi.

25. BÖLÜM

HEPİMİZİN EFENDİSİ

Avucumun içindeki sıcak kahvenin buharı çeneme dokunuyor birkaç saniyeliğine bedenimi ısıtıp yok oluyordu. Kahvenin renginde bile yalnızca gözlerini gördüğüm Yargıcı gibi. Son birkaç saattir yaptığım şekilde gözlerimi kapatıp derin bir nefes daha aldım. Islak saçlarım enseme değiyor, birkaç su damlası sırtımdan aşağıya doğru süzülüyordu. Soğuk ve tenimde bıraktığı bu etki; onun imzası derime nüfuz ediyordu.

Kahveden büyük bir yudum aldım. Pars ve benim için ayrılan odanın güzel bir manzarası yoktu. Yine de pencere kenarına oturmuş dışarıyı seyrediyordum. Son iki gündür her an yaptığım gibi. O günden beri Kumral'ı görmemiştim. Bana herhangi bir açıklama yapmamıştı ve ben de yapmasını beklediğim için bir kez daha nefret etmiştim herkesten. En çok da kendimden. Ama bugün kraliçenin onur konuğu burada olacaktı ve bunun şerefine iki günlük hücre hapsimi sona ermişti. Biraz sonra o ikisi ile yeniden yüz yüze gelecektim ve son iki gündür bu anı iple çekiyordum. Onları görebilmem demek Pamir'i yeniden görebilmem demekti.

Bu olanlardan en çok etkilenen şüphesiz Pamir oluyordu. Pars onu birkaç dakikalığına görmem için yanıma getirmişti ama bu ikimize de yetmiyordu. Ve ben ne yaşarsam yaşayayım bunu ona belli etmemek zorundaydım. Ben sadece normal bir hayat istiyordum ancak kardeşime normal bir insan olmayı bile çok görmüşlerdi. Ondan çocukluğunu, saflığını, bütün hayatını bir hiç uğruna almışlardı. Kimliğimi büsbütün unutmuştum. Adımı duymayı özleyeceğim asla aklıma gelmezdi ama insanlarla sohbet etmeyi, bira vermeyi, sipariş almayı, normal olmayı çok özlemiştim. Sözlerin dahi ağırlığı üzerime çökmüştü. Sözler bile artık benim yaramı sarmıyordu, sanki zihnimde çalkalanan tüm cümleler noktasından kurtulmuş önce dağınık birer sözcüğe ve ardından yeri belirsiz, izini kaybettiren harflere dönüşmüştü.

Düşüncelerimi kesen kapının sesiyle o tarafa doğru döndüm. Gördüğüm görüntüyle kaşlarım benden bağımsız havalanmıştı.

İçeriye önce Kumral girdi. Söyleyecek bir şeyim olmadığı için kendimi toparlayıp bakışlarımı gökyüzüne çevirdim. Gökyüzüm uzun bir süredir mavi olmaktan çok uzaktaydı.

İkimizin sessizliğini birkaç dakika sonra gelen Pars böldü.

"Siz ikiniz ne yapıyorsunuz? Özelse ben çıkabilirim ama kalıp izlemeyi tercih ederim." Pars'ın muzip sesini duyduğumda rahatlayarak o tarafa doğru dönebildim. Kumral'ın memnuniyetsiz ifadesinde de yabancı bir gülüş doğdu. Pars hiç bu kadar doğru bir zamanda gelmemişti.

"O benim gömleğim mi?" diye sordu Pars gerektiğinden fazla bacaklarımda oyalanıp. Kumral bakışlarını takip ederken gözlerini devirdi. Üzerimde Pars'dan ödünç aldığım, bana büyük gelen gömleği ve kısa bir şort vardı. Filmlerde izleyip sürekli saçma bulduğum bu gömlek çorap konsepti oldukça kullanışlıydı. Özellikle depresyonun eşiğine gelip kendinizi kahveye ve hiçbir manzarası olmayan görüntülere verdiğiniz zaman.

"Sana sormuştum," dedim kahve kupasını elimden bırakıp.

"Evet, evet ama buradan bakınca benim gömleğim gibi durmuyor, buradan bakınca oldukça seksi bir şey gibi duruyor."

Dişlerini göstererek sırıttı. Normalde yanaklarımı kızartabilecek laf dokundurmasına ben de gözlerimi devirdim.

"Kes şunu," dedi Kumral fazlasıyla sıkıldığını göstererek.

"Acelem var zaten. Kraliçe herkesi yarım saat sonra yemeğe istiyor. Sen de dahil güzellik, biliyorsun." Ben bir şey söylemeden ikisi göz göze geldi. Aralarında benim anlamadığım bir bakışma gerçekleştiğinde bunun sessiz bir iletişim olduğunu fark etmiştim.

Emin olmayan bakışları bana döndü.

"İzin verirseniz hazırlanayım," dedim. Muhtemelen sorun çıkaracağımdan endişe ediyorlardı ama ben genelde kraliçe beni plan dışına attığı zaman sorun çıkarıyordum, bunu fark etmemeleri kadın doğasından hiç anlamadıklarının en büyük kanıtıydı. Pars omuz silkerek çıktığında Kumral uslu duracağımdan emin olmak ister gibi biraz daha bekledi ama nihayetinde o da çıkmıştı.

Yapacak hiçbir şeyim olmadığı için saçlarımı kurutup bol kalacak şekilde enseme doğru hızlıca ördüm. Yüzümün önüne düşecek

iki yandan birer tutam çıkardım. Yanağımda ki izleri kapatmak için koyu renk bir pudra seçmek zorunda kalmış, bronz bir allıkla o lekelerden anca kurtulabilmiştim. Sakinliğimi korumaya çalışarak gözlerime kalem çektim. Risk almamak için oldukça ince bir şerit çekip, kirpiklerime maskara sürdüm. Ten rengim koyulaşınca dudaklarım fazla soluk kalmıştı. Abartı olmak istemesem de hafifçe bordo renk, mat bir ruj sürdüm.

Makyajla işimin bittiğini düşünüp ne giyeceğime karar vermek için aynanın karşısından kalktım. Çok fazla seçeneğim yoktu. Dolabın içinden gelişigüzel kot bir pantolon seçtim. Üzerine asker yeşili, şifon bir gömlek alıp hızlıca giyindim. Kraliçenin karşısında şık olmam gerektiğini hatırlayıp yüksek topuklu siyah ayakkabıları da dolaptan çıkardım. Ayakkabı platform değildi. Önü açık ama kapalı sayılacak kadar kalın şeritler halindeydi. Koyu renk kot pantolon bacaklarımı sıkıca saracak şekilde dardı. Aynadaki görüntüden memnun kalmıştım. Daha fazlası benim için ciddi anlamda rahatsız edici oluyordu.

Kapının açtığımda Pars'ın beni beklediğini gördüm. Gülümsemeye çalıştım ama uzun süredir bunu beceremiyordum. Ayaklarım hiç o yemek salonuna inmek istemiyordu. Bana tokat atan bir kraliçeye gülümsemek zorunda olmak istemiyordum.

"Asma suratını," dedi Pars içten bir şekilde gülümseyerek. "Keyfi çok yerinde. Özel bir konuğu olacak, seninle uğraşmaz."

Özel konuğu... Bir an için kim olduğunu düşünsem de benim için önemi olmadığına karar verdim. Bu geceyi, tokattan sonra Riva'yla ilk karşılaşmamı atlatmamı sağlayacak özel konuğa şimdiden minnet duymuştum. Merdivenleri inerken gergindim ve Pars da oldukça bunun farkındaydı.

"Sadece kız arkadaşım gibi davran. Kaçmak istediğin zaman beyaz atlı prensin daima burada olacak prensesim." Boşta olan elini abartılı hareketlerle kolunun arasındaki elimin üzerine bastırdı. Düşüncelerimi dağıttığı için ona minnet dolu bir bakış gönderdim. Ama salona girdiğimizde yine tedirginlik tüm çehremi sarmıştı.

Masa yine bir şölen edasıyla donatılmış fonda hafif bir klasik müzik vardı. Ve işte oradaydı. Masanın en başında şen kahkahalar atıyor Pars'ın dediği gibi herkese ışık saçıyordu. Ondaki bu değişikliğe neden olacak ismi gitgide daha çok merak ediyordum. Salondaki

herkesi görebileceğimiz kadar içeriye girdiğimizde Riva'nın gözleri bir an için beni buldu. Bakışlarındaki ifade değişmeden elindeki şampanya kadehini kaldırıp hemen yanında oturan Kumral'ın kadehine dokundurdu. Ona bakışlarımda ki kibir muhtemelen hiç göremeyeceği ve asla sebebini anlayamayacağı kadar büyüktü. Belki ben bir oyun oynuyor ve kendim olamıyordum. Ama onun açısından ne acı ki en büyük oyun Riva'ya en değerlisi tarafından oynanıyordu.

"Geçin çocuklar. Konuğumuz gelmek üzere."

Riva ciddi anlamda ona uzak biri gibi davranıyordu. Bana bile hiçbir şey olmamış gibi gülümsüyordu. Hoş, onun açısından pek de bir şey olduğu söylenemez.

Masadaki yerlerimize yerleştik. Kimseyle göz göze gelmek istemediğim için masanın üzerinde bulduğum her şeyle oyalanmaya başladım. Riva'nın gazabını üzerine çekmemek için Pamir'e bir şey söylemedim. Kadehime biraz beyaz şarap koyan Pars'a gülümsedim ve yemeğin sonuna kadar katlanabilmek için bir yudum almaya hazırlandım.

"Ah, işte geldi." Aynı neşeyle gülümsedi majesteleri ayağa kalkarken. Ben karşımda oturan Pamir'e gülümserken onun gözleri bir an için doldu. Riva'yı neşelendiren her kimse Pamir'in belli ki hoşuna gitmiyordu. İşte bu beni ilgilendiren bir konuydu. Meraklı bakışlarımı Pamir'den alıp, kapı girişine döndüğümde kalbim saniyeler içinde deli gibi atmaya başladı.

"Beyler, bu Yankı Saruhan." dedi Riva sıcak bir gülümsemeyle. "Hepimizin efendisi."

Parmaklarımın etrafında bir sarmaşık gibi can bulduğu soğuk kadeh, kaynayan tenimin altında ısınmaya başlamıştı. Yanağımın içinde dişlerimin esiri olan kısım aşınmış, canım şaşkınlığın arsız sızısıyla uyuşmuştu. Nutkumun tutulduğunu, daralan göğüs kafesimin hareketini, irileşmiş gözlerim ve heyecandan göğsümü zorlayan kalbim ilk önce Kumral'ın dikkatini çekti. Yeşil gözlerden ayrılmayan bakışlarım göz ucuyla onu seçebiliyordu. Kafamın içinde aynı anda onlarca düşünce birbirini itip köşe kapmaca oynuyordu. Hangi birine yoğunlaşacağımı bilmiyordum. Bu defa fena halde tökezlediğim aşikârdı.

Yankı Saruhan'ın gözleri, bana yönelttiği gülümsemesiyle birlikte kısıldı. Emin olamayarak beni incelerken çok aceleci davranmadı.

Beni ilk gördüğünde karanlıktı ve ben yağmurdan fena halde ıslanmıştım. Şu an o gecenin aksine kıyafetlerim, yüzümdeki boyalar ve hatta saçlarımın üzerindeki gölgelerle birlikte tamamen değişmiştim. Ancak dışarıdan bakan gözler için bunlar beni gizlemeye yetmemişti anlaşılan. Keşke yetseydi ama adım gibi emindim ki görür görmez beni tanımıştı.

Olay şuydu: Biraz sonra —hatta saniyeler içinde— bana Maya diyerek yanıma gelebilirdi. Herhangi bir şekilde adımı seslenmesi işten bile değildi. Riva tam o anda kafamı koparabilir ve bu serüven öylece burada bitebilirdi.

Diğer seçenek ise beni asıl tedirgin eden kısım Fetih Yargıcı'ydı. Yankı Saruhan'ı tanıdığımdan bir haberdi. Ve ondan kaçtığım gece Yankı Saruhan'a sığındığımı öğrenirse onun da kafamı koparması işten olmazdı. Hadi ama, Kumral'ın ondan kaçıp sığındığım adamlara karşı fena halde alerjisi vardı. Doruk'tan sonra ve hatta Ayaz'ı bile sayabiliriz. Adam Pars'la dans etmemden bile rahatsız olurken Yankı Saruhan'ı affetmezdi. Kendimi amansızca yaramaz bir çocuk gibi hissetmeyi durduramıyordum. Hayatın karşıma çıkardıkları karşısında pelerinimi ardıma alıp, şapka çıkartıyordum. Oturduğum sandalye dar geliyordu. Çatalı kavramış elim muhtemelen buram buram ter döküyordu. Rastgele ördüğüm saçlar biraz sonra canlanacak ve sarmaşık misali tüm bedenime dolanarak zaten daralan nefesimi kesecekti. Bu tam olarak bir an meselesiydi.

"Fetih ile tanışıyorsunuz," dedi Riva, her zaman ki işveli hareketleriyle Yankı'nın koluna girdi. İkisi birlikte benim arkamdan masanın baş köşesine doğru yürüdü, Yankı Saruhan artık beni izlemiyordu. Pars'ın ve Kumral'ın aksine. Demek Kumral'la tanışıyorlardı. Peki, o gece sahiden bir tesadüf müydü?

"Seni yeniden görmek güzel Fetih."

Gülümserken birbirlerinin elini sıktılar. Bu dostça bir gülüşme değildi. Daha çok birbirini sevmeyen iki adamın beraber iş yapmaları gibi bir izlenim uyandırıyordu. Yankı'yı az çok biliyordum da Kumral'ı bir şirketin üst yöneticisi olarak düşünmek neredeyse gülmeme neden oluyordu. Onu o siyah postallarının içinde bir şirket toplantısının ortasında düşünmek... Tanrım, bu cidden komik olurdu. Yine de hakkını yememeliydim. Kumral'ın bildiğim iki kulübü vardı ve onca şeye rağmen altından iyi kalkıyordu.

Ben derin nefesler alıp rahatlamaya çalışırken Pars da bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Keşke beni kurtarmasının bir yolu olsaydı. Ancak ben daha dudaklarımı kımıldatmadan herkes beni duyma mesafesindeydi. Kumral'ın bir göztünün gölgesini hâlâ üzerimde ağır bir yük gibi hissedebiliyordum. Gölgesi sırtımda çukurlaşmış bir kambur gibi yerleşmişti hayatıma. Yankı'ya ne dediğini bile duymayacak kadar odağı koparmıştım.

"Pars'ı da, Fetih'in can dostu..." Riva'nın sesi zihnime ulaştığında her şeye birkaç saniye kalmıştı. Buna rağmen Yankı Saruhan hâlâ tek kelime etmemişti benimle ilgili. Bir şaşkınlık veya hayret yoktu. Olağan bir şekilde arada bana bakıp gülümsüyordu. Peki, kimdi bu Yankı Saruhan? "Ve o da..."

Riva hevesli olmayan bir sesle benden bahsederken Pars bir şeyler döndüğünü anlamış gibi araya girdi.

"Kız arkadaşım," dedi saygılı bir tonda, benden gurur duyar gibi. "Esmer."

Yankı Saruhan çok kısa bir an için bile bu duyduğuna şaşırmadı. Kaşları alnında kırıştı, küçük gözleri aralanmıştı ama kesinlikle şaşırmamıştı. Kimsenin anlamayacağı şekilde elime uzanıp sağ elimi hatırladığım kadar nazik bir şekilde dudaklarına götürdü.

"Sizi tanıyor muyum küçük hanım?"

Sesi de hatırladığım kadar kibar ve nezaket doluydu. Ama uzaktı. Uzak ve bilmediğim kadar yabancı. Buna rağmen sorusu düşündürücüydü. Sanırım bu üstü kapalı bir soruydu.

Yankı zaten başımın belada olduğunu anlayacak kadar zekiydi. Bunu o gün beni arabaya kadar uğurladığında söylediği uyarıcı ikazda gayet net anlamıştım. Şimdi bu masada oturuyorsa neyin içinde olduğumu ve muhtemelen benim başımdaki belanın bu masada oturmamla ilgisi olduğunu biliyordu. Yine ve sanırım bu beni ele vermeyeceği anlamına geliyordu.

"Sanmıyorum," dedim derin bir nefes alarak.

Bir nebze olsun rahatlamıştım. Gözlerinin perdesini üzerimden çekti, ben içten içe gerçekten güneş doğmuş gibi bahar kokulu bir aydınlığa uğurlamıştım tedirginliğimi.

"Öyleyse..." dedi iliklediği ceketinin bir düğmesini açıp, "Memnun oldum hanım efendi." Soğuğa alışmış tenim sıcak avucunun içinde kavruluyordu. Dudaklarının baskısı elimin üzerinde bir kesik

açacakmış gibi temkinliydim. Gözlerimi o zümrüt yeşili gözlerden ayırmak mümkün değildi. Beni ele vermeyecekti... Ancak bir an önce toparlanıp kendime gelmeliydim.

"Ben de," dedim kısık bir sesle. "Memnun oldum."

"Ve," dedi Yankı gözlerini artık benden ayırmıştı. "İşte mucize çocuk. Pamir! Nasılsın?"

Pamir dizlerinin üzerine açtığı peçeteyi küçük elleriyle sıkarak gözlerini masadan ayırmadan konuştu.

"İyiyim doktor."

Sesi ilk defa Riva dışında birine karşı böyle çekimserdi. Daima insanların üzerinde oyalanan parlak gözleri masa örtüsünden yukarıya çıkmamıştı henüz. Yanaklarının sarktığını bu mesafeden seçebiliyordum ve bunun sebebini bilmemek sinirimi bozuyordu. Yankı Saruhan geldiğinden beri Pamir'in üzerinde hiç hoşuma gitmeyen bir tedirginlik vardı. Tam karşımda olmasa onunla konuşabilirdim ama masanın diğer tarafında kalıyordu. Daha da anlamadığım ise neden Yankı'ya doktor diye seslendiğiydi. Cidden ama Yankı Saruhan'ın bu hikâyedeki rolü neydi?

"Doktor musunuz?"

Yüzümde yapay bir gülümsemeyle bir şeyleri açığa çıkarmaya çalışırken yerime oturmuştum. Önüme gelen tabağa masadan gelişigüzel bir şeyler alıp sıradan bir konuşma yapıyor gibi davrandım.

"Yankı, Avcılar arasında o kadar ünlü değilsin sanırım?"

Riva'nın oldukça eğlenen sesi midemi bulandırıyordu. Yine de dikkatim tamamen gizemli yeşil gözlerdeydi.

"Avcılar demişken," dedi Yankı, herkes gibi o da masada onun için ayrılmış sandalyeye yerleşmişti. "Duyduklarım doğru mu Riva?"

Hani ona Riva demek yasaktı Kumral efendi? Bal gibi de aşırı gizemli, dikkat çekici beyler ona adıyla seslenebiliyordu. Kumral bir, Yankı iki. Bir an için zihnimin içinde duraksadım. Hatta zihnimin içindeki dudaklarım şaşkın bir yuvarlak şeklini almıştı. Kumral bir mi? Kumral'ı çekici mi buluyordum? Bir saniye için gözlerim ona kaydı.

Dağınık halini oldukça sevdiğim saçları aksi şekilde düzenliydi. Üzerinde lacivert, mat bir dar kesim gömlek vardı. Gerçek anlamda bir porseleni andıran dokunmaya çekineceğiniz pürüzsüz bir ten

rengi. Küçük ama düz bir burun. Ve o beyaz tenin üzerine işinin en iyisi bir heykeltıraş elinde işlenmiş bir leke gibi duran koyu pembe dudaklar. Çok yakışıklı değildi ama kesinlikle yakışıklıydı. Yine de o kadar değildi. Kumral yakışıklı olmaktan fazlasıydı. Kısılan küçük bakışlar. Hiç kimsede rastlamadığım karamel rengi gözler... Bir insanın canına kıymasını sağlayacak tehditkâr ses tonu. Tanrım. Onu tabi ki çekici buluyordum. Kim bulmazdı ki?

Riva masada deniz ürünü olduğunu düşündüğüm ama ne olduğuna dair hiçbir fikrim olmayan şeye uzanırken, "Herkes çok fazla konuşuyor. Bu defa ne duydun?" diye konuyu dağıtmaya çalıştı. Burnuma hiç de hoşuma gitmeyen kokular geliyordu. Riva şu âna kadar yaptığı her vahşetten bir gurur madalyası kazanmış gibi memnuniyetle bahsetmişti. Şimdi, Yankı'nın karşısında çekindiği şeyin ne olduğunu daha çok merak etmiştim. Birileri Kraliçe Riva'nın da tedirgin olmasına neden oluyordu.

"Efendim," dedi korumalardan biri içeriye başı eğik biçimde girdiğinde.

Adam takım elbisesinin içinde biraz sonra patlayacakmış gibi kaslı duruyordu. Tüm bu uzun boylu hepsi birbirine benzeyen adamları nereden buluyorlardı acaba? Siyah saçları oldukça kısa kesilmiş adamın politik bir suratı vardı. Donuk bir mavi olan gözlerine bakılırsa her bir zerresine kadar soğuktu.

"Bağışlayın lütfen. Israrcı bir konuğunuz var."

Başka bir konuk daha mı? Hem daha Yankı Saruhan muhabbetini çözmüş sayılmazdık.

"Bu da ne demek?"

Riva durumdan hiç memnun değildi. Her türlü bahse vardım kadın tam bir kontrol manyağıydı ve onun dışında gelişen olaylara asla tahammül edemiyordu. Onu rahatsız eden her şey bende yoğun bir sıntma isteği yaratıyordu. Bastırmak zorunda kaldığım bir istek daha. Rahatsızlıkla nefes verdim.

"Efendim. Görmeniz gereken biri olduğunu düşünüyoruz."

Adam çok temkinli hareketlerle Riva'ya anlam veremediğim bir bakış attı. Sadece ve çok kısa bir süre Riva'ya baktı. Hım... Konu önemliydi. Konu Riva'nın bile meraklanmasına neden olacak kadar önemli.

"Söyleyin içeriye gelsin." Fetih duruma rahatsız olduğu belli şekilde el koydu, Riva karşı çıkmadı ama ona gözlerini kısarak bakmayı da ihmal etmedi. "Yemeği bölmesini ya da bu masadan kalkıp ilgilenmeni istemiyorum. Neymiş gelsin öğrenelim."

Yumuşak sesi Riva'yı olağan dışı bir hızla sakinleştirmişti. Riva daha da ileriye giderek elini Kumral'ın elinin üzerine koydu. Tanrım! Bu beni neden bu kadar rahatsız ediyordu ki? Bakışlarımın ayrılmadığı birbirine mükemmel derece de uyumlu beyaz tenli eller kaşlarımı çatmama neden oluyordu.

Bacağımın üzerinde hissettiğim bir başka soğuk el dikkatimi tamamen dağıtmıştı. Boynumu çevirerek neler olduğuna bakmak istedim. Pars bana uyarıcı ve —öyle dikkatle bakmayı kes— bakışı ile gülümsüyordu. Ona yakalanmak için uygun bir durum değildi. Fena halde benimle alay edecekti. Aldırmadan bakışlarımı yeniden beyaz tenli kusursuz ellere çevirdim. Elimde değildi sanki beni o ellere bağlayan bir mıknatıs varmış gibi çılgınca odaklanmıştım. Riva'nın ince, uzun ve mücevherlerle dolu parmakları Kumral'ın onun gibi sade, düz ve kusursuz parmaklarının üzerinde. Dudağım yavaşça kırıldı, odağımdaki ellerden kusursuz olanı yavaşça elini geriye çekip bana onaylamaz bir bakış atarak ayağa kalktı. Kumral'ın hareketleri oldukça dikkatli yine kusursuz ve zarifti. Kumral hakkında çok mu düşünüyordum?

"Efendim bu adam isminin Sezar olduğunu söylüyor. Sizin ona zel bir görev verdiğinizi."

Politik koruma konuşurken benim de Riva kadar dikkatim dağılmıştı. Kumral'ın peşinden adamın ne demek istediğini anlar gibi ayağa kalktı. Oh, bu defa derin bir nefes almak isterken kendi tükürüğümle boğuluyordum. Şiddetli ve herkesin ilgisini üzerime çekecek bir öksürük krizine girmek üzereydim. Pars'ın uzattığı sudan hızlı birkaç yudum aldım. Lanet olsun, Sezar mı? Onun öldüğünü sanıyordum.

Sezar, hani Kumral'la birlikte arabayla giderken yolumuzu kesen Sezar. İri cüsseli, yamuk dişli ve beynini kızarttığım Sezar. Benden deli gibi korkan çünkü benim esasında kim olduğunu bilen Sezar. Ona zihninde kontrolsüz şekilde işkence çektirmiştim. O da benim kafamı duvara çarpmamı sağlayarak kan akıtmıştı. Onu en

son o zaman görmüştüm; Kumral'ın elleri arasında bir tarafları kırılırken. Şimdi nereden çıkmıştı? Siktir! Hatta siktir kere siktir ne biçim geceydi bu.

Sezar odaya süzülürken Pars da en az benim kadar gergin görünüyordu. Yankı'nın benim kim olduğumu bildiğinden haberleri yoktu ama Sezar'ın neler bildiğini çok iyi biliyorlardı. Pars'ın gözleri de en az benim kadar irileşmiş ve şaşkın görünüyordu. Pars kontrolsüz biri değildi o yüzden Sezar'ın burada olmasından onun sorumlu olduğunu anladım. Bu kesinlikle Pars'ın halletmesi gereken ama belli ki halledemediği bir durumdu. Kumral her zamanki gibi rahat duruyordu ama öyle olmadığını biliyordum.

"Sezar," dedi Riva keyifli bir sesle.

Ama içeriye giren adamın tuhaf bakışlarını fark edince sesi tiz bir şekilde kısıldı. Adam ciddi anlamda bir kaçık gibi bakıyordu.

"Seni görmeyeli uzun zaman oldu. Nerelerdeydin?"

Hepimiz Sezar'ın vereceği tepkiyi nefesimizi tutarak bekledik. Ya da en azından ben nefesimi tutarak bekledim. Önümdeki bardaktan birkaç yudum daha su içmek için uzanırken Yankı Saruhan'ın bakışları yine üzerimde ve rahatsız edici şekilde yoğundu. Onu yok saymaya çalışarak suyu içmeye koyuldum.

Tanrım, elimin titrediğinin farkında değildim. Kadehteki su seri şekilde gömleğime döküldü, içimden küfürler mırıldanıp durdum. İç sesimin ciddi bir terbiyeye ihtiyacı vardı, acilen. Ve zavallı hayatımın da biraz huzura. En azından yavaşlığa.

Ayaz, Yankı, şimdi de Sezar. Pars'ın uzattığı oldukça şık saten mendil kirletilemeyecek kadar kaliteli duruyordu ancak Riva'nın parasına gram acımadan yakamdaki suyu bastırmaya çalıştım. Gömleğin yakası ve iç çamaşırım hatırı sayılır şekilde ıslanmıştı. Bir düğmemi daha açıp tenimde akmaya devam eden damlaları silmeye koyuldum.

"Efendim. Efendim. Efen. Efendim. Efendim. Ef. O efendim."

Sezar ona acımama ve yoğun bir şekilde suçluluk hissetmeme neden olacak kadar kötü bir durumdaydı. Bu bir açıdan rahatlatıcı olsa da gerçekten kötü ve aklını kaçırmış gibiydi. Onun için bir miktar üzüldüm.

"Beni korkutuyor!"

Pamir durumdan rahatsız olduğunu gösteren bir ses çıkardığında istem dışı ayaklanmıştım. Riva'nın gözleri önce Pamir'e sonra maalesef bana kaydı.

"Çok tehlikeli. Çok tehlikeli. Efendim o çok tehlikeli."

Sezar başını iki elinin arasına alıp olduğu yerde çırpınmaya başladı. Aklını kaçırdığını bilmesem manzara gerçekten korkutucuydu.

"Esmer, gel hayatım biz Pamir'le ilgilenelim. Müsaadenizle."

Pars, Riva'dan onay bekleyen hareketlerle oturduğu yerden kalktı. Benim de gözlerim aynı onay için Riva'yı bulduğunda bana tek kaşını kaldırdı ama Pars'ı başıyla onayladı. Topukluların üzerinde dönerek masanın diğer tarafına Pamir'in oturduğu yere yöneldim. Duruşumu olabildiğince dik tutmaya gayret gösterdim, adımlarım yavaştı aceleci görünmemeliydim, şüphe çekmemeliydim.

Kumral'ın bakışları —düzeltiyorum Kumral'ın hiç de hoş olmayan memnuniyetsiz bakışları— boynuma kilitlenmiş ıslak gömleğimi dikizliyordu. Ne yani, şimdi de üzerime su döktüğüm için mi bana kızmıştı? Canı cehenneme.

Pamir'in yanına gidip omuzlarına dokundum. Sandalyesinin arkasında beklerken onu bana sarılmamaya ikna etmek için yerinde sabit tutuyordum. Riva'yı kontrol etmek adına başımı kaldırdım. Sezar'la sadece bir salise bakışlarımız kesişti ve beni bile olduğum yerde sıçratacak bir feryat kopardı. Sesi de kalp atışlarım kadar kısa süreliydi. Pamir bu defa yerinden kalkıp benim arkama saklandı. Bacağımı o kadar sıkı tutuyordu ki Pars müdahale etmek zorunda kalmıştı.

"Sana zarar vermeyecek fıstık. Korkmana gerek yok hepimiz buradayız."

Onu sakinleştirmek için eğildiğinde Kumral bir kez daha aynı şeyi yaptı. Önce Pars'a bakıp sadece onların anlayacağı bir işaret verdi. Pars, Pamir'i iyice arkama çekerek dikkatini dağıtmaya başladı. Pamir artık Sezar'ı istese de göremeyeceği mesafedeydi.

Kumral, kapının kenarında bekleyen politik suratlı bana tıpkı bir robotu anımsatan korumaya elini uzattı ve parmaklarıyla bir şeyi vermesini istedi. Gözleri Sezar'dan ayrılmıyordu. Sezar'ın gözleri ise büyülenmiş gibi Riva'ya bakıyor ve sanki gözleriyle bir şeyler anlatmak istiyordu. Koruma Kumral'ın eline renkli bir materyali

olan silah bıraktığında bakışlarım irileşmişti. Çok kısa sürdü. Her şey lanet olasıca ışık hızında gelişiyordu ve ben buna alışabileceğimi hiç sanmıyordum.

"Fetih!"

Riva'nın Kumral'ın yapacağı hamleyi anlaması daha uzun sürmüştü ama bu Kumral'ın bir adımda Sezar'ın yanına ulaşıp, silahı tam çenesinin altında ateşlemesini engellemedi. Tanrım, o an onu durduracak hiçbir şey yoktu. Bir şekilde bu işi temizlemek istediğine ve o durumdan kurtulmak istediğine emindim. Ama bir kez daha sırf benim yüzümden birini öldürüyordu. Zaten ve muhtemelen beyin ölümü gerçekleşmiş, ruhu bedenini hapsedilmiş bir Soğuk'u.

"Ulu Tanrı! Bu neden yaptın?"

Riva çok kızgın değildi sadece şaşırmıştı. Kumral onun için sandığımdan daha değerli olmalıydı. Kumral'a bağımlı gibi davranıyordu. Bakışlarında bile kutsal bir bağlılık vardı. Onu bu dünyaya bağlayan şey soluduğu oksijen değil de Kumral gibi davranıyordu.

Bu işten başka nasıl kurtulacağımızı bilmiyorum ama onu öldürmenin doğru hamle olmadığını biliyordum. İç sesim aksini de iddia etse Kumral'ın bir katil olduğunu inkâr etmek için ben var gücümü kullanıyordum. Birini öldürmenin onun için bu denli basit olmadığını, üzerine giymek zorunda olduğu o siluetin bir illüzyondan ibaret olduğunu kanıtlamak istercesine kan kusuyordum.

Kumral muzip ve oldukça pervasız bir gülümsemeyle Riva'nın üzerine deri gibi yapışmış altın sarısı elbisesini süzdü. Ayak bileklerine kadar uzun saten elbisesi bakır saçlarının altında kaynıyordu. Beyaz omuzlarını açıkta bırakacak kadar ince askıları, neredeyse göbeğine kadar inen cesur bir göğüs dekoltesi vardı. Ve Kumral bu manzarayı her erkeğin yapacağı gibi büyük bir zevkle tadını çıkararak seyretti. Sonra o, ben bu kainatın sahibiyim gülümsemesini takındı suratına.

"Dekoltene bakıyordu, sinirimi bozdu."

Dudakları muzip bir ifadeyle büzüldü, elindeki silahı Sezar'ın yere yığılmış bedeninin üstünden korumaya geri uzattı.

"Bu iki oldu. Kana susamışlığını hoyrat derecede tahrik edici bulsam da bunu yapmaya son vermelisin aşkım." Riva dudaklarını yayarak kelimelerle alay ediyordu resmen. "En azından uyarabilirsin."

Aşkım mı demişti o? Aşkım? Midemdeki öğürme isteğini bastırmak zorunda kaldım ama yalnız kaldığım ilk anda bunu kusacaktım.

Her şeye rağmen majesteleri durumdan olabileceği en maksimum düzeyde hoşnut kalmıştı. Üzerindeki elbiseyi sanki kutsal göğüslerini daha da ortaya çıkarmak ister gibi omuzlarını salladı. Tamam, kadın seksiydi. Ve yine tamam, kadın seksi kelimesinin beden bulmuş haliydi ama iğrençti. Gözlerimi devirmek isteyeceğim kadar iğrenç.

"Denerim," dedi Kumral aynı keyifli, aynı sinirime dokunan ses tonuyla.

O an için orada kendimi o kadar fazlalık gibi hissetmiştim ki sanki aralarındaki her neyse ona ben engel oluyordum. Birilerinin mutluluğunu yıkan kişi mi? Dudaklarımı kemirmeye başladım, etrafa göz gezdirip yalnız olmadığımızı garantilemek istedim. Bir an için odada sadece Riva, Kumral ve ben varmışız gibi gelmişti.

"Burayı temizleyin."

Riva korumalara talimat verirken masanın başındaki yerine yürüdü.

"Yankı, hayatım kusura bakmıyorsun değil mi?"

Sesi biraz sonra bu adamla sevişeceğim çünkü bu adam benim der gibi çıkıyordu veya ben olabildiğince abartıyordum.

"Biraz drama olmadan yemek mi olurmuş?"

Neredeyse varlığını unuttuğum Yankı Saruhan şampanya kadehini Riva'ya doğru kaldırıp, parlak bir gülümseme gönderdi.

"Kesinlikle haklısın."

Riva da aynı şekilde kadehini kaldırdı ama baktığı gözler Yankı Saruhan'ın değil, hemen yanına oturan karamelindi. Ah, karamel!

"O zaman duyduklarım doğruymuş." Yeniden dikkatleri üzerine çektiğinde tüm şu trajik olay olmadan önce ki hallerine dönmüşlerdi. Biraz önce burada bir adamın ölmesi hiç kimsenin umurunda değildi. Gerçekten sahte bir dünyanın içinde yaşıyorlardı.

Riva'nın zeki bir kadın olduğunu sanıyordum ama bir erkeğe kapılacak kadar aptaldı. Hiçbir şekilde sorgulamamış ve Kumral'ın ona söylediği her şeyi öylece kabul etmişti. Sezar'ın neden geldiğini araştırması gerekmiyor muydu? İç sesim, mantıklı tarafım yine beni azarladı. Sezar'ı, Maya Efnan'ı bulması için göndermişti. Maya Efnan öldüğüne göre Sezar artık önemli değildi.

Pars, Pamir'i sakinleştirme konusunda oldukça başarılıydı. Pamir yeniden yerine oturduğunda gülümsüyordu, tüm bunların arasında bu zamana dek nasıl yaşadığını bilmiyordum. Sıcak olmasını umarak ona gülümsedim, yeniden masanın karşı tarafına geçmiştim. Yeniden yerime oturup şampanya kadehini kafama diktim. Bu gece kesinlikle alabildiğim kadar alkole ihtiyacım vardı.

"Neyden bahsediyorduk sahi?"

Riva ellerini zarifçe masanın üzerinde birleştirip Yankı'ya döndü. Çıplak kolları kaliteli masa örtüsünün üzerinde küçük bir Afrodit heykeli gibi duruyordu.

"Eminim Pamir bu gece için yeterince doymuştur."

Yeniden konuşan Yankı bu defa ciddi anlamda dikkatimi çekmişti. Başımı tabağımdan alarak onun Pamir'e olan bakışlarını izledim. Burada hoş olmayan bir şeyler vardı. Fena halde sinirime dokunmaya başlayan bir şeyler.

Pamir yine hiçbir şekilde itiraz etmeden sandalyesinden kalktı. Bir tarafım deli gibi ona eşlik etmek istese de burada kalıp çözmem gereken şeyler vardı. Pamir'in kocaman açılmış tedirgin gözleri ne kadar kararımı zorlasa da tüm bunlara son vermek için onlarla birlikte kalmalıydım.

"İyi geceler."

Neredeyse içine kaçmış bir ses tonuyla masadaki herkese veda ederken dönüp kimseye bakmadı. Sessizce ve kaçarcasına yanımızdan uzaklaştı. Yankı Saruhan'da, Pamir'i korkutan her ne ise onun cevabını öğrenmeden bu masadan kalkmaya niyetim yoktu.

26. BÖLÜM

DİPSİZ KUYU

Yeşil gözleri bir kez daha tüm dikkatiyle beni buldu. Bu defa hedefini vurmuş şekilde, "Maya Efnan'ı soruyorum," dedi. "Yıkıcının öldüğü doğru mu?"

Alt dudağımı hırsla dişleyip elimdeki bıçağı var gücümle sıktım. Ne yaptığını anlamaya çalışıyordum, ağzımda büyüyen lokmayı yutmakta zorlanmıştım. Bakışlarını benden bir saniye olsun ayırmıyordu. Bunun masadaki diğer herkesin de dikkatini çektiğine emindim. Olabildiğince sıradan davranmaya çalışsam da ilk defa kendimi yalnız hissettim. Bu defa ne Kumral, ne de Pars yaşadıklarıma ortak olmuyordu. Anlaşılan Kumral olmadan burada bir gece bile hayatta kalamazdım.

"Doğru," dedi Kumral önündeki ince belli şampanya kadehine uzanıp keyifli bir yudum aldı. "Ancak hakkında söylenilenler abartılıydı."

Kadehi yeniden masaya bıraktığında bakışları Yankı'ya döndü ve o ben mükemmelim gülümsemesini takındı. Böyle zamanlarda karşısındaki herkesi ikna edebilecek kadar kusursuz görünüyordu ama kandırmayalım birbirimizi, burada masum olan hiç kimse yoktu, ben dahil. Hatta belki en çok ben.

"Öyle mi dersin?"

Yankı tabağındaki eti bıçakla kibarca ayırarak zarif hareketlerle dudaklarına götürdü. Bu esnada bana bakmadığı için memnundum. Lokmasını yutarken gülümsemesi genişledi. Sanki ortada kıyasıya bir tartışma var gibi davranıyorlardı.

"Kendisiyle bizzat tanışmıştım, bana enteresan bir şekilde çekici gelmişti oysaki." Dirseklerini masanın üzerine yaslayıp Fetih'in boşalan kadehine biraz daha şampanya ekledi. Yüzündeki gülümseme kontrollü bir şekilde yerini koruyan Fetih Yargıcı'nın bana karşı

bakışları hiç de kontrollü değildi. Olduğum yerde yutkundum. Bu defa başım gerçekten beladaydı.

"Konuklarınız geldiler efendim ana salona alıyoruz."

İçeriye giren yardımcı kızlardan biri çekinerek geriye doğru çıktı. Burada hiç kimse, ne korumalar ne de hizmetli kızlardan hiçbiri doğrudan Riva'nın gözlerine bakamıyordu. Hepsinin başı eğik, elleri her an diz çökecekmiş gibi önlerinde kenetlenmişti. Onları burada tutanın ne olduğunu sorgulamak istedim ama beynim daha önemli konularla meşguldü. Riva elbette kıza cevap vermedi. Konumuz bendim. Daha doğrusu artık olmadığım ben.

"Maya Efnan'ı tanıyor muydun? O kızı mı çekici buldun?"

Riva bir kez daha gıyabımda ve zavallı Zenan hakkında ezici hükümlerini sürdürürken Yankı'nın gözleri beni buldu.

"Bir çift göz düşün Riva..." dedi bakışlarını benden ayırmadan derin bir nefes aldı. "Ölene dek bakmak istediğin. Hem bir savaşçı hem bir muhtaç."

Yeşil bakışları Riva'ya döndüğünde ben büyük oranda rahatsız olmuştum ve rahatsız olan tek kişi değildim. Kumral kadehini masanın üzerine bırakıp "Müsaadenizle," diyerek oturduğu yerden kalktı. Artık biliyordu, Yankı Saruhan beni tanıyordu.

"Buraya geldiğinde berbat bir haldeydi. Bende ilgi uyandıran bir tarafı olmadı."

Riva kadehini Yankı'nın yeniden dolan kadehiyle tokuşturdu. Muhtemelen Kumral gelen diğer konuklarla ilgilenmek için çıkmıştı.

"Uzun zamandır sende Fetih'ten başkasının ilgi uyandırmadığını biliyoruz Riva."

Yankı kusursuz derece de sahte gülümsemesiyle Riva'nın kahkaha atmasına neden oldu. Ne kadar uzun süredir sözde birliktelerdi acaba? Buradan bakınca epey uzun duruyordu. O kadar yapaylardı ki biraz sonra bütün midemi masanın üzerine çıkaracakmışım gibi hissettim.

"İzninizle," dedim peçeteyle ağzımı silerken. "Üzerime daha uygun bir şeyler giyeceğim. Erkek arkadaşım yanında vasat duracağım kadar yakışıklı görünüyor."

Pars'ın boynundaki kravatı düzeltirken oldukça gerçekçi görünmesini diledim. Buradan çıkmak istiyordum.

"Seninle gelmemi ister misin?"

Pars'ın uyaran bakışlarını neyse ki yalnızca ben görüyordum.

"Hayır, sana da sürpriz olsun."

Ve lütfen ben biraz yalnız kalayım.

"Ben de gömleğimi değiştirmek istiyordum. Size eşlik etmemde bir sakınca var mı?"

Yankı Saruhan cevabımı beklemeden ayaklandı, içimden bir küfür mırıldandım. Bu dışarıya, "Elbette." olarak yansıdı.

Benimle yalnız kalmak istiyorsa öyle olsun. Riva'nın elinin üzerine nazik bir öpücük kondurup ağır hareketlerle masadan kalktı. Onu beklediğim giriş kapısına gözlerini üzerimden ayırmadan yaklaştı. Geçmem için eliyle kapı boşluğunu gösterirken gülümsedim. Pars'ın tedirgin olmuş bakışları üzerimdeydi.

Tüm her şeyi düşünmek ve sürekli düşünmeye devam etmek zorundaydım. Hiçbir noktayı atlamamam hiçbir ayrıntıyı kaçırmamam gerekiyordu. Ve bu hem bedenimi hem de zavallı tükenmiş ruhumu müthiş derece yoruyordu.

"Anlattığın hikâyeye bir saniyeliğine bile inanmamıştım." Merdivenleri çıkarken konuşmayı başlatan o oldu. "Yine de bu kadarını tahmin etmiyordum. Belaya bulaşmamışsın, belanın dibini boylamışsın." Tanıştığım veya karşılaştığım ilk anda bana inanılmaz derecede sakinlik ve huzur veren Yankı Saruhan şimdi sebebini anlamadığım bir şekilde bana itici geliyordu. Onda kesinlikle beni rahatsız eden bir şeyler vardı.

"Şu konuda anlaşalım," dedim merdiven basamağında durup boynumu ona doğru çevirdim. Gülümseyen yüzünün aksine ben kaşlarımı çatmıştım.

"Her ne sebeple buradasın bilmiyorum ama inan bana," dedim merdivenden bir basamak daha çıkıp onun önüne geçtim. Bu şekilde artık başımı ona eğerek bakıyordum. "İnan bana, ben burada bahsettiğimiz belanın bizzat kendisiyim ve buna bulaşmak istemezsin." Her ne planlıyorsa baştan vazgeçse iyi olurdu. Beni ele vermedi diye ona minnet etmeyecektim.

Arkamı dönüp onu geride bırakmak istesem de dirseğimi kavrayan hazırlıksız elleri buna engel olmuştu. Hatta o kadar yanlış engel olmuştu ki bir an da beni kendine çekmesi, benim ona doğru

eğilmeme ve burun buruna gelmemize neden oldu. Aramızdaki birkaç milimlik mesafe kolayca kapatabilecek kadar yoğun bir nefes şiddetindeydi. Yankı Saruhan'ın gözlerinde gördüğüm heyecan dolu arzu beni geri adım atmaya sevk etse de kıpırdamadan bekledim.

"Hayır," dedi. "Hayır, bu defa öylece gitmene izin vermeyeceğim. Araba hareket ettiği an seni bıraktığım için pişman olmuştum. Şoförü aradığımda her şey için çok geçti. Çoktan erkek arkadaşının seni aldığını söyledi. Ve hikâyen kafamın içinde çözülemeyecek hal aldı. Şimdi cevapları almadan gitmene izin vereceğimi düşünme sakın. Duyduklarım doğruymuş." Başını iki yana sallayarak muazzam bir tabloyu selamlar gibi gülümsedi.

"Herkes için özelsin Maya Efnan ama sen benim için kömür madenine bıraktığım paha biçilemez bir elmassın." Gözlerindeki hâkimiyet o kadar kuvvetliydi ki sözleri daha çok kaşlarımı çatmama neden oluyordu. Söylediklerinden neredeyse hiçbir şey anlamamıştım.

Omzumdan tutup beni kendine doğru çeken bir çift soğuk ele minnettar kaldım.

"Onu o kömür madeninden çıkarıp paha biçilmez bir elmasa çeviren benim. Tıpkı senin gitmesine izin verdiğinde..." Kumral durdu ve işaret parmağını dudaklarının üstüne bastırdı.

"Senin için düzelteyim," dedi tehditkâr bir gülümsemeyle.

"Tıpkı onun bir kez daha bana gelmesi için aracılık yaptığında olduğu gibi. Maya Efnan benim. Ve ben onu her zaman bulurum. Nereye giderse gitsin."

"İşe bak sen!" dedi Yankı bir basamak geriye inip. "Bu gitgide daha da eğlenceli olacak gibi. Demek çiçeğini buldun Fetih. Peki, Emsal Bey'in tek değer verdiği kızından beslendiğinden haberi var mı?" Yankı'nın gülüşü de en az Kumral'ın ki kadar tehditkârdı. Bu defa araya girme ihtiyacı duydum.

"Benden beslenmiyor. Buna izin vermem."

Yankı bir kez daha bana anlamadığım bir ifadeyle baktı.

"İnan bana besleniyor," dedi.

Başka bir şey söylemesine gerek kalmadan Fetih beni arkasına doğru çekti.

"Burada değil, Yankı."

Fetih'in sesi asla itiraz kabul etmeyecek cinstendi. Aralarındaki iletişim beni daha da düşünmeye teşvik ediyordu. Ve Kumral'ın söyledikleri... Hey, ben bir eşya ya da bahsettiğin gibi bir elmas değilim!

"Gidip gömleğimi değiştireceğim. Sizi yeniden görmek için sabırsızlanıyorum Bayan Efnan." Ceketinin düğmelerini iliklerken yüzündeki gülümseme rahatsız edici derecede kendinden emindi. Ama bunu beni rahatsız etmek için değil Kumral'ı rahatsız etmek için yaptığı ortadaydı. Ve kesinlikle başarıyordu. Yankı merdivenleri aynen inip koridorda kaybolurken şaşkın bakışlarla Kumral'a döndüm.

"Bana açıklayacak mısın?" Sorum karşısında başını yana yatırıp kaşlarını çattı. "Asıl sen bana açıklayacaksın, yürü lütfen!" Heveslisi değildim hatta itiraz etmek üzereydim ama bakışları ile beni durdurdu ve tıpış tıpış yürümeye başladım.

Bir tek Doruk Ilgaz bana bakışlarıyla hükmedebilir sanıyordum ama ne haber, başkaları da varmış. Bu bir açıdan iyi bir haberdi belki sonunda onun bir ilah olmadığını kabul ederdim. Kabul etmek? Bugün aklımdan ne tuhaf şeyler geçiyordu böyle... Ne zaman Doruk'un bir ilah olduğunu düşünmüştüm ki? Tepeden tırnağa âşık olduğum adamın.

27. BÖLÜM

GÜZEL SİYAH

Kumral beni Pars'la ikimizin odasına getirdiğinde ardımızdan kapıyı kapatırken hiddetliydi. Canı fena halde sıkkındı. Ama benim canım daha sıkkındı. Çünkü bu bilinmezlikten nefret ediyordum.

"Nasıl bir gün bugün!"

O da en az benim kadar yorgun görünüyordu. Sadece çok tükenmiş anlarda yaptığı o hareketi yapıp gözlerini kapattı. Bu onun bir tür dinlenme ya da kaçış şekliydi.

"Benim için gelen herkesi öldürecek misin?"

Parmaklarımla oynarken ona yumuşak bir ifadeyle baktım.

"Bunu söylemiştim. Gerekirse öldüreceğim."

Gerçekten gergin görünüyordu. Ve ben bu gerginlikten kesinlikle hoşlanmıyordum. Özellikle ona sormak istediğim onlarca soru varken.

"Durumu kurtarma şeklini sevdim. Demek dekoltesine bakıyordu."

Ortamın biraz yumuşaması için muzipçe gülümsedim. Sırtımı duvara yaslarken gülümsemeyi koruyup ona bakmayı sürdürdüm. Gözlerini açmadan dudakları kıvrıldı. Vay canına, Kumral'ı gülümsetebiliyordum.

"Sahi nereden geldi aklına? Sık sık onun dekoltelerini mi izliyorsun?" Bunu neden sorduğumu ben de bilmiyordum öylece çıkmıştı ağzımdan. Ama onu öyle, Riva'yı hayranlıkla izlerken görmek hoşuma gitmiyordu. Hatta itiraf edecek olursam o durumdan nefret ediyordum.

"Hayır," dedi bu defa yüzü bir şey hatırlamış gibi asıldı. Gözlerini açtı ve işte soğuk bir ifadeyle üzerime doğru geliyordu. Sanırım bu konunun Yankı'ya geldiği kısımdı. Gerilerek iç çektim. "Onun dekoltesi şu âna kadar pek dikkatimi çekmemişti."

İyice yanıma geldiğinde bakışları yavaşça gözlerimden çekilip dudaklarıma -orayı hızlıca geçip- yutkunmak için can atan boğazıma ve nihayet asıl noktaya, birkaç düğmesi açık gömleğimin yakasına

gelmişti. Soğuk elleri yavaşça yukarıya doğru uzanıp suyun ağırlığıyla iki yana açılan yakamı, gözlerimin içine bakarak hırsla birbirine doğru çekiştirdi. Tanrım, bunu neden yapıyordu? Kumral benim dekolteme mi sinirlenmişti? Elimde olmadan açılan dekolteme! Bu cidden tahmin edebileceğimden çok daha karmaşıktı.

Konuyu değiştirmek için sakince yutkundum.

"Kim o?" diye soran ilk ben oldum.

Bana hâlâ anlam veremediğim o hayret dolu ifadeyle bakıyordu.

"Onu nereden tanıyorsun?" diye sordu. Boğazımın düğümlendiğini hissettim. Konuşmak için boğazımı temizlemem gerekmişti ve sakince nefes aldı.

"Ne kadar çok insan tanıdığımı bilsen şaşkına dönersin."

"Benimle oyun oynama Maya."

Gülümsedim. Onu böyle sinirlendirmeyi bir şekilde seviyordum ama onun dudaklarımdan adımı duymayı sevdiğim kadar değil. Kumral'ın bana seslenişinde ilahi bir güzellik vardı. Bana, kim olduğumu hatırlatan. Bana kim olmamam gerektiğini anımsatan.

Bakışlarım soluk yüzünde dolaştı. "Adımı bir daha söylesene, duymak hoşuma gidiyor."

Gözleri aniden irileşmiş kaşları duyduklarının hiddetiyle havalanmıştı. Birkaç saniye söylediklerimi sindirmeye çalıştı. Benden böyle şeyler duymaya asla alışkın değildi. Eh, alışmasını da tavsiye etmiyordum. Fena halde gergindim ve sanırım bu da benim o gerginlikten kaçma şeklimdi. Ellerimi teslim olur gibi havaya kaldırdım.

"Anlatacağım. Ama bana öyle bakmayı kes."

Bu defa onun da yüzünden keyifli bir gülümseme geçti, "Nasıl bakıyormuşum?"

"İnanamaz gibi."

"O zaman makul görünüyor." Karamel gözler espri yapabiliyor, kim tahmin ederdi!

"Senden kaçtığım zaman karşılaştım onunla," diye bir nefes verdim.

"Öyle mi?" dedi eğlenerek ama bariz bir kinayeyle, "Hangisinde?"

Vay canına! Fetih Yargıcı sert oynamak istiyordu.

"Bilmem," diye omuz silktim. "Sen söyle."

Ters ters baktı. Yavaş adımlarla dolabın önüne kadar ilerleyip "Kes şunu," dedi. "Fazla zamanımız yok. Senin için elbise seçmemi ister misin? Elbette sen anlatırken."

"Evet," dedim. "Lütfen."

Riva'nın dikkatini çekmek istemiyordum ve Pars'ı da orada yalnız bırakmak nedense beni rahatsız etmişti. Ve Pamir'i de görmem gerekiyordu. Ve ve ve...

Yatağın üzerine oturup ayakkabıların kopçasını çözmeye koyuldum.

"Yolda koşarken bir araba yanıma yanaştı. Beni gideceğim yere kadar bırakmayı teklif etti. Ben de kibarlık ve nezakete aç ve elbette bir an önce oradan uzaklaşması gereken mağdur kız olarak teklifini kabul ettim."

"Doğru tahmin etmişim. O gün seni arabasıyla bırakan herif Yankı'nın adamıydı, değil mi?" Bu daha çok onay bekleyen bir soruydu cevap isteyen değil.

"Öyleydi," dedim basitçe. Diğer ayakkabıyı da çıkarıp kenara bıraktım.

"Ve yine doğru tahmin etmişim. Bunca tehlikenin içindeyken tanımadığın birinin arabasına binecek kadar aptalsın. Küçük bir aptal. Ona gerçek adını söylerken ne düşünüyordun?" Dolabı karıştırmaya bırakıp bana doğru döndü. Kaşları çatıktı ve kesinlikle onaylamıyordu. Üzerime bir elbise uzattı. "Arkamı döneceğim. Çabuk giyin ve anlatmaya devam et."

Ona gözlerimi devirmekle yetindim. Bana hakaret etmeye hem de bulduğu her fırsatta hakaret etmeye nasıl bayılıyordu. Elimin içinde kaybolan koyu kırmızı elbiseye baktım. Bana o gece ki elbiseyi hatırlatmıştı ama bunun üzerinde durmadım. Sanırım aştığım bazı şeyler vardı. Veya aşmak zorunda kaldığım. Kot pantolonu hızlı hareketlerle kalçamdan aşağı doğru indirirken arakası dönük de olsa varlığından rahatsız oldum. Ama onunla tartışmayacaktım. Benim de öğrenmek istediğim şeyler vardı. Gömleğin düğmelerini de seri bir şekilde çözmeye başladım.

"Genel olarak bir bakarsanız bay çok zeki Yargıcı, bana zarar veren insanların hep en yakınımdakiler olduğunu görebilirsiniz. Ve inan bana başka bir yabancının seni bir kraliçenin önüne kurban diye

sunacağını öğrendiğinde, başka bir yabancıya güvenmekten başka çaren olmuyor. Çünkü o an tek düşündüğün bir an önce ve nasıl olursa olsun bulunamayacağı kadar uzağa gitmek."

Onu karmaşık cümlemle baş başa bırakırken mini elbiseyi başımdan aşağı doğru geçirdim. Tanrım, fermuarını kapatmak için yardıma ihtiyacım olacaktı.

Kaşlarımı çattım. "Ayrıca ben aptal filan değilim. Elbette ona adımı söylemekte tereddüt ettim ama kabul et adam inanılmaz derece de kibar, çekici ve güven verici." Son sözleri söylerken o günü hatırlayıp istem dışı gülümsedim. Elbiseyi çekiştirerek belime oturmasını sağlamaya çalışıyordum ancak bel kısmı fazla dardı.

"Bay çok zeki Yargıcı mı?"

Hazırlıksız olduğum bir anda bana doğru dönünce bir an için panikledim ve elbiseyi daha hızlı çekiştirmeye başladım. Bir yerim açık değildi. Zaten mini bir elbise olduğu için bacaklarım açıkta kalıyordu ancak tam oturmadığı için biraz fazla açıktaydılar. Ona uyarıcı bir bakış attım.

"Affedersin," dedi yeniden arkasını dönerken. Yüzündeki sırıtma gözlerimden kaçmamıştı. Şimdi de onu eğlendiriyor muydum?

"Bana lakap takmaktan ne zaman vazgeçeceksin bayan adımı bile söyleyemeyen korkak kedi?" Bu defa sesinde ciddi bir keyif vardı. Benim kaşlarımın çatılmasına neden olacak bir keyif. Korkak kedi Pamir'e anlattığım ve Kumral'ın epey alay ettiği masaldı. Biliyordum çünkü Pamir büyük bir hayranlıkla onu anlatmaya bayılıyordu.

Yüzümü buruşturdum.

"Kedi mi? Kedilerden hoşlanmam."

"Ben de hoşlanmam," dedi, başını hayretle iki yana salladı.

"O zaman doğru bir tabir olmuş. Benden de hoşlanmadığın göz önünde bulundurulursa. Fermuarımı çeker misin?"

Elbise belime oturacak şekilde indiğinde örgülü saçlarımı omzuma alarak ona sırtımı döndüm. Başka şartlarda bundan utanabilirdim ama şu anda utanmak sahip olabileceğim bir lüks değildi.

Varlığını hemen ensemin dibinde hissettiğimde bir an için nefesim tutulmuştu. Bu o kadar tanıdık bir histi ki anlamaya çalıştım. Nefesi omurgama vurup tam oranın uyuşmasına neden oluyordu. Bu kesinlikle beni tedirgin eden bir histi.

"Senden hoşlanmadığımı mı düşünüyorsun?"

Sorusuyla afallamıştım. Daha önce bunun hakkında düşünmediğime eminim. Bu üzerinde -neden düşünmem gereksin ki- düşünmeyeceğim bir konuydu.

"Bunu destekleyecek cümlelerin oldu," diye yanıtladım.

Beni bir böcek gibi gördüğü günleri unutmuş muyduk? Kim unuturdu ki, ben değil.

Soğuk parmakları temkinli hareketlerle fermuarımı yukarı doğru çekerken tenime dokunmamaya dikkat ediyordu. Faydasızdı, kumaşın üzerinden bile dokunuşunun soğuk etkisini hissedebiliyordum.

Sözünü kestim. "Ah," dedim hızlıca ona doğru dönerek. Sonunda anımsamıştım.

"O sendin! Bunu hissedebiliyorum."

Elim istem dışı ensemde uyuşan o noktaya kaymıştı. Karıncalanmış gibi hissediyordum.

"Beni yakaladın."

Çarpık bir şekilde gülümsedi ama bir yandan gerildiğini hissedebiliyordum.

O gece, Ayaz'ın köprüde karşıma çıktığı ilk gece. Bir an için ensemde hissettiğim soğukluk. Dün gibi hatırlıyordum! O kadar farklı ve o kadar heyecan uyandırıcı bir histi ki... Yoğun bir adrenalin gibi. Sizi doruklara çıkarıp, en tepeden bir anda aşağıya bırakan bir histi. Bunun Ayaz yüzünden olduğunu sanmıştım ancak şu an hissettiklerimle bire bir aynıydı.

"O gece orada mıydın?" diye sordum.

Neyden bahsettiğimi gayet iyi biliyordu.

"Sana söylemiştim. Ayaz seni izliyordu ben de Ayaz'ı. Ve Ayaz'ın istediği her şeyi elinden almak istiyordum. Ayaz'ın seni ne kadar istediğini tüm kâinat biliyor."

"Evet, amacına ulaştın, tebrik ederim."

Bir anda yine öfkelenmiştim. Herkes neden sürekli benden bir çıkar sağlamak istiyordu ki?

Bunun Kumral'dan gelmesi beni daha da öfkelendirmişti ama buna hakkım olmadığını da biliyordum. Kumral en başından beri bana bu konuda dürüst olan tek kişiydi. Benden faydalanmak istediğini

daha ilk anlaşmamızda dile getirmişti. Yine de öfkeleniyordum işte. Omzuna çarparak aynaya doğru ilerledim.

"Öyle değil. Artık değil. Hem konumuz fena halde dağıldı."

Mahcup olmuş sesi aynı anda memnuniyetsizdi. Konu gerçekten fena halde dağılmıştı. Benim ve saçlarım gibi.

"Neden bir görünüp bir kayboldun peki?"

O geceyi yeniden anımsamak tüylerimi ürpermişti. Çok iyi hatırlıyordum. Ensemde hissettiğim ve bir an da ortadan kaybolan o soğuk adım kadar tanıdıktı bana.

"Aslında seni öldürmeyi planlıyordum. Beni bilirsin."

Aynadan ona ters ters baktım. Suratında o çarpık gülümsemesi vardı. Gülümsemesi nefes kesici olabilirdi ama benim için değil. Benim için sinir bozucuydu.

"Ayaz izliyordu. İzlediğini biliyordum. Ona güzel bir gösteri yapmak istedim ama sonra..."

Önce sesi kısıldı sonra tamamen sustu. Ellerim yeniden şekil verdiğim saçlarımın üzerinde bir kez daha durdu, bakışlarım dikkatle onun karamelleriyle buluştu.

"Korkunu hissettim..." diye mırıldandı. "Çok yakından. Normalde bu beni heyecanlandırır. Ama korkun bile rahatsız edici, Efnan." Başını yine insanı allak bullak edecek şekilde iki yana salladı. Ellerini komodine yaslamış hafifçe oturur vaziyette beni izliyordu. Onunla daha fazla bu konuda konuşmayacaktım. Kumral bana yalan söylemiyordu ancak söylemek istemediği konuları dağıtmak için güzel yöntemleri vardı. Onunla bu konuda inatlaşmayacaktım.

"Yankı Saruhan'a dönelim," dedim sesimin tonunun yumuşak olmasına özen göstererek.

Sandığım kadar sert bir tepki vermemişti. Hatta garipseyeceğim bir şekilde ılımlıydı.

"Evet," dedi aksi bir şekilde ayağa kalkıp. "Onu çekici mi buluyorsun?"

Dudaklarımdan tamamen istem dışı ufak bir kahkaha çıkıverdi. Ellerim saçımın üzerinde sımsıkı kalmıştı. Örgünün bozulmaması için kendimi durdurmak zorunda kaldım.

"Kıskandın mı?"

Bu defa gerçekten alay ediyordum ama bana sorduğu şey çok saçma değil miydi? Yani. Herkes Yankı Saruhan'ı çekici bulmaz mıydı? Hoş bugün oldukça itici gelmişti ama o gece inanılmaz çekiciydi.

Rahat tavırlarına geri döndü. Karamelleri yumuşayıp benim kadar alaycı bir ifadeye büründü. Onu görebileceğim şekilde çaprazıma ilerledi. "Kıskanmayı tanımla," dedi.

Kumral her zaman net ve ne istediğini bilen biriydi ancak bugün benimle eğlenceli bir oyun oynuyordu. İçten içe çok uzun sürmeyeceğini bildiğim bu tarafını sevdiğimi fark ettim. Sevmek? Sevmeyi tanımla dedi zihnim. Kendime gülümserken örgüye devam ettim.

"Bana artık onun kim olduğunu söyleyecek misin? Soğuk olduğunu sanmıyorum öyle olsa hissederdim ama garip ondan insan sinyalleri de almıyorum. Ve Avcı da... Bana hiçbir şekilde bir uyarı vermiyor. Neden?"

Yüzü söyleyeceği şeye hazırlıklı olarak ciddileşti. Onun konuşmasını beklerken saçımın ucuna siyah ince bir lastik toka geçirdim. Makyajımı yenilemem gerekiyordu. Sanırım şu an bir şeylerle uğraşmak daha iyiydi. Maskarayla kirpiklerimi dolgunlaştırırken eyelinerın hâlâ durduğuna memnun olmuştum. Bu defa toprak tonlarında koyu bir allık tercih ettim. Ten rengimden belki bir renk koyuydu. Elbisenin göze batan kırmızılığı yeterince dikkat çekici diye düşünüp dudaklarıma yine kırmızı ama soluk bir ruj sürdüm.

"Seni kliniğine mi götürdü?"

Başımla hızlıca onaylayıp, dudaklarımı rujun dağılması için birbirine sürterek ayağa kalktım. Elbisenin eteklerini yeniden düzeltirken beni inceliyordu. Ayakkabıları giyinmek için yatağın yanına döndüm. Bunları bir açıdan sevmiştim ve ayaklarımı çok rahatsız etmiyorlardı. Yeniden giyebilmek için yatağın ucuna oturup bir ayağımı büktüm.

"Bunun söylemenin kolay bir yolu yok," dedi.

Yüzüne rahat bir ifadeyle bakıp başımla onayladım. Devam etmesi için neden rahatlatılmaya ihtiyacı olsundu ki?

"Bizim bir çeşit deney sonucu bu halde olduğumuzu biliyorsun değil mi?"

Nereye varmaya çalıştığını anlamak için yeniden başımla onayladım. Diğer ayakkabıyı da ayağıma geçirip seri bir şekilde bağladım.

Tamamen hazırdım. Kumral'ın elbise tercihi muazzamdı. Kırmızının bu tonu tenimle tanımlanamaz bir ahenk içinde duruyordu.

"Bu deneylerin başında da bir ekip var. Hükümdarlar."

Hükümdar mı? Bu herifler ne kadar da megalomandı böyle?

"Yankı Saruhan da onlardan biri. Bir insan değil. En azından sıradan bir insan değil."

Hâlâ nereye varmaya çalıştığını anlamaya çalışıyordum, söylediği birkaç kelime dikkatimi gereğinden fazla çekmişti. *İnsan değil, sıradan bir insan değil.* Kabul ediyorum, etrafımdaki hiç kimse sıradan değildi. Ama bir insan olan ama maalesef sıradan olmayan tanıdığım tek bir kişi vardı. Temkinli hareketlerle ayağa kalktım. Yutkunma ihtiyacıyla derin bir nefes aldım. Tüm uzuvlarım gerilmişti. Sakin kalmaya çalıştım. Öfke nöbetlerimin sırası değil gibi gelmişti.

"Bunu Pamir'e o mu yaptı?" diye sordum usulca.

Kumral oldukça kontrollü davranıyordu. Benden beklediği tepkinin bu olmadığını biliyordum. Açıkçası ben de kendimden daha fazlasını bekliyordum. Sadece bunu istedi diye Riva'dan tüm kalbimle nefret etmiştim. Pamir'e bunu yaptığı için değil birilerinden bunu yapmasını istediği için onu öldürmek istemiştim. Şüphesiz onu bir şekilde öldürecektim de. Ancak bunu ona yapan kişiyle ilgili hiçbir şey düşünmemiştim. Bu, benim sınırlarımı aşan bir düşünce olurdu.

"Bunu yapmaya devam ediyor. Bu yüzden burada. Pamir'e belli aralıklarla bazı iğneler yapılıyor. Bunun korkutucu geldiğinin farkındayım ama inan bana bu iyi olan seçenekti. Onu tamamen bir Soğuk yapmamak için bazı aşılar uyguluyor." Açıklaması kanımı donduracak kadar vahşiceydi. Açıklaması hepsinin kanını akıtmama neden olacak kadar acımasızdı. Daha iyi olan seçenek... Pamir'in neden Yankı Saruhan'dan bu kadar korktuğunu anlamaya başlamıştım. Her şeyin içinde olduğu yetmiyordu, her şeyin farkındaydı da.

"Daha iyi olan seçenek ne olurdu biliyor musun?"

Ruhsuz bir sakinlikle ona bakmayı sürdürdüm.

"Ona bunu asla ama asla ve ne pahasına olursa olsun yapmamak. Hepiniz bu günahın ortağısınız ve sakın bunu daha hafifletici bir şeymiş gibi göstermeye çalışma."

Gözlerim kirpiklerimin yer çekimine yenilerek kısılmıştı. Sinirim dudaklarımın arasında bir fısıltı gibi duyulan sesime sıkışmıştı.

"Hepiniz en az Riva kadar ve en az Yankı kadar ve de en az senin kadar suçlusunuz. Benim için bunu yapanın kim olduğu önemli değil, bunu isteyenin kim olduğu da önemli değil. Benim için buna engel olmayan herkes aynı noktada."

Gözlerimi ondan çekerek derin bir nefes aldım. Üzerimde bir şelale gibi süzülen eteğin eteklerini bir kez daha düzeltip, topuklu ayakkabıların üzerinde ilerlemeye başladım. Elim kapı koluna uzandığında bileğime dokunup engel oldu. Kendini iyice önüme çekmişti.

"Biliyorum," dedi.

Sesi temkinli ve maalesef mahcup çıkıyordu. Suçlu bir Fetih Yargıcı bana bile fazlaydı. Karşımda ezilmesini istemediğim tek isimdi. Benden güçlü olmasına ihtiyacım olan tek isim.

"Şimdi neden güce bu kadar önem verdiğimi anlıyor musun? Yeniden hoş geldin, Maya Efnan. Burada güçlü olan hayatta kalır. İntikamını mı almak istiyorsun? O gün geldiğinde önünde durmayacağım. Bana yapacaklarına bile sesimi çıkarmayacağım. Hak etmediğimi söyleyemem. Ama onu önemsemediğimi düşünme. Sadece neyin içinde olduğunu biliyorsun ama asla benim neyin içinde olduğumu düşünmüyorsun."

Beni bir kez daha hem söyledikleriyle hem kendi düşüncelerimle çıkmaz bir savaşın içine sokmayı becermişti. Onun neler yaşadığı... Bu son zamanlarda kafamı oldukça kurcalayan başka bir şeydi. Yutkundum. Hâlâ tuhaf bir şekilde sakindim. Kendimi bile şaşırtıyordum.

"Senin neler yaşadığını önemsemediğimi sanma," dedim kuru bir sesle.

Bu devam etmeyi istemediğim bir konuşmaydı. Ama yapmam gerektiğini biliyordum.

"Ancak senin hayatın senin seçimlerinden ibaretti. Ben senin gibi veya sizin gibi değilim. Güç mü? Sahibi olduğumu sandığınız yetenekten kurtulmak için her şeyimi verirdim. Ama yine de ben kimseye boyun eğmedim, Kumral. Bunu en iyi sen biliyorsun. Ucunda ölüm mü var? Güç onların olsun. Ben, senin yaşadığın şu boktan hayatı yaşamaktansa ölmeyi tercih ederdim. En azından benim seçimim olurdu."

Uğursuz bir duygunun gölge gibi üzerime örtündüğünü hissettim. Kafamın içinde dört bir yana saçılmış düşünceler bir araya

gelmişti. İlk kez karşısında aklımı kaçırmış gibi değil tamamen aklı başında hissediyordum. Bedeni kasıldı.

"Öyleyse neden fırsatın varken gitmedin? O adamları etki altına alıp kaçman işten bile değildi ama seni o hücreye kapatmalarına izin verdin."

Bunu bir zayıflık göstergesi olarak algıladığına inanamıyordum. Ancak gözünden kaçmamıştı da... Hiçbir şey gözünden kaçmıyordu. Sakinliğimi korumak adına derin bir nefes aldım. Ondan herhangi bir şey saklamak için nedenim yoktu. Gözlerimi bunun farkında olarak açtım. Elimi önce onun elinden kurtarıp sonra kapı kolundan kendime çektim.

"Çünkü seni geride bırakmam tamam mı? Seni bir kez daha geride bırakmakla yaşayacağıma bir hücrede ne kadar olduğunu bilmediğim birkaç gün geçiririm. Hoş buldum Kumral. Benimle tanış, elindeki hep daha kötü olan diğer seçeneği seçen kızla."

Kapıyı açmak için yapmak istediğim hamle yine elimde kalmıştı. Bu defa beni belimden tutup geriye çekti. Neredeyse bedenine yapışacak mesafedeydim. Beni çok fazla etkilemeye başlamıştı ve ona karşı yaptığım bu itiraflar canımı sıkıyordu artık. Beni ağlamaya teşvik ediyorlardı. Ona karşı gardımı düşürüyor muydum emin değildim ama aramızda karanlık bir çekim vardı.

"Söyle bana, Maya." diye yineledi. "Ayaz'a neden beni sordun?"

Sesi küçük bir bebekten konuşmasını bekler gibi istek doluydu. Gözlerim onun gözleriyle buluştuğunda hâlâ neyi bilmek istediğini merak ettim.

Israrcı bakışlarından bunu ne kadar merak ettiğini görebiliyordum. Bunu gerçek anlamda bilmek istiyordu. Dahası vardı. Beni büyük bir dehşete uğratan dahası. Fetih Yargıcı da en benim kadar gardını indirip bana güvenmek istiyordu. Bana güvenmek istiyordu ve bunu karamel yansımalarının her bir tonunda görebiliyordum. Tanrım, bu tepeden tırnağa yanlıştı. Bu ne olduğunu bilmediğim çekim. Bu gereksiz dürüstlük fazlaydı. Hayır, Maya. Kendime gelmeliydim. Peki, kendime döndüğümde neden orada hep Kumral'ı buluyordum. Dudaklarımı birbirine bastırıp bundan kaçmak istedim. Sıktığım dişlerimin tümü büyük bir güçle çenemin kasılmasına neden olurken bundan kaçamayacağımı biliyordum.

"Hadi bana söyle," diye inledi. "Hadi benim güzel siyahım."

İçimde bir öfke kıvılcımı parladı.

"Çünkü bütün yollar sana çıkıyor Yargıcı." Neredeyse hiddetle tısladım. Bunu söylemek beni gerçekten sınırlendirmişti. Gözlerimi birkaç deta hiddetle kırparken onu omuzlarından ittim. "Tamam mı, bitti mi? Tatmin oldun mu?"

Öfkem onu gülümsetiyordu. Başımı iki yana salladım. Neden bundan bu kadar kaçıyordum ki? Öfkem değildi, söylediklerimdi onu gülümseten. Bu kadardı işte. Kumral'ı gülümsetmek iki dudağının arasındaydı.

Belimden tutup beni kapıya yaslanacağım şekilde ileriye sürüklediği. Kapının kabartmalı desenlerinin elbisemin üzerinde hissediyordum ve bu canımı yakmıştı. Anladığı an biraz daha yaklaşıp elini belimi kavrayacak şekilde kapıyla arama koydu. Şimdi deli gibi titreyen omurgam tamamen Kumral'ın avucunun içindeydi. Tamamen onun avucunun içindeydim.

"Gözlerin..." diye mırıldandı. "Ah, Maya gözlerin ve onlar hakkında yapılan o sikik yorumlar."

Kaşlarımı hayretle yukarı kaldırmıştım. Kumral'dan çok sık küfür duymuyordum ama şaşırdığım nokta küfür etmesi değildi. Şaşırdığım Yankı'nın bakışlarım hakkında yaptığı yoruma takılmasıydı.

Gülümsedim. Bu gerçek bir gülümsemeydi.

"Kıskanmanın tanımını bilmediğine emin misin?"

Bakışları hoş bir heyecanla kıvrılan dudaklarıma kaydığında usulca gülümsemem soldu. Eminim derinlerde yüzmek, Kumral'la birlikte o dibini görmediğim sularda yüzmek harika olurdu ancak ben ayağımın yere değdiği kıyılardan gitmeyi tercih edecektim.

"Gözlerin..." dedi tekrar.

Yüzünde hiçbir mimik oynamıyordu. Sadece gözleri ve o derin bakışları. Bakışları ve bana anlatmak istediği tüm o olmaması gereken hisler. Bakışları ve sadece o bakışlarıyla ruhumdaki her bir noktayı harekete geçirmesi. İstem dışı derin bir nefes aldım ve bu büyük oranda göğsümün gerilmesine neden oldu.

"Dipsiz bir kuyu gibiler," diye fısıldadı.

Sesindeki çaresizlik benim hiç de yabancısı olmadığım bir orkestranın ezbere bildiğim bir senfonisiydi.

"Son soru," dedi, o kadar yakındı ki kirpikleri alnımı yalayıp geçiyordu.

O karamel rengi gözlerini gölgeleyen kirpikleri.

"Bana neden gittiğini söyle. O kahrolası trende neden o herifin peşinden gittiğini söyle."

Bunu bir soru olarak söylemiyordu, bunu duymaya ihtiyacı olan bir şeymiş gibi söylüyordu. Ancak bu defa ona istediğini vermeyecektim. Aptal değildim, Fetih Yargıcı'ya tamamen teslim olacak kadar aptal hiç değildim.

"Gitmemiz lazım," dedim ona tatlı bir şekilde gülümseyerek. Tamamen yalancı bir tatlılıktı bu. Boynumun hemen yanından kapıya yasladığı kolunun altından çıkıp, kapıyı açtım.

"Kaç bakalım," derken gülümsediğini görebiliyordum. Ruh hali tamamen değişmişti. Bir şekilde rahatlamış gibi. Benim gibi. Kumral kendinden beklenmeyecek derecede neşeliydi.

Omzumun üzerinden ona doğru bakıp, "Maya Efnan benim ve onu her zaman bulurum. Nereye giderse gitsin." Onun berbat bir taklidini yapıp açık ara meydan okudum. O bu kadar benim gardımı indiriyorsa kendinden ödün vermesi gereken durumlar da vardı.

"Buna şüphen mi var yoksa?"

Ah, bu gerçekten hoşuna gitmişti.

"Belki," diye omuz silktim.

Bundan tek bir an bile şüphe duymadım. Beni her zaman bulacağından adım gibi emindim.

28. BÖLÜM

ARAF

Onun yanında merdivenlerden inmek tuhaf şekilde iyi hissettiriyordu. Varlığı daima beni sebepsiz yere rahatlatmıştı ama burada, bu kaliteli mermerlerin üzerinde süzülürken bir an için Riva'nın ne hissettiğini anlamıştım. Göz ucuyla baktığım Kumral kesinlikle bu kristal merdiven basamaklarında sırıtmıyordu. O kadar uyumlu hareketlerle basamakları iniyordu ki bu bir aslanın avına usulca yaklaşması gibi bir ahenk içindeydi. İçerideki muzip Kumral gitmiş herkesin dilinde destan olan Fetih Yargıcı gelmişti. Olabildiğince dik duruyor ve bir şekilde heybetli görünüyordu. Yüzündeki hatlar sert bir o kadar keskin duruşu netti. Kesinlikle görkemli bir havası vardı. İnsanı büyüleyen bir duruşu ve kesinlikle ona doğru çeken adı konulamaz bir büyüsü.

"Hiç de fena değilim, he?"

Ona bakışlarımı elbette fark etmişti. Hâlâ bana bakmıyor doğrudan önüne bakıyordu ve hâlâ kusursuz görünüyordu. Kolları iki yanında adımlarının esintisiyle hafif bir şekilde kırılıyor, karamel rengi gözleri usulca kısılıyordu. Ve baştan aşağı kendinin farkındaydı.

"Fena değilsin."

Aklım bu sıralar mavi gözlü ıstırabımdan oldukça uzaklaşmıştı. Göğsümün ortasındaki boşluk hatırı sayılır şekilde hissedilmiyordu artık. Beynimi kemiren düşünceler yerini çoktan başkalarına bırakmıştı. Bir an için belki hepimiz adına umut vardır diye düşündüm. Onları, yaşadıklarımı, ihanetleri ardımda bırakabildiysem bunları da bırakabilirdim.

Orada, öylece, Kumral'ın hemen yanında yürürken normal bir yaşam mümkünmüş gibi geldi. Bir saniyeliğine de olsa bu düşünceyi sevmiştim. Yalnızca bir saniye için huzurluydum. Hayalleri kırıldıkları yerden sarmayı öğrenmiştim belki. Oysa ben bu alçı tutmayan kırıkları iyi bilirdim. Bir şekilde acımıyordu artık. Ya da

katlanılabilirdi acı. Dayanabilirmişim gibi hissediyordum. Peki ya doğru muydu hissettiklerim?

"Tatlım, harika görüntüyorsun."

Ana salona girdiğimizde kapının kemerinde bizi ilk karşılayan Pars oldu. Elimi nazikçe kendine doğru çekerken ikimize de onaylamayan bakışlar atıyordu.

"Tatlım mı?" diye sordum yüzümü buruşturarak. "İğrençsin Pars."

Ona gülümserken iyice koluna yerleştim. Kumral söylediğime eğlenmiş gibi sırıttı. Bir saniye kadar. Çünkü o bay kendinden ödün vermez Yargıcı olarak kimseye gülümseyemezdi. Herkes üzerinde bitmeyen bir kontrol ve otorite kurmanın bazı gerekleri olduğuna şüphem yoktu. Ama cidden hayat da böyle yaşanmamalıydı. Belki de bu yüzden bana öyle söylemişti. Benim kendini bilmez tavırlarım onu bir nebze olsun insanlığa yaklaştırıyordu. Gördüğüm kadarıyla Riva insandan en uzak şeydi.

Kumral yüzümdeki gülümsemenin solmasına neden olacak şekilde yanımızdan uzaklaşırken hareketlerini hayranlıkla izledim. Odadan çıktığımız andan itibaren bir kez dahi dönüp bana bakmamıştı. Ve ana salona girdiğimizde, beni Pars'a teslim ederken bile bir an olsun dönüp bakmamış, tek kelime etmemişti. Salonda keman çalan ekibin yanında Yankı Saruhan'la bekleyen Riva'yı gördüğümde gerildim. Bakışları bir ok gibi Kumral'ı bulmuş, hayranlıkla ona doğru ilerleyişini izliyordu. Ve Kumral bunu bir şekilde biliyordu. Nasıl bu kadar kontrollü olabiliyordu?

"Sence ona değer veriyor mu?" Önümdeki açık bir kavun rengi tüllerden süslenmiş uzun kokteyl masasının üzerine dirseklerimi yasladım. Masanın hemen ortasında küçük mumlar ışıl ışıl parlıyordu. Bir tanesinden lavanta kokusu aldığıma emindim. Riva'nın bitkilere karşı özel bir merakı olmalıydı. Belki Kumral'ın da. Sahi, Yankı Saruhan ona 'demek çiçeğini buldun' derken ne demek istemişti acaba? Kafamda milyon tane soruyla derin bir nefes verdim.

"Kim ona değer veriyor mu?"

Pars garson kızlardan birine çapkın bir gülüş gönderip, kızın taşıdığı tepsiden iki tane şarap kadehi kaptı. Şükürler olsun. Şampanya içmekten bıkmıştım ve bu zengin hayatı hayal ettiğim her şeyden daha sıkıcıydı.

"Kumral, ona?"

Sorum onu gülümsetir sanmıştım ama aksi bir şekilde yüzünü astı. Kadehlerden birini bana uzatırken "Bunu neden merak ediyorsun?" diye sordu. Ben de bilmiyorum.

"Riva'dan hoşlanmıyorum."

Kadehten bir yudum aldım, yalnızca onun duyabileceği şekilde konuşuyordum. Bu başkasının duymaması gerekenler listesinde başı çekiyordu.

"Sorun birinden hoşlanman değil de hoşlanmaman olduğu sürece sıkıntı yok."

Pars bu defa dudağının kenarına yerleştirdiği alaycı gülümsemesiyle baktı bana. Açık kahve gözleri heyecanla parlıyor, kirpikleri müziğe ritim tutmuş dans ediyordu. Ama iması, hafife alınmayacak kadar baskındı. Birinden hoşlanmam... Bu söz konusu dahi olamazdı. Öyle değil mi? O esnada çok daha baka şeyler düşündüm, hayatım boyunca sadece yanı başımda olduğu için Doruk Ilaz'a duyduğum o ismi olmayan şeyi. Daha önce hiç birinden hoşlanmadığımı, hoşlanmanın hatta aşık olmanın bile ne demek olduğunu bilmediğimi... Ben sadece Doruk'u biliyordum, onun mavi gözlerini, sürekli onu beklemeyi, onu görünce mutlu olmayı, sesini duyunca rahatlamayı, koşulsuz güvenmeyi... Aşk, sevmek ya da hoşlanmak gerçekten bunlar mıydı, doğru olduğunu düşünmek miydi yoksa... Yoksa karanlık bir boşlukta savrulmak, bile isteye örümcek ağına koşmak, hür iradenle yanlışın ortasında kalmak mı?

"Dans edelim mi?" diye sordum benden beklenmeyecek kadar hevesle. Garipti. İçimde aptalca bir huzur vardı. Ve garipti. İçimde sürekli bir gülümseme isteği vardı.

"İstekleriniz benim için emirdir, leydim."

Elindeki kadehten büyük bir yudum içip boştaki eliyle ceketinin düğmesini iliklediği. Üzerinde koyu gri bir takım elbise vardı. Pars'ın açık kahve dalgalı saçları griyle güzel bir uyum sağlıyordu. Elimi benim için açtığı elinin üzerine bırakıp salonun ortasına doğru hareket ettik. Müzik yavaş değildi, hatta eğlenceli bir şekilde hızlı ilerliyordu.

"Salsa yapabilir misin?" diye sordu.

Kaşlarımı çattım.

"Elbette salsa yapabilirim. Tabi ne olduğunu bilirsem."

Sevimli bir gülümsemeyle onun hareketlerine uyum sağlamaya çalıştım.

"Salsanın ne olduğunu biliyorsun."

"Elbette salsanın ne olduğunu biliyorum."

"Peki," dedi sırıtıp. "Salsa yapmayı biliyor musun?"

Bu defa elimde olan elini ileriye doğru itip kolunun içine doğru dönerek ona geldim.

"Salsa yapmayı bilmeme gerek yok, dans etmeyi biliyorum."

Genizden gelen bir kıkırdamayla dudaklarını büktü.

"Öyleyse sahne sizin güzel leydim."

Pars'la yapması en güzel şey sorgusuz dans etmekti. Hareketlerine mükemmel bir kıvraklık insanı uçuran bir ritim hâkimdi. Elinin dokunduğu yerler o kadar doğaçlama gelişiyordu ki uyum sağlamakta zorluk çekebiliyordunuz. Onunla dans ederken kesinlikle yapılması gereken tek şey kontrolü ona bırakmaktı. Hiç kimse yokmuş gibi dans etmek.

Belimdeki elini hafifçe kaldırarak diğer koluma kadar sürükledi. Omzumda durup, sıkıca kavradı ve bir kukla gibi beni iki yana oynattı. Onun gücüne oranla bedenim bir bez bebekten farksızdı. Bu yüzden yönlendirmekte en ufak bir zorluk çekmiyordu. Uyum sağlamak adına hareketlerine göre başımı arkaya atıyor veya iki yana sallıyordum. Ya da böyle beni iki elimden tutup ileriye attığı ve gerilebildiğim kadar ittiği yerlerde gülerek yüzüne bakıyordum. Hareketleri hızlı ve kaygan bir zeminde koşar gibi hissettiriyordu.

Müzik yavaşlayan bir ritimle durduğunda ben hafif hafif ve bir sarhoş gibi gülüyordum. Başım o kadar şiddetli dönmüştü ki kendimi Pars'ın kolları arasında bulmam an meselesiydi. Bir an için zemin gözüme alacalı göründü ve ben tam olarak Pars'a doğru devrildim. O da bana arsız bir şekilde güldü.

"Bunu daha sık yapalım mı bebek?" diye sordu.

Yüzünde o ben seni istiyorum gülümsemesi vardı. Muhtemelen Pars'ın da bu kötü kraliçenin kulesinde eğlendiği tek zaman dilimi benimle oyalandığı kısımdı. Eh, garson ve yardımcı kızlarla oynaşmalarını saymazsak tabi. Ben her gece uyurken onun da yaptığı birkaç kaçamak oluyordu. Zavallı kızlar... diye düşündüm başımı iki yana sallayarak.

"Yapalım." Baş dönmesinin geçmesini bekledim. "Ama burada olmasın lütfen."

Müzik kendini oldukça yavaş bir ritme bıraktı, Pars'ın yüzündeki gülümseme gergin bir hal aldı. Sureti değişmişti. Kasıldığını omuzlarımı çevreleyen kollarından anlayabiliyordum. Buz gibi bedeni hissedilebilir oranda gerilmişti. Müziğin akışına uygun şekilde beni kendine çekip bir elimi omzuna koydu. Onun elleri çoktan belimdeki yerini almıştı.

"Başka bir yerde seni görebileceğimi sanmıyorum," dedi usulca.

Sözlerinin gerçekliği parfümünün keskin kokusu kadar yakıcıydı. Buradan ya benim cesedimi çıkaracaklardı ya Riva'nın. Olaylar bir çıkmaza giriyordu, en iyi ihtimali kafamda değerlendirmeye çalıştım. Kelimeleri canımı yakmıştı. Belki bu denli beklenmedik olduğundan belki de hazır olmadığım kadar gerçek olduklarından. En iyi ihtimali düşünürken duraksadım.

Bir mucize olur ve Riva'yı öldürmeyi başarırsam bile anlaşma anlaşmaydı. Kumral beni özgür bırakacaktı. Pars'ın omzunun üstünden ulaşan gözlerim Kumral'ın karamelleriyle kesişti. Orada öylece dikilmiş bizi izliyordu. Bir saniye için nefesim kesilir gibi oldu. Ya da ben nefes almayı unutmuştum. Bir daha karşıma çıkmayacaktı. Kumral'ı da, Pars'ı da buradan kurtulduktan sonra görmeyecektim.

"Hanımefendiyle dans etmemin bir sakıncası var mı?" Kibarca sorulan soruyla kendime geldim. Ses artık bana tamamen itici gelmeye başlayan Yankı Saruhan'dan başkasının değildi. Duruşumu dikleştirmek için bir hamle yaptım ancak Pars engel olarak duruşumuzu korudu. Ben neredeyse çenemi ona yaslamış, kendimi bırakmışken o bir kalkan gibi beni sarmıştı. Kumral'ın ateş saçan bakışlarının neredeyse delip geçeceği bir kalkan gibi.

"Sanmıyorum," diye yanıtladı Pars yeşil gözlüyü.

Sanırım erkek arkadaşım olarak bu kadarına hakkı vardı. Ama benim de Yankı Saruhan'a soracak sorularım vardı. İstemediğim ama dahil olmam gereken sorular. Nefesimi dışarıya doğru bıkkınlıkla üfleyip kendimi geri çektim.

"Sanırım bir dans nezaketi gösterebiliriz." Pars'a güven verici ve bunu yapmak zorundayım adlı bir gülümseme gönderip kollarının arasından istemeyerek çıktım.

"Hatırladığım kadar zarifsiniz Bayan Efnan. Tam da aksini düşünmeye başlamışken." Soyadımı söylerken sesi bir sinek vızıltısına

dönüştü. İtici gülümsemesine en az onun kadar yapay bir gülümsemeyle cevap verdim. Biraz sonra yüz felci olmam kaçınılmazdı. İnsan hayatının hiçbir döneminde zoraki gülümsemek zorunda kalmamalıydı. Bu mutluluğa yapılan bir hakaret gibi geliyordu artık bana. Mutluluk. Kelimeyi söylemesi kolay ama yaşamak aksi şekilde imkânsız olabiliyordu.

Elimi ne olduğu belli olmayan ama garip bir haz veren avucunun içine bıraktım. Onunla asla Kumral'la olduğum kadar rahat olmayacaktım. Ve hatta Pars'la olduğu gibi akışına da bırakmayacaktım. Tek elimi omzuna diğerini de arada bir insanlık mesafe bırakarak elinin içine bıraktım. Kasıtlı yapar gibi parmaklarımı sıkıyordu. Belimde duran eli çoğunlukla rahatsız ediciydi.

"Kız kardeşime yaptığının hesabını vereceksin."

O an için doğrudan konuya girmek en mantıklı hareket gibi gelmişti. Söylediğime şaşırmış olmalı, gülümsemek yerine öylece yeşillerini üzerime dikmeye devam etti. Bu lüzumsuz popülerliğim can sıkıcı bir hal almaya başlamıştı. Yıkıcı. Bu kadar basit ve tek kelime beni iki dünya arasındaki tek ortak nokta, yasak elma ve kuşkusuz bir araf yapıyordu. Tüm bunların arasında kalmış olmam imkânsızlığın boyutundaydı ama buradaydım işte. Ben, imkânsızdım.

"Üzgünüm, Bayan Efnan."

Aramızdaki mesafeyi kapatıp iyice yaklaştı. Yakınlığı kendimi huzursuz hissetmeme neden oluyordu. Takım elbisesini hissetmek istediğime emin değildim. Üzerindeki muhtemelen İtalyan olan siyah ve kusursuz bir şekilde üzerine oturan takım elbisesi, benim Kumral tarafından seçilmiş elbisemi okşuyordu. Kumral bundan nefret edecekti. Kumral bunu ödetecekti.

"Benim kim olduğumu anladığınızdan emin değilim. Ben tüm bu gördüklerinizin yaratıcısıyım. Siz Bayan Efnan, siz ve sizin türünüz olan Avcılar bile bizim deneylerimizin ürünü. Sizin DNA'nıza yapılan bir katkının ürünü. Ama asıl enteresan olan bunlar değil. Bunlar mantıklı açıklaması olan eylemler. Asıl konumuz siz ve sizin yapabilecekleriniz. Daha da önemlisi, dünya üzerinde hiç kimsenin sözünü geçiremediği Fetih Yargıcı nasıl oluyor da sizin tek bir sözünüzle hareket edebiliyor?" Kulağıma doğru fısıldadığı sözlerin hepsi panzehiri olmayan bir yılan ısırığı gibiydi.

Kelimeler bir silahtan daha fazla canınızı yakabilirdi. Fiziksel acının sizi götürebileceği yerler sınırlıydı ama duvarların ötesindeki asıl acı, duygusal olarak zehirleyen tüm o kelimeler sizi arafta bırakıyordu. Aral sanıldığı aksine Ölümle yaşam arasındaki yer değildi. Aral Ölümle yaşamın ötesinde olan ve hiç kuşkusuz bundan daha beter olan tek şeydi.

"Gözünüzden kaçmış olmalı öyleyse. Çünkü pekâlâ kraliçe ve sevgili babamın sözünü dinliyor." Açıklamam makul derece doğruydu. Kumral ve benim aramda olan her ne ise bu Yankı Saruhan'ı aşıyordu. Bu beni bile aşıyordu. Kumral ve ben niye bir şey yoktu. Bunu kabul etmek kendi ipimizi çekmek demek olurdu.

"Hayır," dedi beni yavaşça hareket ettirerek. "Beni anladığınızı sanmıyorum Bayan Efnan. Fetih, Emsal beyden ve Riva'dan emir alıyor gibi görünebilir ama yaptıkları hep bir şekilde kendi çıkarına. Siz onun çıkarları için ne yapıyorsunuz?" İşte şimdi gerçekten saçmalamıştı. Bu defa alayla gülümseyen ben oldum.

"Ne ima etmeye çalışıyorsun?" Muhtemelen konuyu değiştirmeye çalışıyordu. Ama ben bile o kadar pervasız değildim.

Bu konunun dışında olmam onu memnun etmişti.

"Bana sizi daha çok kalbinin altında tutuyor gibi geldi. Bu şekilde söylediğine eminim."

Bir an için duraksamak ve derin bir nefes almak istesem de olduğum yerde sallanmaya devam ettim. Bu muhtemelen uygun olan kelime olurdu. Kalbin altında bir silah, tetiği onun parmakları arasında. Ve tamamen gölgelerin arasında bir kalp. Fetih Yargıcı'ya yakışacak türden. Benim, kendi içinde kaybolmuş kusursuz deham. İmkansızlığın simgesi olurdu. İmkansızın kendisi olurdu.

"Bu şekilde söylediğine eminim derken ne demek istiyorsun?"

Bıyık altından takıldığım noktayla alay etmesine ses çıkarmadım. Tanrım, cidden ne yapıyordum burada böyle? Ondan bir şey öğren, buna hesabını sor. Ne zaman bitecekti tüm bu saçmalıklar... Ayaz'dan ilk defa nefret ettiğimi hissetmiştim. Bir an için o köprüden düşmeme izin verseydi diye geçirdim içimden. Uzatılan o buz gibi el bütün hayatıma dokunmasaydı... O zaman Pamir'in varlığını asla öğrenemeyecektim. O zaman asla onu bu hayatın pençelerinden kurtaramayacaktım.

"Fetih ve ben sandığınızdan daha yakınız. Sandığınızdan daha eskiye dayanır tanışıklığımız. Fetih çok fazla şey söyler Bayan Efnan." Derin bir nefes almasıyla birlikte yükselen göğsü bedenimi sıyırıp geçti. "Sihirli kelimeler... Açıkçası Fetih'ten beri sizin kadar özel birini görmemiştik. Anlamalısınız bu hepimizi heyecanlandırıyor."

Bu defa kaşlarımı çattım. Yankı Saruhan sandığımdan daha fazla şey biliyordu. Benim hakkımda en ufak fikrim olmadığı olayların ortasındaydı. Soğuklar, Avcılar, Koruyucular, Yönetim, Otorite, Gölgeler, Yıkıcı ve şimdi de kim olduğunu bilmediğim Hükümdarlar. Nefesimin daraldığını hissedebiliyordum. Oksijenin yetmediği yerler vardı. Nefes almak ne zaman kontrol etmem gereken bir eylem haline gelmişti. Nefes almaya bile uğraşmak zorunda kaldığım bu hayatı istemiyordum. Beni, gölgelerin arasına mahkûm eden bu hayatı kanımın son damlasına kadar reddedecektim.

"İzin ver de sana açıklayayım." Yankı Saruhan içinde bulunduğum hali anlamış gibi daha anlayışlı bir mesafeye çekmişti kendini. "Seni bu çıkmazdan kurtarabilirim. Sana olan teklifim hâlâ geçerli. Yardım edebilirim." Bakışlarım temkinli hareketlerle onun gözlerini buldu. Ondan öğrenmem gereken şeyler olduğuna emindim ama istemiyordum. Daha fazla bu hayata bulaşmak, öğrendikçe daha fazla kaybolmak istemiyordum içinde. Yorulmuştum. Karanlığın bir gölge gibi beni yuttuğunu ve her defasında mümkünmüş gibi daha da kardığını hissediyordum. Tüm bunların bitmesi için yalvarabilirdim, her şeyden vazgeçebilirdim. Başımı öne eğip nefeslerimi kontrol etmeye çalıştım. Karanlık yeniden içine alıyordu beni, her bir tonuyla birlikte renklerimi kaybediyordum, yine.

"Siktir!" Pars'ın sinirli çıkan sesini duyduğumda müzik de durmuştu. Kendimi taşımak bazen oldukça zor geliyordu ama hayır kimseye muhtaç olmayı sevmiyordum. Kendim başa çıkabilirdim. Ben halledebilirdim. Yavaşça ayaklarımın üzerinde durup başımı yukarıya kaldırdım. Bu konuşmayı yapmam gerektiğini biliyordum. Bir şekilde olacaktı zaten neden erteliyordum ki?

"Çıkalım buradan," diye bir teklifte bulundum doğrudan Yankı Saruhan'a.

"Bunu yapmayacaksınız."

Paris'in uyarıcı sesi birkaç adım uzaktan geliyordu ama şu an yeni onu katana takmıyordum. Kumral'la her türlü hesaplaşacaktık. Bu gece söylediği birkaç kuralın dışına çıkmıştım. Madem birkaç kuralı çoktan ihlal ettim daha fazlasını yapmaktan zarar gelmezdi. Belki de uğraşmalıydı benimle. Belki de o benimle uğraşsaydı böyle hissetmezdim.

"Sana daha kaç kere onu rahat bırakman gerektiğini söyleyeceğim?"

Kumral'ın bakışları beni teğet geçip doğrudan Yankı'ya odaklanmıştı. Şu anda o bakışlara maruz kalmadığım için seviniyordum. Gözlerinde sahip olduğu tüm otoritenin yanında ürkütücü bir sessizlik vardı. Böyle zamanlarda onun gözlerine bakmak istemezdiniz.

Parmaklarımı birbirine kenetleyip etrafıma göz gezdirdim. Riva maalesef salonun köşesinden bizi izliyordu. Bu mesafeden bizi duyabildiğine emindim. Buna rağmen Kumral'ın bu olaya dahil olması enteresandı. Açık veriyordu. Kontrol güdüsü onu kontrolden çıkarıyordu. Kumral'ı bile yoldan çıkarıyordum!

Yankı dişlerini göstererek gülümsedi. "Bundan bahsediyorum işte. Haline bak."

Cümlesini bitirdiğinde onun da gülümsemesi soldu. Bakışları en az Kumral'ın olduğu kadar yatay bir düzleme kaydı. Işıklar sönmüş de yalnızca ikisi varmış gibi öfkeyle bakışmaya devam ettiler. Bilmediğim bir ritüelin tam ortasındaydılar. Ve ben deli gibi Kumral'ı kolundan tutup oradan uzaklaştırmak istiyordum. Deli gibi onu tehlikeli suların kenarına çekmek istiyordum. İçimdeki dürtüleri durdurmak ister gibi elimi avucuma bastırdım. Tırnaklarımı tenimde hissetmeye ihtiyacım vardı. Kahretsin. Onun iyi olacağını bilmeye ihtiyacım vardı.

"Buradan gidiyorum."

İki kelime. Sadece iki kelime ve tüm o tüyler ürperten baş kaldırışı yerle bir etme. Bakışlar usulca benim oradan uzaklaşan bedenime kayarken ben yalnızca Riva'nın bakışlarıyla ilgileniyordum. Bana onaylayan bir ifadeyle bakıp ortadan kaybolmam gerektiğini söylüyordu. Ve ben de onun bakışlarına itaat ediyordum. Başka şansım yoktu. Ya da vardı. Vardı ve ben kullanmayı bilmiyordum.

Vardı ve ben kullanmaya hazır hissetmiyordum kendimi. Vardı ve ben kullanmaya korkuyordum.

Olabildiğince hızlı adımlarla salonu terk ederken buradan kaçıncı kovuluşum olduğunu düşündüm. Benim nefes alışlarım Riva'nın dudaklarından çıkacak kelimelere bağlıydı. Bir kukla gibi benimle oynuyor istediği gibi hareket ettirebiliyordu. Topuklu ayakkabıların zeminde çıkardığı ses gitgide zihnime batar olmuştu. Müzik sesinin kesildiği noktada ayakkabıları ayağımdan çıkardım. Boş koridorda ilerlerken ihtiyacım olan tek yere, Pamir'in yanına çıkmak istedim. Zaman akışı azami derecede yavaşlamıştı, yeniden o tuhaf hisler çehremi sardı. Bir şey olacaktı. Kötü bir şey. Hoşuma gitmeyen bir karanlık yaklaşıyordu. Tadını hissedebildiğim ve tüylerimi ürperten bir ön seziydi bu. Bir şekilde beni daha da güçlü kılıyordu. Canım hiç olmadığı kadar onunla yüzleşmek istiyordu. Onun gözlerinin içine bakmak ve artık kim olduğumu haykırmak. Ama başımıza gelen karanlığın bundan daha fazla canımı yakacağından emindim. Bu bir tür kendimi savunma mekanizmasıydı. Bir şey olacaktı.

29. BÖLÜM

KANIN BÜYÜSÜ

Pamir'in odasına kadar gidip iyi olduğuna emin olmak istedim. Korumaları atlatıp usulca içeriye süzüldüm. Gözlerim oldukça büyük odanın içinde onu ararken yatakta uyuduğunu görebilmiştim. Sakin ve tüm kötülüklerden uzak bir huzurla uyuyordu. Onun yanına gitmekten başka çarem yoktu. Sahi böyle bir uyku çekmeyeli ne kadar uzun zaman olmuştu? Kaç saat uyuyordum günde üç mü, dört mü? Derin bir nefes alıp yorgun bedenimi dikkatli hareketlerle Pamir'in yanına bıraktım. Hareketimle birlikte hafifçe gözlerini araladı.

"Benim, buradayım. Uyumaya devam edebilirsin."

O tatlı bahar gibi gülümsemesiyle birkaç saniye baktı.

"Teşekkür ederim geldiğin için," dedi.

Ufak bedenini kenara çekip beni yatağın ortasına kadar çekiştirdi. Sol koluma sıkıca sarılıp, başını omzuma yasladı. Yeniden gözlerini kapatırken bir şekilde daha huzurlu görünüyordu. Onu hayatım boyunca tıpkı şu an olduğu gibi huzurlu anımsamak istiyordum.

Huzurlu olmasını istediğim birkaç dakikaya ihtiyacım vardı. Yüzümdeki gülümsemenin, tenimdeki tanıdık hissin birkaç saniyeliğine de olsa orada durmasına ihtiyacım vardı. Ama benim sefil hayatımda bunlara yer yoktu. Benim hayatımda olaylar hep beni uçurumun kıyısına terk edecek şekilde gelişiyordu.

Hiç de kibar olmayan bir şekilde kapı açıldı. Riva çatık kaşlarıyla içeriye girdiğinde olduğum yerde kalmıştım. Nasıl hareket edeceğimi bilemedim bir an için. Ama durumun bundan fazlası olduğunu biliyordum. Kumral hemen arkasında Yankı Saruhan'la birlikte ona yetişmeye çalışıyordu. Kapıya Riva'dan sonra ilk ulaşan Kumral oldu. Tamam, bir şeyler dönüyordu ve her ne dönüyorsa konu tam olarak ver her zaman benimle ilgiliydi. Pamir'in yanından yavaş hareketlerle kalktım. Bir şeyler anlamak umuduyla gözlerim Kumral'ın gözlerinde kilitlenmişti ama sanırım bana yasaklı topraklarda dolaşmaktan başka bir şey yapmıyordum.

"Onu burada bulacağımızı söylemiştim. Benim olan her şeye kafasını takmış durumda!" Riva'nın sert sözleri gözlerimi Kumral'dan ayıran dönüm noktası oldu.

"Riva, bunun kızla ilgisi yok."

Yankı Saruhan beni savunmaya geçmişti. Bu, durumun sandığımdan daha da ciddi olduğunu gösteriyordu. Yutkunma isteğimi bastırdım. İçimde tarifi imkânsız bir his vardı. Korku nabzımın üzerinde atıyordu. Duruşum kontrollü ama biraz sonra kendini yere bırakacak gibi yorulmuş bedenim acı içindeydi.

"Bu kızla ilgili..." dedi Riva. Herkes orada durmuş bir sonraki hamlesinin ne olacağını bekledi. "Gözleri Fetih'te. Pars ona yetmiyor. Bu küçük sürtük geldiğinden beri Pamir bana yaklaşmıyor. Bu kızla ilgili ne var?"

Sessizce bekledim. Benden duymayı beklediği tek bir kelimenin onun patlama noktası olacağına adım kadar emindim. Riva kelimenin tam anlamıyla kontrolünü yitirmişti ve benim de o noktaya gelmeme saniyeler kalmıştı.

"Riva, gergin olduğunu biliyorum ama başımızdaki onlarca sorundan biri bile değil bu kız. Benim dostumun değer verdiği biri ve sen onları yeterince incittin."

Kumral'ın ses tonu daha çok yatıştırmak ister gibiydi. O konuşurken midem bulanıyormuş gibi hissettim. Tuhaftı, midemde bile tarif edilemez bir ürperti kol geziyordu. Konuşması makul derecede ihtiyatlıydı ama Riva için kesinlikle yeterli değildi.

"Pamir'i odadan çıkar Yankı, bunu üçümüz çözeceğiz." İçeride bekleyen korumalar mesajı alarak dışarıya çıktı. Gerilmiştim. Yankı önce Fetih'e sonra bana baktı. Ne olacağını bilmiyordum ama onu başımla onayladım, her ne olacaksa Pamir'in yanında olmamalıydı. Pars onu korur muydu? Bu odadan canlı çıkamazsam ona ne olacaktı? Çehremi kor bir alev sardı.

Yankı temkinle Pamir'i huzurlu uykusundan koparıp aldı. Yumruklarımı sıktım. Onlar çıkıp kapı üçümüzün üzerine kapandığında Riva'nın bakışları yeniden beni buldu. Bir şeylerin koptuğunu biliyordum. Gözleri anlam veremediğim bir hal aldı, karanlığın tam şimdi bir vurgun gibi üzerime geleceğini hissediyordum.

"Riva," dedi Fetih. "Her ne düşünüyorsan-"

"Kes artık!" Omzunun üzerinden ona baktı. Kaç gündür buradaydım, emin değildim ama onu ilk defa Kumral'a böyle bakarken görüyordum. "Söylentileri duymadığımı mı sanıyorsun? Onun Pars'ın oyuncağı olduğuna inanmayı istedim ama ne zaman baksam sadece birbirinizi izliyordunuz. Onunla eğlenmene izin verebilirdim Fetih ama ona değer verdiğini düşünmeye başladım."

Kumral'ı onun gazabından korumak için derin bir ihtiyaç duydum. Ona yeterince uzun bakarsam görünmez olmasını sağlayabilir miydim? Ondan nefret ettiğimi söylesem bundan kurtulmasını sağlayabilir miydim?

"Pars ona değer veriyor ama yeterince değil, her gece hizmetçilerin yanına gittiğini biliyorum." Gözleri yeniden bana döndüğünde gülüyordu. "Benim çatım altında benimle oyun oynamaya kalktı."

"Öyle bir şey olmadı, paranoya yapıyorsun." Kumral bir elini Riva'nın elinden bir şey almak ister gibi ona doğru kaldırdı. Çabası yersizdi, sesi kusursuz değildi, tereddüdünü neredeyse duyabiliyordum. Bunlar saçmalıktı, buraya kadar gelmiş olmamız bile mucizeydi.

"Buraya geldiğinden beri bana dokunmadın," diye fısıldadı Riva. Acı çekiyormuş gibi görünüyordu. "Bana bir kez bile ona baktığın gibi bakmadın!"

"Onun benim için hiçbir önemi yok." Riva'nın yanına gitti, kollarını sakinleştirmek için omuzlarına koydu, elleri boynuna kenetlendi, onu kendine doğru çekip dudaklarını öptü. "Benim için önemli olan Pars, bunu biliyorsun, o benim kardeşim gibi. İstemiyorsan onları bugün, hemen, şimdi gönderelim." Ses tonunu artık kontrol edebiliyordu. Yeniden oyuna dönmüştü. Aynısını benim de yapmam gerektiğini biliyordum ama onda ki vurdumduymazlık bende yoktu. Onda olan mantık, onda ki güç arzusu ben de yoktu. Ben sevdiğim birinin zarar göreceğini anladığım an gözlerimi karartıp her şeye zarar vermek istiyor ve çoğunlukla kendim zarar görüyordum.

"Madem öyle..." Riva'nın elleri Fetih'in boynundaki ellerinin üzerinde durdu. "Burada, onun yanında neden Pars değil de sen varsın? Pars nerede?"

Kraliçe olmak için bazı gerekler olduğuna emindim. Belki soylu bir aileden gelmeniz gerekiyordu, lider vasfına sahip olmalıydınız, gözünü kırpmadan birilerini öldürmeliydiniz, doğru kararlar

vermeliydiniz, stratejik olmalıydınız ve daha bir sürü şey. Ve bir şey daha. Akıllı olmalıydınız.

Kumral'ın ellerinin arasından geriye çekildi. Kapıyı açıp korumaları içeriye aldı. İki kişiydiler, daha önce hiç konuşma dolayısıyla etki altına alma fırsatı bulamadığım onun yakın korumalarıydı. Bir şey söylemesine gerek bile kalmadı. Tek bir hareketiyle biri Fetih'in, diğeri benim yanıma geldi.

Önce göz göze geldiğim Kumral'ın bakışları irileşti ki itiraf etmeliyim onu ilk defa bu ifadeyle görüyordum. Ve bu hiç hayra alamet bir ifade değildi. Hemen ardından Riva oldukça yavaş adımlarla kaygan bir zeminde ilerliyormuş gibi yanıma süzüldü. Gülümsemesi gözlerinden daha ürkütücüydü. Bana anlatmak istediği tüm nefretini tek bir noktada toparlayıp, o gülüşünün kenarına sıkıştırdığı alayla yerle bir ediyordu. Vahşi hareketlerle etrafımda dönmeye başladı.

"Avcılar benim en sevdiklerim," dedi. Sesinde benim asla anlamayacağım bir neşe vardı. "Sana defalarca denemeni söyledim ama beni hiçbir zaman dinlemedin. Sende sevdiğim şey buydu, bana karşı koyuyor oluşun. İnancın."

Kendimi sıktım, gözlerimi, benliğimi, ruhumu ama onun zihnine ulaşamadım. Neden böyle olduğunu bilmiyordum. Neden hâlâ yeterince güçlü olmadığımı bilmiyordum. Neden onun olduğu kadar kendimde olmadığımı bilmiyordum. Korku hâlâ olduğu yerdeydi. Hissedilmenin bir milim kıyısında. Kımıldadığım ve hatta derin bir nefes aldığım an içimdeki korku açığa çıkacak ve herkes bunu hissedecekti. Duruşumu bozmadım, Riva'ya korktuğumun zevkini yaşatmak istemiyordum.

"Esmer..." Bir kolumu arkaya doğru kırdığında dudaklarımı birbirine bastırıp sessizce bekledim. Susuyordum, sesimi çıkarmazsam, ondan nasıl tiksindiğimi ve ne kadar zavallı bir halde olduğunu söylemezsem daha az zarar verir diye düşünüyordum. Burada ona karşı koymak ve ölmek Pamir için hiçbir şeyi daha iyi yapmazdı. Her şey daha da kötü olurdu, ablasını değil, yaşamakla ilgili, daha iyi bir hayatla ilgili tek umudunu da kaybetmiş olurdu.

Umut.

Adam hemen arkamdan kıpırdamamam için ellerimi birbirine kenetledi. Riva bir elini omzuma koyup tüm omurgamın kasılmasına

neden oldu. Dişlerimi birbirine bastırıp derinlerdeki öldürme arzusunu bastırmam gerekti. Hareketini yapmasını ve bitmesini bekledim. Neler yapabileceğini düşünürken onun kim olduğunu hatırladım. O Yozlaşmışlar'dan biriydi. İnsanların etine dişini geçirmeyi sevenlerden. Bana biraz daha yaklaşırsa... O zaman sonunu düşünmeyecektim. O zaman sadece onun karşısına dikilip olduğum gibi savaşacak; gerekirse kaybedecektim. Ama kaybedeceksem de kendim olarak indirecektim gardımı. Birilerinin arkasına saklanmış kız olarak değil, Maya Efnan olarak ölecektim.

"Ben yaparsam," dedi Fetih. Bakışlarım ona döndü. Düşünceli görünüyordu. "Bu seni ikna eder mi?" Kaygısız bir şekilde kollarını göğsünde birleştirdi. "Bu aptal tiyatrona son verip hayatımıza dönebilir miyiz?"

Mideme sağlam bir yumruk yemiş gibi hissettim. İçimde bir şeyler düğüm düğüm olmuştu, buz kesmiş bedenimin içinde ruhum can çekişiyordu.

"Belki... sanırım bu beni ikna ederdi!" Riva şen bir kahkaha atarak ellerini üzerimden çekti. İçimden bu anda da yanımda olmayacağını bildiğim Tanrıya dualar etmeye başladım. İçimdeki inanç notaları yavaşlayarak durdu. Fetih emin adımlarla yanıma geldi, hemen önümde durdu. Gözlerimin içine baktı.

"Bunun seninle ilgili olmadığını bilmelisin," dedi.

Bu benimle ilgiliydi.

"Bu pek benim tarzım değil ama neden olmasın?"

Göz bebeklerinin kayboluşunu seyrettim.

"Kraliçemin." Duraksadı. "Bazı güven problemleri var ve hiçbir şey onun bana güvenmesinden daha önemli değil."

Bakışlarımla ona yalvardım, bakışlarımla onun önünde diz çöktüm. Bana bunu yapmaması için af diledim.

"Burada yalnızız, başka kimse yok. Kimse bilmeyecek, kimse durdurmayacak, sadece olacak ve bitecek."

O sana saldırırsa durduramam, o sana saldırırsa bizi hiç kimse kurtaramaz. Seni bu kalenin içine soktum ve orada yalnız bıraktım.

"Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Anlıyordum ama kabul edemiyordum.

Yutkundu.

Başımı iki yana salladım.

Bir saniye daha katlanamadığım bakışlarından gözlerimi çekemiyordum. Bu kadar ileriye gideceğine inanmıyordum. Hiç inanmamıştım, hep yanılmıştım. Gözümden akan yaşları hiçe sayarak çenemi dikleştirdim. Tek kelime etmeyecektim, bana yapacağı o şeyle geriye kalan hayatı boyunca yaşaması için onun adına sonsuz bir hayat daha diledim. Hafifçe eğildi, baş parmağını nabzımın üzerini okşadı, yatıştırmak için miydi, bir özür müydü yoksa bir hazırlık mıydı... Hamlesi beklemediğim kadar ani bir atakla oldu. Soğuk dudakları tenimi bulduğunda müdahale etmek için çok geç kalmıştım. Karanlık hissettiğim gibi tahmin ettiğimden fazlaydı. Canımı yakan rüzgârın hoyrat esintisini hissedebiliyordum. Tenimin en hassas noktasına dokunan buz gibi ve tüyler ürperten dokunuşu... Nabzımın hemen üzerinde, ölüme çeyrek kala bir yerlerde. Aynı yerden onlarca iğnenin sert bir darbeyle derimi geçip etime saplanması gibiydi. Darbe öyle kuvvetliydi ki aynı iki noktadan tüm bedenimi sarsmıştı. Biri boynumun tam orasından tenimi ateşe vermiş gibi hissettim. Tek isteğim *"Söndürün onu!"* diye bağırmaktı ama nutkum tutulmuştu.

Acı her yerdeydi... Karşı koyacak gücüm yoktu. Boynumda, sadece orayı hissettiğim kısımdan milyonlarca bıçak darbesi alıyormuşum gibi süren acı başımı döndürüyordu. Kan gerçek anlamda bedenimden çekilirken sonumun böyle biteceğini hiç düşünmemiştim. Açıkçası daha kolay bir ölüm bekliyordum. Ya da daha ne olduğunu bildiğim bir ölüm. Oysa zehrini ruhuma bulaştırması benim tamamen hazırlıksız olduğum bir anda gerçekleşmişti. Görüşüm bulanıklaşmış artık haykıramadığım hisler bir kara bulut gibi içine almıştı beni. Bir daha asla doğuşunu göremeyeceğim güneş benim hayatımı sonsuz bir karanlığa mahkûm etmişti. Biri habersizce ışıkları kapatmış gibi hissediyordum. Biri ruhumu söküp alıyordu ve kimse buna engel olmuyordu. Sorun yoktu. Bu defa bitiyordu. Ve ben herkes için kocaman bir hayal kırıklığı oluyordum, bir kez daha.

Dünya aynı hızında, yörüngesinden bir milim kaymadan dönmeye devam ederken birilerinin hayatı başına yıkılıyordu.

Maya Efnan.

Çaresizliğin soyadı.

Terk edilişlerin ülkesinde çırılçıplak ortada bırakılmış gece saçlı kız.

Güzel siyah.

Gözlerinin derinliğinde dünyanın tüm acılarına meydan okuyan, biraz sevgi kırıntısı için dünyayı yerinden oynatan kız.

Bütün insanlığın umudu sanılırken iki dünyayı birbirine düşürüp hayatları zindan eden küçük çocuk.

Ve şimdi kanlar içinde yerde yatarken dünya kilometrelerce öteye yuvarlanmış, güneş doğmayı bırakmış ve ay bile geceye küsmüştü. Kelimelerin canı tükenmiş, yağmur toprağa sırtını dönmüş.

Gerçekliğini ispat edemedikleri birçok kutsal şey gibi; yok oluşların ülkesinde yanan son mumu söndürmekten ibaretti aslında olanlar. Sözlerin yerini bitmek tükenmek bilmeyen bir sitem, umudun yerini yarım bırakılmış satırlar aldı. Son bir hamleydi. Belki de hissedebileceği son acıydı.

30. BÖLÜM

SAF IŞIK

Gözlerimi hafifçe araladım. Gün çoktan batmış beni hak ettiğim gibi bir karanlığa mahkûm bırakmıştı. Karanlığın tanıdık olduğu kadar diğer her şey yabancıydı. Tüm gücümle bildiğim karanlığa tutunmak istedim ama siyah her zaman ardına bir şeyleri gizliyordu. Bu defa ardına gizlediklerimizi merak ettim. Burada böylece yatarken karanlık neyden saklıyordu beni?

Başımda şiddetli bir ağrı, karşı koyamadığım bir sersemlik vardı. Gözlerim hiçbir şeyi seçemiyor ve zihnim bana yardımcı olmuyordu. Derin bir nefes verirken boğazıma sıkışan solukla doğruldum. Pencereden yansıyan görüntümle sırtımdan vurulmuşa döndüm. Göğsümde sıkışan nefesler hırıldamama neden oluyordu. Ellerim biri beni boğuyormuş da üzerimden çekmek istiyormuş gibi boğazıma gitti.

Riva'nın odaya girdiğini hatırlıyordum, Yankı'nın Pamir'i götürdüğünü hatırlıyordum ama daha fazlası parça parçaydı, bulanık görüntülerin ardından olanları seçmeye çalışırken ellerimi alnıma bastırdım. Kendimden geçtiğim sırada ne olmuştu? Beni oradan kim almıştı, Pamir nasıldı? Tanrım, Kumral dayanamamış olmalıydı. Muhtemelen bana yapılan her ne ise bu onun sabrını taşıran son damla olmuştu. Benim yüzümden Riva'yla burun buruna gelmiş olmalıydı. Riva'nın gözü Kumral'a zarar verecek kadar dönebilir miydi? Tüm yaşadıklarımdan sonra canım daha fazla yanmaya başladı. Kumral'a zarar gelme düşüncesi beni derinden sarsarken kapı yavaşça açıldı. Gözlerim biraz merakla biraz tedirginlikle içeriye giren surata döndü. Gölgelerin arasında seçebildiğim yüz Pars'a aitti. Zorlanarak ayağa kalktım. Onu daha önce böyle görmediğime emindim. Kesinlikle kötü bir şeyler olmuştu.

"Pars," dedim hızlıca. "Neler oldu?"

Bakışları beni bulduğunda önce şaşırdı. Hemen ardından rahatlamış gibi bir nefes alıp gözlerine hafif bir ışık haznesi hücum etti. Odanın ışığını açtığında birkaç saniye gözlerimin alışmasını bekledim.

"İyisin!" Yanıma gelip bir an dahi düşünmeden beni kendine doğru çekmesine gülümsedim.

"Ben..." Sustum. "Sanırım iyiyim. Kumral nerede, Pamir nasıl?" Kendimi geri çekerken söyleyeceklerini bekledim. Kahverengi gözleri hiç de heveslisi olmadığı bir konuyu açmışım gibi bakıyordu. Kaşlarının hafifçe çatıp geri çekildi.

"Sen bir şey hatırlamıyor musun?"

Başımı iki yana salladım.

Yüzünden keder dolu bir ifade gelip geçti. "Herkes iyi merak etme."

Rahatlıkla bir nefes verdim. Herkes iyi ama herkes nerede.

"Kumral nerede?" Bana sırtını dönüp odadaki küçük buz dolabına yöneldi. Ayakları koşar gibi uzaklaşıyordu, üzerinde rahatsız edici bir yorgunluk vardı.

"Bilmiyorum ama iyi." Ses tonunu sevmemiştim. Hayır, kesinlikle yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Dışarı çıkmak istesem buna izin vermeyeceğini biliyordum, bu yüzden içeri girmeyi seçtim. Kafamın içindeki bulanıklığı kenara atmak kolay değildi, kalan tüm gücümü kullanmam gerekmişti ne kadar uygunsuz olduğunu biliyordum ama orada neler olduğunu bana anlatacak gibi görünmüyordu.

Yalnızca birkaç adımda Pars'ın yanına kadar ulaşıp onu omzundan kendime bakacak şekilde çektim. Kaşları anlamak ister gibi çatıldı, ben ellerimi yüzünün iki yanına yerleştirdim. Kahverengi gözleri şaşkınlıkla irileştiğinde ben gözlerimi kapatıp zihinlerimiz arasındaki yolculuğa başlamıştım bile.

İnsanların yalan söylerken yaptığı en büyük hata şüphesiz ki söyledikleri yalan hakkında düşünmeleriydi. Birisi size kırmızı olmadığını iddia ettiği bir şey saklıyorsa kafasının içi tamamen kırmızıdır. Pars da tıpkı böyle yapmıştı. Zihninde herhangi bir şey için uğraşmama gerek yoktu. Çünkü sakladığı şey zaten düşündüğü şeydi.

Sahne salonda başlıyordu. Riva'nın Kumral'a söylenmeleriyle ve benim peşimden oradan çıkmasıyla ilgiliydi. Pars bunu önemsememişti çünkü hem Kumral hem Yankı peşimden gitmişti. Zaman geçmişti. Saniyeler dakikaları kovalamıştı ancak ne Kumral dönmüştü salona ne de Riva. Yankı dahil konukların beklediği salonda tek bir iz yoktu. Pars neler olduğunu

anlamak için salonda dışarıya çıkıp koridoru geçerken görmüştü onları. İkisinin de yüzünde aynı arzu dolu gülümseme.

Riva'nın fazla yakın hareketleri ve Kumral'ın da ilk defa onun kadar aceleci tavırları. Birlikte Riva'nın odasına girdiklerini ve kapıyı dahi kapatmadan öpüşmeye başladıklarını gördüğümde bunun bugüne ait olmayan bir düşünce olduğuna emindim. Bu kelimenin tam anlamıyla saçmalamak olurdu. Ancak öyle değildi. Görüntü ilerlerken Pars da aynı şaşkınlıkla koridoru geçmişti. Beni arıyordu. İlk baktığı yer ikimizin kaldığı odaydı ama tamamen boştu. İkinci bakması gereken yere Pamir'in odasına gittiğinde gördüğü manzarayla birlikte önce Pars sonra düşünceleri izleyen ben şok olmuştum.

Aralık bırakılmış kapının hemen ardında ben, boynumdan sızan kanlar içinde yatarken başımda bekleyen isim ve bana adımı sayıklayan isim Yankı Saruhan olmuştu. Başımın altından kavradığı eli beni hızlıca ayağa kaldırdı, Pars olanları hazmetmekte zorluk çekiyordu. Düşünceleri arasındaki kargaşayı görmüyor, yaşıyordum onunla birlikte. Neler olduğunu anlamak için etrafa göz gezdiriyordu ama hiçbir iz yoktu. Yatağında olmayan Pamir Efnan'ın boşluğuna baktı. Sonra gözleri yeniden bir kan gölünün içinde boğulacakmış gibi çırpınan Maya Efnan'a kaydı.

"Bunu kim yaptı?" diye sordu Pars şaşkınlıkla harmanlanmış sesiyle. Ne yapması gerektiğini düşünecek kadar kendinde değildi. Yankı Saruhan cevap vermeyecek kadar meşguldü. Kolları arasındaki kızı olabildiğince hızlı adımlarla odadan çıkarırken Pars onu onlara ait odaya doğru yönlendirdi.

"Fetih'in bundan haberi var mı?"

Kızı odadaki küçük banyoya sokarken ne yaptığını biliyor gibi davranıyordu.

"Orada soru sormayı kesip yardım edecek misin? Evet biliyor. Geldiğimde ikisi de onun başındaydı. Riva çok ileriye gitti, kendi ölümünü hazırladı. Sonra da birlikte çekip gitti. Şimdi kız kan kaybından ölmeden önce bana çantamı getir."

Daha fazlasını izlemek istemedim. Pars'ın zihninden çıkarken bin parçaya bölünmüş gibi hissediyordum. İçimde tarifi imkânsız bir acı vardı. Ne olduğunu bilmediğim bu his ilk defa tüm bedenimi kendinden geçirecek değil de kendine getirecek kadar kuvvetliydi. Bulanıklık yok olmuştu. Su berrak ama pislik içindeydi.

O yapmıştı.

Elim istemsizce boynumun üzerindeki bandaja gitti. Bana bunu o yapmıştı, o yapmıştı ve sonra onunla birlikte...

"Eminim bir sebebi vardır." Pars rengi atmış gözlerime bakıp savunma yaparken ben tutunacak bir duvar aradım ama yoktu. Bilmiyordu bile. O odada neler olduğunu hiç kimse bilmiyordu. Fetih Yargıcı'nın ne kadar ileriye gittiğini bilmiyordu. Bedeller...

Ruhumu şeytana satmıştı.

"Çık dışarı," dedim tek nefeste.

"Maya, eminim bir nedeni vardır. Hadi ama." Sesindeki o alaycı ifadeyi sevmemiştim.

Sesindeki, ağzından çıkan hiçbir kelimeyi sevmemiştim. İyice zifiri bir karanlığa bürünen gözlerim ağır hareketlerle ona döndü.

Hissettiğim acı şu âna dek inmediğim kadar derinden geliyordu. Bana her şeyi yaptırabilecek bir gücü vardı. Bunun için dokunmam ya da onun gözlerine bakmam gerekmiyordu. Sadece bu mesafeden bile kontrolü benim elimdeydi. Pars'ı düşüncelerini önemsemeden benim isteklerim kontrolünde dışarı çıkmaya zorlarken şaşkınlıktan tepki veremedi. Gözleri açıktı ama düşünemiyordu.

"Zahmet etme," dedim. "Senin yerine ben düşünüyorum."

Zihnimin uşağı olmuş bu adama şu anda istediğim her şeyi yaptırabileceğimden emindim. Mıknatıs gibiydik. Ben nereye gidersem ve nereye gitmesini istersem Pars oraya çekilecekti. Ama orada öylece durdum ve sadece onun zihnine odadan çıkmasını söyledim. Aynı anda birisi onu zorla itiyormuş gibi bedenine söz geçirmeye çalışsa da boşunaydı. Birkaç saniye içinde kapıya kadar ulaşmış ve tamamen kontrolü dışında kendini dışarıya atmıştı. Işıklar aynı anda kararırken, kapı ardından gürültülü bir sesle kapanıp beni sonsuz karanlığıma bir kez daha mahkûm etti.

Pencereye doğru yürüyüp biraz oksijen için kapalı camdan medet umdum. Sonuna kadar açtığım pencere içeriye davetkarca süzülürken tenimi yalayıp geçmişti. Daha iyi diye mırıldandım kendi kendime. Kesinlikle daha iyi. Kendimi aşağı bıraktım. Sırtımı duvara yaslayıp bacaklarımı kendime doğru çektim. Öfkeden, acıdan gerilmiş çenemi dizlerime yaslarken gözüme sıkışan birkaç damla göz yaşını usulca serbest bıraktım.

Bilseydim ruhumu bu kadar acıtacağını, hayatımı fethetmene izin verir miydim, herkesin sınırlarını çizdiğim dünyamda senin bir

devlet gibi kurulmana izin verir miydim, herkesin avaz avaz bağırdıklarını senin gözlerimin içine bakarak haykırdığın sessizliğine tercih eder miydim?

Ruhumu görmüştü. Bana bakıp, ruhumu görmüştü. Ne kadar yara aldığımı, kaç kere uğradığımı ihanete hepsini görmüştü.

Kusursuz. Ona yakışacak kadar ihtişamlı intikamı benim yaptığımın onlarca misli ihanetiyle mühürlenmişti artık ikimiz arasında. Ben onu o trenin vagonunda bir kere bırakmıştım ama o beni binlerce defa yaralamaya doymamıştı.

Yeter, demek istedim halim olsaydı. Biraz gücüm olsaydı. *Yeter çek ellerini artık, çoktan öldüm ben*, demek istedim. Bu kaçıncı savaştı yenildiğim? Artık kaçırmaya bir adım kalmış aklım ve gitgide benden uzaklaşan mantığımı ele geçirirken karanlık, aklın ve mantığın almadığı bir ıstırabın içindeydim. Yaptığını düşünmemeye çalışarak ileriye doğru yürümek istiyorum. Aklım onda da kalsa, koşarak ondan kaçmak istiyorum. Ölmüş bir kalbin sabırla atmasını bekliyorum. Güneş çoktan batmış ama ben umarsızca gün ışığının yolumu aydınlatmasını bekliyorum. Oysa, karanlık bir kere içine aldığında seni... Mümkünü yok, bırakmıyormuş.

Bütün dünyanın tümünden sıyrılmış, insandan en uzak şey olan, kanı zehirlenmiş, bedeni buz tutmuş, renklerinin bile canı solmuş, kalbi ritmini unutmuş bu varlık tarafından paramparça edilmiştim. Beni yüzlerce ve hatta binlerce parçaya bölmüş ruhumun her bir zerresini benliğimden en uzak kıyılara savurmuştu.

Bana, sadece kendim olmak isterken izin vermediler. Sadece bunu istediğim için bile ezip geçtiler bedenimi. İmkansızlığın değirmeninde öğütülüp, heba olan ruhumun kırıntıları bozuk bir plak gibi kendini sonsuz bir ihanetin tekrarına sarıyordu. Kendimi bir yıkıcı değil uzun zamandır hissetmediğim kadar paramparça, dağılmış ve tırnak uçlarıma kadar yıkılmış hissediyordum. Herkes için tekrar tekrar kendimi öldürüyordum.

Kapı yavaşça açıldığında hissetmiştim bedenimin titrediğini. Varlığını henüz odaya girmeden hissetmiştim. O kadar tanıdıktı ki, o kadar içime işlemişti ki varlığı. Kahretsin, o kadar benimdi ki... Başımı iyice dizlerime yaslayıp gözlerimi sakındım. Bunu yapmak istemiyordum. Canımın nerden acıdığını bile seçemezken artık bunu yapmak istemiyordum. Ben kelimenin tam anlamıyla tükenmiştim

Yanıma gelip beni iyileştirmesine, beni iyileştiğime inandırmasına izin vermeyecektim. Bu defa değil. Kapıyı ardından kapattığını duymuştum ancak ayak sesi yoktu. Varlığını buram buram odanın her metre karesinden hissediyorum ama tek bir kelime veya tek bir hareket yoktu. Orada öylece durup bekledi. Başımı sakladığım yerden hafifçe kaldırıp kapının önündeki bedenini yok sayarak duvara yasladım. Derin bir nefes alıp hıçkırıklarımı bastırmaya çalıştım.

"Ağlama lütfen." Sesini duymamla birlikte ağlama isteği daha ağır basıyordu. Sesi bana ait bir şarkının bestesi gibiydi. Sözlerinin benim yazdığım bir şarkının armonikası belki. Ama ne olursa olsun benimdi.

"Yapmak zorundaydım," dedi. "Sana dokunmasına izin veremezdim. Durmazdı, seni öldürene kadar durmazdı."

Sesindeki o zayıflık benim acımın yanından bile geçmiyordu. Açıklaması benim için anlam ifade etmiyordu. Neden hâlâ kimse anlamıyordu?

"Sakat kalmakla ölmek arasında bir seçim yapsam, ölmeyi seçerdim."

Tedavülden kaldırılmış bir hikâyenin kapağını aşındırıp duruyorduk.

"Öyle söyleme," diye fısıldadı. "Bunu istemeyeceğini ikimiz de biliyoruz. Seni sakat bıraksam da sürünerek ilerlemeye devam edersin."

Ne kadar iğrendiğimi ondan saklamadım. Bunun için herhangi bir çabaya gerek duymadım. Aynı çıkmazı içindeydik yeniden. Birbirimizden nefret ettiğimiz o yerde. İkimizin de çok iyi bildiği o yerde.

"Beni onun yerine sen ittin ve beni orada öylece bırakıp onun elini tutup gittin. Tebrik ederim, ödeştik." Yavaşça ayağa kalkarak ona doğru yürümeye başladım. "Yasımı tutmanı beklemezdim." Zavallı bir halde tebessüm ettim.

Ödeştik.

"Bu öyle bir şey değil!" Neyden bahsettiğimi çok iyi biliyordu.

"Ne önemi var?" diye sordum öfkeyle. "Bana neden açıklama yapıyorsun ki? Planın hâlâ kusursuz bir şekilde işliyor. Unuttun mu ben seni gözünün içine baka baka geride bıraktım. Unuttun mu Kumral seni Doruk Ilgaz'ın elinden tutarak geride bıraktım ben. Hani uğruna kalan tek akrabamı öldürdüğün işaretlenmiş ihanetim. Uğruna herkesin hayatını mahvettiğin beni tüm sevdiklerime düşman ettiğin

ihanetim." Çaresiz bir gülüş süsledi bulunduğumuz anı. "Bana kapıda bekleyen adamların kadar değerim olmadığını, bir böcek kadar önemsiz olduğumu söylediğini unuttun mu? Ben hiçbirini unutmadım. Bana bak!" dedim çenesinden tutup göz göze geldiğimizde "Senin tanıdığın kız bu mu? Saçlarıma bak. Gözlerime bak. Ben o potanın altında kitabını okurken gizlice izlediğiniz kız mıyım? Kütüphanede çalışırken fotoğraflarını çektiğiniz kız ben miyim? Hayatına yavaş yavaş sızıp hayatını kararttığınız kız mıyım ben?"

İrkilmişti ama gözlerini benden ayırmadı.

"Bana zarar vermek istemedin sadece canımı yakmak istedın öyle mi, gurur duy kendinle, canımı yakmak istedin ve ben cayır cayır yanıyorum! Ben artık kendimi tanımıyorum. Ben... Ben artık ne Doruk Ilgaz'ı seven ne sana ihanet eden kızım. Ben hiç kimseyim anladın mı, hepinizin kullanıp oraya buraya savurduğu bir böcek bile olamayacak kadar hiç kimseyim. Şimdi defol sevgilinin koynuna gıt."

Bu defa ağlamamayı başarmıştım. Bu defa sadece ne istediysem onu söylemeyi başarmıştım.

Yanıma geldi. En az benim kadar çıldırmıştı.

"Seni öldürecekti!" dedi dirseklerimden kavrayarak. "Kenara sıkıştığımı görmüyor musun? Benim için ne kadar zor olduğunu görmüyor musun? Seni hayatta tutmanın ne kadar güç olduğunu anlamıyor musun? Herkes ölmeni isterken yaşaman için nasıl bir mücadele verdiğimi biliyorsun, Maya." Yüzüme vuran nefreti tamamen saftı. Bu sadece birbirimize sinirli olmaktan farklıydı. Biz çıkmaza girmiştik. Biz sıkışmıştık ve bu yüzden bu kadar kontrolden çıkıyorduk.

"Benim hayatta kalmam için beni öldürmekte mi buldun çözümü? Beni buraya sen getirdin!"

"Seni buraya sakladım. Seni buraya getirmeseydim ya akademi ya baban ya yönetim bir yerde önümüzü kesecekti. Yeşil Yol'dan çıkış yok Maya, seni nereye kadar saklayabileceğimi sanıyorsun?"

Ellerimi havaya kaldırıp onu durdurdum. İkimiz de dağılmış görünüyorduk.

"Bu kadar yeter," dedim. "Daha fazla dinlemek istemiyorum. Seni bir açıdan anlayabiliyorum ama sen beni anlamıyorsun. Ben yoruldum, bana yaptığın bu şeyin-" elimle boynumu gösterdim. "Bunun üstesinden nasıl geleceğimi bilmiyorum. Biliyorum, yapmak zorunda olduğunu biliyorum. Ölmek istemediğimi biliyorum. Buraya

kendim gelmek istediğimi biliyorum ama bütün bunlar yaşadıklarımı ve hissettiklerimi hafifletmiyor." Sonuna doğru ağlamaya başlamam çok da beklenmedik değildi. Bir insanı anlayıp ondan nefret edebilmek işleri hiç olmadığı kadar zorlaştırıyordu.

Olaylar neden bu denli yörüngesinden kaymıştı ki? Ne o benim sığınabileceğim limandı ne ben onun sahip olabileceği bir duygu kırıntısıydım. Öfke tüm bedenimi ele geçirmişti. Öfke sürekli beni bu boktan çıkmaza sürükleyip duruyordu. Ellerimi sabırla saçlarımın arasından geçirerek dolaba yöneldim. Üzerimde hâlâ bu aptal elbisenin olduğuna inanamıyordum. Kırmızı elbiseyi Kumral'ın orada olduğunu önemsemeden üzerimden çıkarıp kenara attım. Dolabın içinden bulduğum kot pantolonu hızlıca giyindim, Pars'ın olduğu muhtemel tişörtlerden birini de üzerime geçirip yatağın üzerine bıraktım kendimi.

Kapı açıldı. Yine bir felaket beklediğim için çabucak doğruldum.

Yankı Saruhan.

Kapıyı arkasından temkinle kapatırken gözleri önce beni sonra Kumral'ı buldu. Bir an için ona doğru o kadar hızlı ilerlemişti ki kavga edeceklerini düşünmüştüm. Yankı Kumral'ın bileğini ve gözlerinin içini bir doktor gibi kontrol etmeye başladı. Başımı yana yatırarak ne yaptığını anlamaya çalıştım.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu. Kaşlarımı çattım.

Kumral ellerinden rahatsız bir şekilde geri çıktı.

"Seni hemen buradan çıkarıyorum." Yankı bana döndü, yüzünde tedirgin bir hal vardı. "Sizi hemen buradan çıkarıyorum," diye düzeltti söylediğini. Gerçekten daha ne kadar hiçbir şey anlamayacaktım merak ediyordum.

"Ne kadar mantıklı bir karar, bizim niye aklımıza gelmedi acaba!" Kumral sıktığı yumruğunu diğer avucunun içine geçirdi. Öfkesinden sıyrılmak ister gibi derin bir nefes verdi. "Riva'nın haberi olmadan ne o ne de ben kapıların olduğu salonlara bile gidemeyiz."

"Kahrolası aklında onu buraya sokarken ne vardı Fetih? Seni burada bırakacağımı mı sanıyorsun?" Yankı kravatını boynundan çıkarıp bir kenara attı. Riva sanırım sevdiği birini daha kaybetmişti. Ona acımak istiyordum etrafında değer verdiği herkesin arkasından bir iş çevirdiği için ama karakterini baz alırsak o kadar haklılardı ki.

Kapı yeniden açıldı. Uzandığım yerde iyice dirseklerimin üzerinde doğruldum. Bu defa gelen Pars olmuştu, doğru ya sinir krizi geçirdiğim esnada zihin bağlantımız kopmuştu. Bana biraz alıngan bir şekilde baktı ama sadece omuz silkerek kaşlarımı kaldırdım. Beni mecbur etmeseler sorun çıkaran bir tip değildim.

"Ne var?" diye kaba bir şekilde sordu Fetih.

Pars yeniden bana bakıp emin olmayarak ona doğru ilerledi. Kulağına doğru duymadığım bir şeyler söylerken Fetih Yargıcı'nın yüzünden kederli, bıkmış bir ifade geçti. Benden farksız görünmüyordu ama saniyeler içinde toparlanmayı başarmıştı. Yatakta doğrulup bağdaş kurdum. Belli ki bu odadan çıkamıyorduk, sadece Pamir. Pamir'i bütün bu olanlardan nasıl soyutlayacağımı bilmiyordum.

"Pars, içerdeki bütün adamlarımızı topla. Ne yapacağını biliyorsun." Fetih hareketlenmeye başladığında ben iyice gerilmiştim. Yankı benim gibi sessiz kalmayı tercih etmişti. Pars bir daha bize bakmadan odadan çıktı. Bu defa Yankı'ya döndü. "Yönetime haber ver, kurulu topla, gerekirse sikik Hükümdarlar'ını buraya çağır ama bizi hemen buradan çıkar." Yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı. Yönetim mi? Biz onlardan kaçmıyor muyduk? Katlanan korkularımı bastırmak için kendimi zorladım.

"Hiç gelmeyeceklerini mi sanıyordun," diye öfkeli bir şekilde yükseldi Yankı ama nedenini bilmediğim bir şekilde Fetih'in sözünü dinledi. Kapı kapandığında yeniden baş başa kalmıştık. Gözlerimi bir açıklama yapması için üzerine diktim.

Artık neler olduğunu sormak için dudaklarımı ıslatırken dışarıdan gelen bir gürültü ve benim içimde figan eden başka bir his daha buna tamamen engel oldu. Bu da neydi şimdi? Bugün için yeterince aksiyon yaşamıştık.

Bakışlarım ne olduğunu anlamak için Kumral'a döndü. Karasızdı, kısık bir küfürle muhtemelen hoşlanmayacağım seçenekte karar kıldı, eli mekanik bir şekilde kapı koluna gitti. Anahtarı hızlıca kapı kolunda çevirip ceketinin iç cebine attı. Yeniden bana döndüğünde kaşlarımı çatmıştım. Tanrı aşkına yine neler dönüyordu?

"Bir durum var." Sesi ondan beklenmeyecek kadar güvensizdi. Yemin ederim biraz sonra ağlayacak gibi tedirgindi. Sesinin titrediğini ve bakışlarının ilk defa bariz bir sınanmayla süslendiğini görebiliyordum. "Neler oluyor?"

Onun bu hali beni de tedirgin ediyordu, hissettiğim bu tuhaf ürpertiler gitgide rahatsız olmama neden oluyordu. Yatağın üzerinde otururken omuzlarımı germeye çalıştım. Yeni gelen birileri vardı. Enerjileri o kadar kuvvetliydi ki bir anda tüm varlıklarını hissetmiştim.

Göz göze geldik. Bana olan bakışları keskindi, hissettiğim şeyi, yaşadığım şeyi, bütün korkularımı ve güvensizliğimi o anda gördüğünü biliyordum.

Çıplak ayaklarıma aldırmadan olduğum yerden doğruldum. Nefesim kesiliyormuş gibi hissettim bir kez daha. Bu acı o kadar tanıdıktı ki, bu acıyı bile özlemişim gibi hissettim. Unuttuğum varlığını kelimenin tam anlamıyla anımsamışken geç kalmışım gibi hissettim. Aklımı kaçırmış gibi hissettim. Bütün dünya durmuş sadece benim başım dönüyordu sanki.

"Doruk!" dedim dudaklarımın arasından. Hayır... Ne olur bunu yapmamış olsun. Haber onlara kadar gitmemiş olsun. Ayaz duyduysa, Yankı duyduysa... Tanrım ne kadar aptaldım. Bunu nasıl atlayabilmiştim? Elbette intikamımı almak isteyecekti. Elbette öldüğüme inanmayacaktı, inanmak istemeyecekti. Gözü dönecekti. Aklını kaçıracaktı. Herkesi, önüne gelen her şeyi ateşe verecek kadar kararacaktı gökyüzü mavisi gözleri... Sonu olacaktı. Önce karşısına çıkan herkesin, sonra da kendisinin.

"Doruk!" diye ayaklandım bir kez daha. Yetiştiğim kapının kulpu sabırsız parmaklarımın arasında titrek hareketlerle dönüyor ama bir türlü açılmıyordu. Defalarca denememe rağmen aptal kapı açılmıyordu.

"Maya, dur." dedi Kumral. "Yapabileceğin bir şey yok."

Beni belimden tutup kapıdan geri çekmeye çalışırken hırsla ona döndüm. "Ne demek yapabileceğin bir şey yok?"

Dudaklarını birbirine bastırarak tane tane konuşmaya, bana bir şeyleri anlatmaya çalıştı. "Riva'nın evini basarak kendi sonlarını hazırladılar. Buradan canlı kurtulmalarının imkânı yok. Her şeyi mahvetmeden önce dur."

Ona hayatım boyunca, onu tanıdığım onca süre boyunca bakmadığım kadar büyük bir nefretle baktım. Güç hırsı gözünü o kadar boyamıştı ki başka hiçbir şey, hiç kimse Fetih Yargıcı'nın umurunda olmuyordu.

"Çekil," dedim var gücümle iterek.

Kapıyı yumruklamaya başladığımda içeriden kulakları sağır edecek gürültüler yükselmeye başlamıştı. Gürültülerin ateş hattında kalan isimler zihnimden bir yanardağında harlanmış oklar gibi geçerken midemde buz gibi bir düğüm oluştu. Varlığımı duyurmak ister gibi olağan gücümle kapıyı yumruklamaya başladım.

"Buradayım. Doruk, buradayım!" Buradayım ne olur yanlış bir şey yapma. Ne olur geri dönüşü olmayan bir şey yapma. Ne olur kendine zarar verecek bir şey yapma.

"Maya durmak zorundasın..." Duymuyordum onu. Duymak istemiyordum. Umurumda değildi. Ne olacağı umurumda değildi. Başka kimsenin zarar görmesine izin veremezdim. Bununla yaşayamazdım.

"Aç şu kapıyı!" diye hırladım köşede olduğu gibi beni izleyen Kumral'a. Başını olumsuz anlamda salladı. Gözlerinde ruhunun çekildiğini bildiğim, Fetih Yargıcı'nın izi boy gösterdi. Kan beynime ulaşmıştı, yeterince nefes alamıyordum.

"Aç şu kapıyı kıracağım yoksa."

"Kıramazsın o kapı çelikten yapıldı." Sesi öyle soğukkanlıydı ki bu hallerinden nefret ediyordum.

"Aç şu kapıyı. Aç! Yalvarıyorum sana aç şu kapıyı!" Alnımı kapının metalik soğukluğuna yaslayıp göz yaşlarımı serbest bıraktım. Sanki bütün kan vücudumdan çekiliyormuş da yerini keskin bir çaresizlik alıyormuş gibi hissettim.

Bununla yaşayamazdım. Doruk Ilgaz'a bir şey olması, onun ölümüne sebep olduğum düşüncesiyle bir dakika bile yaşayamazdım. Bunu nasıl yapardı, nasıl Meyra'yı yalnız bırakmayı göze alırdı? Benim için... Değer miydim? Tüm bunlara, tüm bu yaşadıklarımıza, ölenlere ve ölmeye devam edenlere değer miydim ben? Bir gün daha sıkıştığım bu hayatta nefes almak için daha kaç kişinin can vermesi gerekecekti?

Kumral kapıyla arama girip omuzlarımdan beni sarsarken "Pamir ne olacak?" diye sordu. Dikkatimi nasıl dağıtacağını biliyordu. Ama yapamazdım, daha fazla buna izin veremezdim. Doruk Ilgaz... Benim bitmeyen çaresizliğim. Varlığına tutunduğum adamdan bahsediyoruz. Gözlerimi ilk defa açtığımdan beri yanımda olan, ilk adımlarımı hep ona doğru attığım adamdan. Kokusuyla başımı döndüren, sesiyle sakinleştiren... Doruk Ilgaz'ın bu hayata gözlerini kapamasından bahsediyoruz!

Artık iyice yaşlar gözlerimden süzüldüğünde bir kez daha kapıyla arama girdi. Çelik bir kapının önüne en az onun kadar sert gövdesini siper ettiğinde "Buna değmez," dedim. "Buna değmem. İzin ver, sadece beni görmesine izin ver. Beni görürse vazgeçecek."

"Yapma," dedi sesindeki çaresizlik miydi yoksa ben artık delirmeye mi başlıyordum.

"Kumral," dedim hıçkırarak. "Aç kapıyı."

"Maya, yapma güzelim."

"Kapıyı aç." Pes eder gibi başım göğsüne düştü. Ölmelerine izin veremem. Göz göre göre ölmelerine izin veremem.

"Yapabileceğin bir şey yok Maya."

Başımı durmaksızın iki yana salladım söylediklerine itiraz ederek. Tekrar çırpınmaya başladığımda bu defa kapıyı değil onun bedenini hırpalıyordum.

"Aç şu kapıyı aç, ne olur aç..."

Bileğimden yakaladığı ellerimi sabitlerken gözlerini sımsıkı kapattığını gördüm. "Maya lütfen dur."

"Kumral, aç."

Yeniden gözlerini açıp uzun sayılacak bir süre öylece bana baktı. Bana baktığı her saniye kapının diğer tarafında birileri ölüyordu. Benim ailem diyebileceğim herkes oradaydı ve her geçen saniye ölüyordu. Boğazımda kocaman bir düğüm dikenli tellerle çevrilmiş geçtiği her santimetrekareyi kana bulayarak ve aynı kanda boğulmama neden olarak ilerliyordu.

"Aç diyorum şu kahrolası kapıyı aç artık."

Kaskatı kesilen bakışlarında ruhuna ördüğü bir duvar hâkim oldu. Kapanı açılmıştı ve beni içine davet ediyordu, ölüm sessizliği dudaklarıma fısıldadı. Ne yaptığını bilmediğine emindim. Bileklerimdeki ellerinden biri hızlıca enseme kaydı. Benim korkudan ve öfkeden alev almış tenime onun buz gibi soğukluğu çarpınca o tanıdık his yeniden peyda oldu. Olduğumuz yerde ikimiz de sarsılmıştık.

Bu, ne olduğunu bilmediğim ve asla bilmek istemediğim tadı dilimin ucunda çekim her şeyin sonu olabilecek kadar kuvvetliydi. Kumral sanki zihnimin ötesine geçmiş, artık ruhumun derinliklerini gördüğü gözlerini kapatıp dudaklarını benim gözyaşıyla ıslanmış dudaklarıma bastırdı.

Göz kırpması kadar sürdü. Çok kısa bir an için tüm bedenine, tüm Fetihliğine oranla sıcacık dudaklarını öpmeden sadece dudaklarıma bastırarak bekledi. Kalp atışı kadar sürdü. Kalbimi deli gibi hızlandıracak kadar...

Gözyaşlarının tuzuyla hırpalanmış dudaklarım, onun buz gibi etkisiyle duruldu. İkimizin karanlığı bedenlerimizden çekilerek ardımızda bizi ufacık bırakacak gölgeler yarattı. İkimizin karanlığı öyle şiddetli çarpıştı ki, gecenin kıvılcımı bütün renklerin celladı olmuş gibi fısıldayan sesleri kesti. Karanlığın ortasında parlayan o kudretli gücün yankısı, saf bir ışık haznesinde ruhumu çevrelerken, dikenli tellerin kanattığı bütün yara izleri kutsal bir dokunuşla iyileşti.

"Dur, Maya." diye fısıldadı kendini geri çekmeden. Kahvenin en sıcak ve muhtemelen en özel tonu olan karamel rengi gözleri benimkilerin aksine hâlâ sımsıkı kapalıydı. "Ne olur, dur."

Nutkum tutulmuş gibi orada öylece Fetih Yargıcı'nın bana yalvarmasını izlerken durmak istedim. Tanrı şahidim olsun ki o gürültüyü duymasaydım, bütün evrende yankı yapan kapının diğer tarafından gelen sesi duymasaydım... Onunla, orada sonsuza dek durabilirdim. Duracaktım.

"Benim yaşamam için daha kaç kişi ölecek?"

"Gerekirse herkes ölecek Maya. İzin vermem, senin ölmene izin vermem."

Kontrolsüz bir şekilde ağlıyordum. Hiç bu kadar köşeye sıkışmamıştım. Dahası olmadığını düşündüğüm her an zihnimin boş odalarında kahkaha atarak aksini kanıtlıyordu.

"Anlamıyor musun? Bununla zaten yaşayamam, Doruk o, onlar ailem."

"Doruk batsın!" Dişlerinin arasından adeta kükredi. "Bitmemiş miydi bu herif? Onu sevmekten vazgeçmedin mi sen?" Gözlerindeki ihanete, saniyeler sonra değişen ruh haline yalnızca baktım. Başımı olumsuz anlamda sallarken geriye doğru ayaklandı bacaklarım. Gözleri kör olmuş gibiydi. Düşündüğü tek şey onun karşısında hep Doruk'u tercih ettiğimi sanmasıydı. Her şeyden öte, onu sevmeyi bırakmak mı?

"Asıl sen anlamıyorsun," diye hiddetle omuzlarından ittim. "Ben onu sevmeyi bıraktığımda bütün insanlığı sevmeyi bıraktım. Ondan

vazgeçtiğimde bütün insanlıktan vazgeçtim. Ne sanıyordun? Bana ihanet edenleri öylece geride bırakabildiğimi mi?"

Onda en iyi bildiğim ihanet dolu bakışlar ifadesine yerleştiğinde bir adım geri çıkan o oldu. Sabır dileniyormuş gibi gözlerini önce zemine dikti. Ve artık dayanamıyormuş gibi yeniden bir adım yaklaştı. Demir gibi kuvvetli eli çenemi öyle hızlı yakaladı ki olduğum yerde nefesim kesildi. İstem dışı, kontrolsüz gücüyle birlikte parmak uçlarıma kalkmak zorunda kaldım.

Çok kısa sürdü. Gözlerindeki o ıstırap dolu ifade saniyenin onda biri kadar kısa sürdü. Öfkeden açık bir sarıya dönen gözleri tüm nefretini kustu benim zavallı ruhuma. Göğsü hızlı hızlı hareket etmeye başlamıştı.

"Kimi geride bıraktığını çok iyi biliyorum, Maya. İnan bana bunu çok iyi gösterdin sen. Doruk mu? Tamam, hadi git. Seni durdurmayacağım. Benden bu kadar."

Sesinde bastırılmış bir hiddet vardı.

Dudaklarımda buruk bir tebessüm.

Oysa zaten sen beni hiçbir zaman durdurmamıştın. Ben gittiğimle kalmıştım.

31. BÖLÜM

YÜZLEŞME

Kesinlikle bir cehennem çukuruna düşmüştüm, çıkış yolu yoktu orada debelenip duracak ama asla kurtulamayacaktım. Usulca ardına kadar açılmış kapının bir adım ötesine takıldı gözlerim. Çıplak ayaklarım soğuk mermeri tüm kuvvetiyle dibine kadar hissediyordu. Bu soğuğun en nefes kesici haliyle ilk defa yüz yüze gelişim değildi. Ancak şimdi anlıyordum mermerlerle kaplı bu soğuk duvarların herkese ne ifade ettiğini.

Riva'nın korkusuz olmasının, herkese meydan okumasının ve herkesin ondan korkmasının tek bir sebebi vardı. Tüm bunların hepsinin tek bir açıklaması... Kraliçe Riva ne olduğunu en başından beri kabul ediyordu. Ne benim gibi kaçmak istiyordu olduğu şeyden ne de Kumral gibi iğreniyordu. Tepeden tırnağa olduğu canavarı kabul edip gücünü kendine olan güveninden alıyordu.

Oysa ben...

Daha adımı bile gizlerken tüm dünyadan ve hatta asıl adımı bile kullanamazken insanlar benden deli gibi medet umuyordu. İçine mahkûm edildiğim bu hayatla barışmak yerine her defasında kaçıp gidiyordum ama birileri hâlâ bu savaşı kazanabileceğimi düşünüyordu.

Sakin adımlarla dolaba ilerledim. İçimde ne olduğunu bilmediğim ama asla bastıramadığım bir his vardı. Kendimi olduğumdan, olduğumu düşündüğümden çok daha güçlü hissediyordum. Bir anlık gafletle bu savaşı kazanabileceğimi bile düşündüm. Zihnime tırnaklarını geçiren o ses yapabileceğimi ince bir nakış gibi işliyordu.

Dolabın içinden siyah kazağı çıkarıp hızlıca üzerime geçirdim. Üzerimdeki pantolona dokunmadım. Çıplak ayaklarıma önünde çift şeritli bandajların geçtiği siyah bir topuklu ayakkabı geçirdim. Gözyaşlarının kirlettiği yüzümü elimin tersiyle silip, saçlarımı olabildiğince hızlı bir örgüyle gelişigüzel arkama attım. İçimde anlamsız bir rahatlık vardı. İçimde artık kim olduğumu bilmenin ve bunun her

bir zerresine kuşku duymadan güvenmenin saf inancı vardı. Bir şekilde bunu yapabileceğimi biliyordum.

Yeniden kapının ardına kadar açılmış diğer ucuna baktım. Koridor her zamanki kusursuzluğunda ona doğru koşmamı bekliyordu. Kapının hemen yanında duran Fetih Yargıcı'nın aksine... Göz ucuyla ifadesiz suratına baktım, bunu nasıl koruyabildiğini bilmiyordum, bir önemi yoktu, ben onun gibi; onlar gibi değildim.

Ben hâlâ hissedebiliyordum.

Bu, uzun zamandır ona ilk kez Maya Efnan gibi baktığım andı. Ve daha da ötesinde ona ilk defa ve tepeden tırnağa Amelya Efnan olarak bakıyordum.

Ölümün öz kızı...

Cesaret çiçeğinin suyuyla yıkanan kız...

Avcılar'ın Avcısı...

Kelimeler dudakları arasında özgürlüğünü ilan ettiğinden beri kaç dakika geçmişti? Burada, durduğumuz yerde bana yıllarca geçmiş gibi geldi.

"Benden bu kadar."

Birkaç kelimeden oluşan zincirleme ölüm tamlaması.

Dudağımın kıyısına yerleşmek üzere can atan gülümsemeyi bastırdım. Bu ne birinin benden ilk defa vazgeçişi olacaktı ne de Kumral'ın beni ilk kez bırakışı. Şimdi bir kez daha biliyordum ki şüphelerimde sonuna dek haklıydım. Onu o tren vagonunda bırakıp gitmekte haklıydım. Onu sınamam gerektiğini biliyordum. Fetih Yargıcı bile sonuna kadar yanımda olamazdı. Bir noktada herkes kadar benden bıkacaktı ya da bu yanlış kelimeydi. Hayır, kesinlikle bu benden bıkmak değildi. Hayatımdaki hiç kimse benim yaşadıklarımı omuzlayacak kadar güçlü değildi.

Gergin olmama rağmen iyiydim, omuzlarımı geriye doğru ittim. Tuhaf hissediyordum ama iyiydim. Tüm bunlar benim hayatımın ana başlığıydı. Ben yalnızlığın beden bulmuş haliydim. Ve bundan bir şekilde memnundum.

Ona söyleyecek bir şeyim yoktu. Tek bir sözüm bile kalmamıştı. Ki şu saniyeden sonra tüm kelimeler ona karşı kifayetsiz kalıyordu. Tüm heceler anlamsız, sözcükler manasını yitirmiş. Bu, belki de onu son kez görüşümdü. Bu düşünce bile beni iki kez düşündürmedi. Kafamın içinde arkaya attığım onlarca düşüncenin arasına birkaç tane

daha ittim yalnızca. Ve asla tereddüt etmeden hatta ilk defa kendimden bu kadar emin olarak attım o adımı. Delih Yargıcı her sarıyesinde geride kalırken ben belki de ölümün soğuk kollarına doğru koşmaya başladım. Ya koşarak uzaklaşıyordum birilerinden ya da canım pahasına kaçıyordum canımı almak isteyenlerden. Şüphesiz bu hayatta bu kadar istekli koşacağım yegâne şey ölümün bana doğru uzanan buz gibi kolları kalmıştı.

Seslerin yükseldiği yere doğru var gücümle ilerledim, aklımdaki tek isim Pamir'di. Bundan sonra ona ne olacağıyla ilgili hiçbir fikrim yoktu. Onunla ilgili bildiğim tek şey benim yanımda kalmasını istediğimdi. Biz onunla birbirimize kalanlardık.

"Maya!"

Duyduğum sesle birlikte bir an için irkildim. Başımı omzumun üzerinden geriye doğru uzattım. Onları görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki bir an için kalbim gergince tekledi. Bir an için ne yapacağımı, nasıl davranacağımı bilemedim. Sonra tek bir şey geldi aklıma. Bunu düşüneceğimi asla tahmin edemezdim ancak gerçek anlamda sevinmiştim. Kırgınlık ve öfke hâlâ olduğu yerdeydi ama önceliklerim onları da geri plana itiyordu.

Aramızda birkaç adımlık mesafe kalana kadar ilerledim Armoni ve Ayla'nın yanına. Ayla'nın yüzünde heyecanlı bir gülümseme vardı. Armoni olması gerektiği gibi tereddütlüydü. Adımı seslenen o olmamıştı. Onu çok sık bu halde göremezdiniz yine de buradaydı işte. Yine de o da bırakmamıştı peşimi. Vazgeçmemişti benden. Ama geç mi kalmıştı?

Derin bir nefes verip "Nereden geldiniz?" diye sordum. Bildiğim kadarıyla girişler diğer taraftaydı.

"Arka taraftan tırmandık. O bölümdekileri hallettik, hadi gidelim buradan."

Ayla bana doğru uzanırken bir adım geri çıktım. Armoni sessizce vereceğim tepkiyi izliyordu. Ona doğru dönüp ela gözlerinin içine baktım, gözlerindeki kibirli ifade baki ama buğuluydu. Bu karşılaşmanın, konuşmanın, bunu yapmanın daha kolay bir yolu yoktu.

"Seni asla affetmeyeceğim," dedim tereddüt etmeden. "Öfkem asla dinmeyecek. Söyleyeceğin hiçbir şey bunu değiştirmeyecek.

Ama yapman gereken bir şey var." Sesimi olabildiğince kontrollü tutmaya çalışıyordum. Aile dramına zamanımız yoktu.

"Senden başka hiç kimseden isteyemeyeceğim bir şey." Dudakları gerilse de bir şey söylemedi. Kaşları çatılmıştı, beklediği tepki bu değildi.

"Pamir," dedim hızlıca. "İki kat yukarıda, sol taraftaki ilk kapı. Onun odasına gidin. Onu al ve buradan çıkar. Kimse görmeden. Güvende olabileceği bir yere götür. Seni anca bu şekilde affederim. Onu çıkar buradan, Armoni."

Gözlerini çevreleyen kahve rengi kirpikler söylediklerimin şokuyla birkaç kez kırpıldı. Teninin üzerinde duyduğu isimle birlikte oluşan kızarıklık belirgindi. Başka bir şey söylemeden onları geride bırakıp merdivenlerden inmeye koyuldum. Artık içim daha rahattı. Armoni'nin canı pahasına onu kurtaracağını biliyordum. Armoni belki iyi bir kardeş değildi ama kesinlikle iyi bir Avcıydı. Pamir'i buradan çıkarabilecek biri varsa bu Armoni'den başkası değildi.

Elim tırabzandan kayarak inerken ayaklarım hiç de aceleci olmayan şekilde ana salona doğru ilerliyordum. Göreceğim manzarayı az çok tahmin ediyordum ama bu denli büyük bir kargaşa beklemiyordum. Açıkçası daha ihtişamlı bir girişim olur diye tahmin etmiştim ancak zaman yoktu. Gördüğüm ilk manzarayla birlikte sinir kat sayım tavan yapmıştı. Tanrı aşkına Meyra'nın burada ne işi vardı? Ah, aptal kız. Kesinlikle hiç kimsenin sözünü dinlemeyip bir şekilde burayı bulmuştu. Doruk'un onu asla bu cehennemin ortasına atmayacağına emindim. Ancak buradaydı işte. Ve hatta Riva'nın korumalarından birinin elleri arasında boynunu kurtarmaya çalışıyordu.

Sahne tahmin ettiğimden korkunçtu. Salonun girişe yakın köşesinde Mirza, Timur, Varol, güvenlikten aşina olduğum onlarca Avcı. Adını bilmeyi bırakın daha önce hiç yüzünü görmediğim birkaç kız ve bir o kadar çocuk. Hepsi muhtemelen birinci sınıf. Ve hatta koruyuculardan Atlas ve Aras. Hepsi silahlı ve tetikteydi. Bu kadar insanın sadece benim intikamımı almak için buraya, ölüm çemberinin ortasına atıldıklarına inanamıyordum. Bu kesinlikle hayatım boyunca yaşadığım en duygusal anlardan biriydi ama kendimi kontrol etmeliydim. Şu anda duygusallığa hiçbir şekilde yer yoktu.

Gözlerim diğer köşede duran ve etrafa belli bir düzenle dizilmiş topluluğa kaydı. Kesinlikle Avcılar'dan fazlaydı. Ve kesinlikle

Riva'yı koruyanlar arasında Avcılar da vardı. Kendi türüne ihanet edip benliklerini yok sayanlar. Gözlerim sonunda onunla buluştu. Gördüğüm tüm manzaraya rağmen ilk defa ağlamak istedim o an. Doruk Ilgaz'ın varlığımı hissetmiş gibi bana dönen mavilikleri birkaç saniyeliğine şaşkınca irileşti. Bakışları çok kısa sürede olağan bir rahatlık ve bariz bir sevgi ışıltısıyla aydınlandı. Meyra'nın en yakınında duran oydu. Elindeki silahı korumaya doğru uzatmış muhtemelen Meyra için doğru ânı kolluyordu.

Aynı anda tam karşımda kalan kemerin altında kalan kapıda Riva belirdi. Avcı veya Soğuk fark etmeksizin, kraliçeye duymak zorunda oldukları saygı ile doğruldular. Onun zaten burada olacağını sanıyordum ama görkemli giriş kısmını yine elimden almış oldu, sorun değildi, bugün bitecekti.

Riva'nın bakışları Doruk'un baktığı yere doğru kaydığında beni gördü. Yüzünde kibirli bir gülümseme oluştu. Onunla birlikte omurgamda başlayan o tetik beni ileriye doğru atılmaya teşvik ediyordu. O kadar kuvvetli bir histi ki bütün bu salonda olan herkesin zihni parmak uçlarımda gibi hissediyordum.

Riva'nın mavi gözleri alayla bana sırıttı.

"Esmer!" dedi manasız coşkusuyla. Bu defa ben gülümsedim. Esmer... Hayır, o defteri kapatıyorduk artık.

"Gelsene, bak sizinkilerden misafirlerimiz var."

Konuşmasıyla birlikte tüm bakışlar bana döndü. Üzerimde hissettiğim onlarca çift çıplak göz bir an için kendimi rahatsız hissetmeme neden olsa da gülümsedim.

Hiç kimseye bakmadan yavaş adımlarla Riva'ya doğru ilerledim. Topuklu ayakkabıların zeminde çıkardığı ses kulağıma bir müzik gibi geliyordu. Biraz sonra Riva'nın nefesini kesecek bir melodi. Salonda başlayan fısıltıları yok saymak kolaydı. Gözlerim ve tüm zihnim o kadar hedefine odaklanmıştı ki bu ânı olabildiğince uzatmak istedim.

Doruk'la, Riva'nın arasında birkaç adımlık mesafe vardı. Her şey Doruk'un parmakları arasındaki tetiğe bağlıydı. Şu âna, ben gelene kadar. Doruk Ilgaz'ın gözlerini yok sayıp doğrulttuğu silahı zarif bir hareketle elimi metalin soğuk yüzeyinde kaydırarak indirdim. Silahın aksine sıcacık ve muhtemelen adrenalinden daha da ısınmış çıplak tenine dokunmak kendimi rahatsız hissettirdi. Doruk hareketime itiraz etmeden silahla birlikte elini indirdi. Gözlerim onun

hareleri için deliriyordu, bu uyanmak istemediğiniz ama nefes nefese gözlerinizi açtığınız o rüyayı görmek için kendinizi uyumaya zorlamak gibiydi. Asla başaramıyordunuz.

Riva'nın karşısına dikildim.

Muhtemelen herkes yıllardır bu ânı bekliyordu. Benim günlerdir beklediğim bu ânı bu salondaki herkes yıllardır bekliyordu. Birinin artık korkusuzca Riva'nın karşısına dikilmesini. Hareketime hayretle kaşlarını kaldıran Riva biraz sonra olacaklardan habersiz bir şekilde gülümsemesini korudu.

"Gördüğünüz gibi herkes benim tarafımda. Şimdi ne yapacaksınız?"

Riva hareketimi tamamen yanlış anlayarak, zarifçe omzunu silkti. Bu kadar gösteri herkese yeterdi.

"Kes artık şunu, Riva."

Boynumu dik tutup doğrudan gözlerinin içine baktım. İşte bu da tıpkı en kötü kabusunuzu göreceğinizi bilmenize rağmen her gece gözlerinizi kapatmaktı.

Bakışları keyifli bir hal aldı. Meydan okumamı yok sayıyordu. Bakışlarında ki alay o kadar barizdi ki bir an için kendimi sorgulamama neden oldu. Ama hayır, bu iş bugün burada bitecekti. Kısık bir kahkaha attı. Muhtemelen hepimizin kulaklarında rahatsız edici bir gürültü olarak kalacaktı.

"Esmer," dedi Riva uzun uzun eğlenerek. "Bugünün sonunda senin de cansız bedeni çöpe göndermeyi öyle çok istiyorum ki." Tüm dişlerini gösterecek şekilde sırıttı. Bu defa ben de ona katıldım. Bir adım daha yaklaştım. Kollarım gelişigüzel şekilde iki yanımda sallanırken derin bir nefes aldım. Kendimi müthiş derecede rahatlamış hissediyordum.

"Aç artık gözlerini," dedim keyifle. "Benim adım Amelya Efnan, ben senin en büyük korkunum." Kelimeler dudaklarımın arasından bir deli cesaretiyle çıkmıştı. *"Ve yemin ederim senin sonun olacağım."*

Bakışlarındaki alay yerini korudu. Sırıtışı bir nebze olsun azaldı ama keskin gülüşü yine orada, dudağının kenarındaydı. Söylediğim sözlerin üzerinde en ufak bir etkisi bile olmamış gibi duruyordu. Bundan daha fazlasını mı bekliyordum? Bilmiyorum ama en azından bir tepki bekliyordum. Sanki herkes bağırıyordu ama ben sadece Riva'nın ağzından çıkacak birkaç kelimeye takılı kalmıştım.

İşte olmuştu. Sonunda kim olduğumu öğrenmişti ancak inanmıyor muydu? Durum onun için sandığımdan zor olmalıydı. Benim Maya Efnan olmam onun için olması gerekenden daha büyük bir şoktu. Ben Maya Efnan isem ölen kız kimdi? Daha da ötesinde Kumral, onun kıymetlisi kraliçeye ihanet mi etmişti?

"Bu imkânsız," dedi Riva sonunda bir tepki vererek.

"İmkânsız. Sen..." Bu defa istediğim cevabı almış gibi rahatladım.

"Çekinme," dedim tatlı tatlı. "Ben senin kadar kibirli değilim. Dilersen bana Maya diye seslenebilirsin."

Gözlerimin ardındaki kıvılcımlar henüz patlamış bir volkanın ateşinden bir parça çalmış kadar kuvvetliydi. Omurgamda başlayan o titrek ürperti yavaş yavaş bütün bedenimi ele geçiriyordu, belki de hayatım boyunca ilk defa Avcı olmanın ne demek olduğunu hissetmiştim, Amelya Efnan olmanın ne demek olduğunu... Bir isim sadece birilerinin yaşamları uğruna titremesine neden olabilir miydi bilmezdim, olabilirmiş.

"Yakalayın!" diye bağırdı Riva büyük bir şokla.

Olanları idrak etmekte zorlanıyordu. Söylediklerimin kulağa gerçekten ne kadar uzak geldiğini düşündüm. Onun gerçekleri, benim gerçeklerim ve ortada olan gerçekler. Sonunda hepimize kalan sadece hepimizin yanıldığı gerçeği. Gözlerindeki herkesin kanını son damlasına kadar kurutma isteğini okuyabiliyordum.

"Hemen yakalayın bu kızı."

Saçlarını geriye doğru savururken etrafına baktı. Gözleri büyük bir açlıkla hedefini arıyordu. Ancak istediği kişiyi bulamadı. Fetih Yargıcı burada değildi. Neden burada değildi? Tüm bu olanların içinde onun da bir parmağı var mıydı yoksa Riva gibi aldatılmış mıydı o da? Riva bu soruların cevabıyla debelenirken sadece izledim. Günlerdir yaşadığım tüm kaybın, tüm aşağılanmanın, tüm yanılgının hepsini onun gözlerinde görmeyi aç bir susuzlukla beklemiştim.

Gözlerimde gördüğünü biliyordum, günlerdir basit bir kız diye oraya buraya savurduğu ama içten içe bir şeyler olduğunu anlayıp varlığıma bile tahammül edemediği bakışlarımda bir şeyler gördüğünü biliyordum.

Hâlâ hiç kimsenin beni yakalamak için kıpırdamadığını görünce daha da öfkelendi Riva. Bakışları yeniden benimle buluşunca

kendimden emin gülümsememi takındım. Ortada dönen bir şeyler vardı. Neden kimse bana doğru bir hamle yapmıyordu? İşte bu şu an burada olan herkesin aklındaki soruydu.

"Size yakalayın dedim!"

Bir kez daha tüm öfkesiyle bağırdıysa da boşunaydı. Çoktan kazandığım zaferimle herkesin yüzüne bakarken Riva anlamıştı neler olduğunu. Salonun içindeki herkes, kendini koruduğunu düşündüğü herkes, canını emanet ettiği herkes bu küçük kızın kontrolü altındaydı. İrkilerek geri adım attı.

Bu denli güç mümkün olabilir miydim? Bir salon dolusu insanı kontrol altına alabilecek kadar güçlü müydüm gerçekten?

Riva aptal bir kadın değildi. Muhtemelen benim olduğum şey hakkında benden daha çok şey biliyordu. O yüzden en başından beri beklediğim şeyi yaptı, bir kez daha bana saldırdı. Ben öldüğüm sürece zihin kontrolü diye bir şey kalmazdı, ben öldüğüm sürece onun için, hiç kimse için bir tehdit kalmazdı.

Omuzlarımdan tutup sert bir tekmeyle savururken salondaki herkes yeniden kendine gelmiş gibi kıpırdamaya başladı. Tahminleri doğruydu. Güçlüydüm ama yok edilmez değildim. Çarptığım yerden hızla doğruldum. Onunla zihinsel bir savaşa girmektense artık akıttığı her damla kanımın hesabını sormak istiyordum. Bir anda herkes yeniden birbirine girmişti. Herkes büyük bir savaşın başlangıcını yapıyor gibi saldırıyordu.

"Bu defa işin bitti," diye tısladı bir yılan gibi üzerime gelirken.

Onun tarafında olan korumaların sayısı hepsinden daha fazlaydı. Etrafıma göz gezdirdim. Bir şeyleri ortaya çıkardığım kesindi ama bağlantı kopmuştu. Herkes yeniden Riva'nın tarafındaydı. Bu büyük oranda bize, bana zarar getirecekti. Kumral ortalıkta görünmüyordu. Belki de en iyi yaptığı şeyi yapıp kaçmıştı.

"Meyra'yı koru!" diye hırsla tersledim arada kalmış Doruk'u. İtiraz edecek durumu yoktu.

"Birileri sana keşke kavga etmeyi de öğretseymiş küçük kız." Riva sırıtarak üzerime doğru atılırken arkasından duyduğu sesle bir an için duraksadı.

"Emin olabilirsiniz majesteleri," dedi Armoni. "Öğrettim."

İstem dışı gülümsedim. Ne hissettiğimi bilmiyordum, her yer ve her şey birbirine girmişti ve bütün bu karmaşadan nasıl kurtulacağımız hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Pamir?" diye sordum.

"Güvende," diye yanıtladı Armoni çabucak.

"Kızıma ne yaptınız?" Kraliçe daha da öfkelenerek hırlarken ikimizin de bakışları ona döndü. Bu benim için son damla olmuştu ve taşmıştım. Öyle hızlı atıldım ki Riva'ya doğru majesteleri ne olduğunu dahi anlamadan göğsüne doğru olabildiğince sert bir tekme yemişti.

"O senin kızın değil, benim kardeşim!"

Darbe hafife alınmayacak kadar kuvvetli olsa da, Riva'yı yıkmak için daha fazlasına ihtiyacım vardı. Kadın bunca yılın tecrübesiyle birlikte hemen doğruldu. Hamlesi kimsenin beklemediği kadar zekiceydi. Sert bir dirsek darbesiyle Armoni'nin sendelemesine neden olurken belinde duran silahı her şeyin ortasında bırakılmış bana doğrulttu. Hareketleri kusursuz derecede hızlıydı. Onun hızına yetişmeme imkan yoktu en azından deniyordum, en azından savaşarak yenilecektim. Saniyeler içinde silahı tam karşıma geçip alnıma doğrulttu.

"Hayır!" diye haykıran Armoni yine herkesin dikkatini üzerime çekmeyi başarmıştı. Kız kardeşi biraz sonra onun aptallığı yüzünden, onun silahıyla ölebilirdi ve bu Riva için işten bile olmazdı. Bu defa birilerinin yasını tutacağını umdum.

"Günün sonunda," dedi Riva gerçekten eğlenerek "Cansız bedenini çöpe göndereceğini söylemiştim."

Artık huzursuz değildim. Bunun olacağını biliyordum. Hissettiğim gücün fiziksel güçle alakası yoktu. En başından beri, Kumral'ı geride bırakırken tam da bu anın başıma geleceğini biliyordum. Ama şu anda bile, tetiği Riva'nın parmağının ucunda silah alnıma dayalı haldeyken bile daha önce hissetmediğim kadar güçlü hissediyordum. Kendim gibi hissediyordum. Kendim olmak hiç bu kadar huzurlu hissettirmemişti. Sorun yoktu. Pamir artık güvendeydi. Armoni'nin ona iyi bakacağından şüphem yoktu. Riva bir daha asla ona ulaşamayacaktı. Her şey bitebilirdi.

"O silahı indir Riva."

Kulağıma ilişen sesle bir anda uyanmıştım. Fetih Yargıcı emin adımlarla salona doğru yaklaşırken kraliçe de an az benim kadar duyduğu sesle birlikte irkildi. Kaşları huzursuzca çatıldı. Omzunun arkasından tüm hayatını adayabileceği adama baktı. Yalnız değildi. Kumral bir adım önünde onlara doğru yaklaşan Emsal Efnan'la birlikte geliyordu salona. Riva gördüğü manzarayla birlikte biraz daha irkildi. Emsal Efnan. Otoritenin başındaki adam. Ölüm diye anılan Avcı. İçinde insanlıktan parça kalmamış, huzurdan vazgeçmiş bir Soğuk: babam.

"Her zaman yaramaz bir çocuktun Amelya."

Yüzünde neşeli bir gülümsemeyle ve ardından bir ordu adamla salona doğru ilerlerken gözleri benden başkasını görmüyordu. Armoni resmen gerilmişti.

"Benim güzel kızım..." diye fısıldadı neredeyse ışıl ışıl parlayan ela gözleriyle bana doğru. Armoni'nin ne hissettiğini bilmiyordum, belki tökezlediğini hatta düştüğünü hissediyordu. Ben buna yakın bir şey hissediyordum.

"Yine mi Armoni?" diye ona küçümseyici bir şekilde bakıp bana doğru ilerledi. Gözlerinde görebilmiştim, asla onu kendi içinde beni sevdiği gibi sevmeyeceğini biliyordum ama adam kabul bile etmiyordu Armoni'yi.

"Yine mi yanılgısın Armoni, yine mi başarısızlığa uğradın? Sen birinci sınıf bir Avcısın ama yine kardeşini koruyamadın." Sözleri benim bile rahatsız olmama neden olmuştu. Armoni desteğe ihtiyaç duyar gibi ağırlığını bir bacağına verip kollarını savunmak istercesine kendi etrafına sardı. Başını kaldırıp ona bakamıyor, yer döşemelerini seyrediyordu. Bir an için çok kötü hissettim.

"Cehenneme git Emsal."

Riva'nın sesi bir nevi teslim olmuş gibi çıkıyordu artık. Her ne dönüyorsa burada bittiğinin farkındaydı. Yapabileceği daha iyi bir şey yoktu. Kadın Fetih Yargıcı'nın gözlerinin odağına takıldı, ben haklıydım, sonu olacaktım ama sadece onun değil, sandığının aksine tüm dünyanın.

"O silahı indir Riva."

Emsal Efnan lacivert takım elbisesinin kravatını düzeltirken oldukça rahat görünüyordu. Ela gözleri kısılmış, gülümsemesi solmuştu. Başını esnetmek ister gibi sağ ve sola doğru yatırıp yeniden Riva'ya döndü.

"Bana saldırdılar," diye savundu kraliçe kendini. "Evime saldırdılar."

"Haklısın ama sen de benim kızıma saldırdın. Bunu öğreneme-yeceğimi mi düşündün? Onu öldürecektin ve kimsenin haberi olmayacak mıydı?"

Emsal Efnan'ın başı keyifle hemen sol tarafında duran küçük kızına, bana döndü.

"Amelya ne demiştin?" İki eline birbirine yapıştırarak Riva'ya doğru döndü.

"Uyan artık Riva. Böyleydi değil mi tatlım?" Tehditkâr bakışları yeniden Riva'ya döndüğünde kadının mavi gözleri birkaç ton atmıştı. Sinirleri iyice gerilirken bu işten nasıl kurtulacağını hesap etmeye çalışıyordu belli ki.

"Bu bir şeyi değiştirmez. Kızın burada ve maalesef kanlı canlı." Riva fütursuzca bana alayla güldü. "Öyle olmasa bile ölen kızı ben öldürmedim. Bu sanırım en sağlam adamın, benim biricik hayal kırıklığım Fetih'in marifetiydi. Bilirsin, kontrol edilmesi zordur."

Sözleri bir an için beni öfkelendirmişti ancak kıpırdamadan beklemeye devam ettim. Bu işin nasıl biteceği umurumda değildi. Bir an önce bitmesini ve muhtemelen deli gibi korkmuş Pamir'i sakinleştirmeyi istiyordum. Gözlerim etrafımda duran herkes için tetikteydi ancak özellikle kaçındığı iki çift göz vardı. Hedefimi şaşırmış gibiydim.

"Silahını indir. O tetiği çekersen sen de buradan canlı çıkamazsın. Öte yandan haklılığın değerlendirecek. Sana saldıran ve bu işin içinde olan herkesin cezalandırılacağına dair seni temin ederim." Emsal Efnan'ın gözleri bu defa Kumral'a döndü. O da diğer herkes kadar cezalandırılacaktı buna hiç kimse mani olamazdı.

"Ben her zaman kurallara uymuşumdur, Emsal."

Riva elini ağır hareketlerle indirirken gülümsedi. Yeterince tatmin olmuş hissediyordu.

"Ancak..." dedi babamın kısılmış ela gözlerine bakarken, "Hak ettikleri cezayı almadıkları taktirde kendi adaletimi sağlayacağımdan şüphen olmasın."

Elinin gelişigüzel hareketiyle tüm adamlarının geri çekilmesini sağladı. Emsal Efnan bir kez başıyla onayladı. Arka tarafta bekleyen ekibine "Herkesi toplayın Mahzen'de kesilecek cezaları. Karşı koymaya çalışanı ikinci kez düşünmeden vurun," dedi. Ve son kez bana ciddi bir ifadeyle bakıp ekipten birileri tarafından götürülüşümü izledi. Riva'nın keyifli gülüşü eşliğinde.

Kıpırdamadan beklemeye devam ettim.

Beni sürükleyerek götürülmelerine izin verdim.

32. BÖLÜM

ÖLÜMLE DANS

"Mahzen mi?"

"Bunu yapamaz!"

"O kadar büyük bir suç işlemedik."

"Ne yaptığını sanıyor bu adam?"

"Maya onun öz kızı."

"Kızının öldürdüğünü sandığımız için saldırdık."

"Kraliçe neden ceza almıyor?"

"Ne tür bir siktiğimin oyunu bu?"

"Kraliçe ne dediyse onu yaptık."

"O küçük şarlatan tarafından kontrol altına alındık, biz suçsuzuz."

"Ne emredildiyse onu yaptık."

"Hepimizi öldürecekler."

Onlarca kişiden onlarca farklı uğultu çalınıyordu kulaklarıma. Gözlerim etrafta birileri tarafından alıkonulan tanıdıklarımı izlerken panikleyecek gibi oldum. Herkes bir şekilde kurtulmaya çalışırken Kumral onu kolundan tutup çekiştiren birine teslim olmuş şekilde itaat ediyordu. Onu tek bir hareketiyle savuracağına adım kadar emindim ama neden karşı koymadığını bilmiyordum. Armoni'nin de Kumral'dan farkı yoktu, gözleri hâlâ ondan sevgi bekler gibi babamın ardındaydı. Büyük ihtimalle sarsılmıştı ve ne yapacağını bilmiyordu. Benim gibi. Benim ve Armoni'nin teslimiyeti şaşkınlıktandı, sarsılmıştık ancak Kumral neden kurtarmıyordu kendini?

Doruk, Mirza, Timur... Tanrım şükürler olsun yaşıyor. Herkes tek sıra halinde ana salondan çıkarıldı. Düşünmeyi ya da anlamaya çalışmayı bırakıp ilerlemeye devam ettim. Hemen yanımda duran iki tane adam baştan aşağı siyah giyimliydi. Yüzlerinde de bir o kadar ürkütücü görünen siyah ve mat bir boyayla yapılmış maskeler vardı. Hepsinin gözlerinde aynı donuk ifade olduğu gibi, gördüğüm kadarıyla hepsinin göz rengi aynı koyu renk bir mordu. Onları izlerken istem dışı yüzümü buruşturdum. Riva'nın kazandığını

düşünmüyordum. Hep daha kötüsü vardı. Doruk, Meyra ve diğerleri iyiydi. Pamir tamamen güvendeydi. Kumral nefes alıyordu ve ben nefes alıyordum. Nasıl girdiğimi çok iyi hatırladığım bu lüks, mermer kaplı villadan nefes alarak ve bu defa Maya Efnan olarak çıkıyordum.

Orman yoluna kadar yürüyüp araba ve minibüslere doğru ilerledik. Ayağımdaki ayakkabılar yürümemi olduğundan zor hale getirdiği gibi iki yanımda duran adamlar hiçbir şekilde kolaylaştırmıyordu.

"Yıkıcı tek olacak."

Maskeli adamlardan biri benim yanımda duranlara belli bir uyarı da bulunurken sol tarafımda bekleyen adam başıyla onayladı. Beni daha küçük olan siyah arabalardan birine bindirip her iki yanıma yerleştiler. Ön tarafta bir sürücü ve hemen yanında başka bir maskeli adamla birlikte neresi olduğunu bilmediğim Mahzen'e doğru gidiyordum.

"Mahzen de neresi?"

Sol tarafımda kalan adama doğru çevirdim başımı. Herkes sanki gözlerini bile kırpmadan duruyordu. Hareket etmeden öylece karşıya, arabanın aktığı yola bakıyorlardı. Gergince arkama doğru yaslandım. Onlardan bir cevap alamayacağım belliydi. Her neresi ise gittiğim zaman görecektim. Olay neydi hâlâ anlamamıştım ama kilit adamın sol taraftaki olduğuna emindim.

Muhtemelen titreşimde olan telefonunu iri cüssesini kenara iterek cebinden çıkardı. Hiçbir şey söylemeden karşı tarafın konuşmasını dinledi ve yine bir şey söylemeden telefonu kapattı. Ön tarafta oturan adamla dikiz aynasından bakışıp çenesiyle arabanın ön kısmını işaret etti. Ön kısımda, yolcu tarafında oturan adam kaputun altından çıkardığı birkaç maskeyi diğerlerine uzattı. Kaşlarımı çatarken yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anlamıştım. Ancak elimden gelen hiçbir şey yoktu. Hepsi maskeleri ağızlarını ve burunlarını kapatacak şekilde yüzüne geçirdiğinde, hemen sol tarafımda kalan adam çıkardığı bir spreyi burnuma doğru sıkıp kendimden geçmemi bekledi. Bekleyişi uzun sürmemişti. Bana yaptıkları her ne ise çok kısa sürede etkisini göstermiş ben daha karşı koyamadan gözlerim kapanmıştı.

***

Arabadan inmeden önce gözlerimi yoğun bir şekilde lastik kokan bir bandajla kapattılar. Ne kadar direnseм ve hatta bağırsam da yersizdi. Etrafta en az benim kadar maskeli adamlara karşı koymaya çalışanların seslerini duyabiliyordum. Birkaç farklı kişiden gıyabımda söylenmeler bazılarının da iyi olduğumu bilmeye ihtiyacı varmış gibi adımı haykırdıklarını işitebiliyordum. Yine de sessiz kaldım.

Birisi fena halde tehlikeli bir oyun oynuyordu, yine.

Benim tetikte kalmam gerekiyordu, yine.

Etrafımdaki tüm sesleri yok sayıp bundan sonra neler olacağına odaklanmalıydım. Ayağıma daha rahat ayakkabılar giymediğim için pişmanlık duydum ama geldiğimiz yer her neresi ise uzun bir yolculuğun sonuydu. Saatlerdir belki de bir günden uzun süren yolculuk bizi fazlasıyla sıcak bir yere getirmişti. Ensemden sırtıma doğru süzülen ter damlalarını hissedebiliyordum. Boğazım deli gibi kurumuştu. Yutkunmak dahi işe yaramıyordu artık.

"Su içmem gerekiyor," diye fısıldadım dudaklarımın arasından.

Bir şekilde beni duyacaklarını biliyordum. Bana zarar vermeyeceklerinden emindim. Babamın bana olan sevgisine güvenim yoktu ancak anneme olan sevgisinden kuşku duyamazdım. Annemi o kadar seviyordu ki ondan kalan tek şeye, bana zarar vermelerine izin vermezdi.

Ağzıma doğru dayatılan su şişesi düşündüklerimde haklı olduğumu kanıtladı. Kapalı gözlerimi yok sayıp uzatılan şişeyi ellerimle kavradım. Birisi fena halde şişenin ucunda itiyordu ve suyun büyük bir kısmı ağzım dışında her yere gidiyordu.

Sıcak bunaltıcı derecede arttı. Nereye olduğunu bilmeden ilerlemek beni ne kadar tedirgin etse de bir şekilde koy vermiştim. Zihnim bana yine tuhaf oyunlar oynarken canım yanıyordu. Ancak bu fiziksel bir acı değildi. Bu yine düşüncelerimin ve duyduğum kelimelerin kırıklığıydı. Belki de bu yüzden bu denli vazgeçmiştim. Hadi dedi içimdeki ses, sen Maya Efnan'sın, pes etme.

Kolumdaki eller nihayet bedenimden ayrıldığında göz bandını açmak için hamle yaptım ama karşılığı acı bir şekilde bağırmam oldu. Birisi bir şeyle parmaklarımın üzerine vurmuştu. Acı o kadar keskindi ki... Tanrım!

"Maya!"

Birçok yerden gelen farklı sesler acımı dindirmeme yetmişti. Herkes aynı noktadaydı. Herkesi aynı kadere mahkûm ettiklerine göre belki de korkmakta haklılardı.

"Hareket etme Maya."

Bu, Doruk'un sesiydi. Anlaşılan Mahzen'e gelmiştik ve anlaşılan buranın neresi olduğunu bilmeyen tek kişi bendim. Bir şeyleri bilmeyen kişi olmaktan nefret ediyordum, elimin kolumun bağlı olmasından da... Dudaklarımı birbirine bastırarak hırsla yeniden gözümdeki banda kaydı elim ama artan acının boyutu daha keskindi. Kahretsin!

"Ah, siktir!"

Bu defa dudaklarımdan kaçan sözcükler tamamen istem dışı ve tamamen öfkeliydi. Parmaklarımın üstünden akan taze kanı ve açılmaya başlayan kesikleri hissedebiliyordum. Ellerim onlarca farklı noktadan kesilmişti. Sanki bir rende üzerinden geçmiş gibi kıyılmıştı parmaklarım.

"Şunu yapmayı kes!"

Armoni bir kez daha seslendi. Bu defa sesinde en az benim hissettiğim kadar sabırsızlık vardı. Ancak anlamıyordum. Neden karşı koymak yerine beni durdurmaya çalışıyorlardı?

"Maya, yapma. Söz dinle. Bir sonraki hamle daha acı olacak."

Doruk yalvarır gibi uyarıyordu. Ama ben onlar konuştukça daha da öfkeleniyordum. Birkaç kesikle pes edeceğimi sanıyorlarsa fazlasıyla yanılıyorlardı. Bana verebilecekleri zararların sınırlı olduğunu biliyordum. Emsal Efnan kıymetli kızına zarar gelmesine izin vermezdi. Olduğum yerde gülümsedim. Ben Maya Efnan'dım ve bunun daha ötesi yoktu.

"Beni yıldırmak istiyorsanız daha fazlasını yapmanız gerekiyor."

Yeniden gözlerimdeki bandaja uzandım ancak bu kez daha farklı hareket ederek bulunduğum noktadan hızlı birkaç adım geriye çıkıp bana ulaşmalarına bir şekilde engel oldum. Ellerim gözümdeki bandaja uzanmıştı ancak birisi saçlarımın diplerinden kavramış, diğer eliyle bandajın bağına baskı uyguluyordu. Canım bağıracağım kadar yanmasa da olduğum yerde kurtulmaya çalıştım.

"Buradan kurtulduğumda!" diye bağırdım öfkeyle, kesik nefesim cümleyi tamamlayamadı. İçimdeki bu tutsaklığın karşısında oluşan öfke sakin kalmama izin vermiyordu. Sabrım fazlasıyla taşmıştı.

"Emsal Bey oyun oynamak mı istiyor? Hadi oynayalım. Bakalım bana ne kadar zarar verebileceksin baba!"

Ellerim bir kez daha gözlerime gittiğinde birisi yine karşı atakla parmaklarımın orta boğumlarındaki kemiklerin üzerine doğru vurdu. Bu defa acıyı özgür bıraktım. Çığlıklarımı bastırmak yerine avazım çıktığı kadar bağırdım.

"Yapmayın, Tanrım durdurun şunu."

Armoni'nin haykırışları benimkine karıştığında üzerime doğru sabırsızca ve acımadan atılan darbeler kesildi. Parmaklarımdaki sızı kendini soğuk bir acıya bırakmış, duyduğum başka sesler nefesimin kesilmesine neden olmuştu. Asla vazgeçmiyordum ve asla vazgeçmeyecektim. Ellerim büyük bir hırsla yeniden gözümdeki lanet olasıca bandaja gittiğinde bu defa arkadan düğümlenmiş bandaja uzanabilmiştim. Canımın acısını yok sayarak bandı çözüp önümdeki manzaraya baktım.

"Baş belası," dedi Kumral başını iki yana doğru sallayarak. "Tam anlamıyla bir baş belasısın, yaramaz bir çocuksun, küçük bir aptalsın."

Önümde maskeli adamlardan iki tanesi duruyordu. Muhtemelen cansız bir şekilde... Bir tanesinin elinde siyah metalik bir sopa vardı ve muhtemelen parmaklarımın deli gibi sızlamasının nedeni tam olarak oydu. Diğerinde dikenleri olan kare şeklinde tam da düşündüğüm gibi rende benzeri ve büyük ihtimalle bu işkence için özel tasarlanmış bir alet duruyordu.

Kumral, baktığım yönü görünce yanıma kadar ilişti. Gözleri beni teğet geçip kanlar içindeki ellerime kaydı. Sağ elimi avucunun içine aldı.

"O an asla düşünmüyorsun değil mi?" diye sordu. "Maya, sen bir Yıkıcısın neden onlara saldırmayı denemiyorsun?" Gözleri beni bulduğunda öfkeliydi. Öfkesinin sebebi birçok şey olabilirdi ve o birçok şeyin çoğu yüksek olasılıkla benimle ilgiliydi.

Kumral'ı yok saymak kolay değildi ama önümdeki manzara neredeyse dudağımı uçuklatıyordu. Buraya neden Mahzen dediklerini bilmiyordum ancak bulunduğumuz yer benim aklımın dahi almayacak kadar büyük bir arenayı andırıyordu. Muhtemelen antik dönemden kalmış bir gladyatör dövüş alanıydı. Büyük bir yarış pistini andırdığını da söyleyebilirdim. Ortası, devasa büyüklükte bir savaş alanı gibiydi. Yerler tamamen kumla kaplıydı. Bir kumsalın

olabildiğince vahşi hali gibi... Bir kumsalın ortasına inşa edilmiş bir parkur... Etrafını dairesel bir şekilde sıralanmış betondan oturma yerleri vardı. Kum alanın etrafı kocaman, devler için yapılmış bir merdiveni anımsatıyordu. Bizim tutulduğumuz yer ise bir kafese benziyordu. Ahır gibi de denebilirdi. Yan yana sıralanmış dairesel şekilde dönen onlarca kafes... Hepsinin önünde kilidi bile olmayan demirlerle kaplı kapılar vardı. Kapıların kulpu veya zinciri yoktu.

Kumral, benim kapımı kırmıştı ve sanırım kendi kapısını da... Bu kadar kolay kırılabildiğine göre burası çok da Soğuklar için uygun bir yer değildi. Ah, kimse kapıyı kırmaya yeltenmiyordu çünkü bunun bedelini ödeyeceklerini biliyorlardı.

Bir ev, ağaç, insan görmeyi umuyordum ama hiçbir şey yoktu.

"Birkaç saniye içinde burada olacaklar." Tişörtünden yırttığı bir parçayı zedelenmiş ve hâlâ kanayan ellerime sararken olabildiğince nazik davranmaya çalışıyordu. Ama bu canımın yandığı gerçeğini değiştirmemişti.

"Şimdi sayende benim başıma daha fazla maskeli dizilecek."

Sol elimi de olabildiğince düzgün bir şekilde sarıp nihayet gözlerimle buluştu.

"Beni iyi dinle. Kıpırdamaman söyleniyorsa kıpırdama. Sana zarar vermekten öteye gitmeyecekler. Onları sınama Maya, anlıyor musun?" Bakışları keskin, ses tonu ise anlayışlıydı.

"Şimdi yeniden umursuyor musun?" diye sordum ters ters. Bana söylediklerini hâlâ unutmuş değildim. Yine de aklıma takılan başka bir şey sordum. "Pars, nerede?"

"Pamir'i koruyor."

Kaşlarımı hayretle kaldırarak ona bakmaya koyuldum.

"Maya bazen gerçekten aptal gibi davranıyorsun. Yalnızca bir Avcının gözetimine bırakamazdım onu." Koruma iç güdüsü gözlerimi yaşartacak gibi olsa da bir açıdan memnun olmuştum. Artık Pamir'in emniyette olduğuna tamamen emindim.

Bulunduğumuz kafese kaç tane olduğunu sayamadığım maskeli adamlar geldi. Hepsinin boyu ve kilosu neredeyse eşitti. Sanki birbirlerinin klonu gibiydiler ve kesinlikle çok ürkütücü görünüyorlardı. Göz renkleri koyu, saçları kazınmıştı. Yüzlerinin tümünü kaplayan siyah boyayla yapılmış bir maske vardı. Üzerinde kumaşın ne olduğunu bilmediğim ama oldukça sert ve rahatsız görünen

tıpkı eski çağ şövalyelerini andıran zırhlar vardı. Kıyafetleri de tamamen siyahtı. Rahatsız edici bir karanlık daha.

"Sakın dokunayım deme, kendim gideceğim."

Kumral'ın duruşu cesurdu. Ona doğru uzanan elleri kıracakmış gibi davranıyordu. Maskeliler kim olduğunu bilir gibi kenara çekilip kendi kafesine geçmesi için beklediler. Kumral'ın bana söylemediği başka şeyler de vardı. Bu, Riva'yı veya kraliyeti aşıyordu, bunda babamın bir parmağı olabilirdi ama herkese bu kadar kolaylıkla karşı çıkmasının bambaşka bir nedeni olmalıydı. Yenilmez değildi, kesinlikle kimse yenilmez değildi ama birileri sürekli ona tolerans gösteriyordu ve içimden bir ses bunun hiç de hoşuma gitmeyecek bir sebebi olduğunu söylüyordu.

"Ne dediğimi unutma, kımıldamak yok."

Onu başımla onaylarken yeniden iki yanıma yerleşen maskeliler gözüme bandajı taktı. Bu rahatsız edici bir his olsa da sesimi çıkarmadım. Göreceğimi fazlasıyla görmüştüm.

Hiç kıpırdamadan beklediğimiz sürenin sonunda nihayet bir şeylerin hareketlendiğini seziyordum. Etrafta onlarca Soğuk varlığı hissediyor ve her defasında yerimden fırlamamak için kendimi biraz daha bastırmak durumunda kalıyordum. Sesler çoğaldıkça uğultular artıyordu. Birilerinin geldiğini zaten anlamıştım ama kim olduklarını veya bundan sonra neler olacağını anlayamıyordum.

"Bayanlar baylar, uzun zamandır beklediğimiz kıyasıya dövüşler için hepimiz hazır mıyız?"

Kalın ve oldukça coşkulu bir erkek sesi kulaklarımı sağır edecek şekilde bağırıyordu.

"Böyle uzun soluklu bir mahkeme olmayalı uzun zaman olmuştu, hepinizin gözlerindeki kana susamışlığı görür gibiyim!"

Aynı ses daha da yüksek sesle bağırıyor ve diğer, kim olduğunu bilmediğim herkes onu onaylayan seslerle destek oluyordu.

"Yıllardır süren Soğuklar ve Avcılar arasındaki rekabet uzun süredir sessizliğini koruyordu. Ve hatta birlik bile sağlanıyordu. Avcılar'ın Soğuklar'la beraber çalıştığını, arkadaş olduğunu gördük! Sonra herkesin kulağına bir şeyler fısıldandı."

Sesler kesilmiş yerini takdire şayan ıslıklar almıştı.

"Birinin geldiğine dair... İki türden birinin daha üstün olacağına dair fısıldamalar dolaştı kulaktan kulağa. Yıllardır sadece efsanesi

dolaşan birinden bahsediyorlardı. Kusursuz Amelya İsis'ten bu yana görülmeyen biri... Yeni bir Avcı, kusursuz olanın soyundan. Soğuklar'ın sonuna getirecek olan... Bir Yıkıcı!"

Sesler onaylamayan ve hatta nefret saçan haykırışlara döndüğünde mikrofonun başındaki adam eğlenir gibi güldü. Tiz sesi kulaklarıma kadar ulaşıyordu. Bu da neyin nesiydi? Bu resmen, herkesi benim üstüme salmaktı. Beni öylece ortaya atıyorlardı. Tıpkı bir kurban gibi öne sürüyorlardı. Böyle değildi, ben kimsenin üstün olmasını sağlamayacaktım. Her iki türden de deli gibi nefret ediyordum.

"Üç gün önce Kraliçe Riva'nın evine saldırdılar. Ona ihanet ettiler. Onu tuzağa düşürdüler!"

Mikrofonun başındaki herif her kimse fena halde Riva'dan para alıyor olmalıydı aksi mümkün bile olamazdı. Tanrım, kadını neredeyse avluda terk edilmiş bir bebek gibi masum gösteriyorlardı.

"Bugün bu arenada herkes cezasını bulmaya geldi! Bugün buraya herkes ölmeye geldi!"

Son sözlerini daha da vurgulayarak söylediğinde etraftan tüylerimi diken diken eden bir haykırış geldi. Öyle coşkulu karşılıyorlardı ki adamın söylediklerini bir an için şok geçiriyorum sandım. Bunlar ne demekti, ne demek herkes ölmeye geldi? Cezamız çoktan kesilmiş miydi?

"İlk kavga için start veriyorum! İlk düello, kıyasıya mücadele, ölümüne dövüş Armoni Alsancak ve Omay Arla sahneye!"

Bu düşündüğüm şey olamazdı öyle değil mi, imkânsızdı.

"İkisinden biri ölene kadar sürecek olan mücadele top sesiyle birlikte başlıyor!"

Ve etraftan son kez coşkulu bir tezahürat geldiğinde ben hamlemi yapmak için ileriye atıldım. Boşunaydı, bu defa daha sıkıydı önlemler. Beni kafesin el verdiği ölçüde demirlere sabitlemiş, kıpırdamama izin vermiyorlardı.

Bu süre içinde gözlerimizin bağlı olması yaptıkları işkenceyi iki katına çıkarıyordu. Daha ne kadar böyle devam edeceğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Benim karşıma kimi çıkaracaklardı? Ve ben gerçekten öldürebilecek miydim gözümü kırpmadan birini? Ya da cesedimi mi toplayacaklardı buradan?

"İlk kazananımız Armoni Alsancak!"

Bazı sesler alkışla destek oluyor bazıları ise aksine nefret saçıyordu. Ben olduğum yerde panik atağımı engellemeye çalışıyordum. Gerçekten birini öldürmüş müydü kendi hayatı için?

Adı kulağıma gelmeyen başka birilerini daha anons ettiklerinde gözlerimdeki bandajdan daha öte şeyler vardı. Zihnim tıpkı kapalı gözlerim gibi bir karanlığa mahkûm edilmişti. Tüylerim diken diken olmuş, tüm bedenim ürpermişti.

"Mirza Ören - Vera Beran!" Her defasında adımın anons edilmesini beklerken her defasına bir başkası öne atılıyordu. Bu nasıl bir adalet olabilirdi ki? Kumral'ın sözleri karıştı zihnime aniden.

"Şimdi neden güç istediğimi anlıyor musun?"

Evet, tam şu anda anlıyordum. Bu dünyada önemli olan tek şey güçtü. Adalet diye bir şey yoktu. Güçlü olan her şekilde kazanıyordu.

"Doruk Ilgaz, Sima Kelam!" Nefesim tutulmuştu ama korkudan değildi. Doruk'un kazanan taraf olacağına emindim. İçimde bilmediğim başka bir huzursuzluk vardı. Bir açıdan tedirgin hissediyordum ve bu beni büyük ölçüde kolay lokma yapıyordu. Buradan kurtulmak istiyorsam birini öldürmek zorundaydım. Bu düşünce beni mahvedebilirdi. Oraya çıkıp öylece durmak... Ya ölmek ya da öldürmek göğsümün daralmasına neden oluyordu.

"Panik atak geçiriyorum. Gözlerimi açmam lazım, nefes almam lazım," diye seslendim.

Bandaj burnuma kadar uzanıyor fazlasıyla nefesimi kesiyordu. Yüzümden terler aktığını hissedebiliyordum. Saç diplerim acıdan ve sıcaktan kaşınmaya başlamıştı.

"Ben Maya Efnan'ım, çıkar şu bandı!" diye hırladım.

Adamlardan biri hareketlenerek dediğimi yaptı. Bu insanlar neden nezaketten bu kadar uzaklardı ki illa her şeyi zor yoldan mı yaptırmalıydım?

Karşımda bir camekân, küçük bir odada babam ve Riva gülümseyerek olanları izliyordu. Beni görebildiklerini sanmıyordum ama yüzlerindeki memnuniyet dolu ifadeden tiksinmiştim. Midem bulanmıştı her ikisinden de.

Diğer tarafa döndüğümde karşımdaki manzarayı gözlerim irileşerek izledim. Doruk karşısındaki kıza hiçbir şekilde acımadan vuruyordu. Ona öyle bir kuvvet uyguluyordu ki kızın, karşısında hiçbir şansı yoktu. Burnu bile kanamamıştı, hiçbir şekilde zarar

görmemişti ama karşısındaki kız bitmiş durumdaydı. Her yerinden kanlar akıyordu. Daha da ötesi, Doruk'un gözlerindeki ifade... O kana susamışlık, benim mavi mucizelerime o kadar uzaktı ki olduğum yerden kaçarak uzaklaşmak istedim. Bu manzarayı hafızamdan kazımak istedim.

"Kazanan Doruk Ilgaz!"

Kızın bedeni yere düştüğünde kumlar oluk oluk kan içinde kalmıştı. Berbat bir durumdu. Kumların her yanına dağılmış cesetler vardı. Bu ne tür bir işkenceydi böyle?

Olduğum yere dizlerimin üzerine çöktüm. Ellerimi saçlarımın arasından geçirirken yaşadığım anın inanılmazlığına ağlamamaya çalıştım. Artık neden kimsenin buraya gelmek istemediğini, neden o kadar tepki verdiklerini anlayabiliyordum. Geç kalmıştım. Buradan kurtulmak için çok geç kalmıştım. Kanlarla kaplı, ceset yığınına dönmüş bu kumsal mezarım olacaktı benim.

"Sırada ki düello," diye anons etti platin sarısı saçlarını eliyle yana savuran adam. Gözleri irileşmiş, dudakları basit bir "o" şeklini almıştı. Gördüğünden oldukça memnun olduğu piercingli kaşının oynamasından belliydi.

"Bu oldukça çekişmeli olacak gibi görünüyor."

Elindeki kartları aşağıya indirip gözlerini kısarak çığlık çığlığa yeni kurbanlarını görmek isteyen seyircilere döndü. Avuçlarını takım elbisesine silerken çenesinde uzanan mikrofonu kapatarak cam odadan muhtemelen jürinin oraya, babama acele bir şeyler söyledi. Bu, hiç hayra alamet bir konuşma değildi, nefesimi tutmuş bir halde olacakları bekliyordum.

Sunucu yerine geçip mikrofonunu düzeltti. Sakin bir sesle tekrar etti.

"Biliyorsunuz bu arenada bugün ölümüne bir kapışma yaşanıyor."

Nefesler tutulmuş herkes, artık sabırsızlıkla birinin ölümüyle sonuçlanacak yeni isimleri bekliyordu.

"Fetih Yagıcı'nın karşısında," dedi sunucu aldığı nefesler mikrofondan rahatsız edici sesler çıkarırken. Bu tamamen aklımdan çıkmıştı. Elbette o da bugün bu arenaya çıkıp birileriyle kavga edecekti. Karşısındaki kurbanına acıdım. Birinin Kumral'ın karşısında şansı olacağına ihtimal vermiyordum.

"Maya Efnan."

Anons edildiğinde binlerce kişinin doldurduğu kalabalığın ardından bir şok nidası yükselip heyecan dolu çığlıklar alkışlarla birlikte yükselmeye başladı. Benden değil. Gözlerim acıyla kıvranırken önümdeki kafesin kapısı yukarıya doğru kayarak açıldı. Tıpkı hayvanların kafes dövüşü gibiydi. Bizi önce gözlerimiz kapalı şekilde saatlerce bu kafeslerde bekletip öfkelenmemizi, hırçınlaşmamızı bekliyorlardı. Gözlerimiz kapalı bir şekilde başkalarının o arenaya çıktığını, birilerinin öldüğünü duymamızı istiyorlardı. Ve sonra kafesin kapısını aniden açıp insandan en uzak şey gibi saldırmamızı bekliyorlardı.

Orada öylece beklerken iki yan kafesimde olan Kumral'ın kafesinin kapısının da açıldığını duydum. Tepki vermeden beklemeye koyuldum. Bu tamamen Riva'nın oyunu olabilirdi.

Benden istediklerini asla yapmayacaktım. Oraya çıkmayacaktım. Kumral'ın da aynı tepkiyi vereceğine emindim. En azından birkaç saniye için... Ancak hiç de düşündüğüm gibi olmadı. Kumral biraz bile sarsılmış görünmüyordu. Her zaman olduğu gibi tüm ihtişamıyla sahnenin ortasına doğru yürüdü. O adım attıkça etraftan gelen haykırışlar yükseliyordu. İnsanların bu kadar kana susadığını asla tahmin edemezdim ancak gördüğüm şey... Hadi ama, Kumral beni öldürmezdi.

Ben ne kadar direnseм de arkamda bekleyen maskeli adamlar omuzlarımdan iterek arenanın ortasına doğru sürükledi. Benim meydana çıkmamla birlikte tüm sesler birden kesilmişti. Nefesler tutulmuş gibi karanlık bir sessizliğe büründü herkes. Sanki ulu biri çıkmış meydana, sanki hepsinin nefesini kesecek biri... Sanki karşısında gözlerini bile kırpmaya cesaret edemedikleri biri çıkmıştı.

Derin bir nefes alarak yutkundum. Ayağımdaki ayakkabıları çıkarıp kanla bulanmış kumların üstünden onun karşısına geçtim. Duruşum en az onunki kadar kusursuzdu. Kumral'ın boyu benden uzundu, ona başımı kaldırarak bakmam gerekiyordu ama bu mesafeden değil. Aramızda birbirimizin gözlerine bakacak kadar mesafe vardı. Karamel rengi gözleri ifadesini koruyordu. Bakışlarında hiçbir duygu kırıntısı yoktu.

"Zihnime girmene izin vereceğim," dedi dudaklarını fısıltıyla aralayarak. "Böylelikle beni daha çabuk öldürebilirsin."

Duyduklarıma inanamaz gibi etrafıma baktım. Şaka yapıyor olmalıydı. Tanrım, nasıl bir kabusun içine düşmüştüm ben? Ellerimi deli gibi ağrıyan alnıma bastırarak kendi etrafımda döndüm. Gözlerim bu kalabalığa, bu rezalete inanamıyordu.

"Güzel ve bir o kadar zamansız espri," dedim onu duymazdan gelerek. Söylediği şeyin hiçbir gerçekliği, mantıklı tarafı yoktu. "Hiçbir şey yapmadan beklersek bizi serbest bırakmak zorundalar."

Yüzünde tek bir kas bile oynamadan konuştu. "Hayır, ikimizi de öldürürler." Gözlerim yeniden onunla buluştuğunda oldukça ciddi görünüyordu.

"Bunu yapmak zorundayız."

Bana doğru bir adım attı. Kaşlarımı çatarak geri adım attım. Herkes artık harekete geçmemizi bekliyordu. Aksi taktirde söylediği gibi olacak ve uzak mesafeden etrafa dizilmiş olan maskeli adamlar, ellerindeki silahlarla ikimize de ateş açacaktı. Bu sadece bir oyun olabilirdi, gerçek anlamda mantıksızdı.

"Öyleyse ikimiz de ölürüz. Sana saldırmayacağım."

Bir adım daha geriye çıktım. Benim için kendini feda etmesine izin vermeyecektim ama gitgide bana yaklaşıyordu.

"Kumral kendine gel."

Gözlerinin bu şekilde açık bir sarıya dönüştüğü zamanları biliyordum. Bu kendini tamamen kapattığı zamanlardı. Hiçbir şekilde hissetmediği sadece mantıklı olana karar verdiği zamanlar.

İyice yaklaşarak tek eliyle çenemi kavradı. Sesler yükselmeye başlamıştı. Omuzlarından tutup ittim. Oyununa düşüyordum. Beni kışkırtmaya çalışıyordu, ona saldırmamı istiyordu.

"Kes şunu!" diye bağırdım kendine gelmesi için yalvararak.

Yeniden üzerime doğru gelip bu defa dirseğimden kavradı, tutuşu fazlasıyla sertti ve saniyeler içinde beni yere sermişti. Kumlara düştüğüm için canım çok fazla yanmamıştı ama Kumral asla durmuyordu. Kolumdan tutup beni kaldırmaya çalıştığında ben de iyice öfkelenmiştim. Yattığım yerden sırtına doğru ters bir tekme savurdum.

"İstediğin gibi oynayalım ama o öldürücü darbeyi vurmayacağım! Anladın mı, vurmayacağım!" diye hırladım ve aynı tekmeden kaburgasına doğru bir tane savurdum. Geri zekalı. "Hani her zaman bir planın olurdu, hani hep bir adım önde olurdu bay deha!"

diye sızlandım onun darbelerinden kaçarken. Sessizce gülümsedi. Oldukça soğuk ama onun kadar güzel bir gülümsemeydi bu.

"Zaten bir planım var."

Çenemi hedef alan bariz bir tekme atmak üzereyken hamlesini görüp geri çekildim. Bilerek yaptığı o kadar belliydi ki! Boşa giden tekmesi dengesini sarstı ve olduğu yere yığıldı. Üzerine çıkıp sinirden ne yaptığımı şaşırmış gibi burnuna bir yumruk savurdum.

"Ne halt yediğini sanıyorsun!"

Çatık kaşlarımın altından onun tereddüt etmeyen gözlerine doğru kitlendim.

"Hadi Maya," diye inledi orada, baktığı yerde bir şey yakalamış gibi. "Yap şunu. Benim için artık çıkış yok. Umut yok. Bitir işimi."

Birinin biraz sonra kötü bir kahkaha atarak ışıkları açmasını bekliyordum. Bir süre daha bütün bu olanları ciddiye almamaya çalıştım. Soluğum kesilmişti, göğüs kafesim harcadığım eforun etkisiyle hızlıca hareket edip yükseliyordu.

"Bunu daha önce de yapmıştın. Hatırlasana, ardına bakmadan o trende çekip gitmiştin. Ve yine ardına bakmadan o kapıdan çıkıp, gittin. Doruk Ilgaz yine bekliyor seni, tek yapman gereken bunu bitirmek."

Bir omzunu kavramış, parmaklarım arasında buruşan tişörtünü duyduklarımın sarsıcı şokuyla birlikte kendime çektim.

"Saçmalıyorsun," diye fısıldadım.

"Ben senin gibi değilim," dedi. "Buradan da kurtulsak bile durmam Maya. Bana bir kere 'bana içimi soğutacak bir şey söyle' demiştin, sana söyleyeceğim hiçbir şey hissettiğin acıyı durdurmadı, bana söyleyeceğin hiçbir şey de benim intikam arzumu durduramaz." Bu defa ne yapmaya çalıştığını gördüm. Planı buydu. Kumral vazgeçmişti. Planı zaten ölmekti. Gözlerim tüm kapıları açılmış bir çağlayanın son sızısı gibi dolarken ellerim çıplak boynunda kilitlenip kalmıştı. Etrafın kendini parçalayarak haykırdığı onlarca cümleyi görmezden geldim. Kulaklarım sağır olmuş gibi sadece önümde kıpırdamadan bekleyen bedene kilitlenmiştim. Gözleri biraz kısıldığında ilk defa canının yandığını görmeme izin verdi. Sadece o an ben gözlerimi sıkı sıkı kapatmak istedim. Onun gözlerini parmak uçlarımla öperek kapatmak, onu gizlemek herkesten... Onu başkası görmesin istedim. Onu başka hiç kimse duymasın.

"Yankı'nın merdivenlerde 'sonunda çiçeğini bulmuşsun' dediğini hatırlıyor musun?" diye sordu. Gözlerinde hüzünlü bir gülümseme vardı. Tanıdığım Kumral'a o kadar uzaktı ki... Tepki veremedim. Dudaklarıma vurulan kilidin paslı zehri bütün kanımı kaynatıyor gibi şoktaydım. Yalnızca başımı sallayabildim. Tek kelime etseydim içimde kilit vurduğum, ona ait sakladığım, üzerini örümcek ağları kaplamış, benim dahi kendimden gizlediklerimi de haykıracağımı bilerek dem vurdum sözlerime.

"Sana aşeka dediğimi hatırlıyor musun?"

Bunu düşünmek beni de gülümsetmişti. Uzun zaman önceydi. Ama evet hatırlıyordum. Başımla onayladım yeniden. İçimde, sesinin kulaklarımda uğuldamasına neden olan sert ama yakıcı bir ağıt vardı.

"Aşeka," diye fısıldadı yavaşça.

Kelime dudaklarından ilk defa dağılarak değil, tek seferde çıkmıştı. Kelimeyi bütün gücüyle, kendi içine katarak söylemişti sanki.

"Bir ağacı saran, besinini ağaçtan alan ve zaman içinde ağacı kurutup öldüren sarmaşığa denir." Sözlerinin hatırlattığı şey keskindi. Bu o kadar olduğum şeyle bütünleşmiş bir kelimeydi ki sarsıntının şiddetiyle bin parçaya bölünmüştüm.

"Senin yanında gördüğüm ilk kâbusu hatırlıyor musun?" Kendimi bırakmıştım.

Hatırladığını biliyordum.

"Bunu görmüştüm," diye itiraf ettim. "Benim yüzümden yok olduğunu... Gözlerindeki ihaneti... Bana olan nefretini..."

Yumuşayan bakışlarında artık dayanamadığının kanıtı ıstırap dolu bir pes ediş hâkimdi. Birbirimize karşı pes etmiştik.

"Benimle kalsan sana sıkı sıkı sarılırdım, kabuslar gördüğünde seni uyandırırdım. Gözyaşlarını silerdim, senin için, ruhun için savaşırdım. Ama sen beni bıraktın, Maya."

Sözleri kalbimi ezip geçerken boğazımdan kaçan hıçkırıkla alnımı artık tamamen pes ederek göğsüne yasladım. Kalabalık ya da bağrışlar... Hiçbiri umurumda değildi.

"Yapmadım," dedim sonunda, bambaşka bir gözle baktım o an orada ona. "Ben seni bırakmadım. Benim senin tarafından bırakılmamaya ihtiyacım vardı yalnızca. Bana söz vermiştin, beni kendimden bile; düşüncelerimden bile koruyacaktın." Parmaklarımın altında atan nabzı sözlerimin vurgun dolu etkisiyle tekledi. "Yapmadın, Kumral."

"Son iki dakika!"

Adam yeniden bağırdığında bakışlarım yeniden Kumral'ı buldu.

"Ne için iki dakika?" diye sordum.

Kaşlarıyla arenanın öte ucundaki dijital zamanlayıcı gösterdi. Büyük, kırmızı rakamlar geriye doğru sarıyordu kendini.

"İkimizden birinin ölmesi için. Yoksa ateş açacaklar."

Düşünmeye çalışıyordum. Başımı kaldırıp herkese bakmayı çalıştım ama gözlerindeki kana susamışlık dışında hiçbir şey yoktu.

"Çıkmaz sokak," diye fısıldadı. "Son zamanlarda onlardan ne çok var."

Yarı gülümseyen yüzüne baktım. Üst dişlerini gösterecek şekilde, gamzesini ortaya çıkaracak kadar harika bir şekilde gülümsedi. Elimi yanağına, gamzesinin üzerine bastırdım.

"İkimizin arasındaki bir sır olmasını istiyorum yanağındaki çukurun."

Söylediğim her ne ise onu daha çok hırpaladı. Gözlerindeki o parıltı sönmeye başladı. Neler olduğunu bilmiyordum. Burnu kanamaya başladı, göz kapakları titremeye başladı.

"Kumral," diye fısıldadım.

Ses yoktu.

Top patlaması gibi gümbürtülü bir ses dijital saatin durduğunu işar etti. Coşkulu çığlıklar büyüdü. Ona bakmaya devam ettim. Elimle bütün yüzüne dokundum, omuzlarını sarstım.

"Kumral, cevap ver!"

"Sadece bırak," dedi.

Kapalı gözleri, soluk teni bir ölünün cildini anımsatıyordu. Etraftan yoğun bir alkış tufanı koparken ben onun, gerçek bir ölü gibi cansız bir şekilde uzanmış bedenini inceliyordum. Tüyler ürperticiydi. Sadece rol yapıyor olmalıydı, Fetih Yargıcı'nın her zaman bir planı vardı. Belki de öldü sanmalarını istiyordu. Ona yaptığım şeylere baktım, bir insan olsa belki darbeler onu öldürebilirdi ama o bir Soğuktu en önemlisi o Fetih Yargıcı'ydı. Yeniden uyanacağını bilsem de canım yanmıştı. Canım sanki onlarca yerinden vurulmuş gibi acımıştı.

Alkışları ve yapılan tüm tebrikleri ve hatta Riva'nın şaşkınlığa, büyük bir bozguna uğramış yüzünü yok saydım. Babamın ayakta alkışlayacak kadar zirvede olan coşkusunu yok saydım. Ellerimi

şakaklarıma bastırarak yaşadığım şoku atlatmayı bekliyordum. Hava ve zaman ağırlaşmıştı. Bulunduğum an ağır çekimde hareket ediyordu. Onun başındaydım. Onun cesedinin başındaydım. O oradaydı ve ben buradaydım, ona bunu yapan bendim. Kafamın içinden yüzlerce düşünce seli akın akın ilerliyordu. Onların kafamın içinde kendini tekrar etmesini istemiyordum. Dizlerimin önüne çöktüm. Bütün bedenler maskeli adamların sahaya inmesiyle birlikte toplanmaya başlandı. Bu olmamalıydı. Kumral'ı nereye götürüyorlardı?

"Bir dakika!" diye bağırdım onu önümden sürüklerlerken. Birileri sürekli bana çarpıyor ve sanki olan varlığımı reddediyorlardı. Bunun beni durdurmasına izin veremezdim. Ellerimle yerden destek alarak ayağa kalktım, diğerlerinin ardından koşuyordum.

"Kazanan, Maya Efnan!" dediler.

Hayatım boyunca hiç bu kadar kaybetmiş hissetmemiştim.

33. BÖLÜM

SANRILAR

Kazananların olduğu bölüme giderken bir şeylerin cevabını almayı umdum. Soğuklar ölümsüzdü. Hayır, yanlış giden bir şeyler vardı. Merdivenleri çıkarken ciğerlerim ağrımaya başlamıştı. Üst bacaklarımda damarların kasıldığını an ve an hissediyordum. Göğsüm şiddetle inip kalkarken bir avluya çıkmayı başardım.

"Maya, bu taraftayız."

Ses uzun zamandır görmediğim Timur'dan başkasının değildi. Gözlerim kör olmuş gibi etrafıma bakındım. Herkesin bir tarafa doğru dağıldığını görebiliyordum.

"Şimdi olmaz," dedim ona nefes nefese. "Kumral'ı bulmalıyım."

Belki bana onları nereye götürdüklerini söyleyebilirdi. Timur her zaman ne olursa olsun bana yardım etmişti.

"Maya," dedi duraksayarak "Biraz önce onu öldürdün."

Bana sanki bir uzaylıymışım gibi garip bakıyordu. Bunun olmayacağını o da benim kadar iyi biliyordu. Güldüm. Her şey çok komikti.

"Timur," dedim daha da gülerek. "Soğuklar ölmez. Onları nereye götürüyorlar?" Yüzümdeki anlamsız gülümseme tamamen gerginliktendi.

"Maya," dedi yeniden. Bu defa yüzünde ona çok yabancı bir ifade vardı. "Bildiğini sanıyordum." Duraksadı. Gözleri bir saniyeliğine başka yöne kaydı. Hayır, Timur bir şeyler söylerken zorlanan veya gözlerini kaçıran biri değildi. Dudaklarımı dişleyip tırnaklarımı avucuma bastırdım.

"Yankı Saruhan'ın kontrolünde getirildiler buraya. Hepsine bir enjekte yapıldı. Bir gün için geçerli ama yine de oldukça işe yarar. Avcılar yıllardır kullanıyor. Birinci sınıf eğitimlerini kaçırdığın için sen bilmiyorsun. Onlara Toksin verdiler. Bir günlük yaşam diyoruz biz buna. Damarlarında Toksin varken Soğuklar bir insandan farksız olur."

Olduğum yere, dizlerimin üzerine yığılıp ellerimi kulaklarıma bastırmak istedim. Duyduklarımı bir kez de düşüncelerimde tekrar ettim. Bir günlüğüne insandan farksız olurlar. Bu da onlara karşı yapılan her saldırının bir insana yapılmış gibi etki bırakmasına neden olur. Onu gerçekten öldürmüş olabilir miydim?

Aşeka.

Sessizliği dinledim ve olabildiğince yavaş bir şekilde kendi etrafımda dönmeye başladım.

Neredesin?

Zihnimin içinden sadece ona bağırıyordum. Zihnimin içinde bir tufan kopuyordu. Sessizliğe sığındım, sessizliğe gizlendim, sessizliği bir silah gibi yayıma yerleştirdim. Hedefimi arıyordum, yanımdan geçen, etrafımda dizili onlarca tuhaf bakış arasında sinsi olan bir taneyi arıyordum.

İçimde yoğunlaşan bir enerji dalgası hissettim. Bir buhar gibiydi ama daha ağırdı, içimdeki varlığını hissedebiliyordum. Ne o kara delik gibi yakıcı ne de her zaman hissettiğim bir boşluktu. Daha farklıydı, acıdan daha keskin, öfkeden daha güçlü. Bu bendim, beni dönüştürmeye çalıştıkları aslımdı.

"Yankı!" diye bağırdım var gücümle.

Gözlerim deli gibi etrafı taramaya başladığında Timur'un söylediklerini inatla kabullenmiyordum. Bu imkânsız kere imkânsızdı.

"Nerede o?" diye sordum yeniden Timur'a dönüp. "Yankı nerede?"

Gözüm dönmüştü. Sessizliğin içinde dönüştüm, ona karıştım ve herkese bunun bir parçası olmaları için göz dağı vermeye başladım.

Timur şaşkınlıktan donup kalmıştı. Tepkime anlam veremiyordu. Kaşlarını çattığında alnı daha fazla kırıştı. "Maya, Yankı Saruhan senin arkadaşın değil. Bu şekilde onun adını sayıklayamazsın." Dudaklarından çıkan her bir kelime tereddütlüydü.

"Ceza bile alabilirsin." O konuşmaya devam ederken ben ona arkamı dönmüş koridordan Yankı'nın adını sayıklamaya devam ediyordum.

Ayaz kral Maya, onunla böyle konuşamazsın. Riva kraliçe Maya, ona adıyla seslenemezsin.

"Maya!" diye yeniden arkamdan seslendi Timur.

Tanrım bugün beni sınama sırası onda mıydı?

"Kes şunu!" diye bağırdım omzumun üzerinden onda dönüp "Onlara siz öyle seslenemezsiniz. Ben Yıkıcıyım!"

İçimde bir yıldız patlaması ve ay tutulması birleşti, görkemli kızıl biz kan nehri damarlarımda akıyordu, hissedebiliyordum. Hissettiğim o şeye katıldım, gücün beni itmesine izin verdim. Gücün onlara hükmetmesine izin verdim. Belki de artık kontrolümü kaybetmem gerekiyordu veya tamamen avuçlarımın içine almam.

Koridorda bekleyen birkaç kişi kendi arasında konuşurken diğerleri harekete geçti.

İsmim Maya, diye anımsadım.

İsmim Amelya.

Ben geceye doğarım.

Ben geceyim.

Ben onların zihniyim.

"Sen," dedi Soğuklar'dan biri önümü keserek. Kim olduğunu bilmiyordum ama orada bekleyen herkesten daha cesur duruyordu. Bakışlarında açık bir kendini beğenmişlik vardı. İri bedeninden gurur duyar gibi üzerinde yalnızca bir kot pantolon vardı, geriye kalan kısmı tamamen çıplaktı. Kulağında altın sarısı parlayan halka bir küpe sallanıyordu. Üç numara kazınmış saçları sapsarıydı. Her anlamda ilgi çeken birine benziyordu.

"Sadece dedikodularla küçük bir kızdan korkacak değiliz."

Kollarını, kaslarını daha da öne çıkarmak adına göğsünde birleştirirken adam dişlerini göstererek gülümsedi.

Kaşlarım istemsizce alnımda özgürlüğünü ilan etmişti. Kısık bir kahkaha bile atmak istedim olduğum yerde. Gergin olduğum zamanlarda yüzümde beliren o gülümseme yeniden geldi.

"Maya biraz konuşabilir miyiz?"

Kolumdan kavrayan ellere kaşlarımı çatarak baktım. Canı tehlikede olmadığı sürece Doruk'tan hâlâ nefret ediyordum. Kolumu hırsla kendime çekip söylediklerini yok saydım.

Yeniden sarışın adama döndüğümde küçümseyici bir ifadenin aksine güzel bir gülümsemeyle beni izliyordu. Bu anı ona dersini vermek adına olabildiğince uzatmak istedim ama gözlerimi onun kahverengi gözlerine dikip yüzümdeki gülümsemeyi sildim.

"Ben," dedim büyük bir kararlılıkla. "Sizin." Derin bir nefes verdim. Sadece odaklandım. Zihni benimdi, o benimdi. Kafamın

içinde onlarca insanla birlikte nefes alıyordum. Sarışın adam hiçbir şey söylemeden dizlerini yavaşça kırdı. Karşı koymaya çalışıyordu ama işe yaramıyordu ve asla işe yaramayacaktı. Bu doğrudan zihnimden onun zihnine gönderdiğim bir komuttu. Bir kere gözlerinden bağlandığım zaman zihni bana tamamen açılıyor ve beni ne düşünürsem onu yapıyordu. Bir kez daha aynı şey oldu. Adam karşı koymaya çalışsa ve deli gibi haykırsa bile tam karşımda, dizlerinin üzerinde debeleniyordu. "Sonunuzu getirecek Avcıyım."

Ve bağlantıyı kopardım. Etraftan yükselen uğultular, koridordan hızla bize doğru gelen maskeli adamlar ve Doruk, Armoni, Timur... Hepsinin etrafıma dizilmesi... Hepsi aynı anda olmuştu.

Soğuklar sarışın olan adamın arkasına geçip şaşkınlıkla açılmış gözleriyle bana nefret saçıyordu. Bu maskeliler kimdi bilmiyorum ama bana doğru geliş şekilleri hiç hoşuma gitmemişti ve zaten onlardan alacak bir intikamım vardı. Bu defa hareketler tamamen iç güdülerim odaklı gelişti. Kumral'ın tişörtünden parçalarla sarılı ellerim bir kez daha çektiği acıdan güç almışçasına ayaklandı. Sağ elim dur işareti yapar gibi havaya kalktığında gözlerimle bir şey yapmama gerek kalmamıştı. Bağlantıya ihtiyacım yoktu. Zihnimde yeterince istemem yetmişti. Maskeli adamlar olduğu yerde kalıp önlerinde bir duvar varmış gibi çarparak yere yığıldı. Bu daha önce yaşamadığım bir deneyim oluyordu. İçimde benden söküp almak istedikleri her neyse, sinirlendikçe daha fazlasıyla açığa çıkıyordu. Korku muydu yoksa öfke miydi güçlerimi daha da katlanılmaz yapan bilmiyordum ancak ilk defa bu kadar kendim gibi hissediyordum.

"Bir daha tekrar etmeyeceğim," dedim herkesle yavaş yavaş göz teması kurarak ve olduğum yerde ağır hareketlerle dönerken. Artık konuşmuyordum, beni duymaları için dudaklarımı kımıldatmama gerek yoktu. Hepsinin zihinlerinin içindeydim, hepsinin kafasının içinde istediğim gibi koşabilirdim. "Yankı Saruhan nerede?"

Bir ip ucu, mantıklı herhangi bir şeyin peşindeydim. Oyun konusunda iyi olabilirlerdi ama ben de kuklalar hakkında birkaç şey biliyordum.

"Buradayım Bayan Efnan."

Hışımla sesin geldiği yöne doğru dönüp pişkin bir şekilde bana gülümseyen yeşil gözlerine doğru seslendim. "Sen," dedim sakin

görünmeye gayret ederek ama pek başarılı olamamış neredeyse kük remiştim. "Ve ben. Konuşacağız. Hemen."

Fısıltılar kendini derin bir sessizliğe bırakmış birilerinin bir şey ler yapmasını, beni durdurmasını bekliyordu ancak şu an aklı olan herkesin benden uzak durmasını önerirdim. Anlaşılan hâlâ kontro lünü sağlayamadığım bu güç sinirimle doğru orantılıydı ve ben şu anda gerçekten öfkeliydim. Çok fazla.

Yankı bir süre için gözlerini kısıp hasar kontrolü yaptı. Önce bana sonra hemen çaprazımda duran sarışın ve dizlerinin üzerinde başını sıvazlayan adama baktı. Gördüğü şey hoşuna gitmiş gibi dudak büktü. Hafifçe gülümserken gözleri hemen arkamda kalan maskeli adamları buldu. Hâlâ oldukları yerde kıpırdamadan duruyorlardı çünkü ben öyle istiyordum. Bu defa gördüklerini beğenmemişti. Kaşlarını şaşkınlıkla çatıldı, gülümsemesi hızlı bir şekilde soldu.

"Bu taraftan," dedi düz bir şekilde merdivenleri işaret ederek.

Her yere çimento dökülmüş gibi iç bunaltıcı bir gri hâkimdi. Yağmurlu bir gökyüzünün içine hapsolmuştum sanki. Kasvetli bulutların içinde yağmayı bekleyen ve hatta taşmak üzere olan bir fırtına gizliydi. İstediğimiz kadar uzaklaşalım arenadan çıkamıyorduk ve bu durumu bir hayli zora sokuyordu. Koridorda bekleyen herkesi geride bıraktık, Yankı'nın hemen yanından ayrılmayan korumaları bizi merdivenlerin girişinde bekledi. Aceleci adımlarla onu takip ederken huzursuzdum. Bir an önce bir şeylerin açığa çıkmasını ve bu aptal oyunun sonlanmasını bekliyordum.

Kale gibi beni bunaltan merdivenlerin kuytu bir köşesine geldiğimizde adımlarını yavaşlatarak döndü. Bana hâlâ sırtı dönük bir şekilde beklerken daha fazla dayanamayacağımı biliyordum. Dayanmak istemiyordum.

"Ona ne yaptın?" Kollarımı göğsümde birleştirip cevap vermesini bekledim. Elbette makul bir cevabı olmak zorundaydı.

"O derken kimden bahsediyoruz Bayan Efnan?"

Sesi sakin, bakışları yumuşaktı. Benim aksime Yankı Saruhan oldukça iyi durumdaydı.

Biraz daha yanına yaklaştım. Aramızda olabildiğince az mesafe bırakıp kulağına doğru fısıldadım. "Bana oyun oynama, Yankı."

Bir adım geri çekilen taraf o oldu.

Bu defa yeşil bakışlarında dikkatli bir ifade vardı. Usulca beni omuzlarımdan tutup olduğum yerde dönmemi sağladı. Hareketiyle yer değiştirdik ve sert kalacak bir biçimde sırtımı duvara yasladı. Dibime kadar sokulup kulağıma doğru şiddetle eğildi.

"Göze batıyorsunuz Bayan Efnan. Yapmayın. Ortalığı şimdiden karıştırdınız. Bırakın planları biz yapalım. Bu işten uzak dur, herkesin iyiliği için."

Sözleri bittiğinde kravatını düzelterek geri çekildi. Bakışları büyük bir tehditle doğrudan beni hedef alıyordu. Kurduğu cümle bir nevi açık bir mesaj niteliğindeydi.

"Bunun peşini bırakmam," dedim. "Asla."

Çenemi ona doğru dikleştirip bakışlarına karşılık verdim. Hiçbir şey o kadar kolay değildi. İçimde kabaran öfkeyi bir kez daha serbest bırakmak üzere ona doğru şahlandım. Merdivenin tepesindeki birkaç çift göz saniyeler ilerledikçe artıyordu. Birileri burada kan dökülecceğine inanıyordu ve ben neredeyse onlara istediklerini verecektim.

"Diğerleri ile birlikte Bayan Efnan," dedi Yankı. Sesinde bariz bir uyarı vardı. Göz ucuyla ona baktım. "Kazananlarla birlikte ödül törenine katılın." Gözlerimin içine bakıp bir kez başını salladı. Bunu bir işaret olarak görmeye karar verdim. Yine de onunla konuşmamız burada bitmemişti. Cevabımı alana kadar pes etmeyecektim.

Basamakları tırmanırken aklımdaki tek düşünce Pars'ı bulmaya odaklanmıştı. Pars'a ulaşmanın yolu Pamir'i bulmaktan geçiyordu ve Pamir muhtemelen Ayla ile birlikte akademideydi. Lanet olsun ki yeniden bütün cevaplar akademide gizliydi.

Avcılar'ın yanına döndüğümde herkesin bakışları yeniden üzerime kilitlendi. Bu defa kimseden ses çıkmıyordu. Herkes olduğu yerde dizildikleri sıraya girmemi beklerken en sona doğru ilerledim. İp gibi bir sıraya dizilmiş kazananlar yüzlerinde kocaman gülümsemeler ile alacakları zafer ödüllerini bekliyorlardı.

"Harika," dedim açık bir kinaye ile. "Birilerini öldürdüğümüz için bize madalya mı takacaklar? Bu gerçekten harika."

Hiç kimse cevap vermedi. Cevap vermelerini beklemiyordum ancak tepki bile verememişlerdi. Belki de dönüp hâlâ sarsılmış bir şekilde bekleyen sarışın adamdan özür dilemeliydim. Ancak bu eski Maya'nın yapacağı hareket olurdu. Amelya Efnan olarak artık sadece benden korkmalarını istiyordum. Herkesin benden korkmasını.

Kumral gibi, Riva gibi, Emsal Efnan gibi... Sonunda onlardan biri oluyordum. Gitgide insanlığını kaybeden, hissetmeyi unutan buz gibi katı bir yaratık.

Bulunduğumuz boş salonun girişinde ilk önce Emsal Efnan he men arkasında Yankı Saruhan belirdi. Etraflarını saran üç tane takım elbiseli koruma ve görebildiğim altı tane maskeli adamlardan vardı. Kim olduğunu bilmediğim iki tane kadın elindeki sepetlerde gülümseyerek bir şey taşıyordu.

"Bugün burada hepiniz size armağan edilen gücü doğru şekilde kullandığınız için bulunuyorsunuz. Bazı suçların cezası gücünüze güç katan ödüller olur. Sizler bugün burada Soğuklar ve Avcılar olarak her iki türünde aslında eşit olduğunu gösterdiniz. İki taraftan da kayıplar verdiniz. Bugün burada bir kez daha kanıtlandı ki, Soğuk veya Avcı ne olursa olsun daima güçlü olan kazanır. Güç her zaman sizin olsun!" Elinde tuttuğu kadehi tüm kazananlara doğru kaldırdı ama bakışları şiddetle beni hedef alıyordu. Babamın buz gibi soğuk ve ölüm kokulu bakışları...

Birileri alkışlarken orada öylece durup bu maskaralığın bitmesini bekledim. Tüm bunlar bittiğinde ve düşüncelerim nihai özgürlüğüne kavuştuğunda yüzleşmem gereken bir gerçek vardı. Beynim yeniden işlevini kazanıp düşünebilmeye başladığımda çözeceğim bir sır perdesi vardı. Beni denizin en derin sularına kadar sürükleyecek olan bir gerçek. Canımın acısı dilimin ucundaydı ve ben her defasında yutkunarak onu geri itmeye çalışıyordum. Acıyı tamamen içimden kustuğum zaman ondan kurtulmayacaktım aksine, şüphesiz ki onunla birlikte boğulacaktım.

"Bu Yıkıcıya özel," dedi Yankı Saruhan, sepet taşıyan kızlardan birinin hemen yanında benim önümde duruyordu. Simsiyah saçları olan kız çekik gözleriyle gülümsedi, elime siyah bir kutu sıkıştırdı. Kendime geldiğimde diğer kazananları incelemeye koyuldum. Herkese aşağı yukarı aynı kutu verilmişti. Ancak benim elimin altındaki kutu diğerlerinden farklı şekilde, siyah bir kurdeleyle süslenmişti.

"Sürprizin büyüğünü yaptınız, Bay Saruhan." dedim abartılı bir uzatmayla. "Bunu üstüne sanmıyorum."

"Hayatta kalan olmanın tadını çıkarın ve her şeyi geride bırakın, Bayan Efnan." Bana yeniden mesaj verir gibi tiz bir sesle konuşarak sıranın diğer ucuna doğru ilerledi. Sinir yeniden hücrelerime

yayılırken aptal kutuyu koltuğumun altına sıkıştırdım. Buradan bir an önce kurtulmak istiyordum. Her şeyden ve herkesten kurtulmaya sadece düşünmeye ihtiyacım vardı.

Armoni elinde altın sarısı armağanıyla yanıma doğru gelirken gözlerimi devirerek bakışlarımı çevirdim. Evet asla ama asla uğraşmam gerekenler listesi azalmıyordu. Her geçen gün ve hatta saat aksi biçimde yenileri ekleniyordu.

"Maya biraz konuşabilir miyiz?"

"Sadece uzak durun, tamam mı?" Ona sırtımı dönerken işime yarayacak birilerini bulmak adına etrafta dolaşmaya başladım ama önümdeki yol açık bir şekilde bana akademinin kapılarını işaret ediyordu.

34. BÖLÜM

GEÇMİŞİN ÇELMESİ

Gözlerimi esir almış bulut tabakası önümde renk değiştiren alevle birlikte soluyordu. Bundan sonra atacağım adımı veya tutunacağım dalın hangisi olacağını bilmiyordum. Her şey bir toz bulutunun arasına karışıp aniden yok olmuştu.

Ben sanki o gece köprüde Ayaz'la hiç karşılaşmamıştım. Akademiye hiç gelmemiştim. Doruk geri dönmemişti. Büyük annem ölmemişti. Dila bana ihanet edecek kadar varlığımın farkında değildi. O kadar saydamdım ki aynaya baksam bir buhar tabakasından fazlası etmezmişim gibiydi. O gün ormana hiç ayak basmamıştım. O ormanda hiç Fetih Yargıcı'yla karşılaşmamış. Sanki beni ilk gördüğü an da beni öldürmek istememişti. Ben sanki o balo gecesinde hiç bulunmamış gibiydim. O gece oraya hiç gitmemiştim, Kumral'la hiç dans etmemiştim. Günler geçmemişti ansızın.

Onu ne zaman bu kadar benimsemiştim bilmiyordum. Ne zaman bu kadar içime işlemişti benim, en derinime bilmiyordum.

Beni ilk öldürmek istediği zaman mıydı? Yüzümde bir tebessüm oluşurken huysuz sözleri geldi aklıma. *"Oradaki küçük hanım da oldukça sıkıyor."*

O balo gecesinde miydi yoksa, büyülü kırmızı gece... *"Ziyan olan olağanüstü bir güzellik."* Ben o balo gecesinde, ilk defa onun kolları arasındayken hissettiğim o çekimi anımsayınca sade bir huzurla titremişti bedenim.

Koruyucular tarafından kaçırıldığım zaman mıydı? Bana ilk defa kucak açtığı zaman, telefonumu yanıtlayan tek kişi olduğu zaman. Göz yaşları içinde bir kez daha ihanetle yüzleşirken *"Sana bir şey olmasına asla izin vermem."* dediği zaman mıydı? Oysa ben şimdi buradaydım ve bana bir şey oluyordu, kimsenin uzanıp engel olamayacağı türden bir şey.

Yanında ilk defa kontrolümü kaybettiğim zaman mıydı, atak bir kez daha beni ele geçirirken *"Benimle kal."* diye sakinleştirdiği zaman...

Gördüğüm kabustan haykırarak uyanırken, *"Buradayım güzelim."* diye sarıldığı zaman mıydı...

Herkesin köşe bucak sakladığı gerçekleri göz yaşlarımı silerek bana anlattığı zaman mıydı...

Yoksa *"Sen tetiği benim parmaklarım arasındaki bir silahsın."* diye kendi ölümünün zeminini hazırladığı zaman mıydı... Son düşünce kalbimi sıkıştırmaya başlamıştı. Yarattığı silah sonu olmuş gibi kalbim sıkıştı. Bir silahın kendi kendini imha edebilme olasılığını düşündüm, göz yaşları tenime battı. Dişlerimi sıktığımı çenem kasılmaya başlayınca anlamıştım. Hiç kimsenin olmadığı kadar hayatıma dahil olan, hiç kimsenin asla olamayacağı kadar çok şeyim olan.

"Maya," diye seslendiğini duydum birinin daha. Omuzlarımın titrediğini üzerime bir battaniye bırakılınca fark edebilmiştim. Karşımda mavi ve kırmızı alevlerin harmanlandığı ateşin dansına o kadar odaklanmıştım ki. "Neredeyse iki saat oluyor. Konuşmayacak mısın?"

"Ben iyiyim Timur. Neden bana biraz izin vermiyorsun, böylece ben de senin kalbini kırmam." Üzerimdeki battaniyeyi iyice kendime çekiştirip gözlerimi birbirine bastırdım. Neye uğradığımı şaşırmıştım. Kimseyi görmek, duymak ve asla konuşmak istemiyordum. Bir şeyleri kaçırdığımın farkındaydım. Bir şeyleri atladığıma emindim.

"Pamir uyandı, seni görmek istiyor." Timur yeniden konuştuğunda sabırla derin bir nefes aldım. Oturduğum yerden yavaşça ayağa kalktım. Ayaklarımın üstünde durmak imkânsız gibi geliyordu. Birisi bileklerimden kesip atmıştı sanki bacaklarımı. Büyük bir eksiklik hissediyordum.

"Nerede?" Hareketlerim yeniden bir mantık çerçevesinde ilerlemeye başlamıştı. Sanki bedenimi otomatik pilotunun kontrolüne bırakmıştım. Bir şeyler yapıyordum ama ne yaptığımdan haberim yoktu.

Timur bir ayağını kırmış, endişeli bakışlarla beni izlerken yumruk yaptığı sağ elinin baş parmağıyla arkasında kalan odayı işaret etti. Kaygılı bakışlarını yok sayıp işaret ettiği yerden aşağıya indim. Yanından geçerken eli dirseğimi kavradı. "Konuşmalıyız."

Dudağımı ıslatıp birkaç nefes yutkundum. Hâlâ sakinliğimi korumaya çalışıyordum ama her saniye bunu zorlaştırıyordu.

"Sizinle konuşmak istediğim zaman konuşurum."

Diğerlerine olduğu kadar Timur'a kızgınlığım da sürüyordu. Şu an yaşadığım şok herkese olan nefretimin üstünü örtse de beynimin

hâlâ çalışan kısmı Avcılara içten bir kin besliyordu. Benden hayatımı saklamışlardı ve bunun bedelini bir şekilde ödeyeceklerdi. Ama şimdi değil, bugün değil.

"Onları daha ne kadar senden uzak tutabilirim bilmiyorum." Timur söylediğimi duymuştu ama çok üstünde durmadı. Benim için öldüğü söylenemezdi. Onun düşüncelerinin de şu noktada benim için önemli olduğu söylenemezdi. Yine de işime yarıyordu.

"Sana söyledim. Eğer beni rahat bırakmayacaksanız Pamir'i alıp buradan giderim. Onlara bunu söyle." Başka bir şey söylemesini beklemeden merdivenlerden aşağıya indim. Burası yabancı olduğum bir ev değildi. Daha önce bende anahtarı dahi bulunan Doruk Ilgaz'ın eviydi. Her köşesinde onunla ilgili bir anının yaşandığı akademideki üstün Avcı evlerinden biri. Buraya gelmeyi tek bir şartla kabul etmiştim. Beni rahat bırakmaları.

Düşünmem gerekiyordu. Öldüğünü kabul etmeyecek kadar bilincim yerindeydi. Ya da bilincim öldüğünü kabul etmeyecek kadar zedelenmiş durumdaydı. Ben paramı ilk ihtimale yatırmayı tercih ettim. Hissettiğim eksiklik yoğundu ama bu yalnızca onun yanında olmadığım ve hiçbir şekilde kendimi ait hissetmediğim bu akademide olduğum için de olabilirdi. İçimden bir ses Kumral ölmüş olsa bunu varlığımın her bir zerresinde dibine kadar hissedeceğimi haykırıyordu. O, o kadar içime işlemişti ki benim, ölümünü bu kadar sakin karşılamazdı varlığım. Önce yakardım bu dünyayı sonra küllerinde dans ederdim. Ancak iç güdülerim bana sadece atladığım bir şeyler olduğunu söylüyordu ve tüm o şeyleri toparlamak için adam akıllı düşünmem gerekiyordu.

Kapıyı açıp Pamir'in yatakta öylece oturduğunu gördüğümde zoraki gülümsedim.

"Abla," dedi sevinerek "Buradasın!" Üzerinde limon sarısı kabarık bir elbise vardı. Saçlarını benim yaptığım gibi örüp sol omuzuna almıştı. Kısılan gözleri benimle buluştuğunda gülümsemesi genişledi. Ayaklarını yataktan sarkıtıp, her zaman yaptığı gibi koşarak yanıma geldi. Küçük ellerinin izin verdiği ölçüde kollarını belime doladı. Başını karnımın hemen üstünde hissediyordum.

"Buradayım ufaklık," dedim gülümsemeye gayret edip. "Nasılsın bakalım?"

"Sizi merak ettim. Fetih nerede?" İri iri açılmış gözleriyle cevap vermemi beklerken duraksadım. Yanağımın içini ısırıp ilk defa Pamir'e yalan söyleyecek olmayı hazmetmeye çalıştım.

"İşlerini hallediyor." Olabildiğince gerçekçi bir gülümsemeyle ellerimi saçlarından geçirdim. "Elbisen çok güzelmiş. Yanına kıyafet alabildin mi?" Onu yeniden yatağa doğru yönlendirdiğimde dikkati dağılmıştı. Bazen küçük bir çocuk olduğunu unutabiliyordum. Özellikle böyle bir günde.

"Evet bazı şeyleri aldım. Yeniden eve dönmeyecek miyiz?" Ben yatağa oturduğumda Pamir onun odasına kıyasla oldukça küçük kalan odayı incelemeye koyulmuştu. "Fetih ve Pars da buraya mı gelecek?"

Ev... Pamir orayı evi olarak benimsemişti.

"Biraz yanıma gelir misin, seninle konuşalım." Sesimi anlayışlı bir tınıda tutmak için kontrol ettim. Bunu ona olabildiğince açık bir şekilde anlatmam gerekiyordu. Ne olursa olsun ona dürüst olacaktım.

"Hı-hı." diye onayladı. Elbisesinin eteklerini düzeltip yatağa, yanıma oturdu. Gözlerinde bariz bir merak vardı. Beni dinliyor gibi görünse de hâlâ etrafı inceliyordu. Onun bu şaşkın haline güldüm. O soğuk şatoda o kadar uzun zaman geçirmişti ki normal bir ev ona enteresan geliyor olmalıydı.

"Artık kraliçeyle yaşamayacağız. Bu senin için sorun olur mu?" Bunu gerçekten büyük bir tedirginlikle sormuştum. Pamir'in Riva'yı seviyor olması düşüncesi midemi bulandırıyordu. Ancak o küçük bir çocuktu ve hayatı denilen kısa zaman boyunca yanında Riva vardı. Ona bir sürü imkan sağlayan Riva. Bir prensesten farksız yaşadığı ortamdan alıp onu bir kargaşanın ortasına sürüklüyordum. Nerede, nasıl yaşayacağımızla ilgili hiçbir fikrim yoktu. Akademide kalmayı düşünmüyordum buna asla katlanamazdım ancak Pamir'i nasıl güvende tutacağımı da bilmiyordum. Tek başımaydım ve kraliçe asla ondan vazgeçmeyecekti.

"Artık seninle mi yaşayacağım?" diye sordu başını bana çevirip. Bir kez daha onu başımla onaylayıp tepkisi bekledim.

"Bunu çok isterim." Dudaklarını birbirine bastırarak gülümsedi. Yüzüne gelen ışığı eliyle kapatmaya çalışırken oldukça sevimli görünüyordu.

"Pamir ama bilmelisin ki hayatımız orada olduğundan farklı olacak. O kadar oyuncağın veya bir bale odan olmayacak." İçten içe gözlerimi devirmiştim.

"Seninle birlikte yaşamak istiyorum." Yatağın üzerinde dizlerime tırmandı. "Senden bir sürü şey öğrenmek istiyorum. Bana şarkı söylemeni istiyorum. Masal okumanı istiyorum. Beni gittiğin yerlere götürmeni, arkadaşlarını bilmeyi istiyorum ben abla." Küçük dişleri dudaklarının arasından inci gibi parlarken daha fazla güldü.

"Demek arkadaşlarımla tanışmak istiyorsun?" Kaşlarımı güle-rek kaldırdım.

"Evet o sarı saçlı olan kız kimdi, çok güzel. Bir de kocaman kolları olan vardı adı neydi?" Sarı saçları olan... Armoni'den bahsediyordu. Ona yüzümü asmamaya çalışarak diğer söylediğine istem dışı güldüm. "O kocaman kolları olan Timur abi ufaklık."

"Ona abi demem mi gerekiyor?"

"Bilmem," diye omuz silktim "Bunu ona sorabilirsin. Yukarıda."

"Oraya çıkabilir miyim ki?" Ayağa kalkarken yüzü ciddileşti. Sanki söylediğime inanmıyormuş gibiydi. Elbette, Riva onun her yere gitmesine izin vermiyordu. Belki odasından çıkmasına bile.

"Evet ufaklık," dedim çenesinden tutup onun hizasına eğilerek. "İstediğin yere gidebilirsin ama bana söyle ki nerede olduğunu bileyim. Anlaştık mı?"

Ellerini birbirine çarparak "Anlaştık!" diye bağırdı. Onu mutlu etmek bu kadar kolaydı işte. "Sarı saçlı kız da yukarıda mı?"

"Hayır, yalnızca Timur." Pamir başıyla onaylayıp kapıdan çıktı. Tepkileri beni güldürse de aklım tamamen başka yerlerdeydi. Timur'un, Pamir'i "Merhaba güzel kız!" diye selamladığını duyduğumda içim rahatlamıştı. Pamir yanımda mutlu ve iyi olacaktı. Ama ben geri kalan hayatımda ne kadar mutlu ya da ne kadar iyi olacağımı bilmiyordum, bir daha öyle olacak mıydım ondan bile emin değildim.

Pencerenin önüne kadar ilerleyip kapalı perdelerin arkasından gün batımını izlemeye koyuldum. Biri sanki göğsümün ortasında, kalbimi avuçlarının arasında sıkıyor gibi rahatsız hissediyordum. Bir şey olmasını ve bundan kurtulmayı bekledim ancak her bir adımla birlikte daha kötü hissetmeyi engelleyemiyordum.

"Gelebilir miyim?" Gözlerimi sımsıkı birbirine kapatıp Doruk'un sesini duymamış olmayı diledim. Hayır onu gerçekten görmek

istemiyordum ama diğer yandan bu konuşmanın gerçekleşmesi gerektiğini de biliyordum. İçimde en ufak bir konuşma arzusu hatta hatalarını, ihanetlerini yüzüne vurma isteği yoktu. Hepsi yok olmuştu. Hepsi önemsizmiş gibi. Dünya o kadar küçük gelmişti ki o birkaç saniye için, hayat birbirimize bağırmak için fazla kısaydı. Kelimeler aklımın odalarında siyah bir duman haznesi gibi sürüklenirken bir kez daha anımsadım. Doğru kelime bunlardı. Kavga etmekten birbirimizi sevememiştik.

Kapının kapanma sesini duymamla birlikte olduğum yerde derin bir nefes verdim. Adımları sessiz olsa da parkelerin üzerinden ritmini duyabiliyordum. Birkaç adımda yaklaştı yanıma. Bu istemediğim bir yakınlaşma olsa da sesimi çıkarmadım. Sadece halim yokmuş gibi hissediyordum. İlk defa meydan okumaya mecalim kalmamıştı.

Elleri tereddüt etmeden omuzlarıma dokunduğunda rahatsızca kendimi geri çektim. Biraz daha kenara kayarak topuklarımın üstünde döndüm. Sırtımı biraz olsun destek almak adına duvarın soğuk zeminine yaslayıp bekledim. Mavi gözleri kısılmış, duruşu gergindi. Hareketimden rahatsız olmuştu. Hâlâ koşup boynuna sarılacağımı mı bekliyordu. Bunu da sanmıyorum, Doruk beni yeterince tanıyordu. Kelime birden zihnimde yeniden can bulmuştu. Doruk beni yeterince tanıyor değil, tanıyordu. O Maya Efnan'ı tanıyordu ancak yeni kabullendiğim Amelya Efnan bana bile yabancıydı. Karanlığı, benim bile tahmin edemeyeceğim kadar derindeydi. Yalnızca bir kişinin uzanabileceği derinlikte. Ve o kişi sanki, kimsenin ulaşamayacağını bilir gibi benim karanlığımın da ötesindeydi.

"Kendini suçlu hissetmeni anlıyorum ama bunu sen yapmasaydın bile," dedi ben dudaklarımı ısırıp cümlesini tamamlamasını beklerken "Sana sırf bu yaptıkları için onu ben öldürürdüm." Hiçbir suçluluk duymadan sarf ettiği sözlere acı acı gülümsedim.

"Suçluluk hissetmek mi?" dedim sakince. Haklıydım. Doruk beni artık tanımıyordu. Hissettiğim şeyin suçlulukla ilgisi yoktu.

"Ben tüm hücrelerime kadar eksik hissediyorum, Doruk." Onunla tartışma niyetinde değildim. Sakinliğimi korumaya kararlıydım. Sadece yalnız kalmak ve düşünmek istiyordum. Öylece hayata devam etme düşüncesi beni mahvediyordu. Onu bir kez daha hem de bu denli geride bırakma düşüncesi beni kelimenin tam anlamıyla kahrediyordu.

"Bu da ne demek? Ne oldu sana, söylesene sana ne yaptılar?"

"Kes şunu," dedim ellerimi gözlerimin üzerine kapatarak. "Umurundaymışım gibi davranmayı, beni düşünüyormuş gibi davranmayı kes artık. Kendinden başkasını düşünebilirmişsin gibi davranmayı kes." Sırtımı duvara verip yavaşça aşağıya bıraktım kendimi. Kendi varlığım bile ağırlık yapıyordu üzerime.

"Böyle söyleme," dedi yalvarır gibi. "Benim için ne kadar değerli olduğunu biliyorsun, Maya. Sana yardım etmeme izin ver." Adımları tanıdık ama varlığı yabancıydı. Yine de bir an için istedim. Bana yardım etmesini istedim. Böyle hissetmemi engellemesini istedim. Birkaç saniye için bana sarılmasına izin bile verdim. Dokunuşu tanıdık, kolları yabancıydı artık bana. Aradığım her ne ise o burada değildi. Göğsümü sıkan ve nefes almamı engelleyen o his yerli yerindeydi. Acı olduğu yerdeydi ve bir milim bile kımıldamıyordu. Göz yaşlarım kurumuş gibi yalnızca gözlerime acı çektiriyordu. Biraz daha sızladı canım, her defasında biraz daha.

"Gördüm," dedim ellerim iki yanda öylece dururken. Onun bana sarılıyor olmasına, sıkı sıkı sarmasına rağmen hissizliğe sesimi çıkarmadım. "Dila'nın evine gittiğini, onu öptüğünü gördüm." Boynuma kenetlenmiş kolları kasıldı. Bedeninin gerildiğini ritmi değişen kalp atışlarından dahi anlayabilirdiniz. Suçunu hiç bu kadar kabullenemezdi. Panik damarlarında kol gezerken sessizce tebessüm ettim.

"Üzülme," dedim kendimi artık geri çekerken. Belli ki onun buna bile yüzü yoktu. "Daha kötüsünü de gördüm. Seni beni istemeyen öz ablamla, kuzenimle paylaşmaktan daha kötüsünü de gördüm."

Burnundan bir nefes verirken benim yaptığım gibi yanıma, duvara yaslandı. Dizlerini kırarak kendine çekti. Kollarını dizlerinin üzerine bırakıp boşluğu izlemeye koyuldu. "Armoni'yle aramızda öyle bir şey olmadı, asla."

"Duygusal bir şey olmadığını biliyorum ama bu bir şey olmadığı anlamına gelmez ki rahatla, bir önemi yok. Artık."

Sabır dilenerek başını iyice arkaya verdi. Gözlerini sıkı sıkı kapattığını hissedebiliyordum. Beklediği bu değildi. Yüzleşmeyi düşündüğü gerçekler kesinlikle bunlar değildi.

"Fiziksel veya duygusal hiçbir şey olmadı. Neyi yanlış anladın bilmiyorum ama Armoni'nin bu kadar katı olmasının tek sebebi Tan'dı. Onun büyük aşkı. Benim en yakın arkadaşım. Babanın yakın

koruması. Emsal ağabey Armoni'den bir tek çocukluğunu değil, babalığı veya soy adını değil, ondan sonra tutunabildiği tek kişiyi de aldı. Bu hikâyenin tek kurbanı sen değilsin. Armoni'nin yaşadıkları da en az senin yaşadıkların kadar ağırdı. Ona haksızlık etme. Sana değer veriyor. Ancak yıllarca seni kıskanarak yaşadı. Her şey senin için akademiye gelmenle başladı. Ancak Armoni'nin hikâyesi senin akademiye gelmeden çok öncesine dayanıyor. O bana bir emanet. Her zaman öyleydi, her zaman öyle olacak."

"Dila'ya gelince," dedi tıpkı benim gibi o da kavga etmek istemiyordu. Ve tıpkı benim gibi o da haklı olduğuna yüzde yüz emindi. "Benim en büyük hatam," diye tamamladı cümlesini. "Kızgınlıklarını anlıyorum ancak gerçekler senin sandığın kadar kolay hazmedilmiyor. Biz daha neyi nasıl yapacağımızı planlamadan sana babanın yaşadığını söylemek, Pamir'den bahsetmek... Hayır bunlar kolay değildi. Bunları anlamak zorundasın."

"Gitmeni istiyorum," dedim olabildiğince hızlı konuşarak. "Git buradan, Doruk. Sadece git." Söylediklerime itiraz edecek gibi olsa da yapmadı. Ağzını bir şey söylemek için açtı ama vazgeçerek ayağa kalktı. Hareketlerindeki öfkeyi bu mesafeden seçebiliyordum. Onlar için her şey o kadar basitti ki! Gerçeklerin ağırlığı altında ezilen masumu oynamak o kadar kolaydı ki. Hayır, bunu asla ama asla kabul etmeyecektim. Armoni'yle yaşamadığı ilişki onu kurtarmayacaktı, Armoni'nin bu hikâyedeki rolü onu kurtarmayacaktı, hatalarının farkında olması hiç kimseyi kurtarmayacaktı. Buna rağmen ben tek bir hata yapmıştım, onca zaman boyunca tek bir hata yapıp o trende hayatımın en yanlış seçimini yapmıştım ve sonuçları buraya kadar uzanmıştı. Plandan sapmıştım, anlaşmayı bozmuştum, Kumral'a ihanet etmiştim, birilerini ölüme sürüklemiştim ve sonunda yine, işte buradaydım. Avcılar yine aynı çatı altında bir kez daha mağlup bir galibiyeti kutluyordu.

35. BÖLÜM

UMUT PARILTISI

Gelişigüzel bir şekilde yatağa uzanıp kafamı toplamaya çalıştım. Olanları ve olabilecekleri düşündüm. Doruk'un evinde, misafir odasında yatarken Kumral'ın ölmediğine kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Üst katta yarı soğuk ve sonsuz hayatı boyunca yedi yaşında olmaya mahkûm edilmiş kız kardeşim, soğuk kanıyla beslenen bir Avcıyla oynuyordu. Beni kabul etmeyen ve farklı bir anneden ablam olan Armoni Alsancak benimle konuşmak istiyordu. Bencil Ilgaz'dan bahsetmiyorum bile. Onu düşünmek bile beynime ağrılar saplanmasına neden oluyordu. Meyra'yı dahi görmek istemiyordum ama bir şekilde tüm bu yüzleşmeleri yaşamak zorundaydım.

Pars'a ulaşmanın bir yolunu bulabilirsem bir adım daha ileriye gitmiş olabilir miydim? Yankı neden bu işin peşini bırakmamı söylemişti? Hepsi beynime batan onlarca düşünce.

Yeniden merdivenden inen ayak seslerini duyunca olduğum yerde doğruldum. Kapı rahatsız edici bir sesle açılıp içeriye Pamir girdi.

"Abla," dedi hevesle. "Bununla oynayabilir miyim?" Elinde altın sarısı bir hediye paketine sarılmış kazananların ödülü duruyordu. Bir an için kaşlarımı çattım.

"Pamir, onu bana ver canım." Dudaklarımı yalayarak paketi bana getirmesini bekledim. Bir an için heyecanlanmıştım. Diğer herkesin paketinden biraz daha farklıydı bu. Üzerinde siyah bir kurdele vardı. Bunun Yıkıcı'ya özel bir jest olduğunu söylemişlerdi ama hayır, paketin renginden bile bunun aslında ne olduğunu anlayabilirdim.

Pamir'in elinden paketi alıp olabildiğince seri şekilde kağıdını yırtmaya başladım. Kâğıt sesi bile kulağıma rahatsız eden bir gürültü gibi geliyordu. Elim acele ettikçe düğümler daha çok birbirine giriyor gibiydi. Sonunda altın sarısı kağıdı çıkarıp siyah kutuyla baş başa kaldım. Paket kağıdını yere atıp hızlanan kalbimle birlikte kutuyu açmaya koyuldum. Siyah kutunun içinde bir not, bir telefon numarası veya bir işaret aradım. Herhangi bir şey. Ona ait bir iz.

Benim için bir ip ucu. Lanet olasıca bir umut kırıntısı. Ne olursa olsun. Ama yoktu.

"Sende de aynı model telefon mu var?" Timur kapı girişine yaslanmış elindeki siyah ve son model telefonu sırıtarak bana doğru salladı. Gözlerimi devirip kutuyu olduğu gibi Pamir'e uzattım.

"Oynayabilirsin."

Büyük bir hayal kırıklığı beni selamladığında başımı yeniden yastığa bıraktım. Ne bekliyordum ki?

Bana gönderdiği sigara paketlerinden birini bekliyordum.

Seni bulacağım yazan bir not bekliyordum.

Yine uslu durmadın küçük aptal yazan bir numara bekliyordum.

Ondan aptalca bir işaret bekliyordum. Son model aptal bir telefon değil.

"Dinlenmemize izin ver." Ters ters Timur'a söylendim. Orada öylece durup beni izlemesinden rahatsız oluyordum. Sinirim daha da bozulmuştu. Burada böylece elim kolum bağlı oturmak canımı sıkıyordu. Düşünce yetimi kaybetmiş olmaktan korkuyordum. Belki de bir tık öteye gitmiştim. Aklımı kaçırmanın kıyısında dolaşıyordum. Birinden yardım isteme fikrini sevmemiştim. Herkes bana bir kaçıkmışım gibi davranmaya başlayacaktı ve belki de öyleydim.

Masanın üzerinde duran laptopa uzanıp düğmesine bastım. Açılmasını beklerken yaptığım şeyin saçmalığını bir kez daha düşündüm. Başımı iki yana salladım çaresizce. Öylece hiçbir şey yapmadan bekleyemezdim.

Pamir'in elindeki kutu ve altın sarısı kâğıt parçaları fazlasıyla ilgisini çekmişti. Yeniden laptop kapağını açıp ölümle ilgili yazılar okumaya başladım. Kabullenmemekle ilgili uzun paragraflarda dolaştı gözlerim. Ölümü kabullenmemek, yenilgiyi kabullenmemek.

Bir an için düşündüm. Avcı olduğumu kabullenmemiştim. Yıkıcı olduğumu kabullenmemiştim. Babamı kabullenmemiştim. Onu yeniden gördüğümde benim babam olduğunu kabullenmemiştim. Doruk'a karşı hissettiklerimi kabul etmemiştim. Canımın yandığını bile kabul etmeyip inadına üstüne gitmiştim her şeyin. Benim genel olarak bir kabullenmeme sorunum vardı. Başka açıklaması yoktu.

O gitmişti.

Pamir yere oturmuş kutuyla oynamaya başlamıştı. Kâğıdın rahatsız edici sesi kulağımı tırmalasa da sesimi çıkarmamaya çalıştım.

"Abla bu açıldı." Ayağa kalkıp yatağın yanına yaslandı. Elindeki mat siyah olan telefonun ekranı çok parlak bir beyaz ışıkla aydınlanmaya başladı. Kaşlarımı çattım. Telefonu elinden alıp "Bir saniye bakalım ufaklık," diye incelemeye koyuldum. Birkaç dakika sonra telefon tamamen açıldı ve ekranda saatle birlikte tarih belirdi. İçinde hat olmadan açılan bir telefon diye düşünürken ekranın sol üst tarafında telefonun sinyal alıcıları belirdi.

Pamir yanımda sabırsızca kıpırdanmaya başlamıştı. Bu istediği yere gidebilme rahatlığı ve yeni ev, yeni insanlar onu fazlasıyla heyecanlandırıyordu.

"Gidip Timur'dan meyve suyu isteyeceğim," dedi. Onu başımla onayladığımda şen bir gülümsemeyle kapıyı açıp dışarıya çıktı. Ona cevap veremeyecek kadar odaklanmış haldeydim.

Birkaç saniye içinde telefon bildirimler eşliğinde avucumun içinde titremeye başladı. Ne olup bittiğini anlamaya çalışırken kaşlarımı çattım. Ekranın ışığı yeniden yanarken tuş kilidini açmak için ekranı kaydırın simgesi belirdi. Saniyeler içinde kilitli ekrana yeşil, yeni bir pencere daha açıldı. Üzerinde bir şeyler yazan mesajı gözlerimi kısarak okudum ve olduğum yerde nefesimi tuttum. Ellerim arasındaki telefon avuçlarımdan kayacak gibi titremeye başlamıştım. Dünya gözümde başka bir boyutta yeniden canlanmıştı. Mesaj kısa ve özdü. Tek kelime diyebileceğim kadar kısa ama bana yeniden nefes alma sebebi verecek kadar yeterliydi. Gözlerime sıkışan ve saatlerdir canımı okuyan göz yaşları süngülerini kırarak çeneme doğru süzüldü.

"Ma petite."

Kulağımın kıyısında cereyan eden o yankının kalbimin etrafını saran damarlardan geldiğine o kadar emindim ki sorgulama gereği hissetmedim. Bir an için gri bir baloncuğun içinde sahte bir anı kafamın içinde yaşadığımı sandım. Şahit olduğum peş peşe gelen olaylar dizisinin ardından gerçekle, zihnimin perde arkasında yaşananları ayırmakta güçlük çekiyordum. Panikle telefonu yatağın üzerine atıp geri çekildim. Bu da başka bir kötü oyun olmalıydı. Bu benim üzerime yapılan büyük ve öldürücü hamlelerden biri olmalıydı.

Telefon yeniden titredi. Uzaktan ekranın yanan ışığına bakarken yutkundum. Avuçlarımın terlediğini hissedebiliyordum. Yatağın

beyaz çarşafının üzerinde kara bir leke gibi duran telefon bilinçaltımın oyunu değildi. Ve ben gerçekten aklımı kaçırmış gibi davranıyordum. Oysa bu şekilde, aklımı kaçırdığımı sandığım onlarca zaman olmuştu ve ben yine bir şekilde her şeyin farkındaydım. Yine, oysa aklını yitirmiş insanlar farkındalık kavramından muaf olmaz mıydı? Derin bir nefes alıp yeniden yatağa oturdum. Elime aldığım telefonun ekranında başka bir mesaj belirmişti.

"Korkma. Bundan hoşlanmıyorum." Kaşlarımı çattım. Öldüğünü sandığım zaman bile bir telefondan bana emir verebilecek biri varsa bu kesinlikle oydu. Telefonun yanıtla seçeneğini tıklayarak hızlıca yazdım.

"Pisliğin tekisin!" Mesaj gönderildikten sonra bir ileti bildirimi belirdi ekranda. Cevabı beklerken dudaklarımı kemirmeye başlamıştım. Bazı bekleyişler fena halde can sıkıcı oluyordu. Hatta bazı bekleyişlerin ucu bucağı olmuyordu ve o tür bekleyişler zaman kavramını ortadan kaldırıyordu. Bulunduğum bu yerde ben tüm gerçeklik kavramını yitirmişken, zamanın esnekliği ruhumun tökezlemesine neden oluyordu.

"Daha yaratıcı olduğun zamanlar olmuştu." Gelen mesajla birlikte kaşlarım biraz daha çatıldı. İçim içimi yiyordu. Telefonda kayıtlı numarayı arama tuşuna basarak çalmasını bekledim ancak boş bir meşgul sesinden başka bir şey yoktu. Telefon aramalara kapalıydı. Peki, bu mümkün müydü? Yaşadığım dünyayı bir saniyeliğine düşünecek olursam bu hayatımdaki en mümkün-basit şey olurdu.

"Neler oluyor?"

"Bir planım var."

"Belli ki ben dahil değilim."

Huysuzca yüzümü buruşturdum.

"Ah, sen daima baş rolündesin."

İstemsiz bir şekilde gülümsedim.

"Sen olduğunu nereden bileceğim?"

"Bilemezsin."

"Yanına gelmek istiyorum, neredesin Kumral?"

"Bu mümkün değil."

"Oyunlardan çok sıkıldım."

"Uslu bir kız ol."

"Sesini duymak istiyorum."

Mesaj gönderildi ama iletildi onayı gelmedi bu defa. Telefonu yeniden aramayı denedim ancak bu sefer sinyal sesine düştüyordu. Telefonu kapatmıştı. Bu gerçekten sinir bozucuydu.

Ellerimi saç diplerimden geçirip sakin kalmak için direndim. İçimde patlamaya hazır bir ağlama atağı vardı. Burada böylece durup bir şeyleri düzeltemezdim. Pars'a hâlâ ulaşamamıştım ve ona ulaşmam için önce telefon numarasına ihtiyacım vardı. Telefonu sıkı sıkı avucumun içinde tutarak üst kata çıktım.

Salonda Timur, Pamir'in izlemesi için televizyon kanallarını geziyordu, Pamir kurabiyelerden birine uzandı. Timur'u abartılı bir hayranlıkla izliyordu. Onun çevresinde artık iyi ve normal insanlar olması için elimden geleni yapacaktım ancak önce nerede kalacağımı çözmem gerekiyordu ve bunun için de önce herkesle yüzleşmem gerekiyordu. Bunu daha sonraya ertelemek her şeyi biraz daha zorlaştırmaktan başka işe yaramazdı.

"Hadi yapalım şunu." Kollarımı göğsümde birleştirdim.

Timur başını kaldırarak söylediklerimin doğruluğunu tarttı. Kendi içimde ben de bu terazinin ağırlığını dengeleyemesem de mantık çerçevesinde yapmam gerekenin bu olduğunu biliyordum. Bazen yağmurun dinmesi için ıslanmamız gerekmiyor muydu? Denizin dibinden o inciyi çıkartmak için okyanusa dalmamız ve kurumak için güneşin altında kavrulmamız.

"Pekâlâ," dedi bana sessizce. Anlaşılan birilerini incitmiştim. Bunun üzerinde durmayacaktım, burada birilerinin üste çıkmasına kesinlikle izin vermeyecektim.

"Güzellik ben dönene kadar bunu izle ve sonra da bana anlat. Anlaştık mı?" Bir animasyon kanalında durup Pamir'den onay aldıktan sonra ayağa kalktı. Gözlerim etrafta tanıdık bir şeyler arıyordu, o sırada açık bahçe kapısının içinden duymuş gibi Yargıç çıkageldi. Ayakları üzerinde daha önce olmadığı kadar hızlı bir şekilde koşuyordu. Bir an onu görünce tamamen afalladım. Selamlamak için tek dizimin üzerine çöküp kollarımı açtım. Hareketime karşılık verip yüzümü yalamaya başladığında Pamir'in şen kahkahası bize eşlik etti.

"Pamir," dedim Yargıç'ı sakinleştirmeye başladığımda. "Bu benim en iyi dostum Yargıç." Pamir korkmadan yanımıza gelip büyümüş köpeğimin tüylerini okşamaya başladı ama Yargıç ondan daha

kocamandı ve bir süre sonra Pamir yeniden izlediği programın karşısına geçip koltuğa oturdu.

"Abla gelsene." Ağzına bir tane daha kurabiye atıp ekranda dönen kanatlı minik insanları izlemeye koyulmuştu.

"Keyfine bak güzellik," dedim tatlı tatlı Timur'u taklit ederken "Biraz sonra döneceğiz."

Timur'un arkasından bende yürümeye koyuldum, Yargıç yanımdan ayrılmıyordu ve bundan oldukça memnundum. Ana kapıya gelene kadar sessizliği koruduk ama evden çıkar çıkmaz "Sakin olup onları dinle, olur mu?" diye uyardı beni. Cevap verme gereği duymadım. Şu anda ben bile ne yapacağımı bilmiyordum. Onlara nasıl tepki vereceğim ile ilgili hiçbir fikrim yoktu. Ancak sessiz olup onları dinleyeceğim bir zaman dilimi varsa o kesinlikle şu andı. Şayet aklım fazlasıyla karışık ve yoğun duygular içindeydi.

Derin bir nefes alıp bana artık tamamen yabancı gelen akademinin içinde, hatırladığım yoldan ilerlemeye başladık. İçimde konuşmak için hiçbir heyecan yoktu. Hatalarını ve hatta yalanlarını yüzüne vurmak dahi istemiyordum. Ne istediğimi bildiğim de söylenemezdi. Bir açıdan istediğime ulaşmıştım. Pamir'i kurtarmıştım ve artık kendime istediğim normal yaşamı kurabilirdim. Kumral'da ne istiyorsa onu yapardı belki de.

36. BÖLÜM

HESAPLAŞMA

Timur'un adımları daima önemli toplantıların yapıldığı Bayan Armi'nin odasına değil Mirza'nın ofisine doğru yöneldi. Anlaşılan konsey orada toplanmıştı. Kimle yüzleşeceğimi de bilmiyordum ama bunun bile önemi yoktu. Sadece konuşacak ve bu konuyu kapatacaktım. Kimseyle aramda sorun olsun istemiyordum. Sorunlardan usanmıştım. En azından hayatımı daha kolay bir seviyeye çekebileceğimizi umdum. Timur birkaç adım önümde ilerlerken kapıyı açmasını bekledim. Hareketlerindeki gerginlik bariz bir şekilde ortadaydı. Neden bu kadar gerildiğini bilmiyordum. Deneyimlerimden anlayacağım kadarıyla hoşuma gitmeyecek bir şeyler olacaktı. Daha ne olabilirse artık, görecektim. Mirza'nın ofisinde Bayan Armi, Armoni ve Doruk dışında hiç kimse yoktu. Mirza dahi odada yoktu. Şu âna kadar her toplantı veya görüşmede onun da olduğunu hatırladım. Ve hatta bir tarafım Koruyucuların da bu işin içinde olduğuna inanmıştı ama sanırım küçük, *çekirdek* ailemiz içinde çözecektik durumu.

"Bu sizin meseleniz usta. Beni karıştırmayın." Timur ellerini havaya kaldırıp bulaşmak istemediğini belirtti. Bu hareketi benim düşüncemi doğrulamış oldu.

"Avcılar'ın en belirgin özelliği kaçmak sanırım. Ha gerçeklerden, ha yüzleşmekten." Kinayeli bir sesle doğrudan Timur'a doğru konuştum. O benim burada sahip olduğum ilk arkadaşımdı. Her şeyi düşünmeden, çekinmeden yüzüme söyleyen tek kişiydi. Her şeyi en az onlar kadar benden saklaması evet canımı yakmıştı ve evet fazlasıyla sinirimi bozmuştu.

"Bu kadar sinir bozucu olmak da Soğuklar'ın özelliğidir. Ne oldu Maya yoksa onlardan biri olmaya mı karar verdin? Gen havuzuna bakarsak yadırgamazdım." Timur çıkmak için açtığı kapıyı ayağıyla iterek sertçe kapattı. Bana dokundurduğu lafa gülümsedim. Babama atıf yapmaya başlamıştı bile.

"Damarlarımda gezen kandan memnun olduğum söylenemez yine de ben neysem ona ait. Olmadığım veya olmak istediğim birilerini kanından beslenmiyorum." Timur en başından beri Soğuklar'ın kanıyla besleniyordu bana böyle anlamsız bir şeyle saldırması çok saçmaydı.

"Kesin şunu." Araya giren ve benimle ilk konuşmaya cesaret eden tabi ki Doruk Ilgaz'dı. Timur'un alnındaki damarlar gerilmiş, kol kasları bir şeyleri yumruklamak ister gibi belirginleşmişti. Bakışlarımı ondan Doruk'a çevirdim. Masanın arkasındaki koltukta Bayan Armi oturuyordu. Armoni masanın diğer tarafındaki deri koltuklardan birine gelişigüzel yayılmıştı. Doruk masanın arkasında kalan duvara yaslanmış bir ayağını diğerinin önüne kırmıştı. Yüzünde sabırsız bir ifade ve büyük bir memnuniyetsizlik vardı.

"Her ne diyecekseniz bir an önce bitirelim. Cidden." Kendimi olabildiğince kontrol etmeye çalışıyordum ama şu an burada olmak çok anlamsız geliyordu, söyleyecekleri hiçbir şey yaşadığım, hissettiğim şeyleri değiştirmeyecek ya da iyileştirmeyecekti. "Açıkçası olan oldu ve açıkçası artık umurumda değil." Rahatça omuz silktim. Onlara karşı öfkem hâlâ sıcaktı ancak artık anlamı yoktu. Ben sadece bu ortamda daha çok gerildiğimle kalacaktım.

"Olay artık senin bize kızgınlığından başka bir boyuta taşındı, Maya." dedi Armoni olduğu yerde dik bir konuma gelerek. "Bizim de senden af dilemeye niyetimiz yok. Bunun bir şey değiştirmeyeceğinin farkındayız. Ama artık buradasın işte." Ela gözleri yeniden tüm öz güvenini kazanmıştı. Cesareti yerine gelmiş ve yeniden benim karşımda buzlar kraliçesi kimliğine bürünmüştü.

"Bu burada kalacağım anlamına gelmez." Kollarımı göğsümde birleştirip konunun nereye gideceğini anlamaya çalıştım ve sanırım konu tam olarak babama gidiyordu.

"Burada kalmayacak mısın?" dedi Bayan Armi alayla. Onun o bilmiş ifadesini hiç özlemediğimi fark ettim. Sonra aklıma daha da korkunç bir şey geldi. Öfke birden ensemden vurdu. Tüm hücrelerim atağa geçmişti. Bir adım öne atılıp işaret parmağımı ona doğru salladım. "Sen sakın tek kelime dahi etme!" dedim öfkeyle tıslayarak. Kaşlarını çatarak, kaşlarını bir kez daha bana inanamazmış gibi

alnında kırıştırarak tepkime gözlerini irileştirdi. O, Bayan Armi idi, evet ama ben de artık Amelya Efnan'dım.

"Sana gelmiştim," diye inledim. "Sana bana doğruları söylemen için yalvarmıştım. Gerçekleri öğrenmek adına deli gibi ağlamıştım ayaklarına kapanarak. Beni başından attın. Yalanlar söyledin. Sen sakın bana tek kelime etme." Hatıralar dilimden çıkan sözlerin aksine hiçbir şeyi geride bırakmıyordu, umurumda değil dediğim her şey kocaman bir yük olup omuzlarımdan taşarken dudaklarımı sıkı sıkı birbirine bastırıp dişlerimin arasından konuştum. "Annemin adını ağzına alma. Rezil bir kadın değilmişsin gibi orada öylece oturup bana bakma."

"Maya," diye uyardı Timur ancak söylediğinin benim üzerimde bir sinek ısırığı kadar etkisi yoktu. Kimseden korktuğum ya da çekindiğim yoktu.

Bayan Armi'nin gözleri sinirden kızarmıştı, hiddetle ayağa kalktı. Ona söylemek istediklerimin yarısı bile değildi ağzımdan çıkanlar ama onlar bu bile fazla gelmişti. Zavallı küçük dünyalarında benim anlamsız çıkışlarımı akılları almıyordu. Kendilerini küçük, yalnız, çaresiz Maya Efnan'la yüzleşmeye o kadar hazırlamışlardı ki benim tavrım onları bozguna uğratıyordu.

"Bizi yalnız bırakın, onunla önce benim konuşmam gerekiyor." Doruk yeniden konuştuğunda boş gözlerle ona baktım. Hâlâ benim üzerimde bir etkisi olduğunu mu sanıyordu, hâlâ bana söyleyeceklerine inanmamı mı bekliyordu?

"Bir etkisi olacakmış gibi," dedim. Ağırlığımı bir bacağımın üzerine vererek gözlerimi zemine diktim. Onların karşısında titreyen Maya Efnan'ı kendi elleriyle öldürmüşlerdi. Şimdi herkes Fetih Yargıcı'nın ellerinden çıkan bir silahla mücadele etmek zorundaydı. Bunu yalnızca onlara karşı kabul edecektim. Kumral'a bile kızgın olduğum noktalar vardı ancak hiçbir ihanet beni Doruk Ilgaz'ın ki kadar yıkamazdı. Ve o hakkını fazlasıyla kullanmıştı.

"Dışarıda bekliyor olacağım," dedi Armoni hemen yanımdan geçerken. Ona omuz silkerek çıkmalarını bekledim. Ne zaman bu kadar pervasız birine dönüşmüştüm bilmiyorum. Acı hissetmiyordum. Öfke ani ataklar dışında yoklamıyordu bedenimi. Sanki hissetmeyi

unutmuştum. Birisi elini göğsümün ortasına daldırmış ve kalbimi söküp atmış gibiydi.

"Maya neden böyle davranıyorsun?" Kapı ikimizi yalnız bıraktığını gösterecek şekilde gürültüyle kapandı. Bayan Armi'nin öfkesi gözlerinden okunuyordu ve ben içten içe buna sevinecek hale gelmiştim.

"Neden mi böyle davranıyorum? Nasıl davranmamı istediğinizi bir kâğıda yazın ben de ona göre hareket edeyim."

"Tanrım!" dedi sabır dilenir gibi ellerini saçlarının arasından geçirip. Doruk sabırlı biri değildi. Hiç olmamıştı. Siniri gözlerinden okunur hale geldiğinde yanıma yaklaştı. Çenesini sağa doğru yatırarak gözlerini kıstı. Ah o gözleri...

"Seni tanıyamıyorum," dedi hiddetle. Ah, bu biraz canımı yakmıştı. "Şu haline bak Maya. Dönüştüğün şeye bak. Herkesin kalbini kırıyorsun. Herkesi darmadağınık halde bırakıyorsun. Arenada yaptığın da neydi öyle? Artık Soğuklar'a işkence etmeye mi başladın? Sana bunu mu öğretti?" Burnumun dibine kadar yaklaşmıştı. Konuştukça nefesi yüzüme vuruyordu. Konuştukça artan sıcaklığını hissediyordum. Söylediklerindeki haklılığı bir yerden yakalamıştım ancak o kadar derinlerde kalmıştı ki bunu gören tarafım. Önemi yoktu.

"Ne yapmam gerektiyse onu yaptım ben," dedim. Omuzlarından itip benden uzaklaşmasını sağladım. "Onu suçlayıp durma. Bana sizin, hepinizin sakladığı gerçekleri verdi." Her şeyden Kumral'ı sorumlu tutuyor olması canımı sıkmaya başlamıştı. Neden sürekli birbirlerini öne sürüyorlardı ki? İkisi de bazı noktalarda aptallaşabiliyordu ve her nedense o nokta tam olarak benim bulunduğum yerdi.

"Sana gerçekleri neden verdi? Onun yerine git kraliçeyi hallet diye. Onun yediği bokları temizle diye. Seni kullandı Maya, bunu görmüyor musun?" Kaşlarımı daha fazla çattım.

"Biliyorum!" dedim öne doğru atılarak. "Biliyorum. Hepsinde oradaydım. Bana ne yaptığını veya ne yaptırdığını gayet iyi biliyorum. Ama en başından beri dürüst oldu. Bana yaşamak için bir sebep verdi, Pamir'i verdi."

Gözlerini birbirine bastırıp söylediklerimin bitmesini bekledi. Nihayet bittiğinde yeniden yanıma kadar yaklaştı. Ellerini usulca yüzümün iki yanına yasladı "Seni ne kadar merak ettiğimi biliyor

musun?" Bakışları bir buz mavisi kadar açık denizlere sürüklendi. "Öldü dediler, Maya. Senin için öldü dediler."

Her kelimeyi vurgulayarak hecelemesinin dikkatimi dağıtmaması için direndim.

"Ne hale geldiğimizi biliyor musun? Ama asıl senin haline bak. Kızgın olmanı anlardım ancak bu bambaşka bir şey. Sen, sen olmaktan çıkmışsın. Seni yabani bir şeye çevirmişler. İnsan olmayı unutmuş gibi davranıyorsun. Bir kere bile Meyra'yı sormadın. Bana bakışlarında bile bir düşmanlık var. Seni yırtıcı bir hayvana dönüştürmüş sanki."

Omuzlarımı kımıldatarak geriye çekildim. Kokusu, sıcaklığı sadece yanı başımda duruşunda bile bir yabancılık vardı. Anlamıyordu. Benim yaşadığımı, düşündüklerimi, hissettiğimi anlamıyordu. Asla anlaması mümkün değildi. Bu artık onunla veya benimle ilgili değildi.

"Bu iş artık bizim aramızdakiler olmaktan çıktı Doruk. Öyle bile olsa yalvarırım..." dedim bu defa ben yakalarından destek alarak bakışlarını üzerime doğru çektim. "Yapma bunu. Yıpratma beni. Eleştirme sürekli. Her zaman yanlış yaptığımı savunma, vurma yüzüme. Ben buyum. Belki de senin görmek istediğin kişi değilim ama buyum işte. Benim." Kendimi yeniden geriye çekerken üzerimde yeniden aynı hüzün belirdi. Gözlerim dolu dolu olmuştu yeniden. Ben de istiyordum ona sarıldığımda geçsin tüm acılar. Yaşanılanlar unutulsun. Ben de burada Pamir ve onlarla birlikte hiçbir şey olmamış gibi yaşamak istiyordum. Yorulmuştum ve artık neresi olduğunu bildiğim bir yerde dinlenmek istiyordum. Gözlerimi kapattığımda tetikte olmak değil, huzur bulmak istiyordum. Doğru düzgün nefes alayım boğazım düğüm düğüm olmasın istiyordum. Göğsümün ortasındaki bu boşluk kapansın artık, kalbimi avucunun içine alıp sarmalayan karanlık dağılsın, şu gölgeler çekilsin üzerimden. Ama bir kez daha yapamazdım.

"Ben belki senin hayatına girmeyi başardım ama senin kalbine hiçbir zaman giremedim," dedim gözyaşlarımı serbest bırakarak. Mavileri o kadar tanıdıktı ki bir an için. Sadece birkaç saniye için.

"Unutamam Doruk. Senin en büyük hatam dediğini ben unutamam. Hangi birini yok sayayım. Bana her gün söylediğin yalanları mı, gizlediğin gerçekleri mi, arkamdan çevirdiğin işleri mi, bana

yalan söyleyip Dila'ya koştuğun o geceyi mi?" Derin bir nefes alıp bir şey söylemesini bekledim. Bana acımı dindirecek bir şey söylemesini. Bir kere olsun doğru düzgün bir açıklama yapmasını. Bir kez olsun beni avutmaya çalışmak yerine karşımda cesurca durmasını.

"Oradaydın," dedim iyice kendimi koy vermiş bir biçimde. "Orada durdun ve seni öperken bekledin. Sen orada öylece onu öperken ben sizi izledim. Bunu düşünebilir misin, anlayabilir misin ne hale geldiğimi? Aynı gece içinde dünya benim başıma kaç kez yıkıldı. Ben senin hangi ihanetinle sarsılacağımı şaşırmış halde buldum kendimi. Günlerce beni oradan oraya sürüklediler. Bir damla su içmedim, neredeyse soğuktan donacaktım, vücudumun her yerinde derin yaralar var. Tek kelime etmeden beni oradan oraya savurdular ve bana karşı koymak için hiçbir sebep bırakmadılar. Tutunacak bir şey bırakmadınız bana Doruk. Yaşamak için sebep bırakmadınız. Kumral benden her şeyimi aldı mı sanıyorsun?" Zayıf bir seste vuku bulmuş taze bir acıyla yüzümü buruşturdum. "Belki ama Kumral sadece sahte bir hayatı aldı benim elimden. Tüm bunlar gerçek değil. Senin bana olan sevgin gerçek değil. Burada iyi bir şeyler yaptığınız saçmalıkları gerçek değil."

Bir an için tereddüt etsem de öne atılmıştım bile.

"Gerçek olan tam burada," dedim benden kaçırdığı gözlerine rağmen sağ elini avucumun içine aldım. Elini usulca göğsümün sızlayan tarafına bastırdım. "Gerçek olan bu!" Gözyaşları kirpiklerimi ıslatarak elmacık kemiklerime doğru süzüldü. "Gerçek olan buradaki boşluk. Benim çektiğim acı. Bak bu gözyaşları gerçek ve benim tepeden tırnağa en başından beri yalnız olduğum gerçek."

Elini hoyrat bir öfkeyle boşluğa bıraktım.

"Sen ne benim elimi tuttun ne de bıraktın. Sen bana elini yarım yamalak uzattın ve benim bir gölge kovalar gibi çırpınışlarımı izledin. Dışarıda bıraktın beni. Defalarca yalnız bıraktın. Ben sana ulaşmaya çalışmaktan, tek başıma savaşmaktan usandım. Sen kafanda yarattığın beni de, içimdeki seni de öldürdün. Ben önce bizimle ilgili kurduğum hayallerimi yitirdim, o gece bize olan inancımı da kaybettim."

Tek elini yumruk yapmış, gözlerini birbirine sıkı sıkı bastırmıştı. Gerçeklerin duvarına toslamak insanı bu hale getiriyordu. Doruk

Ilgaz karşımda acı çekiyordu ve ben bir kez daha onun yanında geçip gitmek için direniyordum. Ona karşı taviz verecek halim ya da üzülecek mecalim kalmamıştı. İçimde tüm geçmişimi kaplayan, zihnimin her köşesine işlemiş büyük bir parçaydı. Bir anda hayatımdan o en büyük dilimi alıp atmak istiyorlardı. Boşluk yeri doldurulamayacak kadar büyüktü ancak boşluk bile onun verdiği acılardan daha sağlıklıydı benim heder olmuş ruhum için. Bunu bilmeme rağmen çekip gidemiyordum buradan. Onu bırakıp, Doruk Ilgaz'a sırtımı dönüp gidemiyordum. Acılar içinde kıvrandığını izlemek istemiyordum daha fazla. Onun acı çekmesini istemiyordum. Sadece rahat bırakmalıydı beni. Bitsin istiyordum. Sadece bitsin.

"Baş edemiyorum," dedi nihayet konuşmaya başladığında. "Yükün ağırlığıyla eziliyorum artık taşıyamıyorum hiçbirini."

Sakince gülümsedim. Gözyaşlarımı bir kez daha elimin tersiyle itip ona doğru gülümsedim. Gözleri buğulanmış, neredeyse taşacaktı. Yanına kadar yavaşça ilerledim. Her bir adımla birlikte bakışlarımın tonu değişiyordu. Onun bakışları güçleniyordu ben ona doğru kayarken. İçim içimi yiyordu her saniyesinde.

O, Doruk Ilgaz, diyordu iç sesim amansız zamanlarda; *Doruk, o!*

Ancak aklım onun kim olduğunu bilecek kadar yerindeydi. Affedilmeyen şeyler vardı. Doruk Ilgaz'ın bile unutturamayacağı şeyler. Yine de parmak uçlarımda uzanıp başparmağımla mavi gözlerinin kenarından sızan yaşları sildim usulca. Sen sakın ağlama, dedim içimden. Bana ne yaparsan yap ama sakın ağlama Doruk, *benim büyük çaresizliğim.*

"Pamir'in yanına dönmem gerekiyor." Ne onu istiyordum ne de onu böyle görmeyi. Dünya üzerindeki en büyük zaafım olan Ilgaz hafifçe başıyla onayladı.

"Burada kalacaksın değil mi?" diye sordu. "Maya, yemin ediyorum dışarısı ikiniz için de çok tehlikeli. Kraliçe de baban da peşinizi bırakmayacak. Emsal ağabeyi ikna etmenin tek yolu eğitimini tamamladığını öne sürmek. Her şey senin istediğin gibi olsun ama yalvarırım burada kalın."

"Pamir için güvenli olan neyse onu yapacağım. Düşünmem lazım tamam mı?" Daha iyi kendimi nasıl açıklayabilirdim bilmiyordum. Elimden geleni yapıyordum ve aklımda hâlâ çözmem gereken

onlarca şey vardı. Sonraya bırakalım dedikçe önüme gelen ve sıraya dizilen onlarca gereksiz onlarca saçma sapan olay vardı. Ve ben bunların hepsiyle tek tek uğraşmak zorundaydım. Yine de bugünlük bu kadar yeterdi. En azından Doruk'a karşı kendimi ifade edebildiğimi umarak dışarıya çıktım.

Armoni söylediği gibi kapının hemen dışında bekliyordu. Çıkmamla birlikte ela bakışları bana döndü. Her bir zerresinde babamın izleri olan bakışları. Ona öyle çok benziyordu ki belki de Armoni'nin tüm bu ruhsuzluğunun tek sebebi babamdan aldığı genleriydi. Hoş annesi tarafından da çok şanslı olduğu söylenemezdi.

"Bugün için yeterince konuşma yaptım. Fazlasını istemiyorum." Bana doğru istekle bakan gözlerine karşı elimle durmasını işaret ettim. Koridorda yalnızdık. Akademi her zaman olduğundan farklı görünmüyordu ama farklı geliyordu. Daha önce bulunduğum süreç aklıma geldiğinde ister istemez tuhaflaşıyordum.

"Biraz daha sabretmen gerekecek," diye gergince konuştu peşimden avluya doğru gelerek. Görmediği sırada gözlerimi devirdim ancak bir şey demedim. Biraz oksijenin iyi gelmediği bir şey var mıdır? Elbette vardır. Yine de temiz havada her şey daha kolaydır. Armoni Alsancak bile veya Efnan.

Açık hava sandığım kadar rahatlatıcı olsa da neredeyse kararmıştı ve karanlık beraberinde her zaman soğuğu getiriyordu. Rüzgâr hoyratça eserken gözlerimi kıstım. Bunu hissetmeyi seviyordum, rüzgârın tenimde oluşturduğu esintileri, soğuğun varlığını bu kadar belirgin bir şekilde hissettirmesini. Gözlerimi kapatıp uçuşmasına izin verdiğim saçlarımın diplerine kadar soğuğu hissetmeyi seviyordum.

"Seni yalnız bırakayım," dedi derin bir nefes verirken. Neredeyse varlığını unutmuştum. Gece ve ben o kadar baş başaydık ve ben onun karanlığına o denli kapılmış durumdaydım ki. "Geldiğinden beri ilk defa huzurlu görünüyorsun." Anlayışlı tavrına dudak bükmek istesem de cevap vermedim. Gözlerimi açma gereği bile duymadım. Bir bakıma haklıydı. Buna huzurlu demezdim ama en azından bir nebze olsun iyi hissediyordum.

Ayak seslerinin taşlı yolda ilerlediğini duyduğumda yalnızlığım yeniden kollarını açmıştı bana. Arka cebime sıkıştırdığım telefona uzandım. Ekranda herhangi bir bildirim veya mesaj yoktu. Yine de

bu benim denemeyeceğim anlamına gelmiyordu. Daha önce konuştuğum numaranın bildirim penceresine girdim. Yeni bir mesaj yazmak için hareketlendim ama ne yazacağımı düşünürken ilk defa garip hissettim. Ekrana doğru kaşlarımı çattım. Böyle bir zamanda ne denirdi ki, gerçekten o olduğuna bile emin değildim.

"Kumral?" Yazdım ama daha yazarken kafamda harfleri silmiştim bile. Hızlı bir şekilde yazdığım kelimeyi silip başkasını düşünmeye çalıştım. Kafam yerinde değildi, hem ona ihtiyaç duyuyor hem çekiniyordum. Bu gerçekten beni özgür bıraktığı kısım mıydı? Bu kadar mıydı her şey, artık herkes kendi yoluna mıydı? Çünkü eğer öyleyse benim bütün yollarım ona çıkıyordu ya da ben yolumu tamamen kaybetmiş hissediyordum. Ya da o, çıkmaz sokaktı.

"Ne yapacağımı bilmiyorum." Yazdım ve düşünmeye fırsat vermeden gönderdim mesajı. Kendimi iletilmeyecek bir mesajın hayal kırıklığına hazırlamıştım ki mesajın gittiğini gösteren iletim bildirimi kırmızı bir ışıkla birlikte belirdi. Sabırsızca beklerken avluda volta atmaya başladım. Burası yabancısı olduğum bir yer değildi. Ama kendimi ait hissettiğim bir yer de değildi. Burada kaldığım süre boyunca başıma gelenleri düşündükçe istem dışı gülüyordum.

Telefon avucumun içinde titreyince dikkatimi ekrana verdim.

"Biliyorum timide." Timide, Fransıca da "nazlı" manasına geliyordu. Bu da Kumral'ın bana daha önce söylediği kelimelerden yalnızca biriydi.

"Bu hiç yardımcı olmadı." Yazıp gönderdim hızlıca. Mesajın gelmesini beklerken süs havuzunun dibine doğru sinmiş, sırtımı soğuk taşa yaslamıştım. Hissetmek, soğuğu... O an için güzeldi.

"Özgür olmak istemiyor muydun?"

"Artık benim düşüncelerime mi önem veriyorsun?"

"Senin düşüncelerine her zaman önem verdim."

Telefona doğru neredeyse bağıracaktım.

"Bunu gösterme şeklin üzerinde çalışmalısın öyleyse."

"Canını mı sıkıyorlar?"

"Canımı sürekli birileri sıkıyor Kumral. Şu anda sen de sıkıyorsun, ne yapmaya çalışıyorsun?" Harfleri telefonun canını okuyacakmış gibi hızlı ve seri yazmaya çalışırken hareketlerimde ki sabırsızlık

dikkat çekiciydi. Niye bu kadar öfkelenmiştim ki. Çünkü sana söyledikleri yüzünden. Onları hiç söylememiş gibi mi davranacaktık?

"Duymak istiyorum, küçük aptal."

Mesajı okurken yüzümde oluşan gülümseme son harflerle birlikte geniş bir sırıtışa dönmüştü. Rüzgâr bir kez daha hatırlatır gibi tenimi vurup geçerken fazla huzurlu hissettim. Bana yabancı olan bir huzur.

"Neredesin, ne yapıyorsun, ne yapacağız, ne olacak? Bunların cevaplarını istiyorum. Hemen!" Mesajı birkaç kez okuduktan sonra gönderdim. Kumral'a karşı çok fazla soru sorma hakkım yoktu ve ona bir şeyleri emretme fikri kulağa rahatsız edici geliyordu. Karşısında sadece konuştuğum için bile bana ters ters baktığını hatırlıyordum ve hatırladıkça o gözleri arıyordum. Göz kapaklarımın ardında bana göz kırpan karamel rengi gözleri...

"Durum değerlendirmesi yapıyorum. Herkes kızgın."

"Riva'yla birliktesin yani? Yine." Bu neden bu kadar canımı sıkmıştı ki? Hah nedeni mi vardı. Bu elbette canımı sıkacaktı. Benim yanımda olması gerekiyordu. Bizim yan yana olmamız gerekiyordu.

"Doruk'la birliktesin. Yine." Mesajına gözlerimi devirdim.

"Kıskandın mı?" Bu düşünce sebepsizce hoşuma gitmişti. Fetih Yargıcı'nın birini kıskanıyor olması. Kıskandığı kişi olma düşüncesi.

"Sen söyle."

"Neden oradasın?"

"Arenada ortalığı karıştırmışsın. Toplamak yine bana kaldı."

"Öldüğünü söylediler aptal."

"Sen bana aptal mı dedin?"

"Sen bana sürekli bir sürü şeyler söylüyorsun." Yazıp suçlu bir şekilde yolladım. Cidden Kumral'a aptal mı demiştim? Tanrım teknoloji kesinlikle bana göre değildi.

"İnandın mı?" Öldüğüne mi? Asla. Belki, birazcık.

"İşin içine Yankı Saruhan girince, senin son sözlerin de pek iç açıcı değildi." Ve belki bu sayede konuyu açabilirdim. Konu bana söylediklerine gelirdi. Konu bana gelirdi. Konu bana ve benimle ne yapacağına gelirdi.

"Üzüldün mü?"

"Çok uzun zamandır üzgünüm."

"Dayanman gerekecek, Efnan."

"Nasıl yapacağımı da söylemek ister misin?"

"Seni her zaman bulurum."

Gelen mesajla birlikte derin bir nefes aldım. Bu kadardı. Her ne yapıyorsa yine yapması gerekiyordu. Sol elimle tüyleri ürpermiş sağ kolumu sıvazlarken başka seçeneğim olmadığını biliyordum. Bu telefonun bana gelmesini o sağlamıştı. Akademide olacağımı biliyordu. Bu akademide kalmam gerektiği anlamına geliyordu. Kumral beni Doruk'la birlikte bırakacak kadar çıkmaza girmişti. Olaylar başka bir boyuta geçerken içim içimi yiyordu. Riva ve babamın onun yaşadığından haberi olması normal miydi? Tüm bunlar en başından beri bu şekilde mi planlıydı bilmiyordum. Beklemekten başka seçeneğim yoktu. Bu düşünceden nefret etsem de Kumral'ı beklemekten başka çarem yoktu.

37. BÖLÜM

GERÇEĞİN ÖTESİNDE

Hayatım yaydan çıkmış bir oktan farksızdı. Hedefi yoktu, adresi bilinmiyordu ve her şeyi ya da herkesi vurabilirdi, en kötüsü ise dönüşü yoktu. Yayı sırtıma takıp okun peşine düşmüştüm. Delip geçtiği bedenleri koklayarak elimden kayıp giden hayatımı arıyordum, başka şekilde nasıl toparlayabileceğimi bilmiyordum.

"Bunlar da sonuncusu." Güvenlik ekibinden tanıdığım Varol son kıyafet dolu kolileri de yatağın yanına bırakırken minnetle başımı salladım.

"Başka bir isteğiniz var mı efendim?" Varol konuşurken ona bir kez daha gözlerimi devirdim. "Affedersin, Maya." Geniş bir gülümsemeyle hemen düzeltti. Kesinlikle daha iyiydi.

"Teşekkür ederim," deyip koliye uzandım ve içindekilerle oyalanıyormuş gibi yaptım. Tek istediğim kendimle baş başa kalmaktı, son günlerde aynı odada uçan bir sinekle dahi kalmaya tahammül edemez olmuştum. O da ona ihtiyacım olmadığını anlayınca beni yeni dairemde yalnız bıraktı.

Akademiye ilk geldiğim günü dünmüş gibi hatırlıyordum. Her şey o kadar tazeydi ki zihnimde, kara bir yel gibi üzerime esiyorlardı. Armoni Alsancak'la ilk karşılaşmamız dün gibi aklımdaydı. Beni süzen ve gördüğünden memnun olmayan gözleri dün gibi aklımdaydı. Artık ne akademi, ne üzerime dikilen bakışlar, ne de ben aynıydım.

Pamir ve benim için aynı blokta daha büyük bir oda ayarlanmıştı. Kalma koşullarımdan biri bu olmuştu. Şimdilik her şeyi ağırdan almak zorundaydık. Bir kez daha yeni bir yuvaya alışmaya kollarımı sıvarken kutuyu kenara itip yeniden pencereden dışarıya baktım. Yeni odamız daha çok bir daire genişliğindeydi ve bloğun en üst katında kalıyordu. Salonu yeterince geniş, daha da güzeli orman manzarasının olduğu büyük bir bölüm camla kaplıydı. Yerlerde halı veya başka bir şey yoktu. Dairenin hazırlanması Doruk Ilgaz'ın rehberliğinde gelişmişti. Geride bıraktığımız iki günde bana oldukça

iyimser davranan Doruk Ilgaz elbette nasıl bir evde yaşamak istediğimi benden sonra bilen tek kişiydi.

Yere kadar süzülen krem rengi tüller neredeyse bir duvar genişliğinde olan pencerelerin iki yanında sallanıyordu. Geniş ekran bir televizyon, aşina olduğum böğürtlen kırmızısı bir köşeli koltuğu, karşısına yerleştirilmiş sütlü kahverenginde iki tane berjer tamamlıyordu. Köşeli koltuğun üzerinde aynı renk birkaç tane yastık belirli aralıklarla yerleştirilmişti. Pencereye yakın bir köşede turkuaz rengi bir masanın karşılıklı uçlarında iki tane tozpembe sandalye vardı. Pamir'in aksine ben ne kadar pembe renginden hoşlanmasam da harika bir kitap okuma köşesi olmuştu. Masanın biraz arkasında kalan duvara sabitlenmiş yerde geniş bir kitaplık benim sevdiğim türlerle donatılmış bir serüven cümbüşünü oluşturuyordu. Doruk kesinlikle yaptığı işin hakkını vermişti.

"N'aber asabi, manzarayı sevdin mi?" Timur elindeki kolilerle yanıma doğru gelirken omzumun üzerinde ona baktım.

"Ne demezsin," dedim çenemle ormanı işaret ederek, "En sevdiğim." Söylediğime dişlerini göstererek sırıttı. Üzerinde açık mavi renginde bir kot pantolon, siyah bir tişört vardı. Demek ki eğitimde değildi. Kolileri özenle kitaplığın yanına bıraktı. Onu süzerken aklıma gelen soruyla yeniden doğruldum.

"Yine eğitmenim sen mi olacaksın?"

"Hayır. Birinci sınıf eğitimleri farklı olur."

"Ne gibi farklı?"

Başını yana yatırıp biraz düşündü ama vazgeçti. "Yakında programın hazır olur bunları düşünme, dinlenmenize bakın."

"Söylemesi ne kadar kolay değil mi?" diye mırıldandım daha çok kendi kendime. Yönümü yeniden orman manzarasına dönüp kollarımı göğsümde birleştirdim.

Düşünme bunları.

Ben o düşünceler içinde her geçen gün başka bir çıkmaza girerken nasıl olacaktı o peki? Nefes aldığım kadar düşünmek zorundaydım. Düşünmek ve neler döndüğünü anlamak. Anlamak ve hep bir adım önde olmak. Tedbir almak zorundaydım. Pamir'i korumak zorundaydım. Çözmem gereken onlarca kör düğüm varken benim nefes almaktan çok düşünmem gerekiyordu.

"Maya... Kolay olmadığını hepimiz biliyoruz," dedi ciddi bir tonlamayla. Adımı duymayı özlediğimi fark ettim o an. Maya olmayı özlediğimi.

"Bazen çok fazla özlüyorum, Timur." Deyiverdim sebepsizce. "Normal bir insan olmayı öyle çok özlüyorum ki. Okula gitmeyi, ders çalışmayı, kitap okumayı, kütüphanede çalışmayı, Müge hanım yerime çalışacak birini buldu mu acaba? Dila hakkında soru soramıyorum, Meyra'nın nerede olduğunu bile bilmiyorum. Cenk'i özledim. Beni ne kadar merak ettiğini, ne derece endişelendiğini tahmin edebiliyorum. Kim bilir Peri'ye ne oldu? Onu tanısan, öyle şeker bir kız ki bayılırdın." Onu düşünmek dudaklarımda bir tebessüme yol açtı. Şu üzerimdeki kıyafetleri görse çıldırırdı muhtemelen.

"Nereye gitsem birilerini ardımda bırakıyorum, nereye gitsem birilerini özlüyorum. İçinden çıkılmaz bir kâbusta yaşıyor gibiyim."

Omzumdan tutup beni kendini çeviren kolların Timur'a ait olduğunu düşündüm ancak kollar buzlar kraliçesinden başkasına ait değildi. Kollarını boynuma sarmış beni boğacak gibi sarılıyordu Armoni. Hareketine kaşlarımı çattım, ne yapacağımı bilemedim. Kollarım iki yanımda sallanırken bizi izleyen Timur ve Doruk eğlenir gibi sırıtıyordu.

"Özür dilerim," dedi Armoni konuştuğunda. "Benim içinde çok ani oldu. Sadece doğru zamanı bekledim, neler olduğunu anlamak zorundaydım. Emin olmak zorundaydım. Seni istemediğim için değildi ne yapacağımı bilmediğim içindi." Sesindeki kırıklık o kadar belirgindi ki bir an için rahatlayarak nefes verdim. Ellerim gevşek bir şekilde beline dolanırken "Sorun yok," dedim. "Geçti."

Peki ya geçmiş miydi gerçekten? Pamir'le her şey çok kolaydı. Pamir o kadar bana ait bir parçaydı ki ona alışmam gerekmemişti, o zaten benimdi. Armoni'yle kardeş olma düşüncesi tuhaftı. Ona nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum.

Kaçırılmıştım, alı koyulmuştum, hırpalanmıştım ama unutmuştum sanki her şeyi. Şimdi gerçekler yağ gibi su yüzeyine çıkarken kime nasıl davranacağımı şaşırmıştım.

Armoni geri çekildi.

"Bunun nasıl hissettirmesi gerektiğini bilmiyorum," dedim dudağımı ısırarak. "Öfkenin kolay soğumadığını biliyorum ben yalnızca. Ama o bile geçti. Size kızgın olmamın hiçbir şey değiştirmeyeceğinin

farkındayım. Sadece beni anlamalısınız, çok fazla şey değişti. Ben değiştim. Ya da olduğum bu şeyi kabullendim, bilmiyorum. Kendimden vazgeçtim, düşündüğüm tek şey Pamir. Onu benden almalarına izin vermem ama kraliçenin durmayacağını biliyorum. Babamın durmayacağını biliyorum. Bitti sanıyorsunuz ama savaş daha başlamadı bile."

"Hey," dedi Doruk ikimiz arasındaki söze karışarak dikkati üzerine çekti. "Burada kimse sana da Pamir'e de zarar veremez. Güvenlik ekibine güven, başlarında yenilmez birinin durduğunu duydum." Doruk'un kendisine olan öz güvenine gülerken bir parçam sanki daha iyi hissediyordu. İçimdeki öfke, nefret, kırgınlık ve bana yakışmayan o kin beni sonsuz bir karanlığa hapsetmekten başka bir işe yaramıyordu. Onlara istediğim kadar karşı gelebilir, istediğim kadar uzağa kaçabilirdim kızgınlığımı yanıma alıp ama bunun bana zarar vermekten öteye gitmeyeceğini biliyordum.

Herkes bir şekilde olması gereken yerdeydi. Kumral bir şeyleri yoluna koyuyorsa aynısını ben de yapmalıydım.

"Ne düşünüyorsun bu kadar karamsar bir şekilde?"

Timur gözlerini kısarak şüpheli bakışlarını üzerime dikti.

"Pamir için burada bir program hazırlayabilir miyiz? Sıkılmasını istemiyorum." Derin bir nefes aldım. "Onun için alışveriş de yapmam gerekiyor. Dila ile birlikte yaşadığımız evi satmak istiyorum, Doruk bunla ilgilenir misin? Bir de ortaklık meselesi vardı oranın da hisselerini devredelim lütfen bütün kalanları nakit istiyorum."

"Beni ürkütüyorsun Maya, her şeyi paraya çevirip kaçmayacaksın değil mi?" Söylenmesine güldüm.

"İyi fikirmiş," dedim yeniden Doruk'a dönerken. "Hiç kimsenin bana ait bir adres kalmadığına emin olmasını istiyorum. Bilinen tek adresim akademi olursa daha rahat nefes alırım."

"İyi düşündün," diye kolumu sıvazladı Armoni. "Pamir için alışveriş yaparız. Bunu ben ayarlarım, onun için güncel bir program da çıkarırız. Akademiye gelen aşağı yukarı onun yaşında Avcılar var. Onlarla birlikte eğitimlere değil ama etkinlikle katılabilir." Söylediği dikkatimi çekmişti, tamamen ona döndüm.

"Kahve isteyen?" Timur salonun köşesine kurulmuş mutfaktan başını uzatırken Doruk koltuklardan birine yerleşmişti.

"Evet, lütfen." dedik Armoni ile aynı anda Timur'a. İstem dışı gülümserken elimle ona koltukları işaret ettim. "Nasıl etkinlikler, bahseder misiniz?"

"Akademinin ilk hali Hikâye Eviydi bunu biliyorsun," diye açıklayan Doruk oldu. Onu başımla onayladım. Annem bana anlattığı masallarda Hikâye Evinden çok bahsederdi. Onun prensesiyle prensi hep orada tanışır, orada yaşardı.

"Avcı prenses ve prensin hikâyesi en sevdiğindi." Gözlerime odaklanarak konuşmaya devam etti. Bakışlarının maviliğinde ki sıcaklık dudaklarımı dişlememe neden oldu. Tanrım, o zamanlar kafamın içinde o hikâye karakterlerine hep Doruk'u yerleştirirdim. Ama ben prenses olamazdım hiç. Ne olursa yakıştıramazdım kendimi onun yanına. Öyle imkânsız ama öyle güzel hissettirirdi ki hayali bile. Kendimi beğenmemekle ilgisi yoktu yakıştıramamamın, Doruk benim için kusursuzun kelime anlamıydı, hiç kimseyi yakıştırmazdım onun yanına. Tek başına bir imparatorluk gibi güçlü, o kadar eşsizdi. Gözlerinin mavisi gökyüzünü bile kıskandırır, tüm okyanusların kurumasına neden olurdu. Doruk Ilgaz'dı o, bütün masalların kahramanı, benim büyük çaresizliğim. Gözlerimi sıkı sıkı birbirine bastırırken derin bir nefes verdim.

"Hikâye Evi'ne daha sonra ne oldu?"

"Gelişti." Timur elime sıcak kahve dumanının tüttüğü bir kupa sıkıştırdı. "Amelya döneminde öyleydi. Amelya İsis kendini ilk fark ettiğinde yalnızdı. Hükümdarlar tarafından yapılan ilk kobay. Mükemmel sonuç. Yıllar boyunca eşsiz kaldı. Başka Avcılar yapıldı, değişik türler yapıldı ama hayatta dahi kalamadılar. Amelya, efsane Avcı. Sadece bakışlarıyla herkesin kanını donduran, düşünceleriyle dünyayı parmak uçlarında oynatan ana kraliçe." Timur büyük bir hayranlıkla anlatırken büyük bir yudum kahve içti.

"Amelya İsis gibi bir başkası olmadı. Onlar da başka bir ırk olan Soğuklar'ı yarattılar, bu patlamanın bir sonucu değildi, aslında patlama onları yok etmek için organize edilmişti." Doruk ve Timur birbirine baktı. Timur dudaklarını birbirine bastırınca Armoni devam etti.

"Hayatta kalmak için kana susadılar. Sonsuz bir ömür, kontrol gücü Soğuklar'da vardı ama hastalıkları ardından insan kanına olan açlıkları deneyi yine başarısız kılmış, Amelya'ya yine ulaşamamışlardı. Yine de ırkı devam ettirdiler, daha sonra Soğuklar kendi

türlerinden çoğalmayı öğrendi ve önünü alamadılar. Ta ki Amelya artık olduğu şeyi kabul edene kadar. Hükümdarlar'a dahi meydan okuyan Avcı... Ayaklandı, gizli bir devrim başlattı."

"Ona neden ana kraliçe diyorsunuz?" Amelya İsis günden güne benim de merakımı uyandırıyordu. Bu insanın soy ağacına çarpması gibiydi, en dibini görene kadar kökleri kazmak istiyordunuz.

"Devrimi nasıl başlattı sanıyorsun? Hamile kaldı. Hükümdarlar'dan müdahale edilmeyecek hale gelene kadar sakladı. İçinde taşıdığı varlık öyle güçlüydü ki Amelya hem mutlulukla sarılıyordu hem de koruma içgüdüsü normalde olduğundan binlerce kat fazlaydı. Hükümdarlar bile engel olamadı. Yaklaşan herkesin ateşler içinde kavrulup yandığı söyleniyor. Bebek doğduğunda herkes korkuyor ama bir o kadar da heyecanlanıyordu. Eşsiz bir varlık olan Amelya İsis'ten daha eşsiz bir bebek. Doğuştan bir koruma ve korunma güdüsüyle sarmalanmış. İşte Avcılar'ın nesli böyle başladı. İsis bebeğine karşılık kanını teklif etti, DNA'sı sayesinde Avcılar yetiştirildi, köklü aileler onun kanıyla beslendi, onun için eğitildiler. O yüzden ona ana kraliçe diyoruz. Tüm Avcılar'ın annesi olduğu için."

Büyülenmiş bir şekilde hikâyeyi dinlerken elimdeki kahveden sıcak bir yudum daha alıp ayaklarımı altımda topladım. Bu bana dünyanın varoluşunu anımsatmıştı. Amelya'nın Avcılara uzanan eli, Tanrı'nın insanlığa uzattığı o el gibiydi. Ve Soğuklar'ın kendini yaratanlara isyan edip şeytanın kırdığı Tanrı'nın zincirleri gibi.

"Tabii olanlar Hükümdarlar'ın hoşuna gitmişti. Yeni bir ırk. Artık baş edemedikleri Soğuklar'a karşı hem de. Amelya için büyük bir ev yaptırdılar. Tamamen korunaklı. Ondan alınan örneklerle başka yeni doğan bebeklere enjekteler yapıldı, yeni avcılar doğdukça Amelya onlara ne olduklarını anlatıyor, bilgi veriyordu. Bu yüzden buraya ilk önce Hikâye Evi dendi. Daha sonra çoğaldıkça, gelişmeye ve değişmeye başladılar. Teknoloji, eğitimler, tarih, deneyler... Bunların hepsi sonunda akademiyi oluşturdu."

"Peki ya bebeğin babası?"

"Amelya İsis'in bu yüzden aklını kaçırdığı söylentileri uzun yıllar boyunca yayıldı. Hiç kimse tam olarak neler olduğunu, ikisinin de nasıl öldüğünü bilmiyor. Soğuk veya bir insandı. Amelya'yla birleştiği zaman, Amelya'nın hamile kaldığı zaman adam gözlerini sonsuz uykusuna kapatmış."

Kaşlarımı çatarak, "Nasıl yani?" diye sordum. Her saniye daha da tuhaflaşan hikâye tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

"Söylediğim gibi," dedi Timur, Doruk sıkıntıyla bakışlarını kahveye dikmişti. Armoni'nin yüzündeki burukluk ilk defa kardeşçe gelmişti belki de.

"Amelya İsis eşsizdi. DNA'sı farklıydı. Bu yüzden birlikte olduğu herkes ölmeye mahkûm edilmişti. Biriyle o şekilde, cinsel yönden birlikte olması adamı öldürür. Zehirli gibi düşün, dudakları ve hatta varlığı sonsuz bir zehir."

Bir an için odadaki tüm sesler kesildi. Kendi nefesimin mırıltısına kapılmışken o tek kelime buz gibi soğuk bir etki yaratmıştı.

"Veya aşeka gibi," diye Timur'un cümlesini tamamladı Armoni. Gözlerim iri iri açılmış, bedenimi bir ürperti tufanı sarmıştı. Neredeyse elimdeki kahve kupasını düşürüyordum, biraz ilerde duran sehpanın üzerine bırakıp koltuğa yeniden sırtımı verdim.

"Aşeka mı?"

"Aşk kelimesi aşekadan gelir," dedi Doruk. "Beslendiği ağacı kurutarak öldüren bir sarmaşık." Nefes alışım bir kez daha ritmini kaybetti. Bir kez daha nutkum tutulmuş gibi öylece boşluğa dalmıştım. Biliyordu, Kumral hikâyeyi biliyordu. Ancak bu, bu tamamen asılsız olmak zorundaydı. Ben Amelya İsis gibi değildim. Onun kadar eşsiz değildim. Bu mümkün olamazdı.

"Ben artık kaçıyorum." Düşüncelerden sıyrılmamı sağlayan Timur'un hareketlenmesi olmuştu. Başımla onaylarken bakışlarım Doruk'a kaydı. Armoni vereceğim tepkinin ne olacağını merak eder gibi yalnızca izliyordu. Zehirli olma düşüncesi içimin titremesine neden olmuştu.

"Ama ben öyle değilim, değil mi?" diye sordum "Yani sen beni öptüğün zaman zehirlenmemiştin."

Doruk hafifçe gülümsedi tepkime. "Ben bir Avcıyım Maya, sen beni zehirleyemezsin. Öfkelensen de, kaçsan da, bağırsan da, inkâr da etsen. Sen bana aitsin. Biz birbirimize zarar vermeyiz." Sözlerinin gücü nefesimi keserken cebimdeki telefonun ağırlığı bir yük gibi omuzlarıma çökmüştü. Bunun için miydi, bunun için mi uzaklaştırmıştı beni kendinden? Aşeka derken bana kast ettiği bu muydu? Onu zehirleyeceğim için mi, buna inandığı için miydi?

"Her neyse," dedim oradan uzaklaşmak için ayaklanarak. "Bunlar sadece bir rivayet, gidip bir duş alacağım."

"Tabii," dedi düz bir sesle Doruk. İmasını görmezden geldim. Bakışlarımı ondan kaçırdığımın farkındaydı, ne kadar değişirsem değişeyim günün sonunda göz göze geldiğim bir ayna gibi bütün gizlediklerimi yansıtmayı başarırdı Doruk. Bundan hiç şüphe duymuyordum. Parçaları birleştirmesi uzun sürmeyecekti.

Onları büyük oranda rahatsız olarak geride bırakırken banyoya girip, kapıyı arkamdan kilitledim. Acele hareketlerle cebimden telefonu çıkardım, sırtımı kapıya vermiş kayarak yere oturmuştum. Parmaklarım tuşların üzerinde donup kalmıştı. Ne yazmam gerektiğini bilmiyordum. Her şey zaten yeterince açık değil miydi? Kana susamış biri ve kanı bozuk biri... Elim istem dışı boynumda yer edinen yeni izime kaymıştı. Yara taze olmasına rağmen kabuk bağlamış, tatlı bir pembe rengine boyanmıştı.

Onu zehirlemiştim.

Boğazımda düğümlenmiş hıçkırıklar bir köprü oluşturmaya başlamıştı bile. Suyu son şiddetinde açıp altına girdim. Yavaşça ısınmaya başlayan su, başımdan aşağı akarken gözyaşları da beraberinde süzülmeye koyuldu. Duşun altında dermanım kalmamış gibi küvetin içine bıraktım kendimi. Ağla dedim içten içe, bu acının telafisi yok, ağla sadece, bak bu defa kurtuluşun yok. *Sen gece saçlı kız, sonu olacaksın onun.*

38. BÖLÜM

ACI DOLUNAY

Saçlarımı yarım yamalak bir havluyla sarıp yatağın üzerine uzandım. Üzerimdeki ince elbisenin hafifliği kendimi de bir o kadar sakin hissettiriyordu. Çaresiz, kabullenilmiş bir sakinlikti benimki. Güneş yavaş yavaş bulutların ardında yok olurken etrafın fazla sessiz olduğuna karar verdim. Bu çıkmazla baş edemeyeceğime karar verdiğimde saçlarımı kurutmuştum ama pencerenin camını döven yağmur damlaları kurutma makinesini kenara atmama neden oldu. Hızlı bir şekilde kot pantolon ve beyaz bir kapüşonlu poları üzerime geçirdim. Hiçbir bildirim mesajı olmayan telefonu poların cebine atıp daireden çıkmıştım.

Bloğun en üst katında kaldığımız için kimseyle karşılaşmadan asansörle zemin kata indim. Kimsenin bana sorun çıkarmamasını umuyordum. Yasaklı olan eski dostum orman yoluna doğru hızlı adımlarla yürüdüm. Akademinin ana kapısından çıkmama izin vermezlerdi en azından beni takip eden birileri olmadan oradan çıkamazdım ama tehlikelerle dolu olan bu orman yolunun beni götüreceği bir yer vardı.

Artık korkumu ve hislerimi üst sınırda kontrol edebildiğim için bu kökleri kasabadan yaşlı ağaçları arasında rahatça ilerleyebiliyor hatta daha ileri gidip zihnimle tüm hissettiğim Soğuklar'ı yürüyüş yolumdan uzak tutabiliyordum. Ağaçların yosunlu gövdelerinden tutunarak istediğim yere, Ayaz Tolunay'ın köşküne varmıştım. Kapıdaki korumlar beni göz göze gelmeden önce tanıdı. Biriler yine birilerine haber verdi. Demir parmaklı kapı önümde ağır bir şekilde açıldı.

Lacivert bakışları ile kapıda karşıladı beni. Yüzünde mağrur bir ifade ben de ise eski bir dosta daha sitem vardı.

"Seni gördüğüme sevindim," dedi. Son olanlardan elbette kral vekilinin haberi vardı. Aslına bakılırsa bu zamana kadar benimle iletişim kurmamasına şaşırmıştım. Belki de dürüst olamayınca en azından gururlu kalmaya karar vermişti.

"Keşke ben de aynısını söyleyebilsem," dedim kollarımı iki yanda sallandırıp. "Ama son seferde kapını neden çaldıysam yine o yüzden geldim. Kumral nerede, Ayaz?"

Geçmem için kenara çekildi ama içeri girmek gibi bir niyetim yoktu, öyle bir zamanım da yoktu. Başımı iki yana salladım.

"En azından özür dilemem için bana izin vermelisin."

"Ayaz," dedim sabırsızca. "Sen yaptın, o köprüde bana elini sen uzattın. Benim hayatıma tüm bu saçmalıkları sen soktun ama bunca şey olurken benden babamı ve Pamir'i mi çok gördün?"

"Onlara koşacağını biliyordum," dedi. "Kraliçeye koşacağını biliyordum."

"Dürüst ol," dedim. "Hepiniz bana dürüst olmayı borçlusunuz. Sen de diğer herkes kadar Yıkıcı senin tarafında olsun istedin. Kimsenin benim ne hissedeceğimi düşündüğü yoktu."

Buruk bir tebessüm, tüm gerçeklerin şerefine kaldırılmış en pahalı kadehti.

"Öldüğünü duyduğumda," dedi zorlukla, "geç kaldığımı hissettim. O köprüde yaptığım gibi sana yardım etmeyi istedim, inan bana biriciğim, bunu istedim ama sana kimse yardım edemez."

Kaşlarımı çatarak yağmur damlalarının şakaklarımdan akmasına izin verdim.

Sana kimse yardım edemez.

Kursağımda bir sarhoşluktu bu cümle.

"Sadece bir arabaya ihtiyacım var," diye fısıldadım yumruk olmuş ellerimle. "En azından bunu yapabilirsin."

Başıyla önce beni onayladı, sonra birilerine işaret verdi.

"Dikkatli ol, Maya. Karanlık sana çarpmak üzere."

Son kez omzumun üzerinden ona baktıktan sonra istem dışı bir acı içinde arabaya bindim. Birinin daha üzeri çizilmişti hayatımda. Biri daha hayal kırıklığı tablosunda yer almıştı ve en kötüsü nerede biteceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Oldukça uzun sayılabilecek bir yolculuk sonrasında nihayet Yankı Saruhan'ın kliniğine varmıştım. Ayaz'ın beni bırakan koruması bir saniye bile beklemeden aynen geri dönmüştü. Adam muhtemelen benimle aynı ortamda nefes almaya bile dayanamıyordu. Daha fazla ıslanmadan içeriye girdim.

Üst kata kolay ulaşmıştım. Klinik hatırladığım gibi temiz ve beyazdı. Buraya ilk geldiğim o yakın geçmiş bile şimdi üzerinden asırlar geçmiş gibi hissettiriyordu. Yine yağmurun altında ıslanmış ama bu defa birilerinden kaçan savunmasız bir kız değil hesap sormak için gelen biri vardı. O zaman hissettiklerim geçti aklımdan, bir daha kendime gelemeyeceğimi, o yaşadıklarımı hiç atlatamayacağımı düşündüğüm o zaman çemberinden bir şekilde yine kurtulmuştum. Ayağıma görünmez şekilde vurulan pranganın her halkası aslında atlattığım bir acıyı daha simgeliyordu. O zincirlerin ağırlığı adımlarımı zorlaştırmak yerine bu nedenle hafifletiyordu. Sahiplendiğim her acı sırtımda kuş tüyünden bir kanat gibi uçmayı biraz daha kolaylıyordu.

"Merhaba, randevunuz var mıydı?"

Yankı'nın odasının önüne geldiğimde koridorda durdurdu hatırladığım sekreter. Gözleri beni bir yerden çıkaracakmış gibi bakıyordu ama tanımadı.

"Maya?" Hemen arkamdan merdivenlerden gelmişti ses. Topuklarımın üzerinde ona doğru döndüm ve sitemkar bir şekilde baktım.

"Bu şüphelerimin yersiz olmadığının kanıtı sanırım."

Pars dudaklarını birbirine bastırdı.

"İçeriye geçelim," dedi. Sekreter kız nedense onun sözünden sonra yerine oturdu ve müdahale etmeyi bıraktı.

Açılan kapıdan önce ben girdim.

Ofisi hatırladığım kadar sıcaktı. Buraya geldiğim ilk gün göz kapaklarımın ardında belirdi. Saçlarım ve kıyafetlerim sırılsıklam halde eli yüzü kirli bir kız çocuğuna yardım eden yeşil gözlü adam. Başka bir zaman olsa şüphesiz kalbimi çalacak kadar nazik ve samimi insan müsveddesi. Kardeşime yaptıklarını unutmamış ve kinle gülen bakışlarına karşılık vermiştim.

"Bayan Efnan," dedi oturduğu yerden kalkıp yanıma ilişirken.

"Saruhan." Başımla onaylayıp elini sıkmayacağımı belirtmek için kollarımı göğsümde birleştirdim. Hareketimden keyif almış gibi tek kaşını kaldırdı. Pars onun yanına gidip elini sıktı, bunu muhtemelen eli havada kalmaması adına yapmıştı.

"Biraz hırçındır ama evcil," diye espri yaptı.

"Bu konuyu senle tartışmak isterim Pars." Onu en son Riva'nın evinde sadece zihnine girerek kapı dışarı attığımda görmüştüm nihayetinde.

"Ben almayayım." Ellerini teslim olur gibi havaya kaldırmasına güldüm.

"İyi."

"Tatlı atışmanız bittiyse oturmanızı rica edeceğim. Bu sürprizinizi neye borçluyuz?" Yankı Saruhan tüm *ben ciddi bir iş adamıyım* kimliğini masaya atmış ve diğer tarafa geçip oturmuştu. Deri koltuklardan tekli olana oturdum. Pars hemen karşıma geçip bana bakmayı sürdürdü.

Uzatmadan derin bir soluk aldım.

"Kumral nerede Yankı?" diye sordum. "Ben ona ne yaptım?"

Yankı ellerini masanın üzerinde gergince birleştirirken kaşlarımı çatıp Pars'a baktım. Tek dizi ritmik bir şekilde ve garip bir şekilde hareket ediyordu.

Bir süre sessiz bakışmalar devam etti. Kendi içlerinde tartıp biçiyorlardı.

"Bir Yıkıcı olduğunu ve Amelya İsis'ten bu yana türünün başarılı görünen tek örneği olduğunu biliyorsun." Konuyu açan Pars olunca başımla onayladım. Evet, bu herkesin bildiği ve benim yüzümü astığım bir gerçekti. Başarılı görünen kısmı beni düşündürmüştü.

"Amelya İsis hakkında ne biliyorsun?" diye sorduğunda kaşlarımı kaldırarak nereye varmaya çalıştığını hesap ettim.

"Hükümdarlar'ın tek başarılı deneyi olduğunu ancak benim için en büyük hataları olduğunu. Kadın zehirliymiş ve sevdiği adamın sonu olmuş. Kim bununla yaşamak ister ve söyleyin bana," dedim suçlar gibi, tanıdığım tek Hükümdar olan Yankı Saruhan'a bakıp "kim bunun başarılı olduğunu savunabilir?" Sesim net, duruşum keskindi. İkisinin de bir an için afalladığını yakaladım. "En kötüsü de eğer bu doğruysa, ben de onun gibiysem..." Dirseklerimi dizlerime yaslayıp başımı avuç içlerime aldım. Yorgun düşmüştüm.

"O ölmedi," dedim iki elimi de masaya yaslayıp hiddetle ona doğru eğildim. "Nerede?"

"Bu karışık." Gözleri tavanda müdahale edecek ilahi bir güç aramıyorsa kenara sıkışmıştı. Hayatım ve çıkmaz sokakları. Dayanamıyormuş

gibi koltuğunu arkaya doğru itip tekerlekleri üzerinde kaymasını ve duvara çarpmasını sağladı.

"Bu resmen her ucu boklu değnek."

"Biriniz artık bana neler olduğunu açıklayabilir mi?"

"Fetih'in nasıl bizim gibi olduğunu biliyor musun?" Pars araya girdiğinde hızlıca başımı salladım. "Ayaz onu çok istemiş ve bir Soğuk yapmış." Yankı Saruhan'ın dudaklarından bir küfür kaçtığına emindim ama ne dediğini neyse ki seçememiştim.

"Öyle değil," diye açıkladı Yankı. Durum gitgide daha da boktan bir hal alacaktı, buna emindim.

"Fetih benim kuzenim. Ailesi Hükümdarlar'dan." Aldığım nefes boğazıma takılmış ve kendi tükürüğümde boğulmaya başlamıştım. Hiddetle öksürürken Pars yanıma ulaşıp eğildiğim şekilden beni doğrultmaya çalıştı. Sakinleştirmek ister gibi sırtımı sıvazlarken paniği yok sayarak soğuk kanlılığımı kazanmaya çalıştım. Masanın üzerinde duran sudan birkaç yudum alıp kendimi toplamaya çalıştım, Kumral'ın neden Yankı'yla o kadar yakın konuştuğunu da anlamış oldum.

Devam etmesi için başımla hızlıca onay verdim.

"Uzak bir akraba diyebiliriz ama onu severim." Yankı güldü. "Onun da beni sevdiğini umuyorum."

Pars aynı koltuğa geçerken yüzü asıktı.

"O da hastalığa yakalandı. Fetih'i ölüme sürükleyecek kadar. Onu kurtarmanın tek çaresi başka bir deneydi. Ona Avcılar'dan aldığımız DNA örnekleri ve kanıyla başka bir hayat sunduk. İşe yarayacağından şüpheliydim ancak yaradı ve hücreleri iyileşmeye başladı. Avcılar o zaman bu şekilde değildi. Sadece yırtıcı bir hayvan gibiydiler. Tek düşündükleri Soğuklar'ı avlamaktı. Bunu zamanla aşılarla düzelttik. Maya, inan bana bu düzeni sağlamak çok uzun yıllarımızı aldı ve hiç kolay olmadı." Bir suçu itiraf ediyormuş ama cezasını en aza indirmek istiyormuş gibi konuşuyordu. Ancak, ne olursa olsun kelepçeyi kendi ellerine takması onu gerçekten benim gözlerimin hapsinden kurtaracak mıydı? Hissettiğim tüm o seziler söyleyeceklerinin onu artık idam edebileceğim o hamle olduğunu bağırıyordu.

"Devam et," dedim hiddetle.

"Fetih'e yaptığım şeyin kalıcı olacağını düşünüyordum ancak öyle olmadı. Avcı kanı ne zaman bünyesinden çıksa yeniden kötüleşti,

hastalık peşini bırakmadı. Onun için çalışıyordum, Avcı denen yırtıcılardan ne kadar nefret etsem de Fetih'e kan vermeye devam ettim. Başka bir yol aramayı hiç bırakmadım. Sonra devreye Ayaz girdi." Yankı'nın gözleri derin bir nefretle kararırken kendiyle savaşıyor gibiydi.

"Fetih'i Soğuklar'dan biri yaptı. Bunun için kimseden onay almadan. İddiasına göre Fetih'i bulduğunda ölmek üzereymiş ama herkes Ayaz'ın bir maden kazıcısı olduğunu bilir." Boğazım düğüm düğüm olmuştu, elimdeki sudan içme ihtiyacı duydum.

"Yani bana Kumral'ı önce bir Avcı sonra da bir Soğuk yaptığınızı ama aslında onun bir Hükümdar olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet." Pars çekinerek cevapladı, onun da karmaşadan yüzü buruşmuştu.

"Aslında o Hükümdarlar'ın tek varisiydi."

"Artık değil mi?"

"Dönüşümden sonra mı? Hayır, Hükümdarlar kibirlidir, bir deneyin onlara önderlik etmesini istemezler diye düşündü."

"Aile dramınızla ilgilenmiyorum, onun nerede olduğunu açıklamanızı bekliyorum?" Can alıcı noktayı bekliyorum da diyebilirdim.

"Senin kanın zehirli! Amelya İsis'ten farkın yok. Merak ettiğin buysa onu zehirledin. Ancak kanında bulunan Avcı DNA'sının kırıntıları olmalı ki zehir ona derin bir işkence çektirerek yayılıyor. Ne ölüyor ne de yaptığım herhangi bir şey işe yarıyor." Bu defa duyduklarımla paniklememiş veya kendimden geçmemiştim. Soğukkanlı bir şekilde duyduklarımı sindirmeye çalışırken saç diplerimin terleyip karıncalandığını hissediyordum. Ellerimi saçlarımın arasından geçirip başımı arkaya doğru koltuğa yasladım. Gözlerimi kapatıp birkaç saniyeliğine oradan uzaklaşmak istedim.

Doğruydu.

Ve şimdi dünya üzerime yıkılabilir, ben yıkıntıların içine gömülebilirdim. Buna hiçbir şekilde itirazım olmazdı.

"Bu kâbus asla bitmeyecek, değil mi?" diye sordum gözlerimi açıp. Pars üzgün bir şekilde başını iki yana salladı.

"Ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

"Hâlâ bedeninde duran Avcı DNA'sı zehirle savaşıyor. Yeni bir şey deniyoruz. Fetih'in bedenindeki tüm kanı değiştiriyoruz. İki

gündür bir yandan kanını çekiyor, diğer yandan temiz kan veriyoruz. Bu ilk defa denediğimiz bir şey ve bunu deneyebilmemiz bile mucize."

"İşe yarıyor mu?" Çabucak sorduğum soru ne kadar çaresiz olduğumun en büyük kanıtıydı.

"Henüz bir şey söylemek için erken."

"Kendinde mi? Beni ona götürün."

"Maya, sana bunları söylediğimizi bilse o yataktan kalkıp hepimizi öldürür." Pars huysuzca ama hüzünle gülümsedi.

"Ama bana mesaj yazabiliyor?"

"Çok yorgun. Bedeni çok zayıf ama arada uyanıyor."

"Beni ona götürüm." Dolu dolu olan gözlerim çoktan kirpiklerimi ıslatmıştı.

"Olmaz," dedi Yankı fısıldayarak. "Artık ona yaklaşmamalısın. Siz birbiriniz için her zaman yanlış kişilerdiniz ama şimdi açıkça söylemek gerekirse en imkânsız kişilersiniz. Bir insana, bir Avcıya zarar vermezsin ancak damarlarında Soğuk kanı taşıyan herkes için ölümcülsün. Sana bu yüzden Yıkıcı diyorlar."

"Onu görmeden buradan çıkmıyorum."

Ben o gün orada anladım ki zaman benim için hiçbir manası olmayan bir döngüden ibaretti. Ben o gün orada anladım ki tüm kâinatta ne olursa olsun, ne zaman olursa olsun ben kelimenin tam anlamıyla ölümün kızıydım. Sevdiklerine ölümden, acıdan, yoksul bir kederden başka bir şey getirmeyen zavallı kız.

Aklıma gelen düşünceyle sarsıldım.

"Pamir?" diye soludum. "Onun için de aynı şekilde mi?"

Yankı Saruhan'ın gözlerinden kederli bir bakış geçtiğinde halimin ne kadar zavallı olduğuna inanmak istemedim.

"Üzgünüm," diye fısıldadığını duydum. Olduğum yerde öyle sarsılmıştım ki Pars destek olmasa muhtemelen yere yığılacaktım. Başım hafifçe düştü ve gözlerim kararmaya başladı.

"Son kez," dedim bütün içtenliğimle. "Son kez görmeme izin verin. Sonra gideceğim, söz veriyorum. Beni görmesine izin vermeden uzaktan bakmak istiyorum." Kalp ritimleri hızlanan nabzım damarlarımı zorluyordu. Zavallı acı içinde çırpınan ruhum içine yerleştirildiği bu lanetli bedene isyan ediyordu.

Maya Efnan. Cesaret çiçeğinin suyuyla yıkanan kız. Avcılar'ın Avcısı. Oysa ki masumluğun timsali olması gerekiyordu; sonsuz bir savaşa açarken kapılarını bu dünyaya yalnızca barış getirmesi gerekiyordu.

"Kontrol edeyim," dedi Pars muhtemelen halime dayanamayarak. "Uyanıksa seni hisseder, zayıf bir ihtimal de olsa riske atamam Bilinci yerinde değilse seni götüreceğim." Onu minnet dolu bir bakışla onaylarken elimin tersiyle gözlerimi sildim. Pars buruk buruk gözlerime bakarken büyük bir çabayla dışarı çıktı.

Beyaz koridoru can sıkıcı bir yavaşlıkta geçerken nabzım boynumdaki deri parçasını zorluyordu. Pars bir adım arkamda beni takip ediyordu. Kendimi aniden çok yorgun hissettim. Yankı'nın lacivert bir takım elbise içinde duran bacakları nihayet durduğunda başımı kaldırıp ona baktım. Eliyle bir yarısı cam kaplı odayı işaret edip geri çekildi. Beni birkaç saniye için yalnız bırakacaklardı ve yalnızca camekânın arkasından görebilecektim onu. Bir metre kadar bir duvar sonrasında tamamen odanın içini gösteren bir cam vardı. Perdeleri Pars muhtemelen benim için açmıştı. Kumral'ın buradaki varlığı bir sır gibi saklanıyordu. Bana Riva'nın yanındayım derken tamamen yalan söylemişti. Diğer yandan belki de haberi vardı, hatta belki onu ziyaret ediyordu. Kumral'ı, arenadaki ölümüne öylece izin vermeyecek kadar sevdiğini biliyordum.

Ben sadece ne görmeyi beklediğimi bilmiyordum. Yalnızca artık çığlık çığlığa bağıran acının beden bulmuş halini göreceğimi tahmin ediyordum. Ağır adımlarla dudaklarımı birbirine bastırarak cama doğru ilerledim. Nihayet önüne geldiğimde elimin içini hızla dudaklarımın üstüne bastırdım. Boğazımdan kaçan hıçkırığın sesini kısmak ister gibi, gördüğümü inkar eder gibi ayaklarım geri geri gitti. Göğsüm alamadığım nefeslerin zulmüyle birlikte hiddetli bir şekilde inip kalkıyordu. Korkunç bir manzaraydı, acımasızdı, alışkın olduğumun çok dışındaydı. Çok, sadece çok fazlaydı.

Zamanım olmadığını biliyordum, zamanın boynuma doladığı o ip günden güne hareket alanımı daraltıyordu. Yeniden görüş alanıma girmesi için cama yaklaştım. Ellerimden destek almak için cama yaslayıp istem dışı dilimi ısırdım.

Bir hastane odasından farksızdı. Oldukça geniş bir odada perdeleri sonuna kadar kapalı pencerenin uzak köşesinde bir yatakta yatıyordu. Bakır rengi saçları hatırladığım kadar dağınık ama teni bir

ölü gibi sararmıştı. Yine de bir melek kadar kusursuz görüntüyordu Sanki buğulu bir camın arkasından bakıyor gibiydim. Rengini asla unutmayacağım dudakları canı solmuş gibi tozpembe bir hal almıştı ama yine de muhteşemdi. Yasaktı ya, o yüzden daha muhteşemdi.

O kadar ıstırap dolu duruyordu ki gözyaşlarıma engel olamadım. Hangisi daha fazla canını yakıyordu? Benim hissettiğim imkânsızlığın sızısı mı yoksa fiziksel acı mı?

Omzumun üzerinden Yankı'ya döndüm. "Acı çekiyor mu?" Sesim bir fısıltı halinde çıkmıştı. Cevap vermesine gerek yoktu. Bu cevabını gayet iyi bildiğim bir soruydu. Acı çekiyordu. O kadar çok acı çekiyordu ki bilincini yitiriyordu ve tüm bunları yaşarken bana mesaj yazabiliyordu. Hâlâ beni düşünebiliyordu... Beni düşünüyordu!

Daha fazla dayanamayacağımı düşünerek arkamı döndüm. Sırtımı cama yaslayıp güç almak istedim ama bacaklarım daha fazla dayanamamıştı. Olduğum yere öylece düşerken ellerimi şakaklarıma bastırdım. Benim yüzümdendi. Tüm bunlar benim yüzümden, beni kurtarmak için, beni hayatta tutmak içindi.

"Evet, senin yaşaman için gerekirse herkesi öldürürüm!"

Kendini bile, hatta en çok kendini. Sözlerinin keskinliği bir kez daha bir bıçak gibi kalbimin ortasına saplanırken acı hiç olmadığı kadar tazeydi. Bir çağlayan gibi kara bulutların arasında şimşekler çakıyor, sonra yine benim üzerime yağıyordu. Acı önce hissedilemeyecek kadar keskin sonra azap verici bir hal alıyordu. Ne zaman artık canım bu kadar yanmaz desem hep o acıyı yanında bir hiç bırakacak kadar acıtıyordu.

Pars koridorun neredeyse başındaydı ve Yankı da muhtemelen dalgın bir şekilde beni izliyordu. Çok fazla zamanım olmadığını ve hızlı olmam gerektiğini biliyordum. Gözlerimi huzursuzca kıstım. Böyle odaların kapılarında, iç tarafta mutlaka anahtar bulunurdu. Tek bir şansım vardı, son kez için son şans. Dudaklarımı bir kez yalayıp olabildiğince hızlı bir şekilde sağa doğru birkaç adım attım. Odanın kapısını açtığım hızla birlikte adrenalinin yaşattığı coşkuyla beraber ardımdan kapattığım kapıyı tek hamlede kilitledim.

Pars hareketlenmiş, Yankı kapıya kadar ulaşmıştı ama beklenmedik hareketime geç kalmışlardı. Camın ötesinden Pars'a doğru işaret parmağımı kaldırıp, dudaklarımı "Bir dakika!" diye kımıldattım. Kimse buna hakkım olmadığını söyleyemezdi.

Manzara bu taraftan daha korkunçtu. Cesaretsiz adımlarla yatağın yanına yaklaştım, tüm kalbimle uyanmamasını diledim. Tuhaftı, varlığını daima metrelerce öteden kuvvetli bir titreşimle hisseder onun karşı konulamaz çekimine doğru sürüklenirdim. Şimdi tamamen yabancı gibi bir tüy kadar hafif varlığı hissedilmiyordu.

Orada, kapalı göz kapaklarının ardında savaşıp savaşmadığını merak ettim. Eğer savaşıyorsa benim için karşı koymasını diledim. Bildiğim kadarıyla başka bir sebebi yoktu. Kumral hayatından, olduğu ve içine sıkıştığı bu şeyden nefret ediyordu. Bir ruhu olmadığına inanan güzel adam, diye geçirdim içimden. Uğruna ruhumu ve yakalayabildiğim tüm ruhları feda edebileceğim.

Solunum cihazının kablosu burnuna kadar ulaşıyordu. Onu böyle, üzerinde deneyler yapılan değersiz biri gibi görmek canımı acıtmıştı. Kolunda açık olan damar yolundan bir yandan kan alınırken diğer yandan kan akışı sağlanıyordu. Durumu berbattı. Onu böyle cansız, güçsüz, bitkin halde yatarken görmek... Bir kar tanesinin lavlar arasında eriyip, yok oluşunu izlemek gibiydi. Görüntüyü hızla zihnimden uzaklaştırmak adına başımı iki yana salladım.

"Bundan da kurtulmanın bir yolunu bulacağını biliyorum." Sesim eğlenir gibi ama bir fısıltı halinde çıkmıştı.

Duraksadım.

"Söylesene bana ne yaptın böyle Kumral? Hep acıyan yerlerinden dokundun ruhuma..." Derin bir nefes verirken iğnelerin geçtiği kolunda bileklikler çarptı gözüme. Büyük bir dikkatle eğilerek her zamanki soğukluğunun aksine ılık bir ısıda olan tenine dokundum usulca. Bileğinden siyah, örgü şeklindeki en ince bilekliği çözerken yavaş hareket ettim. Tenine kıyısından dahi dokunmak benim bütün bedenimin titremesine neden olmuştu. Gerektiğinden fazla yaklaştığımı o an anlamıştım. Kulaklarım neredeyse burnunun hizasındaydı. Nefesi ılık ılık yanağımı yalarken gözlerimi sıkı sıkı kapattım. Kokusu muhteşemdi. Nefes alışını bir bebeğin ilk defa dünyaya gözlerini açtığı âna şahitlik eder gibi bir hayranlıkla izledim. Hayır, dünya seni kaybetmeye hazır değil. Ben seni kaybetmeye hazır değilim. Alnına dökülen saçları parmak uçlarımla çekme isteğine karşı koyamadım. Alnında özgürlüğünü ilan eten asi saç tutamlarına dokunmak muhteşemdi.

"Sensiz hayatta kalmayı becerebileceğimi sanmıyorum," diye fısıldadım duymayacağını bile bile. "Adın dolaşıyor zihnimde, gözlerinin

ışığını güneşin hiçbir tonunda bulabileceğimi de sanmıyorum, hiçbir müziğin senin sesinle kıyaslanmayacağını biliyorum yalnızca."

Dudaklarımı gözyaşımın tuzundan arındırmak ister gibi ıslattım. "Bak, yine kendimi sokağa atasım geliyor, kimsenin ulaşamayacağı kadar uzaklara kaçasım. Belki sen bulursun diye. Sen beni hep bulursun diye."

Ne olur sen bir daha gözlerini kapatma, bırak tüm ışıklara ve hatta en zifiri karanlıklara meydan okusun. Bana kafa tutmalarına bile razıyım bakışlarının ama sonsuzluğa kapanmasına dayanamam.

"Kumral, ben seni geride bıraktığım her gün için, her saniye için kendimi kor alevlerin içine hapsettim. Sen de yapma bunu, beni geride bırakma." Dudaklarımı serbest bırakıp son bir hareketle buz kesilmiş yanağına bastırdım usulca. Dokunduğum an peyda olan elektriklenme, bu kuvvetli çekimi bir daha dünya üzerinde hiç kimseye hissedemeyeceğimi ve hissetmek istemeyeceğimi biliyordum.

"Fazla soğuksun," diye mırıldandım. Sesimin acı içinde çıkmasına engel olamadan. "Cehennem için bile. Kendini kötülüğün beden bulmuş hali gibi hissediyorsun, biliyorum ama cehenneme karşı koyup tüm ateşi söndürecek biri varsa o da sensin. Yine sensin. Sen karanlığın içinde aydınlığa kavuşmuş tek insansın."

Ölüm, bir sayfaya yazsan mürekkebin canı kadar solgun ama yazımı basit bir kelime. Ardına onlarca çığlığı ve asla hissedilmeyecek, yeri doldurulmayacak bir eksiklik bırakan zamansız bir tanımlama. İnsan birini kaybetmeye ne zaman hazır olurdu, aklımın almadığı kadar karanlık bir soruydu bu. Beni içine alıp yutan o karanlığın sonuna geldiğimi hissettim. İlk defa perdelerini araladığımı bildiğim Fetih Yargıcı'nın karanlığı ve ona yaşattığım bu köreltilmiş karanlık beni sonunda yalnızca birkaç saniyelik bir aydınlığa ulaştırmış gibiydi. Ben bildiğim bütün gecelerde kayan bir yıldızın, sönen bir parıltısını taşıyordum ona.

Ölümden sonra bir aydınlık olduğuna inanan o insanların haklı çıkmasını istedim o an, çünkü kelimenin tam anlamıyla sönmüş bir yıldız gibi hissediyordum. Ona verdiğim acının içinde yok olmuştum ve sonunda onun karanlığıyla birleşip ilahi bir aydınlığa ulaşmıştım. Belki hiçbir zaman ulaşamayacağımız o ufkun tepesine ikimizin [illegible] ranlığının harmanlandığı bir sonsuzlukta ulaşabilirdik. Etrafım[illegible] biten her şeyin ağır bir çekimde ilerlediğini hissediyordum

Daha önce defalarca kez atak geçirmiş, bayılmış ve hatta şoka girmiştim. Ancak şu an hissettiğim hepsini geride bırakacak kadar soyut bir acıydı. Ruhumu hak etmediğime karar kılıp onu sonsuz özgürlüğüne uğurlarken geride bıraktığım adamın iyileşeceğinden şüphem yoktu. İyileşeceğinden adım gibi emindim. Çünkü herkesin bildiğinin aksine ölüm sahiden huzurluydu. Ve ben yine herkesin sandığının aksine kimseye huzurlu bir ölüm getirmiyordum.

Yaşattığım adı konulamaz bir acıydı ve bunun asla sonu yoktu. Hiçbir fiziksel acının beni yıldıramayacağından şüphem yoktu. Birileri bana nasıl zarar vereceklerini iyi biliyordu.

Kumral'ın yaptığının bir uçurumun tepesinden atlamaktan farkı yoktu ve şu saatten sonra onun yanında kalırsam benim yaptığımın onu uçurum tepesinden aşağıya itmekten farkı olmayacaktı. İkimizin birlikte olması kimin için intihardı? Ölen için her şeyin kolay olduğunu o an anlamıştım. Ölüm kolaydı, ölenin ardından hayatta kalmak zor.

Acı acı gülümsedim. Sonunda beni niye oraya götürdüklerini anlamıştım. Güçlü olduğum, Yıkıcı olduğum veya Maya Efnan olduğum için değildi, saklanmak için değildi, zehirli olduğum için sunulmuştum Riva'ya. Babam şüphesiz bir dâhiydi. Ve muhtemelen Kumral da benim asla kraliçeye boyun eğmeyeceğimin farkındaydı. Her şey o kadar açık ve ortadaydı ki zavallılığıma acı acı gülümsemekten başka bir şey yapamadım. Bu defa ona kızmadım, o yine Fetih Yargıcılığını yapmış, muhteşem bir plan hazırlamıştı. Çocuk ruhum sonunda masallara inanmaya son vermiş ve gerçekliğin görkemli şatolarında yaşayan güç arzusundan geçtiğini anlayabilmişti.

O kadar basit ama o kadar etkili bir plandı ki, Fetih'e babamın neden beni kullanmak istediğini sorduğumda "karışık" dediğini anlayabiliyordum. Bu, pamuk prenses masalında, aptal prensesin zehirli elmaya âşık olması gibiydi. Kurdun kuzuya, kardan adamın güneşe, suyun ateşe, bir balığın gökyüzüne âşık olması gibi. Ne ben küle dönüşmüştüm ne birileri yakmaktan vazgeçmişti.

Acı... sonunda hissettiğimiz buydu.

İliklerimize kadar bir sarmaşık gibi dolanan bir acı hem de.

Sanki... Her yer karanlıktı ama çektiği acı dolunay.

39. BÖLÜM

BURUK VEDALAR

Renklerin daima uyumlu bir ahenk içinde dans ettiği gün kendini kara bulutlara esir etmiş, güneş çoktan teslim olmuştu. Gökyüzünü gri sevmediğime kesinlikle emindim. Ellerimi birleştirerek bacaklarımın arasına sıkıştırdım. Araba orman yolu üzerinde sarsılarak ilerlerken omuzlarımı iyice koltuğa yaslamıştım ve ağaçlar dışında bir renk göremiyordum. Canım inanılmaz derece sıkkındı ama ağlayacak halim yoktu. Ağlasam bir şey değişmeyeceğini kabul etmiştim belki de. Bu ihtimal kulağa daha mantıklı geliyordu.

"Geldik işte bebek." Pars derin bir nefes vererek tek eli direksiyonda bana doğru döndü. Ona gülümsemek istesem de yapmadım. Ortada ne kibar olunacak ne de gülümsenecek bir durum vardı. Yalnızca boşluk. Üzerimden silkeleyerek atmak istediğim bir boşluk.

Pars'ın müdahale etmesine zaman vermeden cipin kapısını açıp pratik bir hareketle atladım. Ayaklarım yeniden yol üzerinde dengede durmaya çabalarken Pars son anda kolumdan yakalayıp düşmeme engel oldu. Neredeyse burun buruna gelip bana sırıtan ifadesine daha dikkatli baktım. Kahverengi gözleri sıcacık ama belimi kavrayan elleri buz gibiydi. Her zaman yaptığım gibi ondan kurtulmadığımı fark edince kaşlarını çattı. Yaşam fonksiyonlarım birer birer bedenimi terk ediyordu. Daima filmlerde gördüğüm, kalp atışlarını gösteren o asimetrik çizgilerin oluşturduğu sinyal, ağır aksak hareketlerle duruyormuş gibi.

"Maya, nasıl hissettiğini biliyorum." Belimden tutup doğrulmamı sağladı. Söylediğine hafifçe gülümsedim. Konuşmak istemedim nedensizce ama cevapsız bırakmak da istememiştim. İtiraz etmek için hazırdım ancak dile getirmek için yeterince kelime bilmiyordum. Sözlükteki hiçbir kelime, alfabedeki hiçbir harf hissettiklerimi yansıtacak kadar yeterli değildi. Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı olumsuz anlamda iki yana salladım.

Sırıttı. Ellerini yavaşça ama dikkatle yüzümün iki yanına yerleştirdiğinde gözlerimi kapatma isteğimle savaştım. Bana iyice yaklaştı, muhtemel kısık gözlerimle bekledim. Pars'ın yüzündeki alaycı ifade tamamen dağıldığında ortada ciddi bir şeylerin döndüğünü anladım.

"Sende ne bulduğunu görebiliyorum." Sesindeki hayranlık yeniden nefes almama neden olmuştu. Hayranlıkla bahsettiği kişi ben değildim. Bu şekilde, ciddi bir saygıyla bahsettiği tek kişi Fetih Yargıcı'ydı.

"İnan bana, yıllardır onu bu kadar canlı yapan şeyin..." durdu, gözleri bir an için boşluğa kaydı. Gözlerinin baktığı yerde bir şey görmüş gibi gülümsedi. "Tek şeyin," diye düzeltti cümlesini, "sen olduğuna şahit olmasaydım bu savaşa dahil olurdum. Kendini ne kadar değersiz hissettiğini..." Başparmağı yüzümde oyalanarak çenemi bulduğunda sözleri rahatsız edici bir sıcaklık vermeye başlamıştı. Söylediklerinin ve yaptığı itirafların bir anlamı yoktu. Yanında kalmak istiyordum. Bir şekilde bana güven veriyordu ya da bir şekilde şimdi vedalaşırsam onları bir daha göremeyeceğimi biliyordum. Vedaları hiç kimse sevmezdi ya, ben daha bir sevmezdim. Belki hiç kimseyi bir daha geri dönmek üzere terk etmediğimden, belki de vedaların her daim sonsuza kadar sürdüğünü bildiğimden. Ya da dedi içimdeki ses bana karşı çıkarak, *elinde olmadan çok fazla kişiye veda ettiğinden.*

Ben, o limandan kalkan gemilere yetişemeyen kızdım. Yanlış trene binip herkesi ardında bırakan kız. Yanlış durakta inip bir kez daha sevdiklerine kavuşamayan o kız bendim işte. Dahası yok. Dahası varsa da hiçbir önemi yok.

"Özelsin," dedi dudağının kenarıyla gülümseyerek. "Öyle özelsin ki Amelya Efnan, dünyayı yerinden oynatabilir ya da uğruna dünyayı yok edecek bir ordu yaratabilirsin." Pars sevecen bir gülümsemeyle omzuma tutundu. "Sana anlattıkları hikâyeleri unut, benzediğin herkesi unut, daha önce gelmiş ve geçmiş herkesi unut. Şunu hatırla: Ona sorduğumda, her defasında ölümün kıyısına itmene rağmen bizi, neden her defasında koşup sana geldiğimizi... Bana senin bir Yıkıcı'dan fazlası olduğunu söylemişti. İsis'ten beri tam tamına sekiz tane Yıkıcı var oldu. Seninle birlikte sekiz Yıkıcı. Karşılaştığımız ilk Yıkıcı sen değildin ama o inatla seni istedi. Onun öldürebileceğini düşünerek hayatını karartmanı istemiyorum. Hayatını

yaşamak zorundasın Maya." Bir adım geri çekilerek mesafeyi hatırlatmak ister gibi aramıza bir çizgi çekti.

"Sen zehirli bir soydan gelsen bile, çok daha fazlasına ilham veren birisin. Sen, bize insanlığı yeniden öğretensin." Başparmağı elmacık kemiğimin üzerinde yumuşak daireler çizerken başımı göğsüne doğru yasladım. Beklermiş gibi kollarını sırtıma dolayıp orada sakinleşmeme izin verdi.

"Söz veriyorum," dedi Pars, derin bir nefes alırken parmakları saçlarımın üzerinde gezindi. "Onun iyi olacağına dair sana söz veriyorum. Ama sen de söz ver, tamam mı?" Tekrar geri çekildi ve bir kez daha boşluk. "İyi olacağına dair."

Ayağımın altında hissettiğim yapraklar sessizliğin inadına gürültü yaparken, tamamen karanlığa teslim olan güne doğru gözlerimi kıstım. Bu vermeye hevesli olmadığım bir sözdü. Bu artık veda etmem gerektiğini söyleyen o sözdü. Birbiri ardına sıralanmış kelimelerin zihnimde hiçbir somut kanıtı yoktu. Ama sanki, kanlı canlı oradaydılar işte. Etten kemikten bir beden bulmuş gibi, tüm harfler yan yana dizilmişlerdi ve istemediğim o sözcükleri sarf ettirecekti. Kafamda dönen milyon tane düşünceyi kovalamak istedim. Ama yapmamam gerektiğinin bilincindeydim.

Uzun zamandır, öyle uzun zamandır bir savaşın içindeydim ki. Derin bir nefes daha aldım. Sahip olduğum başka bir şey kalmamıştı. Kayıp vermeden galip olamayacağımın farkındaydım. Sorun buydu. Ben ruhunu kaybetmiş bir kazanan olmak istemiyordum. Kazanmak... Fetih Yargıcı, en az benim kadar kusurlu ve tahminlerimin de ötesinde kusursuz adam. Benim kusursuz deham, aslında ruhu yaralı kayıp bir adam.

"Götür onu buradan Pars. İyi olabileceği bir yere götür. Ne Riva pes edecek ne de ben. Ne babam peşimi bırakacak ne de bu güç savaşı sona erecek. Tüm bunların ortasında olup, birbirimizden uzak kalamayız. Onu buradan götür."

Bu sözleri başımı yeniden onun göğsüne yaslayarak söyledim. Gözlerine baksaydım muhtemelen asla da söyleyemezdim. Pars'ın sırtımda dolaşan elleri durdu. Söylediklerimdeki doğruluk onda şok etkisi yaratırken bekledim. Benden karşı çıkmamı, uğruna savaşmamı beklediklerini biliyordum. Ama yapmadım ve yapmayacaktım da. Zaten bir savaşın içinde başka bir savaş daha başlatmayacaktım. Ne

o benim için doğru kişiydi ne de ben onun için yanlış. Bütün tümceler bir araya gelse, alfabedeki harflere yenileri de eklense her şey aynı çıkmaza giriyordu. Biz birbirimiz için imkânsız kişilerdik. Birbirimiz için çıkmaz sokaktık.

"Öyle yapacağız. Ama söz veriyor musun?"

Omuzların itip bir adım geriye çekildiğimde tüm gücümü kullanmam gerekmişti. Düşündüğüm tüm bu süre boyunca en doğru olan seçeneğin bu olduğundan emin değildim ama ortada başka bir seçenek de yoktu. İşler her zamanki kadar berbattı ve ben yine hep mutsuzluğuma yol açan o diğer seçeneği seçmek üzereydim. Pes etmenin kıyısında, başka bir uçurumun eşiğinden dönerken başımı salladım.

"Söz veriyorum," dedim. Ama cümleyi tamamlamadan ve bir kez daha onun gözlerinin içine bakmadan olduğum yerde sırtımı döndüm. Nefesimi tutmam gerekmişti. Bir kez daha sevdiklerimi geride bırakırken gözümü kırpmadan herkesten uzağa yine kilometrelerce gibi bir ruhsal mesafede ilerlemiştim. Uçurumun kıyısına kadar koşup atlamak mıydı delilik, yoksa o uçurumun kıyısına kadar gelip vazgeçmek mi? İçimden bir ses ölümün değil yaşamın cesaret gerektirdiğini avaz avaz bağırırken adımlarım hızlandı.

Bunların, yaşadıklarımın, vazgeçmek zorunda kaldıklarımın, elimde olmayan her şeyin ve hatta düşüncelerimin bile bana engel olmasına izin vermeyecektim. Fetih Yargıcı hayatımın küçük bir kısmında yer alan ama hayatımın tümü olmaya yaklaşan tek insan olarak kalacaktı zihnimde. Benim hayatımın dışında bir yerlerde yaşamına devam ederken en azından nefes alacaktı. Başka ne olacaktı diye hırpaladım kendimi hâlâ yürürken.

Akademinin ışıkları gözümü almaya başladığında daha da hırslandım. Adımlarım birbirini kovalarcasına hızlanırken ciğerlerimin hareketlendiğini hissediyordum. Sadece ve tüm gücümle koştum, hiçbir yere varamayacağımı bile bile. Belki kıyısına uçurumun, belki de uçurumdan geriye.

40. BÖLÜM

TEDİRGİN

Kayın ağacından yapılmış ahşap tezgâhın zemininde, bir elimden diğer elime doğru kayan kahve fincanını büyük bir dikkatle izlerken, hissettiğim titreşim dikkatimi dağıtmıştı.

"Güzel şarkı. Güzel seçim."

Kumral yine kendine geldiği anlardan birini bana mesaj yazmak için kullanıyordu anlaşılan. Her ne kadar bu duruma memnun olsam ve hoşuma gitse de ekranı kilitleyip mesaja cevap vermeden pantolonumun arka cebine sıkıştırdım telefonu. Ondan uzak durmayı öğrenmem gerekiyordu. Kliniğe gitmeden, aşeka olmanın ne anlama geldiğini öğrenmeden önce göndermiştim ona bu şarkının ismini.

Indila, Tourner Dans Le Vide

"Yeni bir numaran olduğunu bilmiyordum." Armoni gelişigüzel bir şekilde karşıma oturdu. Yalnızca omuz silktim, bir de bunun üzerine onlarca açıklama yapmaya hevesli değildim.

"Bir an önce eğitime başlamak istiyorum."

Kavisli kaşlarından birini kaldırdı. Kollarını göğsünde çaprazlamıştı. "Yine kafanı dağıtmak istiyorsun. Neden?"

"Beni tanıyormuş gibi davranıyorsun."

Dudakları gerilerek ince bir çizgi halini aldı. Bu tavırlarımdan hoşlanmıyordu ama bir şekilde katlanıyordu. Bunu neden yaptığını anlamakta zorlansam da sesimi çıkarmadım. Bana kendini sevdirme gibi bir zorunluluğu yoktu. Onun bana olan sevgisiyle ilgilenmiyordum. Armoni'yi tanıdığım süre boyunca onun da ne denli umursamaz bir insan olduğunu anlamıştım. Ama bana karşı değildi veya değilmiş gibi davranıyordu.

"Oldu o zaman," dedi, avuçlarını tezgâhın üzerine bastırıp kendini geriye doğru itti. "Ben kaçıyorum programın için elimden geleni yaparım."

"Hım-hı," diye onayladım dirseğimi masaya yaslayıp başımı avucumun içine aldım. Dalgın bir şekilde kahve fincanını seyretmek yeterince makul görünüyordu.

"Pamir nerelerde?"

"Sen söyle," dedim omuz silkerek. Kumral'ı neredeyse bir hafta önce görmüştüm ama hissettiğim her sızı, yanından daha yeni ayrılmışım gibi tazeydi. Sanırım onu o halde gördüğümden beri başka hiçbir şey görmek istemiyordum. Ya da diğer her şey gözüme görünmez geliyordu.

"Maya, neyin olduğunu söyleyecek misin?" Yeniden tezgâhın arkasına, karşıma geçtiğinde kollarını komik bir şekilde bel kavisine yerleştirmişti.

"Her zamanki şeyler," diye yalan söyledim kolumu kendime çekip, alnımı yeniden tezgâhın üzerine yasladım. Zeminin sertliği, kahvenin ısısıyla birleşmiş ve alnımda rahatsız edici bir hisse neden olmuştu. Tam olarak bu kadar rahatsız hissediyor ama bununla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyordum.

"Biraz uyusam iyi olacak. Pamir'le ilgilenir misin? Akşam diğerleriyle tanışacağı için çok heyecanlıydı ama yemek yediğinden emin olmak istiyorum."

"Maya, ben de senin yemek yediğinden emin olmak istiyorum." Sesindeki anlayışa dudak bükmek istesem de onu duymazdan gelip odama doğru ilerledim. Yalnız kalabileceğim tek yerde, kendimi yüz üstü yatağın üzerine attım. Sanırım biraz daha zamana ihtiyacım vardı. Tüm olanları sindirmek için biraz daha zamana. Ama tüm bu olanları atlatmak için neye ihtiyacım vardı bilmiyordum. Yaşıyormuş gibi değil de sadece varmışım gibi hissediyordum. Bedenim buradaydı ve hareket ediyor, bir şekilde olay akışına göre ilerliyordu. Ancak ruhum bedenimden tamamen uzakta kendine seçtiği mezara boylu boyunca uzanmış dinleniyordu, terk ediyordu sanki beni yavaş yavaş.

İçimden sen de git diye çığlık atarken bakışlarım ifadesizce pencereyi izlemeye koyuldu. Her şey neden bu kadar anlamsız geliyordu? Sadece Kumral'a yaptıklarım yüzünden değildi bu olanlar. Uzun zaman sonra belki de ilk defa ne yapmak istediğimi bilmiyordum.

Neden sadece normal bir hayata sahip olamıyordum. Basit, sıradan bir yaşam. Olaysız tek bir gün. Huzurla gözlerimi kapatabildiğim tek bir gece. Kabus görmediğim tek bir uyku. Düşünmek zorunda kalmadığım tek bir an. Saniyeler istiyordum kendimden yaşamak için. Tanrım... Ne olur birkaç saniye yaşadığımı hissetmeye ihtiyacım vardı. Biraz olsun canlanmaya. Yeniden ayağa kalkmaya ve bir kez daha savaşmaya her şeyle.

Gözüme bir saniye bile uyku girmiyordu. Sigarayı gelişigüzel bir şekilde pencerenin kenarındaki küllükte söndürdüm. Perdeleri sonuna kadar açıp orman manzarasını seyrediyor ve bir sürü düğümün ortasında can çekişiyordum. Elimdeki telefonun açık penceresinden gelen mesajı okurken istem dışı dudaklarım kıvrıldı. Kumral vazgeçmiyordu.

"Abla ben hazırım!" Pamir üzerinde nil yeşili tüllerden oluşan bir elbiseyle bulunduğum salona gelince istem dışı gülümsedim. "Ama saçlarımı bu defa Armoni gibi yapalım."

"Bak sen," dedim gülümsememi genişleterek. "Demek artık benim saçlarım gibi örgü istemiyorsun."

Omzumun üzerinden göğsüme kadar düşen örgüyü sırtıma doğru attım.

"Bugün yeni birileriyle tanışacağım ya süslü olmak istiyorum." Küçük dudaklarını büzerken tarağı elime doğru uzattı.

"Pekâlâ." Süs konusunda örnek aldığı ablası olmak istemezdim. Ne olursa olsun Armoni Alsancak Efnan kesinlikle kendine bakmayı ve nasıl güzel görüneceğini biliyordu. "Bu benim tarağım mı Pamir?"

"Evet, banyodan buldum." Tarağın birbirinden ayrık dişlerini incelerken tek tük kalmış saç tellerini seçebiliyordum. Kaşlarımı çatmama neden oldu.

"Bana bir dakika izin verir misin, hemen geliyorum."

Arka odalardan birine geçip kapıyı ardımdan kapattım. Hızla Pamir'in, tamamı açık bir limon sarısı olan odasına gelmiştim. Bu renge gereğinden fazla bir sempatisi vardı. Her neyse, kesinlikle pembeden daha iyiydi. Cebimden çıkardığım telefonla Yankı Saruhan'ın numarasını çevirdim. Yıkıcı bir Amelya Efnan olmanın telefonunuzu ilk çalışta açtırabilmek gibi özel avantajları oluyordu.

"Nasıl yardımcı olabilirim Bayan Efnan?"

"Pamir," dedim hızlıca. Bu çene çalacağım bir mesele değildi. "Bu şey nasıl bulaşıyor bilmiyorum. Ama kullandığım tarak veya benim bardağımdan su içmek onu zehirleyecek mi?" Telefonun diğer ucundan Yankı'nın sinir bozucu kıkırdamasını işittim.

"Hayır Bayan Efnan, öyle bir durumda bulaşmaz. Yalnızca kan yoluyla ve cinsel ilişkiyle. Cinsel ilişki derken neyi kast ettiğimi biliyorsunuz, değil mi?" Hayatımda bir şekilde bulunan tüm erkekler neden benim olmayan cinsel hayatıma kafayı takmıştı ve sürekli bununla ilgili çirkin espriler yapıyorlardı? Tanrım!

"Teşekkür ederim, çok yardımcı oldunuz!" Neredeyse öfkeli bir alayla telefonu kapatmaya hazırlanırken, "Bir dakika," dedim. Gözlerimi sıkı sıkı birbirine bastırdım. "O nasıl?" Fısıldamak kendimi kötü hissettiriyordu hatta ondan bahsetmek, düşünmek, hatırlamak hepsi bana kendimi kötü hissettiriyordu.

"O kim Bayan Efnan?" Eğlenen sesini duyunca büyük bir rahatlamayla derin bir nefes verdim.

"Bu eğlenen tavırlarınızdan cevabın iyi olduğunu anlıyorum. Öyle mi?"

"Ne diyebilirim ki, siz zeki bir hanımefendisiniz!"

"Teşekkür ederim," dedim. Bu kadarını bilmek yeterdi. Sadece iyi olduğunu bilerek yaşayabilirdim.

"Ne zaman isterseniz Bayan Efnan, emrinize amadeyim." Söyledikleri rahatsız edici bir hal almaya başlayınca kaşlarımı çatarak "İyi günler," dedim. Ve telefonu kapatarak elimdeki tarakla birlikte Pamir'in yanına geri döndüm.

"Affedersin ufaklık." Pencerenin önündeki sandalyelerden birine yerleşmişti. Arkasına geçerek, "Nasıl bir şey istiyorsun?" diye sordum. Armoni'nin saçları genelde açık veya sıkı bir topuz oluyordu.

Pamir, küçük elleriyle saçlarını geriye doğru atıp başının üst kısmını gösterdi. "Buralar böyle dümdüz olsun," dedi, sonra hafif aşağıya doğru indirip "Burada da böyle kocaman yuvarlak olsun. Elbisemin arkası görünsün."

Hareketlerine güldüm. "Tabii küçük hanım," diye takıldım.

"Abla, Fetih ne zaman gelecek?"

"İşlerini bitirdiği zaman seni mutlaka görecektir güzellik. Böyle iyi mi saçların?" Pencerenin yansımasından başını sola doğru döndürüp küçük topuzuna baktı.

"Evet, teşekkürler. Peki ya Pars? Sen Peri'yi biliyor musun?" Elimdeki tarakla birlikte getirdiği renkli tokaları toplarken bunun bu kadar kolay olmayacağını tahmin ediyordum.

"Evet, biliyorum. Sen onunla da tanıştın mı?"

"Evet, masallardaki peri kızlarına benziyor." Pamir hâlâ pencerenin yansımasından kendine bakarken müziği andıran bir sesle kıkırdadı.

"Şu anda sen de öyle görünüyorsun. Hazırsan gidelim mi?" Ona elimi uzatıp tutmasını bekledim, yeşil elbisesinin içinde ne kadar güzel göründüğüne baktım.

"Biliyor musun, aynı annemize benziyorsun." Dizimin üzerinde onun boyuna gelene kadar eğilip küçük yüzünü avuçlarımın arasına aldım. Teni yumuşacık, ipek gibiydi. Küçük burnu tıpkı annemde hatırladığım o tatlı ifadeyi veriyordu yüzüne.

"Güzel miydi?" diye sordu çabuk bir hüzünle. Ona üzülmemesi için gülümserken başımla onayladım. "Çok güzeldi."

"O zaman sen de ona benziyorsun. Sen de çok güzelsin."

"Hadi küçük hanım," dedim babama benzemenin ne kadar korkunç olabileceğini düşünürken.

Kapıyı açan otomatik kartı elime alıp ardımızdan kapının kilitlendiğine emin oldum. Koridorun ucuna doğru ilerleyip asansörü çağırmak için gereksiz birkaç defa tuşa bastım. Bazı konularda

inanılmaz sabırsız olabiliyordum. Özellikle gergin olduğum durumlarda. Pamir'e belli etmek istemesem de onun bu hayata uyum sağlayamayacağı endişesi hâlâ zihnimde sinsice kol geziyordu. Onu hem o kadar iyi tanıyor hem o kadar yabancıydım ki. Soğuklar'ın türüne genel olarak yabancıyken Pamir kadar hassas bir çocukla nasıl başa çıkacaktım? Tamamen bir Soğuk değildi ancak benim dürtülerimi ortaya çıkaracak kadar Soğuktu. Ve akademideki diğer Avcılar da bunu hissedecekti. İşte tam bu anda Armoni'nin varlığına rahatlıkla minnet ettim. Söz konusu akademi ve söz konusu akademideki öğrencileri yönlendirme olduğunda hiç kimse Bayan Armi ve kusursuz kızı Armoni Alsancak Efnan kadar ikna edici olamazdı.

"Neden ayakkabılarını izliyorsun Pamir?" Güldüm. Ayakkabısında bu kadar ilginç ne olabileceğini düşünüyordum.

"Tokası kırıldı. Bütün kıyafetlerim kraliçede kaldı." Dudaklarını sıkıntıyla büktü. Normal şartlarda belki bu önemsiz bir durumdu. Ancak Pamir kendini bildiğinden beri tamamen lüks bir hayatın içinde her dilediğinin olmasına alışkın bir şekilde büyümüştü. Küçücük ve hiç büyümeyecek bu kız çocuğuna nasıl yeteceğimi veya eksikliklerini nasıl tamamlayacağımı bilmiyordum. Bu konuyu Doruk'a acilen hatırlatmam gerektiğini kendime not ettim.

Asansörden içeri geçerken, "Seni alışverişe götürürüm. Yeni kıyafetler ve istediğin diğer şeyleri alırız, tamam mı?"

"Gerçekten götürür müsün?"

"Elbette Pamir."

Gözleri heyecanla büyüdü. "Tamam. Abla biliyor musun, benim daha önce hiç arkadaşım olmamıştı."

Başımı ona doğru eğdim, elimi bırakmıyordu.

"Nasıl yani ufaklık? Pars senin arkadaşın mesela." Çenesinden tutup yüzünü görebilmek için kendime doğru çevirdim.

"Benim yaşımda olmadı hiç."

Riva'nın onu nasıl bir hayata mahkûm ettiğini hâlâ tam anlamıyla bilmiyordum. Paranoyak ve aşırı kontrol manyağı kraliçe küçücük çocuğu bile sadece kendine saklamıştı. Pamir asansörün açılan kapısından beni beklemeden dışarıya çıktı.

"Enis, merhaba!" Pamir resepsiyona doğru giderken anlaştığımız gibi Armoni'de avludan içeriye geliyordu. Pamir kesinlikle haklıydı, Armoni oldukça onun deyimiyle süslü görünüyordu. Pamir gibi sıkı bir topuz yaptığı saçlarını gözlerinin elasını ortaya çıkaracak beyaz bir gömlekle ödüllendirmişti. Uzun ve biçimli bacaklarını sıkı sıkı saran kavun için bir pantolonun altına topuklu ayakkabı giymiş, Pamir'e gülümsüyordu. Pamir onu görmediği için benim yanıma gelmek zorunda kaldı.

"Nasılsın?" Benimle konuşurken oluşan o gerginliği hâlâ üzerimizden atamamıştık yine de ben eskisi kadar takmıyordum.

"İyi. Sence Pamir onlara uyum sağlayacak mı?"

"Açıkçası bundan bende şüpheliyim ama Pamir herkese kolay uyum sağlıyor."

Cümlesini bitirirken Enis'in yanaklarını sıktığı Pamir'e doğru baktı. "Akademideki herkes ona bayılıyor. Harika bir çocuk."

"Öyle," dedim düz bir sesle. Keşke onu daha önce kurtarsaymışsınız. Keşke onun için bu kadar geç kalmasaymışsınız. Armoni sesimdeki imayı ve tek kelimelik cevabımı sessizlik olarak algıladı ve doğru bir şekilde o da sessiz kaldı.

"Kaç yaşında bu çocuklar?"

"Ortalama 8-9, sanırım bir tanesi 11 yaşında. Normal hayata uyum sağlayamıyorlar. Fazla enerjik oldukları için insanların yaşam ve eğitim alanları onları sıkıyor. Çoğu birkaç okul denemiş ama hepsinden hem kendileri hem de okullar şikâyetçi olmuş. Burada daha doğru bir eğitim alıyorlar. Kendileri gibi insanların arasında büyüyorlar." Öyle oluyordur tabi. Kendileri gibi... Bu düzene alışamayan tek kişi ben oluyordum sanırım. Hâlâ ilk gün hissettiğim gibi kendimi bu akademiye ait hissetmiyordum. Keşke bir nebze olsun beni heyecanlandırsaydı ancak içimde koca ve gereksiz bir boşluk vardı. Buranın bir okul veya iyi bir yer olduğuna dair en ufak inancım yoktu. Birileri burada mutlu olabilirdi ancak ben kesinlikle özgür hissetmek istiyordum ve burası her bir zerreme kadar tutsaklığımı anımsatıyordu bana.

"Armoni, merhaba!" Pamir iki elini önünde birleştirerek ona gülümserken tıpkı bana yaptığı gibi Armoni'yi de elinden tutup kendine doğru çekti ve yanağına tatlı bir öpücük kondurdu.

"Merhaba tatlım. Bugün nasılsın?" Pamir'le konuşurken herkes gibi Armoni'nin sesi ve duruşu da tamamen değişiyordu. Daha tatlı, her açıdan daha yumuşak bir hal alıyordu. Bu ilk defa karşılaştığım bir şey değildi. Pamir Efnan'ın annemden aldığı sevgi dolu sihri herkesin buzlarını eritiyordu.

"Biraz heyecanlıyım, ya sen?"

"Hımm," dedi Armoni, Pamir'in elinden tutup elbisesine bakmak için kendi etrafında bir tur döndürdü. "Çok güzel görünüyorsun, bence tamamen hazırsın."

Pamir duyduklarına büyük oranda sevinmişti. Armoni, onun kesinlikle örnek aldığı bir rol modeline dönüyordu. Bir tarafım bunun kıskançlığıyla sarsılsa da sanırım Pamir için de Armoni daha iyi bir seçenekti. Hayatımdaki herkes için yanlış kişi olma düşüncesi durduğum yerde büyük bir hiddetle sarsılmama neden oldu. Sürekli boy gösteren ağlama isteğimle bir kez daha savaşıp bir şekilde kazanmıştım. Mutlu olmaları için herkesten vazgeçmeye hazırdım... Halletmem gereken son birkaç şey kalmıştı yalnızca.

"Maya, gidelim mi?" Pamir, Armoni'nin elini bırakmadan omzunun üzerinden bana bakıyordu hevesle. Armoni'ye doğru başımı sallarken Pamir'e gülümsedim. "Hemen arkanızda olacağım." Arka cebimde titreyen telefonu dudaklarımı kemirerek avucuma sığdırdım. Kalp ritimlerim bir kez daha kendini hatırlattı ve aldığım nefesle birlikte göğüs kafesimi tıkadı.

"Orada işler nasıl gidiyor?"

Muzip Karamel. Onu ilk gün kaydettiğim bu ismi görmek bana hâlâ tatlı bir acı gülümseme bahşediyordu. Artık liseli kızlar gibi hissettiğim o mesajlaşmalara son vermiştim ve ortada muzip olan hiçbir şey kalmamıştı.

Keşke anlatabilsem, keşke biraz bahsedebilsem ona her şeyin ne denli berbat gittiğinden. Ama buna hakkım yok. Bir kez daha onu o uçurumun kıyısına sürüklemeye hakkım yok. Biraz öfke, çoğunlukla

hüzünle yanıtsız bıraktığım bir mesajı daha yok sayıp telefonu yeniden cebime yerleştirdim. Armoni ve Pamir'in arkasından eğitim alanına giderken içimdeki garip his daha büyük bir alana yayılmıştı.

Büyük spor salonunun dışında başka bir tek katlı depo bulunuyordu. Daha önce defalarca yanından geçmiş, etrafında koşmuş ama hiç içinde ne olduğunu düşünmemiştim. Vişne çürüğü rengine boyalı bu yer tamamen küçükler için ayrılmış bir oyun evi gibiydi. Esas Hikâye Evi'nin ilk oluşumu olduğunu öğreneli çok olmamıştı. Amelya İsis'in yaşadığı ilk yer tek katlı bu büyük depoydu. İçine girerken kendimi uzak bir şekilde garip hissetmeye devam ettim. Sanki geçmişten bir yeri ziyaret ediyormuşum gibi tanıdık bir his ama tuhaf bir ürperti hâkim olmuştu çehreme. Kafamın içinde dönüp dolaşan tilkilerden birinin ayağı eşiğe takılmıştı da düşünmeyi durdurmuştu sanki. Tüm o düşünceleri tek bir düğmeye basarak zihnimden uzaklaştırdım. Yeniden bulunduğum yere döndüğümde Armoni kalçasına kadar uzun siyah saçları olan dikkat çekici bir kadınla tokalaşıyordu. Yüzü de bedeni gibi çok zayıftı kadının. Boyu neredeyse Armoni'nin boyuyla eş değer ama bakışları haddinden fazla sıcaktı. Gözleri bana takılınca bir an için heyecanlandığını düşündüm. Bakışlarındaki ifade kesinlikle değişmiş, büyük bir yoğunlukla iri yeşil gözleri parlamıştı. Armoni dikkatinin dağıldığını fark edince kadının baktığı yere, bana doğru döndü. Benim anlamadığım bir şeyi anlamış gibi kibirle gülümseyip kadına geri döndü. Baktığı yerden sesini hafifçe yükselterek seslendi.

"Maya, gel de Mina'yla tanış. Biraz sonra heyecandan ölecek."

Ona doğru kaşlarımı çatma isteğimi bastırıp yeni takındığım şu Yıkıcı ifademle birlikte kadına doğru ilerlemeye koyuldum. Tamamen yanlarına vardığımda Armoni samimi bir hareketle kolunu benim koluma dolayıp iyice yanına çekti.

"Mina," diye takdim etti sesine asil birinden bahsediyormuş gibi bir tını ekleyerek. "Amelya Efnan'la tanış." Ah, boğazımı ıslatmak için yutkundum. Bir an için unutmuştum. Akademide merak uyandırıyordum. Öğrencilerin çoğunun beni merak ettiğini biliyordum

ama yirmili yaşlarının sonunda duran bu kadının bir öğrenci olduğunu sanmıyordum.

"Memnun oldum," dedim basitçe ve kaba olmamaya dikkat ederek. Bu tarz tanışma merasimlerinden hoşlanmıyordum. İlgiyi üzerimden uzaklaştırmak için küçük masaların toplandığı ve seçebildiğim altı çocuğun daire şeklinde oturup boyama yaptığı bölüme baktım. Pamir birilerinin başında durmuş ne yaptıklarını izlerken oldukça ilgili duruyordu.

"Sanırım orada her şey yolunda," dedim. Benim korkum onlardan biri olmadığı için kenara itilmesiydi. Dışlanmanın ve olduğun yere ait hissetmemenin ne demek olduğunu çok iyi biliyordum. Bu duyguyu hiç kimsenin, özellikle de canımdan değerli küçük kardeşimin yaşamasını asla istemezdim ve tüm kalbimle buna izin vermeyecektim. Hayatımın kontrolü Pamir'in istekleri ve gülümsemesinin arasına sıkışmış mutluluğunun elindeydi. Nasıl mutlu olacaksa öyle yapacak, nerede mutluysa oraya gidecektik. Ama bir şekilde mutlu olacağında dair söz verdim kendime.

"Onunla özel olarak ilgileneceğimden şüpheniz olmasın. Çocukların hepsi ılımlı, herhangi bir sorun olacağını düşünmüyorum." Fazla sevecen şu insanlardan hoşlanmadığımı tüm dünyaya haykırmak ister gibi kaşlarımı çattım.

"Onun özel durumunu biliyorsunuz, değil mi?"

Esmer kadın dikkatle ince dudaklarını yaladı. Güvence vermek ister gibi gülümsedi. "Biliyoruz, kuşkunuz olmasın. Pamir artık bize emanet."

"Mina'ya bilmesi gereken her şeyi anlattım. Pamir burada iyi olacak Maya." Armoni beni rahatlatmak için çaba harcarken başımla onaylamak dışında hiçbir şey yapmadım. Onları yok sayıp yavaş adımlarla kendine bir yer edinmiş olan Pamir'in yanına yaklaştım.

"Ufaklık, ben şimdi gidiyorum. İstediğin zaman gelebilirsin, Mina'ya söylemen yeterli. Tamam mı?" Armoni'nin yanında duran uzun boylu kadını işaret ederken oldukça sakin görünmeye çalıştım.

"Tamam ablacığım," dedi Pamir yeniden boya yapan çocuğun çizimlerini incelemeye dönüp. Gülümsedim. Onu böyle bırakmak

içime sinmese de iyi olduğunu görebiliyordum. Şu Mina bir açıdan sinirimi bozsa da Pamir'e özel davranacağına kuşku duymamıştım.

"Pekâlâ, sanırım şimdilik bu kadar. Numaram sizde var. Herhangi bir şey olduğunda doğrudan beni arıyorsunuz. En ufak bir şeyde dahi."

Armoni de en az benim kadar tedbirli bir şekilde Mina'yı uyarırken kadın sakinliğini bozmadan, "Elbette," diye onayladı. Başımla onu selamladım.

"Seni tanımak çok güzeldi Amelya." Sesinde şarkı söyler gibi bir tını vardı. Omzumun üzerinden ona bakarken gözlerindeki tuhaf ifadeye aldırmamaya çalıştım. Hafifçe gülümsemek için kendimi zorladım ve Armoni'nin yanında yürümeye devam ettim.

Nihayet kapıdan çıktığımızda Armoni sersemce bir kahkaha attı. Ondan böyle kahkahaları çok fazla duyamazdınız. Afallamış bir şekilde kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Tanrım!" dedi duraksayarak, elini topuzuna götürüp çubuk şeklinde bir tokayı çıkardı ve uzun saçlarının güneş parıltıları eşliğinde omzuna dökülmesini sağladı. "Mina'yı düşünme. Bir şekilde siz ikinizin kardeş olduğunu düşünüyor." Söyledikleri üzerime buz gibi su dökülmüş gibi bir etki yaratmıştı. Daha fazla kardeş mi?

"O da ne demek?"

"Öyle bir kardeşlik değil. Daha çok soylu bir kardeşlik. Avcılar, Amelya İsis'in soyuna doğrudan bağlı olanlar, kendilerini asil olarak görürler. Gördüğün gibi sınıf ayrımı dünyanın her yerinde var." Yeniden inanamazmış gibi gülümsedi. Durumdan eğlendiği belliydi.

"Ve siz?" dedim. Anladığım kadarıyla bu hikâyenin devamı vardı.

"Komik olanı şu ki, senin annen ve benim annem Amelya İsis'in doğrudan soyundan gelmiyor. Onlara göre. İsis'in kendi doğurduğu bir tane çocuğu vardı. İlk kızı. Onların soyuna bağlı olanlar kendilerini asil olarak görüyorlar. Bizim maalesef babamız o soydan geliyor. Ama sen direkt İsis'in genlerini taşıyorsun, seni özel kılan bu. Diğerleri, insanlarla evlenen veya Hükümdarlar'ın o çocuğun DNA'sından aldıkları genlerle yeni Avcılar yarattığı tür sıradan oluyor. Asillere göre yani."

"Annemin Amelya'nın torunu olduğunu sanıyordum." Söylediklerine gerçekten şaşırmıştım. Bu beni bir kez daha düşünmeye sevk etmişti.

"Öyle zaten. Teorik olarak Avcılar'ın tümü Amelya'nın torunu. Şöyle ki Amelya'nın öldürdüğü söylenen eşinden bebeği oluyor. Kızı. Daha sonra bir kez daha başka biriyle, bu defa Avcı genleriyle evrim geçirmiş bir insanla birlikte oluyor. Bir kez daha doğuruyor. Piç Utku. Saf soy olarak görmüyorlar onu. Aslında İsis'in bizzat doğurduğu çocuk. Annelerimiz onun kanından alan örneklerle işleniyor. Asiller onu kabul etmiyor. Ama Utku muazzam bir Avcı, onun da bir Yıkıcı olduğuna dair rivayetler vardı. Hepsinin asılsız olduğu düşünülüyor çünkü kardeşi tarafından ihanetle suçlanıp öldürülüyor." İşte bu defa gerçekten bir duvara toslamış gibi kalmıştım. Bu defa gerçekten zehirli bir soydan geldiğime emin olmuştum. Tanrım, her geçen gün kendimle ilgili başka şeyler öğreniyordum ama ilk defa tuhaf bir şekilde bunları dinlemek hoşuma gidiyordu. Özellikle Armoni'nin yüzünden silinmeyen şu gülümsemesiyle.

"Kızı gören neredeyse kimse yok, Utku ise hala kasabada görebileceğin biri. Bana göre ilk kızı, Utku kıskandığı için öldürdü. Hükümdarlar onun ismini daha gizliyor. Büyük hayal kırıklığı olmalı. Yani düşünsene, kardeşin bir Yıkıcı ve herkes yalnızca onun etrafında pervane oluyor." İma ettiği şeyle birlikte gözlerim irileşirken garip bir kahkaha attım. Avlu boyunca onunla böyle yan yana yürürken ikimizde gülüyorduk. Armoni sinir bozucu olmadığı zamanlar da oldukça iyi bir arkadaş olabilirdi.

"Zavallı kız," dedim hüsranla. "Anlaşılan ondan öğreneceğim çok fazla şey varmış."

"Seni bilge dekanla tanıştırırım. Harika biridir, bütün sorularını cevaplayacak kadar uzun yıllardır yaşıyor."

"Bütün sorularımı mı? Bu sonsuzluk gibi görünüyor." Kendi kendime mırıldandım. Armoni yalnızca gülümsedi. İkimiz de ortak avluya doğru yürürken yanımızdan geçen öğrenciler Armoni'ye çekinerek selam verip tuhaf bakışlarla beni taciz ediyorlardı. Buna ne kadar katlanabileceğimi bilmiyordum ama çok da önemsemediğime

karar vermiştim. Bir açıdan ben onları heyecanlandıran biriydim, uzun zamandır birini görmenin beni heyecanlandırmadığını düşünürsek bunu kimsenin elinden almak istemiyordum. Bu zamanla alışmam gerekenler listesindeydi.

"Bir şey merak ediyorum," dedim başımı Armoni'ye çevirerek. Duruşu öyle kusursuzdu ki bazen onunla kardeş olduğumuza inanamıyordum. O kesinlikle babama da, kendi öz annesine de fazla fazla benziyordu ve maalesef babamla Bayan Armi'nin karışımı güzellik açısından kusursuz ama karakter olarak oldukça tehlikeli bir meyvenin tohumlarını atıyordu.

"Bizi biliyorlar mı? Yani senin aslında kimin kızı olduğunu?"

"Sanırım hep biliyorlardı," dedi kendi içinde bir şey düşünür gibi. "Ama artık yüksek sesle de biliyorlar." Sanırım daha öncesi arkasından konuşulan fısıltılardı ve bu gerçekten sinir bozucu bir durumdu. Babama olan kırgınlığı muhtemelen öfkesini aşıyordu.

"Arenada annemle karşılaştılar ve pek hoş olmayan bir konuşma yaşandı. Emsal utanç verici bir şekilde edepsiz ve kesinlikle hiçbir şeye saygısı yok." Konuşma şekline aldırmadan dudaklarımı ısırdım. Ona baba bile diyemiyordu, bunun insana nasıl bir acı verebileceğini tahmin etmek çok da zor değildi. Armoni benim yaşadığım hayatın başka bir açısından payına düşeni almıştı. Acının harmanladığı bu ateş herkesi yakmamıştı ama kuşkusuz herkese sıçramıştı. Herkesin canını acıtmıştı bir yerinden. Ben üzerine buz tutmaya çalıştıkça daha fazla yere sıçrayan bu yaraları gözlerimi kapatıp zihnimin ardındaki karanlığa hapsettim.

"Böyle biri değildi," dedim, içimde acı ve özlemle kavrulmuş bir baba hasreti vardı ama artık tüm düşlerimiz hepimizin hayal dahi edemeyeceği kadar uzaktaydı.

"Yanılıyorsun Maya." Tamamen durup bana döndü. Duruşu aniden gerilmiş, ses tonu sertleşmişti. Gözlerinde mağdur ama bir o kadar mahcup bir ifadeyle, "Herkesin aksine baban en başından beri biliyordu. Beni biliyordu ama o dışarıda başka bir hayat kurmayı seçti. Sizinle mutluydu, beni düşünmedi. Ardında bıraktıklarını merak

etmedi. Aşk başını döndürdü ve sonunda daha beterini yaptı." dedi. Dudaklarını sıkı sıkı birbirine bastırırken koy vermiş gibi sızlandı.

"Ona asla onu affetmeyeceğimi ve asla ona yardım etmeyeceğimi söylediğimde bana annene olan aşkından bahsetti. Onu anlamam için de sevdiğim tek insanı aldı elimden. Kahrolası herif olmasaydı şu anda Tan burada olacaktı ve ben tüm bu pisliklerle uğraşmak yerine kendi düğünümü planlıyor olacaktım. Emsal Efnan her zaman pisliğin tekiydi ve her zaman öyle kalacak." Ela gözleri irileşmişti, nabzının hızlandığını bütün öfkesinin kıpkırmızı ettiği suratından görebiliyordum. İnip kalkan göğsü öyle hararetli hareket ediyordu ki bir sinir krizinin eşiğinde olabileceğini düşündüm. Saçlarını elinin tersiyle yüzünden çekti. Bir şey söylemem için bekledi ama söyleyecek bir şeyim yoktu. İşler onun açısından da benim açımdan olduğu kadar boktandı. Belki de bu Efnanlar'ın lanetidir. Gen havuzumuzun durumu parlak değildi. Özellikle yeni duyduğum hikâyelerden sonra. Bir yanım alayla başını salladı, bunun için geçmişe bakmaya gerek yoktu. Üç Efnan kardeşi göz önüne alırsak durum hiç de iç açıcı değildi.

Zavallı annemin en büyük suçunun yanlış adamı sevmesi olduğunu düşününce her şey yerli yerine oturuyordu. Ben her geçen saniye daha çok annemin yolundan gidiyordum ve diğer iki kız kardeşimin hayatlarının da kolay olduğu söylenemezdi. Armoni haklıydı, babam sonradan böyle olmamıştı babam daima böyleydi belki de. Onun sahip olduğu karanlık hepimizin hayatına belli noktalardan bulaşmıştı. Acı acı gülümsedim. Annemin bizi koruyacak zamanı olmamıştı. Sadece bizi korumak için bile hayatını feda eden zavallı annemin aksine Armi, Armoni'yi bunlardan uzak tutmayı başarabilmişti. Bir yere kadar. Emsal Efnan'ın kötülüğü kimsenin saklanamayacağı kadar yakınımızdaydı. Sanki sahip olduğu tüm nefret, kötülüğüyle harmanlanmış ciğerlerimize soluduğumuz oksijene karışıyor ve usul usul hepimizi ele geçiriyordu.

"Kahve içmek ister misin?" diye sordum, sessizlik rahatsız edici bir hal aldığında. Hava soğuktu, üzerimdeki kısa kollu tişörtün içine süzülen rüzgâr tüylerimi ürpertiyordu.

"Kahve mi?" dedi alnını kırıştırarak. Sonra aklına yeni bir şey gelmiş gibi gülümsedi. Ruh hali aniden değişmişti.

"Daha iyi bir fikrim var. Bu gece kazananların gecesi, hazırlanmaya ne dersin?" Ona bakarken kafam karışmıştı. Şu aptal kelimeden hoşlanmıyordum. Kazananlar... Neye göre, kime göre? Dudaklarımı yalayarak ağırlığımı bir bacağıma verdim.

Kazananlar gecesi, arenada galip olanlar için yapılan başka bir güç gösterisiydi. Herkes yeniden bir araya toplanacak ve hakimiyetin kimde olduğunu göğüslerini gererek göstereceklerdi. Emsal Efnan beni sosyeteye takdim edecekti. Maskeli balonun özel davetiyesi üç gün önce elime ulaşmıştı ve şu anda da çöp kutusunda bekliyordu.

Armoni saçlarını sitemkâr, mağrur bir gülümsemeyle omuzlarından geriye attı. "Kraliçe Riva, Kral Tolunay, Emsal Efnan, Koruyucular... Herkes orada olacak. Katılmamız ve her şeyin yolunda olduğunu göstermemiz gerekiyor." Gözlerini açık gökyüzüne dikmişti. Benden çok daha uzun süredir bu oyunu oynadığını biliyordum. O kadar uzun zamandır öyleymiş gibi yapıyordu ki ondaki tüm bu ketumluğun, üzerine yapışan buzdan tacın nedenlerini anlayabiliyordunuz.

"Oraya gitmek istediğine," derin bir nefes aldım, "onları görmek istediğine emin misin?" Benim için çok fark etmeyecekti. Her halükârda onlarla karşılaşacaktım ve artık, korkup gölgesinde saklandığını sandığı kız olmak istemiyordum. O gölgeyi parmak uçlarımdaki iplere asmanın vakti gelmişti.

"Tan da orada olacak. Bu kimi görmek istemediğimle değil, kimi görmek istediğimle alakalı." Başını yana eğerek onu anlamamı bekledi ve ben de onu anladım. "Riva'ya katlanmam gerekecekse katlanırım ben de."

"Kraliçeye ne oldu?" Yürümeye devam ederek ona alayla baktım. Hepsinin anlamadığım bir şekilde saygıyla bahsettikleri ve yalnızca ismini söylemekten bile çekindikleri herkesten nefret ediyordum.

"Benim kraliçem değil o."

İtirazına dudak büktüm. Yanımda yürümeye koyuldu. Aklım kurcalayan bir sürü şey vardı. Bir an için dikkatim dağıldı. Tamame

başka bir konuya odaklanarak olduğum yerde ona döndüm. "Şu Tan," dedim gözlerimi kısarak "Neden babamla birlikte gitti ki?"

"Eğer gelmeyi kabul edersen sana anlatırım."

Gözlerimi devirerek yeniden yürümeye başladım. Son zamanlarda herkes çok can sıkıcı olmaya başlamıştı. Gerekmediği sürece herhangi bir insanı görmek de tek kelime konuşmak da istemiyordum. Ancak herkes benimle konuşmaya pek hevesliydi. Ne olurdu birkaç gün beni sadece kitaplarımın arasında bıraksalar? Hayır, dünya Maya Efnan'ı rahatsız etmek üzerine kurulmuştu.

Kendimi yıkılmayacak şekilde inşa ettiğim başka duvarların arasına hapsetmek dışında bir şey yapmıyordum. Silip atamadığım ama cevap bile veremediğim mesajları tekrar tekrar okumak dışında bir şey yapmıyordum. Kendimi o kadar odaklamıştım ki başka hiçbir şey düşünmüyordum. İmkânsızın sınırlarını zorlamaktan hiçbir zaman bıkmıyordum.

Başımı iki yana salladım. "Tamam," dedim Armoni'ye dönerek. "Gidelim şu baloya."

41. BÖLÜM

SOLAN HİSLER

Zaman algısı hayatımın üzerinde dalga dalga yayılırken sessizlik bir kilise çanı gibi varlığımın üzerine oturmuştu. Ara sıra yoklayan yüksek sesli o çınlama birkaç dakikalığında hayata dönmemi ve bir şeyleri duymamı sağlıyorduysa da genel olarak sessizliğe sığınıyordum. Sessizlik dört yanı benim için güvenli duvarlarla sarmalanmış bir sığınaktı. O çanın sesi ise son zamanlarda sadece Pamir olmuştu. Her şeye kör, herkese sağır kızı oynamaya devam ediyor ve bu satranç taşının merkezinde olduğumu inkar ediyordum. El değişmişti, oyun durmuştu ama hâlâ süren bir savaş vardı penceremin dışında.

"Abla nereye gidiyoruz?" Omzumun üzerinden arka koltukta, Armoni'nin hemen yanında oturan Pamir'e doğru gülümsedim. "Alışveriş yapmaya ufaklık."

"Ama nereye?"

"Alışveriş merkezine Pamir." Armoni sorusunu cevaplarken Pamir birkaç tane daha ekledi. Onu şimdilik Armoni'nin açıklamalarına bırakmıştım, radyonun sesini hafifçe açtım. Dikiz aynasından bir kez daha kontrol edip Pamir'in dikkatinin bizde olmadığına emin oldum.

Emniyet kemerinin el verdiği ölçüde arabayı kullanan Doruk'a doğru dönüp kıpırdandım.

"Bunun güvenli olduğuna emin miyiz?"

Riva'nın, Pamir'den vazgeçmeyeceğini biliyordum. Bunu sevgisinden değil, hırsından yapacaktı. Pamir'e beslediği aptalca sevgiyle bir sorunum yoktu ama kraliçe kaybetmeyi sevmiyordu ve anlaşılan ben çoktan ondan en kıymetli iki kişisini almıştım. Dudaklarımdan sıyrılmış derilerle canımı yakacak derecede oynarken düşüncelerimle de kendime işkence etmeye devam ettim.

"Bir ekip çoktan oraya vardı bile. İki ekip de bizi takip ediyor. Rahatla, kimseyi riske atmam." Onu başımla onaylayıp mavi gözlerinin

güvenine kendimi teslim ettim. Yeniden Doruk Ilgaz'a güvenme fikri? Hayır, sanmıyordum. Ama bizi güvende tutacağına güvenebilirdim. Bu artık onun için de bir hırs savaşıydı, gurur mücadelesiydi.

Araba akademiye iki saat uzaklıkta ve kasabaya da bir hayli uzak olan tek alışveriş merkezinin otoparkına doğru ilerledi. Etrafta aileleriyle gezen insanlar, ele ele dolaşan çiftler ve özgürce oradan oraya koşan çocuklar vardı. Görüş hizama girdiklerinde ilk önce heyecanlanmış sonra yeniden gerilmiştim. Bir endişe bulutu beni içine almıştı bile. Sırf birkaç parça kıyafet alalım diye ve sırf biraz değişiklik olsun diye tüm bu insanların hayatlarını tehlikeye atıyorduk. Her an birileri saldırabilir, babam karşımıza çıkabilir, Riva ya da başka birileri önümüzü kesebilirdi. Ölüm artık korkulmayacak kadar huzurlu geliyordu ancak başkasının ölümüne şahit olmak her geçen gün daha da cehennem azabıydı. Belki de cehennem yaşadığım hayatın kendisiydi. Ya da, en iyi ihtimalle, yaşadığım hayat başkalarının cehennemiydi.

"Geri dönelim," dedim Doruk arabayı boş bir alana park etmeye hazırlanırken. Armoni'nin bakışları aynadan benimkilerle kesişince Pamir de dikkatini bana verdi.

"Maya, rahatla. İyiyiz." Armoni uyarırcasına hafif bir mırıldanmayla konuştu.

"Buna değmez," dedim. "Fazla riskli."

Doruk'un arabayı düzgün bir şekilde park ettiğine emin olduktan sonra zarifçe arabadan çıktı. Hareketlerinde abartılı bir sakinlik vardı. Hiçbir şey söylemeden benim tarafıma doğru ilerledi ve aynı sakinlikte kapımı açtı.

"Gel, sana bir şey göstereceğim." Tutmam için uzattığı eline birkaç uzun saniye bakakaldım. İlk defa Doruk Ilgaz tarafından uzatılan eli tutup tutmamakta kararsızlık yaşıyordum. Daima parmaklarımı eline kenetlemek istediğim eller şu anda bana bir yabancınınki kadar uzak geliyordu. Eskiden kalma bir alışkanlık ve daha çok reddetmek istediğim bir ihtiyaçla elimi avucunun içine bıraktığımda dikkatle beni izliyordu.

"Sanırım hâlâ kurtarılabilirsin," dedi hareketime karşılık.

"Kurtarılmaya ihtiyacım yok benim Doruk. Onun için hep geç kaldın." Kapıyı ardımdan kapatıp elimi kendime doğru çektim. Göğsümde bağladığım kollarımla ona dönerken yüzünün gerildiğini ve ifadesinin sertleştiğini görebiliyordum. Doruk Ilgaz'ın hiç kimseye taviz vermediğini en iyi bilenlerden biriydim. Ancak artık bir önemi yoktu. Gerekirse taviz verecekti ya da arkasını dönüp gidecekti. Bir kez daha çekip gitmesinin beni bir kez daha yaralamayacağını söyleyemezdim, anca alıştığım yerden acıtırdı artık canımı. Hayatımı sarsmaz, nefesimi kesmezdi. Artık gidişi, hayatıma son vermezdi.

"Sol köşeye bak," dedi çenesiyle otoparkın uzak köşelerinden birini işaret ederken. Cep telefonunu çıkarıp birkaç hızlı kelime yazdıktan sonra başını yeniden kaldırdı. Gösterdiği köşede iki tane takım elbiseli koruma kısa bir an için görünüp yeniden kayboldular. Doruk omzumdan tutup beni ters istikamete doğru çevirdiğinde sesimi çıkarmadım.

"Şimdi de saat iki yönü Maya." Dediğini yaptım ve bakışlarım parmağıyla gösterdiği yere odaklandı. Çöp konteynırının yanında iki tane, iri cüsseli hademe başıyla Doruk'a selam verip yerlerini bildirdi.

"Her köşede adamlarım var. Ama bir de bunu görmek istersin belki." Beni iyice kendine doğru çekip sıcaklığına hapsederken bekledim. Beni sırtım göğsüne değecek şekilde tutup ellerini belimden önüme doğru kaldırdı. Tenim çarpan yakınlığıyla sarsılırken gözlerimi kapattım. Sıkı sıkı kenetlediğim çenemin kasıldığını hissediyordum. Hayır Maya, hayır hayır, bunu yapmasına izin verme. Sana bunu yapmasına izin verme. Bir kez daha seni kontrolü altına almasına izin verme. Her istediğinde kollarını sana sarmasına izin verme. Her istediğinde hayatına girmesine, her istediğinde hayatına müdahale etmesine izin verme. Bu defa değil Maya, bu defa sen o kız değilsin.

"Telefona bak Maya." Kulağımın dibinde fısıldarken odaklandığım şeyin telefon olması bir hayli zor olsa da gözlerimi araladım. Önümdeki ekranda birkaç küçük kare yan yana dizilmiş etrafı gösteriyordu.

"Tanrım," dedim ne olduğunu fark ettiğimde. "Her yere kamera mı yerleştirdiniz?"

Telefon ekranını kilitleyip pratik bir hareketle cebine koydu. Beni hâlâ tuttuğu belimden bu defa kendine doğru çevirip, burnu neredeyse burnuma değecek hizaya kadar yaklaştı.

"Bir daha olmaz Maya." Gözlerini bir ıstırapla kapattı. "Bir daha seni benden almalarına izin vermem. Artık bunun ne demek olduğunu biliyorum. Orada neler olduğu veya neler olacağı umurumda değil. Seni yanımdan ayırmaya niyetim yok." Sesi bir yalvarış kadar yumuşak ama bir o kadar samimi çıkıyordu. Onu böyle görmeyi sevmiyordum. Onun için üzülmek veya pişman olmak istemiyordum. Bu şekilde değildi, bu şekilde olmamalıydı. Yaptıklarının hesabını birkaç kelime veya biraz yakınlık telafi edemezdi.

"Üzgünüm," diye fısıldadım parmak uçlarımda yükselerek. "Sen beni, bir daha bu yakınlığı hissedemeyeceğim kadar yalnız bıraktın. Beni yanından ayırma, yakınlık bu demek değil Doruk. Anlamadığın tam olarak bu. Yakınlığın, mesafelerle alakası yok." Kendimi tamamen geri çektiğimde film kaplı camlara şükrettim. İçimden tüm kalbimle Armoni'nin, Pamir'i oyaladığını var sayarak arabanın arka kapısını açtım. Armoni, Pamir'e telefonunda bir şeyler gösterirken ikisi de gerçekten eğlenir gibi gülüyordu. Olduğum yerde derin bir nefes verdim. İçeriye dolan ışıkla birlikte bakışları bana döndü.

"Hadi bakalım. Çok vaktimiz yok."

Pamir gülümseyerek arabadan inerken Armoni de en az benim kadar tetikteydi. Küçük, soğuk elini avucumun içine alıp Doruk'un ardından ilerlemeye koyuldum. Armoni neredeyse yanımızda ama dikkatli bir şekilde bir adım arkamızdan geliyordu. Fazlasıyla gergindim ve birçok sebebi vardı. Ama tüm bunları şu an için rafa kaldırmak zorundaydım. Şu anda dikkatim dağılmamalı ve tamamen sıkı sıkı elimi tutan, bir serçe gibi ürkmüş bu küçük kıza odaklanmalıydı.

Pamir'in etrafı izlemesi için bir süre bekledik. İlk defa gördüğü bu yeri keşfederken heyecanı hiçbir şeye değişmeyeceğim kadar muhteşemdi. Alışveriş merkezinin mağazalarla dolu koridorunda, oradan oraya koşarken hepimizin gözü üzerindeydi. Doruk'un bu konuda asla hakkını yiyemezdim. Her köşe başında birileri, her

yolun sonunda kontrol eden başkaları daha oluyordu. Belli bir saatten sonra tamamen Pamir'in elini bırakıp özgürce hareket etmesine izin verdim.

"Siz elbiselere bakın, ben Pamir'i karşıdaki oyuncak mağazasına götürüyorum." Doruk keyifle Pamir'e elini uzatırken destek verici bir şekilde bana baktı. Çok gönüllüsü olmadığım bir onayı verirken başımı salladım. Tamam, derin bir nefes al ve rahatla. Tanrım! Ebeveyn olmak gerçekten çok zordu. Ya da benim sevdiğim herhangi biri olmak zordu.

"Sanırım bu hoşuma gitti." Armoni altın payetleri olan, balık şeklinde uzanan bir elbiseyi aynada üzerine tutarken, sadece yansımadan bile harika görünüyordu. O tarz elbiseler, parıltılar tüm bu ışıltılar hiçbir zaman ilgimi çeken şeyler olmamıştı. Gerçekten soyut bir sadelik seviyordum.

"Sanırım bunu deneyeceğim," dedi görüntüden memnun kalmış bir biçimde gülümseyerek. Saçlarını tek eliyle arkaya atarken ona inanamaz şekilde başımı salladım.

"Elbiselere bak Maya," diye uyardı kabine girerken "Öyle ya da böyle, buradan sana bir elbise alacağız." Daha geniş bir şekilde gülümseyerek patronluk tasladığı konuya sırıttım. Kimse kimseyi elbise alması için tehdit etmezdi. Armoni kabinlerden birine geçtiğinde raflar arasında dolaşmaya devam ettim. Daha koyu renklerin hâkim olduğu bölmeye vardığımda daha sade elbiselere göz attım. Askıların her birini tek tek elimle sıyırırken arka cebimde duran telefonun titrediğini hissetmiştim. Doruk olma ihtimaliyle aceleyle telefonu elime alıp ekran kilidini kaydırdım.

"Dördüncü kabin. Hemen."

Bir an için afalladım. Durduğum yer aniden çok sıcak gelmişti. Nefes alışlarımın düzensiz halleri gözle görülebilir derecedeydi. Bunu gerçekten yapacak mıydım? Birbirini takip eden adımlarım bunu gerçekten yapacağımı gösteriyordu. Birkaç adım ilerledim. Kabinin önüne kadar vardığımda duraksadım. Armoni her an kabinden çıkıp bana seslenebilirdi. Ne yaptığımın farkında değildim ama bir şekilde yapıyordum. Ne beklediğimi bilmeden kabinin kapısını açtım ve kendimi başka bir hiçlikle daha karşı karşıya bıraktım.

Tam karşımda, aynanın hemen üzerindeki askıya özenle asılmış, siyah kabarık bir elbise üzerine iliştirilmiş notla birlikte duruyordu. Yaşadığım neydi? Hayal kırıklığı mı yoksa bir rahatlama mı bilmiyordum. Sadece elbisenin üzerine iliştirilmiş kâğıt parçasını elime alıp sözcükleri okumaya koyuldum.

"Gölgelerden kaçma Maya. Onu duy, geceyi üzerine giy, bırak karanlık fısıldasın sana. Sen busun, benim güzel siyahım. Aksini iddia etmek haksızlık olur. Bırak üzerini karalamak istiyorlarsa denesinler. Onlar senin eşsiz ruhunun rengini göremezler. Bırak, seni beyazdan ibaret sananlar seni kirlenmekle suçlamayı denesin; sen siyahtan da ibaret değilsin, renklerin hepsini üzerine giymişsin. Bütün renkleri kirletirsin ama üzerine sinmelerine izin vermezsin. Siyah, çok uzun zamandır sensin."

Notu avucumun içinde buruştururken tereddüt etmemem gerektiğini biliyordum. Yapmam gereken her şey basitti. Sadece uzak durmaya ihtiyacım vardı. Sadece uzaklaştırmaya ihtiyacım. Her şey çok hızlı ve çok ani gelişiyordu zihnimin içinde. Kabinden çıktığımda Armoni üzerine tam oturmuş elbisesinin içinde, aynanın karşısındaydı.

"Muhteşem," dedim içten bir samimiyetle.

Bahar gibi gülümsedi. "Sen seçtin mi?"

Düşünmek için kendime zaman vermedim. "Evet," diye onayladım. "Seçtim."

42. BÖLÜM

GECENİN MASKESİ

Hayatta bazı anlar vardı, hiç olmamasını dileyeceğiniz türden; bir de tesadüf olduğunu umduğunuz kısa zamanlar vardı, yolun sonunda karşınıza çıkan sihirli bir dükkân gibi. Oradan içeriye girmek sizin seçiminizdi ama sihrin insanın başına neler açabileceğini asla bilemezdiniz.

Yeni kuruttuğum saçlarıma kalın bukleler verirken kütüphanede çalıştığım döneme gitmişti aklım. Gördüğüm tarih kitaplarının, zihnimdeki savaş sayfalarında dolaşırken usulca aynadaki siluetimi izlemeye devam ettim. Savaşlar tek bir şekilde kazanılırdı. Savaşan taraftaysanız acımasız olmak zorundaydınız. Kalbinizle veya aklınızla ama bir şekilde karar vermek zorundaydınız. Eğer savaştaysanız düşünmeye zamanınız yoktu. Doğru veya yanlışın bir önemi yoktu. Savaştaysanız eğer sadece seçim yapmak zorundaydınız. İlk önce cepheye kimi göndereceğinizi bilmeliydiniz, ilk önce kimin öleceğini. En iyi silahları nereye saklayacağınızı. Düşmanın etrafını nasıl sarmanız gerektiğini planlamalı. Sonuçlarına katlanmanız gereken zor seçimler yapmak zorunda.

Eğer savaştaysanız asla ardınıza bakmamalıydınız. Ardınızda bıraktıklarınıza bakmamalı... Ama en kötüsü de eğer savaştaysanız, hiçbir duygu barındırmamalıydınız. Acıya veya öfkeye yer yoktu. Eğer savaştaysanız yas tutmaya bile hakkınız yoktu. Durmak, dinlenmek, nefes almak ve düşünmek yoktu.

Savaşan taraftaysan eğer bilmen gereken tek bir şey vardı. Cevap her ne ise, bir saniye için durduğunda ve durduğun o saniye için düşündüğünde, cevap hep diğer seçenek olurdu. Yanlış seçimler hep derin düşüncelerin sonucunda ortaya çıkardı. İnsanlar makul olan seçenek için düşünmeye gerek duymazdı. Doğru olan seçenek daima orada sizi bekliyordu. İnsan yalnızca yanlış olan ama

istediği seçenekler için kafa yorardı. Kafa yormaktan ziyade kendini haklı çıkarma çabasıydı bu. Ve ben burada, aynanın karşısında saçlarımı yaparken düşünmemek için her şeyi yapıyordum.

Artık hazır olduğuma inandığımda yeni aldığım uzun, beyaz elbiseyi üzerime geçirdim. Elbisenin ipek gibi kumaşı tenimde mayhoş bir his bırakarak akarken aklımın siyah elbiseye kaymasına izin vermedim. Çıplak ayaklarımın üzerinden yerleri süpüren eteği, göğsümü tamamen saran büstiyeri vardı. İncecik askıları omzumu büyük oranda çıplak bırakıyordu. İnce topuklu siyah ayakkabıları ayağıma geçirirken makyajımı bir kez daha kontrol ettim. Saçlarımı elimle dağıtıp, yana atarak tek omzumda topladım. Aynadaki görüntüye bakarken dudaklarımı ıslattım. Rujun izlerini taşıyan gül kurusu dudaklarım daha canlı görünüyordu. Hazırsın Maya, dedim kendi kendime. Telefonumu küçük bir çantanın içine atıp, daireden çıktım.

Doruk ve Armoni'nin hatta Timur'un bile teklifini geri çevirerek baloya yalnız katılmayı istemiştim. Bu, orada olan herkese karşı sergilemem gereken bir duruştu. Artık adımın birilerinin yanında anılmasını istemiyordum. Ben Maya Efnan'dım. Bu gece Yıkıcı, Avcı, ölümün kızı veya Amelya'nın torunu olmak istemiyordum. Amelya adının verdiği gücü, soyadımın yükünü ve soyumdan gelen herhangi bir şeyi istemiyordum. Doruk Ilgaz'ın elinde büyüyen veya Fetih Yargıcı'nın elinden çıkmış bir silah değil, uzun zaman sonra ilk defa kendim olmak istedim. Uzun zaman sonra herkesi geride bırakıp kendime gelmek istedim.

Güvenlik görevlilerinden daha önce aşina olduğum, muhtemelen Doruk'un en çok güvendiği adamı peşimizde başka bir güvenlik ekibiyle birlikte beni balonun yapılacağı yere getirdiğinde düşüncelerimden sıyrılmıştım. Bu gece sıradan bir gece değildi. Ben bu gece buraya hiç kimse olarak değil, annesinin kızı Maya olarak gelmek istemiştim.

Mekân akademiden uzakta, bir ormanın içindeydi. Sanki birileri bizi dışlamış ve günün dışına atmış gibi bir yer. Ama manzaranın hakkını yemek istemedim. Durduğum yerden üzerine kocaman bir dolunay yansımasının olduğu gri, parlak bir mermerden yapılmış saraya baktım. Buranın neresi olduğuna fikir yürütürken ormanın

koyu yeşil görüntüsü dikkatimi dağıtıyordu. Muhtemelen çimen yeşilinin en güzel tonuydu bu. Henüz üzerine yeni yağmur yağmış gibi parlak ve canlıydı tüm o ağaçlar. Muazzam derecede güzeldi.

"İsminiz lütfen?" Üzerinde beyaz bir smokin olan görevlilerden biri kapının dışından çıkıp yanıma doğru ilerledi. Varol ve ekibi hâlâ benden birkaç adım mesafede arkamda bekliyordu. Ne kadar kendim olmak istesem de uzak bir şekilde özel hissediyordum. Burada, bu çimen yeşillerinin arasında bir kardelen gibi beyazlar içinde, ardımda dizilmiş adamlarla muhtemelen masal diyarlarındaki prensesleri andırıyordum. Başımı iki yana sallayarak zihnimin ötesindeki görüntü bulutlarını yok ettim.

"Maya Efnan," dedim düz bir sesle. Bunun gerekli olduğundan bile emin değildim ama bu gece normal olsun istiyordum.

Adamlar irileşen gözleriyle birlikte önümde neredeyse diz çökecek hale gelince gerildim. "Amelya Efnan, efendim özür dilerim buyurun lütfen."

Başka biri daha yanıma doğru yaklaşıp elindeki siyah bir maskeyi bana doğru uzattı. "Efendim, Emsal Bey sizin için özel seçti." Elimdeki maskeye bakarken kaşlarım biraz daha çatıldı. İnanılmaz derecede güzel bir şeydi. Mat siyahtı ama kenarları koyu kırmızı taşlarla çevrelenmiş, elmas gibi parlıyordu. Bir an için gerçek olup olmadıklarını merak ettim.

"İçeriye maskeyle girmeniz gerekiyor efendim." Şef olan bana yaranmaya çalışır gibi tuhaf ifadelerle gülümserken başımla onayladım. Yüzümde gözlerimin büyük bir kısmını kaplayan maskeden rahatsız bir şekilde saçlarımı dışarı attım. Onlara daha fazla aldırmadan derin bir nefes alarak bazalt taşlardan oluşmuş yolu takip ettim. Yolun devam eden her bölümünde gece mavisi ışıklar bilmediğim bir çiçeğin arasından çıkıyor, muazzam bir görüntüye neden oluyordu. Müziğin kulağın pasını silen hafif tınısı kulaklarıma çalınmaya başlamıştı bile. Kendimi inanılmaz derecede hafif hissediyordum. Kendim olmak, düşünmemek muhteşemdi. Yüzümde bir tebessümle girdiğim bahçe mumlarla aydınlatılmış, ateş böcekleriyle şenlendirilmiş gibi berrak ve parlaktı. Bu gece gözüme her şey farklı geliyor, herkese farklı bir açıdan bakabiliyordum.

"Amelya," diye seslendiğini duydum birinin ve huzur bir toz bulutunun içine karışıp rüzgârda izini kaybettirdi. Babam tüm heybetiyle muhtemelen giriş kapısından bana doğru gülümserken yutkundum. İşte, yalnızca bu noktaya kadar kendim ve normal oluyordum. Ve yine işte; başlıyorduk.

"Baba," dedim resmi bir şekilde başımla selamlarken. Söylediğim kelimeyle birlikte yüzü aydınlandı. Onunla bilmediğim bir oyun oynuyordum. Beni bir mal gibi pazarlık malzemesi etmenin bedelini ödeyecekti ama ben nasıl olacağına karar verene kadar onunla bu oyunu oynayacaktım. Ormanın içinde ağaçların rengine bürünen gözleri uzun bir süredir görmediğim ifadesiyle aydınlandı. Bu bakışları biliyordum. Bu benim babamın bakışlarıydı.

"Tıpkı ona benziyorsun Amelya. Ne kadar harika göründüğünü tahmin bile edemezsin." Kapı girişine kadar geldiğimde eğilip saçlarımın arasına öpücük bırakmasına sesimi çıkarmadım. Ancak dokunuşuyla yüzüme temas eden soğukluğu bana yeniden onun kim olduğunu hatırlatmıştı. Oysaki kandırılmaya bile hazırdım bir sıcak kucaklama uğruna. Birinin göğsüne başımı yaslayıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya o kadar muhtaçtım ki en kötüsüne bile razıydım. Bir kişiye, yalnızca bana ihanet etmemiş bir kişiye güvenerek sarılmayı, güvenin verdiği sıcaklığa yaslamayı başımı öyle muhtaçtım ki. Gülümseyerek duruşumu dikleştirdim.

"Teşekkür ederim."

"Evine hoş geldin güzel kızım." Eliyle giriş kapısından içeriyi işaret ederek boynunu dikleştirdi. Kendiyle gurur duyan o kibirli ifadesi yüzüne yerleştiğinde kaşlarımı çatmak istedim. Mükemmel derecede tasarlanmış bu ev ona aitti. Beni geride bırakıp gittiği tüm süre boyunca, düşünmeden yalnız bıraktığı o süre boyunca bu harika evde yaşamıştı. Pamir'i önemsemeden, Armoni'yi düşünmeden herkesin üstünü çizerek kendine bu krallığı inşa etmişti. Emsal Efnan, öz kızını misafir ediyordu. Ölüm bu gece kapılarını veliahdına aralıyordu.

İçerisi tamamen loş bir ışıkla aydınlatılmıştı. Müzik yine canlı bir orkestradan harikulade bir şekilde yükseliyordu. Göz gözü görmeyecek şekilde karanlık salona bakıp güzelliğinin beni büyülemesine

izin verdim. Bu insanlar kesinlikle nasıl partı verileceğini biliyordu. Onlarca farklı renk oradan oraya kıpırdanırken müzik ayaklarımı yerden kesecek kadar güzeldi. Kalabalıktı, çok fazla kalabalık. Bugün burada kazananların zaferini kutlamak için iki türden de onlarca kişi gelmişti. Dürtülerim büyük bir irkilmeye neden olurken kendimi müziğe bırakmaya karar verdim. Çalan şarkı hangi dildeydi bilmiyorum ama kadının insanın ruhuna dokunan bir sesi vardı. Öyle yumuşak bir ses tonuydu ki zihnimde, hücrelerimin içinde dans ediyordu. Gözlerimi kapatma isteğimi bastırarak içeriye doğru süzüldüm. Nereye gideceğimi bilmiyordum, herkesin yüzünde maske vardı ve bu kendimi harika hissettiriyordu. Haklıydım, bu gece tamamen kendim olabilirdim. Hiç kimse olmama hatta olduğum kişi olmama bile gerek yoktu. Yalnızca boş bir masa arayan gözlerim kalabalık bir grubun yanında kenara atılmış yeri kestirmişti. Doğrudan, hızlı adımlarla oraya doğru ilerlerken biri tarafından önüm kesildi.

"Seni tanıyorum," dedi keyfinin yerinde olduğu belli bir ses tonuyla. Önümü kesen adama istem dışı gülümsemiştim, onu incelemeye çalıştım. Yüzünün çoğunluğunu kaplayan mor renkte bir maskesi vardı. Saçları sarı ve görebildiğim kadarıyla dalgalıydı. Böyle birini tanımıyordum.

"Sanmıyorum." Gitmek için bir hamle yaptım. Aynı şekilde o da benimle birlikte adım atıp yeniden yolumu kesti.

"Hadi ama, biraz eğlenmek istemez misin?"

"Evet," dedim öfkelenmeye başlayarak. "İsterim, eğer müsaade edersen."

"Edecek," dedi başka bir ses ardımdan. Sese doğru döndüm. Tüm karanlıkların içinden, çok uzak mesafelerden bile seçebilirdim Doruk'un gözlerinin mavisini. Ki, itiraf etmeliyim: Hiçbir mavi karanlığın içine bu denli yakışamazdı.

Karşımdaki çocuk kimdi bilmiyordum ama Doruk'un ses tonu bile onu uzaklaştırmaya yetmişti. İtiraf etmeliyim Doruk istediği zaman oldukça ürkütücü olabiliyordu. Tamamen ona doğru dönüp koyu gri takım elbisesinin içinde ne kadar harika göründüğüne baktım. Tanrım, Doruk Ilgaz dünya üzerinde nefes alan herkese haksızlıktı. Siyah saçlarının özenli bir dağınıklıkla maskesinin üstünde

salınması muazzamdı. Siyah maskesinin ardında bakan mavi gözleri hayal ötesiydi. Ama belimi kavraya elindeki sıcaklık, dokunuşun yarattığı bu titreme, hissettirdiği o arzu tamamen zihnimin bir uydurması olmalıydı.

"Maya, neden telefonuna bakmıyorsun? Beni endişelendirmekten haz mı alıyorsun?" Koruyucu tavrına istem dışı gülümsedim. Beni bu şekilde sahiplenmesini her zaman çok sevmiştim. Bu sahiplenmeyi her zaman beklemiştim. Bir gece, diye ikna ettim kendimi. Bir gece bunun tadını çıkarabilirim. Sadece kahrolası tek bir gece herkesi affedip ertesi gün nefret etmeye devam edebilirim. Onlar için değildi, onlar bunu hak etmiyordu ama ben ediyordum. Hayatım beni hayal kırıklığına uğratmaktan usanmayan sevdiğim insanlarla donatılmıştı, hata yapmaları onlara olan sevgimi azaltmıyordu, hata yapmaları benim daha çok canımın yandığı, benim daha çok onlara ihtiyacım olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

"Belki," dedim tatlı tatlı omuz silkerek. Dudaklarının yavaşça yukarı doğru kıvrıldığını görebilmiştim.

"Gel," dedi elimden çekiştirerek. "Sahnenin oradayız. Müzik harika." Beni yönlendirmesine itiraz etmeden onu takip etmeye koyuldum. Kalabalığın arasında kalmaya başladığımda Doruk rahat bir hareketle beni önüne çekip her iki kolumdan birlikte tutup, yönlendirmeye başladı. Şarkı söyleyen ipek sesli kadın tempoyu değiştirmişti. Müzik inanılmaz derecede neşeli bir tonla devam ederken herkes olduğu yerde çıldırmaya başlamış görünüyordu. Öyle güzel dans ediyorlardı ki o an deli gibi imrendim onlara. Doruk yürürken kıpırdanmalarıma kulağımın arkasında kahkaha atıyordu. O sesi özlediğimi fark etmek beni duraksatıp, dudağımı ısırmama neden olmuştu. Doruk Ilgaz'ı özlemiştim.

Nihayet Armoni ve Timur'un bulunduğu masaya geldiğimizde farklı bir kişinin daha olduğunu gördüm. Armoni birlikte aldığımız altın payetli elbisesinin içindeydi. Gri, tüylü bir maske takıyor ve her zamanki gibi yine muhteşem görünüyordu. Timur giydiği beyaz gömleğin yakasından birkaç düğme açmış ve sadece siyah bir maske takmıştı. Gömleğin üzerinde ceket yoktu, altında koyu bir renk kot pantolon vardı ama yine de kızların ilgisini çekiyordu belli

ki. Beni görünce karşısında dans eden kızı kendi etrafında döndürüp boşta kalan elini bana doğru salladı. Gördüğüne emin olmayarak ona doğru gülümsedim.

"Maya, bu Erva." Kabarık, açık mavi bir elbise giymiş karşısındaki kızı işaret etti Timur. Görebildiğim kulaklarının hizasında kısa, sarı saçları vardı. Yüzünün neredeyse tümünü kapatan toz pembe bir maske takmıştı.

"Tanrım!" dedi Timur'u durdurarak, "Bu gerçekten o mu?" Timur kızın bana şaşkınlıkla bakan ifadesine sırıttı.

"Ta kendisi."

Doruk rahatsız olduğumu anlayarak beni kendine doğru çekti. Yeniden, belki de, güvenli sulardaydım.

"Memnun oldum, Amelya." Kız tatlı bir sesle bana elini uzatırken çok itici olmamak için uğraştım.

"Maya," diye düzelttim adımı ve çok kısa bir an için elini sıktım. Kendim olmak istiyordum ve aptal maskeli baloda bile Amelya diye çağrılıyordum. Bu gerçekten harika.

"Nenden kendi ismini kullanmıyorsun?" Kız kendini Timur'un kollarından alıp yanıma doğru yaklaşırken istem dışı Doruk'a daha fazla sokuldum. Bu ismi ve bu ismin getirdiği hiçbir şeyi istemiyordum.

"Bence çok havalı," diye devam etti ama Timur kıza olan öldürücü bakışlarımı fark etmiş olacak ki onu diğer tarafına doğru çekiştirdi. Kızdan kurtulunca bende kendimi Doruk'tan kurtarıp Armoni'nin yanına doğru atıldım. Gerçekte harika bir başlangıç!

"Çok iyi görünüyorsun," dedi Armoni gülümseyerek. Eh, bunu Armoni'den duymak diğer tüm erkeklerden duymaktan daha önemliydi bu yüzden geniş bir şekilde sırıtmama engel olamadım.

"Sen de öyle." Elbisesinin abartılı bir şekilde süzüp göz kırptım ama muhtemelen maskeden belli olmamıştı. Değişen bir şarkıyla daha gözlerim hayran hayran sahnedeki kadına kaymıştı. Kısacık, erkek kesim saçlarını çok açık bir renk sarıya boyatmıştı. Neredeyse beyaz saçları ufak yüz hatlarına mükemmel uyum sağlamıştı. Üzerinde payetli, ip askıları olan gümüş renk bir elbise vardı. Sade elbisesi ayaklarına kadar düz bir şekilde uzanıyor dövmeli, beyaz tenini

açıkta bırakıyordu. Neden bilmiyorum ama garip bir şekilde hayranlık uyandırmıştı bende. Şarkı yavaşça sonlanırken bakışları arkama kaydı, daha sonra yeniden bana doğru dönüp gülümsedi. Aptal bir çocuk gibi heyecanlanıp ona el salladım. Gerçekten bana gülümsemişti. Omzumun üzerinden hızlıca kime baktığını görmek için döndüm. Doruk yüzünde şahane bir gülümsemeyle beni izliyor ve sahnedeki kadını işaret ediyordu. Onu tanıyordu.

Yeniden sahnedeki kadına döndüm. Eliyle beni işaret ederken kalp ritimlerim aniden hızlandı. Ciddi anlamda sahneye çıkmamı işaret ediyordu. "Hadi," dedi Armoni beni kolumdan çekiştirerek. Hâlâ olumsuz anlamda başımı sallamaya devam ediyordum, bir yandan da bunu yapmanın ne kadar heyecan verici olduğunu düşünüyordum.

"Bu tam da on sekiz yaşında bir kızın yapacağı şey ama sen bilirsin." Doruk kulağımın dibinde beni nasıl ikna edeceğini bilerek konuşurken yüzümde kocaman bir gülümsemeyle ona baktım. Kesinlikle haklıydı. Böyle bir aptallığı sadece kafayı yemiş genç kızlar yapabilirdi. Ve ben kesinlikle kafayı yemiş bir kız olmayı hak ediyordum. Masada duran ne olduğunu dahi bilmediğim içki kadehini bir kerede kafama dikip kendimi sahneye doğru ittim. Şarkıyı söyleyen kadın bana gülümsedi, gitar çalanlardan biri çıkmama yardım etti. Kendimi uçsuz bucaksız bir kalabalığın önünde bulduğumda bacaklarım titremeye başlamıştı. Annesinden cesaret almak isteyen bir çocuk gibi gözlerim önce Armoni'ye sonra da daimi adresim Doruk Ilgaz'a döndü. Doruk kesinlikle gurur duyan bakışlarla ve tüm desteğiyle bana bakıyor, neye ihtiyacım olduğunu o kadar iyi biliyordu ki. O an anlamıştım, Doruk beni tanıyordu. Amelya'yı değil. Ama ben hangisi olmak istiyordum?

"Rahatla, Doruk sesinin harika olduğunu söylediyse öyledir." Beyaz saçlı kız şarkı müzik kısmına geldiği an kulağıma doğru eğildi. Bir an panikledim ama neyse ki herkes kendi halinde eğlenmesine devam ediyordu. Ve yine neyse ki, yüzümde bir maske vardı.

"Ben Anya." dedi beni kendine doğru çekerken.

"Maya," dedim istemsizce. Yüzümde sürekli bir gülümseme vardı. Durumdan öyle memnundum ki deliler gibi olduğum yerde

zıplamak istiyordum. Mikrofonu elime alıp deli gibi bağırmak istiyordum.

"Bu şarkıyı biliyor musun?" Anya önünde duran kâğıtlardan bana birkaç şarkı gösterirken başımla onayladım. Önce orkestra müziğe hızlı bir giriş yaptı, herkes değişen ritimle birlikte bağırmaya başlamıştı. Anya yumuşak sesiyle şarkıya giriş yaptığında ben de titreyen bacaklarıma rağmen söylemeye başlamıştım. Belli bir noktaya geldiğimde Anya beni tamamen sahnede müzik ve Morrisey'den *Let Me Kiss You* şarkısıyla baş başa bıraktı.

Yalnızlık artık korkulacak kadar ürkütücü gelmiyordu. Özellikle önünüzde böyle deli gibi eğlenen ve tüm çiçeklerle donatılmış bir renk cümbüşü varken... Birileri izlerken gülümsüyorsa yalnızlık hiç de dert edilecek bir durum olmuyordu.

Alışmaya başladıkça gözlerimi tamamen kapatıp tek elimi özgür bıraktım. Diğer elim hafifçe mikrofonu tutuyor ve şarkıyı söylemeye devam ediyordum. Mikrofonu yerinden çıkarıp olduğum yerde hareket ettirmeye başladım. Anya arkadan vokal yaptığı için sesim olduğundan daha güzel çıkıyordu ama şu an sesimin nasıl çıktığının önemi yoktu. Sahnede, spot ışıklarının altında ve tamamen özgürdüm.

Güneşin altında hâlâ birilerinin peşinden sürüklenmeye istekli olanlar için bir yer var,

Ve sanırım ben peşinden sürükleneceğim kişiyi buldum, evet, onu bulduğuma inanıyorum.

Gözlerini kapa ve bedenen hayran olduğun birini düşle,

Ve seni öpmeme izin ver, seni öpmeme izin ver.

Tüm Amerika'yı dolaştım ancak güvenli bir sığınak bulamadım,

Söyle bana, omzunda ağlamama izin verir misin?

Her şeyi iki kez denediğini duydum.

Gözlerini kapa ve bedenen hayran olduğun birini düşle,

Ve seni öpmeme izin ver, seni öpmeme izin ver.

Ama sonra gözlerini aç ve bedenen hoşlanmadığın kişiyi gör.

Ama yüreğim açık

Ama yüreğim senin için açık.

Müzik bitip ben gözlerimi açtığımda herkes kaldığı yerden devam ediyordu. Hiç kimsenin sahnedeki kızın kim olduğundan haberi yoktu. Bu gece herkes, yalnızca eğlenmeye gelmiş gibiydi. Yalnızca ön masada duran Timur telefonuyla videoya çekiyor, Doruk Ilgaz ve Armoni Alsancak Efnan gösteriye çıkmış çocuk gibi beni alkışlıyordu. Durduğum yerde aptal aptal kıkırdarken Anya'ya teşekkür edip onu sahnesiyle baş başa bıraktım. Kesinlikle bunu hayatım boyunca unutmayacaktım.

Doruk sahneden inmeme yardım ederken belimden tutup aşağıya çekti. Gülmekten adım atamayacak hale gelmiştim.

"Bu harikaydı!" diye bağırdım masanın arkasına geçtiğimde. "Doruk, çok teşekkür ederim." Parıldayan gözlerimle ona doğru bakarken ellerimi birbirine yapıştırmış parmak uçlarımda dans ediyordum.

Sırıttı. "Zevkti."

"Arada Heka'da sahneye çıkaralım seni." Armoni, Timur'a doğru bir öneride bulunurken açıklama bekler gibi ona baktım. "Akademinin içinde bir mekân. Benim gözetimimde. Belli bir saate kadar eğlence amaçlı işletiliyor."

Tamamen şaşırmıştım. Sahte bir şekilde yüzümü astım. "Bana eğlenceli kısımlardan hiç bahsetmemişsiniz." Garsonun bıraktığı kadehlerden birini elime aldım. Tepkime güldüler. Şarkı kesilip yerini bant kaydına bıraktığında yavaş bir dans müziği devreye girdi. Timur, Armoni'yi dansa kaldırırken Doruk kulağıma doğru eğildi.

"Anya'ya hoşça kal deyip geliyorum. Bir yere ayrılma." Emir veren ifadesine tepki vermeden başımla onayladım. Bir yere ayrılmayacak kadar bilincim yerindeydi. Ama ayrılmak da güzel fikir olabilirdi. Bu gece buraya yalnızca eğlenmeye geldiysem öyle yapacaktım. Doruk'un gidişinin ardından Timur ve Armoni'yi kontrol ettim. Kendi hallerinde dans ediyorlardı. Ben de kendi halimde dolaşmaya başladım.

Elbisenin yerleri süpüren etekleri hızlı ilerlememi engelleyince hafifçe tutup kaldırdım. Nereden olduğunu bilmeden, nereye olduğunu bilmeden ve en iyisi kim olduğunu bilmeden koşmak, kaçmak o kadar güzeldi ki kulağımda doğru şarkıyla sonsuza kadar koşabilirmişim gibi hissettim. Dans eden insanların etrafından kahkahalar

atarak ilerlerken içimde tutamadığım bir coşku vardı. Heyecanım bir çağlayanın içine karışıp benimle birlikte dans eden herkesin üzerine yağıyordu. Yer ayaklarımın altından kayıyordu, içtiğim her neyse sert bir şey olmalı diye düşündüm. Ya da ben ilk defa sarhoş olmayı kafama takmayacak kadar kendimi koy vermiştim.

Bu hissi, özgür hissetmeyi ve düşünmemeyi sevmiştim. Düşünmeden sadece istediğimi yapmayı sevmiştim. Şarkı değişmeye başladığında çiftler ayrılmadı ama tempoyu hızlandırmışlardı. Herkes olduğu yerde sallanırken, birileri etrafta dört dönüyordu. Garsonlardan birini durdurarak susuzluğumu giderecek bir şeyler aradım. Küçük bir shot bardağını elime alıp tek seferde kafama diktim, geri garsonun tepsisine bıraktım. Bu beni büyük oranda daha fazla susatmıştı ama olsundu. Deliler gibi eğlenirken susuzluğu kendime dert etmeyecektim.

43. BÖLÜM

BENİMLE YAN

Müziğin akışına doğru kendimi bırakırken ışıklar tamamen yok olmuştu. Beyazlar içinde karanlığın ortasında bir yaprak gibi rüzgârın esintisiyle müziğin arasına karışıyordum. Müzik kendini içine katıp beni bilmediğim diyarlara sürüklüyordu. Toz pembe hayallerin dolaştığı ve üzüntülerin bile renginin turkuaz mavisi olduğu hayal ötesi diyarlara. Yalan söylemenin yasak, unutmanın imkânsız olduğu kıyılara doğru çekilirken şarkı gitgide hızlandı... Kolumu, soğuk, buz gibi bir el kavradı.

"Şarkı söyleyen melek. Hem de kelimenin tam anlamıyla." Kesilen nefes alışımla beraber beni kendine doğru çekerken peyda olan müthiş çekim, varlığının her bir zerresini varlığımın her bir zerresine kilitlemişti. Görünmez sarmaşıklar ikimizin ruhunu bütünlerken ben olduğum yerde onun göğsüne doğru yanlış bir rotayla sinmiştim.

"Başka bir Fransızca şarkı daha?" dedim hâlâ gözlerim kapalı şekilde. Açarsam yok olmasından korktum ya da açarsam gözlerimi, tamamen gerçek bir şekilde karşımda olmasından korktum.

Güldü. Sesinin mayhoş kırıntıları kulağıma ulaştığında müzik anlamını yitirmişti. Sesinin tınısı hiçbir notayla bütünleşmeyecek kadar sihirliydi. Güçlü parmakları ait olduğu yere, belime doğru ulaşıp beni daha da kendine çekerken kulağıma doğru fısıldadı.

Güzel, ismini 'Güzel' olarak cevapladı. Yerliler onun gitmesini istemiyor. Bütün köy halkını büyülemiş.

Bana diyorlar ki, o kıza karşı dikkatli ol!

O insan değildi. En büyük suçlu bile bir centilmene dönüştürebilecek türden bir kızdı.

Eşsiz bir güzellik, herkes onu kapmak istiyordu; onları elinde oynatıp kandıracağını bilmeden...

Sadece sormak zorundaydı sonra;

Bir an önce başladık, onu etkilemek istedik, favorisi olmak istedik.

Bizi eline oynatıp kandıracağını bilmeden...

Bana diyorlar ki, 'O kıza karşı dikkatli ol!'

Evet, o rüyalarımıza dadanmayı seven bir fenomen.

O Güzel denen kadın; esmer olan.

Kadınlar nefret ediyordu ondan, diğerleri de gıpta ediyordu. Sadece erkekler onu sevebiliyordu.

Ev kızı değildi; Ne kolay bir kızdı, ne de zor...

Muhteşemin eş anlamlıları emrine amadeydiler.

Bir anda kararsız kalıp, yaprak gibi titreyen...

Dokunmadan dahi, seni kucaklayabilir.

Ama onu gece dans ederken görünce. Oturduğu o sandalye olmak istedim. Ya da ondan da daha azı; bir mağlup. Yolundaki bir taş olmak...

Hadi gel ve aklımı başımdan al. Aklımı başımdan al."

"Güzel şarkı, güzel seçim..." diye fısıldadım ürkek biçimde. Yüzümdeki maskeye ve Tanrı biliyor onun yüzündeki maskeye şükrettim. Ama maskelerin ardında bile o kadar kendiydi ki. Hatta maskelerin ardında tam olarak benim onu gördüğüm kişiydi. Beyaz gömleğin hiç kimsede bu kadar sarsıcı duramayacağını tahmin ediyordum. Siyah ceketi bütün göğsünü sarmalamış üzerinden çıkarılmak için bas bas bağırıyordu. Ama en güzeli, maskesinin ardında parlayan kumral saçlarıydı. Her zaman dağınık olan saçları ben buradayım diyordu.

"Maitre Gims, Bella." Dedi. "Benim kelimelerle aram iyidir ama hislerimi anlatma işini şarkılara bırakmayı severim. Ve gece saçlı kız, sen bu şarkıyı hak ediyorsun."

Ürperdiğimi hissettim. Onu böyle görmek gözlerimin sulu sulu dolmasına neden oluyordu. İyiydi, tamamen iyi ve karşımdaydı. Diğer hiçbir şeyin önemi yoktu. Kaskatı kesilmiş kollarım iki yanıma düştü. Başımı yüzüm yokmuş gibi yere eğerken "Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Bu hazır olmadığım bir karşılaşmaydı. İsterik bir

şekilde güldüm. Başka bir balo gecesinde daha, başka bir Fransızca şarkıda daha... Bana bunu neden yapıyordu?

"Şimdi biraz eğlendiğimize göre artık kızdığımız bölüme geçebiliriz." Ses tonu ürkütücü derecede toktu. "Yürü Maya." Bileğimden sıkıca tutup beni arkasından çekiştirerek ilerlemeye başladı. O kadar kuvvetli tutuyordu ki, bir an için canımı acıtacak kadar öfkeli olduğunu düşündüm. Ne kadar uzun zamandır buradaydı ve ne kadar uzun zamandır beni izliyordu? Dans eden insanların arasında rüzgâra kapılmış bir yaprak gibi oradan oraya savrulurken kendime gelip aniden bileğimi ondan kurtardım.

"Neden her seferinde bileğime bu kadar acımasız davranıyorsun? Daha kibar olabilirsin, değil mi?" Beklemediği için gevşemiş tutuşundan kurtulabilmiştim ama bu, ondan kurtulabileceğim anlamına gelmiyordu. Özellikle de bu denli kurtulmayı istemezken.

"O kadar sıkı tutmadım," diye itiraz etti haklı bir şekilde kaşlarını çatarak.

"Hayır," dedim karşı koyarak. "Her seferinde beni zorluyorsun!" Ellerimi saçlarımı geriye atmak için kullanıp yeniden ona döndüm. "Sadece seninle gelmemi isteyebilirsin ya da elimi tutabilirsin , değil mi? Neden beni kolumdan tutup sürüklemeyi bu kadar seviyorsun?" Kelimenin tam anlamıyla saçmalıyordum ama şu an konuşabiliyor olmam bile mucizeydi. Durup, iyisin, diye boynuna atlamamak için kendimi zor tutuyordum. Ve durduğum, ona bağırmadığım her an bu risk artarak devam ediyordu.

Hafifçe güldü. Dudağının kenarının kıvrılışı yüzümdeki bütün kızgınlığı alıp bir daha ulaşamayacağım kadar uzaklara götürmüştü. Yüzüm yavaşça yumuşarken bakışlarım yolunu kaybedip dudaklarına kilitlendi. Yaklaştı, yavaş yavaş yaklaştı. O ne kadar yavaş geldiyse yanıma kalp ritimlerim o denli hızlandı. Müziğin şiddetiyle birleşen gözleri benim üzerimde şimşekler çaktırırken elleri belime yerleşip, aynı hizaya geleceğimiz şekilde beni kendine çekti. Çaresizce nefesimi tutup hamlesini bekledim. Belki de Kumral'ı sinirlendirmek doğru hareket değildi. Bu kadar yakınıma gelirken ve ben kendimi ona bırakmamak için zor tutarken...

"Ben bir insanın elinin tutmadan önce bileğine dokunurum. Kalbine giden damarların izlerine." Sesi ruhuma bir nefes gibi işledi. "Parmaklarımı onun hayatına kenetlemeden önce ruhunu dinlerim." Beni yavaşça bırakıp tuttuğu bileğimi yeniden avucunun içine aldı. Bileğimi hafifçe kaldırıp yutkunmama neden olacak şekilde dudaklarına yaklaştırdı. "Tam burasına, hayat veren damarların üzerine, nabzının attığı yere bastırırım dudaklarımı." Hatırladığım kadar ılık ve ruhuma işleyen dudaklarını hafifçe bileğimin üzerine dokundurdu. Tek bir dokunuş. Birkaç kısa saniye süren tek bir dokunuş.

Yer çekimi yine anlamını yitirmiş, yer ayağımın altından kayacak gibi olurken bileğime olan yakınlığı, damarlarıma değil zehirle akan kanıma olan yakınlığı beni dehşete düşürmüştü. Kalbim o kadar şiddetli atmıştı ki gerçeği fark edince hırsla kolumu kurtarıp birkaç adım uzaklaştım. Ona karşı zaafım ona karşı tehlikeli yanımı açığa çıkarıyor ve gerçek anlamda öfkelenmeme neden oluyordu. Benim için her şey yeterince zorken bir de neden o zorlaştırıyordu sanki... Canımın acısı hissedilebilir seviyeye ulaşmıştı. Her şey yalandı, kim olduğum, ona ne yaptığım, bana ne yaptığı, benden istedikleri, bütün hayatım bir yalanın üzerinde yaşanırken Kumral tamamen gerçekti. Benim hayallerimin ötesindeki sihirli diyarlardan çıkmış bir devrim gibi karşımda dururken onu geride bırakmak öyle zordu ki. Bir kez daha ondan ama bu defa ona doğru kaçamazken başım döndüğünü hissettim. Ay bulutların ardına saklanmış beni mahkûm edildiği gecede daha da karanlığa bırakmıştı. Gözlerinde güneşin parçalarını taşıyan bu adam gece kadar kusursuzdu, ancak bu hikâyedeki karanlık Kumral değildi. Bu benim üstüme bulaşmış, söylediğinin aksine benim üstüme sinmiş bir karanlıktı ve gitgide herkesi içine alıp yok edecek kadar büyük bir tufandı.

Renkli spot ışıklarının duvarlarda gölgeler bırakarak dans ettiği karanlıkta yüzünü seçebiliyordum. Dudaklarımı birbirine kenetleyip başımı hafifçe yana eğdim. Bakışlarının rengini değiştiğini görebiliyordum. Ben durdukça kımıldamadan o da bekledi. Biz bekledikçe aramıza birileri girmeye, mesafe açılmaya başlamıştı. Hâlâ kıpırdamadı. Sabırla bekledi. En az benim kadar gerçek olmamasını diledi. O kadar netti ki, durum o kadar ortadaydı ki... İnsan bu

tabloya bakarak bile imkânsızlığımızın tadını alırdı. Ona karşı duyduğum tükenmez çekim hiç olmadığı kadar kuvvetli ama ayaklarım onu kaybetmenin acısını bilir gibi tetikteydi. Birbirimizi öldüremeyeceğimizi biliyorduk ama sevemeyeceğimiz de ortadaydı.

İçimden bir ses düşünme hiçbir şeyi, bir kez daha müziğe bırak kendini diye söylenirken beynimin çalışan kısmı ona yaptıklarına, sana yaptıklarına bir bak diyordu. Birbirine girmiş düşüncelerim savaşının ortasında benim kendime verdiğim cevapla birlikte mağlubiyetini kazandı. Ağlaya ağlaya başımı iki yana sallarken ben, onun bakışlarından kederli bir ifade geçti. Canını yaktığımı görebiliyordum. Onu bir kez daha ihanete uğrattığımı görebiliyordum. Ama yapamıyordum. Duruyordum orada. İçim gidiyordu ona doğru ama ben öylece duruyordum. Ne bir adım gidebiliyordum ona doğru ne de arkamı dönüp kaçabiliyordum... Orada, öylece dururken inanamadığını biliyordum. Kabul etmek istemiyordu ancak durum buydu. Gün tersine de dönse güneş doğudan doğacak, yıldızlar yine karanlık çökünce meydana çıkacaktı. Bir şey olsun istedim, kelimeler anlamını yitirsin, gece gündüz kavramı değişsin, yer yarılsın gerekirse ve hatta kıyametler kopsun ama ben orada onu geride bırakarak gitmeyeyim.

Sağ gözümden çeneme doğru oluk oluk akan yaşları işaret parmağımın tersiyle silerken bir kez daha bileğimden kavradı. Bu defa boşta olan sol bileğimi sıkı sıkı tutmuştu. Ancak dokunduğu yerde hissettiği sertlikle bakışları benden bileğime doğru kaydı. Soğuk parmaklarının ardındaki ona ait bilekliği gördüğünde gözleri irileşti. Karamel bakışları yeniden beni bulduğunda ifadesi yumuşadı. Bileğimdeki eli kolumda buz gibi dokunuşlar bırakarak omzuma doğru çıktı. Dokunuşu buz gibi de olsa dokunduğu yerler yanıyordu. Beni kendine doğru çekip müziğin sesini bastırarak, "Sonum olacaksın," dedi. "Yemin ederim sonum olacaksın, Maya."

"Gel," diye emretti bu defa soğuk parmaklarını benim heyecanın harmanlandığı korkudan buram buram yanan parmaklarıma kilitledi. Bütün bedenimin titrediğini biliyordum. Ama bu defa itaat ederek kendimi koyvermiştim.

Dans eden kalabalığı geride bırakıp sakin bir koridora çıktığımızda ben yine arkasında sürüklenirken o, bu defa elimi sıkı sıkı tutmuş bir şekilde beni yönlendiriyordu. Siyah bir kapıdan içeriye girdiğimizde beni kenara alıp kapıyı kapattı ve ardından kilitledi. Birkaç saniyeliğine etrafa göz gezdirdiğimde beni bir tuvalete getirdiğini anlayabilmiştim. Emsal Efnan'ın sarayında elbette ortak bir tuvalette bulunuyordu. Kırmızı mermer döşemeler, loş ışık ve boylu boyunca ayna. Üç ayrı tuvalet kabini vardı.

"İçeride kimse var mı?" Kapalı kapılara doğru seslendim ama Kumral baygın baygın ve keyifli bir alayla bana bakıyordu. Yine neden benimle alay ettiğini sorarken kapı kolundaki yeşile dönük simgeyi ve onun hemen yanındaki kapılar kilitli olursa simgenin kırmızıyı göstereceğini yazan levhaya omuz silktim.

"Unutmuş olabilirler."

Ama elbette burası tamamen boştu, maalesef.

Sırtımı duvara verip söyleyeceklerini beklerken burada ve tamamen yalnız olduğumuzu düşünmemeye çalıştım. Kumral'dan uzaklaşmak için zihnimi bulandırmaya bir son verip gözlerine bakmaya cesaret edebildim.

"Sana söylediler," dedi gergince nefes vererek.

Başımla onayladım.

"Güzel bir pazarlık yapmışsın, takdir etmediğimi söyleyemem muazzam bir planmış. Öte yandan bana hak ettiğim bir isim vermişsin," dedim alayla. "Aşeka olmayı hak ediyormuşum."

"Bunun onunla bir ilgisi yok." İtiraz ederken kendiyle çelişen sesine biraz daha gülümsedim. Bunun tam olarak onunla ilgisi vardı.

"Maya," dedi yaklaşmak için bir adım atarak. İyice duvara sindiğimi görünce duraksadı. Sabır dilenir gibi burnunun kemerini sıktı. Gözlerini birkaç saniyeliğine kapatıp bekledi. "Maya, bunun bir önemi yok. Senin kanını asla kullanmazdım, ölecek olsam bile." Gözlerini açmadan yüzünü buruşturarak söyledi kelimeleri. Bunun onun açısından da ne kadar zor olduğunu unutmamaya çalıştım.

"Yapmazdın ama yaptın. Kendini bile bile ölüme attın, neden yaptın bunu? Neden tek kuralını çiğnedin, planını bozdun. Sen

plandan sapmayı sevmezsin Kumral." Hızlı hızlı soluklandım. Gözlerim onda kilitli kalmıştı.

"Sana söylemiştim," dedi. "Benden başkasının sende iz bırakmasına katlanamıyorum." Sahte ve içinde bulunduğumuz zavallı duruma uygun zavallı bir gülümseme.

"Beni kullandın!" diye üsteledim. "Beni bir yem gibi önlerine attın. Plan en başından beri kraliçenin bana saldırmasıydı, ikimizi de öldürmek istediniz."

Kan akışım hızlandı.

"Babanla anlaştığımı inkar etmiyorum ama planları yapan kişi olmayı tercih ederim ve babanın planını kendime uyarladım. Eğer zıvanadan çıkmasaydı hem baban hem Riva senin öldüğünü sanacaktı ben daha iyi bir şeyler düşünene kadar." Sırtını kabinlerden birine yaslayıp başını arkaya vurdu. Öfkeliydi, çaresizdi.

Sinirliydim ama beni öldürmek istediğine hiçbir zaman inanmamıştım, yapmak zorunda olduğu neyse onu yapmıştı ve bütün o şeyler beni ölümün kıyısına itse de onu anlıyordum.

"Bunun sonunun olmadığını görmüyor musun?" diye sordum usulca. "Bende senden başkasının iz bırakmasına katlanamıyorken nereye kadar sadece yanımda kalmak sana yetecek? Hiç kimse hiç kimseyi dokunmadan sevemedi." Kelimeler dudaklarımdan dökülürken başım utançla yere eğilmişti. Ellerimi duvara yaslayarak destek almak istedim. Her şey topuklu ayakkabıların üzerinde daha da zorlaşıyordu. Gücüm ne zaman tamamen tükenecekti bilmiyordum. Çaresizliğin kıyısına vurmuşken soğuk dokunuşu çenemin altından kavrayıp yüzüne bakacağım şekilde kaldırdı. Maskelerin ardında gizlenmiş olmaktan memnundum. Şu an ne onun yüzünü olduğu gibi görmeye ne de hissettiğim acıyı onu göstermeye dayanabilecek durumda değildim.

"Ve sende öylece çareyi yeniden onun kollarına atılmakta mı buldun?" Gözlerindeki karanlık çökmüş ifadeden de söylediklerinden de nefret ettim. Yine de kızmadım ona, kırılmadım. Canı acıdığı zaman can yakmayı sevdiğini biliyordum. Canını yaktığım zaman

çareyi benim canımı yakmakta bulduğunu biliyordum. Fetih Yargıcı, yaralarını benimle saramıyorsa beni yaralayarak teselli buluyordu.

"Öyle bir şey olmayacak." Sesim hissettiğimden daha emin çıkmıştı.

"Biliyor musun?" diye sordu elini kendine çekip birkaç adım uzaklaşırken. "Dokunmanın bir önemi yok." Eli omzumdan başlayıp, kolumdan görünmez daireler çizerken titredim. "Ben sana böyle dokunmakla ilgilenmiyorum, Efnan." Evet, kızmıştı. Hem de çok. Bundan sonraki gazabının alevini düşünürken mümkün olsa duvarın içine girmeyi diledim. Peki, neyle ilgileniyorsun?

"Öyleyse beni neden öptün?" Ah, işte söylemiştim. Dudaklarında bir gülümsemeye yol açan kelimelerim benim kalbimin kırılmasına neden oluyordu. Öpmüştü , değil mi? Kafamdan uydurmuyordum. Bilinçaltımın bir oyunu filan değildi. Tanrım, o his nasıl uydurma olabilirdi ki, onu yaşatabilecek tek kişi şu anda alayla karşımda duruyordu.

"Seni neden öptüğümü bilmek ister misin?" Yaklaşan sesi omurgamda dolaşırken içimden küfür ettim. Hadi bakalım Maya, bilmek ister misin? Biraz hava için her şeyimi feda etmeye razıydım ancak o gitgide yaklaşıyor ve sıcaklık gitgide artıyordu. Bundan kurtuluş yoktu, ya ben de onunla birlikte yanacaktım ya da ikimizin arasındaki sönmeyen ateş tüm dünyayı kasıp kavuracaktı. Ben belki onu yakacak olan ateşe sahiptim ama o da bana sahipti, saç diplerime kadar.

"Bir daha başkasının sana dokunmasına izin verirsen ilk önce sana hesabını sorarım. Çünkü istediğin zaman kimsenin sana dokunmasına izin vermeyecek kadar gözünün kararddığını biliyorum. Biri sana dokunduğu zaman bunun senin isteğinle olduğunu biliyorum. Ve ben hiç kimsenin sana dokunmasını istemeni istemiyorum. Hatta emrediyorum, tehdit ediyorum, yalvarıyorum ve gerekirse ayaklarına da kapanırım. Duydun mu beni?"

Bu defa yavaştan almayarak yaklaştı. Bileğimi tutup duvara doğru kaldırarak nefesimin kesilmesine neden oldu. Baş parmağı ondan çaldığım bilekliğin üzerinde dolaşırken, "Rüya gördüğümü sandım," diye mırıldandı. "Söylediğin her şeyi duydum, Maya. Her

birini tek tek duydum. Her biri zihnime kazınarak bir yer edindi. Ve ben onların hepsinin uzun bir zaman sonra bilinçaltımın uydurması olduğunu düşündüm." Kokusu başımı döndürecek kadar çehremi sardığında göz yaşlarımı bastırdım. Yapmam gerekenler yapmak istediklerime yenilirken ne kadar yaklaşacağımı umursamadan doğruldum. Göğsüm hemen onun göğsünün üzerine çarpmıştı. Çenem saçlarına dokunarak aşağıya inerken göğsünde birleştirdiğim ellerimle itip kendimden uzaklaştırdım. Bu gücü bir daha kendimde bulamayacağıma emindim.

"Bunu yapmayı kes," dedim hırsla. "Bana bak ve bunu yapmayı kes. Oradaydın Kumral, oradaydın ve bir kez daha ölüyordun. Bir kez daha benim yüzümden ölüyordun. Şunu yapmayı kes tamam mı? Sana iyi geldiğimi ima etmeyi kes." Ellerim karşı koymak ister gibi kırık birer kanat timsali ardımda şahlanmıştı.

"Hak ettiğim şey bu işte, bak inkar ettim, sadece aptal beyaz bir elbise giyerek karanlığı inkar etmek istedim. Şimdi yüzüme bak." İşaret parmağımı suratıma doğru kaldırdım. Işık yüzünü aydınlatıp ifadesini sertleştirirken çaresizce devam ettim. Sesim gitgide zayıf düşüyordu. "Bu benim hak ettiğim şeyin kendisi. Bu karanlığın, ölümün kendisi. Bana ölüm dememelerinin tek sebebi onun kızı olmam. Bir gün, babamın Tanrı biliyor benim ellerimden olması muhtemel ölümü gerçekleştiğinde ne olacak sanıyorsun?" Bu defa acının kara bulutlar içindeki ağıdı çınladı kulaklarımda. "Annem yok olup giderken bana zavallı bir yalandan başka bir şey bırakmadı. Annemin mirası bana koca bir yalnızlıktı. Babamınki ucu bucağı olmayan bir karanlık olacak. Bu şey asla bitmeyecek." Sesim yavaş yavaş kısıldı. "Senin için, sevdiğim bir başkası için tehlikeli olmadığım tek bir gün bile geçmeyecek. Bir gün istemiştim. Normal bir gün, eğlenebileceğim tek bir gece istemiştim ama şimdi yine burada ve yine karşındayım."

Yine sessizlik.

"Yine bağırıp çağırıyorsun bana. Anlamıyor musun? Çıkmaz sokak bu Kumral, duvara tosladık. Geldiğimiz ve gelebileceğimiz nokta bu. Dahası yok." Yüzümü ıslatan yaşları yok sayarken derin

nefesler almaya çalıştım. İçim içimi yerken düşüncelerim başka bir dalganın içine hapsolmuş ikimizin de üzerine vuruyordu. "Bunu görmüştüm," dedim yeniden ona dönüp... "Beni uyandırdığın ilk kabusumu hatırlıyor musun? Ağlayarak sana sarıldığım o kabusta bunu görmüştüm. Önce bana bakan ihanet dolu bakışlarını gördüm. Sonra sana ihanet ettim. Sonra senin düşüşünü gördüm ben, gözlerimin önünde öldüğünü gördüm. Her defasında ölümün kıyısından dönerken sen, ben nasıl buna izin veririm? Sen beni sevemezsin."

Ve patlama noktası da o son kelime oldu.

"Bana ne yapamayacağımı, kimi sevemeyeceğimi söyleme," diye karşı çıktı. "Bana siktiğimin yasaklarından ve kurallarından bahsetme. Sadece birkaç gün Maya, birkaç gün yanımdan ayırdım seni geldiğin hale bir bak." Gözleri tüyler ürpertici bir kışkırtmayla kısıldı. "Evet ben seni kaçırdım, zorla yanımda tuttum, alıkoydum ama benim yanımda hiçbir yerde olmadığın kadar özgürdün. Bağırdın, hissettiğin her şeyi yüksek sesle söyledin. Nefretini de, öfkeni de istediğin gibi söyledin." Bütün bunlar başımıza gelmemiş gibi cüretkarca devam etti. "Şimdi söyle bana, hangisi daha büyük tutsaklık; kendi isteğinle de olsa ait olmadığın bir yerde mahkûm edildiğin sessizlik mi yoksa avaz avaz bağırmak mı sustuklarını?" Başını hiddetle iki yana salladı. Sözleri can yakıcı, ses tonu ürkütücüydü. Neredeyse bağırıyordu ve bu benim büyük oranda kendime gelmeme neden oluyordu.

Dudaklarımı sıkı sıkı birbirine kenetledim.

"Bu," dedim zorunlulukla. "Bu imkânsızı hayal etmekten fazlası," diye soludum ondan her saniye uzağa bir adım atarken. "Üzgünüm."

"Maya, yapma."

Hâlâ bana uzanan eline çaresizce baktım.

"Bunu yapamam." Kilitli kapıyı hızla açıp kendimi dışarıya attım. Koridorda nereye olduğunu bilmeden koşarken gözlerim hatırı sayılır bir ışık aradı. Canım yanıyordu, canım yanıyordu ve bunu ilk defa bedenimin her yerinde, zihnimin her köşesinde hissediyordum. Başkası değildi. Kumral'dan başkasını istemiyordum. Eğlenmek veya düşünmek istemiyordum bir an önce buradan çıkıp

gitmek istiyordum. Çıkıp gitmek için beni özgürlüğe çıkaran bir kapı istiyordum.

Akmaya devam eden makyajımı elimin tersiyle sildim. Elbisemi ayağıma dolanan eteklerinden hafifçe yukarıya kaldırdım. Görüş alanıma dışarıya açılan bir kapı çarptığında gözümü kırpmadan çıktım. Belki ana kapıya çıkar ve Varol'u bulursam buradan uzaklaşırım diye düşünüyordum ama burası tamamen beyaz güllerden oluşan bir bahçeye çıkıyordu. Beyaz güller, annemin en sevdiklerinden. Bahçe sihirli diyarlardan koparılmış gibiydi. Tek renkte güller her yeri sarmalamış, büyük bir havuz gecenin yansıttığı dolunayla birlikte parlıyordu. Yerlerde renkli çakıl taşları yol boyunca uzanıyordu. Belli bir kısımda hâlâ açık fıskiyeli su çimleri ve gülleri sularken basamaklardan inip, son basamağa oturdum. Dirseklerimi dizlerime yaslayıp yüzümü elimin içine aldım. Buram buram yayılan güller mis gibi kokuyordu. Bu kokuyu bile o kadar çok özlemiştim ki. Hayatımın bundan sonrasının sadece, doyumsuz bir özlemle geçeceğinden deli gibi korkuyordum. O kadar fazla korkuyordum ki artık inkar edemeyeceğim bir seviyeye gelmişti.

Kumral'dan uzak durmak istemiyordum. Bu emin olduğum tek şeydi ama varlığım onu benden uzak tutmak ister gibi çırpınıyordu. Sürgülü kapının sesini duyduğumda omzumun üzerinden arkama baktım.

Tek kaşını kaldırmış, kapıya yaslanmış şekilde beni izliyordu. Afallayarak sordum. Çok fazla duygu değişimi yaşamak bünyemde sarsıntılı etkiler bırakıyordu. "Kumral, orada ne yapıyorsun?"

Ayağını diğerinin önüne kırıp iyice kapıya yaslandı. Sıradan bir şeyden bahsediyormuş gibi sakindi.

"Hangisinin daha çok sinirimi bozduğunu düşünüyorum. Ağlamanın mı, korkmanın mı?" Durdu, işaret parmağı ve baş parmağıyla çenesini kavrayıp hafifçe gözlerini kıstı. "Ah," dedi sahte bir keyifle. "Sanırım en çok beni geride bırakman sinirimi bozuyor."

İstem dışı gülümsedim. Böyle bir durumda nasıl beni güldürebiliyordu ki. Doğrulup, sürgülü kapıların ikisini de orta kısma doğru çekip, kapattı. Dikkatli adımlarla basamakları indi. Benden

uzak mesafede kalmaya dikkat ederek bir ağacın dibine oturup, sırtını ağacın gövdesine yasladı. Her zamanki duruşuyla tek dizi kırıp kendine çekti, diğer ayağını uzattı. Başını gergince ağaca yaslayıp gözlerini kapattı.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu kapalı gözlerinin ardından.

İnkar edemeyeceğim bir gerçekle onayladım. Varlığı daima rahatlatıcıydı.

"Peki ben şu anda sana dokunuyor muyum?" Hâlâ kapalı gözleri ardından konuşuyordu ve ben buna memnundum.

"Hayır," dedim usulca.

"Şimdi demek istediğimi anladın mı?" Başını doğrultup, öfkeli gözlerini benim zavallı gözlerime dikti. Evet, bir nebze olsun anlamıştım. Sadece varlığı yetiyordu iyi hissetmeme ve sadece varlığım yetiyordu iyi hissetmesine. Düşüncelerimin tümünü zihnimde yaptığım uçurtmaya bağlamış, gökyüzüne bırakmıştım.

"Bu sana sarılmak istemediğim anlamına gelmez ki," diye itiraf ettim. Gözlerindeki ifade kendini yumuşak bir parlaklığa bıraktığında onunla birlikte gülümsedim.

"Gel buraya," diye patronluk tasladı oturduğu yerden kalkıp doğrularak.

Başımı iki yana salladım.

"Gel buraya," dedi tekrar.

"Sanmıyorum."

"Maya, gel buraya güzelim."

Ne hissettiğimi bilmiyordum ama bir güzelim lafına teslim olacak kadar deliriyordum. Yalnızca bir kelimenin üzerimdeki etkisi gözle görülür biçimdeydi. Ya da bu Fetih Yargıcı'nın kendi etkisiydi. Ayaklandığımda yeniden elini uzattı. Bu defa düşünmeden parmaklarımı parmaklarına kenetledim. Beni kendine doğru çekerken teslim oldum. Gecenin ahengi ikimizi de sarhoş ederken, yıldızlar; ıssız, hiçbir ayak izi olmayan yolumuzu işaretlerken başımı omzuna doğru bıraktım. Omzumun üzerinden geçirdiği kolu beni iyice kendine çekerken usulca sokuldum.

Yavaşça geri çekilerek yüzündeki maskeyi çıkarıp ağacın dibine fırlattı ve beni büyüleyici manzarayla baş başa bıraktı.

"Bak," dedi kaşlarını çatarak "Ben iyiyim. Kendine gel artık, sen bana zarar vermezsin."

Karamel bakışlarındaki yoğunluğa odaklandığımda sözlerinin keskin etkisi hedefini on ikiden vurmuştu. Bu defa ben ona yaklaşarak yüzünü ellerimin arasına aldım. Hareketime itiraz etmeden temkinli hareketlerle benim yüzümdeki maskeyi de çıkardı. Çok kısa bir an için üzerindeki taşları inceleyip anlamadığım bir şekilde güldü. Kendi maskesini attığı köşeye bırakıp ellerini iki yanımdan belime yerleştirdi.

"İyisin," dedim sakinleşerek. Belki de tüm bu süre boyunca şoktaydım. Onu o halde gördüğümden beri çıkmamıştım şoktan.

"İyiyim güzelim," diye mırıldandı beni kendine doğru çekerken. Kollarımı boynuna sarıp, yanağımı göğsüne bastırdım. Derin bir nefes alarak özlediğim kokusunu içime çekerken onun da rahatlıkla nefes verdiğini hissediyordum.

Bütün yolların sonu sana çıkıyor Yargıcı.

"Ne seni bırakacağım ne de sana bu işkenceyi yaşatacağım. Ama mutlaka bir yolunu bulacağım." Akıttığım bütün göz yaşları yaşadığım bu an için değerdi. Onun omzunda gözlerimi kapatabilmeye hepsi değerdi.

Ancak burada bizden bahsediyorduk. İlla ki ters giden bir şeyler olmak zorundaydı. Mesela, o sürgülü kapı açılmak zorunda, Riva, Armoni ve Doruk babamın arkasından bahçeye girmek zorundaydılar. Aksi halde bu bizim sonsuza kadar mutlu yaşadığımız bir masal olurdu.

"Amelya," diye uyardı babam. Olduğum yerde doğrulurken nefesim kesilir gibi oldu. Doruk'un gözleri mavi bir fırtına bulutuna dönmüş ikimize de ateş saçıyordu. Umurumda mıydı? Hayır.

"Yatak odasında olmanızı bekliyordum ama senin küçük bir kız olduğunu unutmuşum." Riva alev saçan gözlerle beni küçük düşürmeye çalışırken bir an için sersemledim ama kendimi toplamam hızlı olmuştu. Bu defa değildi.

"Küçük bir kızın başına açtıklarını düşününce bence öyle olduğuna şükretmelisin," dedim kollarımı göğsümde birleştirerek. Sonra aklıma gelen bir fikirler gözlerimi kıstım. "Riva."

Alay eden o kibirli mavilerinin olağan bir hızla değiştiğini görmek keyfimi yerine getirmeye yetmişti.

"Maya," diye bu defa uyaran Armoni oldu. Kraliçeye böyle davranmamalıydım elbette, onlara göre. Bana göre değil. Ona bakarak omuz silktim.

"Küçük sürtük." Riva bana doğru bir hamle yaparken ona gülümsemeye devam ettim. Burada bana hiçbir şey yapamayacağını biliyordum. Dahası, Kumral için lanet ettiğim kanım Riva üzerinde büyük bir etkiye sahipti. Bana saldırsa dahi bu onun zararına olurdu. Bunun bilinciyle gülümsememi daha da genişlettim.

"Bundan daha iyi birisin sen, yapma," diye uyardı Kumral düz bir sesle. Varlığını neredeyse unuturken ona doğru döndüm.

"Yapma," dedim sakince. "Onun karşısında beni koruma. Görmüyor musun?" Yeniden Riva'ya döndüm. "Yeterince acınası durumda."

Kumral söylediklerime gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Kraliçenin arkasında duran Armoni genişçe sırıttı. Babam bile durumdan keyif almıştı. Ancak Doruk Ilgaz ve Riva kaskatı durmuş kime saldıracakları şaşırmışlardı. Karşımdaki manzara bir an için beni düşündürdü. Belki de bütün parçalar doğru yerindeydi.

"Şimdi de seni kaçıran, bütün aileni katleden Yozlaşmışlar'la mı takılıyorsun?" Doruk nihayet içindeki öfkeyi kusarken kaşlarımı çattım. Ondan böyle bahsetmesini sevmemiştim. Derdi neydi ki bunun?

"Maya," diye sözünü kesen Kumral oldu. Usulca ona dönüp sakin ifadesine en az onun kadar sakin bir şekilde baktım. "Daha önce seni kaçırdım mı?"

Yaptığı şeye gülmemek için kendimle savaştım. İfademi kontrol edip başımı salladım.

"Hayır, beni kaçırmana neden olacak bir şey mi yaptım?"

"Yapmadın," diye cevapladı Kumral hızlıca. Dudak bükerek Doruk'a döndüm ama gözlerim Riva'daydı.

"Kumral, beni neden kaçırsın ki? Ne zaman istese onunla giderim." Rahatça omuz silktim. Riva kaşlarını çatarken, Doruk'un mavi bakışları inanamaz gibi irileşti.

"Ve ben de onu her zaman bulurum," diye cümlemi tamamladı Kumral.

Gülümsedim. "Evet, bulur."

İçimde, ismini bilmediğim o yan yeniden şaha kalktı. Henüz ismiyle bile hitap edemiyorsun ona, diye çıkıştı. Ona Fetih, diyemiyorsun. Bir saniyeliğine geri adım atmak istedim. Ama sorun adını kullanmak değildi ki. O Fetih Yargıcı olabilirdi. Kraliçenin kıymetlisi, babamın gözde adamlarından biri. Soğuk. Hükümdar veya bir sürü şey olabilirdi. Büyük annemin veya kuzenimin katili olabilirdi. Ama Kumral benimdi. Bana ait. Sadece benim bildiğim bir sır gibiydi. Benim Kumral'ımdı işte.

"Şu saçmalığa bir son verin Amelya. Hadi." Babam durumdan oldukça sıkılmışa benziyordu. "Fetih, odama geliyorsun. Hemen." Babam bu defa kozunu Kumral üzerinde oynarken ona ölümcül bakışlar atmayı sürdürdüm. Babamın emirlerinden çıkamayacağını biliyordum. Karşı gelse ayrı problemdi gelmese ayrı problem.

"Tamam," dedi Kumral kabaca ama itiraz etmeden. Böylesi daha iyiydi. Bir noktada bu sürdürdüğümüz şeyin bitmesi gerekiyordu.

"Amelya sende salona dönüyorsun. Konuklarımız var, senin ilgilenmeni istiyorum."

"Tanımadığım hiç kimseyle ilgilenmeyeceğim."

"Yankı'yı tanıyorsun," dedi sinirlenmiş bir şekilde. Ona omuz silkerken Armoni'ye doğru gülümsedim. Ve aklıma gelen fikirle daha da eğlendim.

"Baba," diye seslendim tam arkasını dönmek üzereyken. "Konuklarınla neden ablam ilgilenmiyor?" Armoni'nin gözleri şaşkınlık ve saf bir hüzünle buğulanırken yanlış mı yaptım acaba diye pişman olmuştum bile. Ancak Emsal Efnan gitmek üzereyken durmuş, ağır aksak hareketlerle bana doğru dönmüştü. Yüzümdeki ifadeyi bozmadım. Beni ciddiye almasını istiyordum. Kısa süre için Armoni'ye

baktı ama Armoni duruşundan ödün vermeden bana bakmayı sürdürdü. Babamdan ya nefret ediyordu ya da onu deli gibi özlüyordu.

"Birlikte ilgilenin," dedi ve Riva'ya önden geçmesini işaret ederken bahçeden ilk çıkanlar onlar oldu. Kumral beni beklemeden hemen arkalarından ilerlemeye koyuldu. Giderken Doruk'a ters ters bakıp, omzunun üzerinden bana göz kırpmayı ihmal etmedi. Tanrım! Fetih Yargıcı şimdi de göz mü kırpıyordu? Olduğum yerde kıkırdamıştım. Buna kesinlikle bayılmıştım.

Herkes tamamen çıktığında Armoni ve Doruk'la yalnız kaldım.

"Seninle konuşmamız gerekiyor. Hemen."

Yüzümü asmamak için kendimi zor tuttum.

"Üzgünüm Doruk, beklemen gerekecek. Bizim bazı işlerimiz var duyduğun gibi. Büyük ve kudretli bay çok korkunç Efnan'ı sinirlendirmek istemeyiz." Keyfim tamamen yerine gelmiş şekilde Armoni'yi kolundan çekiştirerek ilerledim. Adımlarım onu arkamda sürüklerken oldukça hızlanmıştı.

"Maya, dur artık." Armoni onu çekiştirdiğim yerde duraksarken aptal bir sırıtışla ona döndüm. Doruk arkamızda değildi ve nerede olduğunun da önemi yoktu. Sırf egosunun tatmin etmek için onun peşinde koşturmayı bırakalı uzun zaman olmuştu. En azından benim için uzun bir zamandı.

"Durmayacağız. Tan, Armoni. Tan'ı görme fırsatını kaçırmak istemiyorsan yürü. Kumral'a babamı olabildiğince oyalamasını söyledim ama yine de çok uzun sürmez." Armoni afallayarak yüzüme bakarken sakince gülümsedim. Gözleri yoğun bir şaşkınlıkla büyülenip sulanmaya başlayınca ciddi anlamda bu çocuk her kimse ona değer verdiğine emin oldum.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu hâlâ oyalanmaya devam ederek. İşte o an yaşadığım dünyaya yok olsun istemiştim. Öyle berbat bir dünyada yaşıyorduk ki, insanlar yapılan kötülükleri normal karşılar, iyiliklerin ardında bir şey arayacak konuma gelmişlerdi. İnsanlık ölmüştü ve kalıntılarında yaşamımızı sürdürmeye çalışıyorduk.

"Çünkü yapabilirim. Çünkü gücüm yeter. Çünkü gücümün yettiği herkesi mutlu etmem gerektiğine inanıyorum." Bir kez daha onu

kolundan çekiştirmeye başladığımda yönümü bulamayınca müziğin sesine kulak verdim.

"Bu taraftan," diye koridorun diğer kısmına yönlendirdi Armoni. Burayı benden daha iyi bildiği kesindi. "Maskeni tak," diye uyardı son anda durdurarak. Müzik sesinin herkesin başını döndürecek şekilde yükseldiğini görmek beni heyecanlandırmıştı. Elimdeki maskeyi takmak için doğrulduğumda gördüğüm şeyle birlikte daha da gülümsedim. Elimde Kumral'ın maskesi vardı. Siyah, düz ve tamamen ona ait. Muhtemelen benim maskem de ondaydı. Garip bir şekilde hoşuma giderken maskeyi yüzüme yerleşecek şekilde taktım. Saçmaydı ama maskeden bile kokusunu hissedebiliyordum.

"Şu taraftalar. Haklısın, Yankı'nın yanında." Armoni'yi ilk defa bir konuda bu kadar heyecanlanırken görmüştüm. Cesaret vermek ister gibi gülümsedim ve onun atamayacağı ilk adımı atarak yeniden salona girdim. Gösterdiği yere doğru ilerlerken içim içime sığmıyordu. Günlerdir gözüme uyku girmiyor, düşüncelerin içinden çıkamıyordum. Ama zihnimi bulandırıp, beni aşılmaz okyanuslara sürükleyen sorunların hepsinin Kumral gibi basit çözümleri vardı. Uzun zaman sonra yeniden akademiye dönmüştüm ve uzun zaman sonra normal olmam gerekmişti. Bu gece bir kez daha anlamıştım belki de. Bu saatten sonra normal yaşam beni kabul etse de bünyeme aykırıydı.

"Bayan Efnan, büyüleyici gözüküyorsunuz." Yankı Saruhan gri maskesinin altında bana kibarca gülümserken her zamanki gibi elime uzandı ve hafifçe öptü. Kibarlığına elbisemin eteklerinden tutup çok hafif eğilerek cevap verdim.

"Teşekkür ederim. Babam gecikeceği için özür dilememi istedi." Masada Yankı dışında bekleyen birkaç kişi daha vardı. Hepsinin yüzünde maske olduğu için seçememiştim. Yankı anlayışlı bir şekilde beni masadaki insanlara doğru çevirip gülümsedi. Hemen arkamda gelen Armoni'yi de en az beni karşıladığı kadar büyük bir zarafetle karşılayıp sırayla tanıştırdı.

"Babanın iş ortaklarından, Benan Bey ve eşi Dilem Hanım." Maskesinin altından kahve rengi sakalları uzamış orta yaşlı adamı

ve yanında kızı gibi duran genç bir kadını tanıştırırken kibar olmaya dikkat ettim.

"Ayaz Tolunay'la tanıştığına eminim." Yankı parlament mavisi bir takım elbise giymiş, gece mavisi maske takan adamı gösterdiğinde şaşkın gülümsedim.

"Ayaz?"

"Seni yeniden görmek harika biriciğim." Kırık bir tebessüm ve yarım kalkan kadeh.

"Ve bu bey de babanın çok yakın çalışanlarından biri. Onun her şeyi de diyebiliriz. Tan Arslan." Sarı saçları siyah maskesinin ardında dalgalı bir şekilde parlayan uzun boylu adama bakarken onun dikkatinin tamamen başka yönde olduğunu fark etmek zor değildi. Yüzünü göremiyordum ama boyu oldukça uzundu ve takım elbisesinin içinde gerçekten iyi görünüyordu.

"Ve, Amelya Efnan. O da Armoni Alsancak." Yankı bizi gereksiz bir saygıyla herkese takdim etti.

"Alsancak Efnan," diye düzelttim bir adım geriye Armoni'nin yanına çıkarken. Ondan üstün bir kardeş olmak istemiyordum. Açıkçası babamın bu tür işlerine muhtemelen Armoni daha uygun bir isimdi.

"Elbette öyle," dedi Yankı gülümseyerek. Masanın etrafında Armoni ile kimseye belli etmeden yer değiştirirken onun Tan ile yan yana gelmesini sağladım. Böylelikle ben Yankı'nın yanına düşmüştüm. Onunla bu mesafede olmak doğru hamle değildi, bana yine o Fetih'ten uzak durmalısın naralarını atacaktı ama biraz fedakarlık yapabilirdim sanırım.

"Nasıl gidiyor?" diye fısıldadı kulağıma doğru. Garsonun önümüze bıraktığı kadehlerden kaçamak bir yudum alırken omuz silktim. Babamın iş ortaklarından olduğunu söyleyen Benan bey eşine bir şeylerden bahsederken onlara odaklandım. Ancak hemen yanındaki lacivert bakışları üzerimde hissettiğimde ona doğru döndüm. Ayaz gülümseyerek kadehini masaya bıraktı ve benim olduğum tarafa doğru geldi. Elini centilmen bir şekilde dansa kaldırmak için bana doğru uzattı, müzikten daha iyi bir kaçış yolu düşünemiyordum. Ve ben kim oluyordum ki bir kralı reddedecektim? Elimi soğuk

avucunun içine bırakıp beni yönlendirmesine izin verdim. Yavaş müzikte dans eden insanların arasına karıştık. Ayaz bir elini gevşek bir şekilde belime doladığında ben de elimi omzuna yerleştirdim. Diğer elim zarifçe onun elinin içinde hareket ediyorduk.

"Seni böyle, nefes alırken görmek harika Maya." Sesindeki kırıklık benim de durulmama neden olmuştu. "O gün pek şansım olmamıştı ama ben gerçekten özür dilerim."

"Sürekli ona yalanlar söyleyip özür dilemeyi kesin artık." Belimden tutup beni Ayaz'dan ayıran kollar yeniden keyfimi yerine getirmişti. Kumral yavaşça beni kendine çekip ona bakacağım şekilde döndürdü. "Gerçek anlamda sıkıcısınız."

"Fetih," diye uyardı Ayaz gergin bir ses tonuyla. Araya girip girmemek de kararsız kaldım ama sessizliğin de Ayaz'a uygun bir cevap olacağına karar verip omuz silktim. Ayaz vazgeçerek masaya doğru döndü. Benim Kumral'ı, onun da beni bırakmaya niyeti yok gibi görünüyordu ama buna bir son vermem gerektiğinin bilincindeydim. Gülümserken elimi bu defa doğruluğundan şüphe etmediğim elinin içine bıraktım.

"Sadece birkaç dakika yalnız bırakıyorum soluğu hemen başkasının kollarında alıyorsun. Kimsenin sana dokunmaması hakkında ne söylemiştim ben?"

Tamam, itiraf etmeliyim beklediğim giriş bu değildi.

"Ben sana istediğim gibi dokunamazken, köşe bucak bundan kaçarken diğer hiç kimseye sesini çıkarmıyorsun!" Belimden kuvvetlice sıkarken beni kendime getirmek istermiş gibi sarstı. Bir saniyeliğine ayaklarımı yerden kesip olduğumuz yerde döndürdü ve yeniden ayaklarımın zeminle buluşmasına neden oldu. İçim içime sığmaz şekilde gülümserken ona doğru yaklaştım.

"Çünkü onlar bana yaklaştığında ben de onlara yaklaşmak istemiyorum. Ama sen söz konusu olduğunda mesafeler anlamını yitiriyor. Ne yaptığımı daha kötüsü neler yapabileceğimi kontrol edemiyorum. Ben onlara hükmediyorum, sen bana. Sanırım bahsettiğin silah şu anda tamamen hazır şekilde ellerinin arasında. Kabul ediyorum

Yargıcı, ben tetiği senin parmaklarının arasında olan bir silahım." Alnını iyice alnıma bastırırken beni yönlendirmeye devam etti.

"Ciddi misin?" diye sordu alayla. Yine de keyfi yerine gelmişti.

"Sadece şaka yapıyorum. Ben, benim işte." Artık fısıldıyordum. "Sen de sensin. Ve onlar da bir hiç." Nefesi yüzüme çarpıp başımın dönmesine neden oluyordu. Dünya durmuş, hatta gezegenlerin tümü yörüngesinden kaymış gibi şaşkın hissediyordum. Arenadan sonra hiçbir şeyin aynı olmadığının farkındaydım. Onca sözden sonra ya da artık kabul edilmişlikten sonra ilk defa ikimiz de özgürdük. Kimsenin ne düşüneceğini umursamadan, birilerinin görmesinden endişelenmeden dans ederken zemin ayaklarımın altından kaymış ben çoktan bulutların üstüne çıkmıştım. O karanlığın içinde ay gibi gölgelerin üzerine süzülürken benim ruhuma işlemiş, orada izi silinmeyecek, yalnızca bana özel bir leke gibi yer edinmişti.

"Bu geceden sonra seni bir daha göremeyeceğim, değil mi?"

Bu defa çenemi omzuna yaslarken hafifçe güldüm.

"Beni çok iyi tanıdığını sanıyorsun, değil mi?" Müziğe rağmen, müziği geride bırakacak gülüşünü duymuştum. Bütün seslerden daha güzel sesini... Sorusu karşısında tedirgin olsam da ona yalan söylemeyecektim. Bu anın bozulmasını istemesem de çaresizce başımı salladım. Onu daha fazla riske atmayacaktım. Gitme vakti gelmişti. Anlaştığımız gibi belki de.

"Bilmediğin çok fazla şey var, seni bilmediğin şeylerden korumama izin vermen gerekiyor. Yanında kalmanın bir yolunu bulurum, ma petite."

Çenemi omzuna doğru yasladım, yüzümü boynuna doğru dönmüştüm.

"Yanımda kalman sorun değil," dedim. "Sorun yanımın olmaması Kumral. Ben pimi çekilmiş bir bombayım, senin üzerinde patlamak istemiyorum. Bu artık kişisel olmaktan çıktı, biz aynı tarafta değiliz, daha fazla oyun istemiyorum, daha fazla planlarından biri olmayacağım."

Aramızda, sadece ikimizin yerini bildiği kapının neredeyse kapandığını hissettim. Bir kovalamacanın daha sonunda gelmiştik. Herkes kendi dünyasına dönmek zorundaydı.

İtiraz edemedi.

"Mesajlarıma cevap vereceksin ama."

"Eğer istiyorsan," diye onayladım. O kadarını yapabilirdim, hatta o kadarını yapmayı çok isterdim. Geleceğin belirsizliği hayalet gibi yakama yapışmışken onu bir çıkmaza mahkûm etmek haksızlıktı.

"Ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu derin bir nefes alarak.

"Eğitimlerimi tamamlayacağım. Birileriyle konuşacağım. Riva'nın ya da babamın durmayacağını biliyorum. Bu savaş bittiğinde Pamir'i alıp herkesi geride bırakacağım."

"Sana zarar vermelerine izin vermem," dedi parmakları saçlarımın üzerinde dolaşırken.

"Etrafımda olursan bana zarar vermek için zarar verecekleri kişi sen olursun." Alnımı çaresizce omzuna yaslayıp canlanan müzikte yavaşça sallanmaya devam ettim. "Bunu istemiyorum."

"Bana veda ediyorsun," diye mırıldandı huysuz bir şekilde. Sesindeki şikayete gülmemek için direndim.

"Sadece sonu olmayacak bir şeyin başlamasına engel oluyorum."

"Ya bu bizim sonumuz olursa?" Karamel rengi gözlerine bakarken sorusunun üzerimde yarattığı sarsıcı etkisine acı acı gülümsedim.

"Olacak zaten."

Yüzüme bakarken aklına gelen şeye keyifle güldü. Merakla dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Yeni anlaşma?" diye bir öneride bulundu.

Dudaklarımı ısırarak gülümsedim.

"Eğitimin tamamlanana kadar bir yol bulamazsam senden uzak duracağım, kabul ama bu sadece senin verdiğin bir karar olmayacak. Anlaştık mı?"

"Pars benimle birlikte sekiz yıkıcı olduğundan bahsetti. Neden kafayı bana takmış durumdasınız?"

Uzun uzun ve anlamlı bir şekilde bakarken yaklaştı. Bir kez dudaklarını yalayıp benim dudaklarıma yalnızca milimetreler kala durdu.

"Sekiz tane gezegen var güzelim ama yalnızca Dünya'da hayat var." Derin bir nefes aldım. Gözlerimi bu gece bir kez daha kapayıp kollarının arasında kendimi serbest bıraktım. Bu şekilde düşünüyorsa buna katlanabilirdim. Ancak, hâlâ yerine oturmayan taşlar vardı.

"Eğitimlerimin çok kısa sürdüğünü hatırlatmama gerek var mı?"

"Yok," dedi çabucak. Müzik kesilince dans eden insanlar dağılmaya başladı. Gecenin bir başka bölümüne daha geçerken artık ayrılmamız gerektiğini biliyorduk. Sorun ikimizin de bunu istemiyor oluşuydu. Tek elini yavaşça saçlarımın üstünden kaydırarak ensemde duraksadı. Dokunuşunun verdiği hazla birlikte titredim. İnkar edemediğim çekim gözlerime baktığı her an şiddetini artırıyordu.

"Sanırım ilk defa Adem'e hak veriyorum. Bazı yasaklar cennetten kovulmayı göze alacak kadar cezbedici olabiliyor." Alayla gülümsedim ve ağzımdan çıkan kelimelere inanamadım.

Tatlı tatlı kıkırdadı. Gözlerini yalancı bir ifadeyle büyütüp, "Beni şaşırtıyorsun!" diye azarladı. Daha fazla kendimi rezil etmemek için gülümseyerek başımı yere eğdim. Yapmak istediklerim ve yapmam gerekenler arasındaki uçuruma sıkışmış durumdaydım. Bir kez daha arafa tutsak edilmiştim ve cennetin sahteliğine dudak bükerken cehennemin cazibesine kapılıp gitmekten korkuyordum. Canımın yanması umurumda değildi de sonunda yananın canım değil ben olmasından korkuyordum. Onun olmasından korkuyordum. Sonumun cehenneme sığınan ve şeytanın âşık olduğu o zavallı kadın gibi olmasından korkuyordum. Dahası, şeytanın ölüme âşık olmasından korkuyordum.

Ben yanacaktım onun için ateşlerde ve tüm dünyayı da kendimle birlikte kavuracaktım bu ateşin şiddetinde. Ya teslim olacaktım her şeyi boş verip ya da herkesi kendimle birlikte zincirleyecektim. Prangalar giymiş ruhumu nefesiyle özgür bırakırken dudakları sarsıcı bir şiddetle tenime yaklaştı. İçgüdüsel hareketlerle ama şiddetli bir tedirginlikle parmak uçlarımda yükselip kollarımı boynuna doladım. O yaklaştıkça ben çağlayan olup durduğum yerde taştım.

O yaklaştı ben cayır cayır kaldığım alevlerin içinde biraz daha yandım. Istırabı sona erdiğinde, ılık dudakları şakaklarımda dolaşırken tehlikenin kıyısında, hazzın doruklarında yükseldim.

"Bana söylediklerini hatırlıyorum," dedi. Öptü. Dudakları alnımdan yanaklarıma doğru kayarken gözlerimi sıkı sıkı birbirine kapattım. "Fazla soğuksun, dedin." Güldü. Kelimelerden cesaret bulmak ister gibi, bir parça dudaklarının tenime kazıdığı imzayı inkar etmek ister gibi ben devam ettim.

"Cehennem için bile. Kendini kötülüğün beden bulmuş hali gibi hissediyorsun, biliyorum ama cehenneme karşı koyup tüm ateşi söndürecek biri varsa o da sensin. Yine sensin. Sen karanlığın içinde aydınlığa kavuşmuş tek insansın. "

Dudakları nefesini boynuma doğru üflerken saç diplerimde başlayan terlemeyi, avuç içlerimde ki karıncalanmayı ve omurgamda gezinen sesini hissedebiliyordum. O kadar net, öyle derinden hissediyordum ki yakınlığı dahi can yakıcıydı.

"Aşeka..." diye fısıldadı dudaklarını tenimden ayırmadan. "Benim cennetim de cehennemim de sensin. Sen yakıyorsun beni. Bana inanıyorsun. Kendime inanmama neden oluyorsun. Benim cennetim senin dudaklarının arasındaki yerim ve cehennemim kollarının arasındaki yalnızca benim doldurabileceğim boşluk. Ayak uçlarında yükseldiğin yer de senin kendi cehennemin. Benimle kalsan senin için cehennemdeki ateşi de söndürürdüm." Eli imzanın sonunu getirmek ister gibi belimin kıvrımında dolaştı ve beni biraz daha kendine bastırdı. "Sonunun nasıl biteceğini bilmiyorum. Ne olursa olsun, nerede olursa olsun sen benimle birlikte yan. O gün geldiğinde ve biz kendi ateşimizde bir kez daha yok olurken, şüphesiz ki anka kuşu gibi küllerimizden bir kez daha doğacağız. Ben, seni her zaman bulacağım."

O gece küçük kız ellerini uzatıp cehennem ateşinde ısındı. Gölgesinde dinlendiği şeytana sığındı. O gece yaradana meydan okuyan şeytan, ölümün varlığına tutuldu.

44. BÖLÜM

ÖFKE NÖBETLERİ

Yüzümde aptal bir gülümseme, içimde ürkütücü bir sakinlikle kalabalığın ardında dışarı çıkmayı beklerken ağırlığımı duvara doğru verdim. Müzik kesilmiş, insanlar yavaş yavaş dağılırken ben de bir an önce yatağa girmeyi hayal ediyordum.

Kumral diğer köşede, Yankı Saruhan'la birlikte duymadığım bir şeyler konuşurken yüzümdeki aptal gülümsemenin sebebinin elinde tuttuğu kırmızı taşlarla çevrili maskem olup olmadığını merak ettim. Hâlâ, etrafta olan insanlardan kendimi saklamak adına ben onun maskesini takıyordum. Ama o çoktan saçlarının ve güzel yüzünün özgürlüğünü ilan etmişti.

Armoni, hemen yanında Tan ile birlikte gergince bekliyordu. Gerginliğinin sebebi muhtemelen bize doğru yaklaşan Emsal Efnan'dan başkası değildi. Babam bir aslanı andıran asalet dolu hareketlerle yanımıza yanaştığında saygı gereği doğruldum. Bu gece her zamankinden daha ılımlıydı ve Armoni'ye bir nebze olsun iyi davranmıştı. Belki o da bir şekilde yola gelebilirdi. Ya da ben artık fazla iyimser olmaya başlamıştım.

"Amelya, neden bu gece burada kalmıyorsun?" Kaygılı ama istek dolu ifadesine gergince baktım. Bu kocaman sarayda yaşama düşüncesi tüylerimi ürpertiyordu.

"Pamir beni bekler," diye yalan söyledim. Bu saate kadar çoktan uyumuş olmalıydı. Ellerimi arkamda birleştirip yeniden sırtımı duvara yasladım. Gerçekten yorulmuştum ve gerçekten sadece topuklu ayakkabı giyebildikleri için dahi kadınlar kutsaldı.

"O konu," dedi sesinin tonunda büyük bir nefret sıkıştırarak Riva. Ne ara buraya gelmişti bu? Biraz önce kalabalığın önünde sahte kahkahalarını atarak ilerlerken gördüğüme emindim. "Kızımı bana vereceksin. O akademiyi hepinizin başına yıkarım." Sesindeki

kendinden emin o tını bütün bedenimin buz gibi gerilmesine neden olmuştu. Söylediği şeyin aksi mümkün değilmiş gibi bir öz güvene sahipti ve bu bende kıskançlıkla harmanlanmış bir öfke nöbetini açığa çıkarıyordu. Yüzümdeki maskeyi rahat bir hareketle çıkarıp elimle kavradım. Olduğum yerde tamamen doğrulup göğsümü ona doğru gerdim.

"Ona bir kez daha yaklaşırsan," dedim tüm sakinliğimle. "Ben dünyayı senin başına yıkarım." Tamam, itiraf ediyorum şu an babam yanımda olduğu için ve bana zarar vermesine izin vermeyeceğine güvendiğim için böyle konuşabiliyordum. Armoni'yi de hiçe saymazdım tabi. Hâlâ Riva'nın karşısında zayıftım ve bunu düzeltmek için bir an önce eğitimlerime başlamalıydım.

"Sen benimle böyle konuşamazsın. Ben kraliçeyim." Kollarımı göğsümde birleştirip Armoni'ye doğru gülümsedim. Söylediği sözler aklıma gelince gülümsemem genişledi. "Benim kraliçem değilsin."

"Bak o konuda haklı." Mermer zeminde tok bir ses çıkaran Bayan Armi'nin yüksek topuklu ayakkabıları kendinden önce yanımıza ulaşmıştı. İtiraf etmeliyim ki iyi giriş yapıyordu. Armoni beni destekleyeceği için Armi'de dolaylı yoldan beni desteklemek zorundaydı. Bu da her geçen saniye Riva'ya karşı şansımın arttığını gösteriyordu.

"Kendi türüne tasladığın kabalığı benim insanlarıma sergileyemezsin, Riva." Bayan Armi'nin bakışları önce Armoni'ye sonra da yanında sessizce bekleyen Tan'a kaydı. İkisi de şu âna kadar derin sessizliklerini sürdürmüştü. Armoni hiçbir zaman kendini geri plana atan biri olmamıştı. Bazı açılardan birbirimize ne kadar benzediğimiz inkar edilemez bir gerçekti.

"Armi!" dedi Riva yapmacık bir heyecanla. "Sen hâlâ buralarda mısın? Oysa tahtının sallandığını ve çaylağın tekine kaptırdığına dair söylentiler almıştık."

Gözlerimi kıstım. Bir zamanlar aynı cümleleri benim de Bayan Armi'ye kurduğum aklıma geldi. Sesimi çıkarmadan gülümseyen Bayan Armi'ya baktım.

"Aynı söylentiler bana türünüzün sonunu getirebilecek olan Yıkıcıyı öldürdüğünü söylemişti," dedi gururla. "Ama her şey kanlı canlı ortada." İkisi de bu oyunu nasıl oynayacağını benden çok daha

iyi biliyordu. Ve ikisinin de haklı oldukları konular vardı; Riva haklıydı ve ben bir çaylaktım. Ancak öte yandan Bayan Armi haklıydı; Kanlı canlı buradaydım. Onlar rekabeti sürdürürken Emsal Efnan beni omzumdan çekerek başka tarafa yönlendirdi. Soğuk dokunuşunun beni tetiklemesine engel olmak adına omzumu elinden kurtardım.

"Bu gece yeterince kendimi tuttum. Beni zorlamak istemezsin."

Peşinden gitmeye devam ettim. Avcı olmanın bazı getirileri oluyordu, bunlardan en belirgini bir Soğuk gördüğünüzde doğrudan üstüne atılma dürtüsüydü. Ve ben bu gece haddinden fazla o dürtüyle savaşmak zorunda kalmıştım. Daha fazla tahrik karşısında kontrolümü yitirip kimsenin düşüncelerini bulandırmak istemiyordum.

"Konuşmalıyız Amelya." Hemen karşımda duraksarken istekli gözlerini yok sayamadım. Hafifçe başımla onaylayıp devam etmesini bekledim. Gözlerim aniden üstüme sinen izleniyormuş hissiyle atağa geçip, etrafı kolaçan ederken karamel gözlerle çarpıştım. Yankı hâlâ karşısında bir şeyler söylüyor, o bizim olduğumuz tarafa bakıyordu. Yüzü ciddi, tek eli cebinde beni izlerken manzaranın dikkatimi dağıtmasına izin vermedim.

"Pamir'i, Riva'ya geri vermelisin. Ona zarar vermiyor. Onu seçiyor." Söylediklerinin şiddeti kanın beynimden çekilmesine neden olacak kadar güçlüydü. Kısa bir an için alayla güldüm.

"Ona zarar vermiyor mu? Ona çoktan zarar verdi! Onun elinden bütün hayatını, yaşayacağı günleri aldı." Babam söylediklerimi anlamıyormuş gibi ifadesizce bana bakmayı sürdürürken sinir beyin damarlarımı genişleterek yayıldı.

"Onu bitmeyecek bir sonsuzluğa tutsak etti. Nasıl söylersin bunu?"

Muhtemel bakışların üzerimize yoğunlaştığını hissediyordum. Başımı hiddetle iki yana salladım.

"Nasıl bu kadar vurdum duymaz olabiliyorsun? O senin kızın! Senin canından bir parça taşıyor. Damarlarında maalesef senin kanın dolaşıyor. O annemden sana kalan bir can. Uğruna kendi hayatını feda ettiği çocuk senin için hiçbir anlama gelmiyor mu?" Ondan birkaç adım uzaklaşırken, artık tamamen boşalan salonun sessizliğinden güç alıp Riva'ya doğru döndüm. "Pamir'i benden alamayacaksın!" diye çıkıştım. "Asla ama asla ona bir daha elini süremeyeceksin."

Tekrar babama doğru dönüp öfkemi saçmaya devam ettim. "Gerekirse uğrunda ben de canımı vereceğim ama onu size vermem, anladın mı? Uğrunda dünyayı yerinden oynatmam da gerekse onu size asla vermem."

"Amelya! Benimle sesini yükseltmeden konuş. Kime ya da neye güvendiğinin bir önemi yok. Senden bir şey istersem eğer alırım. Buna ne Armi engel olabilir ne sahiplendiğin ablan ne de arkasına sığındığın Fetih. Onların hepsi benim ağzımdan çıkacak tek bir sözle seni uçurumun öbür tarafına itecekler." Kaşlarını çattı. "Ve sen benim sabrımı zorluyorsun." Ela bakışları kararırken sesindeki kararlılığı, bana karşı meydan okuması ve tüm bunların altında değer verdiğim insanları bu kadar kolay hiçe sayması iyiye işaret değildi. Parmak uçlarımdaki karıncalanma iyiye işaret değildi. Omurgamda başlayan o ürperti iyiye işaret değildi. Gözüm teklerken dişlerimi sımsıkı birbirine kenetledim. O kadar sıkıyordum ki çenem kasılmış neredeyse kemiklerim birbirine girecekti. Ama sinirim geçmiyor bana baktığı her geçen saniye şiddetle artıyordu.

"Maya, gel hadi. " Kolumdan tutup beni dışarıya doğru sürükleyen kimdi bilmiyorum ama minnet duyuyordum. Tenime işleyen dokunuşları hissetmeyecek kadar gerilmiş ve neredeyse benliğimi yitirmiştim. Her defasında babamın beni bir kez daha hayal kırıklığına uğratmasına nasıl katlanacaktım emin değildim. Tenim nihayet havayla temas ettiğinde ne zaman tuttuğumu bilmediğim nefesimi verdim. Oksijen büyük bir şiddetle ciğerlerime çarparken gözlerimi kapatmıştım.

"Gel, seni buradan uzaklaştıralım. Gece gitgide zorlaşacak gibi." Ayaz karşımda her zamanki anlayışıyla bana yol gösterirken tereddüt ederek etrafa göz gezdirdim. Başımla onaylayıp, Ayaz'ın beni yönlendirmesine izin verdim.

Artık topuklu ayakkabıların üzerinde yürümekte zorlanmaya başladığımda, Ayaz'ın korumaları görüş alanımıza girmişti. Çok sürmeden markasını dahi bilmediğim çok lüks bir gri araba hemen önümüzde durdu. Ayaz gülümseyerek benim için kapıyı açarken korumalar tetikte etrafı kolaçan diyordu. Elbisenin eteklerini toplayarak arabaya yerleştim. Bu daha önce yapmadığım bir şey değildi.

Şu an için buradan uzaklaşmak en doğru şeydi. Akademiye gidip Doruk Ilgaz'ın öfkesiyle yüzleşmek istemiyordum. En azından sağlam bir uykudan önce olmazdı.

Derin bir nefes alırken, saatler sonra oturuyor olmanın rahatlığıyla başımı ardıma yasladım. Ayaz diğer kapıdan yanıma oturmuş araba hareket etmeye başlamıştı. Birkaç dakika sessizlik diğer her şeyden daha rahatlatıcı olabiliyordu. Ve şükürler olsun ki Ayaz Tolunay çok konuşkan bir tip değildi. En azından ne zaman susması gerektiğini biliyordu. Araba karanlık yolda birçok şeyi daha geride bırakarak ilerlerken düşünmek için zaman kazanmıştım. Birçok açıdan içim rahattı ancak babam da bu işin içine girdiğine göre Riva sert oynayacaktı. Pamir'i bırakmayacağını tahmin ediyordum ama babamı benim karşıma çıkmaya nasıl ikna ettiğini anlayamıyordum. Tam işler düzeliyor derken elbette karşıma daha fazla pürüz çıkacaktı. Emsal Efnan'ın hâlâ kulaklarımda çınlayan sesi istem dışı korkmama neden oluyordu. Öyle net, öyle kesin konuşuyordu ki söylediklerini sorgulamak can sıkıcı hale gelmişti. *Ben senden istediğini alırım. Hiç kimseye güvenme.*

"Babamın gerçekten o kadar gücü var mı? Bunu yapabilir mi? Akademiye girip, Pamir'i alabilir mi? Ya da Armi üzerinde öyle bir yetkisi var mı?" Rahatsız edici bir kıvranışla Ayaz'a doğru dönerken onun da bu hiyerarşide belli bir yeri olduğunu hatırlayabilmiştim. Kasabanın dolaylı yoldan kralı Ayaz Tolunay'ın değer verdiği biri olmak bazı noktalarda daima işime yaramıştı.

"Baban otoritenin başındaki adam, Maya. İsterse akademiye girebilir ve Pamir'i alabilir ama Armi'ye karşı gelemez. Daha doğrusu Armi'yi yok sayamaz. Bu bir savaş başlatmaya yeter aksi halde." Bir saniye durup buz gibi gülümsedi. "Öyle bir savaştan çoğumuz sağ çıkamayız." Olduğu yerde gerilip benim gibi başını arkaya verdi ama gözlerini kapamadı. Sakince onu izlerken söylediklerini düşünme şansım olmuştu. Ne Doruk ne de Armoni böyle bir şeye izin vermezdi. Buna şüphem yoktu. Bu şekilde beni karşılarına almak istemezlerdi. Diğer yandan Armoni'nin varlığına bir kez daha şükürler olsun ki onun Pamir'i sevdiğini biliyordum. Armoni, Pamir'den

vazgeçmediği sürece, Armi'de vazgeçemezdi. Bu da bana büyük oranda zaman kazandırabilirdi.

"Hadi biriciğim." Ayaz'ın açtığı kapıdan dikkatlice dışarıya çıktım. Ormanın derinliklerinde, her şeyin uzak kıyısındaki bu köşkü görmek yüzümün gülmesine neden olmuştu. "Uzun zaman oldu," dedim geçmem için işaret ettiğinde. Eski köşkün bir o kadar tarihi öneme sahip siyah, metalik kapısı bizim için açıldığında sakinleşmiştim. Biraz dinlenip, uyuyabilirsem bir şeyim kalmazdı. Bir nebze daha sağlıklı düşünmeye ihtiyacım vardı. Bir plan yapmam gerektiğini biliyordum. Ancak planın ne olduğunu henüz bilmiyordum. Kapının ardından sarışın bir muhtemel yardımcı bizi karşıladığında şaşırdım.

"Öncekine ne oldu Ayaz?" Kirpiklerimin altından gülümsedim. "Yedin mi?" Kızın bana bakan gözleri şaşkınlıkla irileşirken onu yok sayarak salona doğru ilerledim. Ayaz'ın arkamdan onaylamayan homurtular çıkardığını duyabiliyorum. Sanırım bu hırçın davranışlarım ona çok da yabancı değildi.

Eski bir modernlikle döşenmiş, klasiklerin hâkim olduğu bu salonda azımsanmayacak kadar anı vardı. Bir saniye kendi etrafımda dönüp sessizliği dinledim.

"Melinda senin için banyoya birkaç kıyafet bıraktı. Eğer istersen." Ayaz merdivenlerden inerken üzerini değiştirmiş, rahatsız edici takım elbisenin yerini keten bir pantolon, gömlek almıştı. Ayaz Tolunay tam bir salon adamıydı. Onu eşofmanların içinde görmek bile kolay değildi.

"İyi olur," diye onayladım. Bana karşı öyle temkinli hareket ediyordu ki haline gülmemek için direnmem gerekirdi.

"Eğleniyor musun biriciğim?"

"Ah," dedim alayla merdivenlerden çıkarken. "Bu gece eğlencenin dozu fazla geldi." Arkamdan gelen kıkırdamasına başımı salladım. Bildiğim banyoya girip hızlıca arkamdan kapıyı kapattım. Ayağımda, artık topuklarımı hissetmememe neden olan ayakkabıları çıkarıp bir süre düz tabana alışmalarını bekledim. Sızı öyle kuvvetliydi ki elbiseyi üzerimden sıyırıp, ayaklarımı suya tutmak zorunda kalmıştım. Buz gibi suyun yarattığı hisle birlikte ayaklarım da

benimle olan savaşına son vermiş ıslak ıslak zemine çarpıyordu. Lavabonun yanına bırakılmış birkaç parça kıyafete bakarken neredeyse dilimi yutacaktım. Pratik bir şekilde bırakılan kıyafetleri üzerime geçirdim. Makyajlı yüzümü sabunla birkaç kez yıkayıp başka bir rahatlamayla daha derin bir nefes aldım. Tüm ihtiyaçlarımı giderdikten sonra ayakkabıları ve elbiseyi kenara bırakarak banyodan çıktım.

Yalın ayaklarımla merdiven basamaklarını zıplayarak inerken, "Demek, Melinda geceleri evde bunlarla dolaşıyor," diye takıldım Ayaz'a. Üzerimde bir karış dahi olmayan kavun içi, iri puantiyeleri olan bir pijama şort vardı. İnsan bununla kendini neredeyse çıplak hissediyordu. Neyse ki üzerimde Melinda'nın uzun boyu sağ olsun daha bol bir tişört vardı.

"Çalışanlarımın geceleri nelerle dolaştığını bilemiyorum biriciğim ancak sana yakışmış." Oturduğu koltuktan viskisini yudumlarken kadehi bana doğru kaldırdı. Lacivert gözlerine gülümseyerek karşılık verdim.

"Senin için kahve yaptırdım ama başka bir şey istersen?"

Masanın üzerinde dumanı tüten kahveye, çölde susuz kalmış insan gibi saldıracaktım. Avucumun içine alıp kokusunu içime çektiğim kahve tadıyla ruhumu sakinleştirmiş, öfkemi dindirmişti.

"Bu harika, teşekkür ederim." Onun karşısına gelecek şekilde koltuğa oturup ayaklarımı altımda topladım. "Beni buraya getirdiğin için de teşekkür ederim, Ayaz. Zor bir geceydi." Kahveden bir yudum daha alıp boynumu esnettim.

"Bana kızgın olduğunu sanıyordum." Gösterişli avizenin doğrudan yüzüme yansıyan sarı ışıklarını incelerken tek gözümü kıstım. Dudağımı yalayarak kahvenin tadını damağımda hissettim. Birkaç kısa saniye için düşünüp omuz silktim.

"Kızgınım ancak ne önemi var ki? Lisede değiliz. Sana küsemem. Hem insan arkadaşlarına küser, değil mi? Biz arkadaş değiliz, Tolunay." Hâlâ avizenin şeffaf taşlarını incelerken hafifçe güldüğünü duymuştum.

"Bir sitem mi seziyorum yoksa?" diye sordu lacivertlerini üzerime dikerek. Bütün bu gecenin varlıklarının en büyük özellikleri harika gözlere sahip olmaktı belki de. Kumral'ın, Doruk'un, Yankı'nın,

babamın, Ayaz'ın ve hatta Pars'ın da büyüleyici gözleri vardı. Bakışları öyle yoğundu ki insan ister istemez kendini onlara teslim ediyordu. Onlar da benim gözlerime baktığında böyle düşünüyor mu acaba diye merak edip konumuza geri döndüm.

"Benden çok fazla şey sakladın. Neden yaptın bunu?" Bacaklarımı koltukta sarkıtıp bacak bacak üstüne attım. Kahveyi göbeğimde tutarken ciddi bir ifadeyle cevap vermesini bekledim.

"Sana o köprüde söylemiştim, Maya. Hiç kimseye güvenmemen gerektiğini. Hayatımıza öyle hızlı bir giriş yaptın ki."

"Sayende," diye lafını kestim. Güldü. Viskisinden bir yudum daha aldı.

"O gece karşına ben çıkmasaydım da seni rahat bırakmayacaklardı. Sen geceye doğan bir Yıkıcısın, hem de kusursuz olanlardan. Bundan kaçamazsın." Pars ve Kumral'ın Yıkıcılar hakkında söylediklerini anımsayınca dikkatim dağıldı. Konu başka bir yere sürükleniyordu. İkimiz arasında ucunu yakalayamadığım sohbeti içeriye giren korumalardan biri büyük bir memnuniyetsizlikle kesmişti.

"Efendim, ziyaretçileriniz var. Kırmızı araba yaklaşıyor." İçimden ayağa kalkıp takım elbiseli adamın kravatını kendi ellerime gevşetmek gelmişti. Boynu o kadar kalındı ki, boğazından gelen sesi boğuluyormuş gibi çıkıyordu. Ayaz inanamaz gibi güldü.

"Gelmesin desem de gelecek. İçeriye alın." Durumdan eğleniyor muydu şikayet mi ediyordu anlamadan kaşlarımı çattım.

"Kim geliyor?" Bakışlarım takım elbiseli adama yeniden kaydığında olduğum yerde doğruldum. Şu kıyafetle başka kimsenin karşısına çıkamazdım. Ayaz'da benimle birlikte ayağa kalktığında dış kapının açıldığını ve ardından kapandığını duyduk.

"Fetih Yargıcı, efendim." Takım elbiseli adam başıyla selam verip geri çıkarken benim ağzım şaşkınlıkla aralanmıştı.

"Elbette, Fetih Yargıcı." Ayaz memnuniyetsiz bir şekilde bana doğru tıslayarak kaşlarını kaldırdı. "Elbette, Fetih Yargıcı!" Kumral yüzünde sinir bozucu bir gülümsemeyle salona girdiğinde gözlerim yanındaki Pars'a kaymıştı. Ancak henüz gözlerim onunla konuşmaya hazır değildi önce karamelle hesaplaşmam gerekiyordu.

Pars sırıtan bir ifadeyle beni süzerken zibidi bir şekilde ıslık çaldı. Kumral önce ona, sonra neye baktığına, sonra neye ıslık çaldığına ve sonra zavallı bana baktı. Baştan aşağı, her bir mili metreme göz gezdirirken ciddi anlamda utanmış ve rahatsız olmuştum. Yüzündeki gergin gülümseme soldu. Bana baktı. Koyulaşan gözleri benim gözlerimle buluştuğunda dudakları düz bir çizgi halini aldı.

"Senin ne işin var burada?" diye sordu normal bir şekilde. "Bu halde?" diye ekledi çenesiyle beni işaret ederek. Gözleri henüz hiç Ayaz'a kaymamıştı. Burada olduğumdan haberi olmadığı anlamına mı geliyordu bu? Belki de beni Ayaz'la çıkarken görmemişti. O halde neden buraya gelmişti, hem de bu saatte? Güneşin doğmasına en fazla üç saat vardı.

"Ben..." dedim yutkunarak.

"Zor bir gece geçirdi. Daha fazla gerilmesin diye buraya getirdim ama bu seni neden ilgilendiriyor?" Ayaz benim yerime oldukça hızlı ve rahatça konuşurken Kumral onu umursamamayı sürdürdü. Gözleri hâlâ benden bir yanıt bekliyordu. Dudaklarımı bir kez yalayıp başımla onayladım. "Biraz sinirlenmiştim," dedim kısaca. "Siz neden buradasınız?" Kumral bu defa başka bir ifadeyle Ayaz'a döndü.

"Majesteleriyle konuşmamız gereken şeyler var." Sesindeki yakıcı tehdit bu mesafeden hissediliyordu. Anlaşılan Ayaz'ın başı beladaydı. "Çalışma odama çıkalım."

Ayaz hamlesini yaparken Kumral yerinden bir adım kımıldamadı.

"Gerek yok. Maya kalabilir."

Ona doğru gülümsemek istesem de ifademi korudum. Elimin içinde kıvranan kahveden hâlâ ayaktayken büyük bir yudum aldım. Bütün gözler bir anda bana döndüğünde dudaklarımı yalayarak kahveyi indirdim.

"Buyurun öyleyse beyler. Size nasıl yardımcı olabilirim?" Ayaz yeniden yerine otururken sesi fazlasıyla rahatsız çıkıyordu. Rahatsız olduğunu belli etmekten hiçbir şekilde çekinmedi. O ne kadar rahatsız ise Kumral o kadar rahattı.

Koltuğun kenarına doğru oturmamı işaret etti. Bütün dişlerini göstererek sırıtan Pars'a doğru güldüm ama tıpış tıpış gösterdiği yere oturdum. Üzerindeki ceketi çıkarıp, kravatını bir hareket ne

kadar çekici olabilirse o kadar çekici bir şekilde boynundan çıkardı. Bir yılan gibi uzun boynunu sarmış siyah kravat yavaş hareketlerle gevşerken, uzayarak elinde toplandı. Bir an için devamının gelmesini ve o beyaz gömleğin üzerinden çıktığını düşünürken buldum kendimi ve afilisinden bir tokat patlattım. Kumral hemen yanıma oturduğunda tuttuğum nefesi verdim. Yan gözle bana hiç de onaylamayan bir ifadeyle bakıp ceketini bacaklarımın üzerine doğru bıraktı. Bunu o kadar doğal bir hareketle yapmıştı ki hiç kimse onun, bacaklarımı örtmek için ceketini çıkardığını anlamamıştı. Ve ben bir kez daha zekasının önünde eğilmek isterken ceketi daha düzgün bir şekilde kucağıma alıp, buruşmasına engel olmuştum.

"Biliyorsun, normal şartlarda benim ölmüş olmam gerekiyordu." Kumral konuşmaya başladığında tüm dikkatimi ona verdim. Zaten tüm dikkatim onun üzerindeydi ama yine de öyle değilmiş gibi davranabilirdim. Bunda bir sakınca yoktu. Güldü. "Aslında, normal şartlarda Maya'nın ölmüş olması gerekiyordu," diye düzeltti cümlesini ben ona ters ters ama yabancı bir keyifle bakarken. Ve bütün düşüncelerim eşyalarını toplayıp, tam buradan, Ayaz'ın köşkünün salonundan, arenada geçirdiğimiz o güne gitmiş, kulaklarım bana söylediklerıyle bir kez daha duyma yetisini yitirmiş, ruhum aydınlığın tadına bakmıştı.

"Ama ikimiz de ölmedik ve bu iki taraf için de büyük problemlere neden oluyor." Yine doğal bir hareketle ama hiç de doğal olmayan bir şekilde kolu omzuma sürterek, soğuk eli benim neredeyse titremek üzere olan ellerim arasındaki kahve kupasına uzandı. Parmaklarını bilerek tenime dokundururken Pars bir şeyler söylüyordu ama ses benim kulağıma ulaşmıyordu. Kupayı avucumun içinden alıp dikkat dağıtacak şekilde koyu pembe aralanmış dudaklarına götürdü. Bir yudum alıp, bıraktı. Gamzesi hafifçe kendini belli ettiğinde nefesimi tuttum. Islanan dudaklarını kendine doğru çekip, dilini hafifçe üstünde gezdirerek bıraktı. Hafifçe gözleri kısılmış, burnu kırışmıştı.

"Bunu nasıl içiyorsun?"

Kalp atışlarım hızlandı. Tam yanımda bunu duyuyordu ve bıyık altından pis pis gülüyordu. Kahretsin, bilerek yapıyordu. Elindeki

kupayı önümüzdeki sehpaya bırakıp yeniden doğruldu. Doğrulurken bütün bedeni benim ona dokunmaya aç bedenime çarptı ve hatta ezdi, geçti. İşte yine o buradaydı, muzip karamel. Yalnızca bir dakika sonra bütün dikkatini yeniden Ayaz'a vermiş, önemli olduğu belli bir şeyi tartışıyorlardı. Çoğunlukla söylediklerini duymamıştım. Başımı arkaya verip onun her bir hareketini, yüzünün her bir santimini ezberlemeye çalışıyordum.

"Tamam, bu konuyu halledeceğim." Uzun ve artık sonunu yakalayamadığım cümlelerin ardından, Ayaz konuyu böyle kapatmıştı. Neler olduğunu ya da buraya neden geldiklerini hâlâ anlamamıştım. Başım kanepeye yaslanmış yarı uyuklar haldeydim. Yüzümde aptal bir gülümseme, başımın yaslandığı omuza olan güvenle olduğum yerde sızmışken, güneş tenimi ısıtıyor gibi huzurlu hissediyordum. Sanki daima hayalini kurduğum buğday tarlalarının arasında, ellerim başakların üzerinde süzülürken ayaklarım toprağa karışıyor, ben bir kez daha filizlenerek tekrar tekrar geliyordum dünyaya. Toprağa karışır gibi ona karışıyor ve her defasında bundan daha büyük keyif alıyordum.

"Seni bir yere götürmek istiyorum," dedi Kumral yüzüme bakmak için eğildiğinde. Gözlerindeki saf isteğe karşı koyamayacağım ortadaydı. Yine de neler olduğunu anlamak adına etrafta gözlerimi gezdirdim. Pars ayaklanmış, Ayaz ile bir şeyler konuşuyordu. Dikkatlerin üzerimizde olmadığına duyduğum memnuniyetle gülümsedim.

"Tamam," dedim usulca. "Ama bu kılıkta mı?" Üzerimde hâlâ Ayaz'ın mankene benzeyen hizmetçisinin bir karış şortu vardı. Kumral gülümsedi. İkimiz de bir gece için çok fazla gülümsemiştik.

Bir yanlışlık sızıyordu bir yerden.

Önden geçmem için geriye çekildi. Gösterdiği taraftan çıkışa doğru büyük bir merakla ve içim içime sığmayacak şekilde yalancı bir mutlulukla ilerliyordum. Bu gecenin böyle biteceğini kim tahmin edebilirdi? Büyük bir sarsıntıyla başlamış, üzerime şimşekler çakmıştı ama şimdi bir güneş bulutunun içinde vanilya gökyüzünde süzülüyor gibiydim.

"Maya, sen nereye gidiyorsun?" Ayaz, Kumral'ın peşinden çıktığımı duyunca seslendi.

"Beni ağırladığın için teşekkür ederim. Kıyafetleri akademiye gönderir misin lütfen? Seni sonra arayacağım."

"Maya, bir yere gideceksen seni ben bırakabilirim."

"Buna gerek yok," diye araya girdi Kumral beni önüne doğru çekerken. "Söylediği gibi, teşekkür ederiz." O biraz önce 'biz' mi demişti? Ayaz'ın gözlerinde durumdan hoşlanmadığını saklamayan bir ifade vardı. Ne olduğuna dair pek fikrim yoktu. Kumral'la birbirlerinden hoşlanmadıklarını biliyordum ama bu bakış onun ötesindeydi. Daha çok benim için endişeleniyormuş gibi bakıyordu lacivert gözleri.

"Ben iyiyim," diye güvence vermek istedim. Yaptığımın gereksiz olduğunun farkındaydım ancak bir an için garip bir şey hissetmiştim. Çok kısa sürmüştü ama o kadar kötü bir histi ki bütün bedenim ürpermişti. Rüzgârın soğukluğu ruhuma çarpmış ve bir şeyler anlatmak ister gibi saçlarımı yüzüme vuruyordu.

Bir yanlışlık sızıyordu bir yerden.

45. BÖLÜM
İHANETLER KUŞANMIŞ

"Hadi güzelim." Kumral bir kez daha çıkışa doğru beni yönlendirirken Ayaz çok kısa süreliğine yanımızdan ayrıldı. Ben kapının girişindeki dolaptan ayağıma giyecek bir şeyler ararken, "Sol tarafta, alt kısımda uygun bir şeyler olacaktı." diye yönlendirdi yolcu etmek için ardımızdan gelen Melinda. Ona gülümserken bahsettiği dolabı açtım. İçinden ayağıma büyük parmak arası terlikleri giyerken dilimin ucunda garip bir tat hissettim.

"Bunu al." Ayaz cep telefonumu bana uzatırken hâlâ aynı derecede tedirgin görünüyordu. "Teşekkür ederim," dedim ve sonunda Ayaz'ı geride bırakıp Kumral ve Pars'ın beklediği tarafa doğru yürüdüm. Köşkün girişinde bizi bekleyen kırmızı arabaya doğru ilerlerken Pars ve Kumral'ın gerisinde gidiyordum. Bir şekilde yanlış olan bir şeyler olduğunu hissetmiştim ama bunun sebebi rüzgârın hissedilir şekilde bedenime çarpan şiddeti de olabilirdi.

"Maya, hadi." Kumral, gözlerini Pars'a dikmiş benim arabaya binmemi bekliyordu. Pars arabadan uzaklaşırken kaşlarımı çattım.

"Sen gelmiyor musun?" Pars gözlerime anlamadığım bir ifadeyle bakıyordu ya da ben paranoyaklaşıyordum. Ona doğru gülümseyerek cevap vermesini beklerken dudağımı ısırdım. Gece ayazı sert geçecek gibi görünüyordu, tenim şimdiden karıncalanmış omurgama o rahatsız edici ürperti fırtına bulutu gibi vurmuştu.

"Gelmiyor. Bin arabaya hadi." Kumral'ın tavrına gözlerim irileşirken, Pars araya girdi.

"Fetih."

"Kes sesini Pars. Maya, arabaya bin." Başka bir şey söylemeden sürücü tarafından arabaya yerleşti. Kolumu sıvazlarken Pars'a geri döndüm. Pars bir adım bana doğru yaklaştı ancak benim tarafımda bulunan arabanın kapısı aramıza girdi. Kumral kapıyı hiddetle ardına

kadar açıp içeriye girmemi beklerken daha kötü hissetmeye başladım. Ya da gerçek anlamda sinirleniyordum. Neler olduğunu anlamanın tek bir yolu vardı, bende pratik bir hareketle arabaya bindim. Kapıyı ardımdan çekerek kapattığımda Kumral gaza basmış, Pars'ın onaylamayan bakışlarını hiçe sayarak yola koyulmuştu.

Üşüyen ellerimi bacaklarımın arasına sıkıştırdım. Bir süre sessizce ilerledik. Sessizlik sağır edici bir etki yarattığında dudaklarımı kemirerek konuya giren kişi ben oldum.

"Biraz önce orada neler oldu? Pars'a neden öyle davrandın?"

Boynunu gergin bir şekilde sağa ve sola oynattı. "Karışmaması gereken her şeye burnunu sokuyor. Neyin daha iyi olduğunu benden iyi bildiğini sanıyor. Benim iyi biri olduğumu sanıyor." Soğuk sesi rüzgârdan daha çok tüylerimi ürpertmişti. Gözlerini yoldan ayırmadan konuşurken kanımın çekildiğini hissettim. Hafifçe ona doğru döndüm.

"Sen zaten iyi birisin," diye mırıldandım anlamayarak. "Ya da olabildiğin kadar iyi." Gözlerimi kırpıştırdım. "Kötünün iyisi. " Ortamı yumuşatmak için söylediklerime dudağının kenarıyla gülümsedi. Ama her zamanki gibi bir gülümseme değildi bu. Yine can yakıcıydı ama nefes kesen bir can yakıcıdan ziyade, biraz sonra canını yakacağım gülümsemesiydi. Bu gülümsemeyi çok iyi biliyordum. Daha önce bu gülümsemeyle çok kez karşılaşmıştım. İçimdeki anlaşılmaz hissin garip tadı yeniden dilimin ucunda hissedilirken yutkundum.

Yönümü bu defa pencereye bakacak şekilde çevirip gecenin karanlığını izlemeye koyuldum. Arabaya yolda iz bırakmayacak bir hızda giderken her şey hayalet bir siluet gibi görünüp aynı hızla dağılıyordu. Onca hareketli resim arasında anladığım tek bir şey vardı, kasabadan uzaklaşıyorduk. Yeşil Yol geride kalırken merak iyice içimi kemirmeye başlamıştı.

"Kumral, ürkmeye başlıyorum."

Yüzündeki kayıtsız ifade, gözlerindeki donuk bakış hakimiyetini korudu. Sessizliği sürdürdü. Sessizliği daha da ürkütürken kalp atışlarım hızlanmaya başladı. Bunu duyduğunu ve korkumu en yakında hissedebildiğini biliyordum. Fark ettiği an çok kısa gözleri bana kaydı. Saniyenin onda biri kadar sürdü veya sürmedi. Ne

hissettiğimin ya da ne durumda olduğumun önemi yokmuş gibi yola bakmaya devam etti. Elimin içindeki telefonu daha sıkı tutmaya başladım.

Neredeyse bir saate yakın süredir gidiyorduk ve o tek kelime etmemeye kararlıydı. Araba süratini azaltarak yavaşlamaya başladığında, direksiyondaki elleri gevşedi.

"Burayı hatırladın mı?" diye sordu sonunda sessizliğini bozarak. Çıplak gözlerimle bir şeyler yakalamak umuduyla etrafa bakındım ancak hava zifiri karanlıktı.

"Bir şey göremiyorum." Sesim kendine güvensiz bir şekilde kısık çıkıyordu. Derin bir nefes aldı, bakışları benim zavallı bakışlarıma kilitlendi. İşte o zaman anlamıştım nerede olduğumuzu. Bakışlarından her şeyi anlamıştım ya; bir tek sebebini anlayamamıştım.

Aldığım nefes yükselen göğsümle birlikte ciğerlerime sıkıştı. Ellerimin arasındaki telefonu daha fazla sıktım. İri iri olmuş gözlerim sulanmaya başladığında bundan sağ çıkmayacağımı biliyordum. Korku her bir hücremde tüm ahengiyle kol gezerken dişlerimi dudaklarıma kenetledim. Kanın zehirli tadını alana kadar ısırdığım dudaklarım fayda etmiyordu. Aldırmadı. Ne kadar korktuğumu bile bile aldırmadı ve arabadan dışarıya çıktı. Kalp atışlarım göğsümü zorlarken duydu ama vazgeçmedi. Bundan sağ çıkamayacağımı bile bile devam etti. Arabanın benim olduğum tarafına gelip hiddetle kapıyı açtı.

Bir yanlışlık sızıyordu bir yerden.

Hatırladığım kadar büyük bir hırsla dirseğimden tutup beni arabadan dışarıya sürükledi.

"Bunu neden yapıyorsun?" Olduğum yerde doğrulmaya çalışınca sendeledim. Gözlerinden küçümser bir bakış geçtiğinde irkildim. Yeniden doğrulmak için yaptığım hamle boşa gitti.

"Çünkü güzelim bu bir peri masalı değil," dedi buz gibi bir karanlıkla. "Bu gecenin hikâyesi." Gözleri kifayetsizdi. "Bu hikâyenin kötü adamı benim ama sen de iyi bir kız sayılmazsın." Sözlerinin keskinliği bıçak gibi ruhumda derin yaralar açarken inanmak istemedim. Bütün benliğimi karşıma alıp, gururumu, yanıp tüten meydan okuma isteğimi yok sayıp "Yapma," dedim. "Lütfen yapma."

Sesim kendini çoktan koyvermişti. Göz yaşlarım kendini koyvermişti. Göğsümün ortasına inen yumruk her defasında daha şiddetli bir darbeyle yapıyordu vurgununu.

Bileğimi tutuşundan nefret etmiştim.

Ayaklarımın üzerinde durmaya zorlanarak ilerlerken telefon ellerimin arasından kayıp düştü. Çıkardığı tok sesle birlikte duraksadı. Beni arkasından sürüklemesini yok sayıp yerdeki telefona uzandı. Kaşlarını memnun bir ifadeyle kaldırıp katıksız bir esintiyle gülümsedi. Kendi hediyesi olan kırılmış telefonu avucunun içinde kuvvetle sıkarak paramparça etti. Avucunun içinden gelen parçalanma sesinin telefondan mı yoksa bir daha bir araya gelmeyecek şekilde parçaladığı benliğimden mi geldiğini ayırt edemiyordum. Küçük parçaları gözlerimin içine baka baka yere dökerken devam etti. Dirseğimden sıkı sıkı, canımı acıtarak beni istasyona doğru götürmeye devam etti. Işıklar belli belirsiz önümü aydınlattığında garın arka kısmında olduğumuzdan başka bir şey seçememiştim.

"Kes şunu," dedim bağırarak. "Hemen kes şunu!" Sesim ona ulaşmadan ihanetle bulanmış ruhuna çarpıp bana geri döndü. Dirseğimi kurtarmak için yaptığım hamleyi geri savurdu. Onun hızına yetişmek uğruna terliklerden teki ayağımdan çıkmış ve artık taşlarla dolu yolda, bir kez daha Fetih Yargıcı'nın ardında sürüklenirken harabeye dönmüştüm. Ayağıma batan taşların, kestiğini hissettiğim camların ya da diğer hiçbir şeyin önemi yoktu. Sadece o vardı; o ve bitmek tükenmek bilmeyen nefreti. Onun sönmeyen intikam ateşi vardı. Benim göz göre göre sığındığım o cehennemin dibi, Fetih Yargıcı'nın zihninin derinlikleriydi.

Ayaz Tolunay'la o köprüde karşılaştığım gün hayatım ikiye bölünmüştü. Yaşadığım dünyanın bildiğim gibi bir yer olmadığını anladığım o gece başlamıştı her şey. Ardından bildiğim her şeyin yalan, inandığım herkesin yalancıdan ibaret olmasıyla yüzleşmiştim. İhanetler biriktirmiştim hayallerim yüzmesi gereken sularda. Ve bir gün, hayatım aynı yerinden ama bir kez daha ikiye ayrılırken... Ben bu tren garında, bu istasyonda, zorla sürüklenerek içine bindirildiğim bu vagonda yapmıştım seçimimi. Dünyayı yerinden oynatacak, hayatımı bir kez daha parçalara ayıracak ve iyiyle kötüyü birbirine

karıştıracak kararı bu vagonda vermiştim. Hayatım boyunca ilk defa birini ardımda bırakırken, sahip olduğum her şeyi yitirdiğimi sanırken dahi, defalarca kez ölümün eşiğine gelip kıyısından dönmeme rağmen bu kadar kirlenmiş hissetmemiştim.

"O kadar kolay değildi," dedi buz gibi sesi. "Hiçbir şey o kadar kolay değildi." Sesi varlığından dahi haberdar olmadığım uzak yerlerden geliyordu. "Sana bir ihanet borcum vardı. Sana bir sadakatsizlik borcum vardı. Hepsinin ötesinde güzelim, sen benim inancımı çaldın."

Neredeyse dedim içimden. Neredeyse.

"Sen, burada, ardına bakmadan giderken bahsettiğiniz o sikik insanlığı da alıp götürdün."

Güldü.

"Birilerine dair bir yerlerde umut vardıysa eğer, sen, o gün, o umudun hepsini alıp götürdün." Son kelimeyi üzerine basmak ister gibi sarsıcı bir etkiyle sarf etmişti. Durduğum yerde, dona kaldığım bu yerde titremiştim.

"Artık dersini aldın," dedi. "Bir insan bir insana ne kadar inanabilirse o kadar inandın sen bana. Ve şimdi, bir insan bir insanı ne kadar ardında bırakabilirse o kadar bırakacağım ben seni. Kendine gelebilirsin artık, Maya."

Hayır, dedim. Hayır. Hayır. Sadece bir rüya. Rüya. Sadece bir rüya. Birinin saniyeler sonra geçti diye sarsacak uyandıracağı bir rüya.

"Hadi... Gözlerini aç."

"Hayır," dedim itiraz ederek. Başımı hiddetle iki yana sallarken isterik bir şekilde güldüm. "İnanmıyorum. Bir şey oldu. Böyle davranmana neden olacak bir şey oldu. Bu kadar oyun, bu kadar plan senin için bile fazla olurdu. Bu kadar beklemezdin. Bu kadar uzatmazdın. Sen uzatmaları sevmezsin, Kumral." Acıyla inledim. Biraz duysun diye sesimi daha çok bağırdım. Kendime gelmek adına, herkesten öte sesimi kendime duyurmak adına avazım çıkana dek bağırabilmeyi denedim.

"Sen birinin canını yakmak istersen doğrudan yaparsın bunu. Bunu yapmazsın." Sesim kendi söylediklerinden gurur duymuş ama benliğime olan saygım hâlâ neyi dinliyorsun diye tetikteydi. İçimdeki

Maya Efnan çoktan atağa kalkmış ona saldırmak üzereyken kuyruğundan yakalamıştım tüm tilkileri. Ancak Fetih Yargıcı bile bu kadar kötü olamazdı diye ummaktan o an da bile vazgeçmiyordum.

"Senin kayıp ruhunun sığınağı ben değilim." Acımasızlığı karşısında dudaklarım gerildi. "Haklısın güzelim, sen artık o kız değilsin. Sen artık zayıf bir ışığın altında defterine bir şeyler karalayan o kız değilsin." Sözlerinin nereye varacağını beklemeye koyuldum; başka bir şansım varmış gibi.

"Korkusunda dahi masumluğum tılsımlarını barındıran kız değilsin sen." Midemdeki buz gibi düğümleri görmezden gelmek için çabaladım.

"Sana durmayacağımı söylemiştim. Zamanı gelince senin de bir bedel ödeyeceğini söylemiştim ama sen fütursuzca herkesi affetmeye devam ettin. Asla görmüyorsun, değil mi? İki gün yok olduğumda yeniden Doruk Ilgaz'ın eksenine kayan, iki dakika başımı çevirsem Ayaz Tolunay'la birlikte giden bir kızsın sen." Gözlerindeki nefret benim gözlerimle görülebilir hâlâ geldiğinde, kafamın içinde dört bir yana saçılmış düşünceler kıyısından atlamak için yeterince yüksek bir yer bulamamıştı.

"Seni tanıyorum," diye fısıldadım. Gırtlağım takılmış gibi, elimde olmadan göz ucuyla onu izlemeyi sürdürdüm. Ben olduğum yere, dizlerimin üzerine çökerken onun hiç de aceleci olmayan adımlarla vagondan dışarıya çıktığını görebiliyordum.

Hani hep diyordum ya, hani fütursuzca tutunuyordum ya bir şeye. Hani benim başka şansım yoktu ya uçurumun kenarına kadar koşup atlamamaya. Daha da kötüsü vardı. Şimdi biliyordum. Uçurumun kıyısına kadar gidip atlamamaktan daha beteri vardı. Koşarak gittiğin uçurumdan yürüyerek ve hatta sürünerek dönmek vardı. Kalbimin bir an göğsümü delip onun peşinden gideceğini sandım.

Açık kapıdan bana kibirli mavileriyle bakan Kraliçe Riva'yı gördüğümde ve onun uzatılan eline bırakılan eli gördüğümde dünya yerinden oynamış, ben kıyameti olmuş üzerine doğru yıkılıyordum. Bu zamana kadar yaptığı her şeyin sadece bir ön gösterim olduğunu, ona yaşattığımı bana yaşatmadan bu oyuna son vermeyeceğini unutmamalıydım.

Yıldızların bile küstüğü karanlık gökyüzünün altında, çırılçıplak ortada bırakılmış ruhum acı içinde kıvranırken başımı olduğum yere bıraktım. Bacaklarımı kendime çekip cenin pozisyonu aldım. Nefesim nihayet daraldığında kendimi sakinleştirmek için uğraşmadım bu defa. Orada öylece ciğerlerime sıkışan havanın tükenmesini ve gözlerimi bir daha açmamayı diledim. Birinin içinde kaybolduğum bu karanlıktan beni azat etmesi diledim.

Kutsal kitaplarda dünyanın sonunu kıyametin üstleneceğini ve bir ateş tufanının getireceği yazıyordu. Gözyaşlarıyla yıkanmış ruhum, bir kez daha ihaneti en harlı yanından tattığından biliyordum ben. Cehenneme atılmış, alevlerin içinde defalarca kez yanmış, yok olmuş o kadın bendim. Cehenneme sığınıp, cehennem alevlerinde büyüyen o küçük kız bendim. O soğuktu, ölüme meydan okuyacak, gölgesine sığınan birine kapılacak kadar soğuk. Baktığı insanın ruhunu donduracak kadar soğuk. Ben dünyayı ateşe verecek kızdım. O dudaklarıyla üfleyerek, ateşi söndürebilen adam. Bu hikâyenin masumu yoktu.

Bu gece hava her zamankinden daha karanlıktı; ya da ben bir kez daha öyle sanıyordum.

Kocaman bir boşluk daha.

Bir ölüm sessizliği.

Başka bir çığlık daha.

46. BÖLÜM

ÖLÜMSÜZ

Hayatta bazı anlar vardı. Hayatınızın geri kalanının hangi rotada ilerleyeceğini belirleyen. Bazı anlar o kadar belirsizdir ki, o an için düşünmeden, öylesine verdiğiniz karar bir şimşek bulutu gibi dünyanızın ortasına çöküp günlük güneşlik yaşamınızı kasvetli bulutlarla çevirirdi. Başına bin bir türlü felaket gelen, ruhu kaybolmuş zavallı insanlardı benim bahsettiğim. Nereye ait olduğunu, kime güveneceğini, neye inanacağını bilmeyen, etrafı kalabalıklarla çevrili yalnızlar. Yolunu kaybedenler, ruhunu kaybedenler, kim olduğunu bilmeyenler.

İşte tam o noktada yollar hep ikiye ayrılıyor sanıyordu tüm bu insanlar. Ancak yol daima üçe ayrılıyordu.

Bir yol yalnızca güçlü insanların başarabileceği şekilde dünyayı umursamamaya çıkıyorken diğeri, normal insanların sürükleneceği bir seçenek olarak intiharın eşiğine uzanıyordu. Normal insanlar benim yaşadıklarımın tadına baksa kendini kaybedecek kadar hiçliğe sürüklenebilirdi. Ancak ben normal bir insan değildim. Tam da bu yüzden yerimden doğrularak ayağa kalktım.

Doğru yerden bakmadığınız sürece güneş dağların ardında kalıyordu. Bazen de attığınız tek bir adım sizi kurumuş boğazınızın şenleneceği o ırmaklara çıkarıyordu. Hayatta büyük zaferler kazanmış çok mutlu insanlar hakkında bir fikrim yoktu. Ancak şunu biliyordum, bir şekilde bir şeyler başaran tüm o insanlar için güneş doğudan doğuyordu. Ve tüm o insanlar her şeye attıkları o ilk adımla başlıyordu.

Yolların ikiye ayrıldığı yerlerde, seçiminizi yapmadan önce olduğunuz yerde doğrulun ve o ilk adımınızı atın. Gri bulutların dağılıp güneşin gökyüzüne bulaştığını ancak o zaman görürsünüz. Şafak

vakti, günün en karanlık saati güneş doğmadan bir adım önceki saatlerdir. İşte ben tam şu anda kendi şafak vaktimin içine süzülürken, ilk adımımı üçüncü yola doğru atmıştım. Hiç ayak izi olmayan yola.

Maya Efnan. Gece saçlı kız. Amelya'nın torunu. Ölümün öz kızı. Yıkıcı. Kusursuz bir silah. Gecenin içine doğan tohum. Bunların hepsinin ardında yatan tek bir şey vardı. Onların bilmediği tek bir şey. Ben, tüm gücümü çektiğim acıdan alıyordum. Biraz daha acı, biraz daha ve bir daha yıkılmayacak kadar güçlü olacaktım.

Bütün bu insanların beni istemesinin tek bir nedeni vardı. Gözlerimin karanlığında bir kez daha, yığılıp kaldığım o yerden tüm dünyaya meydan okuyacaktım.

Sinirden kasılmış bacağımda muhtemelen damar damar üstüne binmişti ve bu bana hissedilmez bir acı sunuyordu. Mazoşist ruhumu görmezden gelip kapı demirlerine tutunarak vagondan aşağı indim. Birbirine kenetlenmiş dudaklarım içten içe o orospu çocuğuna nefretini saçarken, gözlerim intikamın ateşiyle karanlığı yerle bir ediyordu. Elektrik direklerinden gelen titrek ışığa gözlerimin alışmasını beklerken yavaşça ilerledim.

Kasılmış bacağımla yalpalayarak yürürken kafamda milyon tane düşünce birbirinin ardına takılmıştı. Ucunu yakalayabildiklerimden ilki buradan nasıl çıkacağımı sorguluyordu ve itiraf etmeliyim ki güzel soruydu. Bunun bir yenilgi olduğunu kabul ediyordum. Ancak bu benim yenilgim değildi. Bu tepeden tırnağa Fetih Yargıcı'nın yenilgisiydi. Uğruna dünyayı ayağa kaldıracağım Yargıcı bu gece burada yarattığı silahın namlusunu önce Kumral'a sonra kendi kafasına sıkmış, muhtemelen şu an can çekişiyordu.

O çok zeki olabilirdi ama ben de aptal değildim. Kör bir intikamın ardına gizlenmiş zavallı hisleri içten içe onu tüketirken, benim vazgeçilmezliğim karşısında bitap düşüp kapımda sürüneceği günü şimdiden kolluyordum.

Zihnimin içinde beni çağıran ağıda kulak verdim. Oraya gitmeyeli belki de aylar olmuştu. Kahrolası akademiye gittiğimden beri annemi ziyaret etmiyordum. Çıkmazlara girdiğim sokakların bir gün beni ona götüreceğini umuyordum ancak beklediğim böyle bir

kavuşma değildi. Yine de gözüme dolan acı, göğsümün ortasına yerleşen kor alevler ve özlemin üzerime bir perde gibi indiği karanlık gece bana bu vuslatı fısıldarken uzun mesafeleri yok saydım. Belki dakikalarca yürüyecektim ama sonunda, bu karalar bağlanmış günü huzurlu bir şekilde kapatacaktım.

Kasılmış bacağımla topallayarak ilerlerken öfke daha kuvvetli bir fırtına gibi vücuduma çarpıyordu. Hava zifiri karanlık, gece ayazı keskindi. Ama sinir o kadar hissedilebilir seviyedeydi ki soğuk bile canımı yakamıyordu. İstem dışı güldüm. Siktiğimin soğuğunun canımı yakması için sikik bir rüzgâr ve sikik bir intikamdan fazlası gerekiyordu. Buna teslim olup, yıkılacağımı sanıyorsa kesinlikle ve tamamen yanılıyordu.

Hayal kırıklıklarını ve bu kırıkların alçı tutmadıklarını iyi biliyordum. Ne kadar acıttığını canı, ne kadar sarstığını o kadar iyi biliyordum ki... "Aptal," diye tısladım içimden. Haline acıdım hatta. "Aptal!" Kendi kendime söylenerek ana yola çıktım.

Ne demiştik? Üçüncü yol. Yok öyle uçurumun kıyısına kadar koşup atlamamak, karanlığın içinde gözlerini de kapatarak aydınlığa meydan okumaktı yaşamak. Yıldızları görebilmek için güneşin batmasını bekleyeceksek eğer durmazdım, kapatırdım tüm ışıkları.

Gözümden akan yaşı sildim. Annemin öğrettiği gibi elimin tersiyle. Rüzgârın alıp götürmesine izin verdim acılarımı. Canıma batan her bir kıymık parçasını gözlerimi sımsıkı kapatarak çıkardım attım göğsümden. Bir tane güneş için, bin tane yıldızdan vazgeçtim.

Mezarlığın paslı kapısını zorlayarak açarken ıssızlığa doğru gözlerimi kıstım. Gelen ürkütücü sesleri bastırmak için kafamdaki binbir türlü düşünceye minnet ettim. Mezarların bile birbirine girdiği bu toprak yolda kollarımı göğsümde birleştirerek ilerlerken bir ışık aradım. Uzak aralıklarla dizilmiş ve çoğu artık aydınlatmayan elektrik sistemi de bu geceki sitemimizden nasibini almıştı.

Mezarlıkların neden bu kadar ürkütücü olduğunu hiçbir zaman anlamamıştım. Ölüm benim için bu kadar basit bir son değildi. O gün geldiğinde ve ben daha küçücük bir çocukken yüzleştiğim annemin yokluğuyla sarsıldığımda, tüm gücümle ve olabildiğince bu

gerçekten kaçmış, bütün varlığımla inkâr etmiştim. Ben o gün anlamıştım bedenlerimizin etten bir tabut olduğunu ve aslında ruhlarımızı içine hapsettiğini. O gün anlamıştım bu bedenlerin etten ve kemikten ibaret bir hiç olduğunu. Çünkü hiçbir şey o kadar kolay değildi. Anneme olan sonsuz sevgim, asla dinmeyecek özlemim ve yalnızca zamanın avuttuğu bu kimsesizliğin ölümle sonlanacağına ihtimal vermiyordum. Küçüktüm, çocuktum ama haklıydım o zamanlar.

Mezarının üstüne bana ışık tutmak ister gibi doğan dolunay mıydı beni hüngür hüngür ağlatan, bilmiyordum. Geceyle gündüzün, doğruyla yanlışın anlamını yitirdiği ince bir ipin üzerinde hiçliğe doğru ilerliyordum yalnızca. Ayak izi olmayan yeni yolumda birkaç adım daha ilerlerken son bir hamleyle bulduğum toprağın yanına diz çöktüm. Buz kesilmiş ellerimin arasında kaybolan toprak kokusu bir kez daha göğsümün tam ortasına, boşluğun esas nedenine dem vururken yıldızlar bile gökyüzünü terk etmişti.

"Merhaba anne..." diye fısıldadım duymayacağını bile bile, duymasını dileye dileye. Sesim çıkmazdı ya böyle anlarda, olsun. Ne diyeceğimi de bilemezdim çoğu zaman.

"Bazen sitem ediyormuşum gibi oluyor," dedim burnumu çekerek. "Biliyorum ama sana hiç kızmıyorum." Buruk bir şekilde gülümsedim ellerim toprağı severken. "O gün orada beni kurtardığını sandığını biliyorum." Bacaklarımı altıma alarak çıkıntı toprağın üzerine doğru usulca yasladım başımı. Sonra güldüm kendime acı acı. Etrafımda onlarca insan varken, başımı yaslayacağım tek güvenli omuz tam burada, toprağın altındaydı. Sonra biraz daha ağladım çaresi olurmuş gibi. Göz yaşlarıma ilk defa kızmadım. Benim gözümden akıp toprağa karışan yaş, beni anneme karıştıran vuslattı.

"Pamir'i buldum," dedim sakince. "Pamir'i buldum anne. Geç kaldım ama buldum. Tıpkı sana benziyor, o kadar güzel ki..." Burnumu çektim bir kez daha. Soğuğun ürpertisi keskin, tenime bir kırbaç gibi vuran etkisi soluksuzdu. "Her şeye rağmen sevgi dolu. Çok özel bir çocuk. Geç kaldım ama buldum anne. Geç kaldım ama bir daha bırakmayacağım. Söz veriyorum. Sen o güzel canını, hiçbir zaman boş yere vermemiş olacaksın." Birbirine çarpan dişlerimin

titremesini yok sayarak devam ettim. "Biliyorum, artık benim için bir umut yok. Düşlerim yaz, oysa anneciğim gerçekler çok soğuk."

Ve sana söz veriyorum, dedim bu defa sessizce. Söz veriyorum senin uğruna canından olduğun bu canımı yakan herkesten, dünya tersine dönene kadar hesabını soracağım.

Toprağın ıslak taneleri parmaklarımın arasında dağlanırken rüzgârın şiddeti bir kez daha tenimi ezip geçiyordu. Bundan sonraki hayatıma bir daha güneş doğmayacağından şüphem yoktu ancak bu gecenin üzerine güneş yerine ay doğuyorsa ben de sığmayacaktım kabıma, hep daha fazlasıyla ve bir kez daha mutlaka taşacaktım amansızca. Cehennem ateşi gözyaşlarımı yakıp geçerken yalnızlık mı yoksa ihanetin acısı mı bu nefesimi kesen merak etmiştim. Hayatım etten bir siluet olsaydı daha kaç yerinden yaralanabilir veya hangi darbe onu derinden sarsabilirdi o an için merak etmiştim.

"Amelya."

Dikkatimi dağıtan sesle birlikte alnımı, yasladığım topraktan ve annemin kokusuna ulaşan o huzurdan sese doğru kaldırdım.

"Amelya, ne arıyorsun burada? Bu halde." Babamın inanamaz gibi sıralanan sözleri bir kez daha ağlama krizimi bastırırken bunun bir işaret olup olmadığını merak etmiştim. Bugün, asla bitmemeye ant içmiş gibi devam ediyordu.

"Huzur," diye mırıldandım dudaklarımın arasından. Ona öfkem de diğerlerine olduğu kadar tazeydi. Pamir'e karşı tutumu ve onu Riva'ya verme isteği beni öz babamdan nefret ettirecek kadar güçlüydü. "Biraz huzur arıyorum."

Babamın gözleri karanlıkta öfkeyle parlarken olduğum yerde doğrulmaya çalıştım. Çıplak ayaklarım üzerinde dengemi sağlamak kolay olmamıştı ancak asıl zorluğu bir sokak kızının yüzü kadar kirlenmiş ruhum yaşıyordu.

"Kim yaptı bunu sana?" diye sordu katı bir ses tonu ama samimi bir öfkeyle. Evet, sevgi gösterisinde oldukça soğuk bir yapıya sahip olan Emsal Efnan, söz konusu en kıymetli kızına yapılan herhangi bir şey olunca dünyanın en samimi öfkesine sahip oluyordu. Ama itiraf ediyorum, güzel soruydu. Uçurumların öbür tarafında,

gölgeler arasına hapsolmuş kız kaşlarını çattı. Söyle Maya, kim yaptı bunu sana? Cevabını bilmediğim bir soru muydu?

"Boş ver," dedim iyice doğrularak. "Artık yaşamıyor." Gölgelerin arasından çıkmaya hevesli tarafım bir kez daha kibirle baktı. Cevabımdan memnun kalmıştı. Benim içimde bir şeyleri kor alevlere bırakan cevabım onun içine su serpmiş gibiydi.

"Benden ne istiyorsun Amelya?" diye sordu babam onu destekler gibi. "Sana nasıl yardım edebilirim? Bana sadece ne yapacağımı söyle. Sana bunu kim yaptıysa onu bulur ve öldürürüm. Kim olursa olsun öldürürüm. Sen benim için bu dünya üzerindeki en kıymetli hazinesin. Sen benim kızımsın Amelya. Sana zarar vermelerine izin vermem." Sözlerinin zavallılığı, benim bir o kadar zavallı ruhumu teğet geçti. İçimden gülmemek için kendimi kontrol etmem gerekti.

"Cidden mi?" Ağlama ve gülme krizinin ortasında kalmış nefes almaya çalışıyordum. "Bunca zamandır ben zarar görürken neredeydin? Birileri beni oradan oraya savururken neredeydin? Ben bu mezarın başında onca zaman tek başıma ağlarken neredeydin baba?" Çatık kaşlarım arasından onun heybetli suretine bakarken çok kısa bir an için ela gözlerindeki ıstırabı yakalayabilmiştim. Öyle kısa sürdü ki gözlerinin parıltısı karanlığa karışıp tüm kötü ruhlarla birlikte onun da bedenini terk etti.

"Kolay olmadı," dedi sesini kontrol ederek. "Ama beni geri püskürtme. Bunu anlaman için başına daha ne gelmesi gerekiyor? Bizim dünyamızda sevgiye yer yok. Bak annen senin gibi düşündüğü için şu an yanında değil. Ve benim, seni de onun yanına göndermeye niyetim yok. Ben buradayım çünkü aklımı kullandım kalbimi değil." Sözleri nefes kesici ama baştan sona doğruydu. Bana bahşedilen bu hayatta sevgiye yer olmadığını en çok bu gece görmüştüm ben. Neredeyse şafak vaktine çalan zaman beni başka bir gündüze uğurlarken gözlerimi birbirine bastırdım. Gölgelerin arasında soluklanan Amelya, ölüm saçmak istiyorsam eğer önce ölmem gerektiğini hatırlatıyordu.

"Seninle yaşarsam," dedim dişlerimin arasından istemeyerek konuşurken. "Eğitimime devam edebilecek miyim?" Düşünmek için çok

fazla zamanım olmadığını biliyordum. Eğer seçtiğim yol gerçekten üçüncü yol olacaksa kendimden ödün vermem gerektiğini biliyordum. Bir kez daha olağan bir şekilde fedakarlık yapmam gerektiğini biliyordum. Ben akademiye ait değildim. Ben akademiden çok daha fazlasına aittim. Avcılar'a, Soğuklar'a, Hükümdarlar'a, bu mezarlığa, karanlığa ama en çok da ölüme aittim. Ölümün kendisi olmaya

"Dünya çapındaki en güçlü Avcı olacağına söz veriyorum," dedi tek nefeste. Sözlerindeki keskinlik doğruluğuna şüpheye yer vermiyordu. Aptal değildim. Doruk'un eğitmeninin babam olduğunu ve onun akademideki en iyi Avcı olduğunu biliyordum. Doruk Ilgaz'ın eğitimi diğer herkesin eğitiminden kısa sürmüştü. Buna rağmen bildiğim en güçlü Avcılar'dan biriydi.

"Pamir, akademide Armoni ile kalacak. Riva'nın onu almasını engellersen seninle yaşamayı kabul ederim." Boynumu dik tutmaya gayret ederek yutkundum. Ne yaptığım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Sadece iç güdülerime güveniyordum. Özellikle bu geceden sonra çok güçlü olmam gerektiğini biliyordum. Bu geceden sonra sahip olduğum tüm gücü kullanmalı ve bir daha yıkılmayacak şekilde ayağa kalkmalıydım. Bu canımı da yaksa, yapamam gerekenin bu olduğunun farkındaydım.

"Benim yanımda olmayı kabul edersen Riva'yı düşünmene gerek kalmayacak. Ah," dedi babam büyük bir keyifle gözlerini kısarak. Benim üzerimden onun da sahip olacağı güç şimdiden başını döndürüyordu. Dillere destan Yıkıcı Efnan artık onun tarafındaydı. "İkimizin karşısında hiç kimse duramaz Amelya, inan bana duramaz. Seninle işim bittiğinde dünya senin önünde diz çökecek."

Kör edici arzusu her bir kelimenin üzerinde kol gezerken, sesinin tınısı omurgamda bir yerlere dokunuyordu. Avcı olan benliğim bir kar tanesi gibi havada süzülüp donduracağı o sıcak teni arıyordu. Tehlikenin ve bunun başka bir çıkmazın ilk adımı olduğunun farkındaydım ancak önemli değildi. Emsal Efnan haklıydı. Güç bu dünyada her şeydi. Ve ben çoktan kararımı vermiştim. Onlar ölümsüz olabilirdi ben yine de hayatımın geri kalanında, ölümün tarafında olacaktım.

47. BÖLÜM

AMELYA

Sessizliğin süngüsü yırtıcı bir hayvanın kafesinden kurtuluşu gibi zihninde dönüp dolaşırken, aklının odalarına sığmayan o feveran bir nebze olsun azalmamıştı. Ne öfkesi dinmiş ne içini kemiren onlarca soru işareti tek bir cevaba ulaşabilmişti.

Kimin parmaklarının arasında olduğunu bilircesine yanan ve yandıkça tükenen sigaranın gri küllerinin yere düşmesini dün gece gözlerinin önünde paramparça olan kızın enkazı gibi seyretmeye devam etti. Saniyeler dakikaları kovalamış ancak sigaranın dumanı dağılmamıştı. Sigara bitmişti, külleri soğumuştu, ateş sönmüştü dudaklarının arasındaki, bir süre sonra hayalet dumanın silik grisinden başka bir izi dahi kalmamıştı ama katranın acı tadı hâlâ adamın dilinin ucundaydı. İçinde soğuyan hiçbir şey yoktu. Göz kapaklarının arkasında gecenin kalbi gibi atan bir çift siyah göz, adamın buz tutmuş bedeninin içinde kıvranan ruhunu kor ateşlerde yavaş yavaş yakıyordu. Bir an için gerçekten bir ruhu olduğuna inanmak istemişti ve onu kendi elleriyle ateşe atmadığına. Öfkesini soğutacak bir şey isterken bütün ruhu yanılgının ateşiyle kavlanmış, katman katman soyuluyordu.

"Rahatladın mı?" diye sordu Pars. İlk defa kendini bu denli öfkeden gözü dönmüş hissediyordu. Canı ilk defa, bu denli burnunda soluduğu o nefesin içinde atıyordu. Siyah kılıflı koltuğa doğru yayılan Fetih Yargıcı'nın elindeki sayamadığı kadehler rahatlamadığını gösteriyordu. Bilmiyordu. Gözlerinde daha önce hiç görmediği bir ifade vardı. Daha önce hiç kimsede rastlamadığı türden can yakıcı bir ifade.

"Pars, siktir git," dedi nihai sessizliğin ardında bir fısıltıyla. "Söylenmeyi kes."

Kadehi bir kerede kafasına dikip masanın üzerindeki yarım küreden yapılmış kül tablasına uzandı. Sigarayı büyük bir hırsla içine çekti adam. Dumanın bir an önce kanına karışmasını ve zehrin her bir milimini yerle bir etmesini istiyordu. Perdelerin sonuna dek kapalı olmasına rağmen kahrolası gün ışığı sızacak bir yerler buluyordu. Saat kaçtı ve yahut saatin bunca zaman sonra ne önemi vardı? Olan onca şeyden sonra zaman durmuş ve akrep nihai kovalamasını bırakmış gibiydi.

"Efendim."

Çelik kapının açılmasıyla birlikte Pars söyleyeceği sözleri yuttu. Fetih'e istediğini söyleyebilirdi ama başkasının yanında susması gerektiğini iyi biliyordu. Tazı, elinde bordo renk şık bir zarfla masaya doğru yaklaşırken ikisi de kaşlarını çatmıştı.

"Şimdi geldi. Sanırım Efnan'ın adamlarından biri."

Duyduğu isimle birlikte irkilmişti Fetih Yargıcı. Bu soyadını en azından bir süre sesli düşünmek istemiyordu ama elindeki zarf hiç de sessizliği fısıldamıyordu. Bir şey söylemeden zarfı masanın üzerine bırakmasını işaret edip hemen arkasından çenesiyle kapıyı gösterdi. Aceleci görünmek istemiyordu ama kanı, zarfın içindekiler için kaynamaya başlamıştı. Kapı yeniden kapandığında Pars yaslandığı duvarın dibinden aceleyle doğruldu. O da en az Fetih Yargıcı kadar bu zarfın tehlike çanları çaldığının farkındaydı. Masanın oraya vardığında Fetih gerçekten kaliteli bir kuşe kağıda basılmış zarfı kemikli parmakları arasında hissetti. Koyu bir bordo rengi olan zarfın üzerinde siyah, kurumuş dallardan oluşan bir ağaç mührü vardı. Bunun Emsal Efnan'ın kendi mührü olmadığını fark edince şaşkınlık ikiye katlanmıştı. Mührü hiç de nazik olmayan hareketlerle dağıtıp zarfın içinden çıkan siyah kartı okumak için hafifçe doğruldu. Masanın üzerine bıraktığı kadehten küçük bir yudum alıp yalnızca birkaç kelimeden oluşan sözleri dehşet içinde okurken parmakları arasındaki kadeh can çekişti ve olağan bir hızla Pars'ı teğet geçip duvarda binlerce parçaya bölündü.

"Siktir!" dedi Pars gördüğünün üzerine.

"Asla pes etmiyor, değil mi?" diye ayaklandı Fetih Yargıcı. "Asla ama asla pes etmiyor." Ellerini destek almak ister gibi şakaklarına bastırıp saçlarının arasında gezdirdi. Duvarın üzerinden zemine akan safran rengi koyu sıvıya baktı. Bir şeyleri kırıp dökmeye, binlerce parçaya ayırmaya alışmıştı. Ancak yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Ne Maya Efnan'ın can kırıkları ne de duvarın dibine saçılan cam kırıkları... Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

"Etmiyor," dedi Pars yarı hayranlıkla. "Gerçekten pes etmiyor."

48. BÖLÜM

DOĞUŞ

Sıcak su bir kez daha tüm kötülükleri ruhumun üzerinden sıyırırken ellerimle saçlarımı taradım. Bembeyaz küvetin içine usulca oturup sıcak suyun beni rahatlatmasına izin verdim. Suyun kaygan bedenimdeki hareketi kaslarımın büyük oranda çözülmesini sağlamıştı. Bedenimde oluşan her bir yara izinin, kanayan her sıyrığın üzerinden acıtarak ama temizleyerek akışını yabani bir güdüyle seyrettim. İhtiyacım olanın bu olup olmadığını bilmiyordum ama ruhuma kazınmış tüm o izlerin temizlenmesine daha fazla acı sebep olacaksa içimden bir ses kendi bileklerimi kesmeye razı olacağımı fısıldıyordu. Ruhumda dikiş tutmaz kesiklerin yol açtığı kanın ölümcül tınısı açık bir yara gibi durduğu yerden feryat etti. Suyun şiddetini biraz daha artırarak üzerimdeki çamurun biraz daha akmasını, üzerime sinen bu ihanetin suyla birlikte yok olmasını bekledim.

Bu defa gerçek anlamda ayak izi olmayan o yoldan gidiyordum. Seçimlerimin daima beni uçurum kıyısına sürüklediğimi bile bile yine o ilk adımı atıyordum. Bu defa ne uçurumun kıyısına kadar gidecektim ne de dönecektim o uçurumun kıyısından. Bu defa tek bir seçenek vardı. Ya öleceklerdi uğruma, ya ölecektim bu uğurda. Bu defa başka bir çıkış kapısı yoktu. Bu defa ayağımın değmediği sulara gözlerim kapalı dalıyordum.

49. BÖLÜM

DENGELER

"Beyler, bunu kabul etmiyorum. Aradaki dengeyi koruyacağız. Çok uzun yıllardır güç bizim elimizde bunun böyle kalmasını istiyorum." Ayaz Tolunay elinde çevirip durduğu kalemi doğrularak masanın üzerine bıraktı. Gözleri ilk defa bu denli Koruyucuların üzerindeydi.

"Anlamadığınız şu efendim," diye araya girdi şehirle kasaba arasındaki güvenlikten sorumlu adam. "Herkes bir şeyler konuşuyor. Avcılar'ın çok fazla sesi çıkmaya başladı. Ortada dolaşan onlarca söylenti var."

Ayaz bir kez daha gözlerini devirmemek için kendini kontrol etmeye yeltendi. Dudaklarını temkinli hareketlerle birbirine bastırıp doğru kelimeler için birkaç saniye kolladı. Saniyeye ihtiyacı olmadığını biliyordu ancak kendi içinde çoktan kazandığı savaşı başkalarının kutlamasını istemiyordu. Henüz değildi, ancak zafer çanları bu defa yine Tolunay için çalacaktı.

"Kız zararlı değil," dedi. Kızı düşünmenin bedeninde yarattığı gevşemeden memnun bir şekilde. "İlk defa bir Yıkıcı gelmiyor ya, derdiniz ne sizin?"

Adının Ezra olduğunu bildiği bir başka güç bekçisi "Amelya Efnan'ın onlardan biri olmadığını biliyoruz," diye sözünü kesti.

Ayaz soğuk bir şekilde güldü adama. "Birkaç hafta öncesine kadar Amelya Efnan'ın varlığını bilmiyordunuz, sorun yoktu. Şimdi de öyle davranın. Maya tehdit oluşturmuyor." En azından şimdilik diye geçirdi içinden. En azından ben daha istemiyorken.

"Arenada ne yaptığını herkes gördü. Baloda hem kraliçemize hem de otoritenin kendisine saygısızlık etti." Sesler yükselmeye başladığında Ayaz bu savaşı kaybedeceğini de biliyordu ancak şimdilik pes etmeye niyeti yoktu. En kısa zamanda Maya'yı kendi tarafına

çekmenin bir yolunu bulmak zorundaydı. Tahtının gitgide sallandığının bilincinde olarak "Otorite dediğin adam kızın öz babası. Aile meseleleri bizi ilgilendirmez. Kral ölmeden Riva'nın hükmü yok. Adam hasta olabilir ama hâlâ hayatta, savaşmanın bir yolunu buluyorlar. O yüzden kafanıza takmayın bunları. Her şey hâlâ kontrol altında."

Duruşunu dikleştirerek oturduğu deri sandalyede biraz daha doğruldu. Duruşundan taviz vermeye niyeti yoktu. Ama bu yalanlar herkesi sadece bir süre daha oyalayabilirdi. Kralın neredeyse ölmek üzere olduğunu biliyordu. Kralın ölümüyle Riva'nın kimi onun yerine ilan edeceğinden de adı kadar emindi. Birkaç ay öncesine kadar büyük bir tehdit oluşturan bu durum şimdi Ayaz'ın lehine dönmüştü. Fetih Yargıcı'nın, Kraliçe Riva'nın yanında attığı her adım Maya Efnan'ı, Ayaz'ın yanına yaklaştıracaktı. Diğer bir durumda Fetih Yargıcı, Maya Efnan'ı tercih edecek ve Riva'yı öfkelendirecekti. Bu da Riva tarafından Ayaz'ın tahtının sağlamlaştırılması demekti. Bu, ölen kral yerine Ayaz'ın geçmesi demekti. Uzun zaman sonra ilk defa her koşulda da kaybeden Fetih Yargıcı, kazanan Ayaz Tolunay olacaktı. Bunun bilincinde buz gibi bir kibirle gülümsedi adam. Lacivert takım elbisesinin düğmelerini iliklerken ayaklandı.

"Endişelenmeyin beyler," dedi bir kez daha. "Kazanan taraftasınız." Sözlerini bitirmeden araya giren kapı gürültüsü dahi keyfini kaçırmayacaktı. Bunca zaman sonra keyfini kaçırmak için bir patavatsızdan fazlası gerekiyordu.

"Ayaz," dedi Fetih Yargıcı hiç de hoş olmayan bir tonlamayla. Bütün gözler tıpkı Ayaz Tolunay'ınki gibi bariz bir şaşkınlıkla kapının girişinde bekleyen Yargıcı'ya döndüğünde keyfi daha da yerine gelmişti. Sonunda, yola geliyor olmalıydı.

"Beni çok sık ziyaret etmeye başladın," dedi keyifle. "Söyle bana Fetih, sana nasıl yardımcı olabilirim?" Ellerini iki yana açarak toplantı odasında bulunan herkese gövde gösterisi yapmayı ihmal etmedi. Fetih Yargıcı durumdan hoşnutsuz bir şekilde elindeki zarfı boşlukta salladı. "Bela," dedi tek kelimeyle. Sesindeki ton, karamel bakışlarındaki ifade durumu yeterince özetliyordu. Ayaz birkaç saniye için bocalasa da zarfın renginin onu alt etmesine izin vermedi.

"Evet beyler, bugünlük bu kadar." Ayaz'ın hâlâ Fetih Yargıcı üzerindeki gözlerine rağmen sözleri salonda bulunan herkesi ayaklandırmıştı. Kimse böyle bir durumda söz söylememesi gerektiğini biliyordu. Bu koca krallığın saltanatını sürerken ödemeleri gereken bir bedel olduğunu biliyorlardı.

Fetih Yargıcı kapının bu tarafına geçip herkesin teker teker salondan çıkışını izledi. Bu esnada hem Fetih'e hem de Ayaz'a aynı anda destek oluyormuş gibi davranıp iki yüzlülük eden herkesin yüzüne büyük bir kana susamışlıkla bakmayı ihmal etmedi. Onlara, dudağının kenarına yerleştirdiği soğuk bir gülüş bahşetti. Elindeki zarfla birlikte artık bunların hiçbirinin önemi kalmadığını biliyordu. Artık Ayaz veya Fetih diye bir şey olmadığını biliyordu.

Tolunay kendi için gelen zarfı da açıp bir nefeste kelimeleri okudu. Lacivert bakışları uzun zaman sonra tedirginlikle sarsılıp gerçek bir korkuyla yüzleşti. Keyifle aydınlanmış yüzü buz gibi bir gölgeyle mümkünmüş gibi daha da solgunlaştı.

"Aynı şeyler mi yazıyor?" diye sordu kısık bir sesle başında bekleyen Yargıcı'ya. Fetih tek kelime etmeden yalnızca başıyla onayladı. Eliyle zarfın kıvrılmış kenarını düzeltmeye çalışırken içi içini yiyordu Ayaz'ın. "Dengeler değişiyor," dedi alayla. Korkunun, gerçek karanlığın içine gizlenmiş sahte bir alayla, "Dengeler değişiyor," diye fısıldadı.

50. BÖLÜM

SOLUKSUZ

Havluyu vücuduma sarıp küvetin içinden çıkarken gergin olmadığımı fark ettim. Ölümcül derecede sakindim. Bu sakinliğin uzun süreceğini sanmıyordum ama şimdilik biraz sakinlik işimi görürdü. Yeni ve oldukça büyük banyoma alışmak için henüz sadece bir gecem olmuştu. Emsal Efnan en kıymetli kızı için hiçbir şeyden kaçınmıyordu. Yerler çakıl taşlarınınkine birkaç rengin harmanlandığı özel bir desene sahip, pahalı fayanslarla döşenmişti. Hayal gibi gelen küvet iki insanın birlikte girebileceği genişlikteydi ve tamamı saydamdı. Etrafını çevreleyen bir ağaç kütüğü dekorasyonu vardı. Bir sandal görüntüsünü anımsatması içimi gıdıklamıştı. Babam burayı çok uzun süre önce benim için hazırladığını söylemişti. Bana yaptığı ağaç ev gibi, çatı katı odam gibi, birlikte gölde dolaştığımız balık tutma maceralarımız gibi. Her yeri efil efil ben kokan bu yerde de tıpkı, diğer her yerde olduğum kadar yabancı kalıyordum. Artık tamamen renklerimi kaybetmiştim. Kim olduğumla ilgili ve nereye ait olduğumla ilgili en ufak bir fikrim yoktu. Rüzgârda oradan oraya savrulan, kurumuş ve yolunu kaybetmiş haldeydim. Ama dışarıdan o rüzgârı meydana getiren bir tufan gibi duruyordum. Sevginin gücünün beni ezip geçmesine engel olamazdım belki ama bunu görmelerine mani olabilirdim. Nefes aldığım sürece yaptığım gibi.

51. BÖLÜM

TARAFLAR

"Sence doğru karar mı verdi?"

Armoni, Pamir'in saçlarını tararken Doruk'a susmasını işaret etti. Bu onun yanında konuşulacak bir konu değildi. Şayet Tanrı biliyordu ki saatlerdir o da aynı şeyi düşünüyordu. Doruk Ilgaz'ın aksine Armoni Alsancak bunun yanlış bir karar olduğunu düşünmekle kalmıyordu, bunun başlı başına tehlikeli bir karar olduğuna inanıyordu.

"Ablam ne zaman gelecek?" diye sordu Pamir başını hafifçe kaldırıp kömür karası gözlerini diğer ablasına çevirdi.

"İşlerini hallettiği zaman fıstık," diye Doruk Ilgaz yanıtladı sorusunu. Armoni'nin buna cevap vermeyeceğini hissetmişti.

"Ablam Fetih için öyle demişti. Fetih hâlâ gelmedi," diye yüzünü astı Pamir Efnan. Küçüktü ama bir şeyler döndüğünü anlayacak kadar zekiydi.

"Ama ablan seninle telefonda konuştu, değil mi?" Armoni saçlarıyla işini bitirdikten sonra onu kendine doğru çekip saçlarının üzerine yumuşak bir öpücük bıraktı.

"Aşağıya gidebilir miyim?" Birkaç tane de olsa arkadaşının yanına gitmek için heyecanlıydı küçük kız. Uzun zamandır sahip olmadığı insanların değerini bilecek kadar vefalı, ilk defa sahibi olduğu tek ailesi Maya Efnan'ı yanından ayırmak istemeyecek kadar yalnızdı.

"Evet. Dikkatli ol ama." Armoni ona gülümserken Pamir bilmiş bir şekilde başını sallayıp kirpiklerini kırpıştırarak Doruk'a baktı. "Seni bir kere öpebilir miyim?" diye sordu nazlı nazlı. Doruk istem dışı bir kahkaha atarken Pamir'i küçük elinden tutup kendine doğru çekti.

"Ama biliyorsun," dedi tatlı bir alayla mavi gözlerini ufaklığın kocaman açılmış saf bir sevgiyle bakan gözlerine doğrulttu. "Ben senin ablanla evleneceğim."

Armoni ona hiç de hoş olmayan gözlerle bakarken Doruk Ilgaz onu önemsemedi. Ne vardı, bu onların kaderi değil miydi? Bu kesinlikle onların kaderiydi. Yanağını Pamir'e doğru uzatıp her kızın aklını başından alan çarpık gülümsemesini takındı.

"Ablam Fetih'le evlenecek, ben de seninle," dedi Pamir kıkırdayarak. Doruk'un gülümsemesi yüzünde asılı kalıp gözlerinin tonu olabilecek en karanlık çağa doğru sürüklendi. Etrafındaki hiç kimsenin böyle bir şey söylemeye cesareti yoktu ama bu küçük kız çekinmeden bunu dile getirebiliyordu. Fetih ve Maya diye bir şey yoktu. Tıpkı kimsenin o iki ismi yan yana telaffuz etmeye cesareti olmadığı gibi.

"Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordu Doruk onun küçük ellerini kendi büyük avuç içine alıp. Pamir'in parmakları avuçları arasında kaybolmuştu. Kızın gözlerinin şaşkınlığı Armoni'ye daha çok benziyordu. Bunun bu küçük kıza yapılanlarla ilgisi olup olmadığını merak etmişlerdi. Gerçekten soğuk bakan gözlere mi sahipti ablası Armoni Alsancak gibi yoksa bu ona sonradan yapılan bu kötülükle mi ilgiliydi?

"Doruk, bırak da gitsin," diye uyardı Armoni ama Doruk Ilgaz pek de duymuş gibi durmuyordu. Pamir'i kandırmak için yapay bir tatlılıkla gülümsedi. "Bunu sana ablan mı söyledi?"

Pamir ne yaptığının farkında olmadan başını iki yana salladı. "Kimse söylemedi. Ben öyle istiyorum. Bana ablamı Fetih getirdi, ben de ona bir hediye vermek istiyorum. Ablam onunla evlenirse bu ona güzel bir hediye olmaz mı? Hem ikisini de çok seviyorum." Güzel yanaklarının arasına kalan dudaklarını bir kez yalayıp bir masal kahramanından bahsediyormuş gibi gülümsedi kız.

"Üzgünüm fıstık," dedi Doruk Ilgaz büyük bir rahatlamayla. "Onun için başka bir hediye düşünmek zorundasın. Yoksa beni sevmediğini düşüneceğim." Pamir'in ellerini bırakıp Armoni'ye sorun yok gülümsemesiyle koltuğa doğru yaslandı.

Pamir elleriyle ağzını kapatıp kıkırdadı. "Ben gidiyorum," dedi Doruk'u bir kez daha yanağından öpüp. Armoni ona bahar gibi bir gülümsemeyle karşılık verip kapıdan çıkışını izledi.

"Kız kardeşlerimden ne istiyorsun?" derken gözlerini devirdi. Elindeki telefonun mesaj kutusunu bir kez daha kontrol etti ama hâlâ ses yoktu. Bunun iyi bir şey olduğunu düşünmek istedi. Tan'dan gelen son mesajın üzerinde bir kez daha gözlerini gezdirdi.

"Kız kardeşin gerçekten çok zeki, Armoni."

Maya'nın zeki olduğunun farkındaydı ama sınırları olmadığının da farkındaydı. O sınır tanımazlığı onu her defasında başka bir uçurumun kıyısına sürüklüyordu.

"Efnanlar'ın bana özel bir ilgisi var," dedi Doruk alayla. "Sen de inanılmaz çekici olduğumu düşünmüyor musun?"

Armoni söylediğine gülmedi. Hatta ters bir şekilde bakıp aklına gelen şeyle daha da öfkelendi. "Hem Dila'nın hem Maya'nın senden etkilenmesi alay edebileceğin bir durum değil," diye çıkıştı gocunmadan. Sözleri mavi gözlü Ilgaz'ı oturduğu yerde sarsmıştı. Bir an için söylediklerini düşünüp kaşlarını çattı. Böyle algıladığı için büyük oradan rahatsız hissetmişti. Dila'ya olanlar kursağında kalsa da bahsettiği o değildi.

"Dila'dan bahsetmedim. Maya ve Pamir'i kastediyordum." Başını inanamaz gibi iki yana salladı. "Tanrım, beni ne sanıyorsun?" Masanın üzerinde bıraktığı sıcak çaydan birkaç yudum aldı. Dila Efnan onun için bir zafer değildi, dünya çapındaki en büyük hatasıydı.

"Affedersin," dedi Armoni kendine geldiğinde. "Gerginim."

"Ve öyle olmalısın da." Timur, Pamir'in açık bıraktığı kapıdan içeri girerken elinde salladığı zarflar birilerinin daha nefesinin kesilmesine neden oldu. Doruk Ilgaz ve Armoni Alsancak aynı anda birbirine bakıp bunun anlamını kafalarında tartmaya çalıştılar. Maya ile konuşmalarının üzerinden yeterince zaman geçmemişti. Anlattıklarının etkisini daha üzerinde atmaya fırsat bulamamıştı kimse. Kızın yaşadıkları hepsinin sandığından daha fazlaydı. Özellikle Kraliçe Riva'nın evinde olanlar. Maya'ya atılan o tokadın hesabını herkes kendi tarzında soracaktı ama belli ki birileri hepsinden önce davranmıştı.

"Okudun mu?" diye sordu Doruk. Timur başını iki yana sallayıp zarflardan ikisini açılmış avuçlarına bıraktı. Bir anda ikisi içinde fazla ağır gelmişti zarfın kütlesi. Ellerinin içinin yandığını hissettiler dokunan herkes gibi.

Doruk Ilgaz gördüğü mühürle birlikte kaşlarını çattı. "Siktir!" dedi zarfı tehlikeli bir maddeymiş gibi önündeki sehpanın üzerine atıp. Ellerini koyu bir siyah olan saçlarının arasında gezdirip bir kez daha, "Siktir," dedi. "Bu ağacı biliyorum. Onun çizimi bu." Kendi kendine düşünürken bunun bir zafer mi yoksa bariz bir felaket mi olduğunu tartmaya çalıştı. Ama bu tam olarak iki ucu boklu bir değnekti.

Zarfı ilk açan Armoni Alsancak oldu. Kahverengi kirpiklerin çevrelediği ela gözlerini buruk bir hüzünle sıkı sıkı birbirine kenetledi. Bir gözyaşı tanesi dolgun kirpiklerinin arasından sızarken kelimeler zihninde birbirini tekrar ediyordu. Birilerinin zaferinin birilerinin kaybedişi olduğunu hayatı boyunca ezberlediği bir şiir gibi iyi biliyordu.

52. BÖLÜM

RUHUN PUSULASI

Neredeyse düz bir dikdörtgen şekilde gelen, kehribar taşlarının çevrelediği bir camdan oluşmuş lavabonun önüne geldiğimde duraksadım. Omzumun üzerinden göğsüme kadar uzanan saçların daha açık uç kısımları dikkatimi dağıtmıştı. Havlunun ucunu iyice sıkıştırarak serbest bıraktım. Olabildiğince seri hareketlerle dişlerimi fırçalayıp, odaya geçtim. Banyodan daha geniş olan odamda yalnız olmayı beklerken tanımadığım iki kişiyi beni beklerken buldum. Çekik gözlü kızların üzerinde siyah bir etek ve gömlek takımı vardı. Saçları muazzam bir özenle enselerinde topuz yapılmıştı.

"Amelya Hanım bizi babanız gönderdi. Geceye hazırlık için." Aksanlı sesleri neredeyse adımı peltek bir şekilde söylemelerine neden oluyordu. İtiraz etmek için ağzımı açmıştım ama aklımdaki düşüncelerle birlikte geri yuttum.

"Evet, birkaç dakika arkanızı döner misiniz? Giyinmem gerekiyor." diye hafif bir tebessümle uyardım. Aynı anda başlarıyla onaylayıp pencerenin yönüne doğru döndüler. Artık giyinme odamın olduğu ancak yine de bana tamamen yabancı gelen odada dudaklarımı dişleyerek kıyafetlerin yerini aramaya koyuldum. Her ne kadar kendi eşyalarımı getirmeyi teklif etsem de Emsal Efnan karşı çıkıp her şeyin zaten hazır olduğunu söylemişti. Açıkçası düşündüğüm yalnızca birkaç parça kıyafet ve benim için ayrılan küçük bir odaydı. Babamın büyük bir zenginlik içinde yaşadığını biliyordum ama benim için bunca hazırlık yaptığından haberim yoktu. Ben onun planlarından yalnızca biriydim. Daha önce buraya geleceğim gibi her şeyi ayarlamıştı ve ben şimdi ne olduğunu dahi bilmediğim bir planı uygulamaya koymuştum. Babamın yalnızca yanında olmamı istediği için tüm bu hazırlıkları yaptığına asla inanmamıştım. Artık

o kadar da kör değildim. Öz babam bile bu dünya sınırlarında çı karı olmadığı sürece beni yanında istemezdi.

Üzerime geçirdiğim siyah iç çamaşırlarının ardından, askılı siyah bir mini elbiseyi giyindim. Bu gece ne giymek istediğimi biliyordum ama birilerinin onu bana getirmesi gerekiyordu. Aklımdan geçen düşünceler hınzırca gülüp geniş yatağımın başındaki ahizeli telefonu elime aldım. Numarayı çevirirken "Siz malzemeleri hazırlayın lütfen, iki dakika içinde başlıyoruz," diye hâlâ arkası dönük bekleyen kızları uyardım. Muhtemelen benimle ilk konuşan dilimizi biliyordu diğerinin bir fikri yoktu. Komuta kesinlikle dudakları kalp şeklinde ve kırmızı rujlu olandaydı. Beni onayladıktan sonra harekete geçmeye başladılar.

"Efendim?" Armoni'nin otoriter sesini duymak beni gülümsetiyordu. Birilerinde değişmeyen bir şeyler görmek ya da.

"Benim," dedim hızlıca "Orada her şey yolunda mı?"

"Evet, burada her şey yolunda. Asıl orada neler oluyor?"

Anlaşılan haber onlara kadar ulaşmıştı. Bu konuşmayı bu gece kaç farklı kişiden yapacağımı düşünürken rahatsızca yanağımın içini dişledim. "Evet, bu gece konuşuruz. Senden bir şey isteyeceğim." Duraksayarak cümleleri kafamın içinde toparladım.

"Odada, dolabımın içinde siyah bir elbise var. Hani balo gecesi için iki tane almıştık, ben beyazı tercih etmiştim hatırlıyor musun?" Hani Fetih Yargıcı'nın beni sürüklediği karanlığı yüzüme bir elbiseyle dahi vurduğu gün. Hani o elbise. Armoni düşünmeden cevaplamıştı. Hafızasının ne kadar iyi olduğunu tartışmaya gerek yoktu ama o zaten o gece de siyah olanı benim aldığım beyaz elbiseden daha çok beğenmişti.

"Evet, onu mu göndermemi istiyorsun? Şahane bir şeydi."

"Evet," dedim söylediklerinin üstünde durmadan. "Gönderebilir misin?"

"Elbette Maya. Bir saat içinde elinde olur. Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

Derin bir nefes aldım. Neye ihtiyacım olduğunu biliyordum. "Metal bir sigara kutusu olması lazım. Onu da gönder lütfen. Pamir nasıl?"

"Keyfi yerinde, merak etme."

Derin bir nefes verdim. "Teşekkürler. Bu akşam görüşürüz." dedikten sonra telefonu kapattım. Olayların gecesine hazırlanmak için bana masum bir gülümsemeyle bakan kızlara doğru ilerledim. Bu gece veya bundan sonraki hiçbir gece masum olmayacaktı.

"Saçlarımla başlayalım," dedim büyük bir kararlılıkla. "Şu renklerin komple gitmesini istiyorum." İşaret parmağımla saçlarımın uçlarında hatırı sayılır bir bölüme yayılan kumral kısımları işaret ettim.

"Elbette Amelya Hanım, hemen boya hazırlayalım."

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Boyanmasını istemiyorum," dedim kararlı şekilde. "Kesilmesini istiyorum." Tamamen onu üzerimden atmak istiyordum, üzerini kapatmak değil. Sözleri kulağımın dibinde inadına çınlarken gölgelerin arasına sıkışmış kötü tarafım da haykırdı.

İstediğin kadar üzerini boya, saç diplerine kadar karanlığa bulanmak bu.

Gözlerimi sıkı sıkı birbirine kenetleyip onu, varlığını, bana yaptığını, bana söylediklerini, tenimdeki bütün izlerini yok saymak için derin bir nefes aldım. İçimden birkaç uzun saniye saydıktan sonra yeniden gözlerimi açıp bir kez daha ruhumu ayağa kaldırdım.

53. BÖLÜM

DAİMA, ZAFERE KADAR

Karanlık bahçe, bir masal diyarını andıracak kadar ihtişamlıydı. Ardı ardına yol boyunca sıralanmış onlarca araba asfaltta hızla kayıp gidiyordu. Kalabalık her geçen saniye bir çığ gibi büyürken herkesin gözlerinde aynı şaşkın ifade vardı. Herkes tedirgindi, hepsinin gözlerinde ölümün kırıntıları vardı. Emsal Efnan'ın sarayları aratmayan evi kalabalığın sesleriyle dolmuş, herkes kendi arasında olanların sağlamasını yaparken, Kraliçe Riva hiç de keyifli olmayan bir ifadeyle girişte belirmişti. Bu gecenin hiç de sıradan bir gece olmadığının farkındaydı. Daha yalnızca bir gece olmuştu. Daha bir gece önce bu kıza karşı kazandığı zafer şu anda hayal dahi edemeyeceği bir darbeyle yüzüne vuruluyordu. Kralın güçten düşmesi ilk defa Riva için büyük bir acıya neden olmuştu. Varlığının yok olduğunu hisseder gibiydi.

"İfadeni kontrol et. Bu kadar belli etme," diye uyardı hemen yanındaki Fetih Yargıcı. Siyah, dar kesim smokinin içinde dağılmış duruyordu. Yanında siyahlar içinde süzülen kadının hakkını vermek ister gibi duruşu sağlam, başı dikti.

"O sürtüğü yapabiliyorken öldürmeliydik," dedi Riva dişlerinin arsından ona selam verenlere tebessüm ederken. Fetih Yargıcı avucun içindeki eli uyarıcı bir etkiyle sıkıca kavrayıp bir noktada durmasını ikaz etti. Hayatı boyunca hiç bu denli büyük bir karmaşa yaşamamıştı. Hâlâ bunun etkisinde şamdanlarla donatılmış sahneye doğru ilerlerken gözleri hızlıca etrafı taramaya koyuldu. Uzun zaman sonra bu denli kendine uzak ve bu denli insana yakın hissediyordu. Heyecanlı mıydı? Belki, biraz. Tedirgin miydi? Kesinlikle. İlk defa yanılmanın tadını en acı yerinden hissederken tutunduğu her şey karanlık gecenin içine karışmıştı. İlk defa nefes alamıyormuş gibi hissedip elini Riva'dan kurtardı. Boynunu saran papyonu

parmaklarıyla gevşetmeye çalışırken Pars'ın onaylamayan bakışlarını yok saymak için bakışlarını kaçırdı.

"Uygar ölmek üzere. Bu ayı çıkaramayacağını biliyoruz. Bunu biliyorsun," diye fısıldadı Riva, bırakılan elinin inadına Fetih Yargıcı'nın koluna dolanarak. Sadece kolunda bir hareketlenmeye yol açan dokunuş adamı bir yılan tarafından sarmalanmış gibi rahatsız etti. Hayır, başka birisi yüzünden değildi. Hayır, bunu düşünmeyi şiddetle kendine yasaklıyordu.

"Şu anda konuşmak istediğim son şey kocan Riva. Neden biraz susmayı denemiyorsun?" Omzunun üzerinden göz ucuyla ona tiksinen bir bakış yolladı. "O zaman daha katlanılır oluyorsun." Kolunu kendine doğru çekip kraliçeyi geride bırakarak nereye olduğunu bilmeden ilerlemeye koyuldu. Canı müthiş derecede sıkkındı. Beklediği bu değildi, hissetmeyi beklediği şeyler bunlar değildi. Yanılmanın bu denli onu sarsacağını asla tahmin edemiyordu. Kurtulacağını sandığı tüm şeytanları yaptığı şeyle birlikte onun üzerine gelmeye başlamıştı.

Kraliçe Riva, geride bırakılmanın şokunu saniyeler içinde üzerinden atamasa da ifadesini toparlamayı başarmıştı. Uzaklarda onu kibirle izleyen bir çift siyah göze malzeme vermek istemiyordu. Ve tıpkı düşündüğü gibi odasındaki pencerenin ardından, yukarıdan da olsa Maya Efnan onları keyifle izliyordu. Açık pencereden yüzünü okşayan rüzgâr kıza kendini hiç olmadığı kadar özgür, daha da ötesinde güçlü hissettiriyordu. Bir gece öncesinde yaşadığı her şeyin üzerini karalamıştı. Maya Efnan o tren vagonunda olan her şeyi tam anlamıyla kazımış ve atmıştı. Üzerini örtmek ona göre değildi, kurtulmalıydı ona ait her şeyden.

"Bu durum hiç hoşuma gitmiyor." Yankı Saruhan elindeki kadehi masanın üzerinde kaydırırken etrafı kolaçan ediyordu. Özenle süslenmiş siyah güpürle kaplı masanın ardında dururken yanına ilk gelen Fetih Yargıcı olmuştu. Karamel rengi gözler ona yıkılmış bir ifadeyle bakıp elinin altında çırpınan kadehe uzandı. Bir kerede, sert olmasını umduğu viskiyi kafasına dikip sakinleşmeyi diledi. Gözleri adını bile bilmediği bir duygu kırıntısıyla yanıp, kül oluyordu.

"Berbat bir haldesin. Neyin var senin böyle?" Yankı onu kendi tarafına çekerken hemen ardından gelen Kraliçe Riva ve Fetih'in boşluğunu doldurmuş Pars'ı selamladı.

"Yankı, bu ne demek oluyor? Bunun açık bir tehdit olduğunu görmüyor musunuz? Size karşı bile." Yankı Saruhan kraliçeyi sakinleştirmek ister gibi bir kahkaha attı. "Abartma lütfen Riva, onlar sadece birkaç kelimeydi." Zarfta yazan kelimeler hepsinin zihninde kalıcı biz iz bırakmıştı şüphesiz ama en çok ateşler içinde kıvranan o altın rengi gözlerin sahibinde.

"Bir şey yapmayacak mısınız?" Riva bir hamlede daha bulunurken aksi halde kendi yapabileceklerini çoktan planlamıştı. "O kızın her şeyimi elimden almasına izin vermeyeceğim." Mavi gözlerindeki zehir gecenin karanlığına bulanmış herkesin ciğerine soluduğu oksijene karışmış gibiydi. Öfkeliydi. Öfkesinin sesi Maya Efnan'ın ensesinin dibinde yankılansın istiyordu. Yeni yetme bir kızın hayatını altını üstüne getirmesine karşı koymak istiyordu. Hayatı boyunca ilk defa kaybetmiş gibi hissediyordu.

"Krallığına içiyorum." Fetih Yargıcı, Riva'nın çırpınan hallerine acıyla gülerken elindeki kadehi ona doğru kaldırdı. Bu boşuna bir çırpınmaydı. On sekiz yaşındaki tecrübesiz bir kız dünyayı yerinden oynatıyordu ve hiç kimse buna müdahale edemiyordu. Daha da kötüsü, müdahale edebilecek tek kişi bir gece önce bu seçeneği yerle bir etmişti. Hatırladıkça başını inanamaz gibi iki yana salladı Fetih Yargıcı. Bu saatten sonra olanların önemi yoktu. Kendi kazdığı kuyuya düşmüştü ve o dipte görebildiği tek şey gece saçlı kızın soluksuz gözlerinin derinliğiydi.

"O gece onu gördüğümde aklımdan geçen tek şey; 'Kızı mı korumalıydım geceden yoksa, geceyi mi korumak zorundaydım bu kızdan?' olmuştu." Kendine ettiği ihanetle gülümsedi Ayaz. O gece tüm dünyayı bu kızın öfkesinden koruması gerektiğini biliyordu. Ama kızı bu denli neyin öfkelendirdiğini hâlâ bilmiyordu. Bildiği tek şey gözlerinin içine bir anlam bulmaya çalışır gibi bakan Fetih Yargıcı'nın bununla bir ilgisi olduğuydu.

"Gerçekten bravo Ayaz, bu kızı hayatımızın merkezine kadar getirdiğin için bana hatırlat bir ara sana ödül vereyim." Ayaz'ın yan

yerde söylediği sözleri başını belaya sokarken Fetih Yargıcı acı bir şekilde gülümsedi.

Emsal Efnan'ın oldukça büyük bir kareyi anımsatan bazalt taşlarla süslenmiş evi karanlıkta parlıyordu. Bütün binayı sarmalayan siyah taşlar gösterişli ve bir o kadar güçlü bir görünüm verirken bahçenin koyu yeşil görüntüsü insanın içini okşuyordu. Adam kesinlikle zevkliydi. Bir ormanın içine kendine bir saray inşa edecek kadar özverili. Binanın arkasında oldukça geniş ama kapsamlı bir güvenlik ekibinin bulunduğu Efnan korusu vardı. Emsal Efnan kesinlikle isminin hakkını vermeyi seviyordu. Evin içten açılan bir bölümü, yalnızca beyaz güllerin süslediği küçük ama harika bir bahçeye açılıyordu. Bu taraf, herkesin bulunduğu kısım ise tamamen organizasyonlar için titizlikle ayarlanmıştı. Eve varmadan oldukça geniş bir bölümde iyi bir peyzaj çalışması yapıldığı belliydi.

Ayaklarının altında bütün bir alanı kaplayan çimenler hissedilmeyecek bir sıklıkla biçilmişti. Yalnızca üst düzey insanların ve onların tanıdıklarının gelebildiği bu davette belirli aralıklarla dizilmiş, üzeri siyah güpürlerle kaplı yüksek masalar bulunuyordu. Masaların her birinin üzerinde tazelenen şampanya ve arzuya göre içecekler tüm gece boyunca devam eden bir ikramdı. Ölüm o gece büyük bir kutlamaya yaptığını göstermeye çekinmeyecek kadar cömert davranmıştı anlaşılan.

"Riva, Yankı."

Masalarına doğru yanaşıp herkesi olağanüstü bir keyifle selamlarken diğerlerinin dudaklarından yalancı bir tebessüm geçti.

"Güzel gece Emsal," dedi Riva yüzünü asmaya çekinmeden. "Üzerinde çok konuşulacak bir gece." Sözlerinin altında yatan tehdit onlarca metre ilerden bile seçilebiliyordu ancak Emsal Efnan'ın kibirli gülümsemesine çarpıp geri sekiyordu.

"Ve bu gecenin asıl sebebine," dedi onu yok sayıp herkesin duyabileceği bir şekilde. Bu gece kesinlikle sıradan bir gece değildi. Soğuklar'ın tümü belli bir bölgeye toplanmış kendilerini belli ederken Avcılar ilk defa gururla sıralanıyordu. Armoni Alsancak ve Doruk Ilgaz göğsünü gere gere konuşmanın devamını beklerken diğer herkes bu konuşmanın hiç başlamamasını diledi.

"Hakkında çok fazla şey konuşuldu," dedi Efnan, birkaç kısa saniye için yere bakarak gülümsedi. "Kim olduğuyla ilgili, kimin yanında olduğuyla ilgili." Tek kaşını kaldırırken bir süre Riva'ya doğru gülümsemesini kesti. "Bir Avcı olduğu söylendi ve sonra bir Avcı'dan fazlası olduğu söylentileri yayıldı." Bakışları Fetih'in kısılan gözlerine kilitlendiğinde sözleri, "Soğuklar'ın tarafında olduğu savunuldu," diye devam etti. "Akademinin kontrolü altında olduğuna ikna edildi." Gözleri Armoni'yi teğet geçip bütün Avcılar'ın gururlu yüzünde dolandı. "Bu gece burada," dedi nihayet doğrularak ve cümlelerini toparlayarak. "Tüm dengeler bir kez daha yerine otururken herkesin ait olduğu yerde durduğunu görmenizi istedim." Gülümsemesi tamamen solmuş, bakışlarına sahip olduğu otoritenin buz gibi sessizliği yansımıştı. "Sahip olduğum tek ailemi bir araya getirirken sevincimi paylaşmanızı diledim."

Emsal Efnan'ın sözleri birçok kişi için farklı anlamlar ifade ediyordu. Yankı Saruhan bunun açık bir tehdit olduğunu gözlerinden okuyacak kadar kendindeydi. Yıkıcının ölümün tarafına geçmesi, onun kontrolünde olması bütün dengeyi sarsacaktı şüphesiz. Emsal Efnan güç uğruna Avcı olmaktan vazgeçmişti, şimdi daha büyük bir güçle neler yapabileceğini hiç kimse tahmin dahi edemiyordu.

Fetih Yargıcı ve hemen yanında bekleyen Pars Dalgıç dışında Maya Efnan'ın gücünün sınırlarını daha doğrusu sınırsızlığını bilen yoktu. Tüm burada durmuş, gösteri izler gibi bayat bir hayranlıkla onları izleyen herkese acıdılar. Daha hiçbir şey bilmiyorken bile kızdan; sadece varlığından, adından deli gibi korkarken, neler yapabileceğini öğrendiklerine büyük bir isyan çıkacağının farkındaydılar. Çok kısa bir süre için gözleri birbirine kenetlendi. Fetih Yargıcı'nın ilk defa mahcup bir tavırla başını çevireceğini sandı Pars Dalgıç ama bir kez daha hakkında yanıldı. Fetih Yargıcı olayların bu noktaya gelmesinden gram pişmanlık duymadan kendi azabında kavruldu.

Doruk Ilgaz göğsünü kendi gururu gibi gererken bunun kendi adına iyi bir hamle olduğunu biliyordu. Emsal Efnan'ın koruması altında olması demek Doruk'a bir adım daha yakın demekti. Doruk Ilgaz, Emsal Efnan'la kendi öz kızlarından daha çok zaman geçirmişti. Onu sevdiğini biliyordu, bu yakınlık her açıdan herkesin

işine geliyordu. Maya Efnan'ın dokunulmazlığı ilan ediliyordu ve bu onun adına büyük bir rahatlamaydı. Artık, Kraliçe Riva'nın bile ona elini uzatamayacağının farkında olarak yüzünde büyük bir gülümsemeyle izledi olanları ve ötesinde olacakları.

Bu gece birileri keyifli birileri bir hayli öfkeliydi. Ancak Armoni Alsancak bir kez daha gecenin en hüzünlü ruhunun sahibiydi. Birbirine sıktığı dudakları arasında gururlu bir gülümseme ama acının saf hali gizliydi. Yıllarca beklediği, belki hayalini kurduğu tek sahne karşısında ama hiç de sandığı gibi değildi. Babası, otoritenin başındaki adamdı. Otoritenin, ölümün kendisi olan adam. Bunca zaman boyunca güç uğruna her şeyinden vazgeçen adam. Şimdi yıllar sonra ilk defa birinin kendi himayesi altında olduğunu ilan ediyordu, ilk defa ailesinden bahsediyordu ama bahsettiği kişi bir kez daha Armoni değildi. Kız birebir babasından kopyaladığı ela gözlerinden o yaşların taşmaması için direnmek zorunda kaldı. Dengeler kesinlikle değişiyordu ve hiç kimse buna engel olamıyordu.

"Benim öz kızım. Tek gerçek ailem. Amelya Efnan, artık benimle yaşamayı kabul etti." Dudaklarında herkese kaçmalarını söyleyen bir gülümseme belirdi. Gülümseme konuşuyordu, bağırıyordu, gülümseme hepsinin boğazına dayalı bir bıçak gibi keskindi. Sahip olduğu gücün sınırının olmadığını göstermekten çekinmedi. "Bundan sonra kanı benim için akacak."

Yıllar önce zamanının en iyi Avcısı olmasına rağmen Soğuklar'ın kanıyla beslenmeyi tercih etmiş ve kanını tükettiği herkesi kendi elleriyle hayatlarına son vermişti. Bu onu bitmek bilmeyen bir güç kazandırmış ama insanlığının kalan son parçalarına mal olmuştu. Avcılar çok uzun zamandır dengenin diğer tarafındaydı. Baskın olan taraf çok uzun yıllar boyunca Soğuklar olmuştu ve Avcılar daima gölgede kalmıştı. Aradaki sulh bunu gizlemek istese de herkes bu hiyerarşiyi kimlerin yönettiğini biliyordu. Bu yüzden Emsal Efnan tüm ailesini, Avcı olmayı geride bırakmayı göze almış şekilde Soğuklar'dan biri olmuştu. Şimdi tarihin gelmiş geçmiş en güçlü Avcılarından biri ona katılmayı kabul ettiğinde ve öz kızının tek damla kanının bütün Soğuk ırkının sonunu getirebileceğinin bilincinde herkese meydan okurken, bunun bir devrimin ön gösterimi olduğunu

haykırıyordu. Emsal Efnan dünya üzerinde saf bir sevgiyle bağlandığı tek ve eşsiz kadının, karısının intikamını almak için sabırsızlanıyordu. Arkasında açık olan cam kapıya doğru omzunun üzerinden seslendi adam. Orada, gölgelerin arasında kusurlu bir kalbe sahip kız olduğu yerde titredi.

"Amelya, neden bize katılmıyorsun?" diye soludu ve yeniden tüm herkese doğru dönüp aynı anda yanına doğru yaklaşan kızına gülümsedi.

Bütün gözler aniden büyük bir hayranlık ve tarifi imkânsız bir korku dalgasıyla sarsılmıştı. Ama en çok Fetih Yargıcı. İçeriye ağır aksak ama büyük bir meydan okumayla giren kız kesinlikle hiçbirinin tanıdığı kız değildi. Bunu, onunla yeterince zaman geçirmiş herkes yalnızca gözlerine bakarak dahi anlayabilirdi. Orada, durduğu masaya doğru yaklaşan kız kesinlikle onun tanıdığı kız değildi. Artık değildi.

Saçları büyük dalgalar halinde ensesine kadar iniyordu. Gece saçlı kız, saçlarından ve gecesinin üzerine doğan güneşten vazgeçmişti. Elindeki kadeh parmaklarının arasından kayacakmış gibi hissedip yıllar sonra ilk defa destek alma arzusu duydu adam. Üzerine doğru gelmesine rağmen bir kez bile gözlerine bakmamıştı kız, Fetih Yargıcı hasret kalmış gibi kendisinin gözleriyle buluşmasını beklediği o zifiri gözler yalnızca babasını selamlıyordu. Üzerinde kendi hediyesi olan siyah elbise kızın tüm bedenine oturmuştu. Bu elbiseyi seçerken kızı içinde hayal edebilmişti ama kızın ona bu denli uzak olabileceğini aklının ucunda dahi geçirmemişti. Etrafında yanıp sönen ışıkları, gökyüzüne doğru atılan havai fişekleri ve patlayan onlarca şampanyayı yok sayarak masanın yanına kadar yaklaştı kız. Bakışlarında bariz bir hırçınlık ama keyif dolu bir alay kırıntısı gizliydi. O gözlere bakmamakta kararlı gibi attı adımlarını ve bir kez daha reddederek her şeyi, Fetih Yargıcı için uzatılan tepsiden, Fetih Yargıcı'nın uzandığı kadehi alıp, ona sırtını dönerek kaldırdı. Bunu yapmaya ilk ne zaman başladığını anımsayamadı adam. Kızın onun elinden çekip aldıkları yanan bir sigaradan, bir kadeh içkiden fazlasıydı.

"Hasta La Victoria Siempre!"* dedi Maya Efnan herkesin duyabileceği şekilde. Gülen tüm yüzler asılmış, korku herkesin kalbinde can atmıştı. Zarfın üzerine Maya Efnan'ın el yazısıyla yazılan birkaç kelime basit ama derinlere gizliydi.

"Daima, zafere kadar!"

* Che Guevara'nin Fidel Castro'ya yazdığı mektuptan İspanyolca bir cümledir.

54. BÖLÜM

ÇATLAMIŞ DAMARLAR

Orada öyle duruyordum. İçim gidiyordu yine ona doğru ama hiçbir şey yapmadan duruyordum. Bu defa değildi. Bu defa bir dokunuşun, manalı bir bakışın, içten bir gülüşün, parmak uçlarımda uzanışımın, belimdeki boşluğun, tenimin arzuladığı soğuğun... bu defa deli gibi duyduğum ihtiyacın bile anlamı yoktu. Herkes kendi günahının bedelini bir şekilde ama mutlaka ödeyecekti. Benim girdiğim günahın ortağı bu defa yakasını kurtaramayacaktı.

Her defasında daha derine düşüyormuşum, daha çok karanlığa batıyormuşum gibi hissetsem de biliyordum, her defasında daha kolay hatta bunun da ötesinde daha güçlü kalkıyordum ayağa. Karanlığa bile gözlerim daha çabuk alışıyordu da bir şu geride bırakmalara dayanamıyordu kusurlu kalbim. Bir kez daha onu geride bırakırken içim içimi yiyor, ben değil canımdan can gidiyordu sanki. Göz yaşları bu defa içime doğru akarken sahibi olduğumu düşündüğüm hayatla arama aşılmaz bir uçurum girmişti. Tepeden tırnağa yabancı hissediyordum, herkesin tanıdığı bir yabancı.

Karanlık bir ruha, kusurlu bir kalbe sahip gölgeler arasına saklanmış kız. Maya Efnan bir kez daha ölürken, Amelya Efnan bir sis bulutunun içinden can bularak devrim yapıyordu çoktan neslini tüketmiş o insanlığa. Dakikalar saniyeleri kovalarken topuklarımın üzerinde durmakta güçlük çektiğimi hissediyordum ama bunun beni caydırmasına izin vermeyecektim. Bu gece bütün dengelerin bozulduğu, iyiyle kötünün anlamını unuttuğu geceydi.

"Bayan Efnan, büyüleyici görünüyorsunuz. Bir kez daha." Yankı Saruhan tüm zarafetiyle öne çıkarken karasız bakışlarımı buluşturduğum ilk gözler onun yeşilleri oldu.

"Çok naziksiniz," diye gülümsedim. Kendimi ailesinin zoruyla bir düğüne götürülmüş ve yanıp sönen o lüzumsuz toplar kadar yalnız hissediyordum. Kollarımı birbirine dolama iç güdümü bastırmak zorunda kaldım. Kendimi korumak istiyordum, savunmasız ve yalnız hissediyordum, tedirgin hissediyordum ama öyle davranamıyordum. Derin bir nefes alıp elimdeki muhtemelen Fetih'in dudaklarının izi olan kadehten birkaç yudum aldım. O tarafa doğru bakmamaya kararlıydım. Riva'nın ve Fetih'in yan yana durduğu o yöne bakmamak için tüm gücümü kullanmam gerekecekse kullanacaktım ama bir kez daha onlara bu zaferi yaşatmayacaktım.

Gözlerimi kapatmak ve birkaç saniye derin derin soluklanmak istiyordum ama yapamayacağımı biliyordum. Bu tamamen bir zayıflık belirtisi olurdu ve bu geceye dair ayarlanmış her şey yerle bir edilirdi.

"Saçlarını kesmişsin." Duyduğum sesle birlikte yutkundum. Pars'ın ses tonu samimi ama mahcuptu. Haklı mıydı mahcup olmakta? Hayır. Bu olanlar onun hatası değildi. Fetih Yargıcı'nın ne denli laf anlamaz biri olduğunu oldukça iyi biliyordum. Kafasına koyduğunu ne pahasına olursa olsun, kimin hangi bedelleri ödemesi gerekirse gereksin yapacağını ezbere biliyordum ben artık. Pars'ı suçlamıyordum. İçimde canı pahasına savaşan o küçük kız Fetih Yargıcı'yı bile suçlamıyordu. Yaptığına hakkı verdi belki, haklı olduğunu biliyordum ama haklı olması yaptığının doğru olduğunu göstermiyordu. Hayır, buna izin vermeyecektim. Bu defa değil.

"Bilirsin," diye omuz silktim Pars'a doğru gözlerimi kaldırıp. İfademi kontrol etmekte zorluk çekmemiştim. Bunun için bütün gün kendimi hazırlamıştım ama yine de kolay değildi. Gözlerim karamel yansımalara doğru koşmak isterken ayaklarına prangalar bağlamış gibi hissetmeyi engellemedim.

"Ağırlıklardan kurtuldum, daha hızlı ilerleyebilmek için rüzgârı arkama aldım." Saçlarımda o kumral renklerden eser kalmamıştı. Buruk tarafımı yok sayıp yaptığımın doğruluğuyla başımı dikleştirdim. Kimseye gülümsemek istemiyordum ve gülümsemedim de. Burada, belki baştan aşağı Maya Efnan değildim ama ruhunu

giyindiğim Amelya Efnan'da benim oldukça büyük bir parçamdı ve onun hakkını vermeye kararlıydım.

"Bir yerde okumuştum," dedi. Gözlerim karanlık gecede etrafı tararken duyduğum sesle birlikte bütün bedenim ürpermişti. Sırtım onlara dönük olduğu için birkaç saniye gözlerimi kapatabilmiştim. Tek bir gece öncesi. Tek bir gece öncesinde söylediği tüm sözler sesinin can yakıcı etkisiyle birlikte üzerime yığılmıştı. Bir kez daha kelimeler zihnime eziyet ederken kendi kanımda zehirlendiğimi hissettim.

"Önemli olan rüzgârı arkana alıp ilerlemek değil, rüzgâra karşı ilerlemektir." Avucunun içindeki kadehi masanın üzerine bırakışını duyduğumda hevesli olmayan adımlarla ona doğru döndüm.

Bakışlarım onun gözlerini bulduğunda karanlık gece yok olmuş ve siyahla beyazın birbirine girdiği, savaşın muhtemelen en can alıcı noktasının yaşandığı o arafa kilitlenmiştik. Yok olması için tüm benliğimi feda edeceğim o çekim bir kez daha ikimizin etrafında da elle tutulur şekilde peyda olurken direndim. Sesler kesilmiş herkes bir toz bulutunun içine karışıp yok olmuştu. Sadece o vardı, o ve kahrolasıca o gözleri. O ve ağzından çıkan o sözleri. O ve beni asla rahat bırakmadığı zihnimin içinde dahi kusursuzluğundan hiçbir şey kaybetmeyişi.

Rüzgâr tenimin ötesine işlerken, saçlarım geriye doğru savruldu. Onun huzursuz ruhu ve benim kusurlu kalbim vardı. Ama ben öğrenmiştim; ruhumu biçen o giyotini kendi ellerimle biledi-ğim gerçeğini kabul etmiştim. Tetiği çeken o olsa da kendi kafama sıktığım o kurşunları dizenin ben olduğu çoktan kabullenmiştim.

"Eminim," dedim gözümü kırpmadan bakışlarına karşılık vererek. "Eminim okumuşsundur. Peki hâlâ nefes alıyor mu, söyleyen..." Birkaç saniye için durdum ve bir solukta "Veya söyleten?" dedim. Gözüm hâlâ başka hiç kimseyi görmüyordu. Gözüm sadece onu ve onun gözlerinde daimi bir beden bulan ihanetin kırıntılarını görüyordu. Kana susamışlığın verdiği hoyrat görüntüsü içimi de titretse, ben ardında gizlendiğini bildiğim kayıp ruhuna doğru bakmayı sürdürüyordum.

"Bilirsin," dedi kısasa kısas yapar gibi. "Birini öldürmenin onlarca farklı yolu vardır."

Orada öylece duruyordu ama hâlâ üzerimde gözle görülür bir etkisi vardı. Nabzımın hızlandığını en az benim kadar o da hissediyordu ve bu benim canımı sıkıyordu.

Alayla güldüm. "Sonuçta," dedim kadehimden bir yudum alarak. "Ölümsüz olmak için önce ölmek gerekmiyor mu? Sen daha iyi bilirsin." Kirpiklerimin altından bir kez daha alayla onun afallamış ifadesine bakıp arkamı döndüm. Derin bir nefes almak için doğru ânı kolluyordum. Hâlâ üzerimde onlarca çirkin bakışların olduğu hissedilebilir bir gerçekti.

"Maya." Doruk yüzünde şahane bir gülümsemeyle yanımıza doğru gelirken bir an için rahatladım.

"Mavi," dedim hafifçe gülümseyerek. Cevabım onu daha da gülümsetmişti. Kolunu belime dolamaya çekinmeden masaya yaklaştı, onunla birlikte ben de yeniden masaya dönmüş oldum.

"Emsal Ağabey." Doruk birileriyle önemsiz bir güç muhabbetinin içine sürüklenmiş babamın dikkatini çektiğinde herkesin gözleri ona döndü.

"Doruk!" dedi babam bana bile göstermediği tuhaf bir coşkuyla. Adamların yanından yüzünde büyük bir gülümsemeyle gelip kısa bir süre Doruk'a sarıldı. Bu sırada bile Doruk birilerine bir şeyler kanıtlamak ister gibi elini belimden çekmemişti. Omuz silktim. Doruk Ilgaz'ın dokunuşu hiçbir zaman rahatsızlık vermiyordu. Hatta tuhaf bir şekilde tanıdık bir yerde olduğumu hissetmemin tek nedeni Doruk'un belimde duran eliydi ve muhtemelen o da bunun farkında olarak yapıyordu bunu.

"Bu gece burada kal, Amelya yalnız hissetmesin. Sabah göreyim seni." Babamın söylediklerine kaşlarımı çatma isteğimi bastırdım. Bir açıdan kalması iyi olabilirdi. Haklıydı, kendimi burada bir hayli yabancı ve yalnız hissediyordum.

Yeniden yanıma kadar yaklaştığında diğerleriyle de göz teması sağladı. Kısaca ve hiç de hoş olmayan bir tavırla "Riva," diye

selamladı Doruk kraliçeyi. Bir an için kaşlarım çatılmıştı. Bütün gece reddetsem de sadece hayretle Riva'nın yüzüne baktım. Porselen bir bebek kadar kusursuz teni yine çok güzeldi. Kendisi ne kadar güzelse ruhu o kadar işe yaramazdı.

"Riva?" dedi inanamaz bir şekilde. "Bu gece burada ne kadar çok canına susayan Avcı var." Onun bana doğru kayan küçümseyici bakışlarını yok saydım. Doruk'un belimdeki eli beni biraz daha kendine çekti. "Senin saltanatın Maya'ya attığın tokatla bitti," dedi tek nefeste ve tereddütsüzce.

Gözlerim şaşkınlıktan iri iri açılırken bakışlarım babama kaydı. Burada bunu bilmeyen yalnızca o vardı. Yüzü tepkisiz ama kısılmış ela gözleri Riva'ya hiç de hoş olmayan bir ifadeyle bakıyordu. Neler olduğunu anlamam çok kısa sürmüştü. Doruk muhtemelen babama olanları anlatmıştı ve şimdi tüm bu cesareti Emsal Efnan'dan alıyordu. O an için ne olduğunun bir önemi olmadığını fark ettim. Riva'nın bana attığı tokat şimdi onun da yüzüne kelimelerle de olsa çarpıyordu. Dün gece bir zafer kazandığını düşünen herkes mağlubiyetin şokuyla yavaş yavaş inine doğru çekiliyordu.

"Dans edelim mi Maya?" Doruk gözlerini bana çevirerek rahat bir tavırla elini uzattı. Bu güç gösterilerinden ve arada kullanılmaktan inanılmaz derecede nefret ediyordum ama yine de şu ortamdan kurtulmanın daha iyi bir yolu yok gibiydi. Ve elbette Doruk'a hayır deyip onu kimsenin gözünde küçük düşüremezdim. Elimi avucunun içine bırakıp, müziğin rahatça duyulduğu bahçenin ortasına doğru beni götürmesine izin verdim. Ve o an Fetih Yargıcı'yı bir kez daha haklı çıkardım. Ne zaman arkasını dönse ben sırtımı başkasına yaslayacaktım ama bu hiçbir zaman bir tercih olmayacaktı. Yapmam gerekenler ve yapması gerekenler.

Doruk elini belime yerleştirip beni kendine doğru çektiğinde gülümsedim.

"Bunu yapmana gerek yoktu," dedim tamamen Riva'yı kast ederek. "Ama teşekkür ederim. Daha iyi hissettim."

Dün gecenin sonunda verdiğim kararlar herkesin hayatını etkiliyordu. Doruk ve Armoni dolaylı yoldan yaptığım seçime karşı

çıkmışlar, babamla birlikte yaşamanın yanlış olduğunu söylemişlerdi. Bu yüzden onlara Riva'nın yanında kaldığım süre boyunca başıma gelenleri anlatmıştım. Bu uzun zaman önce yapmam gereken şeydi. Herkesin neyi neden yaptığımı, ne ile karşı karşıya olduğumu bilmesi gerekiyordu.

"Etme," dedi. Dudakları kaygılı düz bir çizgi halini almıştı. "Benim suçumdu. Seni daha erken bulabilseydik tüm o kabusu yaşamak zorunda kalmazdın. Emin ol, sadece sözlerle kalmayacak, yaşadığın her şeyin intikamını alacağız." Biri daha karşımda intikamdan bahsederken dudaklarımı dişledim. Onlara Fetih Yargıcı'nın bana attığı en sağlam kazıktan bahsetmemiştim. Bu muhtemelen Doruk ve Fetih arasında, dolaylı olarak Soğuklar ve Avcılar arasında onlarca kişinin kanıyla ödenecek bir savaş başlatırdı.

"Her neyse," dedim başımı daha fazla konuşmamak adını göğsüne yasladım. Hareketimden keyif almış gibi o da çenesini benim saçlarımın üzerine bıraktı.

"Korkma," dedi biraz sonra. "Sadece Doruk olarak yanındayım. Başka hiçbir sıfata ihtiyacımız yok, hiçbir zaman olmadı." Sözlerinin rahatlatıcı etkisi tedirgin düşüncelerimi kolaylıkla yok etmişti. Doruk'a daima ihtiyacım vardı; sadece Doruk olarak, hareketlerimden bunu başka bir şeye yorumlamasını istemiyordum. Tanrım, ne kadar zor bir durumdu. Hayatı boyunca Doruk'a tam da bunu yaşatmıştım. Başımı iki yana sallayıp hafifçe geri çekildim. Gerçekten nefes almam gerekiyordu, her şeyin ağırlığı yine bir çığ gibi üzerime binmişti.

"Lavaboya gitmem gerekiyor. Sonra konuşalım, olur mu?" Hafifçe yükselerek yanağına masum bir öpücük bıraktım. Dokunuşumla keyiflenen gülüşü benim de içimi ısıtıyordu.

"Tamam, benim hırçın..." Bir an için durdu. Daima sevgilim olarak tamamladığı bu cümle için bir kelime ararken dilini dudakları arasında bir kez gezdirdi. "Her şeyim," diye alayla sırıttı. Tamamen istem dışı kıkırdadım ve onu arkamda bırakarak evin içine doğru yürümeye koyuldum. Cam kapının girişine yaslanmış şekilde beni izleyen bir Fetih Yargıcı gördüğümde yüzümü asarak duraksadım.

Bakışları hiç de hayra alamet değildi. Topuklarım üzerinde dönerek diğer ana girişe yöneldim. Kalabalığın arasından sıyrılıp ilerlerken bakışların hepsini sırtımda hissediyordum. Garip bir şekilde girdiğim her ortamda ilgi odağı olmak rahatsız edici bir hal almıştı.

55. BÖLÜM

AYLEMA

Kapının her bir yanına dizilmiş korumaları geride bırakıp ana girişe ulaşmıştım. Buradan odama çıkabilmek için asansörü kullanmam gerekiyordu. Bu denli lükse alışmak ne kadar zamanını alırdı insanın? Bundan rahatsız olarak asansörün gelmesini beklemeye koyuldum.

"Ölümün kızı kaçıyor mu?" Arkamda duyduğum sesle birlikte sabır dilendim. Yavaş adımlarla ona doğru dönüp neredeyse öfkeli ifadesini görmezden geldim. O anda gelen asansöre şükrederek sessizliğimi korudum. Duraksamadan kendimi içeriye atıp kapının bir an önce kapanması için düğmeye bastım ama çabam boşunaydı, peşimden saniye kaybetmeden asansöre girdi. Asansörün en köşesine geçip Fetih'in kat düğmesine basmasını bekledim. Bana uzak ama beni görebileceği köşede durdu ve bir türlü aptal düğmeye basmadı. Bakışlarımı nihayet bordo bir halı kaplanmış zeminden yüzüne çevirdiğimde çarpık bir gülümsemeyle beni izliyordu.

"Şu düğmeye basacak mısın?" diye sordum kaçamak bir şekilde.

Bunu beklermiş gibi gülümsemesi genişledi. Gülüşü daima can yakıcı bir etkiye sahipti. "Neden gelip sen basmıyorsun?" Sabırlı olmam gerektiğini kendime hatırlatıp duraksadım. Çünkü düğmeler hemen senin yanında. Çünkü oraya gelirsem burnunun dibine kadar girmiş olurum. Çünkü yaklaşırsam kokun bir kez daha beni ele geçirir. Çünkü senin yanına yaklaşırsam bir daha uzaklaşamamaktan korkuyorum. Zihnimde ortalığı ayağa kaldıran ve her köşe bucağı dağıtan düşüncelerimin anlamı olmalı gibi hissetmiştim.

Gözlerinde makul bir memnuniyetle, üzerinde müthiş derecede güzel duran siyah takım elbisesiyle Fetih Yargıcı karşımda duruyordu. Karamel rengi o bakışlarında hayranlığın ardına gizlenmiş

buram buram zafer vardı. Uzun uzun baktı, baktığını beğenmiş gibi devam etti. Takım elbisenin yarattığı kusursuz bedene yüzündeki ciddi ifade eşlik ediyor ve onu ölümcül derecede geri çevrilemez kılıyordu.

"Mükemmel görünüyorsun." Sesinde keyifli bir hal vardı. Bir adım önünde giderken bile gülümsediğini hissedebiliyordum. Şimdi de hiçbir şey olmamış gibi mi davranıyordu? Fetih Yargıcı gitgide kendi olmaktan çıkıyordu. Bu defa zafer benim gözlerimde parlarken etkilenmemiş gibi ifademi korudum.

"Sen de iyi görünüyorsun," dedim omzumun üzerinden alayla.

"Beyaz senin ruhuna hiç gitmemişti." Gözleri elbisemi taradı. Başımı hafifçe yana yatırıp aynadaki yansımamı izlemeye koyuldum. Üzerimde hatırı sayılır şekilde mini, siyah bir elbise vardı. Göğsümü sıkı sıkı saran hafif, kalp dekolteli bir büstüyeri kalın sayılmayacak askıları vardı. Askılardan biri omzumdan sıyrılmış, koluma düşmüştü. Kalçalarıma kadar sıkı sıkı saran elbise etek kısımlarında bollaşıyor ve dizimin bir karış yukarısında bitiyordu.

Aynı renk, siyah mat kalın topuklu ayakkabılarımın önü açıktı. Şerit halinde parmaklarımın ucundan ve bileğimden dolanan bir kıvrımı vardı. Aynı şeritler bileğimin birkaç santim üstüne doğru ip gibi dolanıyor modern bir çizme havası veriyordu. Enseme kadar kısalmış saçlarımın kalın dalgası elbisenin dekoltesini gözle görülür şekilde sergilemişti. Boyum ayakkabılar sayesinde olduğundan on santim uzundu. Gözlerimde siyah farla yapılmış dumanlı bir gölge, dudaklarımda bordo rengi mat bir ruj vardı. Siyah ojeli tırnaklarım dudaklarımda gezinirken gözlerimi aynadan çevirip, kirpik altımdan ona baktım.

"Ben ölümün kızıyım Fetih," dedim kelimenin dudaklarımda bir meydan muharebesi gibi seyretmesine engel olamadan. Ona çok uzun zaman sonra ilk defa adıyla seslenmiştim. Bu onun da gözünden asla kaçmamıştı. "Karanlık benim yakamı bırakmaz." Derin bir nefes verdim dudaklarımın arasından. "Bas şimdi şu düğmeye." Bu defa tıslayarak gözlerimi üzerine diktim. Ellerim istem dışı avucumda izler bırakmaya başlamıştı.

Bakışları yumruk halini almış ellerime kaydı. Bir an için gözleri irileşti, dudakları gergin bir çizgi halini aldığında bir şey hatırlamış gibi mırıldandı ve düğmeye bastı. Asansör hafif bir sarsıntıyla harekete geçtiğinde bir nebze olsun rahatlamıştım. Ancak belli ki o rahatlamamıştı. Gerçek anlamda sinir problemleri olan biri değildi ama şu anda onu sinirlendirecek, özellikle asansörün 'dur' düğmesine basıp orta katta hafif bir sarsıntıyla durmamızı sağlayacak kadar sinirlendirecek ne olduğunu anlamamıştım.

Bir süre hiçbir tepki vermeden, sadece gözlerimin içine bakmaya devam etti. Bakışlarında ilk defa şahit olduğum bir ifade gizlenmişti. Ne düşündüğünü anlamak imkânsız gibi değildi, ne düşündüğünün bir önemi yoktu. Artık yoktu.

"Fetih?" diye tekrarladı, bir şarkı mırıldanır gibi soyut bir inatla. "Kumral'a ne oldu?"

Tenimin altında akıp giden kanım şahlanmış intikam için kaynıyordu. Gözlerindeki o ifadeyi gördükten sonra bir kez daha kendimle gurur duymuştum. Tetiği çeken o olsa da, kurşunları dizen bendim. Ama bu bile kurtarmayacaktı onu kendi içindeki savaştan. Ah, benim tatlı ıstırabım. Kendi ipini keserken ona gülümsemek istedim.

"Kumral?" dedim alayla. Sahip olduğum tüm güç bedenimde aynı noktaya toplanmış, dudaklarımın arasından taşıyordu. Gecenin can yakıcı karanlığı üzerimize doğru toplanırken tereddüt etmedim. "Sen o gece sahip olduğun beni de, içimdeki seni de öldürdün." Kelimeler dudaklarımdan çıkarken onun için nefes kesici bir etkiye sahip kanıma bulanmış gibiydi. Ama tıpkı zehir saçan kanım gibi kelimelerimin de üzerinde sarsıcı bir etkisi olmadı. Kendini nasıl kontrol edeceğini, nasıl benim önüme geçeceğini o kadar iyi biliyordu ki o kendinden ödün vermeyen duruşu canımı yakıyordu. Hâlâ aynıydı, hâlâ hiçbir şey önemli değilmiş gibi sadece ve sadece kahrolasıca haklı olmak umurundaymış gibi davranıyordu.

Birkaç kısa adımda yanıma kadar yaklaştı. İlk hamleyi keşke ben yapsaydım diye düşündüm. Birinin şu asansörü bir an önce hareket ettirmesini. Ellerini yeterince tutsak etmemiş gibi, sanki gözlerinden

başka bir çıkışım varmış gibi iki yanımdan geçirip beni asansörle arasına aldı. Bu durumdan nefret ediyordum.

"Pekâlâ güzelim," dedi hafifçe kaşlarını çatarak ama büyük bir kararlılıkla. "Anladığını sanmıyorum, ben ölümsüzüm." Sesindeki kadifemsi soğukluk önce kulaklarıma sonra kulağımın hemen altından boynumda yankı yaptı. Sesinin tınısı omuzlarımdan dolaşıp omurgamı karıncalandırmaya yetmişti. Tanrım, sesi niye bu kadar güzeldi? Sesi niye benim üzerimde bu kadar etkiliydi?

Durum tam da düşündüğüm gibiydi. Ben nasıl onun ihanetine rağmen hâlâ ve tepeden tırnağa ondan etkileniyorsam o da en az o kadar benden etkileniyordu. Bunun bilincinde olduğum yerde doğruldum. Üzerimde ve derimin altında kol gezen kan akışım da dahil onun için tehlike çanları çalarken, o bana yaklaşmaktan veya dokunmaktan çekinmiyordu. Ben de en az onunki kadar büyük bir cesaretle dudaklarımı kulağına kadar yaklaştırdım. Sol yanağım bir tüy kadar hafifçe onun çıkmaya yüz tutmuş sakallarının üzerinde sarsıcı ve hatta nefes kesici bir etki bırakırken, "Benim için değilsin," diye fısıldadım. "Benim için her gün, nefes aldığın her an tekrar tekrar ölüyorsun."

Sessizliği bir ölüm fısıltısına dönüşürken bunun beklemediği bir hamle olduğunu anlamak zor değildi. Gerçekten bu kadar kolay vazgeçeceğimi, bu kadar kolay yara alacağımı düşünmesi hayal kırıklığıydı. İçimden ağlardım ama kimseye o zevki tattırmazdım. Ağlamak veya acı çekmek belki insani bir ihtiyaçtı belki doğaldı ama bana göre değil. Acı belki acizlikti ama benim için yine değildi. Ben gücümü saf bir acıdan alıyordum ve karşımda, kokusu burnumda tüten, nefesi benim nefesime karışan bu adam acının beden bulmuş hali gibiydi.

"Aptal," dedim hırsla. "Yok olacağımı sandın. Mahvolacağımı sandın. Cidden ama, yataklara düşeceğimi mi sandın?" Yapay bir tatlılıkla fısıldadım. "Kendini Doruk Ilgaz mı sandın? Beni tanıdığını mı sandın Yargıcı?" Alay eden sesim başımın yanından geçirdiği iki kolunun arasından dudaklarına çarpıp yeniden yüzüme esti. Önce bakışları kararttı. En güzel kısmı buydu. Birbirimizi neyin yaralayacağını

biliyorduk. Birkaç saniyenin ardından kulağımın yanına kadar eğildi. Zafer dolu bir gülümseme dudaklarıma yerleşmişti bile.

"Şu anda gülüyorsun," diye fısıldadı tenimi gıdıklarken. Nefesinin etkisiyle hafifçe dilimi ısırdım. "Gülüyorsun ve dilini ısırıyorsun Efnan. Dilinin ucu dudaklarının arasından taşıyor." Sözleri yeniden yüzümün asılmasına neden olurken dudağımı dişledim. "Alt dudağını ısırarak bırakıyorsun. Ve bir kez de ıslatmak için dudağını kendine çekiyorsun. Gözlerin, karanlık bir kuyu gibi." Kendinden emin bir şekilde nefesini verdi. Bunu büyük oranda benim üzerimdeki himayesini vurgulamak için yapıyordu. Varlığı buz gibi nefesiyle birlikte tenimin altında bir yerlere işledi. "Sormuştun bana. Seni öpmedim. Sana kollarında dans ettiğin o herife karşı hissettiklerinin bir hastalıktan ibaret olduğunu gösterdim. Canı pahasına savaşırken bile senin kime ait olduğunu gösterdim." Sözleri bir an için durak-samama neden olurken zihnim çoktan zaman içinde çıktığı yolculukta, gitmek istediği âna ulaşmıştı.

Kraliçe Riva'nın evindeki son güne, her şeyin bir kez daha gözlerimin önünde dağıldığı ve kırıkların tümünün masum, bütün bu karanlığın ardında olabilecek en masum dokunuşla birlikte yok oluşu.

Dur Maya, ne olur dur...

Kelimeler zihnimin odasından, özlem ve ihanetin harmanlandığı buzlu bir titremeyle taşarken durduğum yere çivilenmiştim. Bir milim öteye gidemeyeceğimin farkındaydım. Bir milim öteye gitmek istemediğimin farkındaydım ve bir milim öteye gitmemem gerektiğinin farkındaydım. İlk ihaneti kim ettiyse ilk o taşlansın diye ruhum huzursuzca kıvranırken gözlerimi kapatma ihtiyacı duydum. Bir milim, hâlâ dünmüş gibi hatırladığım o dokunuşla aramda yalnızca bir milim vardı. Derin bir nefes aldım. Ben neden ona ihanet ettiğimi biliyordum, neden ondan gittiğimi biliyordum. Ve onun da nedenini bilmeye ihtiyacım vardı. Dünyanın bütün gücünü toplasam, dünyayı yerinden de oynatsam bana bunu onun neden yaptığını bilmeye ihtiyacım vardı.

"Bugün soru cevaplama gününde misin?" diye fısıldadım. Gözlerimi ağır hareketlerle aralarken birkaç kez birbirine karışmış ve

ıslanmamak için savaşan kirpiklerimi kırptım. "Öyleyse tek bir sorunun cevabını ver," dedim bir nefes uzağımdaki dudaklarına doğru bakarak. "Neden?"

Her zaman olduğu kadar soğuk kanlı ve daima kontrol edebildiği gibi ifadesizdi bakışları. Küçük bir çocuğa anlatır gibi, küçük bir çocuğu cezalandırır gibi, ruhundan soyutlanmış bir şekilde konuştu. Kelimeler kana bulanmış bir şekilde kalbimin ortasını delip geçmiş, hâlâ kurumamış bir toprağın altından gelmiş gibiydi.

"Cehenneme girmek istedin," dedi. "Ben de seni ateşe attım." Sesinin kuru yankısı boğazımda düğümlenen nefesin en somut haliydi. O ve karanlığa yaptığı devrime rağmen bir türlü aydınlığın huzuruna erişemeyen kayıp ruhu. O ve çoktan zincirlendiği cehennemin yedi kat dibinden gelen ilahi sözlerinin yankısı vardı. Bir kez daha; Fetih Yargıcı'nın kelimeleri ölüm kokuyordu.

Ne yapmaya çalıştığını anlamıştım. Fetih Yargıcı terk etmiyordu, Fetih Yargıcı bedel ödetiyordu. Ders veriyordu. İntikam alıyordu. Ve bu uğurda hiçbir şeyden sakınmıyordu. Benim kalbim kusurluydu ama onun huzursuz ruhu, varlığından şüphe duyduğum kalbini gölgeler arasına mahkûm ediyordu.

"Ateşe attın, öyle mi?" diye sordum kaşlarımı alayla çatarak. Gözleri, kendisi gibi benim gözlerimi yakıp geçerken asansör yeniden devreye girdi. Bu iyiydi.

"Etrafına bak," dedim ellerimi iki yana açarak. "Ne görüyorsun?" Bakışları hâlâ benim üzerimdeyken göğsünde gevşek bir biçimde yerleşen ellerimle kuvvetle onu üzerimden ittim. "Söylediğin gibi yandıysam eğer neden küllerim değil de hâlâ saçlarım uçuşuyor senin nefesinin uğultusunda? Gözlerini aç Fetih, nerede olduğumu görüyorsun, buraya neden geldiğimi biliyorsun hatta korkuyorsun, ölümün tarafına geçtim. Bu defa umut ettiğiniz gibi akademiden, sıradan bir hayat avuntusuyla kaçmadım, buradayım ve artık ölüm tarafından eğitileceğim. Sonuna geldiğimizi mi sandınız, inan bana her şey yeni başlıyor." Gerilediği yerde bakışları ifadesizleşti. Yanıldığı öyle çok şey vardı ki bunları bir kerede yüzüne vurmaya niyetim yoktu. Karşısında Maya Efnan'ı görmek istiyorsa benim sorumun

cevabını verecekti. Onun aksine ben, ne ona işkence etmekten vazgeçecektim ne de ondan.

Omzumun üzerinden bir aldatıcı alayla daha yüzüne doğru bakıp asansörden dışarıya çıktım. Peşimden daha fazla gelmemesi için, duracağı yeri bilmesi için, onu bir kez daha geride ama bu defa kendiyle baş başa bırakmak için asansörün düğmesine bastım. Sürgülü kapı her iki yandan birleşirken gülümsememi yok saydım.

"Sen beni ateşe attın, ben bir kez daha küllerimden doğdum." Tek kaşımı kaldırdım. "Bir Anka kuşu gibi, söylediğin gibi ama tek başıma." Gözlerinin üzerine düşen gölgeyi, alnında olmasına dahi kıyamadığım çatık kaşlı o ifadesini sindirmek için derin bir nefes aldım. Kapı kapandı. Asansörün yeniden zemin kata indiğini gösteren panel yanıp söndüğünde nefes ciğerlerime yeni ulaşmıştı. Karanlık koridordan sessiz adımlarla ilerleyip bu geceyi burada bitirmeye niyetliydim. Oldukça büyük olan bu evin içinde bir kez daha kaybolurken dudaklarımı yuvarladım. Yorgun ama bir şekilde iyi hissediyordum. Neyin içine girdiğimi, kime bulaştığımın farkındaydım. Bu yaptığım resmen ölümle, ölümüne zar atmaktı.

Açtığım ikinci kapının benim için özenle döşenmiş olan oda olduğunu görünce rahatladım. Kapının kirişine avuç içimi bastırarak ayağımdaki ayakkabılardan bir çırpıda kurtuldum. Bana kalan tek şey çıplak ayaklarımın zemin üzerindeki hafifliğiydi. Ben doğru ayakkabılarla dünyayı kurtaracak o kızlardan değildim, ben çıplak ayaklarla dünyayı fethedecek olan kızdım. Kapı kirişine doğru başımı yaslayıp, yanağımın içini dişlerken odayı izlemeye koyulmuştum. Bu... Farklı hissettiriyordu. Tam karşıma paralel gelen cam yansımadaki suretim farklı hissettiriyordu.

Kafamın içindeki çözemediğim düğümleri duvara doğru fırlatıp sakinleşmek adına banyoya girdim. Zemin ayaklarımın altından kayarken ellerimi lavabonun kenarına yaslayıp soluklandım. Tuhaftı, siyahla beyazın ortasında bir ipin üzerinde dans ediyormuş gibi hissediyordum. Hissettiklerim gerçek ama yaşadıklarım bir hayli sahteydi. Bu elbise, dudağımdaki ruj, ait olmadığım bu oda... Bunların hepsi sahteydi. Ama içimdeki öfke, içimdeki acı, içimdeki o burukluk

tamamen gerçek hissettiriyordu. Ölümün kızıyla annesinin kızı bir kez daha çatışıyordu. Benliğimi yitirmiş gibi değil, ruhumu kaybetmiş gibi hissediyordum. Savaşmam gerektiğinin farkındaydım. Bir sürü kişi ve bir sürü şey için savaşmak zorundaydım ama ben daha içimdeki, kendimle olan savaşı kaybederken nasıl hakkında hiçbir şey bilmediğim bir dünyanın kahramanı olacaktım?

Bu defa kendimi sıkmaya niyetli değildim. Düşünceleri bir su akıntısının içinde özgür bırakmaktan başka şansım yoktu.

Ben buradaydım.

O, orada.

Karşı taraflarda olup yan yana kalmayı beklemek aptallıktı. En sonuna kadar gidip herkesi öldürsek bile en sonunda ellerimizde silahlarla birbirimizle karşı karşıya kalacaktık. Ve içimden bir ses, ikimizin de o tetiği çekecek kadar yoldan çıkmış ruhlara sahip olduğunu söylüyordu. Ben bir savaşın içine girmemiştim veya herkesin sandığının aksine atılmamıştım, ben savaşın içine doğmuştum. Şimdi kazanmam gereken onlarca şeyin yanında bir de kendimi kaybetmemem gerekiyordu. Bir de kendim için savaşmalıydım.

Gözlerimi kapattım, çığlıkları dinledim, içimde tüten ateşe fısıldadım.

Gölgelerin arasında beni çağıran o sese ilerledim.

Zihnime teslim oldum.

Gözlerimi açtım.

Aynadaki yansımayla karşı karşıya geldim. İrkilmem gereken her şeye, çalılıkların arasına attığım o canavara seslendim.

Korkuyordum, gözlerim bir çağlayan gibi aynadaki gülümseyen aksime bakıyordu.

"Merhaba Maya," dedi gölgelerin ardındaki ses; aynadaki yansıma.

Uzaktan baktığım o karanlıkla göz göze geldim.

Güç arzusuyla kaynayan gözlerim babamın bir gece önce boynuma taktığı kolyeye takıldı, karanlıkta harfler seçilmiyordu ama parmaklarım "aylema" yazısının üzerinde dolaştı. Söyledikleri zihnimde dolaştı.

"Ruhun direnişi. Büyük bir acı karşısında gösterdiğin direnç, ağlamanın ötesindeki duygu; ruh sızlaması.

Acıyı ruhuna katıp geldiği yere saldırmak demek, bu bir yangına ateş açmak demek. Çoktan kaybetmişsindir ama bu savaşmayacağın anlamına gelmez çünkü savaşırsak hâlâ bir şansımız var demektir. Çünkü yakacak hiçbir şeyi olmasa o ateşin yanmayacağını, o ateşin söneceğini bilmek demektir.

Dar ağacına asıldığında kendi ayağınla iskemleyi itmek kadar, o ipi koparıp ölümden kurtulmak gibidir. Aylema, kendine yaptığın bir devrimdir."

Aynadaki yansımayla göz göze geldim.

"Merhaba Amelya," dedim.

Devam edecek...